(Tacitus)

C. CORNELII TACITI

OPERA OMNIA.

VOL. VIII.

C. CORNELII TACITI

OPERA OMNIA

EX EDITIONE OBERLINIANA

CUM NOTIS ET INTERPRETATIONE

IN USUM DELPHINI

VARIIS LECTIONIBUS

NOTIS VARIORUM

JUSTI LIPSII EXCURSIBUS

RECENSU CODICUM ET EDITIONUM

ET

INDICE LOCUPLETISSIMO

ACCURATE RECENSITA.

VOLUMEN OCTAVUM.

LONDINI:

CURANTE ET IMPRIMENTE A. J. VALPY, A. M.

1821.

NOTÆ VARIORUM

IN

C. C. TACITI OPERA.

*** NOTÆ VARIORUM, quas Delphinius Editor ex hac editione Gronov. decerpsit, textui nostro jam subjunctæ sunt: minime igitur hic iterandæ videntur.

Asteriscus loco cuilibet præfixus connectit sequentia verba cum præcedentibus, a Delphinio Editore citatis.

Asteriscus loco postpositus connectit præcedentia verba cum sequentibus, inter Delph. notas insertis.

NOTÆ VARIORUM

IN

C. C. TACITI OPERA.

EX EDIT. JOH. FRED. GRONOV.

AMSTELODAMI: APUD DANIELEM ELSEVIR. 8vo. 1672.

ANNALIUM LIB. I.

CAP. 1. *Qui cuncta discordiis civilibus fessa*] Et ob id ad domandum faciliora; frænique, ut ita dicam, patientiora. *Muretus.*

Veteris reip.] Ita Vertranio placitum, trajectis notis, quæ vulgo, *p. r.* Lipsius. Attribuitur ætas populo Romano. Tacit. Annal. xv. 'Omnis populi Romani ætas, prospere, aut in metu sacraverat.' Cur igitur non dicetur *vetus?* nec nos deterreat ferula Jurisconsultorum, qui subtilius, ut inserviant quæstioni, sic de populo verba faciunt: 'et populum eundem hoc tempore putari, qui abhinc centum annis fuisset, cum ex illis nemo nunc viveret.' Valeant igitur, qui dictis de verbis concinnarunt *veteris reipublicæ:* nam *casci*, id est, *veteres*, Latini populi dicti sunt. *Saliner.* Medicæus verbo integro, ut nulla suspicio sit trajectionis literarum, *populi Rom.* Pichena.

Deterrerentur] Si rem bene putes, versatur hic Μορμὼ non levis. Sed non *deterret* tantum, qui gravem metum incutit, verum etiam qui studium alicujus qualicumque vel religione vel ratione tardat, et alia cogitatis suadet. Sic Cicero et optimi quique veterum, hinc *adhortari* vel *cohortari*, inde *deterrere* et *avocare*, ponentes. Itaque *deterrerentur*, nihil est aliud, quam, scribendi animum dimitterent, historiæ condendæ studium abjicerent atque deponerent, alii ob metum, partim ob stomachi fastidium. Cicero ad Atticum xiii. 28. 'De epistola ad Cæsarem, jurato mihi crede, non possum: nec me turpitudo deterret, etsi maxime debebat: quam enim turpis est assentatio, cum vivere ipsum turpe sit nobis? sed, ut cœpi, non me hoc turpe deterret: ac vellem quidem: essem enim, qui esse debeam: sed in mentem nihil venit.' Vide reliqua. *Gronovius.*

CAP. 2. *Nulla jam publica arma*] Dicit Brutum Cassiumque solos eo tempore pro Rep. bellasse, ceteros privatæ potentiæ: tres ergo facit partes, publicas, Pompeianas, et Julianas.

Sic fere Seneca de Catone dicit; Epist. 104. 'Cum alii ad Cæsarem inclinarent, alii ad Pompeium, solus Cato fecit aliquas et Reip. partes.' Sed de Bruto idem nostri judicium H. I. 50. 'mansuram fuisse sub Pompeio Brutoque Rempublicam.' *Freinshemius.*

Ubi militem donis] Respexit huc Victor, cum de eodem Augusto scripsit: 'Illectis per dona militibus, atque annonæ curandæ specie vulgo, ceteros haud difficulter subegit.' *Lipsius.* Militares animi toti ad lucrum intenti sunt: neque ulla re magis quam donis permoventur. Est quidem verum illud Homericum: Δῶρα θεοὺς πείθει, δῶρ' αἰδοίους βασιλῆας. Sed multo verius in iis, qui exigua pecuniola adducti, vitam suam quotidie in omne discrimen exponunt. Quando enim pecuniam negligent, qui vitam ipsam præ pecunia negligunt? Itaque quantum apud milites dona possint, magis etiam posterioribus sæculis intellectum est, cum, ut quisque amplissimum donativum obtulerat, ita ad eum imperium deferebant, non diutius imperare passuri, quam dum reperiretur, qui amplius polliceretur. Et erant, qui, tanquam in auctione, licitarentur, non quanti imperarent, sed quanti paulo post morerentur imperatores. *Muretus.*

Populum annona] Nihil est enim quod populum magis torqueat, aut facilius ad seditionem populares animos concitet, quam annonæ difficultas. Urget enim fames: qua, ut ait Homericus Ulysses, mori molestissimum est: neque sui oblivisci patitur: *venterque*, ut proverbio dicunt, *aures non habet*. Neque vulgo odiosiores ulli sunt, quam qui annonam incendunt, et excandefaciunt: neque ulli magis quam qui eam sublevant, populum demerentur. Reditum Ciceronis ab exilio jucundiorem populo fuisse aiunt, quod summam, quæ antea fuerat, annonæ caritatem summa vilitas consecuta est. Sapienter ut solet, Tacitus noster Annal. l. IV. ab excessu Neronis ait, 'vulgo alimenta in dies mercari solito unam esse ex republ. annonæ curam.' Auri, purpuræ, honorum plus apud alios esse plebs æquo animo fert: quiescere esuriens non potest. Cum igitur Siculo adversus Sex. Pompeium bello caritas effecta esset, vilitatem reduxit Augustus. Ita populum pellexit annona. *Muretus.* Immo multo magis frumento gratuito; hæc enim illa lenta et perpetua plebis Romanæ vincula escaria. Sueton. Octavio, 40. 41. *Gronovius.*

Munia Senatus, magistratuum, legum in se trahere] Quasi ceteros labore exsolveret: ipse omnem molestiam reipubl. causa in se transferre ac suscipere vellet. Legationes antea in Senatu audiri solebant. Hac molestia Senatum liberavit Augustus. Audiri quidem eas voluit et in Senatu nonnunquam, ut Senatus aliquid tamen agere videretur: sed plerasque domi, paucis adhibitis, ipsi cum videbatur, audiebat. Senatus de pace, de bello, de provinciis deliberabat. Quid opus erat tam multos senes tantum laborem capere, tam mane convenire in Curiam, tam multa ibi audire, tam multa dicere, tam vesperi domum fessos et viribus exhaustos redire? Valetudini eorum ac quieti prospexit Augustus. Domi hæc cum paucis tractare cœpit. Magistratuum varia ac multiplex procuratio erat. Augustus consulatum quidem, qui præcipuus erat magistratus, sumpsit sibi, cum voluit, quamdiu voluit et quoties voluit. Nam ut nos vestem, sic ille consulatum, cum voluerat, capiebat, deponebat, resumebat; neu populus de dando ei collega sollicitus foret, ipse sibi collegam, quem libuerat, non qui una imperaret, sed qui imperata faceret, cooptabat. Magnum in Republ. onus tribuni plebis sustinebant. Ipse tribunatum

quidem non cepit; sed, ut eos onere levaret, potestatem tribuniciam accepit. Censorium munus quam molestum, quam grave? locare publica, senatum legere, populum censere, anquirere in omnium mores, alios Senatu movere, aliis equum publicum adimere, alios in Cæritum tabulas referre, multos notare, in multorum odia incurrere. Odiosa res et negotiis plena. Igitur censuram quidem non sumpsit Augustus: sed alio vocabulo *morum regimen* sumpsit. O hominem laboriosissimum et alienæ quietis studiosissimum! Magno tumultu, magno molimine, magno concursu civitatis leges antea rogabantur. Tollatur quoque illa tumultuandi materia. Quod Augusto placuerit, pro lege habetor. *Muretus.*

Invalido legum auxilio] * Quare Augusto ad se unum omnia trahenti facile acquieverunt. Quod documento Principibus esse debet, ne avaris hominibus provincias gubernandas mandent. Diu enim compressa populorum odia aliquando tamen erumpunt: ut aut rebellionem faciant ipsi, aut aliis novas res molientibus adjungant se potius ad illos, quam eorum conatibus obstare nitantur. *Muretus.*

CAP. 3. *Subsidia dominationi*] Cogitavit periculosum esse Principibus, iis præsertim, qui in civitate nondum servituti assueta recens imperium occuparunt, si ex se sibi paratos successores non habeant. Facilius enim et confidentius insurgit populus adversus eum Principem, cujus morte fore se liberum putat; et quem si occiderit, nullum paratum videt ultorem. At si videat eo sublato successorum quempiam ex eadem stirpe, malo cavet, et futuri metu, præsentibus acquiescit. Atque hoc est, quod apud Iosephum l. XVIII. Tiberius morti proximus Caligulam sapienter monet, *τὰς μονάρσεις τοῖς ἄρχουσιν ἐπικινδύνους εἶναι.* Augustus igitur, qui præter unicam filiam Juliam, nihil liberorum haberet, ex cetera propinquitate sua providendos sibi, quoad longissime posset, successores, judicavit. Quinam ii fuerint, exponit hoc loco Tacitus: et, ut tandem, ceteris sublatis, imperium ad Tiberium pervenerit. *Idem.*

Claudium Marcellum] Magnam illam Romæ et libertatis spem. *Lipsius.*

Ignobilem loco] Adeo ut ipsum generis sui nominisque pœniteret. Narrat comiter Seneca pater Controvers. l. II. 'Tanta autem Mæcenas sub divo Augusto libertate fuit [corrigo, *Tanta autem sub divo Augusto libertas fuit;* nihil hic de Mæcenate, et exculcanda vox male inculcata] ut præpotenti tunc M. Agrippæ non defuerint qui ignobilitatem objicerent. Vipsanius Agrippa fuerat. Vipsanii nomen quasi argumentum paternæ humilitatis sustulerat, et M. Agrippa dicebatur. Cum defenderet reum, fuit accusator, qui diceret Agrippam et quod in medium est [iterum rescribo, *Agrippa M. et quod in medio est:* ea enim verba joci, et gentis nomen medium inter cognomen prænomenque] volebat Vipsanium intellegi. Fuit qui diceret, Concurrite, Agrippa malum habebis, responde diis. Ea in arte [potius *parte*] utique mihi videtur admiratione dignus Augustus: sed horum non possum non misereri, qui tanti putant caput potius quam digitum perdere.' Scribendum, *dictum*. Lipsius.

Geminatis consulatibus] Ideone geminatis, quia bis consul? Cave censeas: tertium enim fuisse Dio docet et Fasti; itemque Velleius: 'Agrippa,' inquiens, 'quem usque in tertium consulatum, et mox collegium Tribuniciæ potestatis, amicitia Principis evexerat.' Sed ideo id dixit: quia postremi duo consulatus Agrippæ conjuncti continentesque. Qui sane honos erat: et raro cuiquam ea ætate tributus, præter principes re, aut destinatione. *Idem.*

Imperatoriis nominibus auxit] Non eo more, quo rei Romanæ domini, Imperatores dicti: sed quo olim, qui rempub. militiæ feliciter gessissent. Vulgatus olim honos: non item sub Impp. qui rei prospere gestæ lauream et laudem sibi adscribi volebant auspiciisque suis. Turbat in sententia hujus loci vir doctus, et miror. Tu vide Dionem Cassium lib. LIV. et LV. et Velleium, itemque ea, quæ scribo ad extremum librum quartum. *Idem.*

In familiam Cæsarum induxerat] * Ritum hunc (ut omittam notata aliis) notat explicatque eleganter Clemens Alexandrinus Strom. quinto: Καὶ τὰ παρὰ Ῥωμαίοις ἐπὶ τῶν διαθηκῶν γινόμενα τάξιν εἴληχε διὰ δικαιοσύνην, ἐκεῖνα ζυγὰ καὶ ἀσσάρια, καρπισμοί τε καὶ αἱ τῶν ὤτων ἐπιψαύσεις. Τὰ μὲν γὰρ ἵνα δικαίως γένηται, τὰ δὲ εἰς τὸν τῆς τιμῆς μερισμὸν, τὰ δ' ὅπως ὁ παρατυχὼν, ὡς βάρους τινὸς αὐτῷ ἐπιτιθεμένου, ἑστὼς ἀκούσῃ, καὶ τάξιν μεσίτου λάβῃ. Triplex antiquitatis ritus, interpreti non intellectus. Æs et libra in testamentis, Vindiciæ, et Antestatio. Nam καρπισμοὺς ad vindicias adsertionemque refero: τὰς τῶν ὤτων ἐπιψαύσεις, aurium tactiones, ad Antestationem. Omnia enim hæc ad familiæ mutationem pertinent, quæ per testamentum, de qua Quinctilian. Declam. 308. 'Non dixerim testamentum, cui libripens deest et familiæ emtor, et cetera juri necessaria.' Agellius l. IV. c. 27. et Jurisconsulti. *Lipsius.*

Principes juventutis appellari] Quod sane ridiculum, ut principes juventutis sint, qui etiamnum in pueris. Natus autem Caius anno urbis 734. Sex. Appuleio, P. Silio Coss. At Lucius biennio toto minor, ex Dione 55. in actis ejus anni. Princeps juventutis (πρόκριτον τῆς νεότητος Zonaras hic reddidit) ab Augusto invaluit, ad futurum imperium titulus et omen. Sunt nummi cum inscriptione: C. L. CÆSARES. AUGUSTI. F. COS. DES. PRINC. JUVENT. adpositæ effigies Caii Luciique, cum clypeis et hastis, quæ tirocinii die equites dederant, honoris Augusti caussa. Dio: Καὶ αἱ πέλται τά τε δόρατα, ἃ παρὰ τῆς ἱππέων εἰς τοὺς ἐφήβους ἐσιόντες χρυσᾶ εἰλήφεσαν, εἰς τὸ βουλευτήριον ἀνετέθη. Observa Dionem aureas hastas dicere, quas lapis Ancyranus (magnæ apud me fidei, ut quem vivus conceperit Augustus ipse) argenteas. Verba sunt, uti ad me missa beneficio viri illustris Augerii Busbequii: EQUITES. AUTEM. ROMANI. UNIVERSI. PRINCIPEM........ HASTIS. ARGENTEIS. DONATUM. APPELLAVERUNT. quam lacunam rite expleveris: *Principem juvent. Caium.* Idem.

Destinare consules] Et vero perfecerat. Romæ marmor de Caio: QUEM. POPULUS. COS. CREAVIT. ANNOS. NATUM. XIV. Ait annos natum quattuordecim: et addicit Dionis ratio, qui consulem facit designatum anno urbis DCCXLVIII. Tamen Augustus in jam dicto lapide XV. illi annum circumdat, sed nempe quem ingressus erat, et jam agebat. Verba sunt: 'Honoris mei caussa Senatus populusque Romanus annum quintum et decimum agentis Consulis designavit, ut eum magistratum inirent post quinquennium ex eo die, quo deducti in forum.' *Idem.*

Destinare consules] *Designari* legendum puto, ut et ante *appellari.* A populo enim eos designari, non designare ipse cupiverat. *Muretus.* De forma verbi, subscribo; nempe *destinari* scripsisse auctorem, hoc est, designari. Suetonius in primo Julio: *flamen Dialis destinatus.* Vide II. Observ. 8. *Gronovius.*

Caium remeantem Armenia] * Addi velim Suetonii locum, Tiber. cap. 15. 'Caio et Lucio intra triennium defunctis, adoptatur ab Augusto:' nec addi solum, sed et corrigi. Nam hoc de triennio, nonne nimis laxum? apparet e Velleio: 'Caius,' inquit, 'in urbe Lyciæ morbo obiit, cum an-

te annum ferme L. Cæsar Massiliæ morbo decessisset.' En, dumtaxat intervallum fecit paullo plus anni. Et ipse Suetonius *duodeviginti* modo *menses* interponit, verbis quæ supra. Non ergo ambiges, quin scribend. *intra biennium* : si hunc putamus sensum. Nam in alium me duxit P. Johannes Deckerius e Societate Jesu, qui refert ad *triennium* Tiberiani reditus, et vult utrumque periisse intra tres primos annos, ex quo ille Rhodo reversus. Historia approbat. *Lipsius.*

Novercæ Liviæ] Nata exitio reip. hæc mulier, et suæ domus. Sed bene, quod Tacitus nusquam dissimulat fraudem ejus et scelus. Plinius cautior, qui suspicionem hanc tangens, cavit sibi obscuritate sermonis : ' Incusatæ filiorum mortes, luctusque non tantum orbitate tristes.' Nec enim alio traxeris ea verba, non me quidem interprete. *Idem.*

Drusoque pridem extincto] * Imposuerat mihi Dion olim, in cujus libro hiatus est, et anni aliquot omissi : atque ita narratur mors Caii, quasi biennio post illam Drusi. Sed, ut dixi, defectio et hiatus est, atque anni plures medii desunt : quod in Notis ad Velleium observamus. *Idem.*

Insulam Planasiam] Atqui Siciliam vocat Scholiastes Juvenalis vetus. ' Agrippa,' inquit, ' in Sicilia propter morum feritatem ab Augusto relegatus est.' Errat : nam de Planasia adfirmat cum nostro etiam Dio, et ait vicinam Corsicæ esse, libro extremo LV. In qua narratiuncula quod legitur, Καὶ τὴν Ἰουλίαν ὡς μητρυιὰν διέβαλλεν : *et Juliam ut novercam aspernabatur;* meo judicio τὴν Λιουίαν faciendum est. Non enim matrem suam Agrippa insectabatur (et illa vero jam relegata aberat) sed Liviam, ut probabile est, Augustæ stirpi numquam æquam. *Idem.*

Stolide ferocem] Quod Plato evenire ait omnibus generosis ingeniis, quoties non ita, ut oportet, educantur. Et alioqui patrem habuerat rusticanum ac militarem, et duritiæ, non delitiis, assuetum. *Muretus.* Livius lib. VII. de Manlio : ' Illum prævalidum juvenem, et quod haud minus timendum erat, stolide ferocem.' *Pichena.*

Nullius tamen flagitii] Imitatione Livii, si forte, qui de T. Manlio : ' Filium juvenem, nullius probri compertum, extorrem urbe egit.' *Lipsius.* Noster Annal. IV. ' Adversus unicum et nullius ante flagitii compertum.' *Pichena.*

Quo pluribus munimentis] Vere emendavi. * Siculus ille momar (exprimit, quod verum est, a me indignatio) cum sua conjectura, *sed qui pluribus morum vitiis insisteret,* abeat Morboniam. *Lipsius.*

Eadem magistratuum] Callide et sapienter scriptum. Non erant ii magistratus ; neque enim eandem vim atque auctoritatem obtinebant : sed tamen iisdem nominibus vocabantur. Et hoc ad plebem fallendam plerunque satis erat. *Muretus.*

Vocabula] Sed non vis aut potestas, Cæsar in se traxerat. *Lipsius.*

Juniores post Actiacam victoriam et jam senes plerique, &c.] Tota civitas dividebatur in centurias seniorum et centurias juniorum. Juniores vocabantur usque ad annum 46. postea seniores. Augustus autem rerum potitus est 56. quattuor et quadraginta solus post Actiacam victoriam : duodecim cum Collegis. Juniores igitur post Actiacam victoriam, senes plerique inter bella civium nati erant, neque fere quisquam superstes erat, qui Rempubl. vidisset. Hic autem notandum est ad confirmandam novam tyrannidem, præter cætera, vitæ diuturnitatem, requiri. Quamdiu enim supersunt, qui libertatis dulcedinem experti sunt, nunquam desunt, qui alios ad eam recuperandam cohortentur. At qui longinquitate temporis ad servitutem occalluerunt, iidem, ut aves diu cavea

inclusæ, de libertate ne per somnium quidem cogitant: molliorem paulo et clementiorem servitutem omni libertate potiorem putant. *Muretus.*

CAP. 4. *Nulla in præsens formidine*] Non timent homines, nisi propinqua: ne mortem quidem, nisi cum eam putant imminere: cum tamen omnibus momentis immineat. Itaque de Principibus ætate validis, ita fere cogitat plebs, ac si nunquam morituri essent. Nihil igitur in præsens metuebant Romani, quamdiu Augustum diu etiam victurum esse sperabant. *Muretus.*

Ægro et corpore] Velim trajici, *et ægro corpore.* Lips. Lipsius mallet, *et ægro corpore:* at Tacitus id sæpissime de industria. Infra eodem lib. 'dabat et famæ.' Lib. II. 'irridebantur et Græci comites:' inferius, 'data et a Tiberio occulta mandata.' Hist. lib. II. 'trucidati et comites.' *Pichena.* Sic quoque tamen viris doctis omnia suspecta, et *animo* vellent interponi. Non dubium est, quin τὸ *fatigabatur*, quod iidem observant, referatur ad vocem *senectus:* sed eo sensu, quo apud Juvenalem: 'si oppressa foret secura senectus Principis.' Nimirum postquam ipse princeps ætatis provectæ jam et morbis cœpit attentari. Rationem reddit Tacitus, quare hominibus de republica Augusto permissa pridem securis solicitudinem attulerit exspectatio successoris: nempe, quod videbant illum accessisse ad finem mortalitatis, utpote valde senem, nec jam crudo viridique, sed causario et labanti corpore: ut ille apud Phædrum leo describitur, 'Defectus annis et desertus viribus.' Hic nihil prorsus necesse fuit *animi* mentionem facere. Non enim auctori cura, pingere Augustum omnibus partibus, qualis fuerit tali tempore, sed submonere de duobus illis publice notis et in oculos incurrentibus, quæ adverterunt homines, tanquam præsagia instantis mortis. At animus neque vegetus in senio vitæ longum duraturæ, neque infirmior citæ mortis prærogativa est. *Gronovius.*

Pauci] Iique aut senes aut rerum imperiti, aut utrumque, qui libertatis ne umbram quidem ullam superesse non viderent, neque cogitarent eam pridem ita alte obrutam esse, ut resurgendi nulla spes esset. *Muretus.*

Imminentis dominos variis rumoribus differebant] Notabis ingenium plebis, 'cui mos humili læsisse veneno Summa, nec impositos umquam cervice volenti Ferre duces.' *Lipsius.* Varie de eis loquebantur, varie augurabantur, quid quisque incommodorum ac calamitatum et privatim et publice allaturus esset. *Muretus.*

Ignominia accensum] Quod ab avo eodemque patre abdicatus et relegatus fuisset. *Idem.*

Spectatum bello] Δοκιμασθέντα. Multa enim bella in Dalmatia, multa in Germania gesserat. *Idem.*

Claudiæ familiæ superbia] Quæ usque ab ultimis temporibus superbissima et plebi inimicissima fuerat. *Idem.*

Specie secessus exul egerit] Secesserat autem ut Caio et Lucio cederet; itemque pertæsus uxoris Juliæ impudicitiam. *Idem.*

Exulem egerit] Ita 'Principem agere,' et 'Agere se paullo minus quam privatum,' in Suetonio aliisque lego. Et in nostro Histor. III. 'Quanto ferocius paullo ante se egerint, tanto cupidius voluptates hausisse.' M. Antonio tamen Mureto, cujus scripta Venus inhabitat pariter cum Musis, leg. videtur, *exul egerit.* Lipsius.

Premant, quandoque distrahant] Dixi corruptum olim locum mutilumque. Redeo in viam admonitu amici qui explicat: Drusus et Germanicus nunc quidem conjuncti prement rempub. at olim orto, fors fuat, dissidio, eamdem distrahent per bellum civile dis-

sipabantque. Consule Muretum lib. xi. c. 1. *Idem.*

CAP. 5. *Scelus uxoris*] Hæc est tertia venenariæ hujus palma, et jure lemniscata. Tangit vero suspicionem illam de ficubus, quæ nota ex Dione. *Lipsius.* Dio hac de re apertius. Ficuum esu oblectabatur Augustus, easque sæpe Livia decerptas manu sua ex arbore ipsi porrigere solebat; ipseque eas ita libentius esitabat. Partem igitur adhuc pendentium oblevit Livia veneno, non quidem præsentaneo, sed quod paucis diebus consumeret. Jam tum enim ars illa reperta erat: ne nostrorum temporum inventum putetis. Venenatas igitur marito dedit: ipsa sibi eas, quæ tuto edi poterant. Ita effecit ut vir suus in cœlum, filius ad imperium maturius perveniret. Sed prudenter Tacitus, qui neque id, quod satis exploratum non erat, apertius exponendum, et tamen, propter suspicionem, quasi prætereundo, attingendum putavit. *Muretus.*

Ad visendum Agrippam, &c.] Ne tam atrocem suspicionem in Liviam sine causa concitasse videatur, ostendit, quid maxime eam ad mortem celerandam viro impulisse diceretur. Hoc autem ipsum narrat et Dio: et tangit Plinius. Narrat et Plutarchus ἐν τῷ περὶ ἀδολεσχίας: quem locis aliquot corruptum esse, et quibusdam in rebus a Tacito dissentire, ostendi capite secundo libri undecimi variarum lectionum. *Idem.*

Maximum uxori Marciæ] Habes eleganter historiam totam in Plutarch. περὶ ἀδολεσχίας· * nec alibi tam liquide narrata res. Hoc tantum male, quod Φούλβιον ubique vocat, qui Fabius est. Fabius ille Maximus, qui consul fuit anno urbis 762. Item quod Marciam interfectam vult ante maritum: cum noster clare vixisse eam dicat, et auditos gemitus ejus in funere mariti. Atque hæc homini vera caussa mortis: ne innocuum Poëtam oneremus, aut potius ipse se, de Ponto: 'Occidis ante preces, caussamque ego, Maxime, mortis, Nec fueram tanti, me reor esse tuæ.' Est enim hic Maximus, quem Naso coluit, et ad quem Elegia non una. Sed et uxor Nasonis, propinqua Maximi seu conjugis ejus Marciæ, ex his versibus: 'Ille ego, de vestra cui data nupta domo est. Hanc probat, et primis dilectam semper ab annis Est inter comites Marcia censa suas.' *Est censa*, pro censuit, satis nove, imo antique. Sic 'Adfectatus est regnum,' pro Adfectavit: 'Spectatus est suem,' in Varrone lego, retineoque: 'Communicati sunt,' pro Communicaverunt, in Livio; 'Peragratus est regionem,' in Velleio, et plura. Tangit hanc de Fabio tragœdiam etiam Plinius: 'Juxta hæc abdicatio Postumi Agrippæ post adoptionem; desiderium post relegationem: inde suspicio in Fabium, arcanorumque proditiones.' *Lipsius.* In illo, *censa est*, explicando falli summum virum monuimus lib. iv. Observationum in omissis pag. 427. *Gronovius.*

C. Navum id] Pridem emendavi firmavique, *Gnarum id Cæsari.* Gail Navi nulla persona est in hoc actu. Sic lib. v. 'Gnarum id Cæsari; eoque dubitavit de tradenda repub.' Alibi: 'Gnarum id duci: incessitque itineri et prœlio.' Sed ecce hanc mihi quasi desponsam conjecturam, est qui sine ullo divortio velit abducere. Ego vero non dimitto: nec enim soli Atridæ uxores suas amant, ait ille. *Lipsius.* Adde Muretum lib. xi. Var. Lect. cap. 11.

Quæsita morte] Illata, et violenta, machinatione Augusti. *Idem.* Immo, Sponte sumpta, voluntaria. Sic apud Plutarchum Lipsio citatum: 'ideo mori mihi decretum est.' Simile fere de M. Lollio Velleius ii. 102. 'cujus mors intra paucos dies, fortuita, an voluntaria fuerit, ignoro.' *Freinsh.*

Neque satis compertum est] Alii tamen, ut Suetonius et Dio pro certo tradunt, vivo adhuc Augusto venisse

Tiberium longoque sermone commendatam ei esse Remp. ipsum denique Augustum in Tiberii complexibus exspirasse. Addit alia Velleius: qui mihi videtur in hoc historiam scripsisse, ut per occasionem Tiberio adularetur. *Muretus.*

Lætique interdum nuntii vulgabantur] Iisdem artibus usa est Agrippina in morte Claudii Cæsaris. Tacitus lib. XII. 'cunctos aditus custodiis clauserat, crebroque vulgabat, ire in melius valetudinem Principis, quo miles bona in spe ageret.' *Idem.*

CAP. 6. *Sallustius Crispus*] Est ille, cujus vitam mortemque infra memorat lib. III. Sallustii historiarum regis ex sorore nepos. Nominat eum Seneca inter intimos Augusti, lib. I. de Clementia. * Sed cedo, quis in Seneca Duillius? Falsus, scribendumque, *Deillios*, sive *Dellios*. Deillius a Seneca patre dicitur, in Suasoria: 'Bellissimam tamen rem Deillius dixit, quem Messalla Corvinus desultorem bellorum civilium vocat: quia a Dolabella ad Cassium, a Cassio deinde transivit ad Antonium, novissime ab Antonio transfugit ad Cæsarem. Hic est Deillius cujus epistolæ lascivæ ad Cleopatram feruntur.' Græcis tamen est Dellius, Plutarcho Dionique. Item Horatio, inscriptione Odes tertiæ lib. II. ubi temere interpretes *Gellium* sufficiunt. Plutarchus eum historias quoque scripsisse ostendit: Πολλοὺς, inquit, *καὶ τῶν ἄλλων φίλων οἱ* Κλεοπάτρας *κόλακες ἐξέβαλον, τὰς παροινίας καὶ βωμολοχίας οὐχ ὑπομένοντας, ὧν Μάρκος ἦν Σίλανος, καὶ Δέλλιος ὁ ἱστορικός*: *Multos et alios Antonii amicos, Cleopatræ assecla et adulatores exegerunt, quod petulantia ista et scurrilia non ferrent; inter quos fuit M. Silanus, et Dellius historicus.* Eadem Dio, quinquagesimo libro: et Plin. l. XXXIV. *Lipsius.*

Miserat codicillos] Ita enim receptum, quo magis cautum militibus esset, cædem mandari per libellum. scilicet ne Imperator auctoritatem posset defugere. Pulchre Herodianus l. III. de Saturnino et Plautiano: Ὁ δὲ Σατουρνῖνος γραμματεῖον ᾔτησε τοῦ φόνου φέρειν τὰς ἐντολάς· ἔθος γὰρ τοῦτο τυραννικὸν, εἴ τινα ἐκπέμποιεν ἐπὶ φόνον ἄκριτον, ἐντέλλεσθαι τοῦτο διὰ γραμμάτων, ἵνα μὴ γιγνόμενον ᾖ ἀναπαρασήμαντον. Ad quem usum Duplices adhibitos, alibi lectum. *Idem.*

Ne reus subderetur] Supponeretur. Metaphora ducta a suppositis liberis, qui et *subditi* vocantur. Terentius: 'Non vides quantum mali ex ea re excites? subditum se suspicatur.' Sic infra hoc ipso libro: 'Utque mos vulgi, quamvis falsis reum subdere.' Et lib. XV. 'Ergo abolendo rumori Nero subdidit reos.' *Muretus.*

Juxta periculoso] Cum ex æquo periculosum esset; cum futurum videret, ut æque in discrimen veniret: ἐξ ἴσης ἐπικινδύνου ὄντος. Sallustianum. *Muretus.*

Ficta seu vera] Ficta, si a Tiberio crimen amoliretur; ne ipse ejus damnaretur a Senatu. Vera, si Tiberium auctorem ederet, ab eo puniendus aut tollendus. *Lipsius.*

Ficta seu vera promeret] Notandum loquendi genus. Usitatius enim erat, *seu ficta, seu vera*. Neque desunt veterum exempla. Catullus: 'læva sive dextera Vocaret aura.' Horatius: 'Cantamus vacui, sive quid urimur.' Idem: 'Quo non arbiter Hadriæ Major, tollere, seu ponere vult freta.' Item: 'et Sthenelus sciens Pugnæ, sive opus est imperitare equis, Non auriga piger.' *Muretus.*

Ne arcana domus] Prudentissimum præceptum. Nihil est enim, quod Principum auctoritatem magis imminuat, quam si domestica ipsorum arcana vulgentur. Multa privatim faciunt, quæ publice nesciri interest. Non semper eadem est interius et exterius illorum facies. Non toti intus æque ac foris nitent. Itaque

plerosque eorum nemo minoris pendit, quam qui ad secretissima maxime admittitur. Pauci admodum sunt, qui nihil habeant, quod tegi satius sit. Ignotis major veneratio est, contrectata sordescunt. Vix effugere possunt, quibus quicquid libet, licet, quin libeat interdum aliquid, quod non licet. Eo pluribus venerabilis est Princeps, quo paucioribus familiaris. *Muretus.*

Ne consilia amicorum] Multa enim consilia clam dantur, quæ in propatulo non darentur. Quæ publice dantur, ad honestatem omnia; quæ secreto, ad utilitatem pleraque diriguntur. At si exigantur hæc; ut par est, ad regulas philosophorum, nihil utile nisi quod honestum. *Muretus.*

Ministeria militum] Multa enim Principes, ubi manu et ferro opus est, per milites exsequuntur, ad quæ non tam promptos ac paratos eos invenirent, si reddenda singulorum ratio esset. Qui principi paruit, non sententia, sed silentio absolvendus est. *Muretus.*

Ut non aliter ratio constet] Scitum dictum, nec quidquam mutemus. A mensulariis dictum est, quibus constant rationes cum pares sunt. Plin. Panegyr. ' Augeo principis munus, cum ostendo liberalitati ejus inesse rationem. Ambitio enim, et jactantia, et effusio, et quidvis potius quam liberalitas est, cui ratio non constat.' Usi et auctores prisci juris l. I. De obseq. parent. l. penult. De re militari. Adde Valentis dictum apud Trebellium Pollionem: ' Non sibi apud Deos inferos constare rationem; quod quamvis hostem suum, Pisonem tamen jussisset occidi, virum cujus similem Rom. resp. non haberet.' *Lipsius.*

Quam si uni reddatur] Suspicabar ante complures annos legendum: *quam si nulli reddatur.* Ea forma, qua volumus ' mulieres optime olere, quæ nihil olent.' Philo de legatione ad Cajum: ἀνυπεύθυνον ἀρχὴν εἶναι τὸν αὐτοκράτορα μηδενὸς ἐπὶ τοῖς ὁπωσοῦν πεπραγμένοις λόγον ἀπαιτεῖν τολμῶντος ἢ δυναμένου. Josephus antiq. l. XV. οὐ γὰρ ἔφη καλῶς ἔχειν Ἀντώνιος βασιλέα περὶ τῶν κατὰ τὴν ἀρχὴν γεγενημένων εὐθύνας ἀπαιτεῖν. Memineram præterea ex Tacito Hist. IV. ' victoriæ rationem non reddi.' Denique occurrebat animo Pallas, qui ' pepigerat, ne cujus facti in præteritum interrogaretur, paresque rationes cum republica haberet:' ut loquitur noster l. XIII. Verum jam tolero vulgatum. *Gruterus.*

CAP. 7. *Quanto quis inlustrior*] Illustriorum enim facta magis notantur: obscuros suæ tenebræ tegunt. *Muret.*

Falsi ac festinantes] *Falsi* interdum, quos fefellit alius. Terentius: ' Ut falsus est.' At hic qui fallere cupiunt. Festinantes, dum metuit quisque, ne sibi alius anteverteret. *Idem.*

Lacrimas, gaudium] Acute Muretus: ' lacrimas gaudio, questus adulatione miscebant.' Placet rei hominisque caussa. *Lipsius.*

Gaudium, questus, adulationes] * Ego manuscripti lectionem retuli: *lacrimas, gaudium, questus, adulatione:* sensu non improbando. Ostendit enim senatores omnia adulatione miscuisse; idque Salinerio probatur. *Pichena.*

In verba Tiberii Cæsaris juravere] Rem, quæ per se satis habet indignitatis, magis turpificat Muretus, dum censet hoc loquendi genus proprium gladiatorum, qui se addicebant lanistis; quasi ad facienda perpetiendaque omnia, quæ is, cujus in verba juratur, jusserit, obstringi sit. Immo militum est proprium, qui se devovebant imperatori. Livius l. III. ' quo tempore P. Valerius ad recipiendum Capitolium arma plebi dedit, omnes in verba jurastis.' Et mox: ' omnes, qui in verba jurastis, crastina die armati ad lacum Regillum adsitis.' Lib. XXII. ' Magna vis hominum conscrip-

ta Romæ erat: libertini etiam, quibus liberi essent et ætas militaris, in verba juraverant.' Eumenes apud Justinum: 'Quater intra hunc annum in mea verba jurejurando obstricti estis.' Quod hic narratur, initium sumpsit in Divo, de quo Suetonius cap. 84. 'item jusjurandum, quo se cuncti pro salute unius adstrinxerant.' Et mox: 'confisum novissimo illo SC. et jurejurando.' Appianus: ὃν Καίσαρι πάντες ὠμόσαμεν, φύλακες τοῦ σώματος ἢ τιμωροὶ παθόντι τι ἔσεσθαι. Iterum: *καὶ τοὺς ὅρκους, ἢ μὲν φυλάξειν Καίσαρα καὶ τὸ τοῦ Καίσαρος σῶμα παντὶ σθένει πάντας, ἢ εἴ τις ἐπιβουλεύσειεν, ἐξώλεις εἶναι τοὺς οὐκ ἀμύνοντας αὐτῷ.* Nec Augusto defuit fœda Sex. Pacuvii adulatio, de qua Dio l. LIII. His exemplis cessit pudor, et Tiberio jam quasi legitimum ac solenne faciunt. Vis fuit, salutem propugnaturos et acta rata habituros. A militia etiam translatum ad gladiatores, sed horum sacramentum uri, vinciri, virgis ferroque necari. *Gronovius.*

C. Turranius] * Turranii etiam mentio Senecæ, ad Paulinum cap. extremo: nescio an hujus, quia procurationem illi tribuit, non præfecturam. Nominat et Ovidius in poëtarum albo: 'Musaque TurranI tragicis subnixa cothurnis;' et in doctorum, Plinii index. Sed quæras, cum præf. prætorio et annonæ in verba Tiberii jurarint, cur omissus præfectus urbis? cujus auctoritas non minor, (major imo illo Annonario) et cui proprius in urbe miles. Credo equidem omissum, quia nemo fuit. Taurus Statilius defunctus erat, cui Piso suffectus post aliquot annos a Tiberio, uti doceo clare l. VI. *Lipsius.*

Præscriptione posuit] Solennius esset *proposuit*; atque ita notaverat Muretus: sed Tacitus simplex iterum maluit l. IV. 'Mox positis propalam libellis ad libertatem vocabat.' *Acidalius.*

Neque abscedere a corpore] Hic loci Mauro magis adsentior quam Lipsio; putemque Tiberium hæc ita protulisse, quasi diceret unum se senatorum esse. Sicut alter ille Claudius XII. 5. 'unum se civium:' quamvis et istum locum labefactet Lipsius. Etiam id quod subjicit de publicis muneribus, non ita accipio, quasi pro publico munere habeatur Augusti corpus comitari; sed intelligere hoc ipsum edictum quod proponebat. *Freinshem.*

Ut imperator dederat] Signum dare imperatoris est: unde *σημαίνειν imperare.* Homerus: *αἴθ' ὤφελλες ἀεικελίου στρατοῦ ἄλλου Σημαίνειν.* Et *σημάντορες imperatores.* Muretus.

Excubiæ, arma] Præcipua hæc signa tunc Principis. Noster de Muciano: 'Nec deerat ipse stipatus armatis, apparatu, incessu, excubiis, vim Principis amplecti, nomen remittere.' *Lipsius.*

Ex formidine] Cunctandi nempe caussa, formido ex Germanico: ne si ille tantis viribus et gratia imperium vellet, ipse turpiter abjiceretur. Melius ergo censebat non agnoscere, donec nosset ejus mentem. *Idem.*

Tot legiones] Octo ad Rhenum, in ripa Gallica: præcipuum, uno loco, imperii robur. Atque eæ cum suis auxiliis et equitatu facile ad C. M. militum accedebant. *Idem.*

Dabat et famæ] Seneca de clem. l. I. 'Principes multa debent etiam famæ dare.' Noster Ann. IV. 'Principum diversam esse sortem, quibus præcipua rerum ad famam dirigenda.' *Pichena.*

Uxorium ambitum] Matris Liviæ, quæ a marito id exambierat. *Lipsius.*

Inductam dubitationem] Scribo *indutam.* Est enim *induere* nonnunquam præferre, obtendere, ostentare. Livius l. I. de Bruto: 'longe alius ingenio, quam cujus simulationem induerat.' Seneca de benef. II. 2. 'lætus facit et induit sibi animi sui vultum.' Noster l. V. 'Plurimum simu-

lationis Seleucienses induere.' Lib. XV. 'quia speciem judicii induere non poterat, ad vim dominationis conversus.' *Gronovius.*

Vultus in crimen detorquens recondebat] Nutus ipsos eorum, qui videbantur non ægre laturi, si ipse imperium deponeret. *Recondebat*, scribebat in animo, ut suo tempore promeret, quod et fecit. *Muretus.*

CAP. 8. *Nisi de supremis Augusti*] Ut ostenderet eam sibi unam in animo hærere cogitationem, alia se omnia honoribus parentis posthabere. *Suprema* vocat testamentum, ut sæpissime in libris Juris civilis. Plena locutio est, *suprema judicia*, pro quo etiam *supremam voluntatem* et *supremas tabulas* dicunt.

Virgines Vestæ] * Dixi et pecunias in templis deponi solere; quod verum adeo, ut quidam omnes fortunas in iis haberent, quasi custodia certa. Herodianus lib. I. de templo Pacis, quod exustum sub Commodo: Πλουσιώτατον δὲ ἦν πάντων ἱερῶν, δι' ἀσφάλειαν· ἕκαστος δὲ ἃ εἶχεν, ἐκεῖσε ἐθησαυρίζετο. 'Αλλὰ τὸ πῦρ ἐκ τῆς νυκτὸς πολλοὺς ἐκ πλουσίων πένητας ἐποίησεν. Nec mirum, quia milite hæc templa custodiebantur. Tertullianus de Corona, ubi non vult Christianum militem scribi: 'Et excubabit pro templis, quibus renunciabit? et cœnabit illic, ubi Apostolo non placet? et quos interdiu exorcismis fugavit, noctibus defensabit, incumbens et requiescens super luncho, quo perfossum est latus Christi?' Et in Apologetico: 'Ædes suas Dii tuerentur et imagines: quæ, ut opinor, Cæsarum milites excubiis salva præstant.' Ideo Juvenalis Castora vigilem dixit: 'et ad vigilem ponendi Castora nummi.' *Lipsius.*

Tiberium et Liviam] Num æquis partibus? eas enim accipimus, quoties nihil testator expressit? Minime. Didicimus enim e Suetonio ex besse institutum Tiberium, ex triente Liviam. Atque hujus ipsius rei veniam a Senatu perierat, quod adversus legem Voconiam facturus esset, qua non licebat homini censo instituere mulierem ultra quadrantem. *Muretus.* De hoc capite legis Voconiæ vide, si libet, de pecunia vetere III. 16. *Gronovius.*

Livia in familiam Juliam] Ideo in nummis et lapidibus exhinc fere Julia scripta aut sculpta, non Livia: quod item in Notis ad Valerium observamus. Sed nomen Augustæ an recepit? Negat ecce Suetonius, Claudio c. 11. 'Aviæ Liviæ divinos honores, et Circensi pompa currum elephantorum Augustæo similem decernendum curavit. Patri Circenses annuos natali die, matri carpentum quod per circum duceretur, et cognomen Augustæ, ab avia recusatum.' Dicit ab Avia id recusatum: quæ non alia quam Livia est. Mirum. Liviam enim Augustam faciunt scribuntque alii omnes: et hercle si ambitionem feminæ novi, non recusavit. Tacitus lib. IV. 'Decretum quotiens Augusta theatrum introisset.' Alibi: 'Augustæ valetudo atrox.' Et: 'Julia Augusta mortem obiit.' Plinius: 'Livia Drusilla, quæ postea Augustæ matrimonii nomen accepit.' Idem lapides sexcenti testantur et nummi. Quid ergo Suetonio visum dissentire? Non ipsi quidem, sed librario qui pervertit. Liquet enim nobis corruptum locum, scribendumque *ab viva recusatum*: vel, *ab ea viva.* Ad matrem Antoniam hæc referuntur, non ad Aviam: uti docet vel ἀκολουθία sermonis. Quæ viva donata Augustæ nomine a Caligula (ταύτην τε γὰρ Αὐγούσταν εὐθὺς καὶ ἱέρειαν τοῦ Αὐγούστου ἀπέδειξε, ait Dio) id sprevit: et mortua nunc per Claudium recepit. Itaque in lapidibus Claudiani ævi: ANTONIAI. AUG. DRUSI. sculptum hodieque. Hoc verum: at interpretes in Suetoniano loco quam natant? qui licet ad portum se recipiant, me duce. *Lips.*

Gloriaque ad posteros] Non tantum

verum est, quod ait Thucydides, ambitionem nunquam senescere: ne morientes quidem relinquit. Volebat post mortem suam videri amasse præstantes viros, quos tamen oderat. *Muretus.*

Civilem modum] Id est, Nihil præcipuum novumque in legatis, nihil regium, aut præter civium modum moremque. Nam de Falcidiæ modo accipere, (ignoscent viri magni) pravum acumen est. *Lipsius.*

Civilem modum] Non lege Falcidia præscriptum. Certe enim Falcidiæ ne in militari quidem testamento locus est: nedum in testamento imperatoris. Hoc igitur ita intelligo, legata fuisse modica et modesta, neque excedentia usitatum locupletibus et copiosis civibus in condendis testamentis modum. Certe enim *civile* etiam in libris juris sæpe dicitur, quod moderatum est et usitatum et ordinarium. Et ita dixit Cicero *odium civile* in Miloniana, non ulla propria ac privata de causa susceptum, sed usitatum bonis omnibus adversus improbos. Peccat enim Victorius, qui *commune* eo loco, adversus omnium librorum fidem, scribendum putat. Sic Ovidius, 'Exercet memores plus quam civiliter iras.' *Muretus.*

Populo et plebi CCCCXXXV.] * Discrimen hoc summamque exactam neglexit Dio, qui satis habet dicere legatum populo CCCC. Neglexi vereor et ego, dum in Electis motus hæsitatione aliorum tentavi corrigere in Suetonii verbis, *tribubus* XXXV. *Lips.*

Populo et plebi CCCCXXXV.] * Populo autem legata pecunia deferebatur in ærarium, et fiebat publica: quæ ipsa intelligitur apud nostrum, I. 15. IV. 15. et in l. I. ad leg. Juliam peculatus: et *pecunia populi* dicitur in l. VI. de contr. empt. Sic aliis etiam rebuspublicis, coloniis, municipiis, varia legabantur. Exempla apud Tacit. IV. 43. et in l. XXI. Quib. mod. ususf. amit. l. XXXIV. de usu leg. l. XXX. de vulg. et pupil. subst. l. XXX. de leg. II. l. XV. de leg. III. l. XXXII. et LVII. ad SC. Trebell. in Inscript. Occonis pag. 6. num. 2. *Freinshem.*

Legionariis cohortibus civium] Bene additum, ne accipiamus etiam cohortes sociales. Ideo et Dio vertit, τῷ τε λοιπῷ τῷ πολιτικῷ πλήθει πέντε καὶ ἑβδομήκοντα δραχμάς· *reliquis militibus e civibus septuaginta-quinque drachmas.* Itaque ille idem legiones πολιτικὰ στρατόπεδα non semel appellat: quia scripta ex civibus tantum. Fuit tamen cum in Dione placeret, τῷ ὁπλιτικῷ πλήθει: male. Suetonius: 'Legionariis trecenos nummos: quam summam repræsentari jussit. Nam et confiscatam semper, repositamque habuerat.' Ubi *confiscatam*, in fiscis adservatam: uti Tertullianus eleganti metaphora, de Fuga, 'Felices itaque pauperes, qui animam totam in confiscato habent.' *Lipsius.*

Legionariis autem cohortibus] Non reperio, cur addiderit vocem *cohortibus.* Aut enim omnes legionarii sunt sub cohortibus, et sic adjectio illa supervacua; aut aliqui tantum, et sic exclusi reliqui a liberalitate Augusti, quod falsum. Deinde multo ineptius additur *civium Romanorum*, quasi alii quoque in legionibus fuissent non cives. Scilicet minimæ particulæ neglectu hæ turbæ excitatæ sunt. Scribamus, *legionariis autem et cohortibus civium Romanorum*, quod verum est. *Legionarii* milites, qui in legionibus sunt aut sub vexillis legionum. *Cohortes civium Romanorum*, quæ ex civibus Romanis constantes in legiones tributæ non sunt. Sic apud Cæsarem de bello civili III. 87. 'Annon audistis ex iis, qui per causam valetudinis remanserunt, cohortes esse Brundisii factas?' Strabo l. XVII. cum dixisset Ægyptum tribus legionibus (hoc enim eo loci sunt τὰ τρία τάγματα) contineri, subjicit: Χωρὶς δὲ τούτων ἐννέα μὲν εἰσι σπεῖραι Ῥωμαίων.

Et eodem libro de Syene: Εἰσὶ δ' ἐνταῦθα τρεῖς σπεῖραι Ῥωμαίων ἱδρυμέναι φρουρᾶς χάριν. Sic apud Cæsarem de bell. civ. III. 10. 'cohortibus...civium Romanorum centum atque triginta.' Addidit autem et cohortes Tacitus, ne legionariis tantum nominatis viderentur præteriti, qui eadem disciplina eosdem labores tolerantes, merito idem quoque commodum assequi debebant. Vocat autem *cohortes civium Romanorum* ad differentiam *auxiliarium*, quæ fere intelliguntur quoties vocabulum cohortis solum et nulla adjectione restrictum occurrit. *Freinshemius.* Si rem, ut erat, edidit Tacitus, scripsit: *legionariis trecenos, cohortibus civium Romanorum quingenos nummos viritim dedit.* Sic enim Suetonius, sic Dio. Hoc si obtinere nequeam, admisero Freinshemianum, ea tamen conditione, ut cohortes civium Romanorum solæ sint urbanæ cohortes; non quæ aliæ sub certis legionibus non continebantur; quas ille adjungit. Et fuerit aut error aut negligentia Taciti uno ordine habentis Urbanos et Legionarios, quum tamen Urbani non in Augusti modo, sed etiam in Tiberii testamento lautius fuerint tractati. Sed si verum licet fateri, magis placet prius. *Gron.*

Porta triumphali] Suetonius cap. 100. in August. 'Inter alia complura censuerunt quidam, funus porta triumphali ducendum, præcedente Victoria.' Neque dicit id factum: quod tamen viri docti ex Dione asserunt, me mirante: qui video Dionem nihil tale, imo contra scribere, 'funus ejus ab equitibus noctu urbi illatum.' Si noctu, quid refert per quam portam? Hoc tamen Dio, 'imaginem ejus e Palatio ceream, habitu triumphali, ductam; itemque alteram in curru triumphali.' *Lipsius.*

Porta triumphali] * De hac porta videndus Alex. Donatus in Roma vetere l. I. 22. ita tamen, ut homini quantumvis docto ne credas nescio quam religionem inferendi cadaver Augusti per hanc portam Romanis objectam, eaque religione vetitos mortuum Augustum isthac recipere. *Gronovius.*

Duceretur funus] Immo id etiam factum est, teste Dione, tametsi ex verbis Suetonii potius contrarium elicias. Viro docto qui ad Tacitum suum miratur perperam a nobis acceptum locum Donis, cum hæc scribebamus, respondeat pro nobis ipse Dio, cujus verba sunt illa post recitatam orationem Tiberii in funere Augusti: Μετὰ τοῦτο τήν τε κλίνην οἱ αὐτοὶ οἵπερ καὶ πρότερον ἀράμενοι διὰ τῶν ἐπινικίων πυλῶν κατὰ τῇ βουλῇ δόξαντα διεκόμισαν. *Lectum*, ait, *iidem qui prius* (urbi intulerant; ii erant equites) *sustulerunt, et porta triumphali, sicut erat a senatu decretum, funus duxerunt.* Casaubonus. Ubi miror, quid voluerit ista parenthesi. Non enim, *qui prius*, intelligendi, qui urbi intulerant, sed qui e palatio portaverant in Rostra: et *senatorum humeris* eum *delatum in Campum* plane testatur Suetonius. *Gronovius.* Video Lipsium hæc ita accipere, quasi sermo esset de corpore Augusti ex oppido Nolano, ubi decesserat Romam deferendo: sed revera de efferendo ex urbe in Campum hic agitur. Itaque recte viri docti ex Dione annotarunt hoc ita gestum. *Freinshemius.*

Ea sola adulandi species] Plutarchus in commentariolo, quomodo adulator ab amico internosci queat, senatorem narrat quendam fuisse, qui olim, cum Tiberius in senatu præsens adesset, surrexit ad dicendum et composito ad severitatem vultu, 'Enimvero,' inquit, 'liberos homines libere loqui oportet; neque quicquam reticere eorum, quæ ad rempublicam pertinere judicant, vel cum periculo offensionis.' Adstitere erectis animis omnes, et taciti, quid hic tam libere loquax dicturus esset, exspectabant.

Desitum jam pridem orationis genus ipsum quoque Tiberium adverterat. Tum ille, 'Audi,' inquit, 'Cæsar, quid sit, quod omnes nos tibi succensemus: neque tamen quisquam libere dicere audet.' Cohorruerunt omnes dubitantes, quo tandem evasurus esset. At ille, 'Negligis,' inquit, 'temetipsum, (dicendum enim libere est) neque corporis tui curam ullam geris: maceras te assidue curis ac laboribus causa nostra susceptis: neque interdiu neque noctu conquiescis.' Talia multa continuante ac contexente illo, Cassius Severus ad eos, qui sibi adsidebant, conversus, 'Quam metuo,' inquit, 'ne illa libertas huic homini exitiosa sit.' *Muretus.*

Corpus humeris] Qui honor, nisi fallor, Sullæ habitus primo Romanorum. Appianum lege I. Civil. *Lips.*

Humeris senatorum] Ex cubiculo, in quo mortuus erat, quadraginta illum prætoriani milites in publicum extulerant. Inde decuriones municipiorum et coloniarum Bovillas usque deportaverunt. Ibi eum equester ordo susceptum in urbem intulerat, et in vestibulo domus collocarat. Unde acceptum senatores in Campum Martium intulerunt. Ita qui vivus omnium libertatem oppresserat, mortuus omnium humeros pressit. *Muret.*

Remisit Cæsar] Quid? non ergo elatum corpus humeris Senatorum? Est vero. Suetonius: 'Senatorum humeris delatus in campum crematusque.' Idem Dio. At Remittendi verbum eo valet, ut non sit factum. Lib. IV. 'Remissa Ædilibus talis cura.' Lib. XI. 'Hortantibus dehinc inediam et levem exitum, remittere beneficium Asiaticus ait.' Scribo ergo, *permisit Cæsar*. Sed eam ipsam permissionem arrogantem esse vult Tacitus: quia per speciem modestiæ, et quasi pugnare cum Senatu nollet, habuit amplissimum ordinem inter vespillones. Simile illud l. VI. de Asinio Gallo: 'Consultusque Cæsar an sepeliri sineret, non erubuit permittere.' *Lipsius.*

Add. De correctione nunc ambigo, quia docuit me vir ille qui omnes, (Cujacium dico, quem nemo satis umquam miratus est qui cepit) eamdem vim inesse verbo Remittendi. Exempla apud ipsum in postremis Observationibus. Et sane in Irenæo etiam legi: 'Remittite mortuos sepelire mortuos suos.' *Lipsius.*

Crudi adhuc servitii] Cum populus Romanus servitutem, in quam paullo ante redactus fuerat, nondum bene concoxisset, neque ad eam occalluisset. *Muretus.*

Senem principem] Annorum 76. *Muretus.*

Longa potentia] Annorum 56. *Muretus.*

CAP. 9. *Plerisque vana mirantibus*] Merito admirationi sunt ea, quæ aut facta non sunt, cum causa esset, cur verisimile esset factum iri; aut facta sunt, cum causa esset, cur fieri non oporteret. Utrorumque enim et causa aliqua est, et ignoratur. Causæ autem ignoratio admirationem parit. At vulgus ea quoque miratur, quorum causa in promptu est. Qualia sunt, quæ hic commemorat Tacitus. *Muretus.*

Quod idem dies] Erit fortasse, qui hic adhæreat, cui adjutorium ego. Triplex enim ratio numerandi imperii Augustæi. Alii, plurimique, ab Actiaca pugna numerant, cum victo Antonio potens fuit imperii solus. Ea pugna pugnata IV. Nonas Septembres. Quidam a sexto ejus consulatu, cum imperium illi a Senatu firmatum, datumque cognomen Augusti, quasi is legitimi principatus primus dies. Id fuit VII. idus Januar. Atque ea ratio numerandi provinciis fere familiaris. Ita in lapide, qui Narbone: VII. QUOQUE. IDUS. IANUARIAS. QUA. DIE. PRIMUM. IMPERIUM. ORBIS. TERRARUM. AUSPICATUS. EST. THURE. VINO. SUPPLICENT. Orosius paullum

a lapide dissentiens, VIII. nominat Idus. 'Cæsar,' inquit, 'victor ab Oriente rediens, octavum Idus Januar. urbem triplici triumpho ingressus est. Hoc die primum Augustus consalutatus est: atque ex ea die summa rerum ac potestatum penes unum esse cœpit et mansit, quod Græci μοναρχίαν vocant.' Longius recedit Censorinus, qui rejicit in XVI. Kal. Febr. 'Ante diem,' inquit, 'XVI. Kal. Febr. C. Julius Cæsar Divi filius Imp. Augustus sententia Munatii Planci dictus est.' Ovidius Idus dumtaxat nominat: 'Idibus in magni custos Jovis æde sacerdos Semimaris flammis viscera libat ovis. Redditaque est omnis populo provincia nostro: Et tuus Augusto nomine dictus avus.' Sed lapidem ego credo verum dicere. Tertii denique numerabant a primo ejus consulatu: scilicet quia is gradus et aditus ad reliquos honores. Is fuit XIV. Kal. Septembres. Eam rationem secutus est quicumque ille scriptor de caussis corruptæ eloquentiæ, qui imperitasse Augustum ait annis LVI. fallente numero, nisi ad hanc rationem. Quam ipsam secuti curiosi isti, qui initium imperii et finem Augusti vitæ in eumdem diem, miraculi caussa, conferebant. Satis dixi: tu abi liber et expeditus. *Lipsius.*

Accepti quondam imperii princeps] Quasi causa ulla fuerit cur eo die mori non deberet; aut mirandum sit ullo die evenisse, quod nullo non poterat. Eodem jure mirari poterant, quod Augustus Augusto mense mortuus foret: obiit enim XIV. Kal. Septembris: et quod non paullum etiam exspectasset, ut mense Septembri natus eodem mense moreretur: ut hoc quoque referretur inter miranda. Admirabilis videri poterat, quod cum Quirini templum dedicaret, septuaginta sex columnis illud ornaverit, quasi totidem se annos victurum esse divinans. Sed admiratio in aliis sapientiæ initium, in aliis stultitiæ indicium est. *Muretus.*

Nolæ in domo et cubiculo] Stulte mirabantur tempus, stultius locum. Quid enim habet admirationis, quo in cubiculo mortuus sit pater, in eodem filium mori? Idem quotidie multis evenit. Ubi enim quemque deprehendit mors, ibi ei manus injicit, neque exspectat, dum in aliud cubiculum transferatur. *Idem.*

Numerus etiam consulatuum] Tertii decimi consulatus memoria exstat et in veteri quadam inscriptione apud Fanestres. Hic quidam, qui scholia scripsit in Tacitum, inepte ait hac in re Dionem a Tacito et Suetonio dissentire. Tribui enim Augusto a Dione etiam quartumdecimum consulatum, quem gesserit cum L. Æmilio Paullo anno ab U. C. 745. Neque animadvertit, non Augustum ipsum senem, sed Caium Agrippæ filium, quem adoptaverat Augustus, illo anno consulem fuisse. Hunc ei fortasse errorem objecit Xylander, qui Dionem vertens primus ad illum lapidem impegit. Nam cum Græce esset, Γ. Αὐγούστου υἱὸς, nisi quod leviter erraverat librarius, scripseratque Αὐγουστόστου pro Αὐγούστου, ipse *Cæsarem Augustum* vertit et de suo addidit XIV. *Idem.*

Pietate erga parentem] C. Cæsarem, cujus mortem inultam præteriri nefas erat. *Idem.*

Necessitudine reip.] Infra lib. IV. 'secundum necessitudinem legis:' et l. v. 'seque ea necessitudine cogi,' dixit pro necessitate; ut ex aliis observatum Agellio Noctium XIII. 3. *Vertranius.*

Nullus tunc legibus] Judicia enim, ut dictum est, turbabantur vi, ambitu, pecunia. *Muretus.*

Ut interfectores patris] Sic Rhenanus. Sed cum Ms. habeat *tunc*, propius et verius mihi visum est *dum*. Pichena.

Non regno neque dictatura] * Pul-

chrum remedium, si nominum acerbitate sublata, rerum quoque ipsarum acerbitas tolleretur. *Muretus.*

Cuncta inter se connexa] Quæ multis antea in locis multorum dierum itinere disjungebantur. Dici autem non potest et in ædificiis et in possessionibus et in imperio, quanto majores fructus ferant, quantoque facilius regantur ac conserventur, quæ inter se conjuncta ac connexa sunt. *Muretus.*

Pauca admodum vi tractata] Ἅπας δὲ τραχὺς, ὅστις ἂν νέον κρατῇ, ait Æschylus. *Idem.*

Cap. 10. *Dicebatur contra*] Uberius hanc partem exsequitur: an quia ipse in ea? non ambigo. *Lipsius.*

Consulis legiones] D. Junii Bruti, quas in Mutinensi obsidio ad se traxit. *Lipsius.*

Corruptas consulis legiones] Perperam Lipsius. Immo Antonii Quartam et Martiam, quæ donis promissisque corruptæ M. Antonium consulem deseruerunt, seque cum Octavio conjunxerunt, ut recte Muretus. *Gronov.*

Fasces et jus prætoris] * De quibus præter Suetonium, Dionem, alios, videndus Cicero l. v. Philippicarum. At M Brutus semper suspectam habuit Octavii potentiam. *Muretus.*

Ne ipsis quidem qui fecere] Ita vulgo legitur. In antiquis *cæpere*, ex quo natum *fecere*. Mutanda autem erat una litera, ut esset, quomodo a me editum est, *cepere*. Hac autem de re ita Suetonius: 'neque veteranorum neque possessorum gratiam tenuit; alteris pelli se, alteris non pro spe meritorum tractari querentibus.' *Muretus.* Fallitur Muretus: nam antiquus liber cum vulgatis congruit. *Pichena.*

Fas sit privata odia] Laudatur meritissimo Aristides, qui cum Themistocli inimicus esset, legatus cum eo electus, cum ad fines Atticæ pervenisset, 'Vin' tu,' inquit, 'Themistocles, inimicitias nos nostras hic deponamus; et interea inter nos amice conjuncteque viventes, utilitatem publicam procuremus? nam inimicitias, cum volemus, denuo exercere poterimus, ne privata odia nostra reipubl. incommodent.' *Muretus.* Cicero post reditum in Senatu: 'qui, cum a me voluntas eorum in privato judicio esset offensa, publici mei beneficii memoria privatam offensionem obliteraverunt.' Idem de provinciis consularibus: 'si mihi non licet per aliquos ita gloriari, me dolorem atque inimicitias meas reipublicæ concessisse, quod magni cujusdam hominis et persapientis videtur.' Livius lib. IX. 'Alter consul Fabius infestus privatim Papirio erat: quæ ne ira obstaret bono publico, legatos ex consularium numero mittendos ad eum senatus censuit: qui sua quoque eum, non publica solum, auctoritate monerent, ut memoriam simultatum patriæ remitteret.' *Gronovius.*

Sed Pompeium imagine pacis, sed Lepidum] Beatus legit: *pacis, et Lepidum.* Ego nihil mutarim. Sic infra: 'non præfectum ab iis, sed Germanicum ducem, sed Tiberium imperatorem violari.' Plinius Epist. IV. 29. 'remissa est mulcta: sed timuit, sed rogavit, sed opus venia fuit.' *Vertranius.* Sic Livio restituimus XXIV. 14. 'libertatis auctorem eis non se fore solum, sed consulem M. Marcellum, sed universos Patres.' *Gronov.*

Imagine pacis] Vide Dionem lib. XLVIII. *Muretus.*

Tarentino Brundisinoque fœdere] Adi, si libido est, Plutarchum Antonio, Dionem XLIX. *Lipsius.*

Nuptiis sororis illectum] Octaviæ ex Ancharia; de quo instabili conjugio mire fœdatus Senecæ patris locus Suasoria prima. Vide Excurs. in *B.* Idem.

Lollianas] Non impleo paginas istis, quæ alibi exposita et prompta. In hac Lolliana clade Julium Obsequentem emendo de prodigiis: 'Insidiis

Romanorum Germani circumventi, sub M. Lollio Legato, graviter vexati.' Nam contra scribo, *insidiis Germanorum Romani circumventi*. Vide præterea Suetonium in Aug. Dionem LIV. Eusebium Chronicis, olympiad. CXC. *Lipsius.*

Variamasque clades] Clades ea nota: sed Senecæ de illa locus non sine labe, etiam in emendatis nuper libris. Epist. 47. ' Mariana clade quam multos splendidissime natos, Senatorium per militiam auspicantes gradum, fortuna depressit: alium ex illis pastorem, alium custodem casulæ fecit.' Cladene Mariana? ubi ista, aut quando? Nam C. ille Marius victor, ubique, si memini, et fecit servos, non dedit. Quod de ea accipias, quam Germanis intulit: nugæ. An Germani Senatorium per militiam auspicantur gradum? Certissime rescribendum: *Variana*. Hanc enim nostram intelligit: et opportuno recentique exemplo admonet, posse e summa fortuna labi ad imam. *Idem.*

Varrones] * Strabo l. XIV. Εἶτ' ἐμπεσὼν εἰς τὴν Μουρήνα φιλίαν, ἐκείνῳ συνεάλω φεύγων, φωραθείσης τῆς κατὰ Καίσαρος τοῦ Σεβαστοῦ ἐπιβουλῆς. *Idem.*

Egnatios] M. Egnatius Rufus Ædilis; de quo Dio LIII. Suet. cap. 19. ' Mox M. Egnatii, exin Plautii Rufi:' ita ibi scrib. non *Genutii*. Vide Senecam de Clementia I. 9. *Idem.*

Interfectos Iulos] * Apparet enim hunc Iulum arcanum aliquod scelus (cui proximus ab adulterio gradus est) cum Iulia in Augustum concepisse: uti olim cum Cleopatra ejus pater. *Lipsius.*

* Ad Reinesium Rupertus: Peccat quoque Lipsius, cum Iulo Antonio collegam dat Paullum Fabium. At Paullus Fabius Maximus consul fuit anno U. C. 742. collega Q. Ælio Tuberone; Iulus Antonius anno 743. collega Q. Fabio Maximo. Item peccat, cum *Africani* cognomen assignat Antonio, et participes erroris habet Sigonium et Casaubonum. Suetonius Claudii c. 2. ' Claudius natus est Iulo Antonio Fabio Africano consulibus. In hunc toto impetu a viris doctis itum est, qua ratione? quia *Iulum Antonium Africanum* et *Q. Fabium Maximum* Coss. a. U. 743. edunt Cassiodorus, Dio, Fasti Siculi et Cuspiniani. Quasi vero isti diligentiam Suetonii prægravare possint. Sed et Dio Xylandri habet: Ἰούλιον Ἀντώνιον M. *vel* K. Φάβιον K. *vel* Ἀφρικανόν. Nec repugnat in fine libri, ubi eorum Coss. rursus fit mentio. Cassiodori quoque locus dubiæ lectionis est. Reliquos parum moror, mutilos passim et depravatos. At Excerpta Chronici Eusebiani apud Scaligerum: ΙΟΤΛΙΟΣ ΑΝΤΩΝΕΙΝΟΣ. ΦΑΒΙΟΣ ΑΦΡΙΚΑΝΟΣ. Ultimum vero, idque longe firmissimum, quod nullo modo fallere potest aut in æstu nos relinquere, est nummus aureus beneficio Goltzii annumerandus, in quo expresse *Africani* cognomen Q. Maximo adjectum est. Forma nummi:

Qui Tedii et Vedii Pollionis luxus] Non extrico quis hic Tedius. Utrumne Atedius scribendum? ut sit ille qui Ciceroni dictus inter Cæsaris amicos. An Sex. Tedium Afrum capimus, qui consul designatus se præcipitavit, apud Suetonium? Leviter placet: magis est, ut geminata ab hæsitante librario vox sit, scribamusque: *Qui Vedii Pollionis luxus*. In Seneca sane simile mendum succreverat, tertio de Ira, cap. 40. ' Divus Augustus cum cœnaret apud Vedium Pollionem:' ita restituit Pincianus, cum antea, *Atedium*, legeretur. Pincianus, selectus mihi censor, et verbis modicus, re judicioque ingens. Mentio hujus Vedii luxuriæque

ejus apud multos, Dionem LIV. Plinium l. IX. Tertullianum de Pallio. Hic est ille Pollio, qui testamento Cæsari Pausilypum legavit; et e cujus diruta domo, facta Romæ porticus quæ Liviæ dicta. *Lipsius.*

Qui Atedii] Beatus legit *Q. Vedii* et tollendum *Tedium* censet. Nisi me animus fallit, Cornelius ita posuit: *tum mors Q. Tædii:* quasi utriusque nomine male audierit Augustus. De Tedio Suetonius c. 27. *Vertranius.* Considerandum an hic locus corrigi possit ex nostro XII. 60. ubi Vedio, cujus hic mentio, *Matium* conjungit. *Freinshemius.* *Atidius* præfectus Verris nominatur Ciceroni libro III. et in IV. *Atidius Geminus* pictor. Ad Atticum Ep. XII. 5. et 24. ex Cæsarianis appellatur *Aledius*, qui forsan hic *Atedius*, ut suspicatur et Lipsius. Alioqui posses cogitare *Q. Asellii* ex Acrone ad illud Horatii Sat. II. 7. 'Tutoque ciconia nido, Donec vos auctor docuit prætorius:' 'Asellius quidam prætor fuit, qui usum ciconiarum condendarum primus reperit.' *Gronovius.*

Vedii Pollionis luxus] Vide Dionem l. LIV. *Vertranius.*

Gravior domui Cæsarum] Ita reformavi voce *gravius*, quæ erat in manuscripto, leniori et aptiori mutatione, quam *gravis*, ut vulgo: 'Gravis in rempublicam mater' filium suum sævissimum ad imperium admovens, perditis legitimis successoribus. 'Gravior noverca,' Cæsares et ipsum denique Augustum veneno sustulisse insimulata. *Pichena.* *Gravis* est Phil. Beroaldi junioris.

Comparatione deterrima] Sive placet, *teterrima.* Lipsius.

Habitu cultuque ejus] Ad habitum spectant hæc Suetonii, Tib. c. 68. *Incedebat cervice rigida, &c.* * Atque hæc ad *habitum:* in *cultu* ejus quid notabile aut arrogans, haud nunc memini legere. *Idem.*

CAP. 11. *Templum et cælestes*] * 'Αποθέωσιν hanc Augusti, quam Tacitus commemorat, carmine singularis libri complexus videtur Ovidius, ut ipse quidem indicat, de Ponto: 'Quale tamen potui de cælite, Brute, recenti Vestra procul positus carmen in ora dedi:' et alibi. *Idem.*

Versæ ad Tiberium preces] Ut illud molestissimum imperii onus suscipere dignaretur. *Muretus.*

Varie disserebat] Non erat ita superbus, ut illas preces aspernaretur: non ita segnis, ut illum cuncta regendi laborem rejiceret: rogari volebat. *Muretus.*

Modestia] Id est, moderatione: animo minime ambitioso, atque sic alibi usurpat, Mureto notatum. *Lips.*

Sua modestia] *Modestiam* dicit, non, ne quis sit error, virtutem animi nihil de se, nisi moderatum, sentientis; sed modicas et exiguas vires suas: opponiturque hoc sensu *modestia magnitudini.* Sic l. III. 'simul modestiæ Neronis et suæ magnitudini fidebat.' Et l. IV. 'Rari per Italiam Cæsaris agri, modesta servitia.' Lib. XII. 'magna Deum benignitate et modestia hiemis rebus extremis subventum.' *Muretus.*

Quam subjectum fortunæ] Multa enim accidunt, quæ nulla ratione, nullo humano consilio provideri queunt. *Idem.*

Suspensa semper et obscura] Suetonius Tib. 24. 'ambiguis responsis et callida cunctatione suspendens.' *Pichena.*

Quibus unus metus] Qui nihil tam male metuebant, quam ne intelligere viderentur simulationem Tiberii. Sic Virgilius: 'Non metus, officio nec te certasse priorem.' Id est, non metuimus. *Muretus.*

Si intelligere viderentur] Nihil enim molestius Tiberio poterat accidere, quam si astum suum ab aliis agnosci videret. Dio l. LVI. Νῦν δὲ ὠργίσατο, εἴ τις αὐτοῦ συνεὶς φανερὸς ἐγίνετο, καὶ πολλοὺς, οὐδὲν ἄλλο σφίσιν ἢ ὅτι συνε-

νόησιν αὐτὸν ἐγκαλέσαι ἔχων, ἀπέκτειναν, ὥστε χαλεπὸν μὲν ἦν μηδεμίαν αὐτοῦ σύνεσιν ποιεῖσθαι, χαλεπώτερον δὲ συνιέναι. *Muretus.* Sic lib. II. 'Ille ignarus doli, vel si intelligere videretur, vim metuens.' * *Pichena.*

Cum proferri libellum] * Ex quo haud temere collegerim dixerimque, in Suetonio scribendum, *in æneis pilis*, non tabulis. De eadem re loqui utrumque, id quidem clarum est. *Lipsius.*

Necessitates ac largitiones] * Capitolinus in Gordianis: 'Familiæ Gordiani hoc Senatus decrevit, ut a tutelis atque legationibus, et a publicis necessitatibus semper vacarent.' Tacitus l. II. pro onere vel angore, ex ære alieno, sive et pauperie: 'Hortaturque ad luxum et æs alienum, socius libidinum et necessitatum, quo pluribus indiciis illigaret.' *Idem.*

Addiderat consilium] Quod consilium suum plene extollit Augustus ipse apud Julianum in Menippæa de Cæsaribus: Ὑπὸ δὲ τῶν ἐμφυλίων στάσεων τὴν Ῥώμην ὁρῶν εἰς ἔσχατον ἐλαύνουσαν πολλάκις κίνδυνον, οὕτω διεθέμην τὰ περὶ αὐτὴν, ὥστε εἶναι δι' ἡμᾶς, ὦ θεοί, τὸ λοιπὸν ἀδαμαντίνην. Οὐ γὰρ ταῖς ἀμέτροις ἐπιθυμίαις εἴκων, ἐπικτᾶσθαι πάντως αὐτῇ διενοήθην, ὅρια δὲ διττὰ ὥσπερ ὑπὸ τῆς φύσεως ἀποδεδομένα, Ἴστρον καὶ Εὐφράτην ποταμοὺς ἐθέμην. Sed qui termini sive limites Rom. imperii sub Augusto? Duos nominat Julianus, Istrum et Euphratem: quibus adde Rhenum, et Oceanum, et quæ supra dixi. *Idem.*

An per invidiam] Ne quisquam successorum suorum latius imperaret. *Muretus.*

Cap. 12. *Quam partem Reip.*] Explicat Dio. Tiberius, inquit, tres fecerat reip. partes: prima Romam et Italiam complectebatur: altera, exercitus: tertia, provincias. Uni ex istis parem se aiebat, non omnibus. At bono histrioni detracta propemodum persona est, improvisa interrogatione Galli. *Lipsius.*

Pollionisque patris] Pollionis hujus et Asinii Galli filii meminit etiam Seneca pater in procemio controvers. l. IV. *Pichena.*

Pollionisque patris ferociam] * Hunc ego Velleium Asinii Galli clientem fuisse suspicor, atque ejus gratiæ non modo laudes patris, quas etiam c. 36. et 62. et 73. et 76. decantat, sed etiam L. Munatii Planci, quæ c. 63. et 67. et 74. et 76. et 83. et 95. exstant, vituperia dedisse. Nam inter Plancum et Asinium simultates intercessisse discimus ex præfatione Plinii, ubi narrat non illepide Plancum, 'cum diceretur Asinius Pollio orationes in eum parare, quæ ab ipso aut liberis post mortem Planci ederentur, ne respondere posset,' dixisse, 'cum mortuis non nisi larvas luctari:' atque eo dicto sic repercussisse illas orationes, ut apud eruditos nihil impudentius judicetur. Unde colligere est, quantum fidei sit habendum convivæ apud dominum de inimico illius hæreditario male opinanti. Blandum fuisse aptumque auribus regiis (nam ut supparasitaretur, fortunæ illius alienum erat) et inventum Augusti cognomen et Seneca in præfatione 4 natur. quæst. ostendunt. Virum tamen οὐ τυχόντα et res aliæ gestæ et conditum Lugdunum, oratorem summum epistolæ in decimo Ciceronis Familiarium evincunt. Denique, quo de incepimus, inter Asinium et Munatium hoc interfuisse puto, quod inter Labeonem Antistium et Ateium Capitonem: quæque Asinii *ferocia* dicta est, eandem Labeonis *insaniam* vocatam fuisse. Dio l. LVII. Ἀσίνιος δὲ δὴ Γάλλος παῤῥησίᾳ ἀείποτε πατρῴᾳ καὶ ὑπὲρ τὸ συμφέρον αὐτῷ χρώμενος. *Gronovius.*

Cap. 13. *Arruntium divitem*] * Divitias Arruntii Plinius Epist. commemorat; quas Seneca non fuisse ostendit a bona arte, si de eo quidem sensit l. VI. De Benef. 'An tu Ar-

runtium et Haterium et ceteros, qui captandorum testamentorum artem professi sunt, non putas eadem habere, quæ designatores et libitinarios vota?' Sed alium ab isto, opinor, intellegit Seneca: qui sub Caio magnus, et qui ante præco. Josephum vide XIX. Antiq. c. 1. sub finem. *Lips.*

Divitem, promptum] Cicero famil. Epist. II. 18. 'tres fratres, summo loco natos, promptos, non indisertos.' Lib. II. in Verrem: 'Heraclium hominem esse majorem natu, non promptissimum.' Lib. IV. 'C. Cacurii, promptissimi hominis et experientis.' Justinus lib. XXII. 'ex plebe quoque locupletissimos et promptissimos interficit.' Agricola: 'promptissimus quisque sævitia principis interciderunt.' *Gronovius.*

Avidum et minorem] Mureto adsenserim legenti, *avidum, sed minorem.* Pichena.

Si casus daretur] Nempe a fortuna. Quemadmodum lib. XV. 'Quoties fortuna contra daret:' puta casum. A Sallustio in Jugurth. 'fortunam illis præclari facinoris casum dare.' Vide ad Livium XXX. 30. Noster XI. 'casus Mithridati datus est occupandi Armeniam.' Lib. XIII. 'bene gerendæ rei casum offerri.' Quorsum ergo, *si casus daret, vi ausurum.* Gron.

Haterius cum dixisset] Ostendebat enim cognitam sibi esse simulationem Tiberii, qui vellet quidem omnino imperare, sed cupiditatem suam tegeret. Id significabat genere illo loquendi, *Quousque patieris,* quasi de re in manu ac potestate Tiberii posita. *Muretus.*

Non adesse caput Reip.] Sententiam potius in hoc loco expedimus, quam verba. Lectio quam posui, a Ferreto est, qui asseverat in Medicæo codice sic scriptum. Et cur ambigimus? Sententia hercle percommoda est: offensum Tiberium, pro reliqua sua modestia, quod *caput Reip.* nominaretur, qui tamquam veteri libertate unus vellet esse e multis. Nec abs surde legeris e vulgatis, *non esse caput te Reip.?* Lipsius.

Non adesse caput reipublicæ] Dicit hoc quidem Ferretus, sed aliud Pichena testatur, ibi legi corrupte; *non adesse caput te reipublicæ;* quemadmodum vulgabatur olim, antequam B. Rhenanus conjiceret, quod nunc habetur. Cui omnino acquiescendum censeo, et illud, *non esse caput te,* juxta miserum ac supervacaneum judico ac Vertranii, *non esse apud te caput.* Æque περίεργος Muretus cum suo, *adesse caput reipublicæ,* quæ sit vetus scriptura pro *deesse.* Quid quæso opus? aut quid minus est, *non adest,* quam *deest?* Immo nescio quid gravius et suavius in isto. Cicero Bruto: 'Intelligens dicendi existimator uno aspectu et præteriens de oratore sæpe judicat. Videt oscitantem judicem loquentem cum altero, &c. intelligit oratorem in ea causa non adesse, qui possit animis judicum admovere orationem, sicut fidibus manum.' *Gronovius.* Ego aliter ac Lipsius interpretor: scilicet offensum Tiberium, non quod *caput reipublicæ* nominaretur, sed quod artes suas, quas maxime occultas vellet, detegi videret: quasi dixerit Haterius: Quamdiu rogari vis? nimium nos detines, ac ludificaris istis ambagibus tuis: ne amplius dissimules, sed jam accipe imperium. Fortasse etiam suspicatus est Tiberius idem fere sibi Haterium voluisse atque ille, qui Suetonio referente in Ti. c. 28. dixit, 'Aut agat aut desistat.' *Pichena.* Bene interpretatur Lipsius. Si enim se fatetur reipublicæ caput, abolet una omnem potestatem senatus. Is enim verum imperii caput: unde Otho Hist. I. 84. 'Nec illas adversus senatum voces ullus unquam exercitus audeat. Caput imperii et decora omnium provinciarum,' &c. *Gruterus.* Vis et nostras ineptias? Tiberius dici sibi putavit: Quousque sines rempub-

licam quasi truncam et absque capite, quod scis esse atque esse debere Cæsarem, neque ex illis, qui nomen hoc ferunt, alium quam temetipsum esse posse, nisi bellum civile volumus existere? Nolebat autem sciri Cæsarem reipublicæ caput esse, quippe *ignota etiam tum Cæsarum potestate*, quam ipse *onerosam servitutem* vocabat, et Principem *servire Senatui oportere* dicebat. Nolebat suspicari homines, si Cæsar caput rerum foret, spe successionis in imperio id se nomen admisisse. Invitus audiebat per ipsum stare, quo minus rempublicam quæcunque pars, nedum caput, deficeret. Nolebat notescere alium principem ac reipublicæ caput esse non posse, qui *modestiam* loquebatur et malle privatum pati se simulabat, cum jam eo processisset et milite et provinciis occupatis, ut privatus vivere non quiret. Præterea illud, *quousque*, impatientiam quandam et familiaritatem præfert, multum rogari et rogando fatigari volentis, nec nisi tardissime exorandum sese præbituri, minimum agenti contrariam. *Gronov.*

Jure tribuniciæ potestatis] Quo poterat impedire, ne quicquam ratum esset eorum, de quibus referebatur. *Muretus.*

Ejusque curatissimis] Ita correxi: vulgo, *et usque.* Lipsius.

Curatissimis precibus] Vera lectio manuscripti. Impressi omnes *accuratissimis.* Infra l. II. ‘ curatius disseram.’ Lib. XIV. ‘ ludos curatius editos.’ Lib. XVI. ‘ diurna populi R. curatius leguntur.’ *Pichena.*

Cap. 14. *Alii parentem*] Dio: *Καὶ πολλοὶ μὲν μητέρα αὐτὴν τῆς πατρίδος, πολλοὶ δὲ καὶ γονέα προσαγορεύεσθαι γνώμην ἔδωκαν.* Eadem quæ Tacitus, sunt et apud Suetonium, quem vide c. 50. et 51. *Muretus.*

In deminutionem sui] Sic Ms. Vulgo, in *diminutionem.* Idque etiam ex eodem correxi lib. II. Semper enim *deminuere* Tacitus, non *diminuere.* Pich.

Aramque adoptionis] Ludos hic facit vir doctus, equite non plaudente. Damnat lectionem veterem, et multis verbis suadet hanc novam, *araque adoptionis:* quasi Tiberius, inquit, in æs incidi adoptionem publiceque proponi vetuerit. Mi homo, hodie nihil credo tibi.*

* Passim in lapidibus et Nummis, *Divi filia* lego: ut in marmore Hispaniensi:

IVLIÆ. AVG.
DIVI. F. MATRI
TI. CÆSARIS. AVG. PRIN
CIPIS. ET. CONSERVATORIS
ET. DRVSI. GERMANICI
M. CORNELIVS. PROCVLVS
PONTIFEX. CÆSARVM.

Nummo æreo, S. P. Q. R. DIVAE. IVLIAE. AVGVSTI. FIL. carpenti forma tracti a duobus mulis. *Lipsius.*

Aramque adoptionis] Sic *Paci Aug. Sacrum*, quia pacem cum Parthis Augustus fecisset. *Fortunæ Reduci Sacrum*, quod rediisset. *Victoriæ Aug. Sacrum.* Sic ergo *aram adoptionis*, quia curante Augusta Tiberius in familiam Cæsaris adoptatus esset. *Muretus.*

Candidatos præturæ XII.] Prætorum origo, progressus, augmentum, satis ambigue tradita: etiam ab iis, quibus hæc una cura fuit. Ego breviter rem expedivi, et ad historiæ fidem; quæ vide, si vis, in Excurs. in *D.* Lipsius.

Numerum ab Augusto] Diffuse magis Velleius: ‘ Post redditum cœlo patrem, et corpus ejus humanis honoribus, nomen divinis honoratum: primum Principalium ejus operum fuit ordinatio comitiorum, quam manu sua scriptam D. Augustus reliquerat; quo tempore mihi fratrique meo candidatis Cæsaris destinari Prætoribus contigit. Consecutis, ut neque post nos quemquam D. Augustus, neque ante nos Cæsar commendaret.’ *Idem.*

Cap. 15. *Tum primum comitia*] Co-

mitiorum res, amissa libertate, varie habita: ac vide omnino in Excurs. quæ huc faciunt, litera *E*. Lipsius.

Ludos, qui de nomine Augusti] * acta sunt.' At Suidæ Augustale etiam locus est, in quo præfecti regionum et cultores Augusti saltabant, Idibus Octobris. Video hominem alludere velle ad hos ludos, sed ita, ut eum plane non capiam: Αὐγουστεῖον, inquit, ἐκλήθη, διότι τῇ ιε' τοῦ Ὀκτωβρίου μηνὸς οἱ ῥεγεωνάρχαι καὶ σεβαστοφόροι ἐχόρευον ἐν τῷ Αὐγουστείῳ, οἷον ἐν τῷ ὀψοπωλίῳ, εἰς τιμὴν Τιβερίου. * Scies tamen et alios ludos fuisse, quos intellegit et Ovidius l. IV. de Ponto: 'Pontica me tellus, quantis hac possumus ora Natalem ludis, scit celebrare Dei.' Sed eos cave cum Augustalibus confundas. *Idem*.

Vocarentur] * Pro *vocantur* est positum. Ut apud Ciceronem pro Cæcina: 'procurator dicitur omnium rerum ejus, qui in Italia non sit absitve reip. causa:' pro *qui in Italia non est abestve:* nam profecto ejus, *qui non sit in Italia*, hoc est, qui deinceps abfuturus sit, proprie non est procurator. Cæterum in obliquis orationibus frequentissimus hic est usus. Quot exempla in una oratione Mithridatis apud Justin. 38. 'militibus, qui Aquilium fuderint: cum sibi Phrygiam ademerint, quam proavo suo Seleucus in dotem dedisset.' In directa oratione diceretur: *qui Aquilium fuderunt: Phrygiam ademerunt, quam Seleucus dedit*. * Freinsh.

Utque per circum triumphali veste uterentur] Justinus lib. XVI. de Clearcho: 'Veste purpurea et cothurnis regum Tragicorum et aurea corona utebatur.' Dio lib. LVI. extremo: τά τε Αὐγουστάλια οἱ δήμαρχοι, ὡς καὶ ἱεροπρεπεῖς ὄντες, διατιθῶσι· καὶ οἱ μὲν τὰ ἄλλα, ὥσπερ εἰώθει γίγνεσθαι, ἔπραξαν· καὶ γὰρ τῇ ἐσθῆτι τῇ ἐπινικίῳ ἐν τῇ ἱπποδρομίᾳ ἐχρήσαντο· οὐ μέντοι καὶ τοῦ ἅρματος ἐπέβησαν. At vir nobilis apud Tacitum corrigit, *triumphali veste veheretur*. Nimirum eam his verbis sententiam tribuit, quæ requirit ex superioribus intelligi τὸ *petivere:* tanquam sit integrum, *iidem tribuni petivere, ut per circum triumphali veste veherentur:* sic putat duplex eorum desiderium exponi, alterum de veste, alterum de curru, quod quia mox negatum dicatur, concessum illud apparere. Me vero a vetere scriptura tenenda nondum deterret hæc ratio. Neque enim petitionem tribunorum, sed decretum senatus aut responsum ad petitionem ea verba continere censeo; sive illi aperte utrumque postularint, sive jus edendorum ludorum complectebatur hos honores, ut etiamsi nominatim mentio de illis facta non esset, eos fuerint usurpaturi, nisi Senatus de altero vetuisset. Suppleo autem, quod compendifecit Tacitus vel ex præcedentibus vel ex subsequentibus. Satis enim commode intelliges, quasi dictum esset: Decreta pecunia ex ærario: simulque decretum, ut per circum triumphali veste uterentur. Nec minus commode: Utque per circum triumphali veste uterentur, permissum; curru vehi haud permissum. Quale illud l. XIII. 56. 'Deesse nobis terra, in qua vivamus; in qua moriamur, non potest.' Ubi perinde dissimulatum τὸ *potest*, ut illic τὸ *permissum*. Gronovius.

Curru vehi haud permissum] Ne prorsus æquarentur potestati majori. De curru Prætorum in Circo, Juvenalis: 'Quid si vidisset Prætorem in curribus altis Exstantem?' Plinius: 'Non vetus et bigarum celebratio in his qui prætura functi, curru vecti essent per Circum.' De Consulum, Plinius alter in Laudatione Trajani: 'Nos sub tuis oculis augustior solito currus accipiet: nos inter secunda omina et vota certantia vehemur alacres, et incerti utra ex parte major auribus nostris clamor accidat.' Scripsique de his uberius peculiari De spectaculis libro, cui Saturnalia Index. *Lipsius*.

CAP. 16. *Aut gaudium*] Male hoc additur. Sic l. XIV. 'et natos vel repertos.' Sic apud Xenophontem I. 'Ἀναβ. ἀλεύρων ἢ ἀλφίτων, cum legendum sit tantum ἀλφίτων. Sic apud Aristotelem lib. I. Rhetor. ὅτι οὖν ἢ ὅντινοῦν, cum et apud Halicarnasseum legatur tantum ὅτι οὖν. Apud Ciceronem in Academ. 'et velut jam ante Socratem,' cum legendum sit, *et jam ante Socratem*. Multa talia indicavi in Variis lect. l. XV. c. 16. *Muretus.* Rem ita habere puto. Ob mortem Principis *justitium* indici solitum erat. C. Cæsar indixit etiam in morte sororis. Seuton. c. 24. Ibi igitur publicæ functiones intermittebantur per mœrorem. Rursus ob novum Principem feriæ celebrabantur tamquam ex publica lætitia: quod hic signatur per vocem *gaudium;* quam qui Blæso accommodant, ut propriam, falluntur. Utraque hæc causa, alia succedens alii, effecit; ut Blæsus *intermitteret solita munia:* hoc est, ab exercitu non exigeret, sed ferias ei otiumque concederet. In his omnibus nemo interpretum plane mecum sentit: sed alius alio divertit longius. Nam plerique Blæsum socordiæ et negligentiæ in sua functione administranda arguunt. *Freinshemius.*

Dux olim theatralium operarum] * Plinio etiam operæ in Circo; sed a me correcto: l. VIII. c. 6. 'L. Piso inductos dumtaxat [Elephantos intellegit] in Circum, atque ut contemptus eorum increresceret, ab operariis hastas præpilatas habentibus per circum totum actos;' ubi, *ab operis* scribendum esse confirmo. *Lipsius.*

Theatralium operarum] Eorum, qui operam suam locabant ad fabulas agendas. *Muretus.* Video quid virum magnum deceperit. Sic enim Suetonius Aug. 43. 'Ad scenicas quoque et gladiatorias operas etiam equitibus Romanis aliquando usus est.' Et cap. 45. 'Universum denique genus operas aliquas publico spectaculo præbentium etiam cura sua dignatus est.' Nerone c. 12. 'item Pyrrichas quasdam e numero epheborum, quibus post editam operam diplomata civitatis Romanæ singulis dedit.' Itaque Salinerius quoque Lipsio cornua obvertens, *ducem theatralium operarum* facit, qui regit gregem histrionum: qualis qui in Terentii Hecyræ et Heautontimorumeni Prologo loquitur, eum sumere sibi suoque gregi comœdias recitandas, quas alii composuerunt: et addiscendo multa, multa recitando non ineptum ad turbas conciendas evadere. At non de his Tacitus, cui *operæ theatrales* sunt in spectatoribus, qui plaudebant ipsi primi, et fautores plausoresque histrionibus comparabant. Hi sunt, quos Plautus egregie describit in prologo Amphitruonis: 'Ut conquisitores singuli in subsellia Eant per totam caveam spectatoribus, Si cui fautores delegatos viderint, Ut his in cavea pignus capiantur togæ. Sive qui ambissent palmam histrionibus, Seu cuiquam artifici, seu per scriptas literas, Sive qui ipsi ambissent, seu per internuntium.' Habes omnem operam, quam præstabant hæ operæ. Eodem pertinet infra: 'Ut conquisitores fierent histrionibus Qui, sibi, mandassent, delegati ut plauderent, Quive, quo placeret alter, fecissent, minus.' Nimirum *operæ theatrales* sunt *fautores delegati.* Nam quod ex Cœlio Rhodigino l. VIII. 8. nescio quod nubilum Plauti monent illustrari, et Cælius et ipsi tenebris circumfusi sunt. Plinius Epist. VII. 24. 'At Hercule alienissimi homines in honorem Quadratillæ (pudet me dixisse honorem) per adulationis officium in theatrum cursitabant, exsultabant, plaudebant, mirabantur: ac deinde singulos gestus dominæ cum canticis reddebant: qui nunc exiguissima legata theatralis operæ corollarium accipient ab hærede, qui non spectabat.' Ubi longe devius a vero doctissimus Aug. Buch-

nerus. Corrigit se, inquit, quod id, quod Quadratillæ mimi præsente domina faciebant, non honor esset, sed adulatio turpis. Immo, corrigit, quod eos, qui Quadratillæ pantomimis studuerant, id in honorem dominæ fecisse dixerat. Scribendum: *(pudet me dixisse honorem, per adulationis officium)* ut intelligas ad posterius membrum, *immo*, vel *volui dicere*. Nisi simplicius est, *(pudet me dixisse honorem, quod est adulationis officium) in theatrum*. Gruterus hic aliquid esse scabri vidit. *Cursitabant*, (pergit) quasi cupidi eam videndi. Non eam, sed pantomimos ejus. *Exsultabant* (addit) quasi exhilarati ejus aspectu. Nequaquam, sed simulantes ita se permoveri ac pertentari artificio saltantium, ut decoris obliti quiescere ac locum tenere segnes non possent. *Plaudebant*, *mirabantur* (subnectit) ut gratulabundi et qui magnifacerent ipsius dotes. Non ipsius, sed pantomimorum: neque ex animo; sed ut plaudendi principium esset, utque haberent, quod imputarent dominæ. Volebant enim suos in hoc genere laudari. Lucianus *περὶ τῶν ἐπὶ μισθῷ. Ἢν μὲν γὰρ κατείπῃ σού τις ψίθυρος οἰκέτης, ὡς μόνος οὐκ ἐπῄνεσας τὸν τῆς δεσποίνης παιδίσκον ὀρχούμενον ἢ κιθαρίζοντα, κίνδυνος οὐ μικρὸς ἐκ τοῦ πράγματος· χρὴ οὖν χερσαίου βατράχου δίκην διψῶντα* (f. *διψῶντος*) *κεκραγέναι, ὡς ἐπίσημος ἔσῃ ἐν τοῖς ἐπαινοῦσι καὶ κορυφαῖος, ἐπιμελούμενον· πολλάκις δὲ καὶ τῶν ἄλλων σιωπησάντων αὐτὸν ἐπειπεῖν ἐσκεμμένον τινὰ ἔπαινον πολλὴν τὴν κολακείαν ἐμφαινοῦντα.* Denique, Sed eo non contenti, ait, *singulos etiam gestus dominæ*, et eos *cum canticis reddebant*, id est, imitabantur et exprimebant, accinentes saltando aliquid, quo dominæ laudes attollerent. Nulla hic sublatio laudum aut imitatio gestuum dominæ: sed cum Numidia præsens in theatro non fuisset, hi clientes ad patronam domum venientes narrabant *εὐημερήματα* pantomimorum ejus, ut scenam tenuissent, quos plausus meruissent: quin etiam addebant, quæ cantica ab tragœdo pronuntiata quibus gestibus effinxissent, ipsique eos repræsentabant saltando, in quibus placuerant maxime: nulla alia de causa, quam ut Numidia talibus mancipiis aut libertis gauderet, ipsi cum viva cœnarent, in mortuæ tabulis angusto loco hærerent. Eodem pertinet, quod Suetonius refert de Nerone c. 20. 'Adolescentulos equestris ordinis, et quinque amplius millia e plebe robustissimæ juventutis elegit, qui divisi in factiones plausuum genera condiscerent, operamque navarent cantanti sibi.' Denique *duces theatralium operarum* sunt, quos idem Suetonius appellat in Tiberio c. 37. *capita factionum*. Ad has etiam operas pertinere videntur tesseræ in reliquiis antiquariorum, inscriptæ *SP.* vel *SPECT.* vel *SPECTAVIT.* in quibus laborat Laur. Pignorius. Vult autem conductos quosdam gladiatores olim rude donatos, qui spectarent: et nomina servilia in iisdem *Anthus*, *Faustus*, *Ingenuus*, *Olympus*, *Repentinus*, *Hermes*, *Felix*, *Philodamus*, *Philargurus* esse illorum, a quibus, cui tessera obtigisset, pecuniam posceret; aut etiam ipsorum rudiariorum, qui spectassent; denique si nihil aliud, statuendum hujusmodi tesseras in usu fuisse, ut spectatores inde aliquid lucrarentur. Suspicabar tesseras illas fuisse inter fastidia divitum, qui a clientibus suis frequentari spectaculum, sive ab ipsis datum, sive ad illud editori histriones, equos et aurigas, homines ad ferrum præbuissent, quibus plaudendi auctores utique deesse nollent, sua referre putarent: nomina autem esse custodum appositorum ad observandum, qui præsto fuissent, qui non: atque eos, qui officium fecissent, pro testimonio tesseris acceptis a custodibus istis et ad regem suum despensatoremve ejus allatis cœnulam vel sportulam vel aliud

quid præmioli meruisse. *Gronovius.*

Histrionali studio] Quoniam ibi quoque grex unus sæpe dissociandus erat et spargenda seditionum semina, ut alii histriones ab aliis secederent. *Muretus.* Hic error sequitur priorem. *Gronovius.*

Imperitos animos] Justinianus de militari testamento: 'Supra dicta diligens observatio in ordinandis testamentis, militibus propter nimiam imperitiam illorum constitutionibus principalibus remissa est.' *Idem.*

Delapsis melioribus] Scribe, *dilapsis*, i. e. cum meliores jam se ad curanda corpora recepissent. Sic l. II. 'Neque Cæsari copiam pugnæ obsessores fecere, ad famam adventus ejus dilapsi.' Et l. XI. 'Cæteris passim dilabentibus affuere centuriones.' Libro tertio Annalium ab excessu Neronis: 'donec fatisceret seditio, et extremo jam die sua quisque in tentoria dilaberetur.' *Labi* pro eodem dixit Juvenalis Sat. VI. 'Labente officio crudis donanda:' id est, iis, qui ad celebrandas nuptias officii causa convenerant, discedentibus ac dilabentibus. *Muretus.*

CAP. 17. *Alio vocabulo*] * Dicti sæpe item Vexillarii: ut mox, 'Vexillarii discordium legionum:' in Historiarum libris, *Vexillarii* XIII. XV. legionum, &c. De iisdem laboribus, quod addunt: mentiuntur. *Lipsius.*

Ac si quis tot casus] Nonne melius? *si qui tot casus vitæ superaverint.* Idem.

Si quis tot casus vita superaverit] Vetus scriptio non absurda videbitur iis qui Thucydidem et Sallustium venerantur. *Quis* amplectitur utrumque numerum: 'quanto quis illustrior, tanto magis falsi et festinantes.' Terentius Adelph. 'aperite aliquis ostium.' Unde hæc, nisi ab Homero? Iliad. O. ἡ πληθὺς ἐπὶ νῆας Ἀχαιῶν ἀπονέοντο. Et alibi: οἱ δ' ἄλκιμον ἦτορ ἔχοντες Πρόσσω πᾶς πέτεται. *Salin.*

Vita superaverit] Non inepte quidem, quibus magis adlubescit *vitæ*: sed nihil tamen prohibet, quin tueamur *vita*, casu sexto, pro vivendo, seu vivacitate. *Gruterus.* Cæsar VI. de bello Gall. 'uter eorum vita superarit, ad eum pars utriusque cum fructibus superiorum temporum pervenit.' Virgilius II. Æneid. 'Atque iter emensi casus superavimus omnes.' *Gronovius.*

Denis in diem assibus] Gordius, ut multis visum, hic nodus: nec ego tamen Alexander: solvi enim, non abrupi: et Excurs. nostros adi in F. Lipsius.

Decem assibus animam et corpus æstimari] Alciatus hunc ostendere locum putavit denarium decem æris esse. Quod rejicit a primo Ferretus, tanquam nihil dici potuerit alienius, planissimum enim et hinc fieri pluris esse *denarium* quam *denos æris*, Pliniumque et Volusium id confirmare; eoque ipse mirari, cur idem Plinius 'in militari stipendio semper denarium pro decem assibus datum' scribat. Mox et Suetonium ait non congruere cum Tacito: apud eum contendere seditiosos, 'ut stipendio prætorianis æquarentur;' petisse igitur binos. Inde ut in concordiam redigat Tacitum et Suetonium, repetit, quod spreverat, denarium esse decem asses, binos petisse militem, et quod dicitur, 'ut singulos denarios mererent,' explicat, singulos, vel alios decem asses, præter illos, quibus queruntur 'animam et corpus æstimari:' tum, 'ut denarius diurnum stipendium foret,' supra denos videlicet ordinarios asses. Vertranius notat pro ea, quæ fuerit veteris disciplinæ observatio, denarii æstimationis auctæ nullum milites commodum sensisse, quamvis in paganorum commercio denarius (in quo vetustiores denos æreos asses constituerant) sexdecim asses valuerit, Vitruvio, Plinio et Mæciano testibus. Lipsius contra Ferretum disputat: ubi quod de denario duodecim as-

sium, explosum satis. Reprehendit etiam, quod posuerat Ferretus ex Suetonio, seditiosos æquari voluisse prætorianis: de Germanico enim id dici, non de Pannonico exercitu: sed ipse deceptus est prava lectione verborum Suetonii, quæ Torrentius correxit. Nec vero necesse est Suetonium et Tacitum idem per omnia dicere: tradidit enim uterque, quod a suis auctoribus accepit. * *Gronovius.*

Hinc vestem, arma] Vides ergo, aucto a Julio vel ab Augusto stipendio, abrogatam illam Gracchi legem, qua militi e publico vestem dari jussit, sine ulla stipendii detractione. Quod fugerat me admonere in Electis, cap. de stipendio. Ambigas tamen an secuti principes iterum non reduxerint Gracchi hac parte legem. Lampridius certe in Alexandro: 'Donavit,' inquit, 'et ocreas, et braccas, et calciamenta inter vestimenta militaria:' et post in persona Principis: 'Qui acceptam a provincialibus annonam, qui vestem, qui stipendia vobis attribuit.' *Lipsius.*

Vacationes munerum] Scripsi ea de re ad libros Historiarum. *Idem.*

Præmium pecunia] Quale istud pecuniarium præmium? Pete ab Excurs. nostris, in G. Idem.

Quæ binos denarios acceperint] Simplicius forsan *acciperent*, quod marginibus allinunt. * *Gronovius.*

Quæ post sexdecim annos] Lapsus ergo Dio, qui l. LIV. diserte tradit, Augustum definisse annos Prætoriis cohortibus duodecim, aliis sedecim. Nisi tamen id decretum mutatum postea, anno DCCLVIII. Quod apparet ex eodem Dione, l. LV. ubi de præmiis militaribus; quem adi. *Lipsius.*

Sibi tamen apud horridus] Rhenanus legit *ibi tamen.* At perfamiliare esse Tacito *sibi* pro a se, *mihi* pro a me, &c. sexcenta apud ipsum exempla probant. *Pichena.*

CAP. 18. *Simul congerunt cespites*] * Statius in Silvis: 'Hic suetus dare jura parens, hoc cespite turmas Adfari.' Ammianus l. XXIII. 'Ipse aggere glebali assistens, coronaque celsarum circumdatus potestatum, talia ore sereno disseruit.' Claudianus de bello Getico: 'Dictis ante tamen princeps confirmat ituros, Aggere conspicuus; stat circumfusa juventus Nixa hastis, pronasque ferox accommodat aures.' *Lipsius.*

Properantibus Blæsus advenit] Si fuisset in unico libro *Operantibus*, non huic istud præferrem. Suetonius Claudio: 'canalem absolvit ægre, et post undecim annos, quamvis continuis triginta hominum millibus sine intermissione operantibus.' Noster infra: 'Miscetur operantium bellantiumque clamor.' Vegetius de re mil. II. 22. 'sive ad opus aliquod, sive ad decursionem campi exeunt milites, tubicine vocante operantur, et rursus tubicine admonente cessant.' *Gronovius.*

CAP. 19. *Incipientes principis curas*] Recte. An tamen *incipientis* scripsit? Sic inferiore sane ætate 'incipientem orientemve principem' dixerunt. Paneg. pro Flaviensibus: 'Illa enim, quæ te incipiente suscepta, omnibus populis jure communia.' Et initio Paneg. Maximiano et Constantino, 'oriens imperator' dicitur. *Acidalius.* Satis placent *incipientes curæ.* Sic Ovidio II. de arte: 'incipiens omnia sentit amor.' Et in XII. Metam. 'Barba erat incipiens.' Noster Hist. I. 'incipiens adhuc et nondum adulta seditio.' *Gronovius.*

CAP. 20. *Ob itinera*] Expeditionem ergo meditabantur, eoque hæc præcurabant: neque alio fine simul in æstivis erant. *Lipsius.*

Vexilla convellunt] Quidam interpretantur, quasi reperissent *explicant* pro *convellunt.* Alii exponunt corripere; ex terra, cui infigi solebant, evellere, ut præferrentur manipulis: quod profecto non absurdum est. Neque enim ignoro, *convellendi* ver-

bum hoc significatu quandoque poni. Livius XXII. 3. ‘signa convelli juberet,’ eandemque phrasin statim bis repetit. *

* Vide Hist. I. 41. ‘Vexillarius cohortis dereptam Galbæ imaginem solo adflixit.’ Nam sacramento militari continebatur, ne signa desererent. Seneca epist. 95. ‘Primum militiæ vinculum est religio, et signorum amor, et deserendi nefas.’ Vide quæ olim notavimus ad Florum I. 11. Sic inter has seditiones Mennius *raptum vexillum ad ripam vertit, et si quis agmine discessisset, pro desertore fore clamitans, reduxit in hiberna turbidos et nihil ausos.* Igitur hi putaverunt, si vexilla rupissent veluti solutos se sacramenti religione fore: quæ res etiam inter nostræ militiæ flagitia non ignobilis est. Neque etiam video, ad vicos diripiendos quorsum vexilla præferri voluerint. *Freinshemius.*

* Quod vero ait se nescire, quorsum ad diripiendos vicos signa prætulerint; equidem non prætulerunt signa vicorum diripiendi ergo, sed proficiscendi. Sed tamen quemadmodum paullo ante operabantur subrectis vexillis, ut appareret militari eos munere fungi, et milites esse, non viles manus undique contractarum aut oblocantium semet operarum; sic inter movendum ad secundam rabiem versis stetisse vexilla, etsi non narretur, credibile satis est, et moris securitatisque causa (non enim sine custodibus facile relinquebantur) et ut ostenderent se milites esse, fraudatos justis, et indigne habitos, atque ob id iratos et pignora capientes; non latrones et prædones meros. Vide quæ ad Livii III. 54. diximus. *Gronovius.*

Nauporto] Meminit et Velleius. Strabo collocat in Tauriscis, situ ab Aquileia stadiis 350. sed vocat *Naύπορτον*, corrupte, ut opinor. *Lipsius.*

Aufidienum Rufum] Haud mutarim nomen cum Gallorum ut doctissimo, ita longe optimo in *Nasidienum:* nam *Aufidia* gens, unde *Aufidienus*, æque celebrata ut *Nasidia*, unde *Nasidienus*. Gruterus.

Præfectum castrorum] Munus fuit, nescio an antiquum. Mentionem quidem ejus ante Principes nondum inveni: postea, sæpius. Vide Excurs. in *H.* Lipsius.

Quem direptum vehiculo] Ms. *dereptum* aptiore notione. *Pichena.*

Vehiculo] Honestiores ergo militum etiam tunc in vehiculo aut equo. *Lipsius.*

Invictus operis] Medicea scriptura, *intus operis:* verum censeo, *vetus operis.* In Tacito *vetus militiæ*, et in Silio ipsa hæc verba: ‘gnaros belli, veteresque laborum.’ *Lipsius.*

Intus operis ac laboris] Sic liber unicus et primæ editiones. Phil. Beroaldus *invictus operis ac laboris*, quod pleræque receperunt. Rhenanus *attentus operis ac labori*, ut *operis* dandi casu dictum intelligatur numero plurativo. Ferretus quoque quasi ex Mediceo, *invictus:* sed falsus et fallens alios. Vertranius *invictus operis ac labore;* eo maxime, inquit, quod Codici Tusco inest *invictus:* nisi magis placeat *intentus operis ac labori.* Ant. Augustinus apud Ursinum: *intus operis ac labore foris.* Muretum probare *immitis*, nec se improbare, quia *immitior* sequatur, Guilelmium alicubi *incus*, scribit Acidalius. Denique ad supplendum numerum sententiarum, *ut vetus* Lud. Aurelius, *intentus operi ac labori* Marcus Assuerius. De quibus, opinor, si vidisset omnia, dixisset, qui de quibusdam dixit: Nugæ meræ. Taciti mens Rufum illum, ut qui diu manipularis militaverit, expertum atque adsuetum fuisse operis ac laboris, quod peregregie exprimit vox *vetus* frequens auctori nostro. Lib. VI. ‘scientiæ cærimoniarumque vetus.’ Lib. eodem ‘vetus regnandi.’ Histor. l. IV. ‘veterem expertumque belli.’ Cujus contrari-

um l. xi. 'legiones operum ac laboris ignaras.' Recepi itaque in seriem eam vocem, et significatione et similitudine et jure suo id exposcentem eo tutius, quod eodem fere tempore id ipsum venisse in mentem doctissimo Lipsio, ejus postremis notis, conspexi. *Pichena.*

Cap. 21. *Damnatos sibi jam miscent*] Faërnus legebat: *ac rerum capitalium damnatos sibi immiscent.* Ursinus. Conjiciebam aliquando, *sibi admiscent*, tanquam si orta lectio altera ab veteri scribendi ratione *ammiscent.* Gruterus. Suspecta mihi est particula *jam*, ut supervacua, nec ex Corneliana phrasi. Legerim, *sibi immiscent.* Infra l. ii. 'ne quietas provincias immixti turbarent.' Lib. iv. 'quibus adhuc necessitudinibus immiscere te mihi parem.' Histor. l. v. 'nec parvis periculis immixtus.' *Pichena.*

Cap. 22. *Ubi cadaver abjeceris*] Ingratus labor est Alb. Gentilis l. ii. de nuptiis ex JC. reliquiis, quod Velleio impegerat Titius, *ubique ire* defendentis. Quis ignorat illam ætatem multa sibi permisisse, quæ neque Velleius neque æqualium ejus quisquam dicendi studiosus ausi? Addit e Livio corruptum *accitusque ibi.* Non melioribus utitur auctoribus in Assertione Titius: quæ a melioribus petit, aut corrupta aut aliena sunt. Ut cum e Gellio, 'ubi transiret' pro *ut transiliret;* ex Panegyrico, 'ut ubique possint ire, festinant;' ubi exstat, *ut ubique prosint, ire festinant.* Sic e Virgilio: 'Gratior et pulcro veniens in corpore virtus;' quasi voluerit ille, *virtus veniens in corpus*, et non *virtus in pulcro corpore obva*, vel si sit, *gratior veniens*, accidens, apparens. Tum Propertii *arcem sedisse* vel *sidisse in cineres* (si tamen sic scripsit) quis non videt esse combustam et collapsam ruisse in cineres? At Barthius *Ubi* pro *Quo* damnasse Caprum Grammaticum, ita loqui tamen hic Tacitum, cui se quam toti gregi Caprorum credere malle festive ait Adver. xxxiii. 5. Quicquid conentur, cum Latine loquimur, sicubi τὸ *Quo* requiritur, illic τῷ *Ubi* locus non est: et recte quidem dicimus *quo abjeceris;* sed pro eo non dixit Tacitus *ubi abjeceris*, verum more illo suo prægnantes sensus breviter efferendi pro eo, quod est, ubi non humaveris aut condideris, sed jacens sub dio reliqueris: vel, ubi non tenui terræ injecta contectum, sed sic abjectum relinqui jusseris feris lacerandum. *Ubi abjeceris*, ubi sine justis posueris; ubi feceris, ut fœde jaceat. Higinus fab. 165. 'cantans se in aqua aspexit, et vidit se merito irrisam, unde tibias ibi abjecit.' *Gronov.*

Ne hostes quidem sepulturam invident] Ms. *sepultura.* Nonne elegantius et brevius *sepulturæ* germano Taciti more? Lib. xiii. 'invidit operi.' Lib. xv. 'non invidebo exemplo.' Nisi aberrat memoria, quarto casu Tacitus nusquam. *Pichena.* Cum exstet in calamo exarato codice *sepultura*, revocandum est; ei enim casui jungi posse pluribus alio loco ostendi. *Gruterus.* Nimis vellem, de pluribus hic aliquid prælibasset: neque enim, quis hoc verbo sic usus sit, memini. At *sepulturam*, an *sepulturæ* scribas, ciccum non interduim: nam utrumque auctores habet optimos. Quia et cum *invidere alicui* dicitur, semper intelligi accusativum, censeo, rei quæ invidetur: et cum *invidere aliquid*, dativum personæ, cui invidetur. Cicero cum in Attio notat, 'Quis florem liberum invidit meum,' non improbat *invidere aliquid alicui*, sed *invidere aliquem* pro *alicui.* Neque id veteribus placuisse video: et vereor ne in Attio præcesserit membrum orationis, in quo esset τὸ *mihi*, in his repetendum. Scio Scioppium aliter sentire in Paradoxis, sed nihil me movet. Horatii, 'ego cur acquirere pauca Si possum, invideor;'

non ultra producendum est. Ovidii in Epistola Laodamiæ, *Troadas invideo*, corruptum est pro *Troasin invideo*, ut animadvertit Salmasius, et merito secutus est Heinsius noster. Apud Quintilianum l. IX. 3. liber optimus: 'ut huic rei invidere; non, ut omnes veteres et Cicero præcipue, hanc rem.' Qui tamen errat: nam 'invidere alicui' Plautus, Varro, Lucretius, Cicero ipse dixerunt. Quod autem cornicatur Scioppius, cum legimus, *invidit commodis eorum*, supplendum esse *invidia* vel *invidere* nominis vim habens, nihil agit. Potius *proventum*, aut *continuationem*. Sic 'ne hostes quidem sepulturam invident,' puta *mortuis: sepulturæ*, cogita τὸ γίνεσθαι vel *fieri*. 'Invidit operi,' nempe *incrementa* vel *successum*. 'Non invidebo exemplo,' τὸ *existere:* non prohibebo, ne fiat. *Idem.*

Ii sepeliant] Muretus *hi* et Lipsius ad marginem. *Acidalius.* Non admodum religiose scriptores circa pronomina versantur: proinde non est hic accipiendum *hi*. Plautus Menæch. 'Arcesse homines, qui illum ad me deferant.' Deinde: 'Tu servos jube hunc ad me ferant.' Præsentem dicit *illum* et *hunc*. Sticho: 'Nam pol mihi grata acceptaque hujus est benignitas.' Loquitur de viro absente. Suetonius in Cæsare: 'Rhodum secedere statuit. Huc dum hibernis jam mensibus trajicit.' Dicere debuerat *illuc*, si a præfinitionibus grammaticorum discedere noluisset. *Salinerius.* Cur Lipsio non adsenserim *hi* legenti? Male in Ms. et vulgatis *ii:* nam de præsentibus loquitur, quos quasi digito demonstrat. *Pichena.*

CAP. 23. *Cui militaribus facetiis*] Moris hujus militaris exemplum item in Aureliani vita: 'Huic signum exercitus apposuerat, Manu ad ferrum: ut si forte quæreretur quis Aurelianus aliquid fecisset vel gessisset, suggereretur, Aurelianus manu ad ferrum.' De vite autem Centurionum, protrita jam res et conculcata. *Lipsius.*

Fracta vite in tergo] In militia cives Romani verberabantur vitibus, cæteri fustibus. Clare ex Livii epit. 57. de Scipione ad Numantiam: et Plinius l. XIV. 1. Unde centuriones in bello vites gestabant. *Pichena.*

Perferendis militum mandatis] Satis enim conjicere poterant, opus ipsis futurum homine ingenioso et facundo ad desideria sua, sive ad ducem, sive ad principem, aut quocumque usus posceret, per legationis speciem perferenda. Nam ut ipsi inter se voluntatem suam noscerent (ut interpretantur) facile sine Clemente consequi potuissent. Et sane res ostendit altiori negotiationi destinatum fuisse. Mox enim coram Druso mandata militum edit. *Freinshemius.*

Cognomento Sirpicum] Caussa hujus cognomenti me fugit. An forte Sirpicus, a sirpando? quod est ligare, nodoque constringere, prisca quidem voce. Unde Sirpi, ænigmata sive nodi. Quiane verberavit obsoleto illo verbo militum aures? an quia asperior in constringendis militibus duriorque? *Lipsius.*

Cognomento Sirpicum] Scirpicum eadem dicacitate nominant centurionem, a scirpo scilicet, qui junci palustris genus est, leve, planum, proceramque, sed aridum, ex quo tegetes fiunt. Festus, et Isidorus Origin. VII. 9. Puta autem in regionibus, quibus vitis aberat, eratque copia scirpi, centuriones scirpis verberasse milites. *Aurelius.* Frustra quis in eruendi hujus cognomenti origine laboret. Quin satis certum non est id ei a militibus fuisse inditum. Potuit enim et *paternum* esse *cognomen*, ut apud Horat. Epist. I. 13. ipse ejus 'cognominis hæres,' ut ait Ovidius Fast. I. *Freinshemius.*

CAP. 24. *Tristissima quæque maxime occultantem*] Et merito. Liv. l. V. 'Gens dedita religionibus auxilium Veienti-

bus negandum, donec sub rege essent, decrevit. Cujus decreti suppressa fama est Veiis propter metum regis; qui a quo tale quid dictum referretur, pro seditionis eum principe, non vani sermonis auctore habebat.' Idem l. XXIII. 'Auxit rerum suarum suique contemptum consul nimis detegendo cladem nudandoque.' Cæsar l. VII. 'Ex omni numero, qui fuit circiter 40,000. vix 800. incolumes ad Vercingentorigem pervenerunt: quos ille multa jam nocte, silentio sic ex fuga excepit (veritus ne qua in castris ex eorum concursu et misericordia vulgi seditio oriretur) ut procul in via dispositis familiaribus suis, principibusque civitatum, disparandos deducendosque ad suos curaret, quæ cuique civitati pars castrorum ab initio obvenerat.' *Gronovius.*

Qui tum custodes imperatori] Recepit ergo iterum Germanos custodes Tiberius, destitutos post cladem Varianam ab Augusto. Suetonius Aug. c. 49. De custodibus istis, alibi abunde. *Lipsius.*

Rector juveni] *Virgilius *custodem* et *comitem* vocat l. v. 'Custodem ad sese comitemque impubis Iuli Æpytiden vocat.' Spartianus in Postumo: 'Ut Saloninum filium suum Gallienus in Gallia positum crederet quasi custodi vitæ et morum et actuum imperialium.' Symmachus *monitorem* vocat Epist. III. 18. *Aurelius.*

Præmiorumque ostentator] Non hoc voluisse videtur Tacitus, tanquam ipse ostentator, sed qui exemplum aliis esset periculorum ac præmiorum. Igitur legam, *ostentatui*, vel *ostentui* phrasi Tacito familiarissima, ut et sequenti mox pagina: *Corpora extra vallum abjecta ostentui.* Acidalius. Circumloquuti sumus, qui pœnis et præmiis propositis inculcatisque officii admoneret. *Freinshemius.*

Neque insignibus fulgentes] De cultu et incultu insignium notanda quædam observo, et promo in Excurs. in *I.* Lipsius.

Cap. 25. *Portas stationibus firmant*] Sic accepi, quasi simpliciter diceret, stationes in portis collocant: neque nunc aliter sentio: quamquam non damnem diligentiam eorum, qui verbum *firmandi* numeri quoque idoneam magnitudinem complecti rati sunt. *Freinshemius.*

Atrox clamor, repente quies] Video expulsam priscam vocem, *repens quies.* Porro huic sententiæ Silianum illud plane geminum est: 'Clamor sæpe repens, et sæpe silentia fixis In tellurem oculis.' Clamor autem, cum terrerent, ut sequitur; quies, cum timerent. *Lipsius.*

Cap. 26. *Mandata Clementi centurioni, quæ præferret*] *Perferret*, reposui jubente Ms. Supra, 'qui perferendis militum mandatis habebatur idoneus.' Lib. XIV. 'gladiumque, dum mandata perfert, abjicit inter pedes ejus.' *Pichena.* At Aurelius, 'Barda mea mens,' ait, 'si excusæ lectioni patrocinaret:' vultque *proferret* et *proferendis:* neque hic tantum, verum et apud Plinium l. XVIII. 3. 'Viator, Vela corpus, inquit, ut proferam senatus populique Romani mandata.' Et in Plinio quidem jam sic ediderunt: sed tamen notant in optimo Chiflet. esse *perferam.* Nec dubito, quin rectius. Neque enim perlata sunt, priusquam audita et pronuntiata: et pronuntiando traduntur, quod quid aliud quam *perferuntur.* Similiter apud Juvenalem Sat. VI. ver. 390. 'dictataque verba Pertulit,' genere loquendi Satiram admodum decenti in precibus præsertim parum probatis a sacerdote præeunte 'ad Deos scilicet secundum consuetudinem,' ut habet vetus Scholiastes. Non ergo *protulit.* Gronovius.

Denarius diurnum stipendium] Ferretus putavit sic accipiendum hunc locum, quasi bini denarii poscerentur. Sed falli Ferretum ostendit hoc loco Lipsius, firmatque denarium

Augusti et sequentium principum ævo duodecim assibus valuisse. Certe ex Polybiano loco II. 15. (quem contra Hotomanni conjecturam tuetur) adstruit accuratissimus Savile, eo tempore, Polybii scilicet, tot assibus permutatum. Sed Snellius de re numm. contra Lipsium ostendit, denarium Augustæis temporibus sedecim assibus æstimatum fuisse, ex Vitruvio III. 1. Hoc igitur voluerunt milites, ut loco decem assium daretur denarius *in specie*, ut nostra ætate didicerunt loqui rustici nostri, postquam per grassationes monetarias bonis suis propemodum evoluti, sero intellexerunt in re nummaria corporum magis ipsorum quam appellationis et nominis habendam esse rationem. Denarium autem drachmæ suæ compararunt Græci: sicut in hoc ipso negotio Dio l. LVII. δραχμὴν ἡμερησίαν vocat, quod noster *denarium diurnum*; frustra Budæum reprehendente Bodino in Method. Hist. Quippe ut multa multorum loca prætercam, Plinius extremo lib. XXI. diserte testatur idem denarii drachmæque pondus fuisse. Drachma porro octavam Imperialis nummi partem pendit: tantum igitur, aut, pro argenti ratione, paullo amplius stipendium diurnum isti milites petebant. *Freinshemius.*

Desideria legionum] Sic eo tempore preces petitionesque principi aut magistratibus oblatas dicebant. Explicat ita Plinius Paneg. c. 79. 'Videmus, ut provinciarum desideriis, ut singularum etiam civitatum precibus occurrat.' *Freinshemius.*

Numquamne nisi] Verior lectio e verborum trajectu: *numquamne ad se nisi filios f.* Lipsius.

CAP. 27. *Amicorumve Cæsaris occurreret*] Lego *occurrerat*. Et jam Muretus. *Acidalius.*

Manus intentantes, causam discordiæ] Ecquando manus dedere causam discordiæ et armorum, ait ille?* Apage *annos*. Gronovius.

CAP. 28. *Luna clariore pæne cœlo*] Quid hoc, *clariore pæne cœlo?* cassa palearum, si examinas. A Beroaldo ea lectio est, quam sperne: et substitue, *Luna claro repente cœlo.* Facit sententia, et prisca scriptura, *clamore pena cœlo.* Claro autem cœlo is Lunæ languor: et ideo sequitur, 'postquam ortæ nubes offecere visui.' *Lipsius.*

Luna clamore pena cœlo] Scriberem *clariore plena cœlo.* Cæsar l. IV. 'Eadem nocte accidit, ut esset luna plena.' Τὸ *clariore* vim habet positivi; quod vel apud alios non rarum est. Homer. Ιλ. Α. 'Αλλ' ἴθι, μή μ' ἐρέθιζε· σαώτερος ὥς κε νέηαι. Ælianus Var. II. 23. καὶ οὐ μοί ἥδιόν ἐστι μεμνῆσθαι αὐτοῦ. Virgilius Æn. I. 'Tristior et lacrimis oculos suffusa.' *Salinerius.* Ego nihil: sed Lipsii judicium anteferens correctionem ejus in margine apposui. *Pichena.* Cicero de consulatu suo: 'Quod ferme dirum in tempus cecidere Latinæ, Cum claram speciem concreto lumine luna Abdidit, et subito stellanti nocte perempta est.' Lucanus: 'Jam Phœbe toto fratrem cum redderet orbe, Terrarum subita percussa expalluit umbra.' *Aurelius.*

Ac suis laboribus] Rectius omnia cohæreant, si copula ista *ac* absit. *Freinshemius.*

Prospereque cessura quæ pergerent] Malim *quæ gererent.* Rhenanus. Putavi olim legendum, *quæ peragerent:* nam in Ms. prima *R* puncto superius notata, et in margine apposita *A.* Recte tamen vulgata lectio, si interpretemur, *quæ pergerent;* id est, quæ succederent, vel quæ ipsi agere pergerent. *Pichena.* Frequens hoc verbum Tacito: sed nusquam, opinor, vel ipsi vel alii *pergere aliquid* est insistere instituto, agere quod in manibus habeas. Ut commodissime accipiamus, integrum foret, *prospere cessura itinera, quæ pergerent.* Sed quis hac in re sic loquitur? Prorsus censeo Tacitum scripsisse, *quæ urgerent*, i. e.

quæ laborarent, quibus instarent. Horatius Sat. II. 7. ‘ vitiis gaudet constanter et urget Propositum.’ Et Od. II. 18. ‘Marisque Baiis obstrepentis urges Summovere litora.’ Noster l. XII. ‘itaque urgeret cœpta.’ Non dicit *pergeret cœpta*. Gronovius.

Igitur æris sono] * Quem morem nec Christianos desiisse, discas e Divo Maximo Taurinensi Episcopo: qui nimis id indignatur et culpat Homilia propria, *De defectu Lunæ*. Ait inter alia hic apta: ‘Cum requirerem, quid sibi clamor hic vellet, dixerunt mihi, quod laboranti Lunæ vestra vociferatio subveniret, et defectum ejus suis clamoribus adjuvaret.’ *Lipsius.*

Et si alii bonis artibus grati] Sic Ms. et probe. Irrepserat, *et si qui alii*, quod jure spernas. *Pichena.* Non disjungenda, quæ cohærere debent, *bonis artibus grati in vulgus.**

Stationibus] Quæ ante portas quidem, sed paullo longius: atqui et in ipsis *Custodiæ* fuerunt, et has adjungit. Nos in Militia, l. v. Dialogo 8. *Lipsius.*

Ii vigiliis, stationibus, custodiis] A Lipsio correctus locus. Ms. et alii corrupte *in vigiliis*. Hic obiter admonendi tirones, *vigilias* semper esse nocturnas; *stationes* sive *excubias* et nocturnas et diurnas. * At *custodiæ portarum*, nonne stationes? Supra, *portas stationibus firmant*. Cæsar de bello Gall. IV. ‘ ii, qui pro portis in statione erant, Cæsari renuntiarunt.’ Virgilius Æneid. IX. ‘ communi portam statione tenebant.’ *Stationes* videntur proprie esse, quæ hodie corpora custodiarum vocantur. *Pichena.*

Denique pro Neronibus] *Denique* tantundem valet, ac si dicas, Ut rem in compendium mittam: usurpaturque quum multa dicenda sunt, sed ad id, quod maximum atque validissimum est, properans oratio, ante exspectatum abrumpitur. Apud Hirtium de bello Alex. ‘ Armeniam minorem recepisse, quam paterno nomine jure obtinere deberet; denique ejus regni causa integra Cæsari servaretur.’ Hanc vim nulla versionum hic adsequitur. *Freinshemius.*

Ut novissimi in culpam] * Seditio haud dubie a veteranis cœpit. Ii enim gravissime ferebant emeritæ militiæ commodis se fraudari, ut infra I. 33. Reliqui longinqua adhuc spe eadem præmia adsequendi haud perinde accensi, veteranos tamen turbantes secuti sunt. Hi igitur facilius ad pœnitentiam flecti poterant, eosque adorti sunt Clemens aliique ad mitigandum vulgus missi: dixit enim auctor illos ‘ vigiliis, stationibus, custodiis portarum se inseruisse,’ ubi certe veteranos non fuisse clarum ex eo, quod non ducum jussu, sed suo arbitrio milites hæc ita disposuerant, supra I. 25. ubi certe apparet veteranos non sumpturos fuisse munia ista, de quibus cum maxime querebantur supra I. 17. Sequitur ergo Clementem, et qui idem agebant *tironem a veterano dissociasse.* Freinshemius.

In commune expostulantur] Muretus, *postulantur*. Et sane melius. Usitatum tamen illud Tacito Ann. l. XV. ‘ Ille Armeniam quoque diversis præsidiis vacuam fieri expostulabat.’ Et l. I. ‘ Marium Celsum ad supplicium expostulabant.’ Quomodo præcedit ibidem: ‘ libellos præmia exposcentium.’ *Acidalius.*

Tironem] Intellegit, qui stipendia nondum complessent, abjunctos ab iis, qui sub vexillo veterani. *Lipsius.*

CAP. 29. *Nobilitate ingenita*] Culpavi, nec nunc omnino capio: nisi quod videtur simile illi dicto apud Lucanum: ‘ quos Lentulus omnes Virtutis stimulis, et nobilitate dolendi Præcessit.’ Hinc apud Claudianum: ‘ mista sed nobilis ira.’ In quibus plus scilicet aliquid intellegitur, quam dicitur. *Idem.*

Nobilitate ingenita] Animus erectus, impotentia, quæ plerunque nobi-

litatem comitatur. Supra: 'sed vetere atque insita Claudiæ familiæ superbia.' Unde Petronius Arbiter in Satir. nobiles eo de nomine designat: 'Cliensque cœnas impotentium captet.' Sic de feritate Civilis et Classici, 'sævitia ingenita et cupidine prædæ ad excidium civitatis trahebantur.' Erant enim Germani, qui ad sævitiam nascebantur. Sic 'insitæ feritati arte ac tempore lenocinatur.' Sic Curtio dicitur 'præter ingenitam venerationem' de iis, qui natura proni sunt in Regis cultum. Drusus ergo Claudiæ familiæ, quamvis dicendi rudis, audacter et impotenter increpat militum consternationem. Nobilitas dicta significatione apud Plautum, in Milite: 'Et quia tecum eram, propterea animo eram ferocior. Eam nobilitatem amittendam video.' Quo etiam non male traheres illud Suetonii de Claudio Imperatore, qui stupidus ad omnia, et plumbeus erat: nisi quod eum nonnunquam decebat ἡ τῆς ψυχῆς αὐτοῦ εὐγένεια. Nec illud Terentii: 'Habet bene ac pudice eductam, ignaram artis meretriciæ; mea est potens, procax, magnifica, sumptuosa, nobilis.' Hæc prolixius, quia ubique id verbi vertunt in *nobilitate ingenii*, vel *sævitia ingenii*. Salinerius. Qui dicendi rudes sunt, vix sibi constant, si pro concione verba facienda sint: quod tironi adhuc Alcibiadi evenisse ferunt, donec alloquio Socratis firmaretur. Hoc autem magis evenire opus est, ubi res cum periculo conjuncta, quod 'exercitam quoque eloquentiam debilitat,' ut ait noster III. 67. Eam perturbationem vicit Drusus *nobilitate ingenita*, hoc est, animi firmitate a majoribus suis insita. *Nobilitas* enim hic non ad genus tantum, sed ad animum etiam spectat, quem simul cum sanguine a veteribus Claudiis in Drusum fuisse propagatum innuit. Hoc forte sensu etiam accipienda hæc vox infra II. 13. ubi *nobilitatem* Germanici milites ejus laudibus ferebant: si enim ad genus tantum respexissent, habuerant utique duces ex prisca nobilitate Germanico non inferiores. Sic fere Ovidius nobilitatem leonibus tribuit, ademptam ursis lupisque, 'Et quæcunque minor nobilitate fera est.' Lib. III. Tristium, Eleg. 5. Ergo *nobilitas* hic γενναιότης est. *Freinshemius.*

Ex duce metus] Ne mutemus; dictio est quam amat Tacitus. Ita l. II. 'Languescet industria, si nullus ex se metus aut spes.' Vita Agricolæ: 'Tenentibus arma plerisque, quos conscientia defectionis, et proprius ex legato timor agitabat.' A Sallustio sumpsit de rep. ad Cæs. 'Neque quemquam a multis metuendum esse, quin ad eum formido ex multis recidat.' *Lipsius.*

Intra tabernaculum ducis obrutos] Cum plerisque accipio sepultos: et clamat hoc oppositio de projectis ante vallum corporibus. Alii *obrutos* pro interfectis habuerunt, quod quidem et sentit Tacitus, et vero dixit, suo nimirum modo, quanquam non exprimeret. Dum enim sepultos narrat clanculum, multo magis clam quoque interfectos vult intelligi: sed hoc potissimum voluit indicare, ex quo et quod non diceret nosceretur. Quidam ex diversis auctorum opinionibus unam effecit, ut nimirum interfecti fuerint isti seditiosi in tabernaculo ducis, et deinde projecta cadavera. Sed invitis Tacito, et quorum ille sententias retulit. *Freinshemius.*

Corpora extra vallum] * Calpurnius Declamatione VII. in ipso argumento: 'Imperator corpora eorum extra vallum projici jussit.' Ejusdem sententiæ, quod idem Tacitus statim: 'Convulsos laniatosque, et partim exanimos, ante vallum, aut in amnem Rhenum projiciunt.' *Lipsius.*

CAP. 30. *Tutari signa*] Intelligendum hoc ex more castrorum, quem exponit Stewech. ad Veget. I. 23. 'Rapta subitis turbinibus signa,' memorantur

etiam inter adversa omina Crasso oblata. Florus III. 11. *Freinshemius.*

Desolatus] Solus relictus, *μονωθεὶς*, ut Glossæ veteres. *Lipsius.*

Cap. 31. *Vi sua tracturus*] Credo verum esse *tracturis*, quamquam et altera ista lectio, sensum sane non ineptum habeat. Sed indicat Tacitus legiones istas vires suas intellexisse; idque mox aperte profitentur, *sua in manu sitam rem Romanam, &c.* deinde facit quod statim subjicit de exercitibus, quasi ostensurus non modicam fuisse vim, quæ in duos exercitus dividi poterat? *Freinshemius.*

Agendo Galliarum censui] Censum accipies, non qualis Romæ, ut notæ saltem essent Gallorum facultates: sed ut ex modo census tributum penderent et vectigal. Quod cum in aliis provinciis servabatur (apud Jurisconsultos titulo toto de censibus:) tum in Gallia potissimum, ditissima provinciarum. Adde sis nostra in Excurs. *K.* Lipsius.

Agendo Galliarum censui] Quæ regiones jus civitatis Romanæ non habebant, gravioribus tributis vexabantur. Censuali enim lege profiteri cogebantur, quot capita essent in qualibet familia, quot jugera terræ, quot servos quis haberet. Sed et de lacubus piscatoriis census solvendus erat, Ulpiano Pauloque jurecons. testibus. Ut hic simpliciter accipiendus non sit *census*, cum numerus civium defertur, unde agnosci possit, qui militiæ nomina dare debeant. Hinc *censiti* et *censitores* dicti. *Alciatus.*

Ab undevicesimanis] In Germania inferiori, hac ætate ubique XXI. legionem reperio, non decimam nonam. Itaque hic et sæpius, repone, *Unaetvicesimanis.* Quæ vox remotior ab usu hodie, imposuit scriptorum vulgo. Adi, si placet, ad l. I. Histor. Notas. *Lipsius.*

Orto ab unetvicesimanis] Libri omnes editi, *undevicesimanis.* Animadvertit Lipsius mendum ex historia ipsa. Ms. hic, et ubicunque de hac legione fit mentio, *unetvicesimam* appellat, quod ego itidem semper reposui. Hic igitur, ne sæpius repetendum sit, admonuisse sufficiat. *Pichena.*

Vernacula multitudo] Interpretantur de libertis, quos Augustus ad tutelam Rheni misit, apud Sueton. c. 25. non male, quia tamen ex Dionis lib. LVI. constat, eo delectu non libertinos tantum, sed alius quoque generis urbanam plebem esse coactam; atque vox *vernacula*, tamquam omnem eam multitudinem simul complectens, ab auctore consulto adhibita videtur (cui non deerat proprium vocabulum, si solos libertinos hic intelligi voluisset) latius interpretari visum est. *Freinshemius.*

Implere ceterorum rudes animos] Non damno: *sermonibus* scilicet, qui sequuntur. Valde tamen verisimile est *impellere* etiam hic scriptum fuisse, ut superius: 'impellere paulatim nocturnis colloquiis.' Maxime quod ibi sic additum *imperitos animos*, ut hic *rudes animos.* Et l. VI. 'Qua rudes animos, nomine honoris, ad corrumpendum militiæ morem propelleret.' *Acidalius.*

In suum cognomentum adsisci Imperatores] Eruditissimus vir *imperaturos*, quasi eo nomine cohonestati in spem futuræ successionis vocarentur; ut apud Gallos Delphinus. Dissentio, aioque Germanici cognomen nec vigente Cæsarum domo, successorem designasse: (nam si secus esset, Senatus ex libidine successuros Augusto præfinisset. Suetonius: 'præterea senatus inter alia complura, marmoreum arcum cum tropæis via Appia decrevit, et Germanici cognomen ipsi posterisque suis.' Dio: Γερμανικός τε μετὰ τῶν παίδων ἐπονομασθεὶς, καὶ τιμὰς, καὶ εἰκόνων, καὶ ἁψῖδος, κενοταφίου τε πρὸς αὐτῷ τῷ 'Ρήνῳ λαβὼν·) neque Julia stirpe finita: nam Cæsares diceban-

tur illi, in quos imperium devolveretur. 'Sextus dies agitur, ex quo Cæsar ascitus sum,' loquitur Piso, quem adoptaverat Galba. 'Debuisse Cæsarem in acie stare,' agitur de Domitiano etiam dum vivo patre.. 'Ejusdem anni principio Cæsar Titus,' adhuc imperante Vespasiano. Clarius Dio: *αὐτοκράτωρ δὲ ἐπὶ αὐτοῖς ὁ Οὐεσπασιανὸς, καὶ πρὸς τῆς βουλῆς ἀπεδείχθη, καὶ Καίσαρες ὅγε Τίτος καὶ ὁ Δομιτιανὸς ἐπεδείχθησαν.* Qua de re igitur milites sic *ἀλαζονικῶς* gloriantur? quod Tiberius Imperator, id est, rerum dominus, tot victoriarum adversus tot gentes compos, cognomen Germanici, ut solum gloriosum, sibi sumit. Cæterum *πληθυντικῶς imperatores*, ut *Lollianas Varianasque clades*, *interfectos Romæ Varrones*, *Egnatios*, *Iulos*; et ut 'Annumerabor Numisiis, et Herenniis, ut omnes legati vestri aut militum manibus, aut hostium ceciderint.' *Salinerius*. *Imperatores* non hic accipiam ipsos Principes, sed qui principibus proximi, eorumque e sanguine honoris causa *Imperatores*, hoc est, summi exercituum duces appellabantur, ut Drusus olim, ut nunc Germanicus, qui et *Imperator* appellatur infra I. 37. et 41. et 44. et ab ipso Tiberio I. 62. Tales Imperatores sub Augusto fuerunt, de quibus mentio, I. 3. 'Tiberium Neronem et Claudium Drusum privignos imperatoriis nominibus auxit.' Quem honorem Tiberius Blæso postremum tribuit: noster III. 47. *Freinshemius*.

CAP. 32. *Vecordia constantiam exemerat*] Muretus *exuerat*. Non assentior. *Acidalius*.

Verberibus mulctant] Malim, *mulcant*, in hac significatione. Cicero pro Milone: 'Qua in turba C. Vivienus senator ita est mulcatus, ut vitam amiserit.' Livius l. XXIX. 'In legatum, lictoribus prius indignum in modum mulcatis, impetum faciunt.' Idem l. VIII. 'Sperare se, corpore regio utcumque mulcato, se suos redempturam:' et alibi, 'Mulcare virgis.' Quibus locis omnibus, *Multare*, non æque placet. *Lipsius*.

Prostratos verberibus mulcant] Hoc etiam ex ingenio Lipsius, et ego auctoritate Manuscripti confirmo. *Pichena*. Ideo dicebantur *subjici fustibus* L. ult. De injuriis et l. XXVIII. De Pœnis. Quæ pœna est pervetus. Nam Deuter. 25.: 'Eum qui peccavit, si dignum viderint plagis, prosternent, et coram se facient verberari.' *Aurelius*.

Sexageni singulos] Notat hic Lipsius, in plena legione fuisse sexaginta Centuriones. Idem in opere, quod de militia Romana elegantissime scripsit, l. II. Dial. 5. et 8. hoc distinctius explicavit. Triginta in qualibet legione *manipuli*, qui ex centum et viginti militibus constabant. Dividebatur manipulus in duas partes, quas *ordines* vocabant: cuilibet *ordini*, id est, sexaginta militibus, unus præerat Centurio. *Pichena*.

Tum adolescens et animi ferox] *Adolescentem* hoc loco pro homine triginta annis propiore poni, tum vocis hujus usus patitur; tum vero res ipsa prope cogit. Nam centurionem, et quidem severum fuisse, ex historia colligitur: quod utrumque vix cadit in tantillam ætatem, qualem quædam versiones tribuere videntur huic homini. Deinde Suetonius Calig. 56. de hoc Chærea sic scribit: 'quem seniorem jam denotare omni probro consuerat Caius.' At Caii cædes sexto atque vicesimo post hanc seditionem anno patrata est; neque dubitandum, quin diu antea probris illis exagitarit hominem: atque ita jam aliquot ante ejus necem annos *senior* fuerit habitus hic Chærea; h. e. si ex constitutione Servii regis (apud Agell. x. 28.) accipias, 46 annis major; quod si ex communi loquendi usu, multo etiam provectior. *Freinshemius*.

Id militares animos] Quæ impetu fiunt, durare non solent: quæ cuncta-

bunde ac composite, diuturniora sunt: sic flamma, quæ subito excrevit, subito extinguitur. Siccas febres medici maxime metuunt, non quæ subito vehementissimæ sunt, vagæque et incertæ modo citius modo serius ægrotum adoriuntur: sed eas, quæ quamvis remissiores, constanter, et statis vicibus quasi ad vadimonium occurrunt. Sic qui iram vultu, oculis, verbis, manibus produnt; nihil ab eis magnopere metuas: scias facile desituros: illi magis metuendi, qui etiam in media ira lenti sunt, qui nihil incomposite, nihil inordinate faciunt, qui ita se gerunt, ut, quod fieri posse negat Terentius, *cum ratione insanire* videantur. *Muretus.*

Nil paucorum instinctu] Rhenano placet, *vel paucorum:* nec sperno. *Lipsius.*

Neque disjecti, nil paucorum instinctu] Correxit Rhenanus *vel paucorum* omnibus comprobantibus. *Pichena.* Legam, *nec paucorum instinctu.* Nam et vox *neque* talem sibi reddi postulat, et sensus exigit. Duo enim distincte notat in illa Germanicarum legionum seditione, quod neque sparsim movebantur, neque ita ut a paucis esset motus initium, quos ceteri velut contactu sequerentur: sed corpus unum facerent, et in eo corpore non unus alii, sed sibi quisque turbandi auctor esset. Illa causa validam faciebat seditionem, hæc durabilem. *Grotius.* Hoc quidem palam est non respondere inter se τὰ *neque* et *nil;* nihiloque magis τὰ *neque* et *vel.* Sed qua in voce mendum sedeat, videndum. Nihil illos offendit τὸ *disjecti,* quod me maxime. Qui enim *disjecti?* Sparsi, inquit Aurelius. Et hæc quidem vis vocis: sed an Pannonii magis sparsi? immo mox e sparsis adunati. Tale autem quid dixisse Tacitus videtur, quod in Pannoniis fuisset, et tumultum eorum minus metuendum reddidisset. Quemadmodum *paucorum instinctu:* eo enim Percennius et Vibulenus significantur. Quid moror? Taciti manus fuit: *quod nusquam distracti, nil paucorum instinctu:* hoc est, nullo loco, nulla in re discordes. Balbus ad Ciceronem l. VIII. ad Atticum: 'ut Cæsarem et Pompeium perfidia hominum distractos rursus in pristinam concordiam reducas.' Noster l. IV. 'si matrimonium Liviæ, velut in partes, domum Cæsarum distraxisset.' Varro apud Nonium: 'Distractione civium elanguescit bonum proprium civitatis, atque ægrotare incipit et consenescere.' Atque hinc Germaniciani formidabiliores: nam Pannonii subinde distracti: ut cum 'depulsi æmulatione,' cap. 18. cum 'ferrum inter se parabant ob centurionem cognomento Sirpicum,' c. 23. *Gronovius.*

CAP. 33. *Census accipienti*] Ea forma sermonis Jurisconsulto dicta, 'Legatio ad census accipiendos. C. I. D.' De muneribus et honoribus. *Lipsius.*

Quia iniquæ] A virtutibus ejus ortæ. Invidebant, et erectum ingenium timebant. *Idem.*

Causæ acriores, quia iniquæ] Nam quidquid æquum ac justum est, certis finibus circumscriptum: neque eos egreditur. At injustum et iniquum, nullis certis terminis continetur. Tum nemo vult se injustum atque iniquum videri. Itaque, quanto quisque iniquius alterum odit, tanto majore studio conatur efficere, ut eum juste odisse videatur: alioqui enim injustum se, et iniquum esse fateatur necesse est. Ea res odium intendit. Præterea, qui justam odii causam habet, si odium aut deponat aut remittat, lenitatis ac clementiæ laudem ex eo se adepturum videt. Intelligit etiam eum, quem aut odisse desinit, aut mitius ac moderatius odisse incipit, sibi eo nomine devinctum atque obstrictum fore. Nemo autem est, quin sibi, cum potest, libenter alios obliget. Eis enim quisque superior est, quos sibi obligatos

et obnoxios habet. At, qui inique odit, si quid remittat ex odio, non ullam sibi laudem ex eo parit: sed potius ipsemet iniquum et injustum fuisse se confitetur. Neque sibi propterea obligat eum, cui jam minus iniquus est: sed ipse potius prioris illius odii ultro petere ab eo veniam debet. Atque hæc cum in omni hominum genere vera sunt, tum in Principibus verissima. Nunquam enim videri volunt errasse se. Itaque quos semel injuste odisse cœperunt, urgent ad extremum, ne principio injustum in eos odium suscepisse videantur. Qua de re dicam quiddam admirabile, sed longo usu, et multis exemplis confirmatum. Facilius impetrant veniam a multis principibus, et facilius cum eis in gratiam redeunt, qui jure eorum iram in se provocarunt, quam si quos ipsi principes sine ulla justa causa odisse cœperunt. Nam si illis ignoscant, vident se mansuetos, ac misericordes visum iri. Hos si omittant, verentur ne hoc ipso præteriti temporis injustitiam et iniquitatem agnoscere videantur. *Mur.*

Cap. 34. *Ut id saltem discernerent cohortes*] An, ut per id saltem Germanicus cohortes discerneret? Haud absimile illud Terentii in fine Adelph. 'ut id ostenderem, quod te isti facilem, et festivum putent, Id non fieri ex vera vita.' Ego sic malim: ut ea vexillorum prælatio saltem discerneret cohortes. *Pichena.*

Cap. 35. *Pretia vacationum*] *Vacationes* capiendæ sunt munerum, quæ haud multum servilibus ministeriis distantia facere cogebantur manipulares. Exacte de his Savile ad Hist. I. 46. *Freinshemius.*

Pabuli, materiæ, lignorum adgestus] Monet me illustris Heinsius dubitandum vix esse, glossam e margine textui insertam. Vox enim *lignorum* vocis *materiæ* interpretatio. *Materiæ aggestus* est aggestus lignorum: ligna enim etiam *materia*. Eruditissimum Glossarium: *Materia*, ξυλεία. *Boxhorn.*

Adversus otium castrorum] * Vopiscus Probo: 'per milites, quos otiosos esse nunquam est passus. Exstant apud Ægyptum ejus opera, quæ per militem struxit in plurimis civitatibus.' Hæc *opere*, *imperio*, *labore*, *manu militari* facta dicebant. Suetonius Aug. 18. 'fossas omnes, in quas Nilus exæstuat, oblimatas longa vetustate, militari opere detersit.' Plinius XI. 29. 'Necare et in Syria [locustas] militari imperio cogunt.' Quintilianus, Inst. II. 13. 'stratum militari labore iter.' Servius ad Æneid. VIII. 652. de Gallis urbem tenentibus: 'adeo ut quæ incendere non poterant, militari manu diruerent,' usus in hostium opere verbo Romano. *Gronovius.*

Faustis in Germanicum ominibus] An vero *nominibus*? Sic quidem Suetonius de Caligula: 'Densissimo et lætissimo obviorum agmine incessit, super fausta nomina, sidus et pullum et pupum appellantium.' Fausta nomina sunt, Di te serveut, Auguste, Imperator, Princeps, Felix, Victor, aliaque ab adulatione vulgi nata. Dio quidem ab hac lectione est: Τόν τε Τιβέριον, inquit, ἐκακηγόρησαν, καὶ τὸν Γερμανικὸν αὐτοκράτορα ἐπεκάλεσαν. *Idem.*

Faustis in Germanicum ominibus] *Omina* hoc loco sunt acclamationes propria significatione. * Sic legerim infra Hist. II. 74. 'fausta Vitellio omina precantem.' Et forte Hist. II. 80. 'læta omina excepit.' Et Hist. IV. 49. 'læta Pisoni omina.' *Freinshemius.* Ovidius Metam. lib. XII. 'felicem diximus illa Conjuge Pirithoum, quod pœne fefellimus omen.' Et alibi, 'et reddidit omina votis,' de salutantibus inter se. Nec aliter Suetonius in Caligula, 'super fausta omina,' non *nomina*. Gronovius.

Et, si vellet imperium] Id Velleius ita exprimit: 'Defuitque qui contra

remp. duceret, non qui ducerentur.' Nec alio fine legata petunt: tamquam illum scilicet habeant pro herede. *Lipsius.*

Promptas ostentavere] Scilicet legiones. Nemini quicquam debeam, si hoc præponam τῷ *promptis*, quod hic invectum est. Nam eadem Cornelius usurpat, quæ alibi summus scriptorum ejusque delicium Thucydides lib. 5. Ὅσας δὲ πόλεις παρέδοσαν Λακεδαιμόνιοι Ἀθηναίοις, ἐξέστω ἀπιέναι, ὅποι ἂν βούλωνται, αὐτοὺς καὶ τὰ ἑαυτῶν ἔχοντας. Horatius: 'Eamus omnis exsecrata civitas.' Noster lib. IV. 'Inerat modica militum manus tutela templi freti.' Et, 'immensamque vim mortalium spectaculo intentos.' *Salinerius.* Suavius forsan, *promptas ostentare se.* Rescripsi præterea *promptas*, sed auctoritate codicis Medicæi, ut subaudiatur *legiones:* innuerintque isti, non se solum paratos agnoscere Imperatorem Germanicum, sed etiam legiones omnes, quarum ipsi tanquam internuntii. Videntur autem istud omne, non tam voce ostentasse quam gestu. *Grut.* Ms. *promptus.* Ego nihil mutavi: seipsos enim promptos ostentant. *Pichena.*

Ferrum a latere] Recte *a latere.* Nam mos priscus gladium ex humero suspendere, et dimittere ad latus. Homer. Iliad. B. Ἀμφὶ δ' ἄρ' ὤμοισιν βάλετο ξίφος ἀργυρόηλον: *Circum humeros jecit clavis gladium argentatis.* Odyss. B. Περὶ δὲ ξίφος ὀξὺ θέτ' ὤμῳ: *Gladium circumdedit armo.* Virgilius: 'Tum lateri atque humeris Tegeæum subligat ensem.' Idem: 'atque ensem collo suspendit eburnum.' Nec id Heroum modo sæculo, sed obtinuit postea; atque adeo apud Romanos. Claudian. 'Gestatosque patri scapulis radiantibus enses.' Et Germanos. Windichindus: 'Subnixi stabant [Saxones] parvis scutis, habentes ad renes cultellos magnos.' Ad renes enim (ut ejusmodi scriptorum Atticismus est) valet Ad latera. *Lips.*

Dextram vi attinuissent] Sallustius Histor. III. 'Oppius postquam orans nil proficiebat, timide veste tectum pugionem expedire conatus a Cotta Vultejoque impeditur.' Statius lib. Theb. 'exuerat vagina turbidus ensem, Aptabatque neci, comites tenuere.' *Aurelius.*

Quidam singuli propius incedentes] Muretus *accedentes.* Melius ad sententiam. *Acidalius.* At sic quoque auctor infra cap. 61. 'incedunt mœstos locos, visuque ac memoria deformes.' Immo et Cicero, de inventione, l. II.: 'Facilius autem ad inventionem animus incedet, si gesti negotii et suam et adversarii narrationem sæpe et diligenter pertractabit.' *Gronovius.*

CAP. 36. *In ancipiti republica*] Lego *respublica*, nominandi casu, ut præcesserunt *severitas*, *largitio.* Notavit et Muretus. Sic lib. IV. 'irritas leges, rempublicam in ancipiti conquestus.' *Acidalius.* Corrupte olim. Recte Ms. *respublica.* Pichena. Quia sic in unico libro est, concedo. Aliqqui facile, quod habebant editi, tueare; nam quemadmodum *in ancipiti respublica* dicitur intellecto verbo *erat*, sic *in ancipiti republica* juxta belle dicitur, intellecto ejusdem verbi participio, *futura.* Gronovius.

Legata quæ petiverant] Recte ergo in Suetonii Tiberio scriptum: 'Militi post duplicata ex Augusti testamento legata, nihil umquam largitus est:' ubi male Beroaldus *publicata.* Lipsius.

CAP. 37. *In hiberna cujusquam non abscessere*] Malebam: *in hiberna usquam:* sed Josiæ Merceri, amici olim nostri, verissima lectio et distinctio: *Largitio differebatur in hiberna cujusque.* Nam in castris æstivis junctim legiones habebantur, in hibernis singulæ seorsim. Volebant ergo differri, et interim divelli: sed miles fraudem suspicatus abnuit. *Idem.*

In hiberna cujusquam] Vitium hujus lectionis animadversum viris doctis. Medicinam tentavere, quæ facillima fuit, observato more militiæ.* Vitium ex ingenio vidit correxitque Mercerus. Ego manuscripti fide confirmo. *Pichena.*

Non abscessere quintani unetvicesimanique] Ergo reliqui abscessere, prius quam iis in castris pecunia ipsis persolveretur? Necessario videtur sequi ex hac lectione; sed nihil tale Tacitus: immo diserte contrarium mox: 'fisci de Imperatore rapti.' Infra I. 42. 'non missione, non pecunia satiatos.' Quod dicam, non habeo, nisi forte placet legendum: *Non abscessere, donec, &c.* ut de omnibus istis legionibus intelligatur: quæ certe omnes in pari causa. Sed quia subjicitur primam et vicesimam legiones in hiberna reductas fuisse, aliquis forte putavit illud, *Non abscessere*, de quinta et unetvicesima tantum legione dici. Sed considerandum erat eam primanorum vicesimanorumque reductionem factam fuisse persoluta jam pecunia. Ergo hic videtur fuisse auctoris sensus. Largitio differebatur in hiberna: legiones præsentem exigebant, ea accepta redierunt in hiberna. Prima et vicesima in Ubios; reliquæ duæ ad Vetera: quarum mentionem distulit, donec alterarum seditionem plene enarrasset; deinde horum etiam tumultum pœnamque exsequutus est infra c. XLIV. *Freinshemius.* Sic interpretor immotam priscam lectionem. Cum acquiessent primani et vicesimani, tardum fuit quintanis unetvicesimanisque exspectare, donec in hiberna veniretur: ideoque occlamitaverunt minitabundi, non se vestigium moturos, non in officio futuros, nisi et nummi repræsentarentur: nec destiterunt tumultuari, donec concederet Germanicus. Hoc cum extorsissent duæ legiones improbæ, si non necessario, at prudenter placuit, ut modestioribus et moram passis ultro par honor haberetur; ne illi videntes contumaciam furoris sociis profuisse, rursus exasperarentur, et male obrutum incendium resurgeret. *Gronovius.*

Cum fisci de Imperatore] Tangit non dubie morem priscum, quo pecunias solitum deponere ad signa: ii enim militares dii, id templum. Vegetius II. 20. Suet. Domit. c. 7. *Lipsius.*

Fisci de imperatore rapti, inter signa] Sacci, qui pecuniam imperatoris continerent, ab illo per milites rapti, et inter signa militaria traducti sunt, ubi privata militum pecunia, ex dimidia donativi, decem saccis adservabatur, ex more veteri, de quo Vegetius II. 20. Eo pertinet edictum Domitiani, vetans 'plusquam mille nummos a quoquam ad signa deponi,' teste Suetonio. Quare miles quidam ita legavit, 'Dari volo a Julio actore aureos tot: et in castris quos habeo tot,' ut est apud Julianum, l. XCVI. D. de legatis I. Indeque dictum *peculium castrense.* Vertranius.

Legiones nihil contatus] Imo, *contatas:* uti ad legiones ipsas referas. *Lipsius.*

Legiones nihil cunctatas] Sic optime Man. Male prius, *cunctatus;* quod antea ex ingenio animadverterat sagacissimus Lipsius. *Pichena.*

CAP. 38. *Bono magis exemplo, quam concesso jure*] Soli enim illi jus plectendi militis, qui exercitus rector. Et Augusti quidem instituto (quod apud Dionem libro LIII.) solis Proprætoribus sive legatis Augusti, quos gladio succinxerat, id jus fuit: postea etiam proconsulibus, universisque provinciarum rectoribus, ex lege VI. De off. præsid. Saltem ut punirent milites gregarios. leg. IX. De custod. reorum: 'Qui exercitum accipit, jus animadvertendi in milites caligatos habet.' *Lipsius.*

Bono magis exemplo, quam concesso

jure] Digna quidem, unde postea exemplum caperetur, sed potestatem præfecti egressa sententia. Sic est. Ipsum factum in exemplum ire potuit, quo deinceps alii simili in necessitate uterentur: quanquam non eo consilio fecerit iste: sicut in his Livii XXXIV. 2. 'utrum pejor ipsa res, an pejore exemplo agatur.' *Freinsh.*

CAP. 39. *Ab Senatu egressi*] Sive placet, *digressi*. Vulgo est, *regressi:* sed falso, nequedum ulli missi. Intellegit legatos, vel qui a Senatu decreti ad ferendum Proconsulare imperium, de quibus supra: vel qui a Tiberio missi ad turbas sedandas, de quibus jam audierat. Hoc Dio sentire videtur. Res sic videtur: sed ut aperte fabuler, *ab Senatu digressi* vel *egressi*, haud satis placet: magis lectio Florentini codicis, *legati ab Senatu, regressum jam:* ut a superiore exercitu regressum iterum ad Aram Ubiorum velit, ibique conventum. Ac plurimum fortasse ibi, aut Coloniæ Agrippinæ, agebat: quidni, vel in uxoris patrisque ejus gratiam? *Lipsius.*

Legati ab Senatu egressi jam apud Aram] Prisca omnis lectio, *regressi:* quam falsam esse viderunt viri docti et mutaverunt. Sed ego sane malim, *legati ab Senatu regressum jam apud Aram Ubiorum Germanicum adeunt.* Alioqui neque illud *jam*, quo referas, habeas, et *egressos ab Senatu* legatos metuo ut satis Latine dixeris. At *legati ab senatu*, eleganter, et Corneliano compendio. Regressus Germanicus, quia ab exercitu inferiori adscenderat ad superiorem, quem sacramento adigeret, a quo tum redux ad inferiorem illum, qui apud Ubios. *Mercerus.* Faërnus legebat *regressum*, pro, *regressi*, et ad Germanicum referebat. De qua lectione mihi non liquet. *Ursinus.* Satis mirari non possum, tam multa præteriisse Beroaldum, aut si quis alius hos libros ex Mediceo manuscripto transtulit et evulgavit. Quid hac lectione clarius in eo incorrupta, *ab Senatu, regressum jam:* tamen interpolant; *interea legati ab Senatu egressi, jam apud aram Ubiorum Germanicum adeunt.* Acutior Mercerus, nullo libri auxilio vitium et emendationem odoratus. *Pichena.*

Nocte concubia vexillum] Quod vexillum? illudne sub quo veterani habebantur? non videtur. Non enim illi solum, sed duæ legiones in eadem culpa: quarum signa aquilæque in castris, non in tabernaculo ducis. Refer ergo ad aliud vexillum, et observa ritum antiquum. Signum futuræ pugnæ, vexillum purpureum fuit; quod adservabatur merito in tabernaculo ducis, quia illi soli jus et arbitrium proponendi. Hoc insignite et κατ' ἐξοχὴν, Vexillum dictum. Docte Glossæ veteres: 'Ρούσιον φάρσος, *vexillum.* At de more, Cæsar belli Gallici l. II. 'Cæsari omnia uno tempore erant agenda: vexillum proponendum, quod erat insigne cum ad arma concurri oporteret.' De bello civili: 'Sequenti die cum iter facere Cæsar vellet, renunciatum est a speculatoribus Pompeium de tertia vigilia in acie stetisse. Hoc nuncio allato, vexillum proposuit.' Plutarchus formam ejus satis describit in Fabio: Τὸ τῆς μάχης σημεῖον ἐξέθηκεν. Ἔστι δὲ χιτὼν κόκκινος ὑπὲρ τῆς στρατηγικῆς σκηνῆς διατεινόμενος: *Signum pugnæ proposuit: est autem tunica coccinea, super prætorium extensa.* Quod Plutarchus χιτῶνα dicit, Tunicam etiam Isidorus: Russata, quam pœniceam vocant; nos coccineam. Hac sub consulibus Romani usi sunt milites, unde etiam Russati vocabantur. Solebat enim pridie quam dimicandum esset, ante prætorium poni, [vellem dixisset, *ante prætorium poni*, vel, *supra prætorium;* id enim verius] quasi admonitio et indicium futuræ pugnæ.' Plutarchus iterum in Bruto: Ἅμα δὲ ἡμέρᾳ προὔκειτο μὲν τῷ Βρούτου χάρακι καὶ τῷ Κασσίου σύμβολον ἀγῶνος, φοινικοῦς χιτών: *Una cum*

lore, propositum fuit in Bruti et Cassii castris signum pugnæ, tunica punicea. Non ergo simpliciter velum fuit, sed tunicæ forma. Mansit is mos ad tempora imperii labentis. Ammianus l. XXVII. ‘Signis ilico fixis ex more, cum undique ad arma conclamaretur, imperio principis et ductorum stetit regibilis miles: vexillum opperiens extollendum, quod erat opportune subeundæ indicium pugnæ.’ Hoc illud vexillum est, quod lymphati milites postulant, et cum eo jus scilicet cædis et armorum. *Lipsius.*

Vexillum in domo Germanici] De hoc multa Lipsius. Considerandum autem annon fuerit, quale Dio lib. 40. describit in adversis ominibus Crassi, *τῶν μεγάλων τοῖς ἱστίοις ἐοικότων, καὶ φοινικᾶ γράμματα πρὸς δήλωσιν τοῦ τε στρατοῦ καὶ τοῦ στρατηγοῦ σφῶν τοῦ αὐτοκράτορος ἐχόντων. Freinsh.*

Quam castra primæ legionis: illic signa et aquilam amplexus] Hæreo an distinguendum sit, *quam castra, primæ legionis illic signa.* Videntur enim duæ hæ legiones unis in hibernis fuisse: sic tamen, ut ritu Romano, quæque legio cum signis seorsum locaretur. Ideo ait Plancum confugisse ad aquilam et signa primæ legionis. Supra, tres legiones Pannonicæ castris æstivis simul habebantur: separatæ tamen aquilæ, donec per furorem, ‘una tres aquilas et signa cohortium locarent,’ ait Tacitus. Receptam tamen interpunctionem tueri videtur, quod sequitur, ‘Quantum dedecoris adierit legio, facundiæ miseratur:’ ut videantur hæc in unius legionis castris gesta. *Lipsius.*

Sed deum ira resurgere] Nempe eam rabiem. Fatalem eam rabiem esse incusans, neque sponte militum, sed deorum ita recrudescere, ut recte Freinshemius. Quod moneo, ne quem pelliceat, *res vergere*, quod non nemo conjecit, et vidi, quibus placeret. Tacitus Hist. lib. II. ‘Eadem illos Deum ira, eadem hominum rabies, eædem scelerum causæ in discordiam egere.’ Cicero pro Ligario: ‘Ac mihi quidem, si proprium et verum nomen nostri mali quæratur, fatalis quædam calamitas incidisse videtur, et improvidas hominum mentes occupavisse, ut nemo mirari debeat humana consilia divina necessitate esse superata.’ *Gronovius.*

CAP. 40. *Eo in metu arguere*] Faërnus scribebat: *Eo in metu.* Ursinus, *Eo in metu*, id est, ea in trepidatione. *Freinsh.*

Aspernantem uxorem] Puto verius, *aspernante uxore.* Lipsius.

Aspernantem uxorem] Pendet hic sensus a voce *perpulit.* Freinshem.

Sinu filium gerens] Quum scilicet in curru aut navi sederet. Nec enim pedes tantum iter confectura erat, ut veriti videntur interpretes, qui puerum brachiis matris, qui collo suspenderunt, quo scilicet commodius portaretur. Ita mox II. 75. eadem Agrippina mariti ‘feralis reliquias sinu tulit.’ *Idem.*

Nec minus tristes qui] Lego, *quæ:* de feminis enim sermo, conjugibusque amicorum. *Lipsius.*

Nec minus tristes qui manebant] Scilicet amici Germanici, ejus suamque vicem dolentes, quod solatio conjugum fraudarentur: par enim erat, hos omnes ducis uxorem comitari. Rectior itaque vetus scriptio, quam nova castigatio *quæ.* Salinerius. Germanicus nimirum ejusque amici, quorum conjuges abscedebant: nec enim *quæ* legendum esse arbitror, referendumque ad conjuges amicorum; cum verisimile sit in re tam trepida, et abeunte ducis uxore, earum paucas in castris mansuras fuisse. *Freinshem.*

CAP. 41. *Velut in urbe victa facies gemitusque*] Malim distinguere, *sed velut in urbe victa facies* (scilicet, erat) *gemitusque ac planctus.* Notetur verbum *advertere* hoc eleganti significatu: sic Ann. l. IV. ‘Atque illic eadem actitando, recentia veteraque odia ad-

vertit.' Ann. l. vi. 'Neque exuerat pædorem, ut vulgum miseratione adverteret.' Plin. Epist. i. 10. sic etiam utitur: 'Multa in Euphrate sic eminent et elucent, ut mediocriter quoque doctos advertant et afficiant.' Seneca Epistola 115. paullo aliter: 'Qui lacernas coloris improbi sumunt, qui perlucentem togam, qui nolunt facere quicquam, quod hominum oculis transilire liceat. Irritant illos et in se advertunt.' Quamvis hic alii *avertunt* malint. *Acidalius.* Distinctio Acidalii non placet, quamvis et Freinshemius eam secutus sit. Ea, inquit, facies rerum, non florenti Cæsari et castris suis subnixo, sed urbi captæ conveniens, hoc est, discessus hic muliebris agminis trepidus atque inhonorus, gemitusque ac planctus, etiam militum animos visu audituque percussit. *Gronovius.*

Quod tam triste] Videtur deesse aliquod verbum; et fortasse legi potest, *Quod tam triste spectaculum.* Ursinus. Vox substantiva desideratur: quam adscripserat Muretus, *quod spectaculum tam triste?* sed addito P. Danesii nomine. *Acidalius.* Quasi non passim veteres hoc compendio sermonis utantur. Petronius: 'Ne quid tristius exspectarem, comitatus faciebat. Et, si quid tristius paras.' Intelligo autem in Tacito, *genus hominum et rerum.* Gronov.

Ad concilianda studia vulgi] * Jurisconsultus, l. ix. De custod. reorum: 'Qui exercitum accipit, jus animadvertendi in milites caligatos habet:' cum exceptione dixit, quia in digniores non habet. Legi in lapide vetusto,

C. OPPIO. C. F. VEL.
OMNIBVS. OFFICIIS.
IN CALIGA. FVNCTO.

Et ab eadem sententia Seneca quinto De Beneficiis scripsit, 'Marium a caliga ad consulatum pervenisse:' id est, ab infimis ordinibus. Item Plinius l. vii. Ventidium 'inopem juventam in militari caliga tolerasse.' Quamquam non abnuam, quin caliga digniorum etiam militum: sed cum discrimine, puta aureis argenteisve clavis distinctæ. Unde cum additione *Speculatoria caliga*, apud Sueton. et Tertullianum. *Lips.*

Cap. 42. *Quirites vocando*] Lampridius Alexandro Severo: 'Severitatis autem tantæ fuit in milites, ut sæpe legiones integras exauctoraverit, ex militibus Quirites appellans.' *Gron.*

Illa signis a Tib.] Apparet religionem aliquam fuisse in militia ordienda. Credo autem hanc primam legionem conscriptam, post cladem Vari. *Lipsius.*

Tu tot præliorum socia] Plerique ad Tiberium trahunt: rectius opinor quam qui ad Germanicum. Nec moveor vocabulo *ducis*, quod utique huic quam illi in præsens aptius est; sed ad præteritum tempus merito refertur, cujus memoriam militibus hic refricat Germanicus. *Freinshem.*

Cap. 43. *Ut Belgarum istud decus sit*] Gloriemur Belgæ. Nos jam olim Cæsaris testimonio, 'omnium Gallorum fortissimi:' nos nunc Germanici, idonei et validi 'subvenire Romano nomini, comprimere Germaniæ populos.' Nos Civilis voce, 'Gallorum robur.' Præclara ista, at non illud, Πάλαι ποτ' ἦσαν ἄλκιμοι Μιλήσιοι: *Olim fuere strenui Milesii.* Lipsius.

Iisdem istis cum militibus] Omnino legendum *commilitibus.* Ipsis enim elui vult hanc maculam, ipsos exsolvi hac culpa. Frequens autem ducibus milites benigniore vocabulo *commilites* appellare. Sic Historiarum primo in Pisoniana: 'Quis ad vos processerim, commilitones.' *Grotius.* Sensum eundem in prisca lectione patere censeo: quam tamen mutari facilius ferrem, si τὸ *commiles* Latinum esse vocabulum constaret. Sed constat non esse; cur enim passim toties *commilitones* appellant? Pellexit illustrem virum locus Plinii, apud quem corrupte le-

gitur l. XXXVII. 2. 'reipublicæ datum mille talentum, legatis et quæstoribus, qui oras maris defendissent, HS. bina millia, commilitibus singulis quinquaginta:' cum sit in Mss. *reipublicæ et quæstoribus qui oras maris defendissent datum mille talentum militibus singulis sena millia sestertiorum.* Sic plane membranaceus bibliothecæ Academicæ: sic complures a Budæo inspecti, qui Plutarcho et Appiano adhibitis rescribit; 'Præfectis et quæstoribus, qui oras maris defendissent, datum mille talentum, militibus singulis sena millia sestertium, comitibus quinquagena.' Lib. III. de Asse. *Gronov.*

CAP. 44. *Legatum legionis primæ C. Cetronium*] In antiqua inscriptione nominatur quidam *Q. Cetronius Q. F. Passer*, qui potest ad hunc C. Cetronium, qui a Tacito nominatur, pertinere. *Ursinus.*

Judicium et pœnas] *Judicium exercere* usitate dicimus: *pœnas exercere* non item; sed sæpe primæ notæ scriptores, duobus nominibus positis, verbum subjiciunt, quod alteri tantum conveniat: ut ἐξ ἀναλόγου alterum intelligatur. Homerus σῖτον καὶ οἶνον ἔδοντες· cum tamen vinum *bibere*, non *comesse* soleamus. Idem ἵπποι ἀερσίποδες καὶ ποικίλα τεύχε' ἔκειτο. Equi tamen non jacebant, sed stabant. Ergo etiam, si, *pœnas exercere*, nemo dixisset, intelligeremus hoc modo: *judicium et pœnas exercuit;* judicium exercuit pœnasque sumpsit: et ex optimis vetustissimisque scriptoribus, talia quamlibet multa proferremus. Sed nihil est necesse eo confugere. *Exercere pœnas* rectissime dicitur, ut cognoscere est vel ex illo Virgilii loco: 'Hac iter Elysium nobis: at læva malorum Exercet pœnas, et ad impia tartara mittit.' *Muretus.*

Centurionatum inde egit] Nescio an, *legit:* qua forma Senatum legere dicimus. Satis autem ambitiosa hæc lectio, militibus adhibitis quasi arbitris: cum solius id Imperatoris alias, et ex more, esset. Tale notat noster in Cæcina: 'Utque licentia militem imbueret, interfectorum Centurionum ordines legionibus offerebat, eo suffragio turbidissimus quisque dilecti.' Hist. III. Etsi Germanicus tamen plenam totamque electionem militi non largitus. *Lipsius.*

Centurionatum inde egit] Recensionem ac cognitionem de centurionibus. *Muretus.* Eruditissimus vir mallet *legit*, sed me dissentiente: quia *egit centurionatum* nil aliud est, quam legit Centuriones in locum cæsorum, de quibus supra, 'prostratos verberibus mulcant, sexageni singulos, ut numerum centurionum adæquarent:' et hæc seditio oritur a prima, et a vicesima legionibus: quæ suos Centuriones jam trucidaverant. *Agere* pro *legere:* 'regimen summæ rei penes Germanicum agendo Galliarum censui intentum:' quæ ne aliorsum accipias, atque a Tacito dicta sunt. Ejusdem sequentia mihi legas: 'interea Germanico per Gallias (ut diximus) census accipienti.' Ad ultimum *legere centurionatum* non est penitus dissimile τῷ *legere senatum* et ἀναλόγως dicitur, ut *equitatus, peditatus.* Salinerius. Quid si *agere Centurionatum* sic dictum, ut *Delectum agere?* Et fuit hic velut delectus Centurionum. *Acidalius.* Plane accedo sententiæ Berneggeri soceri mei, non fuisse novam hanc centurionum electionem, sed tantum recensionem, quod patet ex toto loco, et præsertim illis verbis; *retinebat ordines*, tum et illis; *solvebatur militia.* Freinshem. Non potest placere utcunque pingatur. *Centurionatum agere* Latine dicitur, ut *agere potestatem, agere proconsulatum, agere regnum:* ubi *agere* est gerere, administrare. Item *legere centurionatum* non respuent aures Romanæ, ut *legere sortem vitæ*, si cui et hujus et cujuscumque alterius loci libera est optio. Sed neuter sermo

rei, qua de Tacitus, aptus est. *Legere* autem *centurionatum*, ut *legere senatum*, ferri non quit: senatus enim corpus est senatorum: an et *centurionatus* corpus centurionum: immo gradus militiæ honoratæ. Hoc modo corpora multorum, et personæ singulæ *legi* dicuntur, ut *legere senatum*, *legere magistratum*, *legere militem*, *legere exercitum*: munus aut *officium* non dicitur *legi*. Quid igitur iste ait *agere centurionatum* poni pro legere? cum nec *legere* Latinum sit hoc sensu, neque *agere* pro legere. Quid est autem *legere censum?* Nec felicius alter, qui comparat *delectum agere*. Cur non et *agere censuram*, *agere experimenta*, *agere inquisitionem?* Sed qua in re conveniant, dicam. Nempe *delectum agit* delector, *censuram* censor, *experimenta* qui experitur, *inquisitionem* inquisitor. Sic ergo *centurionatum agit* non nisi qui centurio est: et quemadmodum *agere delectum* non est delectores recensere aut examinare, *agere censuram* censores ad obrussam exigere, *agere inquisitionem* inquisitores legere, *agere experimenta* probare δοκιμαστὰς, ita neque *agere centurionatum* est probare et recensere centuriones. Quod vero tertius inculcat non eam fuisse electionem novorum sed examen veterum, quis non agnoscit? sed quid hoc juvat? an *agere* est recensere aut examinare? an *recensere* aut *examinare centurionatum* est examen centurionum instituere? Fractus igitur locus, cujus sententia satis conspicua, verba nihil Romanum sonant. Nihil hærerem, si viderem scriptum: *Centurionum inde delectum egit:* neque aliud quam, quod vocant, examen aut recensionem intelligerem. Etsi enim *delectus agi* proprie dicitur in illis, qui ex privatis milites aut centuriones fiunt: tamen hoc ipsum, quod hic agitur, qui commodius Latine pronuntiem, non reperio, et ex illis, quos jam habeas olim lectos, nova trutina libratis, alios retinere quo sunt loco, alios rejicere, utique delectus est. Posset et scribi: *Centurionatus inde exegit:* ut alibi *exigere vulnera*, de quo in Observationibus. *Gronov.*

Cap. 47. *Immotum adversus eos sermones fixumque*] Virgilius: 'Si mihi non animo fixum immotumque sederet, Ne cui me vellem vinclo sociare jugali.' Quid ergo tot per editiones in marginibus venditat *ὁ πάνυ, immotus? Idem.*

Quos igitur anteferret? ac ne postpositi] Male Rhenanus: *Ecquos igitur anteferret.* Sic enim dubitaret, an essent aliqui anteferendi: ut in illo, 'Ecquis erit mecum?' At de hoc nulla dubitatio: non enim poterat esse simul duobus locis, eoque necessario alteruter exercitus erat adeundus prior. Illud ambiguum erat, utros anteferret: et hoc τῷ *quos* recte exprimitur. Male idem, Vertranius, Muretus, Acidalius delent τὸ *ac*. Sensus enim: et, si alteros utros prætulisset, angebat eum metus, ne propositi eam contumeliam interpretarentur, et sævirent magis. *Idem.*

Majestate salva] Vera et callida gnome. A Thucydide videri potest, l. vi. Τὰ γὰρ, inquit, διὰ πλείστου πάντες ἴσμεν θαυμαζόμενα, καὶ τὰ πεῖραν ἥκιστα τῆς δόξης δόντα. *Lipsius.*

Cap. 48. *Nam in pace caussas et merita spectari*] Mur. *caussarum merita.* Non necesse. *Acidalius.*

Cap. 49. *Permissa vulgo licentia atque ultio*] Prudens hercle factum. Neque absimiliter Cato Censorius, de quo habemus apud Plutarchum in vita ejus, si unus ex servis capital meruisset, judicium relinquebat conservis amolitus hoc modo a se et injustitiam et invidiam. *Gruterus.*

Honesta vulnera] * Sed et huc pertinet, quod de sacra cohorte Thebanorum, quæ ex amatoribus, et eis qui amabantur, constabat, memoriæ proditum est, eam totam a Philippo Macedone in pugna Chæronensi cæsa

concisam, qui cum eos victor inspexisset, omnes adversis vulneribus confossos, 'Male pereant,' inquit, 'qui hos turpe quicquam aut facere aut pati arbitrantur.' Ex ea cohorte unus in prœlio cum pronus cecidisset hosti a quo se confossum iri videbat, 'Quæso te,' inquit, 'gladium mihi per pectus adigito; ne is, qui mihi in amoribus ac deliciis est, si me averso vulnere confossum viderit, erubescat.' Auctor Plutarchus in Pelopida. Lacedæmonii quoque insepultos abjiciebant τοὺς ὀπισθοτρόνους. Muretus.

Vulnera accepissent] Recte quidem Mureti libellus, *excepissent*, si Man. annueret. Sed in eo nihil mutatur, quamvis ipse affirmet, in quibusdam veteribus (fortasse impressis) legi, *excepissent*. Pichena.

E legionibus sex, et viginti] Distinctio præter historiam. Interpunge, *e legionibus, sex et viginti soc.* Quattuor enim dumtaxat legionum miles, in id bellum ductus: nec plures in Germania inferiori erant. Clarum ex sequentibus, ubi legiones enumerat: 'Mox prima legio: sinistrum latus unaetvicesimani clausere, dextrum quintani: vicesima legio terga firmavit.' *Lipsius.*

CAP. 50. *Limitemque a Tiberio cœptum scindit*] Lipsius mavult *scandit*, me quidem assentiente, quamvis alii (Cluverius Germ. III. 9.) credant eum hoc loco parum dextre conjecisse; limitem enim, inquiunt, poterat Germanicus cum exercitu scandere, at quomodo silvam? at *scindere* utrique convenit, quippe et *silvam scidit*, id est, cecidit, et *limitem scidit*, id est, perfodit ac disjecit: id autem fecit quo castris locandis pateret spatium. Hinc *castris in ipso limite locatis frontem ac tergum vallo, latera concædibus munitus* fuit. Ego autem existimo *scandendi* verbum egregie convenire. Cum enim silvæ ut plurimum collibus atque montibus incumbant, quis dubitet, *silvam scandere* recte et adposite dici? apud Tacitum II. 16. 'Pone tergum insurgebat silva:' deinde *scindendi* vox nescio quem ridiculum sensum præbet, nempe Germanico exscindenda silva erat, ut castra metaretur? Primo igitur *scindere silvam* non videtur dici posse pro exscindere; et si diceretur, non posset accipi de parte silvæ cædenda, sed de tota: hoc autem absurdum: deinde stulte fecisset Germanicus si limitem scidisset: nam ingenti labore quid aliud sibi comparasset, quam stativa incommodiora, iter impeditius? Itaque *in limite* castra posuit, hoc est, ut ego capio, supra limitem sive in superficie limitis, ad quod non opus erat cæsa silva, quippe in limite arbores non fuisse, facile intellectu. Limitem autem castris ponendis suffecisse, ex aliis auctoris locis patet, quibus prælia in limitibus commissa scripsit, ut H. II. 42. H. III. 21. Et hæc omnia aperte ostendit auctor: 'frontem ac tergum vallo; latera concædibus munitus.' Vallo enim si potuisset, ex disciplina majorum tota castra circumdedisset: id igitur jam fecit quatenus licebat: licebat autem a fronte tantum atque tergo; nempe in ipso aggere. Latera autem ne forte ascensuro hosti paterent, concædibus munivit. *Freinshemius.* Censeo cum Mureto *limitem* hunc ex eo genere esse, quibus, ubi flumina, mare, montes non erant, adversus incursiones barbarorum imperium Romanum muniebatur. Tacitus Ann. II. 'Cuncta inter castellum Alisonem ac Rhenum novis limitibus aggeribusque permunita.' Spartianus Hadriano: 'in plurimis locis, in quibus barbari non fluminibus, sed limitibus dividuntur, stipitibus magnis in morem muralis sepis funditus jactis atque connexis, barbaros separavit.' Sic Ammiano lib. XXX. Valentinianus laudatur 'oppidorum et limitum conditor tempestivus.' *Gronovius.*

Ferro flammisque pervastat] Forte

rectius *pervastata*. Freinshemius.

Cap. 51. *Sine vulnere milites*] Putabam legendum: *sine vulnere militis, qui semisomnos, &c. ceciderat*. Idem.

Usipetes] Alibi semper, *Usipios*, idem Tacitus appellat, et utroque modo alii etiam auctores. *Pichena*.

Incessitque itineri et prælio] Sic lib. xiii. 'Non ignaro duce nostro, qui viæ pariter, et pugnæ composuerat exercitum.' Curtius 'itineri simul paratus et prælio.' Xenophon. 2. παιδ. sub finem: αὐτὸς δὲ συνταξάμενος ᾗ ἄριστον καὶ πρὸς τὸ ἀνύειν τὴν ὁδὸν καὶ πρὸς τὸ μάχεσθαι, εἴτι δέοι, ἐπορεύετο. *Muretus*.

Cap. 53. *Julia ob impudicitiam*] Qui feminam hanc impudicitiæ arguant, multi testes. Seneca de Benef. lib. vi. c. 32.* Plinius, 'Apud nos hujus licentiæ exemplum non est aliud, quam filia D. Augusti, cujus luxuria noctibus coronatum Marsyam litteræ illius Dei gemunt;' vel, ut clarissimus Torrentius emendat, *illius describunt*: etsi ego malim, *degemunt*. De hoc Marsya, præter ea quæ dixi Antiquis, Sidonius, 'Marsyæque timet manum ac rudentem.' Id est, tribunal metuit et forum. Emendo, *tridentem* Arnobius lib. ii. 'Quia fornicem Lucilianum et Marsyam Pomponii obsignatum memoria continetis.' Vide Dionem lib. lv. *Lipsius*.

Spreveratque ut imparem] Lipsius ad libidinem refert. Ego ad generis claritudinem, quasi Livia Tiberium despiceret tanquam haud æqualem. *Pichena*. Genere et familia. Magna heic ambitio. Noster Ann. ii. 43. de Plancina: 'Vix Tiberio concedere; liberos ejus ut multum infra despectare.' Et mox ibidem: 'Contra Druso proavus eques Romanus Pomponius Atticus dedecere Claudiorum imagines videbatur.' Adde iii. 23. et 29. vi. 27. et Histor. ii. 50. *Gruterus*. Similiter fere, sed magis merito, Fabia apud patrem suum conqueritur, *quod juncta impari esset*. Freinsh.

Longinquitate exsilii ratus] Id est, diuturnitate. Nam relegata Julia anno 748. ex quo ad hunc diem anni fere viginti. *Lipsius*.

* Neque Lipsii, neque Freinshemii interpretatio placet. Cum dicit *obscuram necem*, intelligo causam necis. At non adeo remotum est Rhegium ab domina urbe, ut si nota illic publice foret, fama ejus Romam tardius perveniret. Nec vero, utrum diu quis exsilium toleraverit, an modo exierit, interest ad judicandum, fato an fraude humana perierit. Res igitur ipsa videtur velle, ut scribamus: *longinquitate exitii*. Quod enim non subito eam peremit, sed ægrum spiritum inter inopiam trahere aliquamdiu passus est, donec contabesceret, eo speravit se posse consequi, ut fraus lateret, quemadmodum illi, qui lentis et tabificis venenis grassantur. *Gronovius*.

Sempronium Gracchum] * Vidimus nummos hujus Gracchi, TI. SEMPRONIUS. GRACCUS. IIII. VIR. Q. DESIG. id est, quatuorvir, quæstor designatus: in parte altera, DIVI. IULII. F. *Lipsius*.

Ab L. Asprenate] Credo cognomen esse gentis Noniæ. De Asprenatum claritudine et familia consulari Plinius xxx. 7. Suetonius in Aug. cap. 43. *Idem*.

Verti frustra speraverat] Forte rectius *speraverit*. Freinshemius.

Cap. 54. *Ut quondam T. Tatius*] Pugnat aperto Marte secum Tacitus, lib. ii. Historiarum: ubi vult sodales Titios (ita enim scrib. non *Tatios*, ex lapid. et libris; dictique a prænomine Tatii) institutos non retinendis sacris, sed memoriæ Tatii sacrandæ. Quæ caussa hoc quidem loco aptior erat; fortasse et verior: 'Faces Augustales subdidere, quod sacerdotium ut Romulus Tatio regi, ita Cæsar Tiberius Iuliæ genti sacravit.' Dionysius hanc rem non attigit, contentus dixisse, honeste sepultum Tatium, et quotan-

nia ei publicas inferias factas. *Lipsius.*

Sodales Tatios] Hos sic dictos nusquam præterea legi: neque scio cur *Titios* scriptum non sit melius: sic enim Budæ in Hungaria refert inscriptio, *Diis. conservatoribus. Genius. Capelianus. leg. aug. pr. pr. sod. Titius.* Sodalium Titiorum meminit Varro, quos dictos a Titiis avibus, solitis in auguriis observari, lib. IV. Linguæ Latinæ scribit. Eodem spectat Lucanus lib. II. 'Et doctus volucres augur servare sinistras, Septemvirque epulis festis, Titiique sodales.' Sed de nomine non contendo, qui *centuriam Tatiensem* et *Titiensem* pro eadem a Tito Tatio lego, sed ab eodem *Titiam curiam*, et *Titiensem tribum*, apud Pompeium. In hoc hæreo, quod Varro prædicto loco nullum de Tatio verbum fecit, e cujus votis paulo ante refert, quæ fuerint Romæ dedicata. Magis autem miror Cornelium, qui tam sui dissimilis, hic Sabinorum sacris retinendis, a rege Tatio, et Historiarum lib. II. a Romulo, Tatii memoriæ, *sodales Titios* institutos ponat: quorum alterutrum sit falsum necesse est. Sane Romulus T. Tatio funus amplissimum faciendum curavit, et ejus manibus parentalia annua decrevit: at sacratorum sodalium aut flaminum nulla apud Livium, Dionysium, Plutarchum penitus mentio est. *Vertranius.* Lipsius ait, pugnare secum Tacitum, cum hic Sodales Titios institutos dicat, retinendis Sabinorum sacris: at lib. II. Histor. Tatii Regis memoriæ a Romulo sacratos. Julius Salinerus idem esse affirmat, propter regni societatem, atque utrobique id a Tacito dictum, ut tantum sciretur, quo exemplo Tiberius sodales Augustales instituerit. Nos fortasse aliter pugnam conciliabimus; ut Tatius sodales quidem instituerit, patriis sacris retinendis; Romulus vero post illius mortem eos solemnitate quadam confirmaverit, atque sacraverit, ut Sabinum populum eo magis deliniret. *Pichena.*

Indulserat ei ludicro Augustus] * Quod Suidas notat, in Ἀθηνόδωρος: cave ad Tiberii tempora referas, sed Augusti: *κατὰ δὲ τοὺς καιροὺς ἐκείνους καὶ ἡ παντόμιμος ὄρχησις εἰσήχθη, οὔπω πρότερον οὖσα.* Emenda etiam supra in Suida, Βαθύλλου. Duo Pantomimi sive histriones (vulgo enim in historia, ut hic Tacito, miscentur eæ voces) eximii, Pylades et Bathyllus. Posterior, ignis et delicium Mæcenatis. Dionem non capiunt vulgo, qui hunc amorem honeste tetigit lib. LIV. *Ὅθενπερ πάνυ σοφῶς ὁ Πυλάδης ἐπιτιμώμενος ὑπ' αὐτοῦ (Αὐγούστου) ἐπεὶ Βαθύλλῳ ὁμοτέχνῳ τε οἱ ὄντι καὶ τῷ Μαικήνᾳ προσήκοντι διεστασίαζεν*, &c. Ubi tamen, &c. *Lips.*

CAP. 55. *Initio veris et repentino*] Mur. *et* delet. Recte sane abest. *Acidal.*

Rebellionem sæpe alias] Mur. hic inserit *et*. *Rebellionem et sæpe alias et supremo.* Acidalius.

Gener invisus inimici soceri] Scio recte dici, *soceri gener*: sed suspicor, Tacitum scripsisse, *gener invisus, inimicus socer*. Invisus enim socero gener, quia filiam ei rapuerat: inimicus genero socer, quia Romanis amicus. *Pichena.* Duo verba postrema, non sunt adnectenda prioribus, neque habenda casus secundi, sed pluralis numeri: frequens enim auctoribus usurpare eam figuram. Unde nuper Senecæ reddidimus Hercule Furente, versu 1283. suasu membranarum, *pavidasque matres*, cum prius occurreret passim, *pavidamque matrem*. Quare frustra quoque rapitur in medicinam locus Taciti Annal. XI. 16. 'Non alium infensius arma contra patriam ac Deos penates, quam parentes ejus exercuisse:' intelligit quidem unum patrem scriptor, sed enuntiat tamen aliter. Sic neque mutandum illud in vita Agricolæ cap. 5. 'Trucidati veterani, incensæ coloniæ, intercepti exercitus,' quamvis unica tantum colonia igne hausta. Ut neque quod sequitur cap. 32. 'Vacua castella, senum coloniæ,' &c. nisi velimus mille item aliis locis interpolare os orato-

rium auctoribus classicis: quo quid protervius? *Gruterus.* Genitivi singulares sunt: quod putidum esset monere, si complures pro nominativis pluralibus non habuissent. *Freinshemius.*

Cap. 56. *In monte Tauno*] Alii, *Tauro* scribunt. Ubi is, mecum alii ignorant. *Lipsius.*

Flumen Adranam] Quod Junius noster *Ederam* accipit in Hassis: qui Fuldam amnem illabitur. *Idem.*

Nando tramiserit] Lego: *trucidatum sit: juventus flumen Adranam nando tramiserat, Romanosque pontem cœptantes arcebant.* Acidalius. Malim, *tramiserat:* haud enim hæc pendere velim a superiori, *ut.* Pichena.

Mattio] Ματτιακὸν Germaniæ urbs est Ptolemæo. Marspurgum Hassiæ esse, non abhorret a vero. Adfirmare enim hæc talia, in tanta mutatione temporum, stultum: et tamen suavis hodie ingeniorum lusus. Ab hoc autem Mattio, Mattiacos nostros quidni deducam? Ut non solum contermini jam et socii, sed etiam consanguinei sint Batavorum. *Lipsius.*

Cap. 57. *Rebus commotis*] Imo scribo, *rebusque motis* ex sententia, et Taciti exemplo, lib. xiv. 'Ducem tantum defuisse, qui rebus motis facile reperiretur.' *Idem.*

Cap. 58. *Proditores etiam iis*] Thucydides lib. iii. τὸ μὲν καθεστὸς τοῖς Ἕλλησι νόμιμον ἴσμεν· τοὺς γὰρ ἀφισταμένους ἐν τοῖς πολέμοις, καὶ ξυμμαχίαν τὴν πρὶν ἀπολείποντας, οἱ δεξάμενοι, καθ' ὅσον μὲν ὠφελοῦνται, ἐν ἡδονῇ ἔχουσι· νομίζοντες δὲ εἶναι προδότας τῶν προτοῦ φίλων, χείρους ἡγοῦνται. *Gronovius.*

Utrum prævaleat] Segestes orat pro filio, ejusque errorem juventæ illius, et suis meritis condonari petit. Pro filia non audet orare, quod non sponte virum reliquerit, sed necessitate ad patrem reversa fuerit; quippe capta ab eo, infra i. 59. Contra filius, cum Arminium sequi posset, ad patrem, quem Romanarum partium esse notat, voluntate rediit. Ergo filii causam integram Germanici judicio permittit, cumque duo in ea maxime consideranda sint, et, quod ex Arminio conceperit, ad pœnam; quod ex se nata sit, ad veniam valeat, Cæsaris arbitrio servat, utrum utri præferre velit. *Freinshemius.*

Veterem in provincia] Nescio an verius, *vetere in provincia:* id enim ad securitatem Segestis, ne sedem acciperet in provincia nova obnoxia hosti. Per veterem autem provinciam, ceperim Galliam: infra, *Coleret Segestes victam ripam; redderet filio sacerdotium.* Tamen fieri potest ut sedem jam ante defectionem in Gallia habuerit: atque ita, *veterem.* An *uberem* placet? an aliud e veteri scripto elicis, qui habet, *vara?* Lipsius.

Ipsi sedem vetere in provincia] Inclinabat Lipsius ad hanc lectionem, judicii ductu, cum antea legeretur, *sedem veterem.* Manuscr. fere convenit: habet enim *vetera*, addita littera *e*, supra literam, *a*, quamvis a recentiori manu. Recepi itaque. Tacitus l. iii. 'in hibernaculis veteris provinciæ componit.' *Pichena.*

Cap. 59. *Numquam satis excusaturos*] Forte, *accusaturos:* et statim, *ignorantiam imperii Rom.* Lipsius.

Hominem Germanos nunquam] Hic primum malim, *Redderet filium sacerdotio.* Rectius enim ita, quoniam ille sacerdotio aufugerat. Deinde quæ sequuntur, languent. Ego videor erigere; simul et asperare probrum in Segestem: *Coleret Segestes victam ripam; redderet filium sacerdotio: enimvero Germanis nunquam satis excusaturum, quod inter, &c.* Ex *Hominem* non nimis violenter *Enimvero:* ex *Germanos*, facillime *Germanis* fit. *Excusaturum* autem etiam alias legitur. Lipsius olim voluit *Excusaturum* hoc sensu: Hominem natum neminem Germanos excusare posse, quod passi sint Romanos ad Albim pervenire. *Acidalius.* Durior paulo locutio: fuerit forte, *hominem Germanis n. s. excusaturum.* Freinshe-

mina. Lege, *homines Germanos*. Et *excusaturos* intellige posteritati. *Grotius*. Nulla opus est mutatione. Hoc enim vult; Hominem, nimirum Segestem, nunquam satis excusaturos Germanos, sive præsentes, sive posteros, quod ejus, avitæ obliti ac hostis libertatis, perfidia in patriam, studio in Romanos; horum imperii, non nisi servilia indicentis, inter Albim ac Rhenum, datos a Natura custodes libertatis, insignia sint conspecta. Neque alienum aut absurdum videri debet illud, *hominem*, quo Segestem Arminius designat. Sic enim loquimur, quoties nostros, si adversi sint nobis, aut infidi, aut nos offenderint, agnoscere merito dedignamur, passim extant exempla. Ad hanc fere formam Dominus Joh. IV. ad Matrem, res non suas intempestive curantem; 'Quid mihi tecum est, Mulier!' Non aliter ac si matrem hic non agnosceret. Et infinita talia apud auctores. *Boxhornius*. Meo judicio recte Grotius, *homines Germanos*. Livius l. XLII. 'Regem educandum filium Romam misisse, ut jam inde a puero assuesceret moribus Romanis hominibusque.' Est genus excusandi, quod non inanibus verbis, sed rebus quæritur. Sic Statius Theb. I. 'Tu modo dissimilis rebus mereare secundis Excusare tuos.' Id est, præstare, ut illis ignoscatur, ut pro purgatis habeantur. Hoc intelligit Tacitus, significatque, qui vere Germani sint, et hoc nomen tueantur, eos meminisse oportere, quoad vivant, elaborandum sibi, ut hanc maculam diversis et fortibus factis deleant, nec in eo unquam sibi satisfacere. Adde quæ diximus Obser. II. 18. Nam quod iste obnititur, quid est *nunquam satis excusaturos hominem*, qui, si culpa ejus id acciderit, nemini excusandus, sed omnibus accusandus debet videri? ita dicendum erat, *amicos Segestis nunquam hominem satis excusaturos* apud alios Germanos. Freinshemius παραφράζει; Germanos hujus proditionis nota nunquam liberaturos, quod ejus opera factum est. Hoc est, *nunquam excusaturos*, non *nunquam satis excusaturos*. Gronovius.

Ignorantia imperii Romani] Non mutarem, etsi Lipsius, *ignorantiam*, legere mallet: ait enim Tacitus, Germanos inter Albim et Rhenum incolentes, quibus notum imperium Romanum, virgas et secures expertos: alias vero gentes ejusdem imperii ignaras, istarum etiam rerum nescias. *Pichena*. Certe aliæ gentes, quæ Romanum imperium haud agnoscunt, non suppliciis, non tributis, quæ stipendiariis provinciis indicunt, atteruntur. *Freinshemius*.

Ille delectus Tiberius] Aliis, Delectus ad imperium. Quod quanquam verum sit, et horum etiam verborum hic sensus esse possit; potius ad bellum contra Germanos, cui dux delectus fuit Tiberius, quam ad principatus successionem hic respici putem. Ipse quidem II. 26. gloriatur, 'se novies ab Augusto in Germaniam missum.' *Freinshemius*. Admitterem, si esset *delegatus*. Sed longe amplius est *delectus*, et Tiberium extollendo auget laudem eorum, a quibus vir talis irritus discessit. Ille *delectus* igitur est ille, quem unum ex omnibus dignum Augustus putavit, ut hæredem successoremque ordinaret. *Gronovius*.

CAP. 60. *Teutoburgiensi saltu*] Nomen etiamnum retinet inclytus Romana clade saltus, *Teuteberg*: et victoriæ cognomine insignis campus, *Winfeldt*, ad opidulum Hornam, in *Westfalia*. Lipsius.

CAP. 61. *Visuque ac memoria deformes*] Et hoc inter cætera minutiora adnotabo, in Man. legi *deformides*. Pichena.

Suo ictu mortem invenerit] Sall. Catil. 'Ita ille patricius, ex gente clarissima Corneliorum, qui consulare imperium Romæ habuerat, dignum moribus, factisque suis exitum vitæ invenit.' *Gronovius*.

CAP. 63. *Campumque quem hostis insederat, eripi*] * Vide Salmasium ad Solin. p. 905. Idem Silius ‘ prærepto limite’ dicit de primo. Hoc Manilio est ‘ præcludere circum’ l. v. ver. 80. ‘ Vel prima tenentem Agmina in obliquum currus agitare malignos Obstantemque mora totum præcludere circum.’ Illud *in obliquum* repræsentat Silius: ‘ Obliquum Durius conversis pronus habenis Opposuit currum atque eversum propulit axem Atlantis senio invalidi.’ Est enim *malignus* in adversarium, qui hanc ei moram objicit: et præcludit ei circum, in quo nullum ei locum dat antevertendi aut laudem in eo quærendi. Quod non consideravit Scaliger, cum correxit in Manilio, *perludere*. Gronovius.

Circum silvæ paulatim adclives] Ex Man. In vulgatis, *adclines*. Pichena.

Ut opus, et alii prælium inciperent] Faërnus locum hunc, ut videtur, mutilum, ita restituebat: *ut alii opus, alii prælium inciperent*. Ursinus. Ad marginem libri Mureto adscriptum, *ut par opus alii*. Vere inde conjicio: *placuit, ut pars opus, alii prælium inciperent*. Acidalius. Frustra laborant in loco sano et nihil laboranti. Vide nostra ad Livium III. 37. *Gronovius*.

CAP. 64. *Inclinantis tum legiones*] Forte aptius; *inclinantis jam legiones*. Freinshemius.

CAP. 65. *Truci sonore*] Rhenanus vir doctus, quique nos scriptis non parum adjuvit suis, hunc locum et alterum ex libro IV. sequenti, ibi, ‘ sonorem alterius prælii non acciperet,’ mire suspectos habet: vereturque ne librarius aliquis Sidonianæ lectioni assuetus, pro *sono*, *sonorem* infulserit. Sed magis est ut Cornelius noster, &c. * Item l. VI. ‘ Odorari licet, et sentire sonorem.’ *Vertranius*.

Invalidi ignes] Similis prorsus descriptio Xenophontæa, in desperatione pari; *περὶ Κύρου ἀναβάσεως γ'· Ταῦτα ἐννοούμενοι καὶ ἀθύμως ἔχοντες, ὀλίγοι μὲν αὐτῶν εἰς τὴν ἑσπέραν σίτου ἐγεύσαντο, ὀλίγοι δὲ πυρὰν ἔκαυσαν, ἐπὶ δὲ τὰ ὅπλα πολλοὶ οὐκ ἦλθον ταύτῃ τῇ νυκτί· ἀνέπαυέ τε δὲ ὅπου ἐτύγχανεν ἕκαστος, οὐ δυνάμενοι καθεύδειν ὑπὸ λύπης, καὶ πόθου πατρίδων, γονέων, γυναικῶν, παίδων, οὓς οὔποτε ἐνόμιζον ἔτι ὄψεσθαι: Hac cogitatione mæsti et desperantes, pauci sub vesperam cibum sumpserunt, pauci ignem accenderunt, ad arma non multi ea nocte ibant. Jacuit quisque, ubi casus eum posuit, cum dormire non possent, tristitia et desiderio patriæ, parentum, uxorum, liberorum: quos videre ultra spes non erat.* Porro de Castrorum his ignibus, in *Militia* nobis scriptum. *Lipsius*.

Interruptæ voces] Quæ, aut quorum? Vigilum. Ita capiendi auctor ipse Tacitus Hist. v. ‘ Vigiles flagitium suum ducis dedecore excusabant, tamquam justi silere, ne quietem ejus turbarent. Ita intermisso signo et vocibus, se quoque in somnum lapsos.’ Duo igitur solennia Romanis vigilibus, Signum et Voces. Signum, capio Buccinam: Voces, istas quas interposuisse videntur munere suo functi, ad vigiles alios excitandos. Colligo ex Ambrosio Hexaëm. v. 15. ubi militari more de vigiliis gruum: ‘ Ceteris quiescentibus, aliæ circumeunt. Post ubi vigiliarum tempus fuerit impletum, perfuncta munere in somnum se præmisso clangore componit, ut excitet dormientem, cui vicem muneris traditura est.’ *Lipsius*.

Interruptæ voces] *Militum*, non *vigilum*: ut enim in lætitia omnia vigent, et continuo personant strepitu: sic in rebus adversis, contra est. Noster Annal. II. ‘ Sumto justitio, deseruntur fora, clauduntur domus, passim silentia et gemitus.’ Lib. vero III. ‘ Dies quo reliquiæ tumulo Augusti inferebantur, modo per silentium vastus, modo ploratibus inquies.’ Egregie Silius l. x. Punicor. de superstitibus cladis Cannensis: ‘ Trunca atque ægra metu, seu mag-

na elisa ruina, Corpora debilibus nituntur sistere membris. Clamor sæpe repens, et sæpe silentia fixis In tellurem oculis.' Libanius declamatione, quæ Patrocli inscribitur: *ὁ μὲν δὴ ταῦτα, οἱ βάρβαροι δὲ παρὰ τὰς ἀλκάδας σκηνώσαντες, ἐν ᾄσμασι ἐπαντύχιζον καὶ αὐλοῖς· ὥστε τὸν Ἀτρέως, ὅπη ἂν ἔβλεψε, δυσχερεῖ θεῷ περιπεσεῖν, τοῦ μὲν ναυστάθμου τοὺς Ἕλληνας ἔχοντος ἐν ἀθυμίᾳ καὶ σιωπῇ*, &c. Sic et hoc loco, auctor noster opponit *interruptis* Romanorum *vocibus*, Germanorum *lætos cantus, ac trucem sonorem*. Gruterus.

Atque ipsi passim adjacerent vallo, oberrarent] Faërnus legebat: *Atque ipsi passim adjacere vallo, oberrare tentoriis*. Ursinus.

Ducemque terruit dira quies] Lucanus l. VII. 'Dira quies et imagine mœsta diurna.' *Gronovius*.

En Varus, et eodem iterum fato] In Man. habetur: *En Varus, et eodemque iterum fato victæ legiones*: suspicor legendum, *En Varus, en, eodemque iterum, &c.* Certe particula, *en*, ingeminata, vim etiam orationis ingeminat. *Pichena*.

Simul hæc et cum delectis] Faërnus legebat: *simul hæc, cum delectis scindit agmen*: deleta *et* conjunctione. *Ursinus*. Infeliciter. *Gronovius*.

Egeritur humus] Corbulæ et sportæ. *Lipsius*.

Cap. 66. *Tanta inde consternatio*] Apud veteres Romanos, (ut alibi Lipsius notat) hoc maxime cautum erat. Polybius enim l. VI. ait, turmas equitum quotidie excubasse in castris; deinde sequitur: 'Atque hi curant, cum alia, tum equos maxime; ne, aut vinculis impediti et illigati, lædantur, inutiles futuri ad militiam; aut soluti et ruentes, turbas et consternationem excitent in castris.' *Pichena*.

Cap. 67. *At victoribus decus, gloriam*] Melius ex Manusc. distinxi; cum male in omnibus libris interpunctum esset: *gloriam, quæ*. Sensus est: Victoribus decus et gloriam supergresse; deinde memorat, *quæ domi cara*, scilicet, parentes, liberos, &c. *quæ in castris honesta*, id est, dona militaria. *Idem*.

In castris honesta] Olim aut nuper in militia feliciter ab iis gesta. *Lips*.

Orsus a suis] Ferri potest intellegique, quod plures suos equos distribuerit: præoptem tamen, *a suo*. Ut Commentario Cæsaris primo: 'Cæsar primum suo, deinde omnium, e conspectu remotis equis.' Statim etiam, 'Hostis facile excidium,' sententia desiderat, non, *Hosti*, quod inolevit. *Idem*.

Equos dehinc, orsus a suis] Rectius haud dubie, quam *a suo*. Credibile enim est plures distribuisse, ut equitum quantum posset efficeret: præsertim cum superiori prælio plus equorum quam hominum amissum fuisse videatur, 'equis' enim 'maxime vulnera ingessisse' Arminium dixit auctor I. 65. Itaque cum duces atque legati plures equos alere consuevissent, usus militiæ poposcit, ut iis, qui suos amisissent, alios darent. Sic apud Curtium VII. 'Cum Antiphanes scriba equitum Amyntæ denunciasset, ut ex suis equis more solito daret his, qui amisissent suos.' Cæsarem de Bello Gall. VII. 'Eorum adventu, quod minus idoneis equis utebantur, a tribunis mil. reliquisque, sed et equitibus Romanis atque evocatis, equos sumit, Germanisque distribuit.' *Freinshemius*.

Cap. 68. *Orta die proruunt fossas*] Nauseam movet, cum hoc loquendi genus puteat. Igitur lego, *igitur orta die proruunt, fossis injiciunt crates*. Turnebus. Non adsentior. Proruebant enim fossas, demoliendo vallum, terramque superadgestam. *Pichena*. Pro germana mihi est lectio, quam Turnebus restituit. Ad exprimendam Germanorum aviditatem atque ferociam nihil aptius. Nec audiam virum doctum, qui vulgatam exponit: id enim fieri potuisset, si vallum pro fossa,

non autem fossa pro vallo fuisset. Sed nec a labro fossæ terram injecisse crediderim, quod enim consilium eorum fuisset, si inopinantibus superventuri, ecfodere humum, quæque in tuto gravia, tela inter hostium moliri voluissent? At crates per noctem facile parare potuerunt, quibus celeriter in fossas conjectis imparatos Romanos in castris suis occuparent. Ergo Tacitus hic significare voluit omnia magna cum celeritate acta fuisse: *Proruunt*, inquit, *fossis injiciunt crates, summa valli prensant*. Similem Gallorum impetum descripsit Cæsar Commentariorum de Bello Gall. VII. 18. *Freinshemius.* Vide tamen, ut veteres hoc verbo utantur. Cæsar Gall. III. 'Celeriter ad munitiones pervenerunt, atque his prorutis.' Livius IX. 'Pars fossas explerent, pars vellerent vallum, atque in fossas proruerent.' Eodemque: 'Dolabræ calonibus dividuntur ad vallum proruendum fossasque implendas.' Et mox: 'proruto vallo erupit acies.' Lib. XXII. 'Montes lapsu ingenti proruit' terræ motus. Lib. XXVI. 'Albam a fundamentis proruerunt.' Frontinus, II. 5. 'repente adortus et desertum proruit vallum et castra cepit.' Noster Ann. II. 'prorutæ arbores.' Histor. III. 'hostem postera die profligare ac proruere.' Et, 'balista ingentibus saxis hostilem aciem proruebat.' Et sic semper: neque usquam memini me legisse *proruere* pro impetum facere, incurrere. Livii locus erat XXV. 30. ubi vulgo, 'ab cohorte et equitibus ex occulto proruentibus.' Sed Put. et meliores *procurrentibus*. Alter Curtii IV. 16. 'Subditis calcaribus proruere in hostem.' Sic plane libri etiam optimi: sed legendum *prorumpere*, ut apud Maronem: 'et medius densos prorumpit in hostes.' *Gronov.*

Æquis locis æquos Deos] Id est, in neutram partem pronos. Nonnullos enim audivi interpretari, *æquos*, id est, fautores. *Pichena.*

Hosti facile excidium] Rectum est, *Hosti*, non, *hostis*. Hoc enim ait, hosti cogitanti facile excidium offusum de improviso sonum tubarum, &c. *Mercerus.* Distinctionem, quæ sententiæ fraudi, muto: *Hosti facile excidium et p. a. s. cogitanti sonus, &c.* Si *hostis* legas, contraria plane verborum mens ei, quam voluit auctor. *Acidalius.* Recta lectio et planus sensus. Germani putabant cum paucis et semermis rem sibi, et perinde facile castrorum excidium fore: iis igitur arma tubæque inopinato objectæ in majus accipiuntur. Ne quem moveat vir doctissimus qui scribendum censuit: *Hostis facile excidium.* Freinshemius.

Cuncta in victoria habuere] Sensus: quamvis tot adversa premerent, tamen gaudio partæ victoriæ libenter tolerasse, eamque instar vis, sanitatis, copiarum habuisse. Sic fere Cic. ad Att. III. 20. 'in universa salute inerunt omnia.' *Idem.*

CAP. 69. *Et fomenta*] Vide Suidam, in Ἀμυντῆρσιν, et me in Plinii Panegyricum. *Lipsius.*

Odia in longum jaciens] * Sic, 'Caussando nostros in longum ducis amores.' Id est, causas prætexendo, ne carmina referas, ultro facis, ut ea vehementius desiderem. Verum aliter Servio visum: sed nostro interpretamento Cornelius favet. Quisnam autem lites mihi conciat, si μεταφορικῶς interpretatus *in longum jaciens*, ab iis qui vallum et fossas in longum ducendo, ea extendunt, et augent? Nemo certe, quia dicta verba commode non aliter explanari valeant; et metaphoræ plurimum orationis magnitudini conferant. Vel si proprie accipere vis *odia in longum jaciens*, id est, differens sive prolatans, per me facias licet, et ἀντίστροφος erit pro *odia in longum jacientis*; non absimilis huic: 'meminissent C. Asinii et Messallæ ac recentiorum Arruntii et Eserhini ad summa provectos incorrupta vita

et facundia.' Quæ *μετάβασις* amica Thucydidi, l. IV. *εἶπον δὲ τούτοις, καὶ Καρυστίων ἅμα παραπλέοντας τῶν ἐν τῇ πόλει ἐπιμεληθῆναι.* De quibus agens Scholiastes: *τὸ ἑξῆς ἦν, παραπλέουσιν, ἀλλὰ μεταβάσει ἐχρήσατο ἀπὸ δοτικῆς ἐπὶ αἰτιατικήν. Salinerius.* Non omittebat, inquit, semina jacere longinqui odii, quod aliquando in perniciem eorum erumperet. Quum enim animum Tiberii, ut clausum aliis, ita sibi uni apertum, exacte nosset, sciebat eum offensas atque odia semel concepta alta mente reponere atque fovere, donec oblata occasione ultionis, ipsa mora tristibusque meditationibus aucta roborataque proferret. *Quæ reconderet auctaque promeret*, de Tiberio dicuntur: male non nemo ad Sejanum transtulit. *Freinshemius.*

CAP. 70. *Sapiens a prudenti*] Clarum est scribi debere, *sapiens ab imprudenti.* Lipsius.

Sapiens a prudenti] Aperto vulneri multi multis modis medentur. Ego, *insciens a prudenti.* Similitudo litterarum non abest, sensus postulat. Recteque, *insciens*, sive ignarus, *prudenti* opponitur: infra l. II. 'milesque pavidus, et casuum maris ignarus, dum turbat nautas, vel intempestive juvat, officia prudentium corrumpebat.' *Pichena.* Ego scriptum fuisse puto *sapiens ab rude, nil consilia, &c.* Opponit hæc et Curtius VIII. 13. 'et quanta inter rudes poterat esse sapientia.' *Freinshemius.*

Pernoctavere sine utensilibus] * Adde pecun. vet. II. 7. et Pricæum ad Apuleii Milesias. *Gronovius.*

Penetratumque ad amnem Visurgim] Ego vero hic obhæreo. Supra scriptum: *Reducto ad Amisiam exercitu, legiones, ut advexerat, reportat.* Si ad Amisiam Germanicus classem conscendit, Rhenum et Galliam petiturus, quo casu nunc ad Visurgim? Tempestate, inquies. Bene, sed quomodo Vitellius, qui et ipse paullo ante ad Amisiam, et (ne tempestatem iterum suspicere) terra iit, nunc quoque ad Visurgim? Hæc si probe narrantur, Germaniam profecto petiere: non Galliam repetiere: aut fallunt me locorum omnes situs. *Gronovius.*

CAP. 71. *Cunctantius filio*] Ex Man. Alii minus recte, *cunctatius.* Pichena.

CAP. 72. *Tanto se magis in lubrico dictans*] Potius forte *dictitans*, ut et Muret. Sic forte et Ann. II. *Rhescuporis sanciendo, ut dictabat, fœderi, dictitabat* legendum. *Acidalius.* Malim, *dictitans;* ita enim amat Tacitus. *Pichena.*

Facta arguebantur, dicta impune erant] Hæc verba Petrus Danesius putabat ex alio Taciti loco irrepsisse, eaque, ut prorsus ab hoc aliena, rejiciebat, consentientibus libris. *Ursinus.* Quid sibi velint, ignoro. Nam et loco posita sunt verba, et verissima, quod totus titulus in Digestis Ad legem Juliam majestatis docet ac demonstrat, ne post tot secula quidem tot tyrannos argui verba plane ausos sancire, etsi per interpretationem eo trahi legem paterentur. Quin et aperte Jurisconsultus: 'nec lubricum linguæ ad pœnam facile trahendum est.' Sed latebra est in illo *non facile.* Interim vere Tacitus et commode de prisca vi legis. *Gronovius.*

Primus Augustus] Sullæ discipulus. Cic. Fam. Ep. III. 11. 'Veruntamen est majestas (ut Sulla voluit) ne in quemvis impune declamare liceret.' *Idem.*

Cassii Severi libidine] Scribam infra, ad librum IV. *Lipsius.*

Libidine qua viros fœminasque] Nihil deperiret orationis nitori, si scriberetur: *Cassii Severi libidine, qui viros fœminasque inlustres procacibus scriptis diffamaverat.* Gronovius.

Pompeio Macro prætore] Huic Pompeio cognomen fuit *Macer.* * Est et hoc cognomento illustris JCtus, cujus fragmenta sunt in Digestis Justiniani: atque alius ex Liciniorum familia historicus, qui sæpe citatur Livio, cum alias, tum corrupte IV. 23. 'apud Marcum Licinium,' pro *Macrum:*

eadem literarum metathesi, quæ simillimum mendum adspersit Strabonis loco l. 18. ubi de Pompeio Macro: υἱόν τε ἀπέλιπε (ὁ Θεοφάνης) Μάρκον Πομπήϊον· Theophanes *filium reliquit Marcum Pompeium:* scribendum enim Μάκρον. Hinc soror hujus nostri prætoris (idem enim est) *Pompeia Macrina* vocatur VI. 18. Quorum avum potius Theophanem, quam ut ibi scribitur, *proavum* ratio temporum videtur evincere. *Freinshemius.*

Carmina, incertis auctoribus] Intellegit ea ipsa carmina quæ exstant Suetonio, c. 59. *Lipsius.*

Gravissimum exitium] Seneca de Benefic. 'Sub Tiberio fuit accusandi frequens ac pæne publica rabies, quæ omni civili bello gravius remp. afflixit.' *Idem.*

CAP. 73. *Nomen Augusti*] Malim hic legere *numen;* et vice versa H. II. 33. *Nomen Othonis,* ubi *numen* est. *Freinshemius.*

Scripsit consulibus] Errat igitur Dio fine l. LVII. qui ait Tiberium voluisse damnari eum qui statuam cum hortis vendidisset: sed obstitisse pudorem: quia primus a consule sententiam rogatus esset. Nam Tiberius, ut vides, non interfuit. *Lipsius.*

CAP. 74. *Prætorem Bithyniæ*] De scriptura ambigit sidus exoriens suæ Galliæ Jos. Mercerus: nec de nihilo. Prætorem Bithyniæ ait: nonne debuisset *Proconsulem?* Et re quidem et ex vero. Nam Bithynia, divisione Augusti inter eas provincias quæ Senatui et populo relictæ: id est, proconsulares. Dio, et Strabo. Quid dicam? Vulgatam haud tuear, nisi si quid post Augustum in ea re mutatum, quod observes haud semel. *Idem.*

Qui formam vitæ iniit] Non Hispo, sed Crispinus, de quo potissimum: idque ex sequentibus patet: 'sed Marcellum insimulabat:' ipse scilicet Crispinus accusator. Idem alibi in Tacito observavi: ut lib. XV. 'Qui magna cum invidia senatum adeunt:' ubi illud, *qui,* refertur ad vocem, *patres,* non ad *manumissos.* Pichena.

Ex pauperibus divites] Videri possit a Demosthene, Philip. IV. Καὶ γὰρ τούτων μὲν ἐκ πτωχῶν ἔνιοι ταχὺ πλούσιοι γεγόνασι, καὶ ἀδόξων ἔνδοξοι καὶ γνώριμοι: *Nam horum quidam ex pauperibus statim divites facti, et ex ignobilibus gloriosi ac nobiles.* Lipsius.

Pœnitentia patiens tulit] Faërnus optima, ut videtur, conjectura restituebat: *quantoque incautius efferbuerat, tanto patientius tulit, absolvi reum, &c.* Ursinus. Muretus *tanto patientius tulit absolvi.* Concinnius hoc sane. *Acidalius.* Non ita visum Tacito, cui pretium fuit dissimulare τὸ *tanto:* quemadmodum solent et minus brevitati studentes post *Quo* et *Quam* omittere *Eo* et *Tam:* nec leviores auctores secutus, aut hic tantum, prudentiæ lectoris intelligendum reliquit τὸ *magis.* Idem ergo sensus verborum veteris scripturæ, quasi haberetur: tanto, ut pœnitentiam commotioris animi approbaret, magis patiens vel patientius tulit. *Gronovius.*

Ad reciperatores itum est] *Petrus Faber Semest. II. 35. se concoquere negat illa verba, *quam jam passus erat:* quomodo enim jam subiisse pœnam dici, de cujus criminibus tum primum senatus non ex appellatione judicaret, et nondum pronuntiasset? itaque mali interpretis esse hoc additamentum, et Gruterus Buchnerusque laudant. Sed falluntur: nam ex eadem epistola discimus, cum sese ultro repetundarum Marius damnasset, neque eo contentus esset Plinius; valuisse sententiam Julii Ferocis cos.des. 'Mario quidem judices interim dandos; evocandos autem, quibus diceretur innocentium pœnas venditasse.' Elapsum est igitur aliquid temporis, dum isti e provincia arcessuntur et ventitant: atque interea judices dati lites æstimarunt. Hinc ergo recte dicitur eam *pœnam jam passus:* et sententia Collegæ fuit, de Mario repe-

tundarum pœna, quam per judices a senatu datos jam sustinuerat, *modo consularis, modo septemvir epulonum, nunc neutrum* (quæ verba et ipsa partem exacti supplicii significant) debere senatum sibi satisfactum putare. At crimina, de quibus tum senatus judicabat, erant atrocia illa, quæ *ultra repetundarum legem quærebantur*. Contra Marcellum Donatum faciunt etiam, quæ scribit noster lib. IV. 22. ' Refert ad senatum, datisque judicibus Urgulania Silvani avia pugionem nepoti misit.' *Gronovius.*

CAP. 75. *Nec patrum cognitionibus satiatus*] Suetonius in Tiber. 33. ' Magistratibus pro tribunali cognoscentibus plerunque se offerebat consiliarium.' Idem de Claudio 12. ' Cognitionibus magistratuum ut unus e consiliariis frequenter interfuit.' *Pich.*

Dum veritati consulitur] *Veritati* hic nullus locus. Scribe *severitati*. Ea enim recte opponitur precibus et ambitui. *Grotius.* Forsitan hoc recte se habet: inclinem tamen ut legam *severitati*, ad quam proprie pertinent, quæ ad morum integritatem faciunt. Posset tamen *veritas* hic accipi pro æquitate, sicut alias *verum* pro æquo. *Severitati*, eo nempe sensu, quo apud Hirtium de bell. Alex. cap. 28. ' paulatim tamen et occulte militarem disciplinam severitatemque minuebant:' et cap. 56. ' multa Romæ male et inutiliter administrari, quæ dissolvendæ disciplinæ severitatique essent.' Noster I. 75. ' Cupidine severitatis acerbus.' Solin. cap. 53. ' Sericum in usum publicum damno severitatis admissum.' *Freinshemius.* Neque legendum *severitati*, neque *veritas* est æquitas sive ἐπιείκεια, sed simpliciter justitia, sanctitas et integritas judiciorum. Cicero pro Cœlio: ' Equidem vos abducam a testibus, neque hujus veritatem judicii, quæ mutari nullo modo potest, in voluntate testium collocari sinam.' Lib. I. in Verr. ' Sin istius ingentes divitiæ judiciorum religionem et veritatem perfregerint.' Lib. V. fine: ' si ullam ad rem, nisi ad officium et veritatem, omnes meæ curæ, vigiliæ, cogitationesque elaborarunt.' Noster lib. III. ' quatenus veritati et innocentiæ meæ nusquam locus est.' Lib. IV. ' neque Philippum potentia, sed ex vero statuisse.' *Consulere* ergo *veritati* est operam dare, ut *integrum judicium sit*, ut loquitur noster lib. III. Sic, si patiantur judices senatorii ordinis sese corrumpi, ' opinione Po. Ro. rationem veritatis, integritatis, fidei, religionis ab hoc ordine' abjudicatum iri ait Cicero, I. in Verrem. Hæc si non sufficiunt, adde quæ ad Senecam de ira, II. 29. diximus. *Gronovius.*

Tentantis eadem] Adi Senecam De Beneficiis l. II. 7. *Lipsius.*

CAP. 76. *Levari in præsens proconsulari imperio*] Potest fieri, ut hoc fuerit nihil aliud quam ' optat ephippia Bos piger.' Memineris tamen, quod initio dixit hujus libri: ' Nec provinciæ eum statum abnuebant,' &c. Atque istis consonant multæ apud M. Tullium præsagæ querelæ: quemadmodum act. I. in Verrem: ' Inveteravit enim jam opinio perniciosa reipublicæ, vobisque periculosa; quæ non modo Romæ, sed et apud exteras nationes percrebuit, his judiciis pecuniosum hominem, quamvis sit nocens, neminem posse damnari.' Unde spes impunitatis et avaritia libidoque provinciales urgendi, vexandi, exhauriendi major. Cum igitur natura ferat imperiorum, ut male apud paucos, male per conciones republica administrata, τὸ πλῆθος ἀποτεθηριωμένον πάλιν εὕρῃ δεσπότην καὶ μόναρχον, ut egregie disputat Polybius lib. IV. ita mirum non est provinciam dure habitam a magistratu senatorio, corruptis judiciis, nec ulla spe reliqua vel evadendi vel vindicandi injurias a potestatibus illatas, respicere unum, a quo sine ambagibus spes sit impetratum iri, ' ubi jus, ubi injuria opus

sit,' ut Junii et Vitellii loquebantur. Atque hoc significat Dio lib. LIII. ubi agit de ordinatione provinciarum sub Augusto: ὕστερον δὲ, ἐπειδή τινες αὐτῶν οὐ καλῶς ἦρχον, τῷ αὐτοκράτορι καὶ τὰ ἐκεῖνα προσετέθησαν. Dabat et spem meliorum ipsius Tiberii disciplina, qui miram provinciarum curam præ se ferebat: quippe qui præsidibus onerandas majore tributo eas suadentibus rescripserit, 'boni pastoris esse tondere pecus, non deglubere:' Suetonius cap. 32. Et exemplum severitatis præbuit in procuratore Asiæ Lucilio Capitone Ann. IV. 15. Quin et contationem suam in mutandis præsidibus eodem studio consulendi provincialibus excusabat, teste Josepho lib. XVIII. 8. quasi animo haberet, quod apud Statium ait Eteocles: 'Non parcit populis regnum breve.' Denique cogitant homines, etsi plerumque in eo decipiantur, quod ait Isocrates Nicocle: Ῥᾷόν ἐστιν ἑνὸς ἀνδρὸς γνώμῃ προσέχειν τὸν νοῦν μᾶλλον ἢ πολλαῖς διανοίαις καὶ παντοδαπαῖς ζητεῖν ἀρέσκειν. *Gronovius.*

Quod vulgus] Confirmo scrib. *quod in vulgus.* Ita prisci scriptores, et ipse Tacitus: 'Multaque in vulgus grata usurpavit, incedere sine milite, pedibus intectis, et pari cum Græcis amictu.' *Lipsius.*

Quod vulgus formidolosum] Lipsius, *in vulgus.* At sic etiam recte. Vulgus enim illam in Druso sanguinis appetentiam formidabilem judicavit, ac sævitiæ indicium: idque et pater suspicatus est. *Pichena.* Tolerari posset hoc, sed tolerari. Verum egregie pro Taciti genio Lipsius, *quod in vulgus formidolosum.* Sic I. 52. 'Nunciata ea Tiberium lætitia curaque adfecere.' Hist. I. 18. 'Observatum id antiquitus dirimendis comitiis, non terruit Galbam,' &c. *Freinshemius.* Cur id soli *vulgo formidolosum?* An non etiam vel maxime illustribus et sapientibus viris metum terroremque injicit adolescentis Principis ingenium, sanguine nimium gaudentis? Profecto. Legam igitur potius; *quod multis formidolosum;* iis nimirum, qui ex his initiis prudenter futura colligebant. Nisi malis construere cum sequentibus; *quod vulgus formidolosum arguisse dicebatur.* Hoc enim proprium est formidolosi et simul imprudentis vulgi, arguere facta Principum. Sapientes sunt cautiores; quibus non desunt vera de malis Principibus judicia, sed vix aperiuntur. *Boxhornius.* Pichenæ interpretationi obstat vox *dicebatur.* Quod est *quidam dicebant,* ut de re non nimis certa: quale quod Tiberius cum filio in secreto egerat. Id vero non convenit populo: ejus enim affectio publice nota fuit. Rectius igitur Lipsius *in vulgus.* Cicero ad Atticum, II. 22. 'quod egregie non modo iis, qui utuntur opera, sed etiam in vulgus gratum esse sentimus.' Nisi malis, *quod vulgo formidolosum.* Sic enim amat loqui l. XI. 'formidolosum paci virum insignem.' Lib. XIII. 'formidolosum id imperatori dictitans.' Agricola: 'quippe legatis quoque consularibus nimia ac formidolosa erat' legio. Et rursum: 'id sibi maxime formidolosum.' *Gron.*

CAP. 77. *At theatri licentia proximo priore anno cœpta*] Reposui ex Man. particulam, *At,* in impressis omissam. *Pich.*

De modo Lucaris] 'Lucar,' inquit Festus, 'appellatur æs, quod ex lucis capitur; et lucaris pecunia, quæ in loco dabatur.' *Ferretus.* Plutarch. Διὰ τί τὸ τελούμενον εἰς θεὰς λοῦκαρ καλοῦσιν; ἢ ὅτι πολλά ἐστιν ἄλσα περὶ τὴν πόλιν ἀνειμένα θεοῖς, ἃ καλοῦσι λούκους, καὶ τὴν ἀπὸ τούτων πρόσοδον εἰς τὰς θέας ἀνήλισκον. *Lucar,* θεατρικὸν, Carisius et Glossarii. Tertullianus adversus Gnosticos: 'Ipse [de S. Joanne Baptista loquitur] clausula legis, et prophetarum, nec prophetes, sed Angelus dictus, contumeliosa cæde truncatur in puellæ salticæ lucar.' *Muretus.* In fragmento marmoreo incisum

est: *De lucari. ludorum. saecularium.* Item, *Lucaris. nomine. &c.* nam *Lucar*, ut docet Plutarchus, dicebatur, τὸ τελούμενον εἰς τὰς θεὰς, sive ut apud Glossarum scriptorem, τὸ θεατρικὸν, ut notavimus ad librum de legibus, et antiquis Senatus consultis, in quo saecularium ludorum fragmentum hoc protulimus. *Ursin.* *Lucar* scribebant, quod est *locar*, τὸ θεωρικὸν, merces pro loco in spectaculis: ex ea depravata scribendi consuetudine *Lucar* a lucis deducunt ineptissime. Inde *Locarii* qui sedes in theatro locabant. Martialis: 'Hermes deliciæ locariorum.' Varro *locarium* dici notat quod datur in stabulo et taberna qui consistant. *Salmasius.*

Ne domos Pantomimorum] * Martialis, 'Eutychus ille tuum, Castrice, dulce latus.' Hanc insaniam quam bene notat damnatque Tertullianus! 'Etenim ipsi actores' (ait, libello De spectaculis) 'et administratores spectaculorum, quadrigarios, scenicos, xysticos, arenarios illos amentissimos, quibus viris animas, feminis aut illis etiam corpora sua substernunt, propter quos in ea committunt quæ reprehendunt, quam magnifaciunt? deponunt et diminuunt ignominia et capitis minutione:' quem libens adduxi, ut eruam correctione elegantem sensum: *quibus viri animas, feminæ autem illis etiam corpora sua substernunt:* idque verissimum. Vir magnus, qui conatus est ante me, non attigit. *Lipsius.*

CAP. 78. *Centesimam*] Dico libro II. *Idem.*

Sexdecim stipendiorum finem] Putem multo convenientius restitui posse *sextodecimo stip.* ut error iste natus sit ex numerorum nota. Aliud enim est, opinor, *sexdecim stipendiorum finis:* et omnium stipendiorum totiusque militiæ *finis sextodecimo stipendio* circumscriptus. *Freinshemius.* Fateor sic posse accipi: sed non posse aliter accipi, et quidem pro eodem, quod substituit Freinshemius, metuo dicere. *Finis sexdecim stipendiorum* est finis militiæ complexus non plura stipendia quam sexdecim, sistens in sexdecim stipendiis completis. Nempe *finis alicujus* non tantum est, quo finitur aliquid, sed etiam qui quodve finit. Sic Cicero de officiis I.: 'Vulgaris liberalitas referenda est ad illum Ennii finem:' id est, quem Ennius facit vel statuit. Sic *finis sexdecim stipendiorum*, quem sedecim stipendia statuunt. *Gronovius.*

CAP. 79. *Oraniibus Florentinis*] Fesulam, quam Φαισόλην Theon appellat ex Hyadibus unam, Fesulæ civitati nomen dedisse recentiores scripsere. Ea a Gothis diruta, concessisse cives in proximam planiciem, et urbem habuisse, quæ a flore, sibi Caroli Magni munificentia pro insigniis donato, nomen Florentiæ sumpserit: quæ falsa esse, nedum hic Taciti locus, sed et alii auctores ostendunt. Procopius a Totila non potuisse expugnari auctor est. Sed et in fragmentis Frontini de coloniis ita legitur: 'C. Cæs. et Ant. et Lepid. III. VIR. colonia Florentina deducta a III. viris adsignata L. Julia centuriæ Cæsarianæ in jugera CC. per cardines et decumanos termini rotundi pedales distant a se in pedes CCCC.' Meminit et Ptolemæus: ut dubio procul antiquam nobilemque coloniam extitisse credendum sit, Francorum beneficio minime conditam: celebrat eam et Plinius lib. XIV. 8. et in Scholiis Græcis Φλωρέντεια. Quapropter helleboro indigere arbitror, qui *Fluentiam* dicunt. *Alciatus.*

Congruentia his Interamnates] Non temere in Manuscr. *Antemanates:* fortasse dempta litera legendum, *Antemnates.* Varro lib. IV. de ling. Lat. 'Antemnæ, quod ante amnem, qui influit in Tiberim.' Urbs fuit in Sabinis. Et quia Antemnæ, et Interamnia non longe ab urbe Roma, et ipso Tiberi; haud facilis est inqui-

sitio, propter antiquitatem, cujus harum urbium Tacitus meminerit. Vulgatam itaque scripturam non contemno, sed de lectione libri veteris attestor. *Pichena.*

Difficultas operum] Quidam de sumptibus accipiunt. Sed consentaneum est, Patres in tanta opulentia magnificentiaque publica, non tam magnitudine sumptuum fuisse deterritos, quam desperatione metuque, ne incassum insumerentur. *Freinshemius.*

Cap. 80. *Caussæ variæ traduntur*] Non temere hoc mutem: sed proclivis est suspicio esse scribendum; *Caussæ varie trahuntur:* ut supra: *Cur abstinuerit spectaculo ipse, varie trahebant, alii, &c.* Acidalius.

Ut callidum ejus ingenium] Est enim hominum acutorum proprietas hærere ubique, et novas subinde dubitandi caussas sibi subjicere; quod etiam notat Lipsius ad Politica sua III. 4. 11. *Freinshemius.*

Ut mandaverit quibusdam] * De his fortasse intelligit Sueton. in Tiber. c. 63. *Unum et alterum consularem oblatis provinciis, non ausus a se dimittere, usque adeo detinuit, donec successores post aliquot annos præsentibus daret.* Dio l. LVIII. Has artes sequentes quoque principes imitati sunt. De Nerone Tacit. l. XIII. 'Syria P. Anteio destinata, et variis mox artibus elusus, ad postremum in urbe retentus est.' De Vitellio lib. secundo histor. 'Cluvius comitatu principis adjectus, non adempta Hispania, quam rexit absens, exemplo L. Arruntii, quem Tiberius Cæsar ob metum, Vitellius Cluvium nulla formidine, retinebat.' Elusus etiam a Domitiano Julius Agricola, ut ex vita ipsius. *Pichena.*

Cap. 81. *Quæ tum primum illo principe*] *Quæ tum*, h. e. iis temporibus, *primum illo Principe*, primo donec imperavit Tiberius, *ac deinceps*, nempe subsequentibus principibus. *Freinsh.*

ANNALIUM LIB. II.

Cap. 1. *Gentis Arsacidarum*] Strabo l. XV. Τοιοῦτον δὲ καὶ τὸ παρὰ τοῖς Παρθυαίοις. Ἀρσάκαι γὰρ καλοῦνται πάντες· ἰδίᾳ δὲ ὁ μὲν Ὀρώδης, ὁ δὲ Φραάτης, ὁ δὲ ἄλλο τι. Ubi vir magnus, Imo *Arsacidæ* vocabantur, inquit, non *Arsacæ;* et ita legendum dictare cum Grammaticorum canonas, tum Dionem et alibi Strabonem. Idem tamen ad l. XII. Paphlagoniæ reges *Pylæmenes* vocabantur: Cappadociæ plerique *Ariarathes:* Thraciæ plurimis *Cotys* nomen fuit: Parthorum *Arsacæ:* sic ibi. Nimirum si πατρωνυμικὸν formandum sit, Grammaticorum canones Ἀρσακίδης volunt, ut *Priamides, Tydides:* sed ipsi haud dubie salutabantur et se scribebant quisque, *Arsaces;* non *Arsacides*, simul imperare cœperant, etsi prius alio nomine fuissent. Sic apud Sallustium, *Rex Mithridates Regi Arsaci*, scribit. Is erat Phraates secundus Pacori filius, gente *Arsacides*, nomine inter suos *Arsaces.* Dio l. XXXVI. τοῦ γὰρ Ἀρσάκου τοῦ τῶν Πάρθων βασιλέως ἀποθανόντος ἐν τῷ χρόνῳ τούτῳ, Φραάτην τὸν διάδοχον αὐτοῦ προσεδόκασεν οἰκειώσεσθαι. Hic Arsaces erat Pacorus, quem modo nominabamus. Sic et Trogus testatur memoriæ conditoris Parthos hunc honorem habuisse, 'ut omnes exinde reges suos Arsacis nomine nuncupent.' Lapis vetus Romæ:

VERASPADANES. PHRAATIS
ARSACIS. REGVM. REGIS. F
PARTHVS
RHODASPES. PHRAATIS
ARSACIS. REGVM. REGIS
PARTHVS.

Recte igitur et Strabo Ἀρσάκαι. *Gronovius.*

Partemque prolis] Strabo l. XVI. Ὁ Φραάτης καλέσας εἰς σύλλογον Τίτιον, τὸν ἐπιστατοῦντα τότε τῆς Συρίας, τέτταρας παῖδας γνησίους ἐνεχείρησεν ὅμηρα αὐτῷ, Σαρασπάδην, καὶ Κεροσπάδην, καὶ Φραάτην, καὶ Βοώνην, καὶ γυναῖκας τούτων δύο, καὶ υἱεῖς τέτταρας, δεδιὼς τὰς στάσεις καὶ τοὺς ἐπιτιθεμένους αὐτῷ: Tantum in iis emendaverim, Φραάτην καὶ Βονώνην. Fuerunt enim inter obsides Phraates et Vonones. Vide eumdem scriptorem, libro VI. Hac ipsa de re Justinus l. XLII. 'Sed et filii nepotesque Phrahatis obsides Augusto dati.' *Lipsius.*

CAP. 2. *Sequentium Regum*] Adeo ergo multi interjecti inter Phraatem, et filium ejus hunc Vononem? Ego sane duos reperio, Phraatacem, et Orodem. Sed quia confusum hoc totum stemma, et multa ejus in Tacito mentio: dedi in Excurs. super eo, quod opus, littera *A*. Lipsius.

Solium Arsacidarum] Hegesippus, in oratione Agrippæ regis: * 'Offerunt vestes, monilia, elephantos quoque Romanis, unum tributum reges imponere.' Postrema huc faciunt, et emendem: 'elephantos: quodque Romanis unum (vel, summum) tributum.' *Lipsius.*

Solium Arsacidarum] Claudianus IV. Cons. Honorii Pan. 'Si tibi Parthorum solium fortuna dedisset, Care puer, terrisque procul venerandus Eois Barbarus Arsacio consurgeret ore tiaras.' Apud Hegesippum, quem tentat ὁ πάνυ, legendum censeo: *offerunt vestes, monilia, elephantos; quodque Romanis risum est tributi genus imponere.* Vel, *visum tributorum genus imponere.* Gronovius.

Ubi illam gloriam] *Ubi* particula elegantem vim habet in exhortando, aut etiam exprobrando omissa bona, quibus eramus fisi vel gloriati. Virg. Æneid. V. 391. 'Ubi nunc nobis Deus ille magister Nequidquam memoratus, Eryx? ubi fama per omnem Trinacriam?' Ex Homero Iliad. V. Πάνδαρε, ποῦ τοι τόξον, ἰδὲ πτερόεντες ὀϊστοί, Καὶ κλέος; Psalmo XLII. 3. 'Ubi Deus tuus?' *Freinsh.*

Raro venatu, segni equorum cura] Xenophon l. VIII. Pædias: Τῆς πολεμικῆς δ' ἕνεκα ἀσκήσεως, ἐπὶ θήραν ἐξῆγεν, οὕσπερ ἀσκεῖν ταῦτα ᾤετο χρῆναι, ταύτην ἡγούμενος καὶ ὅλως ἀρίστην ἄσκησιν πολεμικῶν εἶναι, καὶ ἱππικῆς δὲ ἀληθεστάτην. Καὶ νῦν δὲ Βασιλεὺς, καὶ οἱ ἄλλοι περὶ βασιλέα, ταῦτα ποιοῦντες διατελοῦσιν. *Lipsius.*

Fastuque erga patrias epulas] Quas scilicet contemnebat despiciebatque. Tacitus lib. IV. in fine: ''juxta, gratiam, aut fastus janitorum perpetiebantur.' Petron. Arb. 'Contubernalis mea mihi fastum facit.' *Pichend.* *Patrias epulas*, non tantum cibos intelligo: sed in universum morem convivandi, Parthis solennem, qui Suetonio Cal. c. 5. 'convictus Megistanum' dicitur. *Freinshemius.*

Et quia ipsorum majoribus aliena] Recte se habet: etsi Muretus malit, *ipsorum moribus*. Pichena. Multo elegantior atque Tacito dignior lectio *moribus* quam *majoribus*. Freinshemius.

CAP. 4. *Ob insignem corp.*] * Aristot. 4. πολιτ. Æthiopas in Regibus eligendis sequi proceritatem corporis: alias autem quasdam gentes pulchritudinem et decorem formæ: quod posterius Strabo tribuit Medis, et quibusdam populis Indiæ. *Muretus.*

CAP. 5. *Celerandæ victoriæ intentior*] Lipsius ait, priscam lectionem esse, *interior*. At ne quis erret, ego oculatus testis adfirmo, in manuscr. non aliter legi, quam, *intentior*. Pichena.

Tractare præliorum vias] Lego *præ-*

liorum vices. Clarum et a se (nam quid sunt *viæ præliorum?*) et ab adjunctis statim verbis, *quæ sibi sæva vel prospera evenissent.* At hercule *vias* tamen verum, ex sequentibus istis: 'Fundi Germanos acie.' *Acidalius.*

Sæva vel prospera] Verius hic esset, *scæva,* id est, sinistra. *Lipsius.* Fuit cum lascivirent in hoc vocabulo passim inculcando ingenia: sed raris processit. *Sævum* est interdum grave, durum, asperum, crucians: et sic utique non ex sententia et optatis. Sic: 'sæva tempestas,' 'sævus dolor,' 'sævæ catenæ,' 'sæva paupertas,' 'necessitas.' 'Fortuna sævo læta negotio,' gaudens adversa secundis miscere. Sallustius in Catil. 'quoniam, quæ occulte tentaverat, aspera fœdaque evenerant.' Quid hoc aliud quam *sæva?* et omnia, quam *adversa?* Gronovius.

Acie et justis locis] Nove dictum, pro æquis locis. *Lipsius.*

Damno armorum adfici] Cum ea, quæ haberent, quotidianus usus absumeret, alia difficulter subveherentur. *Freinshemius.* Muretus vocem *Armorum* delet, scribens, *quam spatiis itinerum damno adfici.* Vix abest, quin vere. Quid autem si eandem vocem sic traducas? *Suum militem haud perinde vulneribus armorum, quam spatiis itinerum damno adfici. Vulnera* enim *armorum* non ineleganter. Sane si quid hic mutandum, ita plane malim. Etsi etiam nihil mutem. Nam vulgatum optimi sensus, optimæ structuræ. *Acidalius.* Legendum censeo: *armentorum;* equorum imprimis. Ita loquitur Annal. XIII. 'Quotam partem campi jacere, in quam pecora et armenta militum aliquando transmitterentur?' Mendum natum ex contracta scribendi ratione, *armtorum,* pro, *armentorum,* unde librariorum oscitantia factum est, *armorum.* Explicent mihi, quæso, eruditi, qui vulgatam lectionem hactenus probant, quæ sint illa *armorum damna,* de quibus in hac deliberatione Germanicus conqueritur; quorumque causa mare ingredi, et sic minore incommodo Germaniam invadere constituit? Nemo, aut fallor, dixerit per *damna armorum* intelligi, nimis gravia terrestri itinere quaqua ea circumgestanti militi fuisse. Non enim id admitteret mos rigidus et disciplina militiæ Romanæ, per quam aliis etiam insuper gestandis miles onerabatur. Neque etiam ea mens esse potest, *armorum damna* sensisse milites, quum ea quæ haberent quotidianus usus consumeret. Nam et eadem damna in navali expeditione sentiuntur; neque legimus, hujus rei unquam rationem habuisse de expeditione consultantes Imperatores. Apparet nullum idoneum sensum admittere vulgatam lectionem. Voluit aliud longe damnum hoc consilio prævenire in posterum Germanicus. Equis per paludes inferioris præsertim Germaniæ, nondum adulta æstate, vix via, aut admodum impedita; plurimi in iis defecerant. Jacturam hanc in posterum Gallia non erat resarcitura, ut hactenus; utpote equis prope exhausta. Hoc est illud, quod statim subjungitur, et sententiam nostram inprimis confirmat; 'Fessam Galliam ministrandis equis.' Ergo ob hanc etiam rationem de maritimo itinere Germanicus cogitavit. Interim consilii rationibus non respondit eventus. Orta enim atrocissima tempestate, *equi,* ut paullo post loquitur, *jumenta,* sarcinæ, etiam arma præcipitantur; certo documento, incerta admodum et periculosa esse ista consilia, quorum rationes dubiis Oceani insistant; in quo, nulla hominum culpa, gravia tamen et atrocia iis damna aliquando inferuntur. *Boxhornius.*

Promptam ipsis poss.] Nam triremes et classem in Rheno, et ad Oceanum, ordinariam Romani habebant. At eo ævo Germani navigiorum rudes: mox quam didicerunt, Saxones, Normanni, et piratarum illa agmina dicant;

qui Europam per sæcula aliquot magnis classibus cladibusque infestarunt. *Lipsius.*

Promptam ipsis possession.] Quamnam *possessionem?* vereor ne legendum *profectionem.* Paullo enim ante querebatur spatia itinerum, et longum impedimentorum agmen; et huic omnia reliqua conveniunt, quæ adjuncta, alteri voci eorum nihil. *Acidalius.* Quæ est illa *possessio?* An maris? Haud credam. Non tam maris petebat, quam maritimi itineris beneficio Germaniæ possessionem. Et quomodo possessio maris hostibus ignota? Scribe; *promptam ipsis*, Romanis, *profectionem*, maritimam, *et hostibus ignotam;* id est, ignoraturis hostibus quam adversæ Germaniæ oram ex vasto illo, et longe lateque sese exporrigente Oceano Romani essent subituri. Quod inter prima semper et callida consilia Ducum fuit: ut, nempe, in agrum hostilem ea via pergerent, e qua in diversa licet irrumpere. Et hanc promptam Germanici profectionem, hocque ejus consilium, intelligit Arminius; ubi paullo post, in Oratione ad suos, eam exagitat, ut ignavam: 'Classem et avia Oceani quæsita, ne quis venientibus occurreret.' *Profectionis* autem vocabulo etiam alibi utitur Tacitus. Hoc ipso libro; 'sed Germanicus nondum comperto eam profectionem, incusari, Nilo subvehebatur.' Vides levi et prope nulla, sed tamen necessaria, mutatione, pulcherrimam sententiam Tacito, aut Germanico, restitutam. *Boxhornius.* Nihil mutandum. Facile Romanis, inquit, occupatu esse mare. Nam *possidere* est occupare interdum. Cæsar Gall. IV. 'vel sibi agros attribuant vel patiantur eos tenere, quos possederint.' Liv. 24. 'Causam nactus erat, tam divitis hominis bona possidendi vendendique;' id est, invadendi vel occupandi. Idem in l. XXXI. 'Urbem ad quam defendendam missa erat, per scelus possedit.' Neque aliter noster in vita Agricolæ: 'Monam insulam, cujus possessione revocatum Paullinum rebellione totius Britanniæ supra memoravi.' *Gronov.*

CAP. 6. *P. Vitellio, et Cantio*] Docti viri (Lipsius ad marg.) legunt, *Scantio,* nescio an ex aliqua historia mihi ignota. Si conjecturæ locus sit, magis placeret, *C. Antio,* ne a scriptura veterum librorum longius discedamus. *Ursinus.* Haud aliquid ausim mutare præter libros, cum etiam vivant quadratariorum opera, *Cantii* aliquot, imo et *Cantiæ;* quos invenire est in volumine Inscriptionum nostrarum; paginis LXX. 5. CCCXXII. 2. CCCLXXXV. 2. MLXXXVIII. 15. *Gruterus.* Non hæc ad meum gustum; nec de *Cantiis* legi quidquam unquam. Legi de *Scantiis:* et orat. in Rullum, de *Scantia silva,* aliquid Cicero submurmurat. Lubentius legerem *Canutio:* nisi malis *Calventio,* aut *Calvisio,* quæ sunt Romana nomina. *Aurelius.* Suspectum hoc mihi nomen et homo ignotus, quem tamen præcipua apud Germanicum gratia fuisse ex hoc loco constat, ut mirum sit alibi in rebus ejus non nominari: adeoque parum abest quin corruptum hoc nomen existimem, aliumque nobis hominem quærendum, et fortasse *Sentium,* qui Germanico comes post mortem ejus Syriam obtinuit. *Freinshemius.*

Appositis utrinque gubernaculis] Id quidem genus navigii binis gubernaculis, hodie invisum. Reperio et apud Suidam prisci scriptoris verba, nescio an hanc ipsam rem narrantis; Πλοῖα μονήρη, ἔστιν ἃ καὶ δίκροτα κατεσκευάσαντο. Τινὰ δὲ καὶ ἐκ τῆς πρύμνης καὶ ἐκ τῆς πρώρας ἑκατέρωθεν πηδαλίοις ἤσκηντο, ὅπως αὐτοί τε μὴ μεταστρεφόμενοι καὶ ἐπιπλέωσι καὶ ἀναχωρῶσι, καὶ τοὺς ἐναντίους ἐν τῷ παράπλῳ καὶ ἀπόπλῳ αὐτῶν σφάλλωσιν. *Lipsius.*

Hinc, vel illinc] Ne tollas: sunt enim mera Taciti verba, qui Histor. III. ita scribit in re simili: 'inter undas

volvuntur, pari utrinque prora, et mutabili remigio, quando hinc vel illinc appellere, indiscretum, et innoxium est.' *Aurelius.*

Multæ pontibus stratæ] Καταστρωτοι. *Muretus.*

Augebantur alacritate militum] Qui hujus loci sententiam diligentius inspexerit, probabit, ut opinor, Faërni conjecturam, qui *agebantur*, legebat, quod de navibus proprie dicitur. *Ursinus.* Muretus voluit, *Citæ remis agebantur alacritate.* Non ea mens Taciti: cui ipsi nec conveniunt vel illa postrema verba, *in speciem ac terrorem.* Sed tu τελείαν στιγμὴν pone post vocem *remis:* deinde a capite scribe, *Augebantur alacr. milit.* Hæc enim mens Taciti, mille naves, ut præcessit, sufficere visas, sed auctum hunc numerum alacritate militum in speciem ac terrorem. *Acidalius.* Apposite quidem Faërnus, litera detracta, *agebantur;* sed nescio quomodo magis arrideat lectio vulgata, vetustate quadam peregrina. *Gruterus. Terrorem* non tam ad hostes pertinere arbitror, quam ad quemcunque spectatorem: aut si ad hostes referas, de sequenti tempore accipies: quomodo Virg. Æn. VIII. 620. 'terribilem cristis galeam' vocat, quam nondum viderant hostes. *Freinshemius.*

Insula Batavorum] Quod nomen etiam nunc in superiore insulæ parte durat: vocatur quippe incolis *de Betauw* sive *Betouw* et variante dialecto *Betuwe.* Cluverius.

Accipiendisque copiis] Si qua alia insula, in hac mundi pila. *Lipsius.*

Transmittendum ad bellum opportuna] Lego, *accipiendisque copiis et transmittendis, ad bellum opportuna.* Acidalius. Corrumpit rem elegantissimam. Ovid. Metam. XII. 'Permanet Aoniis Nereus violentus in undis, Bellaque non transfert.' Neque enim hoc mutare ausim. Plinius in Panegyr. 'Cum Danubius ripas gelu jungit, duratusque glacie ingentia tergis bella transportat.' *Gronovius.*

Mutat Mosa flumine] Vahalis hoc tempore præfert nomen suum usque ad arcem *Leuvenstein*, prope *Workom*, ubi Mosæ junctus in hujus vocabulum transit. Sed quoniam illic hodieque *Novus Mosa* vocatur, inferius autem *Vetus Mosa;* ubi et *Vahalis* nomen rursus assumunt pars earundem aquarum iterum divisarum; crediderim Cæsaris ac Taciti seculo omnia media partem Vahalis fuisse; Mosam autem statim ab oppido Megen (non commissum Vahali apud castrum S. Andreæ, non apud Castrum Leonis aut Lævini: nam hæ duæ fossæ serioris ævi videntur) decucurrisse per alveum illum nunc licet tenuem, qui a Novo Mosa in lævum devergens, primum *Ediconis Mosa,* deinde *Vetus Mosa* indigetatur, dextra *Heusda,* sinistro monte *Getrudis* (unde nunc lacus, at olim solidam circa humum certum amni alveum præbuisse indicant reliquiæ vicorum sub undis latentes) infra *Dordrechtum* usque et inter *Geroslitium* et *Flardingam* demum hos confluentes fuisse: ubi quod *veteri Mosæ* miscetur, nunc etiam *Vahalis* nomen obtinet. *Cluver.*

CAP. 7. *Dum adiguntur naves*] *Adigere* hic idem puto quod *adducere,* maxime quum ipsa res hoc doceat. Agi proprie dicuntur naves, quæ remis impelluntur, unde et *actuariæ* dictæ. *Freinshemius.* Ann. XI. 17. 'triremes alveo Rheni, cæteras navium, ut quæque habiles, per æstuaria et fossas adegit.' *Gronovius.*

Decurrit] Homer. Iliad. Ψ. Οἱ δὲ τρὶς περὶ νεκρὸν ἐΰτριχας ἤλασαν ἵππους Μυρόμενοι. Suetonius in Claud. 'Cæterum exercitus honorarium ei [de Druso loquitur] tumulum excitavit, circa quem deinceps stato die quotannis miles decurreret.' Divinitus describitur hæc decursio l. v. Æneidos. Talia erant *Equiria* quæ mense Februario et Martio fiebant in Campo Martio, de quibus Ovid. lib. II.

et III. Fastorum. *Muretus.* Dio memorat istas decursiones in funere Augusti, aitque 'equites, tam qui militabant, quam qui non militabant, cursitasse.' *Aurelius.* Distinguit ipse Tacitus II. 54. 'Exercitio equitum, decursibus cohortium interesse.' Intelliguntur tamen equitum etiam exercitia his verbis *decursus legionum*, tamquam accessio quædam. Sic enim quem attulimus locum repetit auctor III. 33. 'præsedisse nuper feminam [Plancinam innuit] exercitio cohortium, decursu legionum:' ubi mentio equitum prætermittitur, neque tamen minus intelligitur, sicut his ipsis verbis, quæ nunc explicamus. *Freins.*

Tumulum iterare] Cur ita? An quod Tiberius tumulum inceptum non probasset, et ideo minus probaret reparatum? An quia Pontificum, Principisque consensus deerat? nec daturus erat Tiberius, tum summus Pontifex summusque Princeps? Paulus Sent. 'Lapsa monumenta licebat reficere intactis corporibus: tamen solemnibus antea præstitis, et pro reliquiis defunctorum votis et supplicationibus adhibitis.' At de non reparandis tumulis absque Principis et Pontificum permissu, extat lex. *Prætor.* § *Non perpetuæ.* de sepulch. viol. et L. *ossa.* de reliq. et sumptibus funerum. D. Sed vera ratio est, quod Tiberius laudi Germanici invideret, quam propter tumulum mortuis legionibus datum, apud viventes legiones esset consequutus. *Aurelius.*

Cap. 8. *Batavique in ea parte*] Sententiam video, sed elegantiam Cornelianam in scribendo hic desidero. Quis credat illa esse a Taciti manu, *Batavique in parte ea?* Emenda; *Batavique interea, dum insultant aquis, &c.* Boxhornius. Cæsar Gall. I. 'Si pacem P. Rom. cum Helvetiis faceret, in eam partem ituros atque ibi futuros Helvetios, ubi Cæsar constituisset.' Livius XXXVIII. 'pabulatores lignatoresque Romani in eam partem, in qua colloquium futurum erat, ducti sunt.' *Gronov.*

Cap. 9. *Tum permissum, progressusque*] Muretus *tum* delet, nulla causa. *Acidalius.*

Cap. 10. *Penetralis Germaniæ Deos*] Valet, *penetrales*, prisco scribendi more: id est, *penates.* Et tamen vis quædam in verbo est, quasi intimos penates. *Lipsius.*

Prælium denuncians] *Denunciare* hic nihil aliud est quam indicere. Sic ferme apud Curtium IV. Dario prœlium denunciat Alexander: 'Ite, nunciate regi vestro, et quæ amisit, et quæ adhuc habet, præmia esse belli: hoc regente utriusque terminos regni, id quemque habiturum, quod proximæ lucis adsignatura fortuna est.' Tale, inquam, prœlium denunciavit Arminius, non certamen singulare, quod nec prœlii nomine venit Latinis. *Freinshemius.*

Cap. 11. *Haud imperatorium ratus*] Cæsar Gall. IV. 'Cæsar his de causis, quas commemoravi, Rhenum transire decreverat: sed navibus transire neque satis tutum esse arbitrabatur, neque suæ, neque populi R. dignitatis esse statuebat: itaque etsi summa difficultas faciundi pontis proponebatur, propter latitudinem, rapiditatem, altitudinemque fluminis; tamen id sibi contendendum, aut aliter non transducendum exercitum existimabat.' *Gronov.*

Equitem vado tramittit] Sallust. in frag. Hist. II. 'suos equites hortatus, vado transmittit.' *Aurelius.*

Cap. 12. *Explorandos militum animos ratus*] Eustathius ad Il. B. vs. 78. Ὅτι θέμις τοῖς στρατηγοῖς ἐστιν, ὅτε πειρᾶσθαι τῶν στρατιωτῶν πρὸ τοῦ πολέμου, εἴτε οἰκείᾳ γνώμῃ πολεμοῦσιν, εἴτε ἀνάγκῃ· τοῦτ' ἐστὶν εἴτε προθύμως ἔχουσι πολεμεῖν, εἴτε καὶ μή· ὡς ἂν προθύμους μὲν ὄντας, ἐπιῤῥώσειαν εἰς πλέον, μὴ προθυμουμένους δὲ εἰς θάρσος ἀγάγοιεν. *Gron.*

Penitus noscendas mentes] Scribe *penitas*. Apuleius l. XI. 'Penita mente conditum.' *Pricæus*. Sed Tacitus Ciceronem sequi maluit. De Orat. I. 'motus animorum, quos homini natura tribuit, penitus pernoscendi.' Bruto: 'Cethegus, cui de republica satis suppeditabat oratio: totam enim tenebat eam penitusque cognorat.' Horatius Epist. I. 18. 'Ut penitus notum si tentent crimina.' *Gronov.*

CAP. 13. *Egressus augurali*] Nihil muto: in castris Romanis ad dextram Prætorii Auguraculum fuit, ubi duces auspicarentur et ex pullis auguria captarent: quod Græcis οἰωνιστήριον est. Hyginus Mss. verbis tamen corruptis, 'Auguratorium parte dextra prætoriatur a principalem agnovimus, ut dixi, ne et augurium recte capere potest: parte læva tribunal statuitur, ut augurio accepto insuper ascendat ad exercitum felicia hospicio adloquatur.' Ita Tacito Auguralis ara commemoratur in castris Corbulonis, l. XV. Erudito tamen viro, *egressus Augustali*, legend. videtur: quia in Quintiliano scriptum lib. VIII. 'Carmen funebre, proprie Nænia, et tabernaculum ducis, Augustale.' Non idem mihi videbatur. *Lipsius.*

Ferina pelle] Sic Homerus Il. IV. inducit Agamemnonem contectum pelle leonis, quod vocat δέρμα λέοντος. * Et Æn. lib. I. 'Lupæ fulvo nutricis vertice lætus.' *Aurel.*

Fruiturque fama sui] Non est necesse hæc ita intelligere, tanquam jucundiores fuerint laudes suæ Germanico, quam par est viro omnia reponenti in conscientia sola: non: sed sic omnia tentoria iisdem resonasse vocibus; ut ne unum quidem invenerit, qui sinisterius de se loqueretur. Fruebantur igitur aures magis, quam animus. Vere Sen. de Clement. l. I. 2. 'Eadem de illo homines secreto loquuntur, quæ palam.' Nec falso Plin. Panegyr. ad Trajanum: 'Querilibet, quod in secreta nostra non inquirant principes, nisi quos odimus; nam si eadem cura bonis quæ malis, quam ubique admirationem tui, quod gaudium exultationemque deprehenderes, quos omnium cum conjugibus ac liberis, quos etiam cum domesticis aris focisque sermones? Scires mollissimis istis auribus parci?' *Gruterus*. Verbum *frui* elegantissime hic positum est, significat enim ex re quadam plenissimam delectationem atque voluptatem percipere. Florus II. 7. 'nec aliter illa consulari sententia, quam modulatissimo aliquo tibiarum, aut fidium cantu, fruebantur.' Aug. de Civ. Dei XI. 25. 'ea re frui dicimur, quæ nos non ad aliud referenda per se ipsam delectat: uti vero ea re, quam propter aliud quærimus: unde temporalibus magis utendum est, quam fruendum, ut frui mereamur æternis.' *Freinshem.*

Hic nobilitatem ducis, decorem alius] Sumpsit a Xenophonte 3. Κυρουπ. ἔλεγον τοῦ Κύρου ὁ μέν τις τὴν σοφίαν, ὁ δὲ τὴν καρτερίαν, ὁ δὲ τὴν πραότητα· ὁ δέ τις καὶ τὸ κάλλος, καὶ τὸ μέγεθος. *Gronov.*

Plurimi patientiam] Acceperunt quasi mansuetudo intelligeretur: ceteri *patientiæ* ipsum vocabulum retinent, nescio an bono ubique sensu. Latinis enim, ut hoc loco, tolerantia est atque robur adversa incommoda sustinendi: unde Cæsar Civ. III. 96. exercitum suum 'miserrimum ac patientissimum' vocavit. *Freinshem.*

Reddendamque gratiam] Patroclus ad milites Il. Π. Ἄνερες ἐστὲ, φίλοι, μνήσασθε δὲ θούριδος ἀλκῆς, Ὡς ἂν Πηλεΐδην τιμήσομεν. Diodorus in excerptis l. XXXV. de Mario: μεγάλην εὔνοιαν ἐν τοῖς στρατιώταις περιεποιήσατο· πάντες γὰρ τῆς εὐεργεσίας χάριν ἀποδιδόντες ἐν ταῖς μετὰ τούτου μάχαις φιλοτιμότερον ἠγωνίζοντο, συναύξοντες αὐτοῦ τὴν ἡγεμονίαν. Hanc qui debere se gratiam

non putarent, Appio Claudio duce vincere noluerunt. *Gronov.*

CAP. 14. *Nox eadem lætam Germanico quietem tulit, viditque se operatum*] Muretus, *quietem tulit: vidit se operat.* deleto, *que.* Mihi videbatur, *tulit, vidit quippe se operatum.* Acidal.

Addicentibus auspiciis] Versiones aut Latinam vocem retinent, aut de avibus interpretantur: quod quamquam ambiguum, minus tamen abiret a vero, si in istiusmodi Linguis avium nomine *pulli* quoque continerentur. Nam de his proprie intelligenda hæc sunt auspicia. * *Freinshem.*

Quæ sapientia prævisa] Recte Freinshemius: Quæ commoda, quasque opportunitates ad futuram pugnam providentia sua comparasset. Sed hic sensus exigit, ut *provisa*, non *prævisa*, legamus: aliud enim *prævidere*, aliud *providere*: illud animadvertere futurum est; hoc consulere in futurum. *Gronov.*

Immensa barb. scuta] Dicimus in Germania, infra. *Lipsius.*

Non galeam] Tacit. de mor. Germ. ‘Vix uni, alterive cassis vel galea.’ *Aurelius.*

Primam utcumque] Vide in Germania, infra. *Lipsius.*

Cæteris præusta] Legas forte, *præcasta.* Præcessit: ‘enormes hastas.’ Nisi tamen illud in contemptum Germanorum, utpote inermium, dictum censeas. *Acidalius.* Virgil. Æn. VII. ‘Stipitibus duris agitur, sudibusve præustis.’ Et eodem, ‘Hic torre armatus obusto.’ *Aurelius.*

Nulla vulnerum patientia] Videntur adumbrata e Thucydide, qui Brasidam inducit hortantem suos contra Illurios: eosque iisdem moribus fingit l. IV. ubi inter cetera: Οὔτε γὰρ τάξιν ἔχοντες, αἰσχυνθεῖεν ἂν λιπεῖν τινα χώραν βιαζόμενοι, ἥ τε φυγὴ καὶ ἡ ἔφοδος αὐτῶν, ἴσην ἔχουσα δόξαν τοῦ καλοῦ, ἀνεξέλεγκτον καὶ τὸ ἀνδρεῖον ἔχει. *Lipsius.*

Patris patruique] Drusi et Tiberii. *Idem.*

CAP. 15. *Quisque testari*] Pro *obtestari.* Quod frequens auctori nostro. Nam infra: ‘illo in corpore decus Cheruscorum testabatur.’ Et Annal. III. ‘illum diem, illam aciem testabatur, aut recuperandæ libertatis.’ *Aurel.*

Onusta vulneribus tergum] Omnino aut *onustum*, aut *terga* scribendum: et hoc potius numero plurativo. Visum et sic Mureto. *Acidalius.* Cum constet omnia referenda esse ad verbum, *objiciant*, legerim, *onustum vulneribus tergum*, vel *onusta vulneribus terga*; ut ambæ partes hujus periodi invicem sibi respondeant. *Pichena.*

Adversis Diis] Ita correxi: vulgo, *odiis.* Lipsius.

Adversis Diis objiciant] Quis, (malum,) hic, *odiis* supposuit? Recte Lipsius ex ingenio. In Man. non, *adversis odiis*, ut vulgo, sed, *adversis Dis.* Pichena.

Aliud sibi reliquum] Malim, *Non aliud sibi reliquum*, aut, *Nihil aliud sibi reliquum.* Rhenanus. *Nihil*, intellige. *Ferretus.* Ego *nil* antepono ex Beati sententia: neque placet per interrogationem dictum intelligere. *Vertranius.* Ita legitur hic locus in codice manuscripto: *quid aliud sibi reliquum:* cum in vulgatis editt. desit *quid.* Ursinus. Lipsius ad marginem notat, *An aliud.* Mihi rectius videatur, detrahere interrogationem, et immittere, *Nec aliud sibi reliquum, &c.* scilicet *meminissent*, quod præcedentibus junctum ad hæc quoque verba trahendum. Lipsius olim voluit; *Non aliud sibi reliquum.* Quod ait et Rhenanum vidisse. *Acidalius.* Legendum putem *aliud quid.* Tres vocis prioris literæ voci sequenti non dissimili omittendæ causam dedere. *Grotius.*

CAP. 16. *Ripæ fluminis cedunt*] Putem legendum esse *flumini:* nam et verbum *resistunt* huc accommodatur, *ut ripæ flumini cedunt, aut prominentia*

montium insistunt. Campus erat inclusus collibus et amne Visurgi, ex cujus cursu inæqualem formam flexuramque accipiebat, cum ipse non recto alveo iret, sed alibi ripas excederet (firmant hoc *incidentes ripæ* seq. capite) alibi objectu montium repelleretur, atque ita sæpe mutaret iter, sinusque plures efficeret. *Freinshem.*

Pura humo] * Sic 3 Reg. cap. 4. 'Mundabo reliquias Jeroboam, sicut mundari solet fimus usque ad purum.' *Aurelius.*

Ut ordo agminis, in aciem] Id est, ut incederent eo ordine, qui in acie servandus erat. Incedebant ergo (ut alibi loquitur) *simul itineri, et prælio.* Muretus. Lipsius ad marg. *adstitere.* Malim *adsistere*, vel *adstiterat*; et hoc magis. Paulo namque post idem sequitur, *qui campis adstiterant.* Acidalius. Sunt qui malint *adstitere*: ego, literula detracta, *adsistere;* infinitum pro imperfecto. *Gruter.* Quærendus erat hostis, nec certum erat, ubi et quando prorumperet: ideoque *incedendum* erat *itineri et prælio*, ut loquitur I. 51. ita dispositis ordinibus, ut ubicumque occurrisset hostis, statim acies fieret ex agmine, nulla mutatione facta, nisi ut consisterent, et pro itinere prœlium capesserent. Nam si tum demum construendi fuissent ordines, quum in conspectu hostis esset, res trepidatione et periculo non caruisset, hoc enim 'plerumque iis accidere consuevit, qui in ipso negotio consilium capere coguntur,' ut Cæsar verbis suis et exemplo Titurii Sabini confirmat. Gall. v. 33. possentque memorari multæ clades ob hoc unum acceptæ. *Freinshem.* Peccatur hic vulgo distinguendo. Quid est enim, *ut ordo agminis*, si a sequentibus separetur? Hinc suspiciones et mutationes doctorum virorum. Uno spiritu lege: *ut ordo agminis in aciem adsisteret:* hoc est, pro se quisque intentus ac paratus; ut, sicunde apparuisset hostis, aut signum dux daret, omne agmen presso pede staret acie structa vel ad excipiendum vel ad invadendum hostem. Sic infra: 'hic pedes adstitit.' *Adsistere in aciem* est incessum sistere atque inhibere formata acie, vel ita, ut stent in gradu milites ad præliandum. Genus quoque loquendi haud vulgare. *Ut adsisteret in aciem*, est, Ut adsisteret fieretque acies, vel essetque stabilis et firma acies. Sic Appuleius l. III. 'fixus in lapidem steti gelidus,' ex certa Mich. Piccarti emendatione: et l. IV. 'jacens in mortuum.' Quæ significant, defixus et quasi lapis factus: jacens et quasi mortuus. Claudianus quarto Honorii consulatu: 'Tristis conditio pulsata fronte recedit. In civem rubuere genæ.' Ubi dubium est, voluerit auctor, sic ut adscripsimus, an *recedit In civem: rubuere genæ.* Neutrum enim improbum: sive hoc malis, quod erit, Servilis conditio recedit, et fit civis; sive illud, quo exponitur, Civis fit et suffunduntur genæ. Sic 'relinqui in prata' Plinio XVIII. 28. quod non aratur, ut pratum fiat: et eidem c. 29. 'in callum præcoquuntur acini:' 'tundi in pollinem;' XIX. 5. 'in farinam;' XXXIII. 7. 'tundi in exitum ptisanæ,' ut exiret quasi ptisana, Tertulliano. De incessu hujusmodi locus est insignis Sallustii de bello Jugurthino c. 49. quem incepimus explicare in Omissis quarti Observationum p. 429. valde infeliciter tractatus Salmasio in Reliquiis de re militari p. 70. 71. et 107. *Gronovius.*

CAP. 17. *Imperatorem advertere*] Sic Histor. lib. IV. 'Advertit ea res Vespasianum:' et Liv. lib. I. emendante me: 'Adverteratque ea res etiam Sabinos tanti periculo viri.' Nam hactenus *averteratque*, scriptum reperias, ignorantia historicæ dictionis. Ceterum, illud mirum unde hic aquilæ nostris terris

haud temere visæ. Ac subvereor ut falsa species objecta Germanico, aliæque alites fuerint. *Lipsius*.

Sequerentur Romanas aves] Aquilas intellegit, quæ a C. Marii ævo propriæ Romanis. De quibus in Excurs. *C*. Idem.

Romanas aves] Silius Italicus l. v. 'ales priscum populis de more Latinis Auspicium.' Sic Ovid. in fast. 'Regna Palatinæ prima dedistis aves.' Virg. 'Maternas agnoscit aves.' *Aurelius*.

Illa rupturus] Fortasse legendum, *illa erupturus*. Ursinus. Idem Mureto tribuunt Acidalius et Pichena.

Moles ruentium, et incidentes ripæ] Noli mutare, *mole ruentium incidentes ripæ*. Si plane hunc sensum vis, qui alias pauxillo diversus, efficitur idem ex illis ipsis quoque verbis. Capies enim ἓν διὰ δυοῖν, quæ figura Tacito crebra. *Acidalius*.

In summa arborum nisi] Non est mihi animus quod aliis, multa huc scilicet advocare, quæ faciant Tacito ornando: quin punctis singula signare contentus sum, sed tamen non abstineo manum, quin adscribam, simile ludibrium insertum historiæ Punicæ Silio Italico l. v. 480. 'Annosa excelsos tendebat ad æthera ramos Esculus,' &c. *Gruterus*.

CAP. 20. *Seio Tuberoni*] De Tuberonis consulatu extat mentio in veteri hac inscriptione :

CERERI. AVGVST. MATRI. AGR. L. BENNIVS
PRIMVS. MAG. PAGI. BENNIA
PRIMIGENIA. MAGISTRA. FECER.
GERMANICO CÆSARE II.
L. SEIO TVBERONE COSS. DIES. SACRIFICI. XIII. K. MAI. *Ursinus*.

Murum succederent] *Muro*, usitatius esset. Sed nihil temere mutandum reor: nam a Tacito, ut supra diximus, communis usus scribendi non est in omnibus nimium requirendus. *Ursinus*. Muretus, *ut si muro succederent*. Mihi non placet. *Pichena*.

Salus ex victoria] Muretus, *In victoria*. Bene, nec tamen opus. *Acidalius*.

CAP. 22. *Conscientiam facti satis esse*] Sufficere vel sapienti vel sibi. *Factis*, si haberent libri, tolerarem : sed vulgatum mutari non placet. *Gronovius*.

CAP. 23. *Æstate jam adulta*] 'Ακμάζοντος ἤδη τοῦ θέρους. *Muretus*.

Placidum æquor] Sallust. III. Histor. 'Cohors una mari placido a duobus prædonum myoparonibus circumventa.' *Gronovius*.

Dum turbat nautas] Curt. l. VII. 'Vacillantesque milites, et, ne excuterentur, solliciti nautarum ministeria turbabant.' *Idem*.

Qui tumidis Germaniæ terris] Hoc est, inflatis. Alioqui posset etiam legi, *humidis*. Rhenanus. Faërnus legebat: *qui humidis Germaniæ terris*. Ursinus. Montosis, ut ego intelligo; montibus enim Germania abundat, qui ut plerunque specubus cavernisque scatent, ita vim maximam ventis addunt. Tac. in vita Agr. 'Terræ montesque causa, ac materia tempestatum.' *Pichena*.

Insulas saxis abruptas] Malo, *abruptis*. Acidalius. Ita Man. et optime: ut sint insulæ infestæ, vel abruptis saxis, vel occultis vadis. Male prius, *saxis abruptas*. Pichena.

Eodem quo ventus ferebat] Non male etiam, *eodemque quo ventus*: atque ita jam didici in Florentino esse, Livius l. XXVI. 'Acer etiam Septemtrio ortus inclinatum stagnum eodem quo æstus ferebat.' *Lipsius*.

Mutabat æstus, eodemque] Ita restitui ex Man. Antea corrupte, *eodem quo ventus*. Pichena. *Mutabat* æstus, et *ferebat* eodem quo ventus: pro *mutabatur*, et *ferebatur*. Hoc unus Ital. L videtur adsecutus; nam ceteri omnes illud *ferebat* agendi significatione acceperunt. *Freinshemius*. *Mutabat* pro *mutabatur* admitto; non

ferebat pro *ferebatur*. Est enim genus loquendi proprium, et *fert æstus*, ut *ferre* dicitur *via* (de quo ad Liv. XXXIX. 27.) ut 'ferentis venti.' Intelligimus et fluctus, et quicqnid deprehenderat. *Gronovius.*

Alvei manantes] Nec displiceret scribi, *nantes*. Lipsius.

Alvei manantes per latera] Quid si legendum sit, *innantes per latera?* Quod puto. Nam illo verbo utitur Tacitus, ut supra l. I. 'Quo levior classis vadoso mari innaret.' Et *alveos* pro navibus accipio, ut Juven. Sat. XII. 'Cum pleno fluctu medius foret alveus.' Voluit Tacitus soluta oratione expressum, quod Virgilius in re fere simili, Æn. l. I. 'Accipiunt inimicum imbrem, rimisque fatiscunt.' Quippe *innare* est intus recepta aqua natare. *Aurelius.* Mihi videtur optime hic sensum expressisse Ital. II. *per allegerire i vascelli che andavano alla banda*. Sic enim *manandi* vocabulum potius interpretari liceat, fluitare sive nare, (licet etiam *nantes* hoc loco pro *manantes* scriptum fuisse facile crediderim Lipsio,) quam aquam accipere, vel admittere, quomodo illi acceperunt; nam et vocis proprietati propior hic est intellectus, et jure non absurdus. *Freinshemius.* Mihi vero nec placet *nantes*: et multo magis miror *manare* proprie esse natare.* *Gronovius.*

CAP. 24. *Aut ita vasto et profundo*] Notum antiquorum somnium de Oceano terram undiquaque cingente. Florus I. 13. 'Galli ab ultimis terrarum oris et cingente omnia Oceano profecti.' Dionysius Periegetes: Ὠκεανὸς περιδέδρομε γαῖαν ἅπασαν. *Freinshemius.* Vix assequor, quid sibi velit: nam terram undique mari cingi non antiquorum magis quam horum hominum est somnium, si somnium est. In Taciti verbis aliquid agnosco, quod somnium veterum vocare possis: quale et apud M. Senecam suasor. I. 'Ita est rerum natura: post omnia Oceanus: post Oceanum nihil.' Sed illæ ipsæ terræ, quas propiorum seculorum navigatio deprehendit, quæque trans Oceanum nos coërcentem jacent, Oceano cingi et contineri non desinunt. Timide autem suspicabar scripsisse Tacitum: *hostilibus circum litoribus, aut ita vasto et profundo, ut credatur novissimum ac sine terris, mari.* Idem.

Corpora equorum eodem elisa] Minus quidem fœdum famem tolerare equis enisis quam *elisis*: sed tamen haud putarem ideo substituendum *enisa*. Fere in mari pereunt equi: cadavera jam facti impinguntur litori a fluctibus; quod heic factum. *Gruterus.* *Elisa* recte; nam equos in mare præcipitatos dixit prius, quo naves levarentur: atque ita inlisa vadis et rupibus equorum corpora. Et firmant, quæ sequuntur infra: 'post constrata equorum virorumque corporibus litora.' *Aurelius.*

CAP. 25. *Non ausum congredi hostem*] Legerim hæc et sequentia, *Non auso, c. hoste, pulso, pavente.* Lipsius.

Superabiles Romanos prædicabant] Mirum ni illud *prædicabant* ab interprete quopiam est: cui deesse tale quid videretur. Additiones ejusmodi aliquot e Curtio sustulimus. In proxime præcedentibus omnino cum Lipsio legendum, *non auso congredi hoste*: item *pulso, pavente;* non accusandi casu, ut vulgatur. *Acidalius.* Meo judicio τὸ *prædicabant* non est nisi Taciti, et verbum pro materia lectum. Neque vero Lipsius audiendus. Quin quæsita elegantia est: nec novum profecto possessoris nomen pro re possessa poni. Sic, 'jam proximus ardet Ucalegon.' Adde si libet IV. Observ. 24. *Hostem* igitur *non ausum congredi* est loca et res hostis non ausi congredi, &c. *Gronovius.*

CAP. 26. *In Hiems miles*] Vera cor-

rectio Beroaldi, *in hiberna miles*, ex Taciti verbis ipsis. Rhenanus qui, *Iuhiona*, legit; et ego, qui serio olim refelli, digni ambo, qui piemur. *Lipsius.*

Se novies a D. Augusto] Contra historiæ fidem; quod et Lipsius notavit. Quid si ergo rescribas, *se toties a D. Augusto*. Sæpius enim Tiberius, nec tamen novies, in Germaniam ire jussus est ab Augusto. *Boxhornius.*

Romanæ ultioni consultum est] Lego *esset;* et Muretus mecum. *Acidalius.* Ita posui, Muretum secutus. *Pichena.*

CAP. 27. *Juvenem improvidum*] 'Tam stolidum quam nobilem.' Seneca. *Facilem inanibus*, χαῦνον. *Muretus.*

Magorum sacra] * Ad inventorem Zoroastren refertur: quem tradit Eudoxus vixisse sex millibus annorum ante mortem Platonis: multis annorum millibus ante divinum Mosen: cui et ipsi opinionem aliquam hujus nefariæ superstitionis affingere homines impudentissimi conati sunt. Ejus discendæ causa Plato et Democritus longinquas admodum peregrinationes susceperunt. De ejus vanitate videndus Plinius l. XXVI. c. 4. et l. XXX. c. 1. et 2. *Idem.*

Somniorum etiam interpretes] * 'Isiacos conjectores, somniorum interpretes,' &c. Sed neque unquam tales impostores fatuis, neque talibus impostoribus fatui deerunt. Semper damnabuntur, semper consulentur. Somnia pro somniis habenda sunt. De temperatura corporis nostri e somniis judicari aliquid potest. Alia qui e somniis quærit, vigilans somniat. *Idem.*

Amitam Scriboniam] Digna lectu de tota hac re apud Senec. epist. LXXI. *Lipsius.*

Et necessitatum] Solus Ital. II. *necessitates* non cum aliis pro familiaritate, usu, necessitudine sed mecum pro *angustiis* videtur accipere, quam quam vix satis efficaci vocabulo, *Spesse*, exprimat. Certe res ipsa, si probe consideres, hanc expositionem docet, illas respuit. Neque de vocabuli significatione dubium. Ne longius abeamus, ipse Tacitus III. 54. 'pauperes necessitas in melius mutet.' H. IV. 22. 'per licentiam absumpta sunt, quæ adversus necessitates in longum suffecissent.' G. 15. 'quod pro honore acceptum, etiam necessitatibus subvenit.' *Freinshemius.* Immo rectius ille, qui *necessitates* accepit pro sumptibus vel impensis. Et hoc confirmant loca duo posteriora: ut et quæ I. 11. 'vectigalia et necessitates.' *Angustiæ* autem, quæ vox tantopere placet hic Freinshemio, quid aliud sunt quam egestas, inopia? Quæ sequitur quidem immodicos sumptus, sed non petitur ex destinato neque ad societatem placet. Quam belle igitur, 'socius libidinum et egestatis!' Immo prodigentiæ, sumptuum. Proponit ei avitam nobilitatem, ob quam ostendit eum posse ad imperium pervenire: modo se dignum illo præstet munificentia et conviviis gratiam quærendo, (eo efficacioribus, quod ab hac ambitione remotus esset triparcus Tiberius) nec parceret pecuniæ, vel si mutuandum gravibus sub usuris esset quod donaretur: (sic enim et Julius auctor dominationis fecerat:) atque ostenderet sese adjutorem consilii, quod dederat, ipse, quasi pro Libone laborans, similiter faciebat, luxuriosus et damnosus; revera, ut plures conscii fierent temerariæ ambitionis, per quos Libonem convinceret. *Gronov.*

CAP. 28. *Qui servi eadem noscerent reperit*] Nam et servi deferentes dominos in crimine majestatis audiuntur, l. *Famosi*, D. ad L. Jul. Majest. quamvis alioqui testimonii dictionem non habeant, Terent. in Phor. et vix adversus dominos audiantur. L. *Vix certis.* D. de judiciis. *Muretus.* Lego, *reperti.* Sum Sponsor ad hanc rem;

et pro pignore cape veritatem ipsam, qua nihil pretiosius. *Aurelius.* Credo scriptum fuisse: *qui servi eadem noscerent, reperti:* quomodo hoc ipso lib. LXII. 'negotiatores reperti,' et VI. 38. 'repertique corruptores.' *Freinshemius.*

Cum prohibere posset, scire malebat] Nam mali principes aucta eorum scelera cupiunt, quos cupiunt funditus eversos: crudeliumque est, malle dissimulatis aliquamdiu, et sic crescentibus sceleribus, tandem atrociter punire, quam in tempore prævenire atrocioris pœnæ necessitatem. Sed et crediderim hac dissimulatione aliquamdiu usum Tiberium, rerum omnium destinationumque Libonis jam gnarum, ut interea eos deprehenderet, qui se impiis aut stolidis potius hujus consiliis forte essent illigaturi. *Boxhornius.*

Avidumque famæ malæ] Accepit nonnemo, quasi dictum foret, *avidum sermonum*, ut infra XIII. 6. 'in urbe sermonum avida.' Sed longe diversus hic sensus, idem nimirum, qui in his XI. 27. 'Nomen tamen matrimonii concupivit, ob magnitudinem infamiæ; cujus apud prodigos novissima voluptas est.' *Freinshemius.*

Et vocantur Patres] Faërnus legebat: *senatus cognitionem poscit: advocantur Patres.* Ursinus.

CAP. 29. *Veste mutata*] Sane delatos receptosque reos capillum et barbam promittere, vestemque solitos demutare, testimoniis receptissimis fidem faciunt Agellius III. 4. Plinius ad Suram VII. epistolarum et M. Seneca, l. IX. decl. 4. *Vertranius.*

Vocem adversus pericula] Supplicem scilicet: nam supplicatio emollit iras. *Aurelius.*

Eadem formidine] Omnes enim timebant Principis offensam. *Lipsius.*

CAP. 30. *Et C. Livius*] Nescio an, *Clavius.* Lipsius.

Et C. Livius] Cum deinceps non recurrat *Livius* iste et recenseat Tacitus inter Libonis accusatores *C. Vibium Serenum* l. IV. 29. suspicor restituendum: *et Q. Vibius.* Nimirum degeneravit nomen ignotum in multo notius: quod non semel accidisse ostenderem pluribus, si concinnarem commentaria. *Gruterus.* Mihi videtur hic sermo esse de eo ipso *C. Vibio* Sereno, qui postea procos. Hispaniæ in insulam deportatus, IV. 13. deinde a proprio filio accusatus est, instigante Tiberio, nec occultante 'vetus odium adversus exsulem Serenum: nam post damnatum Libonem, missis ad Cæsarem literis, exprobraverat, suum tantum studium sine fructu fuisse.' l. IV. 29. *Freinshemius.* Lege, *Q. Vibius:* et mox iterum, *donec Vibius.* Infra Annal. IV. ita diserte nominatur, et post damnatum Libonem questus dicitur 'suum tantum studium sine fructu fuisse.' Non debuit ergo in hac historia omitti. *Grotius.*

Viam Appiam] Via Appia a porta Capena, quæ nunc S. Sebastiani dicitur Brundisium usque ducebat. Horat. *Muretus.*

Atroces vel occultas] Quæ ad mortem eorum pertinerent, aut cædem. *Lipsius.*

Vetere SC.] Quod hic Senatusconsulto tribuit, Cicero Partitione, Institutis, et ea pro Deiotaro *moribus majorum* tribuit. Nobis amplius patere nihil potest. *Vertranius.*

Prohibebatur] Causa erat, quia, ut Cato dicere solebat, 'quot servi, tot hostes.' Macrobius I. Saturnal. c. 11. *Muretus.*

Novi juris repertor] Vanissimum Tiberii illud *εὕρημα* fuit, quo servos privatorum publico actori tradi jussit: dum enim veretur, ne SC. offendat, callidus (si Diis placet) in jus gentile committit, quo dominium, quod obtigit, quemque tenere fas est. At ex hoc novo Tiberii invento nolenti domino sua res eripitur: quo mihi non *repertor novi juris*, sed assertor veteris injuriæ videtur, cujus usum sub Au-

gusto prodidit Dio l. LV. Quid enim fuit, cur potius jus singulare non introduxit, quo servi vel in dominos torquerentur, ubi de crimine majestatis actum, quod ad personas principum attinuisset? Utique sequentes principes id non latuit, x. de quæstionibus. Ea certe sine ullo mancipationis circuitu expeditior et planior fuisset via. *Vertranius.*

Mancipari] Addici. *Ferretus.* Pro composito simplex, ut Hist. l. II. 'luxui et saginæ mancipatus emptusque.' Igitur emancipatione publicus servus traditos a delato reo privatos accepit, non ut Æmilio placebat, addictione, quæ a judice causa cognita decernitur. *Vertranius.* *Mancipatio* genus alienationis, quod fiebat libripende et quinque testibus præsentibus. Ulpianus l. XIX. Boëthius in Topica. *Muretus.*

Actori publico] Servus erat publicus, qui publicis tabulis publicisque rebus præponebatur: itaque alibi *servus publicus*, alibi *actor publicus*, alibi *persona publica* appellatur. *Ferretus.* Osidii Antiochum *servum actorem* l. XCVII. D. de leg. III. invenio, ex quo actor publicus servus quoque videtur, qui actis præpositus decreta magistratuum et quæ ad judicia pertinerent, excipiebat, et, ut aiunt, in acta referebat. Unde est, quod apud Marcellum, 'cavet quis servo publico se alii restituturum,' XVIII. D. de adoptionib. et idem apud Ulpianum 'pro absente apud Prætorem stipulatur,' II. 12. rem pupilli salvam fore. Ideo vero servo munus illud mandatum, quia jure civili libera persona alteri acquirere nihil potuit. Servus igitur reipubl. adhibendus fuit, qui sicut Communis nomine stipulatus ei acquireret obligationem, teste Iulio Paulo XL. de usuris, ita singulorum nomine stipulatus singulis quærere posset, qui ex parte domini magis, quam essent, viderentur. Cornelius Histor. I. 'servum publicum' æditum facere videtur. Ut et Livius custodes refert in atrio Libertatis, 'signatis [a Censoribus] tabellis publicis, clausoque tabulario dimissos servos publicos:' l. XLIII. Agellius quoque XIII. c. 13. ædilium stipatores *servos publicos* ait. Ut liceat ex his suspicari, sicut in privatorum familiis, ita servos publicos Po. Romani traditos ministeriis diversis fuisse. *Vertranius.* *Actores*, i. διοικητὰς, συνδίκους, reipubl. olim servos fuisse, constat ex tit. qui exstat l. XI. Cod. Ne quis liber invitus actum gerere cogatur. *Muretus.* *Actores* fuisse veteribus inter præcipuos servorum notius est, quam ut probatione egeat. Ejus officium optime exponitur his verbis Rabani Mauri de instit. cleric. I. 10. 'Actor prudens et bonus scit, quis sit domini sui census et omnis substantiæ modus, et redigit apud se totius possessionis instrumenta originalia.' Hinc apparet etymon nominis, ut constet *actorem* appellatum, quia quod in re familiari domini curandum agendumque erat, ipse exsequeretur. Græcis, ut in l. XLI. §. 4. de fideic. libert. πραγματευτὴς erat, non ob dissimilem causam. Jam ut singuli, ita etiam respublicæ servos suos habuerunt: unde toties apud JC. aliosque *servorum publicorum* occurrit mentio. Inter hos etiam actores fuisse ratio dictat, præsertim exemplis confirmantibus. Sic *actor municipii* in l. XII. Ut in possess. legat. Sed quid acta agimus? Pridem hæc aliaque multa observavit vir summus Barn. Brissonius in lexico, ubi notandum, principibus etiam suos fuisse actores, unde *Actores dominicos*, *rei dominicæ*, *rei privatæ* ibidem leges. Idem indicavit locum Plinii Epist. VII. 18. ex quo reperio municipalem etiam *actorem* appellatum *publicum*: 'pro quingentis millibus nummum,' agrum ex meis longe pluris, [ita distingui debet] actori publico mancipavi.' Talis igitur hic actor publi-

cus urbis Romæ, cui quum servi Libonis mancipio dati essent, publici facti sunt: atque ita in Libonem, jam non amplius dominum suum, torqueri potuerunt. *Freinsh.*

Scilicet ut in Libonem] Hinc optime intelligi potest, id quod traditur in l. Contra legem cum l. seq. D. de legibus. Tale est, quod de Tiberio Suetonius tradit: 'Immaturæ puellæ, quia more tradito nefas esset virgines strangulari, vitiatæ prius a carnifice, dein strangulatæ.' Quod in Sejani filiola factum narrat Tacitus l. v. *Muretus.*

CAP. 31. *Strepebant etiam in vestibulo*] Editi, *strepebantque etiam.* Ego Mss. auctoritate copulam expunxi. *Pichena.* Velim, *strepebantque jam in v.* Gronovius.

CAP. 32. *Tunc Cotta Messallinus*] De imaginibus in funere, deque hoc interdicto, non repeto ea quæ scripsi in Electis c. 29. * Sic Bruti et Cassii imagines abolitæ, infra l. III. 'Viginti clarissimarum familiarum imagines antelatæ sunt, Manlii, Quinctii, aliaque ejusdem nobilitatis nomina: sed præfulgebant Cassius atque Brutus hoc ipso, quod effigies eorum non visebantur.' *Lipsius.*

L. P. et Gallus Asinius] Lego, *Lucius Pætus et Gallus Asinius.* Ut duo sint tantum non tres. *Aurelius.* Fortasse, *L. Piso et Gallus Asinius.* Gronovius.

Facta et de Mathematicis] Imo repetita potius. Nam veteri lege edictoque, pridem amota e Rep. illa pestis. Adde quæ in Excurs. G. Lipsius.

Portam Exquilinam] Nunc *Porta Major* vocatur. *Muretus.* Magna agitatur quæstio inter antiquarios, an *porta Sancti Laurentii*, quæ proxima est Viminali, olim Esquilina fuerit. Quidam affirmant: alii Tiburtinam hanc nominant: alii Næviæ sequenti, vulgo Majori, Esquilinæ nomen attribuunt. Me Livii auctoritas cogit, Dionysii, Strabonis, ut Esquilinam appellem: nec quemquam priscorum invenio, ut Marlianus, Tiburtinam nominasse. *Al. Donatus.*

Classicum canere] Non cuilibet e plebe doctorum notus mos. * Seneca iterum huc respexit Epist. 17. 'Cum classicum cecinit, scit non se peti: cum aliqua conclamatio est, quomodo exeat, non quid efferat, quærit.' Puto et Lucilius, hoc versu Trochaico: 'Rauco concionem sonitu et curvis cogant cornibus.' Nec Romæ solum et inter cives servatus ille mos: sed etiam in provinciis, nisi fallunt me Declamatores (et hercle vereor ut animi ingeniique caussa fallant) apud Senecam patrem l. IX. Controv. 11. de Flaminio qui inter cœnam noxium punivit. Capito: 'Fit a præcone silentium: adhibentur deinde legitima verba: canitur ex altera parte classicum.' Cassius Severus: 'Si tribunal conscenderit convivali veste, si cum classicum canere debeat, symphoniam canere jusserit.' *Lipsius.*

More prisco] Supplicium prisci moris quale, pete a me in l. XV. *Idem.*

CAP. 33. *Ne vasa auro*] Vide luxum ejus ævi, et gratulare sæculo nostro. Dio paullo communius id concipit: quasi interdicta omnia vasa auri, nisi quæ ad sacra. *Idem.*

Ne vestis serica] Nolim erres; distincta genera vestium olim; Byssina, Bombycina, Serica: quæ persequor et evolvo in Excurs. *I.* Idem.

Erat quippe] De hoc more vide, si libet, Obser. mearum l. I. 17. *Gronovius.*

Aliam apud Fabricios] Inde acute Seneca Epistola 17. 'Sæculum muta, nimis habes.' Neque aliquid medicinæ adhibere debebat Criticorum ordinis princeps Valerii Maximi loco l. IV. 4. 'Cornelia Gracchorum mater, cum Campana matrona, apud illam hospita, ornamenta sua illo sæculo pulcerrima ostenderet,' &c. non debebat, inquam, contra Mss. omnes, in quibus, *illius sæculi*, reponere *illius*

seculis. Etsi enim hæc referantur ex Pomponio Rufo, non adeo remoto ab ævo Gracchano, quis tamen neget una auctam Campanorum luxuriem cum felicitate temporum? Quid quod nihil vetat, ista, *illius seculi*, esse a manu Valerii, comparantis id cum suo. *Gruterus.* Apuleius Apol. 'Non habuit tantam rem familiarem Philus, quantam Lælius, quantam Scipio; nec Scipio, quantam Crassus Dives; at enim, nec Crassus Dives, quantum volebat.' Quam *pecuniam* vocat Tacitus, hic, *rem familiarem*, idem autem uterque vult. *Boxhornius.*

Aliam apud Scipiones pecuniam] Larga significatione pecuniam dixit, ut lex decemviralis, et Jurisconsulti. *Lipsius.*

Gliscere singulos] Vir nobilis corrigit, *gliscere in singulos*: ut suppleatur, *magnificentiam*. Nam *gliscere singulos* Latine non dici putat; certe non explicare, quod auctor dicere voluerit: nisi forte senserit, unumquemque indulgere sibi et velut in lubrico ferri. Nimirum putavit *gliscere* Latinum esse Gallicum *glisser*: quæ multum differunt. *Gliscere* Latinis est crescere. Vide Nonium. Et sæpe sic usurpat ipse Tacitus. Hic *gliscere singulos*, est augeri opibus, crescere paratu et nitore instrumenti rerumque necessariarum ad victum et cultum. *Gronovius.*

Talesque ad requiem animi] Quid est illud, *tales?* Censeo rescribendum, *dignationibus antistent, aliisque, quæ ad requiem*. Ideo (inquit bonus patronus luxuriæ) repertum discernere censum Senatorum equitumque a plebe: non solum ut loco, ordine, dignitate, præmineant, sed etiam supellectile, veste, aliisque quæ animo aut corpori cara. Potes etiam legere, *ita aliis quæ ad*: minusque recedes a scriptura. *Lipsius.*

Talesque ad requiem animi] Emendavit olim Muretus: *sed ut locis, ordinibus; dignationibus antistent aliis, quæ ad requiem animi.* At *locis* et *ordinibus*, non recte opponuntur *dignationes*, cum fere idem sit, *dignatio* et *ordo*. Sensus videtur: Ubi honores, ibi commoda. Lipsius legit ac distinguit: *sed ut locis, ordinibus, dignationibus antistent, et aliis, quæ ad requiem:* bono quidem sensu, sed constructione non integra. Manuscriptus non aliud juvat, nisi quod habet, *talisque ad requiem:* ac fortasse ibi latet particula, *ita*, quæ necessaria videtur ad sententiam explendam. Itaque sic legerem: *Sed ut locis, ordinibus, dignationibus antistent; ita aliis, quæ ad requiem animi, &c.* Pichena. Lego ex conjectura quam veram puto: *æqualesque, quæ ad requiem animi, aut salubritatem corporum parentur.* Aurelius. Optime cohærebit sensus, et minimum mutabitur, si scribas *et aliis quæ.* Grotius. Hæc sic legenda esse prope mihi persuasi: *sed ut locis, ordinibus, dignationibus antistent; voluptates quoque ad requiem animi, et salubritatem corporum parentur.* Adeo ut totius loci hæc sit sententia: Majorum nostrorum laudabili instituto distincti certique definiti sunt Senatorum et Equitum amplissimi census; non quod illi qua homines natura pluribus indigeant quam reliquum vulgus, ac propterea majoribus opibus debeant abundare; sed quod in amplissimis dignitatibus positi, ut iis cæteris antistant, in quibus plurimæ curæ devorandæ tolerandique immensi labores ipsis sunt, ita quoque gaudere et frui præ aliis debeant honestis quibusdam voluptatibus, ad requiem fatigati animi et salubritatem vigiliis plurimis afflictorum extenuatorumque corporum facientibus, velut tot communibus curarum, tot periculorum, solis prope atque unicis delinimentis. Neque est, quod quempiam offendat vox ista, *voluptates.* Illas enim hic intelligit

Gallus Asinius, aut intelligi vult, quæ *honestæ*, *concessæ*, alibi apud Tacitum vocantur: quibus quidem epithetis hic non est opus, cum tales illæ voluptates, ut ad requiem animi et salubritatem corporum comparatæ, describantur. *Boxhornius.* Distinguo et lego: *non quia diversi natura, sed ut locis, ordinibus, dignationibus, antistent et aliis, quæ ad requiem animi aut salubritatem corporum parentur.* In qua oratione multiplex ἔλλειψις obscuritatem facit et occasionem mendo dedit. Intelligendum enim inter τὸ *sed ut* ex superioribus τὸ *quia*, et post τὸ *dignationibus* ex sequenti τὸ *antistant* intra idem comma; denique ante τὸ *antistent* particula comparativa. Est enim integrum: Non quia diversi natura sint, sed quia, quemadmodum locis, ordinibus, dignationibus antistant, sic antistent et aliis. *Gronovius.*

Confessio vitiorum] Possit legi, *consensio.* Lipsius.

Confessio vitiorum] Ne assentiamur Lipsio, legi posse *consensio. Confessio* retine, sed comma ante ipsam vocem dele. Jungenda enim illa, *Confessio vitiorum sub honestis nominibus.* Et quæ illa infantia, *Consensio assensum dedit?* Acidalius. Non ita, si mihi creditur, sed, *concessio vitiorum et similitudo audientium.* Nam licet quis vitia confiteatur, tamen non assentit, ut vitia locum habeant; sed assensere Asinio, propter similitudinem morum, quam Senatores cum illo habebant, et quod facile vitiis concederent, in quæ transierant dudum. Sic manus manum fricat. *Aurelius.* Absit, ut mutemus, quod pulcerrime dictum est. Neque vero hæc confessio est Galli, ut censuit Freinshemius, qui παραφράζει: Huic Asinii orationi non difficulter assensi sunt reliqui, qui, quod ipsi similiter animati essent, gratum habebant exstitisse virum primarium, qui iisdem, quibus ipsi tenebantur vitiis, teneri se confiteretur, et tamen obtegendæ eorum turpitudini honesta nomina reperire potuisset. Immo, impudentia, inquit, plurium, qui prætextu et vocabulis *commodorum* et *necessariorum* luxuriam suam tantum non prodebant et palam confitebantur, et quod hæc istis similes audiebant.* *Gronovius.*

Cap. 34. *Precibus tenerent*] Pro retinerent. Sic l. iv. 'semelque assumpti tenebantur,' pro *retinebantur.* Aurel.

Cap. 35. *Res eo anno*] * 'Quicquam valet.' Idem ad Att. l. vii. ep. 11. et l. xiv. ep. 5. Quisquis plura exempla quærit, Pithœum ipsum adeat. *Pichena.*

Cn. Pisonis] 'Cn. Piso fuit memoria nostra vir a multis vitiis integer, sed pravus, et cui placeret pro constantia rigor,' &c. Seneca libro primo de Ira. *Muretus.*

Abfuturum se dixerat] Omnino sic legendum. *Lipsius.*

Quanquam abfuturum] In Man. legitur, *afuturum*, ex quo non defuere, qui mallent *adfuturum*, quod minime mihi probatur. Cum enim in Senatu ageretur de feriis indicendis, Tiberius, quo promptius id fieret, dixerat se abfuturum. Hinc inter Pisonem Gallumque contentiones. *Pichena.* *Adfuturum* legerunt plerique et intellexerunt Tiberio statutum adesse Urgulaniæ in judicio: quos haud dubie male discretum Pisonis nomen in hoc somnium induxit. Alius enim est hic Piso, quam ille, cui cum Urgulania negotium fuerat: atque si idem foret, quam inepte hæc dicerentur a Cæsare, se adfuturum Urgulaniæ, quum ea causa jam composita esset? aut a Pisone in suo negotio sententia et quidem tam impudens atque stolida diceretur? *Freinshemius.*

Conventum Italiæ] Habeo, quo vulgatum tuear: malim tamen *servandas.* Gronovius.

Cap. 36. *Quasi augeretur*] In Mediceo, *auretur*, legitur voce admutilata. Illa vera lectio. Augebatur enim potestas, cum in ejus manum comitia tot

annorum, nova ratione, darentur. *Lipsius.*

Mens, domus, fortuna] A vulgatis plerisque abest interrogandi nota, sensu fortasse superiora respiciente; id est, odium eorum, qui ultra quinquennium projicerentur. Nos, juxta Aldinam editionem, hæc interrogative pronunciamus, et ad sequentia referimus, nempe ad designatorum superbiam: quorum mens, domus, fortuna, ea honoris diuturnitate, in deterius forte converterentur, seditiones, ac res novas spectando. Status enim mutatio mentem etiam animumque mutare solet. *Pichena.* Quæ alii ad hujus loci interpretationem adferunt, lapides sunt auribus meis. Quin hæc omnino attribuenda designatis istis: et longe alia notant *mens*, longe alia *domus*, longe alia *fortuna*, quam volunt, de quibus ego in suspicionibus. *Gruterus.*

Honorem per quinquennium agitent] Sermo ad invidiam rem augens. Ut l. I. 'Compressa a muliere seditione.' Et paullo ante: 'confessio vitiorum.' Designati a gerentibus magistratum potestate, non dignatione neque gratia differunt: immo majorem sæpe gratiam habent, ut plerumque, a quibus speratur. Adorant ferme solem orientem, et semper, quæ sperant homines, ampliora sibi fingunt, quam præsentia vel inveniunt vel æstimant. Unde non mirum, si et ipsi sumerent superbiam quasi meritis quæsitam. Liv. l. XXXIII. 'quia ex quæstura in judices, potentissimum ordinem, referebantur, jam pro futuris mox opibus animos gerebant.' Cicero act. I. in Verrem: 'Quid igitur? quod tota Sicilia, quod omnes Siculi, omnes negotiatores, omnes publicæ privatæque literæ Romæ sunt, nihilne id valebit? nihil invito consule designato.' Verebatur igitur haud injuria, ne quis eorum qui tot annos in oculis et exspectatione hominum fuissent, vires colligeret ad invadendum imperium. *Gronov.*

Quinquiplicari prorsus] Expressi Manuscripti verbum, in antiquioribus etiam editis receptum, licet recentiores scripserint, *quintuplicari.* Pichena.

CAP. 37. *Censusque quorundam senatorum*] Quidam in versione Latinam vocem retinuit. Bene, licet enim *census* aucto, *reditus* etiam augeantur, tamen inter utriusque vocabuli significationem multum interest: *census* enim pro toto patrimonio, sive universis bonis accipitur. Apud Juvenalem Sat. 16. 'Nam quæ sunt parta labore Militiæ, placuit non esse in corpore census; Omne tenet cujus regimen pater.' *Freinshemius.*

Preces M. Hortali] * 'In foro excubuerat:' sed vocat Corbionem. Anne igitur scrib. *Hortalus Corbio?* an corrupta ea vox, substituendumque, *Ortalus?* alterum certe horum. Principio etiam Valerianæ narrationis emendo, *in maximo et ingeniorum et civium amplissimorum proventu.* Facio judicem nostrum Pighium, cui scriptor hic non medicinam debet, sed vitam. Sed hic Ortalus Hortensii nepos, numquid ex filio? Apparet: nam et Valerius diserte Hortensium eum appellat. Attamen filius magni illius Oratoris, bello civili Brutiano periit, præmature. Velleius: 'Eadem Lucullum Hortensiumque eminentissimorum virorum filios fortuna abstulit.' Sed debuit scilicet jam tunc prolem sevisse, et reliquisse in urbe. Catulli Elegia quæ ad Ortalum est: censeo eam esse ad hujus avum. *Lipsius.*

Inlectus a Divo Augusto] Cum videlicet ageret, ut credibile est, de tollendo cœlibatu. Vide Dion. lib. LVI. in principio; nam id curavit studiosissime. *Aurelius.*

Decies H. S.] Sunt ista *viginti quinque millia Philippicum.* Lipsius.

Decies sestertium] *Liberalitatem decies sestertii* dicebant veteres, et scripsit haud dubie Tacitus; non *sestertium.* Gronovius.

Nec ad invidiam ista] Intelligo aliorum; quasi alios oblique perstringens. * Quidam verterunt ostentationem, cui nullum opinor hic esse locum. Alii vocem *invidiæ* retinuerunt, sed non significationem, quæ non nisi vulgaris est in hisce linguis, neque hanc, quæ hic et alibi frequentissime reperitur, exæquat: quam etiam vix alterius sermonis vox expresserit. *Freinshemius.*

Adsequentur florente te] Forte melius *adsequantur*. Acidalius. Non placet; certius enim omen in vulgata, etsi ratum non fuerit. *Gronovius.*

Cap. 38. *Eamdem vim*] Prisca scriptura, *in me transmerei:* ex quo Beatus, *transumere*. Legebam, *eadem*, *invidiam in me transmittere:* vel etiam, *tandem vim.* * Lipsius.

Eandem vim in me transmittere.] Antonius Augustinus ex antiqui codicis scriptura, quæ est, *transmerei*, faciebat, *transmittei*. Ursinus. Corrigendum olim putavi: *invidiam vero in me transmittere:* litteris quidem non dissimilibus. Sed nuper vulgatam lectionem amplector. Nam ut, *modestiam senatus urgere*, significat, senatus modestiæ vim facere, ita recte Tiberius ait, *eandem vim* ab Hortalo in se quoque transmitti: quod idem est, ac si dixisset, urgere modestiam senatus meamque. *Pichena.* Emendem: *Urgere modestiam senatus, invidiam miseratione movere, ac velut.* De invidia et miseratione aptissimum hic esse, tum ex ipsa re, tum ex Hortali ipsius ante recitatis verbis, patet. Possis tamen etiam, *invidiam miseratione miscere:* quomodo lib. I. alii Tacitum locutum volunt: 'lacrimas gaudio, questus adulatione miscebant.' Sed prius ad rem aptius. Poterat et simpliciter, *Invidiam in me transmittere.* Quomodo infra locutus est: 'Proinde tradito Cotye veniret, transferretque invidiam criminis.' *Acidalius.* Lego, *eandem odii vim in me transmittere.* Mirandulanus codex, mihi in ea re facula. Nisi codex manuscriptus urgeret, excusam probarem, quæ aptissima est. *Aurelius.* Optime habet vulgatum: nam et *vis* infertur pudori: vis etiam est, cum aliquid *extorquet improbitas*, ut loquitur Arbitèr: cui concedit frontis imbecillitas. Sic lib. XV. 36. 'Ergo ut in privatis necessitudinibus proxima pignora prævalerent, ita Po. R. plurimam vim habere, parendumque retinenti.' *Gronov.*

Cap. 39. *Non servili animo*] Interim *servile*, pro vili, abjecto, et nequam; nam per humilia depressus vix, aut raro, ad præclara se erigit. *Aurelius.*

Furatur cineres] Ut tanto facilius persuaderet, Agrippam Postumum mortuum non esse. *Muretus.*

Vectusque Coram] Apud Dionem leges, in Galliam profectum eum. Sed Coræ nomen ego apud Geographos in hoc tractu non reperio: reperio Cosæ: quod Etruriæ opidum fuit in sublimi colle ad mare, cum subjecto sinu. Strabo lib. V. Μετὰ δὲ Ποπλώνιον Κόσσα πόλις, μικρὸν ὑπὲρ τῆς θαλάττης· ἔστι δὲ ἐν κόλπῳ βουνὸς ὑψηλός. Vicinum id portui Herculis Rutilius in Itinerario locat: 'Et desolatæ mœnia fœda Cosæ.' Servius de eodem: 'Cosæ civitas Thusciæ, quæ numero singulari etiam secundum Sallustium dicitur.' Nominat et Plinius lib. II. Itaque qui me audiet, *Cosam* hic restituet. *Lipsius.*

Neque propalam aspici] Idem de Hilarione, illo inter monachos celeberrimo, tradit Nicephorus lib. X. Hist. cap. 9. ἐσπούδασε γὰρ ἀφανὴς εἶναι ταῖς μεταβάσεσιν, ὡς τε τάχιστα διαλύειν τὴν περὶ αὐτοῦ ἐπισυνισταμένην δόξαν: *Inprimisque studio habebat, ut migratione crebra obscurior esset, et quam primum opinio ac existimatio de eo excitata evanesceret.* Sed hujus melior causa, quam illius pseudoagrippæ. *Boxhornius.*

Veritas, visu et mora] Hist. I. 'scelera impetu, bona consilia mora valescere.' *Pichena.*

Relinquebat famam] Statim abeundo

scilicet, priusquam bene innotesceret: *præveniebat* autem, ex inopinato et celeriter se sistendo. Ita parum gnaros relinquebat, parum providis se sistebat. *Lipsius.*

Relinquebat famam, aut præveniebat] Mira hominis versutia et festinatio. *Relinquebat famam*, cum fere ignotus abiret, *præveniebat* cum adiret: fama utrumque sequente. *Pichena.* Id est, sicubi esset, aiebat esse se Agrippam, et Agrippam verum, eamque famam ibi relinquebat: vel si nondum eo pervasisset, per rumores præveniebat. *Aurelius.* Non satis capio. Licet enim utcumque explicare sim conatus, video tamen in his, quæ tamquam diversa proponuntur, aut nullam omnino differentiam, aut certe pertenuem esse. Nam oro te, qui *relinquit famam*, nonne idem *prævenit*, et qui prævenit, relinquit? An non ob id ipsum quod homo præcedit famam, illa sequitur hominem? Parum abest, ut referam hæc inter argutias nimia subtilitate vanas, quales in hoc auctore Savile alibi reprehendit: ut hoc ex H. I. 4. ‘ut non modo casus eventusque rerum; qui plerumque fortuiti sunt; sed ratio etiam caussæque noscantur.’ Quomodo enim aut fortuitorum caussæ tradi possunt; aut quorum caussæ possunt tradi, haberi pro fortuitis? *Freinshemius.* Sane cavillari licet totum diem. Ego vero ne Savillio quidem jus fuisse censeo ista verba improbandi, ut infra videbimus. Totum autem interpretor de abitu, idque præcipit ipse Tacitus, cum ait: ‘neque diutius iisdem locis, sed aut relinquebat aut præveniebat:’ quid fecerit, narrat, in mutandis locis. Etsi autem *relinquere* interdum dicimur, quicquid post tergum est vel venit, proprie tamen relinquimus quod nobiscum fuit, aut quod jam adest, cum ab eo discedimus; prævenimus id quod nondum adest, seu quod post nos demum existit. Hoc igitur ait, abibat vel cum inciperetur spargi, vel priusquam spargeretur rumor eum adesse. *Gronovius.*

CAP. 40. *Ostiam invectum multitudo ingens celebrabat*] Crederem si adjiceretur *fama, rumore, sermone, vocibus.* Nam mihi nihil exploratius, quam, quem *multitudo celebrare ingens* dicitur veteribus, eum magnam turbam comitum, anteambulonum, sectatorum secum trahere intelligi. Cic. pro Sext. ‘Viæ multitudine legatorum undique missorum celebrabantur.’ Ad Att. IV. 1. ‘Similis frequentia me usque ad Capitolium celebravit.’ Lib. I. de Orat. ‘Testis est hujusce Q. Mucii janua atque vestibulum, quod maxima quotidie frequentia civium celebratur.’ Plane sic et Tacitus loquitur, narratque, simul egressus, &c. * XXII. lapide ab urbe distare Ostiam accepit, opinor, Freinshemius e corrupto Strabonis loco, cum tot alii auctores, tabulæ, itineraria XVI. quidam etiam XIII. millibus contenti sint. Vide Cluverium. *Gronovius.*

Servum suum coërceret] Muretus *suum* deleri voluit, quod refutat Lipsius, suppresso nomine et ipsa conjectura, tantum rectum esse vulgatum aiens. Et est forte rectum. Mihi tamen non inconcinne ex *suum* scribi posse *statim* videbatur: quod profecto valde ad loci sententiam, si sequentia verba pensitas. *Acidalius.*

Modo nihil spernendum] Nam ut tenuis scintilla, si in materiam ad ignem concipiendum idoneam inciderit, magnum incendium excitat, sic ex tenui et exiguo principio magnæ interdum turbæ ac seditiones exoriri solent. *Muretus.*

Modo non omnia metuenda] Quædam enim quæ contempta evanescerent, interdum eo ipso crescunt, quod non negliguntur. *Muretus.*

Ambiguus pudoris] Pudebat, servi causa, commoveri. Metus erat, nisi malum nascens opprimeretur, ne convalesceret. Principiis obstandum esse, medici docent. *Muretus.*

Diligit atque hortatur] Muretus *deligit*. Parum interest, *diligit*, an *deligit* scribas: dum tempore non præterito, sed præsenti. *Acidalius*.

Simulata conscientia] Id est, dissimulantes, quod scirent, quodque ipsi in præcordiis haberent certissima. *Aurelius*. * Alii, se agnoscere illum pro Agrippa, quod *conscientiæ* non congruit. *Conscire* enim est, idem scire quod alius scit. Porro Clemens sciebat se non esse Agrippam. *Freinshemius*. Hanc interpretationem admittere non possum. Quemadmodum enim planus hic confideret committeretque sese illis, qui dicerent, 'Scimus te non esse Agrippam, quem præfers?' Prorsus hoc erat totam tragœdiam evertere. Qua fronte poterant offerre pecuniam, fidem et pericula polliceri qui detrahebant ei aperte personam sub qua erat favorabilis? Non erat tam fatuus Clemens, ut crederet homines, si nihil aliud, ingenuos et militares sacramento dicturos ei, quem fugitivum esse nossent. Quin *simulata conscientia* est fingentes se conscios ac participes eorum, qui jampridem illius adventum optarint et exspectarint, adeoque conspirationis pro servato munere deum Agrippa factæ, et velle omni modo Augusti sanguinem adversus inimicos tueri. *Gronovius*.

Fidem atque pericula polliceantur] Forte, *fidem ad pericula polliceantur*. Tamen et vulgatum commode accipi potest: tanquam si communia sibi cum ipso pericula fore spondeant. *Acidalius*.

Quomodo tu Cæsar] Melius, opinor, sine interrogatione. *Aurelius*.

CAP. 41. *Ductu Germanici, auspiciis Tiberii*] *Ductu*, id est per se ipsum; *auspiciis*, quando per legatos bellum agitur, ut notum est. Tamen apud Plautum confunduntur: Sosia enim de hero Amphitruone loquens, qui contra Theleboas militaverat, ait: 'ut gesserit remp. ductu, imperio, auspicio suo:' et ipse Amphitruo alibi: 'eos auspicio meo atque ductu, primo cætu vicimus.' Nam vere Creontis Thebani Regis auspiciis bellum patratum fuerat. *Pichena*.

Fortis fortunæ] Ger. et Ital. i. *della insperata Fortuna:* quod placet præ illo Angli, *of strong fortune*. Non enim *Fortis Fortuna*, sed *Fors Fortuna* dicitur. Gal. II. omisit cognomentum, tamquam nihil referret Alter autem vertit *à la heureuse Fortune*, quam sententiam probari videtur Grutero et Taubmanno in Plaut. Bacch. IV. 8, 75. *Freinshemius*.

Triumphavit de Cheruscis] Plures gentes in hoc triumpho Strabo nominat, sed verbis corruptis: de quibus videro in Germania Taciti. *Idem*.

Trecenos plebi sestertios] Duodecim aureos. *Muretus*.

CAP. 42. *Rex Archelaus*] Judææ tetrarcha, rex Cappadociæ. *Muret*. Immo rex Cappadocum, non Judææ tetrarcha. Hic Herodis erat filius: ille ex posteris Archelai, Mithridatis præfecti. Archelai Judæi frater Alexander Archelai Cappadocis filiam Glaphyren uxorem habuit. *Gronov*.

Nullo officio coluisset] Cum tamen a suis apud Augustum accusatus, Tiberii patrocinio usus esset. Dio, Suetonius, et Josephus lib. II. de bello Judaico. *Muretus*. Iterum confundit duos Archelaos: nam de Cappadoce Dio LVII. et Suetonius, de Judæo Josephus. *Gronovius*.

Versa Cæsarum sobole] Quidam *finitam* interpretantur. Sed *versam* Tacitus, non *finitam*, ait: supererat enim adhuc Agrippa Postumus, sed eversus, et in exilium missus. *Freinshemius*.

In provinciam redactum est] Strab. l. XII. Τῆς δὲ μεγάλης Καππαδοκίας νῦν μὲν οὐκ ἴσμεν πρώτην διάταξιν. Τελευτήσαντος γὰρ τὸν βίον Ἀρχελάου τοῦ βασιλεύσαντος ἔγνω Καῖσάρ τε καὶ ἡ σύγκλητος ἐπαρχίαν εἶναι Ῥωμαίων αὐτήν. Regnum autem Cappadociæ a Tiberio

primum in provinciam redactum, consensu traditum est. Appianum quis hic audiet, qui refert ad Augustum? Verba ejus in Mithridatico: Ἀριοβαρζάνης μὲν οὖν τὴν βασιλείαν ὅλην τῷ παιδὶ ἐνεχείρισε, καὶ πολλαὶ μεταβολαὶ μεχρὶ Καίσαρος ἐγένοντο τοῦ Σεβάστου. Ἐφ' οὗ, καθάπερ τὰ λοιπὰ, καὶ ἥδε ἡ βασιλεία περιῆλθεν ἐς στρατηγίαν: *Ariobarzanes regnum filio tradidit: variæque mutationes intervenerunt ad Cæsarem usque Augustum. Is, ut pleraque alia, etiam hoc regnum* (Cappadociam) *in provinciam redegit.* Via excidisti, o bone et fide alias scriptor. *Lips.*

Fessæ oneribus] Sic *bello fessos* dixit l. XII. Aliter Sidonius Apollinaris Carm. V. 'Gallia continuis quanquam sit lassa tributis.' *Pichena.*

CAP. 43. *Motum Orientem*] Recte; quasi dicat, turbatum commotumque Orientem: alias, non peccabis, si legas, *motum Orientis.* Lipsius.

Muliebri æmulatione] Vult uxorem ejus a Livia stimulatam fuisse, ut in honoribus, qui ejus ordinis feminis deferuntur, Agrippinæ æmulam se ostenderet, nec in ullo negotio, quo mulierum animi occupari solent, quidquam ei concederet. Vulgo accipiunt, tamquam ita connectenda foret constructio: Augusta muliebri æmulatione monuit Plancinam; quum ego sic conjungerem, Muliebri æmulatione insectandi Agrippinam. *Freinshem.*

Avum M. Antonium] Tu, qui in historia tiro, hæc p te ex Tabula stirpis Augustæ, quam inserui, fine librorum. Videbis autem *avunculum*, intellegi *proavunculum.* Lipsius.

Pomponius Atticus] Pomponius filiam virginem M. Agrippæ collocavit, ex quo Agrippina neptis illi nata est. Hanc Octavius Cæsar vix anniculam Ti. Claudio Neroni privigno suo despondit: quæ conjunctio, ut ait Cornelius Nepos, 'necessitudinem eorum auxit, familiaritatem reddidit frequentiorem.' *Vertran.*

CAP. 44. *Vacui externo metu*] Simile illi Sallustiano: 'Postquam remoto metu Punico simultates exercere vacuum fuit.' *Lipsius.*

Ac vacui] Lib. vet. *vacuæ.* Muretus. Videtur voluisse, Vacuæ externo metu gentes, assuetudine, et tum æmulatione gloriæ. Sed ita fuisse in unico Ms. codice non puto. *Gronov.*

CAP. 45. *Pari utrinque spe*] Rectè sane *spe.* Rectius videri possit tamen *specie*, si sequentia statim verba consideras. *Acidalius.* Pari fiducia et spe acies utrimque instructa est. *Freinshem.*

Ut quosque advectus erat] Plus est hic in auctore, quam in versionibus: neque hoc tantum adfirmatur, omnes ab eo fuisse commonitos: sed simul istud, non universos eadem opera, iisdemque verbis, verum alios alio tempore modoque fuisse appellatos, neque enim omnibus eadem quadrant: sicuti 'spolia adhuc et tela Romanis direpta,' apud Cheruscos dicta intelligas; non apud Longobardos aut Semnones. Confer quæ nuper notavi ad Curt. III. 10. 'Ut cujusque animis aptum erat.' *Freinsh.*

Tela Romanis direpta] Melius *derepta.* Plaut. in Aulul. 'luce clara deripiamus aurum matronis palam.' *Acidal.*

Fugacem Maroboduum] Vide dictum Antalcidæ in Agesilaum apud Plutarchum in Lycurgo. *Muretus.*

CAP. 46. *Vacuas legiones*] Id est, vacantes. Sic infra Tacitus, 'vacantem provinciam,' 'vacantem' et 'vacuam mulierem' dixit pro vidua. Sic 'vacuum uterum' dixit Jurisconsultus l. XXX. § pen. de adq. hered. *vacuas tabulas* l. XI. de injust. rupt. Nec melius explicaverit quisquam Paterculo istam cladem: 'Exercitus,' inquit, 'omnium fortissimus, disciplina, manu, experientiaque bellorum, Romanos inter milites, princeps, marcore ducis, perfidia hostis, iniquitate fortunæ circumventus, cum nec pugnan-

illi quidem egregie occasio in quantum voluerant, data esset miseris, castigatis etiam quibusdam gravi pœna, quia Romanis et armis et animis usi fuissent: inclusus silvis, paludibus, insidiis, ab sævo hoste trucidatus est.' *Aurelius*. Quidam reddunt male instructas: ego de numero capiendum arbitror, qui non fuerit expletus: hoc est, ut puto, *οὐκ ἐντελεῖς*, verbo Strabonis l. XVII. de Ægypto, *τρισὶ γοῦν σπείραις, οὐδὲ ταύταις ἐντελέσιν ἡ χώρα φρουρεῖται*. *Freinshem*. Subit illud Cæsaris, 'se ire ad exercitum sine duce, atque inde rediturum ad ducem sine exercitu.' Et hoc *vacuum* sæpe, carens præside, vindice, defensore, domino. Brutus ad Cic. Epist. Fam. XI. 10. 'Quantam perturbationem rerum afferat obitus consulum, quantamque cupiditatem hominibus injiciat vacuitas:' i. orba respublica. Hoc libro: 'repeteret provinciam non jure ablatam et vacuam.' Lib. XII. 'vacuam rursus Armeniam Rhadamistus invasit.' Et sæpe. Ambrosius in Hegesippo II. 17. 'tanquam in vacuum populum omni injuriarum genere processit.' Sed additur, inquis, 'ducem fraudis ignavum.' Respondeo, ideo *vacuæ legiones*, hoc est, sine duce, quia dux fraudis ignarus et improvidus: non enim cautor, ipse qui capitur. *Gronov*.

Discessum: neque pœnitere] Sententia vult sic potius distingui: *Mox c. æ. discessum, neque pœnitere: quod* (id est, quoniam) *ips. i. m. sit, &c.* Acidal.

Integrum bellum] Plerique novum aut acre accipiunt. Sed *integrum bellum* dicitur hic, quod pari spe et robore geritur: neutro adhuc inclinante victoria: sicut *integra res*, aut *causa*, nullo præjudicio delibata, aut in alterutram partem propendens. *Freinshem*.

Et transfugis paulatim nudatus] Hoc eo pertinet, quod supra proxime legitur: 'Ni Inguiomerus, cum manu clientum ad Maroboduum perfugisset.' *Ferretus*. Lipsius mavult, *transfugiis*. Sed nihil est mutandum. Intellige *transfugas*, qui cum Inguiomero, patruo Arminii, ab Arminio, sub hujus belli initium, ad Maroboduum defecerant. De quibus supra Tacitus. Hi afflicta Marobodui fortuna, ut tales solent, eum deseruere. Nulla quippe constantia fidei in istis, neque iis fidendum, qui in suos fidem non servavere. *Boxhorn*. Quare autem his potius quam quibusvis aliis, quos levitas ingeniorum ubique, sed magis apud inferiores fortuna, præbet? An non dixit Tacitus jam ab initio belli Semnones et Longobardos quoque e regno Marobodui defecisse ad Arminium? Quanto magis quosvis alios inclinato statu? Neque illud *paulatim nudatus* de paucis aut uno genere multitudinis satis commode intelligas. Subscribo igitur Lipsio, quem et Freinshemius secutus: Multi subinde ex ipsius partibus ad Arminium transfugerunt; et sic cum vires suas decrescere, seque paulatim copiis exui animadverteret. Hist. lib. II. 'Crebris ut in civili bello transfugiis.' L. III. 'Crebra transfugia tribunorum centurionumque.' *Gronov*.

CAP. 47. *Eodem anno duodecim celebr. Asiæ urbes*] Terræ motu cum dominus noster Jesus crucifixus est, Asiæ civitates dirutas, quibus remissum tributum, et datam libertatem Paulus Orosius refert, nescio quos secutus auctores. Ejus certe relatio annis XIV. posterior scriptione Dionis et Cornelii est: hoc præterea differens, quod ille diei hora sexta, hic vero terram noctu movisse scribit. *Vertran*. Plinius II. 84. Eusebius XIII. fuisse ait, et eas nominat. Meminit et Strabo ad finem l. XII. et XIII. et Suetonius. *Muretus*. Fuit Asia semper his voraginibus obnoxia. Et tangit in Pallio Tertull. 'Utinam,' inquit, 'et Asia secura jam sit de soli ingluvie.' Agathias male, qui hunc terræ motum temporibus Au-

gusti tribuit, lib. II. qui sub Tiberio accidit, et in chasmate describendo fœlix fuit, imo et acutus plurimum, cum dicat: 'Terræ motum rem esse optabilem, si discerneret bonos a malis; et hos perderet, illis parceret.' *Aurelius.*

In aperta prorumpendi] *Aperta* palam est opponi tectis. Sicut itaque tectis ruentibus majus in tali casu periculum, sic in apertis locis major est fiducia et spes salutis. *Freinsh.*

Asperrima in Sardianos lues] Bianoris epigramma in hanc rem est lib. I. Anthologiæ: Σάρδιες αἱ τὸ πάλαι Γύγου πόλις, αἵτ' Ἀλυάττου, Σάρδιες, ἁ βασιλεῖ Περσὶς ἐν Ἀσιάδι, Αἳ Κροίσῳ τὸ παλαιὸν ἐπλινθώσασθε μέλαθρον, Ὄλβον Πακτώλου ῥεύματι δεξάμεναι. Νῦν δὲ ὅλαι δύστηνοι, ἐς ἓν κακὸν ἁρπασθεῖσαι, Ἐς βυθὸν ἐξ ἀχανοῦς χάσματος ἠρίπετε. Βοῦρα, καὶ εἰς Ἑλίκην κεκλυσμένα, αἱ δ' ἐνὶ χέρσῳ Σάρδιες ἐν βυθίαις εἰς ἓν ἵκεσθε τέλος. *Lipsius.*

Magnetes a Sipylo] Strabo: Οὐκ ἄποθεν δὲ τούτων τῶν πόλεων, οὐδ' ἡ Μαγνησία ἐστὶν ἡ ὑπὸ Σιπύλῳ, ἐλευθέρα πόλις ὑπὸ Ῥωμαίων κεκριμένη. Καὶ ταύτην δὲ ἐκάκωσαν οἱ νεωστὶ γενόμενοι σεισμοί· *Haud procul his urbibus et Magnesia est a Sipylo: quæ libera judicata est a Romanis. Hanc et terræmotus ii adflixerunt, qui nuper exstiterunt.* Scitum jam autem duas Magnesias esse, a Sipylo, et a Mæandro. Tiberiani nummi exstant, monumentum benivolentiæ et liberalitatis in adflictas urbes, quibus inscriptum: CIVITATIBUS. ASIAE. RESTITUTIS. *Idem.*

Magnetes a Sipylo] Plinius v. 9. 'Smyrnæum conventum, magna pars Æoliæ frequentat: præterque Macedones Hyrcani cognominati, et Magnetes a Sipylo.' *Ferretus.* Magnetes, alii ἐπὶ Μαιάνδρῳ· alii ὑπὸ Σιπύλῳ. Strabo l. XIII. et Plinius. Cic. in epist. ad Q. fratrem. Ptolemæus l. V. *Muretus.* Duæ fuere Magnesiæ: una inter Caystrum et Mæandrum, non longe a Trallibus; quæ antiquissima, et cum Cumis eodem tempore condita, ut ait Euseb. de Præpar. Euang. X. 3. Altera Sipylo propinqua. Quod passim in Conciliorum tomis observari potest, in episcoporum subscriptionibus. Et ambæ a Magnete lapide dictæ. *Aurelius.*

Temnios] Urbs ipsa Temnus Straboni XIII. *Lipsius.*

Temnios] 'Fuit,' inquit Plin. v. 30. 'in ore Hermi fluvii oppidum Temnos.' Quod ostendit ejus ætate amplius non fuisse. Et fortasse ita dicta, quod in ea nemus esset deo cuidam dicatum. Fuit autem et alia, sed Asiaticam memorat, quia in Asia quassatio, de qua hic loquitur. *Aurelius.*

Philadelphenos] In Asia duæ sunt Philadelphiæ; una in Cilicia, altera non longe a Tmolo, de qua heic. Vicinæ Tmolo urbes hac clade fuerunt affectæ, non illa Philadelphia, quæ in Cilicia. *Idem.*

Ægeatas] 'Æge,' inquit Plin. v. 27. 'Urbs Ciliciæ, et oppidum liberum.' Sed quia hæc, quæ in Cilicia, distat nimium a loco terræ motu exhausto, putarem hic debere intelligi istos *Ægeatas*, ab *Æge*, quæ sita ad Hermum fluvium: tamen aliorum sit judicium: de ista enim Æge ita Plin. v. 30. ubi de Æolide: *Æge. Attalia. Posidea.* At in Æolide hic terræ motus. *Idem.*

Apollonienses] Multæ Apolloniæ, Pontica, Macedonica, Cyrenaica. Hic Apollonia Troadis, quæ prius Assos dicta. Plin. v. 30. πόλις εὐνομωτάτη, ait Strabo VII. *Idem.*

Quique Mosceni] Verius *Mosteni*: quo nomine urbs Lydiæ. *Lipsius.*

Quique Mosceni aut Macedones] Mentio Mosthenorum fit Plinio. *Rhenan.* Si hos confundimus, non amplius duodecim urbes, ut Tacitus voluit, sed una minus, numerabuntur. Distinguendi igitur hi populi, vimque hanc habet particula *aut*, ac si dixisset,

Quique Mosceni, et qui Macedones Hyrcani vocantur. Sic IV. 63. 'Par forma aut ætas:' item, 'debilitata vel obtrita;' de diversis, non de iisdem, capienda sunt. *Freinshem.*

Hierocæsaream] A Ptolemæo ponitur inter Asiæ urbes, in Doride. *Aurelius.*

Myrinam, Cymen, Tmolum] Plin. v. 30. 'In Æolide sunt Cyme, Myrina, quæ Sebastopolim se vocat.' *Aurel.* Non satis expedio me ex hoc loco, quia *Tmolum* hic inter urbes numerat, qui semper ut mons memoratur, nec ullam in eo oppidum reperio. Certe Strabo, qui sub hæc tempora scripsit, hujusque terræ motus mentionem facit, nullius in eo ædificii meminit, præterquam speculæ cujusdam Persicæ, non omissurus urbem, si qua ibi fuisset. Inde aliquando in mentem venit legere, 'quique Mosceni [*Mosteni* sunt Ptolemæo, Plin. v. 30. *Messini*] aut Macedones Hyrcani vocantur, et Hierocæsaream, Myrinam, Cymen incolunt.' Sed reclamat Eusebius, qui ad annum MMCCC. inter urbes hoc terræ motu afflictas exserte *Tmolum* nominat. Nec tamen sequi satis tutum sit, cum in eadem historia alibi quoque peccet. Cum enim noster et Plin. II. 84. consensu tradant de duodecim urbibus, ille tredecim numerat, interque eas nescio quam *Hyrcaniam*, quæ et ipsa nusquam, quod sciam, reperitur. Sane campum Hyrcanium Stephanus de urbibus, et Strabo lib. XIII. agnoscunt, quem a colonis jussu Persarum eo deductis sic appellatum Strabo scribit. In iisdem locis postea Macedones consedisse verisimile est, atque ita gente utraque permixta geminatum quoque nomen fuisse, ut *Macedones Hyrcani* vocarentur, quomodo et Plin. v. 29. nominat, quos consentaneum est non unam aliquam urbem, sed plures eo tractu coluisse. *Freinsh.*

CAP. 48. *Magnificum in publicum largitionem*] Quid per hæc verba Tacitus intellexerit, non advertunt: quum auctor de nulla alia re, nisi levatis terræ motu afflictarum damnis, hic loquatur aut sentiat. *Freinshem.*

Nisi cum amicitia meruisset] Mur. *nisi quam am.* Rectius sane. At legi etiam poterat, *nisi cujus amicitiam meruisset*. De verbo *merendi* eo significatu ad Plinii et Symmachi Epistolas actum dictumque. *Acidalius.* *Nisi cum*, vel quoties, inquit Tacitus, ab eo scribebatur hæres, a quo id *amicitia*, hoc est, familiaritate aut beneficiis, *meruisset*. Nihil sollicitandum. *Gronov.*

Ignotos] Adulationes aversatus Tiberius, hæres ab ignoto factus, non adiit, quia amicitia judicium defuncti non meruisset. *Vertran.*

Marium Nepotem] Hunc Senecæ quoque nominatum arbitror, de beneficiis, II. 7. 'Tiberius Cæsar rogatus a nepote M. Allio prætorio, ut æri alieno succurreret.' Neque ibi *nepotem* pro decoctore et prodigo, cum Mureto capiam, neque putem cum eodem et Lipsio, Tacitum hujus hominis nullam mentionem facere. Potius emendem in Seneca *rogatus a Nepote Mallio* (sive malis ex Taciti scriptura, *Mario*) ut ita cognomen familiæ fuerit *Nepos*: sicuti Corneliis, Liciniis, et Metellis, &c. *Freinshem.*

CAP. 50. *Divum*] Quidam vertunt Imperatorem, quidam plane prætereunt. Sed illud hic exprimi debuit; quia magis adgravabat intentatum crimen, quod in numerum deorum relatus violaretur, pertinet huc V. II. vocula 'inreligiose.' Sic I. 73. 'violatum perjurio numen Augusti' Rubrio crimini datum. *Freinshem.*

Cæsarique connexa] Sanguine proxima atque conjuncta. Itaque legendum arbitror infra l. IV. 'Quia claris majoribus, et Varo connexus.' Non *connixus*. Ferretus. Id est, conjuncta: ut speciem adoptionis spectes, qua Tiberius factus Augusti filius fuit, Præterea Tiberius primo Vip-

sanguiam Variliæ. Deinde Iuliam, Marcellæ Octaviæ filiæ et Variliæ matris consobrinam, duxerat uxores. *Vertran.* Antonius Augustinus legebat: *Cæsarique cum mox adulterio teneretur.* Ursinus. Familiare Principibus, ut vulgata ac communia crimina quovis prætextu trahant ad crimen majestatis. Curtius lib. x. ubi accusati Cleander, et alii spoliatarum Provinciarum, et per libidines alienatarum; 'Rex,' inquit, 'cognita causa pronunciavit, ab accusatoribus unum et id maximum crimen esse præteritum, desperationem salutis suæ, nunquam enim talia ausuros, qui ipsum ex India sospitem aut optassent reverti, aut credidissent reversurum.' Ita D. Augustus adulteria filiæ ac neptis traxit ad crimina majestatis, quod notat Tacitus lib. sequenti. Cui prorsus simile istud objectum Apuleiæ. Et ab eadem mente Velleius indignatur 'pœnas pependisse quasi cujuslibet uxore violata, qui Cæsaris filiam et Neronis violassent conjugem.' *Mercerus.*

Si qua de Augusto] At Dio contra, ait omnes, ita volente Tiberio, impietatis accusatos, non modo qui in ipsum matremve quicquam sequius fecisse aut dixisse arguerentur, quæstionesque ea de causa de servis in capita dominorum habitas: et liberorum etiam ac civium torta corpora: magnisque præmiis affectos accusatores. *Muretus.*

Locuta secus argueretur] Muret. *sequius.* Recte. *Acidalius.* *Secus* quasi maligne, seu inreligiose. *Pichena.*

Graviorem pœnam] De hoc loco, et pœna legitima adulterii, dicendum mihi infra l. IV. si tibi cura est, vide. *Lipsius.*

Propinquis suis] Id est, a propinquis. Amat ita loqui noster, ut, 'Ceterasque urbes, quæ Macedonibus sitæ Græca vocabula retinent.' Sueton. in August. c. 1. 'Et ostendebatur ara Octavio consecrata:' id est, ab Octavio: nec crede cum interpretibus, rudi illo et ignaro adulandi ævo, Octavio ipsi sacratam aram. * *Lipsius.*

CAP. 52. *Desertor*] Hoc minus esse puto, quam quod Gall. I. extulit, *revolté.* Rebellis enim est *revolté*, atque hæc toto genere differunt. Quum et *desertor* esse possit sine rebellione, et *rebellis* sine desertione. *Freinshem.*

Musulanorum dux] Ptolemæus vocat, Μισουλάμους; Plinius, Misulanos. *Lipsius.*

Musulanorum dux] *Mosulani.* Promontorium est, et emporium haud procul ab Africa deserta. Ptol. *Mosylicum* vocat Plinius. *Muretus.* Duas in his partibus gentes nobiles et vetustas memorat Plinius: unam *Musulanorum*, alteram *Maurusiorum.* Illam exstinctam scribit idem suis temporibus, licet hodie etiam longe clarissima dicatur apud illas gentes, ut ait Leo Africanus. *Aurelius.* Amm. l. IV. *Musulamos*, eos appellat, quod rectius videtur, ex Ptolemæo. *Pichena.*

Nullo etiam tum urbium cultu] Alii hæc omittunt; reliqui sic interpretantur, quasi dictum esset, Musulamos nullas tum urbes incoluisse: quod quidem verum arbitror, sed ulterius quid innuere Tacitum putavi, ut non tantum ipsis nullas urbes fuisse, sed omnino nullas in iis locis, ostendere voluerit: quo non tantum agrestes rudesque hominum mores intelligerentur, sed etiam facilitas arma capiendi, quia scilicet nullis tum per ea loca urbibus, comprimendi procul præsidium foret. Urbes enim feroces inter nationes conditæ, fræni instar, ad coërcendas eas, habentur. Curtium VII. 10. vide. Movebar etiam eo, quod Tacitus inquit, *nullo tum cultu:* neque vero videbatur simile, ex eo tempore ad ævum usque Taciti, homines eos ex nomadibus oppidanos esse factos. Hoc potius, ad reprimendos eos et in officio retinendos, colonias in ea loca fuisse deductas. *Freinshem.*

Castris attineret] *Attinere castris*, est in castris continere, atque coërcere, nec evagari sinere, quod natura et usu gentis erat solitum. *Idem.*

Disciplinæ et imperiis suesceret] Antea *disciplina et imperiis*. Mutavi, volente Tacito, qui, ni fallor, sic perpetuo loquitur. Supra l. I. 'vernacula multitudo, lasciviæ sueta.' Lib. II. 'ut suesceret militiæ.' Lib. XVI. 'externæ superbiæ sueto.' *Pichena.* Haud scio an jure mutaverit; nam cur non liceat variare Tacito, et eidem verbo nunc hoc nunc alio flexu nomen jungere? juxta autem bonum et Latinum *disciplina suescere*. Vide ad Livium XXXI. 35. *Gronovius.*

Cinithios] Plinio dicti videntur Ethini. *Lipsius.*

Cinithios] Lege *Cinyphios*. Sunt autem populi minoris Africæ. Silius: 'Cinyphiæque globos dubitarem irrumpere turma.' *Muretus.*

Furius Camillus Proconsul Africæ] Et hic, et alibi, ubi vulgo, *Proconsul*, aut, *Proprætor*, Manuscripti habent, *Proconsule*, aut, *Proprætore;* quod semel monuisse sufficiat. Simili fere modo l. XIII. 'Romæ Prætor, per provincias, qui proprætore aut consule essent.' *Pichena.*

Metu eluderent] Optime; id est, ne metu Romanarum virium traherent bellum, nulla copia pugnæ. Assidet huic illud Claudiani, De laudib. Stilic. l. I. 'res mira relatu: Ne timeare, times; et quem vindicta manebat, Desperare vetas.' Rhenanus tamen, *astu*, maluit. *Lipsius.*

Eo pronior] Est, qui non cepit vim hujus argumentationis, quæ hæc est: Tiberius claros viros detrectare et suspectare solitus, hunc ideo pronius extulit, quia hominem nulla eo usque militari fama, ob unicum hoc prælium satis intelligebat, eo gloriæ atque auctoritatis non posse ascendere, ut exinde sibi periculum haberet metuendum. At ille putabat, Tiberium celebrasse pronius id factum, tamquam ex animo lætum atque exultantem, quod vir ille contra quam spes de eo fuerit, egregium ducem se ostendisset. *Freinshemius.*

CAP. 53. *Urbem Achaiæ Nicopolin*] *Nicopolis*, quæ et *Ambracia* dicitur, quæque exstructa est ab Augusto post Antonium et Cleopatram victos, in Amphilochia est, non in ea quæ vere ac proprie *Achaia* dicitur, quæ est in Peloponneso, sed totam illam oram inter Macedoniam et Peloponnesum, veteres interdum *Achaiæ* nomine comprehendebant. Sita autem est Nicopolis ad sinum Ambracium, exadversum Actio Promontorio. *Muretus.*

Quæsitissimis honoribus] Verbum Sallustianum e secundo historiarum. *Muretus.* Video doctissimos viros illa vetera Atheniensium facta dictaque, ea interpretari, quibus ipsi olim ejusmodi magnorum hospitum adventum honestassent. Nec probo. Rationes in promptu sunt, et recte exputanti, in aperto. An dixerint, olim ejusmodi Principes, majores suos, quorum res florentiores, majore pompa excepisse, nec se imminutis rebus suis, eadem Germanicum nunc posse honestare? Quis credat? Scribit enim hic disertim Tacitus, *quæsitissimis honoribus* Germanicum nunc fuisse affectum. Tales illi sunt, quibus nihil potest addi. Num vero exposuerint historiam ac seriem ejusdem, cujus Germanicus, aut majoris, aut minoris loci Principum, qui aliquando ab Atheniensibus hoc aut simili modo fuerint excepti? Quis credat? Quomodo id fecerit ad horum, quidvis in Germanicum conferre studentium, institutum? Commemoratio parium aut majorum Principum, conjuncta fuisset cum minori æstimatione beneficii, quo nunc a Germanico afficiebantur Athenienses; qui haud dubie hoc summum, et rarissimum voluerunt interpretari: minoribus dicendis, quod quivis videt, nullus hic erat locus. Itaque longe alia mens est Taciti. Quæ ipsa colligi potest, ex his ejus verbis; 'quo plus dignationis

adulatio haberet.' Quando autem hæc plus habet dignationis? Haud dubie tunc maxime, cum laudatissimi celebratissimique sunt illi, a quibus quæsitissimi ejusmodi honores in alios conferuntur. Pulchrum est a laudato laudari. Tanto major collatus honor est, quanto is, qui confert, major habetur. Intelligebant id Athenienses. Sed et necessarium censebant, Romanis in præsens despecti et contempti. Referantur huc, et cum his contendantur, quæ paulo post sequuntur: *At Cn. Piso, &c.* Itaque vetera suorum facta dictaque, inter alia, prætulere, ex quibus, nimirum, constaret, quanta fuisset, vel etiam quantopere nunc æstimanda esset ea respubl. quæ tamen tanta veterum ducum, rerum, consiliorumque gloria atque magnitudine circumfusa, inter omnium maxima et antiquissima nunc haberet, præsentem Germanicum, nobilissimi sanguinis, celebratissimæque virtutis Principem intueri. *Facta* et *dicta* fere quasi solenni formula, conjunguntur, cum de iis sermo est, qui remp. tenuerunt. *Facta* sunt, res ipsæ; *dicta* autem, consilia, sententiæ, auctoritates, atque ejusmodi alia, quæ facta antecedunt. M. Valerius Corvinus apud Livium l. VII. 'Quod meum factum dictumve Consulis gravius, quam tribuni audistis?' Ipse Tacitus in Agricola; 'Id filiæ quoque uxorique præceperim, ut omnia facta dictaque ejus secum revolvant.' Ann. IV. 'facta dictaque Augusti,' conjungit Tiberius ea oratione, qua recusat oblatum ab Hispanis templi honorem. Histor. III. de Antonio Primo: 'Omnibus dictis factisque viam sibi ad potentiam struere.' *Dicta* sunt sententiæ, consilia, quæ si magnifica sunt, etiam ab eventu destituta, non minus dignationis habent, et conferunt suis, quam ipsa facta. Quare etiam a factis, hac loquendi ratione distinguuntur. Neque publica *dicta* minus quam *facta*, Annalium laudationumque sunt argumentum; et, si, quod jam dixi, erecta sint ac heroica, haud minus quam facta, in auctorum et rerump. gloriam cedunt. Possis etiam *dicta*, imperia interpretari. Ut *dicere* sæpe nihil aliud designat, quam imperare: unde *Edicta* et *Dictatorum* nomen. Ita *dicta* accepit Tacitus sub initium Ann. VI. 'Quid illi cum militibus? quos neque dicta neque præmia accipere nisi ab imperatore par esset.' Annius Setinus, Prætor Latinorum, apud Liv. l. VIII. 'Quid abest, quin, proditi Sidicinis, non Romanorum solum, sed Samnitium quoque dicto pareamus?' De his plura mihi dicere liceret, nisi manus injiceret compendium hujus, quod jam excessimus, nostri instituti. Videt quisque Taciti mentem, et cur, ac quomodo, veterum Atheniensium *facta dictaque* in medium allata, ad hos quæsitissimos, Germanico delatos, honores, plurimum attulerint dignationis. Neque jam necesse est, eorum conjecturas refellere, qui hunc locum mutare sunt aggressi. *Boxhornius.*

CAP. 54. *Transmisit Lesbum*] Quidam interpretatur, prætervectus est Lesbum, quod verum potius, quam Latino verbo *transmittendi* exacte respondens, arbitror. Nam *transmisit Lesbum*, valet, ab Eubœa trajecit in Lesbum: uti supra, I. 5. 'Planasiam vectum,' pro in Planasiam. *Freinsh.*

Internis certaminibus, aut magistratuum injuriis] Cicero ad Q. Fr. Epist. I. 8. 'Cujus quidem generis, constare inter omnes video, abs te summam adhiberi diligentiam, nullum æs alienum novum contrahi civitatibus: vetere autem magno, et gravi multas abs te esse liberatas urbes, complureis dirutas, ac pœne desertas, in quibus unam Ioniæ nobilissimam, alteram Cariæ, Samum et Halicarnassum, per te esse recreatas: nullas discordias: provideri abs te, ut civitates optimatum consiliis administrentur: sublata Mysiæ latrocinia: cædes multis locis repressas: pacem tota

provincia constitutam: neque solum illa itinerum atque agrorum, sed multo etiam plura, et majora oppidorum, et fanorum furta et latrocinia esse depulsa.' Fam. Ep. lib. III. 1. 'Ego autem, cum hoc suscepissem, non justitia, sed etiam misericordia adductus, ut levarem miseriis perditas civitates, et perditas maxime per magistratus suos, non potui in illo sumptu non necessario negligens esse.' Epist. ad Attic. VI. 2. 'Mirabilia quædam effecimus: ita multæ civitates omni ære alieno liberatæ, multæ valde levatæ sunt: omnes suis legibus et judiciis usæ, *αὐτονομίαν* adeptæ, revixerunt, &c. Mira erant in civitatibus ipsorum furta Græcorum, quæ magistratus sui fecerant: quæsivi ipse de iis, qui annis decem proximis magistratum gesserant: aperte fatebantur: itaque sine ulla ignominia suis humeris pecunias populis retulerunt.' Quanquam et vox *magistratuum* Roma missos complecti possit. Ep. ad Att. v. 20. 'Laodiceam pridie Kal. Sext. venimus: ibi morati biduum, perillustres fuimus, honorificisque verbis omnes injurias revellimus superiores.' *Gronovius*.

Igitur aliaque quæ ibi] Arbitror hic a librario factam transpositionem. Ut forsan sic scripserit Tacitus: *Atque illum in regressu sacra Samothracum visere nitentem, aliaque ibi varietate fortunæ et nostri origine veneranda, obvii aquilones depulere. Itaque relegit Asiam, appellitque Colophona.* Nam, *quæ*, relativum pronomen videtur mihi vacare. Ideo vero dixit, *nostri origine veneranda*, quod Æneas propter oraculi responsum; *Antiquam exquirite matrem*, quum Italiam peteret, profectus ad Thraciam, Samothracas deos sustulerit, et pertulerit secum, propter originem matris. Auctor Servius, exponens illud Maronis carmen Æneidos l. VII. *Rhenanus*. Faërnus locum hunc mutilum, mendosumque ita veteribus libris adjutus restituebat: *Igitur Ilium, aliaque ibi varietate fortunæ, et nostri origine veneranda cum aspexisset, relegit Asiam, &c.* Ursinus. Emendo: *Atque Ilium in regressu, et sacra Samothracum.* Recte enim Ilium in regressu prius habuit objectum, dein Samothraciam. *Colerus*. Asperitas compositionis magnitudini non parum inservit: ὥσπερ γὰρ ὄνομα τραχὺ μέγεθος ἐργάζεται, οὕτω σύνθεσις. Hinc apud Thucydidem compositio τραχύτητος οὖσα μεστή, καὶ ὑπερβατική. Qua de re neminem audio, cui sine spe restitutionis hæc deplorata sunt: noster enim asperavit compositionem magnitudinis gratia, quod Thucydides, et ὑπερβατικώτερον fecit. Vel cum doctissimo viro restitue; *Igitur relegit Asiam, aliaque, quæ ibi varietate fortunæ et nostri origine veneranda.* Nunc recenseamus Germanici navigationem, ut res omnes magis in aperto sit. Is ab Ægæo petit Hellespontum, litusque Abydi Asiaticum prius venit, ut viseret loca Trojana: indeque ad aliud vehitur, ubi Sestos erat, ibique adit Byzantium et Perinthum; mox intrat Propontidem, et Euxinum Pontum: postea revertens et Ægæum secans versus Samothraciam, vento reflante ad eadem Asiæ litora jam sibi visa rejicitur: secundum quæ Colophona tendit, hæc omnia Tacitus. At opus inhærere verbis, quæ prægnantia sæpe scribit: *Relegit Asiam*, ut Virgilius, 'relegens errata retrorsum Littora.' Ilium vero sciunt omnes, Romanorum originem fuisse, fortunæque variantis insigne documentum. *Salinerius*. Corruptus procul dubio locus. Olim voce transposita legebam: *Igitur Asiam, aliaque ibi varietate fortunæ et nostri origine veneranda, relegit, appellitque, &c.* at nunc improbo. Existimat Lipsius, fuisse hic aliquid insertum de Ilio, Romulæ gentis fonte. Id suspicor latere in voce, *alio*, quam habet Ms. nam ego ejus lectionem fideliter retuli, cum antea non minus corrupte legeretur: *Igitur aliaque qua ibi, &c.* Forte aliquid tale scripsit Tacitus: *Igitur situ*

Ilio, quæque ibi varietate fortunæ et nostri origine veneranda, relegit Asiam. Pichena. Locus ab omnibus conclamatus, cui vitam reddo, pollinctoribus abire jussis, et tibicine. Nam ita lego: *Igitur relinquens, quæ ibi varietate fortunæ.* Aurelius. In loco manifeste corrupto quilibet interpres pro captu aut arbitrio suo versatus est: mihi quæ de origine Romana hic inseruntur, haud dubium judicium fecerunt *Ilii* mentionem hoc loco fuisse, ipsiusque veræ scripturæ superesse vestigia, unde haud difficulter eruatur: *Igitur Ilio, quæque ibi varietate fortunæ et nostri origine veneranda, relegit Asiam. Ilio relegit Asiam*, eadem formula loquendi, qua modo *transmisit Lesbum*, ut nimirum utrobique neglecta sit præpositio. Pari modo ellipsis est in his, *Ilio quæque ibi*, pro ab Ilio, et ab iis, quæ ibi. Sic I. 38. *Exterritis qui obstiterant*, hoc est, illis, qui. Frequenter atque eleganter omittitur *is*, aut *ille*, sequente *qui*: sicut modo notavi ad Curtium in Indice, voce *ille*. Freinshemius. Vox male repetita et nonnihil mutata sensum turbat, legam: *Igitur Asiam quæque ibi varietate fortunæ et nostri origine veneranda relegit, appellitque Colophona.* Navigatio hæc Germanici inter Europam est Asiamque. Supra dictus fuit tramissa Lesbo adiisse extrema Asiæ: sed inde in Europæ oram, ubi Perinthus et Byzantium, perlatus fuit: retroque versus et a Samothrace insula rejectus ventis, qui rursus ipsum in Asiæ oram tulere, ea regione ubi fuit Troja. Vides cur dicat *relegit* et cur *varietatem fortunæ, originemque Romanam* memoret. Grotius. Hic locus sine dubio corruptus est, et sensum perfectum non habet. Transponere verba, ut facit Lipsius, violentum est. Quare corrigo parvula mutatione: *Igitur alia, quæ ibi varietate fortunæ et nostri origine veneranda relegit, Asiamque; appellitque Colophona.* Ach. Harlæus.

Cap. 55. *Miserit triremes*] Alii triremes suas, tamquam omnes, alii quasdam missas interpretantur: neutri absurde. *Freinshem.* Livius XXIII. 34. 'P. Valerius Flaccus cercuros ad persequendam retrahendamque navem cum misisset.' Utrobique intelligitur *aliquot*. Gronovius.

Severos tribunos] Vertunt fideles et veteres; sed non ad fidem hic respicitur, verum ad disciplinam. *Freinsh.*

Mala obsequia] Quidam ad Germanicum et Agrippinam referunt, cum ad Pisonem referendum sit, ad cujus obsequia prompti erant etiam in malis rebus. *Malum* est *obsequium*, quod ubi non debet redditur, perversum. Sic 'male alacres' sunt IV. 74. perverse alacres; læti, quum minime deberent. *Idem.*

Cap. 56. *Hominum ingeniis, et situ terrarum*] Quid hac Msti lectione melius aut clarius? tamen sive a librariis corrupta, sive a censoribus mutata, sic in vulgatis habebatur: *Ambigua gens ea antiquitus, non modo ingeniis, sed situ terrarum.* Pichena.

Æmulatus] Possit Sallustiano exemplo legi, *æmulus.* 'At Pompeius a prima adolescentia, Alexandri regis facta dictaque æmulus erat.' *Lipsius.*

Cap. 57. *Cyrri demum*] Cyrrum oppidum in Cyrrhestica, seu Cyrristica regione Cœlesyriæ, ait Plinius: et sic a Ptolemæo dicitur, reponiturque inter urbes Syriæ. *Aurelius.*

Postque rarus in tribunali] Maluit Muret. divisum, *post quæ rarus.* Idem in utroque momentum. *Acidalius.*

Principis Romani] Claret sententia. * Æmilius tamen hic λεπτολογεῖ, et perdit multa verba. *Lipsius.*

Principis Romani] Rectissime, meo quidem animo hæc explicavit Ferrettus, mentem Pisonis fuisse, in dandis coronis non adeo magnum fieri oportuisse discrimen inter se et Germanicum, &c. *Freinshemius.*

Cap. 58. *Amicitiam ac fœdus memoraturos*] Verbo signato et proprio hac in re usum Tacitum notavimus ad Plautum Pseud. 5. 1. 36. *Gronovius.*

Neu proceres gentium] Legendum, *ne proceres gentium.* Causa cur removeri velit Vononem e Syria, ne dum proceres gentium, Artabanus Persicæ, Germanicus Romanæ, proximi sunt, si propius adsit Vonones, serat inter eos nuntiis e propinquo causas discordiarum. Eo mox amolitus in Ciliciam, et in ejus oram maritimam, quæ remotissima. *Mercerus.* Particula *neu*, sententiam confundit. Censeo legendum, *ne proceres gentium:* vel potius, *ne is proceres gentium.* Pichena.

Cap. 59. *Ægyptum proficiscitur*] Malim, *in Ægyptum.* Pichena. Frustra. Sic enim loquebantur. Liv. lib. XLV. 'Ad susceptam legationem peragendam navigare Ægyptum pergit.' Justinus vel Trogus l. XXIII. 'Uxorem genitosque ex ea duos parvulos Ægyptum, unde uxorem acceperat, remittit.' Et l. XXVIII. 'Cum conjuge et liberis Ægyptum ad Ptolemæum proficiscitur.' *Gronovius.*

Cognoscendæ antiquitatis] Auditis, Principes? imitamini. Hæc cognitio ad gloriam honestumque excitat: hæc parandi vias ostendit. *Lipsius.*

Quod contra instituta] Vide Suet. Tiberio, c. 52. et quæ dicam ab l. I. Histor. *Idem.*

Alexandriam introisset] Suetonius: 'Quod vero Alexandriam, propter immensam et repentinam famam, inconsulto se adiisset, questus est in Senatu.' *Muretus.*

Equitibus Romanis illustribus] De hoc cognomine equitum infra. *Lips.*

Seposuit Ægyptum] Cum magna pars frumenti, quo pop. Romanus alebatur, Alexandria veheretur, ob idque Alexandrinæ naves cum apparuerant, magno gaudio populum afficerent, ut est apud Sen. Epist. 78. Augustus, imperio prospiciens, vetuerat, ne quis senator equesve Romanus inconsulto principe ingrederetur Ægyptum: quod videret in potestate ejus fore, fame urgere Italiam, seque levi præsidio adversus ingentes exercitus tueri: simulque metuens imperio a summa levitate et inconstantia Alexandrinorum, ut auctor est Dio l. LI. Itaque non a proconsule, aut a proprætore administrabatur Alexandria, sed a Juridico δικαιοδότῃ, et a libertis Cæsaris, qui cogendæ pecuniæ publicæ præpositi erant, ut est apud Strabonem lib. XVII. Erat autem *Juridicus*, eques aliquis, non tamen ex illustribus, et magna auctoritate præditis, unde est Tit. l. I. D. *de officio Juridici Alexand.* ubi Ulpiani verba sunt: 'Adoptare quis apud Juridicum potest; quia data est ei legis actio,' quæ verba nullo ex loco melius intelligi possunt, quam ex his, quæ leguntur apud Tacit. XII. 60. *Muretus.*

Fame urgeret] Ægypti fœcunditas multo maxima: ideoque Cornelius infr. Hist. l. II. eam appellat 'claustra annonæ, et vectigal provinciarum:' et alibi, 'annonæ fœcundam.' Item l. XII. 'Africam potius et Ægyptum exercemus.' *Ferretus.*

Claustraque terræ ac maris] Rectius erit per appositionem legere: *quisquis eam provinciam, claustra terræ ac maris.* Sic mox: 'Syenen claustra olim Romani imperii:' et apud Lucanum 'Regni claustra Philæ.' *Grotius.*

Cap. 60. *Canopo*] Strabo: *Κάνωβος δ' ἐστὶ πόλις ἐν εἴκοσι καὶ ἑκατὸν σταδίοις ἀπ' Ἀλεξανδρείας πεζῇ ἰοῦσιν, ἐπώνυμος Κανώβου τοῦ Μενελάου κυβερνήτου, ἀποθανόντος αὐτόθι.* *Muretus.*

Qua tempestate] Sic Cic. II. de orat. 'Qua tempestate Paris Helenam,' &c. Vide Euripidem in Helena. *Idem.*

Libyam delatus. Inde proximum] Hunc locum Julius Salinerius doctissime defendit. Ideo nihil aliud monebo, nisi quod verbum, *est*, in fine dictionis, sæpissime in Man. signatur hac nota, ℵ. Non mirum ergo, si aliquando prætermissum sit a librariis. Hic certe reponerem, *delatus est.* Pichena.

Inde proximum amnis os] Distinctio vulgata non impedit, neque negat Menelaum e Canopo in Sidonios Libyamque delatum. Neque Tacito sane propositum bina illa Nili ora, alterum Canopicum, alterum Heraleoticum describere: sed tangit saltem. Neque autem structura orationis ipsius sic distingui patitur; quæ tamen juvanda leviter etiam est insitione particulæ *ad*. Lege: *inde ad proximum amnis os, &c.* Nam ita recte oratio se consequitur: *Nilo subvehebatur, orsus a Canopo, &c. Mox visit Thebarum magna vestigia, &c.* Acidalius.

In cognomentum ejus adscitos] * *Adscitos.* Quod tamen et reliqui non satis expressere. Quorum Angl. etiam *cognomentum* reddit *surname:* quum Tacito nihil sit aliud, quam *nomen*, ut IV. 65. *Freinshemius.*

Legebantur et indicta] De his prioribusque vide Strabonem in descriptione Thebarum l. XVII. qui cum Cornelio Gallo illuc profectus pleraque refert oculata fide: egregius mehercules, et non ad vulgi gustum scriptor. *Lipsius.*

Vi Parthorum] *Vim* hic tantum pro imperio, aut potentia, neque ullo alio aspectu positam arbitror; uti sæpius de ipsis Romanis III. 60. 'Regum etiam, qui ante vim Romanam valuerant, decreta.' H. IV. 69. 'Vim Romanam, pacisque bona dissertans.' *Freinshemius.*

CAP. 61. *Intendit animum*] *Intendere animum* rei cuidam dicitur; non qui desiderat absentem, sed qui considerat præsentem. *Freinshemius.* Livius præfat. l. I. 'Ad illa mihi pro se quisque acriter intendat animum, quæ vita, qui mores fuerint.' *Gronov.*

Memnonis saxea effigies] Strabo lib. XIII. Plin. X. 26. et XXVI. 7. Philostratus VI. 8. *Muretus.*

Claustra olim] Præcise de tempore sermo est, quo Germanicus ea loca pervasit: quod tamen nemini eorum qui verterunt licuit exserte dicere. *Freinshemius.*

CAP. 63. *Romanam amicitiam prætulisse*] Male addunt *semper;* nam ad hunc unum casum respicitur, ubi fortunarum suarum perfugium habiturus esset Maroboduus: atque hic ait, se quidem a multis gentibus ultro invitatum esse, sed ad Romanos malle confugere. *Freinshemius.*

Sin rebus ejus] Ita manuscriptus, sed subtiliores Grammaticorum regulas fortasse in Tacito requirentes, reposuerunt, *sin rebus suis*, et tamen supra dixit: 'tutam ei honoratamque sedem in Italia fore.' *Pichena.*

Violentiam] Pro robore, fortitudine positam arbitror, ut interdum *ferociam:* male pro crudelitate accipitur. *Freinshemius.*

Ne si quando] Aut scribendum *næ*, cum diphthongo, ut sit particula Græca, certe, sive utique significans, et tum in *habitus* subauditur verbum *est:* aut scribendum, *ne quando*, vel, *ne aliquando:* aut omittendum *ne*, ut legas, *si quando ins. Suevi.* Rhenanus. Mallem *si quando*, circumscriptis duabus illis prioribus literis. *Ferretus.* Man. *ne si quando:* forte, *ac si quando.* Pichena.

Marum et Cusum] Marisus hic fluvius dictus Straboni l. VII. Maris, Herodoto: Marisia, Iornandi: Æthico Margus. Retinet nomen hodie, et incolis appellatur Maros. *Lipsius.*

CAP. 64. *Rhescuporim*] Non in alio nomine magis variatum. Dio Ῥασκύποριν; Velleius Rhascupolin, Suetonii optimus in Vaticano codex, Thrascypolin: quomodo et in Livio scriptum leges. Lucanus vocat 'gelidæ dominum Rascipolin oræ.' De historia autem ipsa consule Dionem l. LIV. in actis anni 738. *Idem.*

Cessit; ipsorumque regum ingenia] Nec constructio satis concinna, nec sententia satis expedita. Lege, *Rhescuporidi cessit, ut ipsorum regum ingenia, illi quippe mite et amœnum; huic*

atrox, &c. Comparat enim ingenia ipsorum regum cum ingenio subjectarum regionum. *Acidalius.*

Sed primo subdola] Restitui illud, *sed,* ex Manuscr. Antea, *et primo.* Pichena.

Vertere in se Cotyi data] Livius lib. XXIV. 'Deponendaque tutela, quæ ipsi cum pluribus communis erat; in se unum omnium vires convertit.' Suetonius Vesp. 4. 'Ut primum provinciam attigit, proximas quoque convertit in se.' *Gronovius.*

CAP. 65. *Ut dictitabat*] Vulgo imminuta syllaba, *dictabat:* quam manuscripti auctoritate reposui. *Pichena.*

CAP. 66. *Veterem stipendiis*] Legendum puto, *veterem stipendii:* phrasi Corneliana. Vide quæ notavi in l. I. in verbis, *vetus operis ac laboris.* Pichena. Absolute dictum arbitror, pro viro qui multa stipendia militiæ expleverit, non qui in eo loco militaverit, ut quidam. *Freinshemius.*

CAP. 67. *Et quanto longius abscedebatur*] Ita Manuscriptus: et, ut mihi videtur, melius, quam vulgo *abscedebat.* Pichena.

Trebellienus] *Trebellianus,* quidam; quod per analogiam videatur rectum; ut Julianus, Æmilianus, a Julio, Æmilio, sic Trebellianus a Trebellio. Unde et *Trebellianum* SCtum non *Trebellienum,* apud JCtos. *Freinshemius.* Quasi non perinde per analogiam dicerentur, *Allius Allienus, Nasidius Nasidienus, Aufidius Aufidienus, Gallius Gallienus, Bellius Bellienus,* et hujusmodi infinita. Sic *Matius Matienus.* Et tamen *Matianum malum* dicebant. *Gronovius.*

CAP. 68. *Specie venandi. Omissis*] Possis dubitare, annon potius sit distingui: *conatus est. Specie venandi, omissis maritim. locis, &c.* Acidalius. Potius an non delendum τὸ *est,* et continua oratione faciendum: *inde in Albanos Heniochosque ad consanguineum sibi regem Scytharum conatus, specie venandi, omissis maritimis locis, avia saltuum petiit.* Gronovius.

CAP. 69. *Tentabantur.* Dein Piso*] Ad eam quam posui notam, suspicio mihi est, ne quid desit: non enim satis plena videtur narratio. *Lipsius.*

Dein Piso abire] Non frustra hic deesse quæpiam notavit Lipsius. Tamen videatur sic satis integer locus esse, si pro *Dein* legas *Denique.* Hæc enim particula non raro sic usurpatur, ubi omnia sigillatim narrare non libet, et ad exitum rei properamus. *Acidalius.*

Admotas hostias] Sacrorum verbum est. Suetonius in Caligula, 'Admota altaribus victima, succinctus poparum habitu:' idem significat, quod Tibullo et aliis, statuere ad aram. *Lipsius.*

Festam Antioch.] Læto habitu, et candidatam. *Idem.*

Solo ac parietibus] Muret. *Parietinis.* Causam satis evidentem non habet. *Acidalius.*

Tabe obliti] Malim, *tabo.* Lipsius.

Tabe obliti] Forte *tabo:* etsi hoc quoque legitur. *Muretus.*

Ut valetudinis adversa rimantes] Illud *ut* hanc vim habet, ut non omnino rem adfirmet, verum aliorum opinionem indicet. *Ut rimantes,* est tamquam qui rimarentur: non ergo tamquam explorata re, adseveranter verti debuit. *Freinshemius.*

CAP. 70. *Infantibus liberis*] *Infantes* hic quoque appellantur, qui loqui possunt, modo septennibus minores sint. ut l. I. §. *sufficit,* de administr. tut. et l. XVIII. C. de jure deliber. definitum est. Neque sane credibile est, de Julia tantum nuper II. 54. nata solicitum fuisse, de Caio tum ferme septenni, aut Agrippina ferme trienni (Sueton. Calig. 7.) quia forte loqui tum poterant, non fuisse. *Idem.*

Quo propius] Bene, suo quodam sensu: quid si tamen, *properius?* Lipsius.

CAP. 71. *Muliebri fraude cecidisse*] Respexit fortasse Tacitus ad verba Her-

culis furentis apud Sophoclem in Trachiniis, a Cicerone l. II. Tuscul. relata: 'Hos, non hostilis dextra, non terra edita Moles Gigantum, non biformato impetu Centaurus, ictus corpori inflixit meo, &c. Sed fœminea vis fœminea interimor manu.' Iterum Tacitus: 'Flebunt Germanicum etiam ignoti.' Sophocles: 'Gentes nostras flebunt miserias.' *Pichena.*

Vindicabitis vos] Id quoque antiqui moris. Ita Lysias Oratione XII. contra Agoratum: 'Coram sorore autem,' inquit, 'mea Dionysodorus res suas domesticas, ut sibi visum est, ordinavit; et Agoratum hunc suæ mortis causam esse dixit; mandavitque mihi, et huic fratri suo Dionysio, et omnibus amicis, ut Agorati scelus in se perpetratum ulciscerentur; et uxori suæ, quam ex se gravidam credidit, mandavit, ut, si masculum pareret, ipsi nato indicaret, patrem ejus ab Agorato esse interfectum, juberetque injurias ab ipso, velut homicida, acceptas persequi.' Græca apud oratorem ipsum legantur. Nihil similius his morientis Germanici mandatis. *Boxhornius.*

Morientis] In hoc non leve pondus est, scelestius enim habetur morientem fallere: itaque male qui neglexerunt. *Freinshemius.*

CAP. 73. *Et erant qui formam*] Videtur deesse particula, *ob*, legendumque; *Et erant qui ob formam, ætatem, &c.* et ita legebat Danesius. *Ursinus.*

Haud multum triginta annos egressum] Obiit Germanicus anno XXXIV. vitæ acceptæ. *Lipsius.*

Præpeditusque sit] Hic mihi non satisfaciunt, qui in hunc sensum hæc exponunt: et sine dubio subjugasset Germanias, nisi præpeditus fuisset: quum hoc dicat auctor, non minus bellatorem eum habitum, atque Alexandrum, quamvis fuerit præpeditus Germaniam subjugare, quod ipsi alias facile fuisset, tot jam victoriis afflicto hoste: idem igitur sensus est, qui supra II. 41. 'bellumque, quia conficere prohibitus erat, pro confecto accipiebatur.' *Freinshemius.*

CAP. 74. *Crimina et accusationem instruebant*] Quod Tacitus *crimina instruere* dicit, id Ulp. in l. II. §. pen. de adult. 'accusationem parare, et probationibus instruere atque munire.' *Instruere* inquam; nam profecto disconveniens vox est, adeoque ipsi propositæ definitioni contraria: quæ vulgo legitur, *instituente.* Freinshemius. Leg. I. de Fide instr. 'Instrumentorum nomine ea omnia accipienda sunt quibus causa instrui potest.' Leg. I. D. de leg. Corn. de falsis. 'Pœna legis Corneliæ irrogatur ei, qui ob instruendam advocationem testimoniave pecuniam acceperit.' Cic. pro Cluent. 'Cum instructum accusatorem filio suo Romam ipsa misisset.' Plin. X. Ep. 85. 'Ut longiorem diem ad instruendam causam darem.' *Gronovius.*

CAP. 75. *Læto cultu mutavit*] Quasi in gratulatione, aut quasi voti damnata. Vide Festum, in verbis, Minuitur luctus. Quis autem fœminæ tristis, quis lætus cultus; nos in Excurs. quærimus, in *M.* Lipsius.

CAP. 77. *Quem justius arma oppositurum quam qui*] Exiguum quidem mendum erat in Man. Sed nimis audaci manu sanatum fuit: nam cum in eo legeretur: *quem justius arma oppositurum, qui legati, &c.* ego nihil aliud immutans, nisi, *quam*, pro, *quem*, locum ni fallor, in suam sanitatem restitui. *Pichena.*

Fortuito in melius casura] Ταυτόματον ἡμῶν κάλλιον βουλεύεται. Id est, Fortuna nobis sæpe melius consuluit. *Muretus.*

CAP. 78. *Læto mari*] Equidem tolero; sed verius fortasse, *alto.* Lips.

Læto mari pergere] Verius rectiusque censet Lipsius; *alto mari.* Non ego. *Latum mare* hic est ipsum, apertum et interius mare. Quo pergere in Syriam Domitium jussit Piso, vi-

tatis litorum oris. Non aliter Belgæ nostri loquuntur: *inde wijde Zee*, cum de ipso quasi meditullio maris sermo est. Et hoc *latum* dicitur, longiusque abest a litore. *Altum* vero mare etiam ibi esse potest, ubi proximum est littorum oris. *Boxhornius.*

Cap. 79. *Diem prædixisse*] An potius *prodixisset?* Id enim verbi potius in hac re usurpatum. Livius l. III. 'In carcerem est conjectus, eique Tribunus diem prodixit.' Ex eodem et item aliis plura exempla dat Scaliger in Festum. Sane et Muret. ita legit. *Acidalius.*

Cap. 80. *Celenderis*] Sic cum esset in vulgatis, Lipsius testatur, apud Josephum legi, *Celendris:* quam vocem repperi etiam in Man. *Pichena.*

In numerum legionis composuerat] Recte, *in numerum*, nam neque animos, neque experientiam aut usum, ne arma quidem legionariorum habebant, adeoque nihil præter numerum. *Freinshemius.*

Hinc militum, inde locorum] Supplet Muretus: *hinc militum vis, inde locorum asperitas.* Sed ex ingenio tantum. *Pichena.* Ego probo. *Acidalius.* Excusa bene stat: nam asperitas non tantum loci, sed militis. Sic Horat. Ode 1. 'acrem militiam' dixit, id est, asperam: et alibi, 'gnavus et asper.' Et 'sævitiam Centurionum,' noster l. I. qui rigidi dicti, et asperi. *Aurelius.*

Cap. 81. *Interim Piso*] Pisoni consilium fuit; quale Thracibus IV. 48. et Germanis H. V. 21. *Freinshemius.*

Semet adflictando] Non est credibile Pisonem virum arrogantis animi, et primæ nobilitatis et ex stirpe Numæ regis, nec fortunæ succumbentem, semet afflictasse. Lego igitur, *Et pro muris modo sua castra metatus ad conflictandum.* Aurelius. Progressus extra muros nihil omittebat, quibus ad misericordiam flecterentur, modo semet ipsum miserans, suamque sortem deplorans. *Pro muris* reddit Germ. supra murum: falso; licet adstipulentur omnes, præter Gal. *Freinshemius.* Recte meo judicio omnes, qui *pro muris*, ut *pro rostris, pro tribunali*, acceperunt: nec potest placere *progressus extra muros.* Quousque enim progredi tuto poterat, qui extra muros, qua parte incubuerant Sentiani, nihil vacuum aut liberum habebat? Et quanto commodius hæc invidia fiebat ex alto et late conspecto loco? quantoque ad plures pertinebat et visus adflictantis sese et vox querentis ac sollicitantis? Sic igitur accipe, Pisonem circa id ipsum tempus, quo rejiciebantur et se claudebant intra munimenta sui, eodem per aversam portam rediisse a tentata classe et dum parant Sentiani, quæ oppugnando essent idonea, in summis mœnibus hanc tragœdiam saltasse, donec Sentius parata jam parte instrumenti canere signa et vim fieri jussit. *Gronovius.*

Occanere cornua] Occulte surreptum Sallustio est, 'Jussu Metelli cornicines occanuere.' *Lipsius.*

Cap. 82. *Dolor, ira, et erumpebant*] * questus. Eundem ordinem in exprimendis affectibus ejusmodi, eorum singularem artificem sequi Nasonem, passim observare est. Quod monendum erat, quia ejusmodi elegantias, aut potius fulmina ac vires scribendi, pauci observant, pauciores exprimunt et sequuntur. Nam hæc quoque non prætermittenda sunt illis, qui ad antiquorum exemplar ac judicium se componunt. *Boxhornius.*

In extremas terras relegatum] Cum libro proximo *externæ terræ* dicantur illæ Orientis, in quas relegatus est Germanicus, ut infra, 'Ob longinquitatem itineris externis terris quoquo modo crematum:' et 'differri etiam per externos.' Imo hoc ipso libro, ubi Alexander et Germanicus comparantur: 'Utrumque suorum insidiis externas inter gentes occidisse:' hic etiam scribendum censeo: *Ideo nimi-*

rum in externas terras relegatum. Adde, quod apud veteres extrema potius sæpiusque dicantur loca Septentrionis et Occidentis, quam Orientis, ut, 'Extremi hominum Morini;' et ejusmodi alia. Imo extremæ fere terræ dicuntur ultimæ, post quas aliæ non restant. In quam rem plurima ipse Tacitus sufficit exempla. Vide Agric. vitam. *Boxhornius.* *Extremas terras* intellige imperii Romani. Florus IV. 1. 'quod in extremis finibus mundi arma Romana peregrinabantur.' Cicero ad fratrem I. 1. 'Non ignoro, quid sociis accidat in ultimis terris, cum audiverim in Italia querelas civium.' Locorum, quæ affert pro *externis*, alia ratio est. *Gronovius.*

CAP. 83. *Saliari carmine*] His carminibus nominari valde laudabile erat. Sic Plutarch. in Numa. Et Servius in Æn. VIII. 'Famam cupit,' ait, 'pro opera, videlicet, quod est votum illustrium virorum.' Varro tamen ait Salios, qui cantant Mamurium Veturium, significare veterem memoriam. Quæ aliquis γραμματικώτερος composuerit, non ego. *Aurelius.*

Querceæ coronæ statuerentur] De hoc ponendi coronas querceas, vel etiam aureas super curules sellas antiquo more, et veteres scriptores meminerunt, et ex argenteis denariis constat, in quibus sellæ hujusmodi superimpositis coronis significatæ sunt: et fortasse denarius Augusti, in cujus altera parte, sella curulis habetur cum duabus coronis, ad honorem pertinet Cæsari decretum, de quo ita Dio l. XLIV. 'Εψηφίσαντο, inquit, τόν τε δίφρον αὐτοῦ τὸν ἐπίχρυσον εἰς τὰ θέατρα, καὶ τὸν στέφανον, τὸν διάλιθον, καὶ διάχρυσον εἰσάγεσθαι. Itaque sellæ curuli in eo denario inscriptum est, CÆSAR. DIC. PERP. *Ursinus.*

Arcus additi] De istis arcubus Suet. Claud. I. 'Præterea Senatus inter alia complura marmoreum arcum cum tropæis via Appia decrevit, et Germanici cognomen ipsi posterisque ejus dedit.' *Aurelius.*

In monte Syriæ Amano] Ptolemæus eum in Cilicia ponit. Cic. Epist. ad Att. l. v. 5. 'Inde ad Amanum contendi, qui Syriam a Cilicia aquarum divortio dividit.' Ita etiam fam. ep. II. 10. *Mur.*

Tribunal Epidaphne] Plin. l. v. 21. Epidaphnes scribit esse cognomen Antiochiæ. Ego regionem ejus urbis fuisse arbitror. *Muretus.* In æreo numismate, quod est apud me, ΑΝΤΙΟΧΕΩΝ ΤΩΝ ΕΠΙΔΑΦΝΗ, inscriptum est, quod facit ad Taciti locum. *Ursinus.* Liber Mach. II. c. 4. sic habet: 'Ipse loco tuto se continens, Antiochiæ secus Daphnem.' Et noster heic *Antiochiam* ab *Epidaphne* disparat, cum ait, 'Antiochiæ sepulchrum, tribunal Epidaphne positum.' Epidaphne autem pars est, et suburbium Antiochiæ. Et Antiochiæ porta erat, quæ Daphne dicebatur; qua scilicet iter erat ad Daphnem, de qua D. Hieron. in vita D. Ignatii, Catalogo scriptorum Eccles. Dio l. LI. de Daphne suburbio Antiochiæ mentionem facit. Et Libanius scripsit de Daphne orationem luculentam, quam laudat Julianus scribens ad eum. Auctor quoque Egesippus l. III. 5. Daphnem istud suburbium scribit vocari, quod perpetuam habeat viriditatem. Eamque describit eleganter Sozomenus l. v. 18. histor. Eccles. aitque templo Apollinis et oraculo valde commendatam fuisse apud paganos. Narrat et in eo lucum Daphnes, de quo XI. libro Cod. 'de cupressis ex luco Daphnes.' Et credibile est, amœnum istud Suburbanum, Germanicum subiisse in adversa valetudine, in quo Balista unus ex XXX. tyrannis agrum habuit, ut scribit Spartianus. Quamvis autem Suetonius dicat *Antiochiæ obiisse*, et noster *Epidaphne;* idem est. Quippe nomine urbis, etiam suburbia con-

tinentur, ut ait L. Ut Alphenus. de verb. signif. D. Plinius quoque ita accipiendus est l. v. 21. ‘ Antiochia libera, Epidaphne cognominata.’ Quod scribit ad differentiam ejus Antiochiæ, quæ in Mesopotamia et Cilicia. *Aurelius.*

Censeretur clypeus] ‘ vultus ejus imago:’ et infra: ‘ Rogo quantum pretium est Clypeus in curia? tantæ victoriæ, quantæ una aurea statua.’ *Vertranius.* De hac clypei ponendi consuetudine, et quando primum Clypei imaginum publice, quando in domibus positi, itemque de æreis Clypeis cum argenteis imaginibus, videndus Plin. xxxv. 2. et 3. Addi potest locus ex oratione xii. Hadriani Imp. quem refert Charisius l. xi. ‘ Divus,’ inquit, ‘ Hadrianus orationum xii. A vobis, P. C. peto, et impetratum validissime cupio, ut proxime imaginem Augusti argenteum potius Clypeum sicut Augusto ponatis,’ &c. Atque hic ipse ex argento Clypeus signatus est in pluribus Augusti denariis cum inscriptione, CLV. hoc est, CLVPEVS, antiqua scriptura, ut *Sulla* pro *Sylla*, nisi forte sit, CL. v. pro Clypeus votivus. Præterea Pedianus in Verr. l. xi. *Fornix*, inquit, *Fabianus arcus*, *&c.* Atque hujusmodi scuta in argenteo denario M. Lepidi columnis Basilicæ Æmiliæ affixa videntur. Suetonius in Caio, 16. ‘ inter reliquos honores decretus est Clypeus aureus, quem quotannis certo die collegia sacerdotum in Capitolium ferrent.’ Trebellius Pollio in Claudio, ‘ Claudio,’ inquit, ‘ Clypeus aureus senatus totius judicio in Romana curia collocatus est,’ &c. De Clypeo Scipionis cum imagine patris et patrui videndus Silius Italicus, l. 7. *Ursinus.* Egregia multa de clypeis istis Ursinus et Lipsius, quorum monumentis, addat licet antiquariæ rei mysta Inscriptionem unam alteramque, quarum hæc comparet in operis integri pag. 496. 4, 6. illa 172, 2. *Gruterus.*

Cuneum Germanici appellavit] Mos olim receptus, honoris causa, bene meritorum, inprimis Principum, nomina iis etiam indere rebus, quarum frequentior, ac in cujusvis ore, et perpetuum fere ob usum perpetua mentio est, ut legibus, urbibus, legionibus, turmis, &c. Et hodie observatur. Militiæ celebriora opera, bellicæ naves, aliaque ejusmodi, tantorum hominum nominibus apud nos aliosque insigniuntur. *Boxhornius.*

CAP. 85. *Apud Æediles vulgaverat*] Minus expressa apud alios vestigia hujus moris: quæ hic in Tacito clara. *

Exacta et a Titidio] Vertranius *exactum*: cui adsentio. *Lipsius.* Faërnus addebat vocem, *ratio*, et legebat: *Exacta et a Titidio Labeone Vistiliæ marito ratio, cur, &c.* Fieri autem potuit, ut id verbum, quod duabus tantum literis notatum esset, rō facile librarius omiserit. *Ursinus.*

Sexaginta dies] Dies sexaginta dati lege Julia, a die divortii, marito ad accusandum. Clarum ex l. xi. xiv. xv. Ad legem Juliam de adulteriis; quas vide. *Lipsius.*

De sacris Ægyptiis] In omni Rep. bene instituta semper summo studio provisum est, ne inter cives esset varietas religionum. Itaque sapienter Cic. in legibus hoc statim a principio statuit, ‘ separatim nemo habessit Deos, neve novos, sed nec advenas, nisi publice adscitos, colunto.’ Postumius consul apud Liv. xxxix. 16. Servius in l. viii. vs. 187. Cum igitur multi, et in urbe et per Italiam Ægyptiis et Judaicis ritibus dediti essent, eos senatus pellendos judicavit. Atque Ægyptii quidem omnium mortalium superstitiosissimi erant, ut ex Herodoto, Diodoro, Plutarcho, Juvenali Sat. xv. aliisque cognosci potest. Multi autem Romæ Ægyptiis superstitionibus infecti erant: colebantque Isin, Anubin,

Serapin, Ægyptios Deos, quibus etiam templa publice posita erant. Nam et apud Catullum improba quædam puella homines ad lecticam a Catullo commodato petit, quibus ait se velle ad Serapin deferri, et Tibullus ægrotans Isidem El. invoc. l. I. 3. Prop. II. 33. Ovid. I. de arte 75. Horat. l. I. Sat. 9. vs. 70. Juvenal. XIV. 97. Sed cum utraque, sive religio, sive superstitio, publice suscepta esset: quid tandem fuit quod huic Senatusconsulto causam dederit? De sacris Isiacis pulchram leges historiam apud Josephum l. XVIII. antiquit. cap. 4. De Paulina matrona nobili, sub Tiberio. Judæi cur pulsi ex urbe, narrat idem Josephus l. XVIII. antiquit. c. 5. de Fulvia agens. *Muretus.*

Ea superstitione] * ad Christianos. De hoc graviter me accusatum fuisse accepi; quod, jam fere receperint scholæ illis verbis demonstratos fuisse *Christianos*, cum testimonio ejusdem Cornelii, qui l. XV. 'execrabilem superstitionem:' et Plinii ad Trajanum, qui 'superstitionem pravam immodicamque,' et Suetonii qui 'novam ac maleficam,' appellant Christianam religionem, tum quia in lege ultima Cod. de *Judæis et cœlic.* Judæi arceantur dignitatibus atque honoribus. Quamobrem nisi de Christianis Ulpianum sensisse dicamus, pugnabunt leges illæ duæ, seque invicem abrogabunt, contra quam JCtorum receptæ regulæ patiantur. Verum obtrectatores istos oportuit docere, non sectam Judaicam appellari *superstitionem*, sed ex probato aliquo auctore, *superstitionem Judaicam* significare Christianam religionem: ita enim recte, et non ex generibus et regulis pervulgatis aliena vituperassent. Quintil. l. III. 'Qualis est primus Judaicæ superstitionis auctor.' Quibus verbis Mosen significat. Abrogatio vero legum, alterius negocii est: de qua suo loco scripsi cumulatissime. *Ferrettus.* Quæ tametsi ab Æmilio Ferretto verissime scripta fuissent, Alciatus *Judæos* pro Christianis exaudiens, in diversam partem ivit. Sed aliam *Judæorum*, aliam *Christianorum* appellationem quis non videt? Quod si nomine illorum hos exaudiat hoc loco et similibus Alciatus, quid causæ est, quod non idem faciat apud Tranquillum in Julio 84? Credo equidem, quod nondum, DN. NR. carne tectus esset. Alias igitur *Judæam provinciam, Judaicam fiscum, Judaicam vitam* apud eundem Tranquillum vir eruditissimus Christianis accommodabit? et hoc nemini visum iri putem. Decepit autem Alciatum ultima constitutio earum, quæ in Justiniani Codice referuntur titulo de Judæis, qua Theodosius et Valentinianus AA. Judæos dignitatibus atque honoribus arcent: cum antea Severus et Antoninus Judæis honores permisissent. Quibus autem mens erit sana, ut olim licuit, semper licebit, posterioribus leges priores abrogatas censere: ita ut Cæsarum rescripto sanctio civilis ab Ulpiani scripto recesserit. *Vertranius.* Andreas Alciatus l. III. dispunction. c. 8. et in tit. de decurionibus, hunc locum putat accipiendum de Christianis, non recte. Idem æque inepte existimat in l. *Generaliter.* D. de decur. nomine *Judæorum* Christianos intelligi. Quod cæteris omissis, tribus tantum argumentis, refellam. Primo, Tiberius Christum non oderat, sed et supplicio affectum graviter tulit, et retulit ad Senatum de eo referendo in numerum Deorum, &c. et ipse, repugnante Senatu, in sententia mansit, comminatusque est periculum accusatoribus Christianorum, Tertull. in Apologetico. Secundo Christiani adhuc nulli erant, nam nomen hoc Antiochiæ primum institutum est, et hoc tempore Chris-

tus nondum cœperat concionari, Actor. XI. Tertio Josephus l. XVIII. 5. Κελεύει πᾶν τὸ Ἰουδαῖον τῆς Ῥώμης ἀπελασθῆναι· οἱ δὲ ὕπατοι τετρακισχιλίους ἀνθρώπων ἐξ αὐτῶν στρατολογήσαντες, ἔπεμψαν ἐς Σαρδὼ τὴν νῆσον. *Muretus.*

Coërcendis illic latrociniis] Quæ latrocinia, non modo ex Sardinia, sed a vicina Corsica erant: nam Strabo, qui hoc ævo viguit, scribit in Corsicæ montibus plures, qui latrociniis viverent, ferasque immanitate superarent, exstitisse. Et ad id forsan respexit Tiberius. At in omnibus provinciis Præsides erant aut alii magistratus, qui latrocinia coërcerent. 'Et Præses provinciæ latrones conquirere debet.' L. XIII. de off. præs. Milites autem erant stationarii huic rei destinati. Sic enim in Apolog. Tertull. 'latronibus vestigandis per universas provincias militaris statio sortitur.' Non prætereo Sallustium in fragmentis, ubi de Sardinia, statim addidisse: 'Genus militum statim a pueritia suetum latrociniis.' *Aurelius.*

Ob gravitatem cœli] De Sardiniæ gravi cœlo hæc cecinit Claudian. de bello Gildonico, in fine: 'quæ respicit Arcton, Immitis, scopulosa, procax, subitisque sonora Fluctibus, insanos infamat navita montes. Hinc hominum pecudumque lues, hinc pestifer aër Sævit, et inclusis regnant Aquilonibus Austri.' Pomponius Mela de situ orbis l. II. 7. de Sardinia loquens ait: 'soli quam cœli melioris, atque ut fœcunda, ita pœne pestilens.' *Pichena.*

Vile damnum] An potius *utile damnum* scripsit. Quomodo Vellei. II. 46. 'Utile Imperatoris damnum salvo exercitu fuisset Reip.' Sic in Historia Miscella XIII. 15. 'Gothos perdidisse Theodosio magis lucrum quam damnum fuit.' Dictum esset ad eam fere formam, qua supra I. 8. 'Adrogantem moderationem' Tiberio exprobrat. *Freinshemius.* Acutius quam verius puto. Statius I. Th. 'jacturaque vilior orbi Mors hominum.' *Gronovius.*

CAP. 86. *Capiendam virginem*] Et de verbo, et de ritu toto, scripsi in proprio Syntagmate *De Vesta et Vestalibus.* Lipsius. Vid. Gellium lib. I. 12. Plutarchum in Numa. *Muretus.*

In eodem conjugio] Id est, univira esset: cujus rei honos. Tertull. *Lips.*

Dissidio domum immixuerat] Scribendum *discidio*, et hic et quotiescunque pro divortio hæc vox occurrit. Verissimum est enim, quod observavit Giphanius, male hoc nomine a Scioppio reprehensus, *dissidium* esse dissensum animorum, *discidium* disjunctionem, quæ fit corpore, loco, domo. Vide ad Liv. XXV. 18. *Gronovius.*

Decies sestertii dote] Magis placeret: *Et Cæsar quamvis posthabitam decies sestertium* &c. non, *sestertii* Ursinus. Fallitur: nam *dos decies sestertium*, Latinum non est, sed *dos decies sestertii.* Gronovius.

CAP. 87. *Statuit frumento pretium*] De modo pretioque annonæ, infra l. XV. *Lipsius.*

Qui ipsum dominum dixerant] *Mart. quoque rursus: 'Cum te non nossem, dominum regemque vocabam.' Sed nemo certe felicius, nemo elegantius Græco Poëta Pallada hoc tetrasticho: Ἢν ὁ φίλος τι λάβῃ, δόμινε φράτερ εὐθὺς ἔγραψεν. Ἢν δ' αὖ μή τι λάβῃ, τὸ φράτερ εἶπε μόνον. Ὤνια γὰρ καὶ ταῦτα τὰ ῥήματα, αὐτὰρ ἔγωγε Οὐκ ἐθέλω δόμινε, οὐ γὰρ ἔχω δόμεναι. Negat Poëta, velle se dominum salutari, quia non habet, quod det assentatori, hoc modo eum salutanti. Ludit autem similitudine nominis δόμινε et δόμεναι. *Alciatus.*

CAP. 88. *Reperio apud scriptores senatoresque eorum temporum*] *Non dedecet ergo missam facere *seniores* eruditissimi viri substitutionem. *Su-*

liverim. Dissentire me cogit veritas a reip. literariæ constituendæ Duumviris, quibus placet extruso illo, *Senatoresque*, substitui, *senioresque;* quia aliquoties infra advocarit ævi sui testes Tacitus. Non nego; sed iisdem locis diserte addit, vel, *memini audire me ex senioribus:* vel, *audita scriptaque senioribus tradam.* At hic, inquit, *reperisse;* in libris videlicet horum, quidem ἀνεκδότοις, illorum vero luce publica donatis. Nempe Senatores fere commentaria conficiebant eorum, quæ dicerent, quæ audirent in curia: ea manebant in familiis, et ostentabantur nonnunquam a posteris; utpote e quibus æque atque ex actis publicis privatisque concinnari posset legitima historia; ut pluribus probavi in Suspicionum libris. *Gruterus.* Lipsius *Senioresque* emendat. Et placuit hoc nob. Dousæ: nescio an etiam aliis; mihi quidem non potest. Si enim vult Tacitus dicere, audisse se hæc ex senioribus, obsecro an utatur tum ea loquendi ratione, *Reperio apud seniores?* Potius; *Comperio ex senioribus.* Sed emendationem quidem puto certam: sensum autem paulo diversum; ut capiamus, non audisse ex ipsis, sed in scriptis eorum, qui tum temporis vixissent, et audita vel visa scripsissent, reperisse. Cujus mentis est omnino illud etiam lib. XI. 'Verum audita scriptaque senioribus tradam.' De cujus loci sententia, suo tamen loco infra hæreo, sed frustra: alia ejus mens esse quam hæc non potest. *Acidalius.* Recte *Seniores* reponunt, non *Senatores.* Sic Livius l. VII. 'Repetitum ex seniorum memoria.' Suet. in Claud. 15. 'Illud quoque a majoribus natu audiebam.' Noster de Druso l. III. 'Vera prorsus seniores loquutos: displicuisse regnantibus civilia filiorum ingenia.' Et l. XIII. 'Adnotabant seniores.' Tertull. in Pallio: 'Et autumat superiorum profanitas.' *Aurelius.*

Canitur] Quibusdam, clarus est. Sed exactius alii, qui *canendi* verbum proprio significatu accipiunt. Notus enim hic Germanorum mos ex Taciti Germ. 2. 3. *Freinshemius.*

ANNALIUM LIB. III.

CAP. 1. *Nihil intermissa*] * Cod. de naufrag. et Virgiliana Dido Æneam media hieme de navigando cogitare miratur. Sed et mare ipsum, cum fremeret, commotumque ac concitatum esset, *hiemare* dicebant. Sic Sallust. *hiemantibus aquis.* Et *hiemem* vocabant *tempestatem.* Muretus.

Litora Calabriæ contra] Quæsita orationi peregrinitas, poëtica vocum collocatione, qualis est illa Virgilii, 'Italiam contra.' *Idem.*

Violenta luctu] * Horatius, de fluvio: 'Multa mole docendus aprico parcere prato.' *Idem.*

Celerrimum fidissimumque adpulsu erat] * De eo videndus Strabo l. VI. *Idem.*

Proxima maris] Legendum *mari.* Idem. Nihil est mutandum, quamvis *proxima mari* usitatius sit. *Ursinus.* Omnes interpretantur de locis mari vicinis. Sed ipsa verba interpretationem hanc non ferunt, neque

proxima maris aliter possunt accipi, quam de proximo mari; sive ipsius maris proxima parte. Sicut III. 73. 'intima Africæ,' pro intima Africa, aut intima parte Africæ IV. 46. et XII. 56. 'Edita montium:' et in hoc ipso vocabulo H. III. 42. 'Proxima litorum.' XV. 58. 'Proxima municipiorum,' pro proximis litoribus aut municipiis. Sic igitur et 'proxima maris' interpretanda erant, si verbis inhæreamus. Nam sententiam versionum magis probo; adeoque non *proxima maris*, sed *mari* legendum arbitror, litera scilicet sibilante, quæ ex vicinitate sequentis vocabuli temere, ut solet, hæsit, rejecta. *Freinsh.*

Silentione an voce] Mœstitiæ comes et silentium. Job. 2. 'Sederunt cum eo in terra septem diebus et septem noctibus, et nemo ei loquebatur verbum: videbant enim dolorem esse vehementem.' *Aurelius.*

Successit, non alacri] Solent enim qui ex longa navigatione portum, quem petebant, vident, terram salutare, et multas lætitiæ significationes dare. Virg. III. 'Italiam, primus conclamat Achates; Italiam læto socii clamore salutant.' *Muretus.* Ego cum illis potius sentio, qui classem, ut per ipsam rei naturam opus est, sensim admotam et propinquiorem litori factam exponunt: non ut studio cursui temperatum, aut segnius redditum fuerit remigium: quod sicut non intendisse per alacritatem, ut solent appellentes in desiderata loca, ita neque remisisse videri possunt, sed eodem tenore inceptum iter esse prosequuti. *Freinsh.*

CAP. 2. *Munera fungerentur*] Non nove, nec ex Latinitatis portento: quippe ita Plautus in Triumviro: 'Sequere, mea nata, ut munus fungaris tuum.' Et in Asinaria: 'Munus adolescentuli Fungare.' *Aurelius.*

Atque ubi colonias transgrederentur, atrata] Id est, pullis et lugubribus vestibus amicta. *Plebes* antiquus nominativus pro plebs. *Trabeati equites*, ut a plebe discernerentur, pompamque illam augustiorem, et majestatis pleniorem redderent. *Muretus.* Quamvis in Germanici funere 'trabeati equites incessissent,' non ob id tamen inferendum, trabeam funerale indumentum extitisse, sed bene familiare equitibus in publicis solennitatibus. *Marc. Donatus.* Existimo tunc trabeas fuisse atratas, et ex nigro colore, sed habuisse formam trabearum, quæ vestimenta erant primum regia, postea militaria et peculiaria equitibus Romanis, a trabibus intextis discoloribus ex purpura et cocco. *Aurel.*

Trabeati equites] * Illæ enim propriæ equitum: (nam Grammaticorum inventa hic non moror, qui faciunt etiam regum, ducum, augurum:) et ideo *Trabeata agmina*, ipsi equites Statio, in Epulo Domitiani: 'Hic cum Romuleos proceres, trabeataque Cæsar Agmina, mille simul jussit discumbere mensis.' Et in v. Silvarum ad Crispinum: quem locum fusius adscribam, quia mei eget: 'non te series inhonora parentum, Obscurum proavis, et priscæ lucis egentem Plebeia de stirpe tulit: non sanguine cretus Turmali trabeque ac remis, et paupere clavo Augustam sedem et Latii penetrale Senatus Advena pulsasti: sed præcedente tuorum Agmine.' Vere enim emendo, *non sanguine cretus Turmali, trabeaque Remi, nec paupere clavo*: id est, Non tu ex plebe satus, imo nec ex ordine equestri; quem deinde describit tribus notis, luxuria non indecora ingenii, ut solet in illo poëta. *Turmalem sanguinem* vocat; quia propriæ equitum Turmæ: *Trabeam Remi*, quia ii trabeati, exemplo regum: *Pauperem clavum*, id est, angustum et artum, qui ordinis equestris. *Lipsius.*

Vestem] * Virgil. in funere Miseni VI. 221. Statius in Epic. Glauc. 159. Silius l. X. in funere L. Æmilii Paulli

570. *Muretus.*

Solemnia] Νόμιμα. *Muretus.*

Diversa oppida] Non ii modo, quorum oppida prætervehebatur funus, sed ii quoque, quorum oppida, *diversa*, id est, devia erant, obviam tamen proficiscebantur, et pro copiis pompam illam cohonestabant. *Lipsius.*

Cap. 3. *Apud auctores rerum*] Tacitus ab exemplari videtur discessisse, cum, *auctorem rerum*, historiæ scriptorem vocavit, qui Sallustio est rerum administrator gestorque, ut imperator qui bella gerit. 'Tametsi haudquaquam par gloria sequatur scriptorem et auctorem rerum.' *Turnebus.* Sic hoc ipso libro: 'C. Sallustius Romanarum rerum florentissimus auctor.' *Muretus.*

Cap. 4. *Vastus*] Olim emendavi *per silentium vastum;* atque adeo certa mihi emendatio visa est, ut eam recipere non dubitaverim. Nam ipse Tacitus sic sæpe locutus est. l. iv. 'hostisque clamore turbido, modo per vastum silentium, incertos obsessores effecerat.' Hist. l. iii. 'Vastum primo silentium mox cuncta simul erumpunt.' In vita Agricolæ: 'Vastum ubique silentium, secreti colles.' Etiam Livius l. x. 'deinde ut silentium vastum in urbe.' Et optima est constructio: Dies erat inquies, modo per vastum silentium, modo ploratibus. Observavi sæpissime in veteribus libris, idque in nonnullis editis quoque conspicitur, *m*, literam, in fine dictionum nonnunquam scribi, 3, tanquam ternarii numeri notam, adeo ut mirum non sit, si aliquando pro litera, *s*, accepta sit a librariis. Hinc in auctore nostro multi errores irrepserunt, ut suis locis ostendemus. *Pichena.* At mihi falli vir optimus videtur. Nam si *vastum silentium* accipimus, tam dies inquies fuit silentio quam ploratibus. At quid est *per silentium inquies?* Apud Ovidium in regia Somni, 'Muta quies habitat.' Apud Statium 'pressisque silentia pennis Muta sedent.' Si ἀντὶ τοῦ *inquies* apud Tacitum esset *varius*, tolerarem. At Tacitus utrique proprium assignat verbum. * *Gronov.*

Miles cum armis] Corrigo, *miles sine armis.* Quid enim novi est militem videri cum armis? Sed deposuerat, opinor, arma, ut dolorem testaretur, quemadmodum magistratus insignia sua. *Harlæus.*

Quam ut meminisse imperantium] Nam hæ voces aperte ad aliquam imperantium contumeliam pertinebant: sed illa querentibus metum ademisse videbatur doloris magnitudo. *Muretus.*

Nihil tamen Tiberium] Pessime enim oderat Agrippinam, ejusque gloriæ invidebat, quo iniquiore animo ferebat tanta in eam conspirantis populi studia. *Idem.*

Superstitem iniquorum] Forsitan *inimicorum*. Rhenanus.

Cap. 5. *Publici funeris pompam*] * debuit. Et animadverterunt ceteræ versiones hunc sensum; vocem tamen *publici* consensu prætermiserunt. *Freinshemius.*

Ticinum usque] Vide quædam non vulgata apud Valerium Maximum, l. v. c. 5. *Lipsius.*

Claudiorum Juliorumque imagines] Ut sæpe alias, sic et hoc loco librariorum error e *Liviis Julios* fecit. Lege ergo *Liviorum*. Tiberio enim et Druso, paterna origo ex Claudiis, materna a Liviis fuit, adoptato in eam materno avo. Sueton. idem testatur et Valer. ii. 4. *Muretus.* Ego potiorem habui veritatis rationem, quam scripturæ. Præsertim quum sciam, quoties ob miram literarum similitudinem confusos legamus cum *Juliis Livios*. Ex testimoniis scriptorum quæ supra ii. 75. relata sunt, aliisque quam plurimis notum est, majorum tantum imagines esse comitata posterorum funera. Quid igitur certius, quam in Drusi exequiis adfuisse Liviorum imagines; quæ materna illi

familia fuerit, quum Juliam gentem nulla tam arcta cognatione contingeret. Neque vero simile est Juliorum nomen postpositurum fuisse Tacitum: quod quamquam leve videatur, illis tamen jam tum temporibus observatum scimus, ut digniores qui essent, iidem et priores nominarentur. *Freinshemius.*

Cuicumque nobili] Τῷ τυχόντι τῶν εὐπατριδῶν. *Muretus.* Recte vero, qui vocabulum *nobilis* retinuerunt. Sicut enim nunc longe inferior est quem *nobilem* vocant, quam qui *Gentilhuomo* censetur; ita quondam contra fuit: neque quisquam habitus est *nobilis* præter illustrissimos et *longa decora præferentes*, ut eos describit Seneca apud nostrum XIV. 53. *Freinshemius.*

Quanto prima] Legendum, *quando*, ἐπειδή. *Muretus.*

Non fratrem] Drusum: nam de Claudio vix cogitabant, quem in pecudis prope potius quam hominis loco habebant, et sciebant non potuisse per se longius progredi, cum ita duceretur a Druso, ut nervis alienis mobile lignum, et inter aulæ ludibria, ut ait Suetonius, haberetur, cui rei aliud argumentum paulo post reperiemus. *Muretus.* Non sui, non historiæ obliviscitur noster, sed primo loco loquitur ut historicus, posteriore vicem gerit eorum, qui Tiberium maligne carpunt, suaque id facit sibi solita obliqua oratione. Obtrectatores autem ea de causa de Claudio silent; quod erat despectus, et inter aulæ ludibria, unde parum nihilve decoris Germanico: nisi forte Claudium putas ab eo moribundo his verbis designatum fuisse Ann. lib. II. 'Referatis patri ac fratri, quibus acerbitatibus dilaceratus, quibus insidiis circumventus miserrimam vitam pessima morte finierim.' Iidem non tamen Drusum transmittunt, immo ex modo ejus occursus, Tiberii adversus Germanicum simultatem et invidiam mentiuntur. Quam autem Claudius vixerit omnibus despicatus, de Suetonio disce, in Claud. c. 3. 4. 5. *Salinerius.* Cave cum eruditissimo Taciti interprete, *fratres*, rescribas. Quamquam enim duo Germanico superstites fratres, Claudius natura, adoptione Drusus, et supra scripserit Tacitus, utrumque Tarracinam usque progressum: cum tamen hæc omnia invidiose in Tiberium a populo dicantur, unius modo fratris Drusi, filii Tiberii, facit mentionem. Et certe Claudius excusari merebatur, quia haud dubie prohibitus est a Tiberio ulterius progredi, quam Drusus, ne plus, quam hic, lugere, magisque affici videretur. Hæc causa quoque est, cur de matre Germanici Antonia hic non queratur populus, licet nullo insigni officio in Germanicum functa. Nam id noluerat Tiberius: ut supra. Quidni credamus idem Claudio evenisse? Itaque non de eo, sed Druso, hæc sunt accipienda, ut ad majorem invidiam concitandam in Tiberium, ejusque domum, comparata. *Boxhornius.*

Instituta] Non tantum de legibus dicuntur, ut nonnemo accepit: sed etiam de moribus et consuetudine: quæ significatio huic loco convenientior est. *Freinshemius.*

Præpositam toro effigiem] Lege, *propositam in toro effigiem.* Herodiani autem locum e principio l. IV. quoniam ad hæc illustranda mirifice pertinet, etsi jam vulgatus est, ne quid tamen desideretur, apponam, ut a Politiano conversus est, paucis tantum quibusdam, in quibus ille turpiter erravit, emendatis: ne cui tam multa Græca molesta sint. * Hactenus Herodianus. Constat autem eorum, quæ ab ipso commemorantur, partim etiam vetustioribus temporibus in usu fuisse, alia gliscente, ut fit, adulatione, ad imperatores omni honoris genere celebrandos, a posteris excogitata esse. *Muretus.* Facit huc illud Propertii. 'Nec mihi tunc fulcro sternatur lectus eburno, Nec sit in Attalico mors

mea nixa toro.' *Acidalius.* Imo *propositam*, id est, in toro positam conspicuam omnibus: ita enim mos erat. *Grotius.*

Vel doloris imitamenta] Simile in Claudii funere, l. XII. 'Ceterum peractis tristitiæ imitamentis.' *Lipsius.*

Doloris imitamenta] Vetus scriptura, *rei doloris imitamenta*, legendum est, *veri doloris imitamenta.* Muretus. Falsus Mureti libellus, dum affirmat, veterem scripturam esse, *rei doloris:* unde ipse, *veri doloris.* Ms. enim nihil discrepat a vulgatis. *Pichena.* Non recte acceperunt, tamquam in eadem classe cum lacrimis, laudationibus, aliis, quæ præmittuntur, ut serio præstari solita censerentur: et hæc veteribus potius quam ipsi Tiberio, ad quem et matrem Liviam unice respiciunt, attribuerentur. Sensus et ordo verborum Taciti talis est: Ubi illa veterum instituta, subaudi mansisse, aut quid simile: dein exsequitur quænam dicat, Præpositam toro effigiem, &c. lachrymas; et hic quidem finiunt instituta veterum, quæ hic recensere voluerat: itaque non conjungentem particulam, sed disparantem subnectit, 'vel doloris imitamenta.' Ubi manserunt instituta veterum, aut saltem (si illa serio non potuerunt exprimi) imitamenta doloris. *Freinsh.*

CAP. 6. *Gnarum id Tiberio fuit*] Dele verbum *fuit.* Sic lib. I. 'gnarum id Cæsari.' *Muretus.*

Monuit edicto] Ita moris ætate illa, ut Princeps populum peccantem aut exorbitantem alloqueretur per libellum, coërceretque. Eo respicit metaphora scita Senecæ, epist. 95. 'Præcepta sapientiæ, quæ affectus nostros velut edicto coërcent et obligant:' et cave quidquam ibi mutes. *Lipsius.*

Idque et sibi et cunctis] An non magis, *et functis?* In vulgata mihi frigus. *Lipsius.*

Cunctis] Mihi multo majus frigus in τῷ *functis.* Quid enim? an *functis* vel mortuis egregium erat, quod nemo eorum tam flagranti desiderio celebratus esset? Immo et sibi, inquit, honestum decensque esse et omnibus, qui sic Germanicum desiderarunt. Maluit autem dicere *cunctis*, quam *populo Romano*, quia mox voce *populi* usurus erat. Nam gravi luctu et sibi honorem habitum significat, cui proximus erat Germanicus, et ipsos lugentes laudem mereri, quod sic testarentur, quanti virtutes ejus facerent. *Gronovius.*

Non enim eadem decora] Sententia commoda: non eadem decere Principes viros primoresque in republica, et ipsum imperatorem; eadem, inquam, quæ populum. Huic luctum permitti, at non illis.* Similia Euripides in Iphigenia, ubi Agamemnon profatur: 'Η δυσγένεια δ' ὡς ἔχει τι χρήσιμον; Καὶ γὰρ δακρῦσαι ῥᾳδίως αὐτοῖς ἔχει Ἄνολβα τ' εἰπεῖν. Τῷ δὲ γενναίῳ φύσιν Ἄναντα ταῦτα. Τῷ τ' ὄχλῳ δουλεύομεν, Ἐγὼ γὰρ ἐκβαλεῖν μὲν αἰδοῦμαι δάκρυ. At vero in Taciti verbis, legebam olim: *Non enim decora eadem Principibus viris et imperatori populo. Modicis domibus, &c.* Populus imperator et princeps, Romani sunt: ideoque contra, de *modicis civitatibus* mox sequitur. Probat Pichena, sed hoc amplius vellet: *Populo, quæ mod. d. a. civitatibus, Convenisse, &c.* Lipsius.

Et imperatori populoque. Modicis] Exigua in speciem depravatio scripturæ tantas tenebras offudit huic loco, ut sententia nullo modo perspici queat. Legendum autem hoc modo: *Non enim eadem decora principibus viris, et imperatori populo, quæ modicis domibus, aut civitatibus.* Comparat *principes viros* cum *modicis domibus*, negatque utrisque eadem decora esse. Modicas enim domos infractio quædam et mollities animi non ita dedecet, quæ principibus viris summe indecora est. Comparat *populum imperatorem*, id est, populum Romanum cum

civitatibus, id est, cum municipiis et aliis tenuioribus oppidis: et ait populum Romanum animo erectiori et fortiori esse debere. Est enim eadem ratio principum virorum ad modicas domus, quæ populi Romani ad civitates: quæ ut etiam in jure proditum est, privatorum loco habentur. *Imperatorem populum* ita dicit populum Rom. ut Virg. 'Romanos rerum dominos:' et ut Claudianus, 'dominam plebem.' *Muretus.* Omnino videtur addendum, *quæ*, quod omissum videri potest a librario, ob alterum, *que*, præcedens. Itaque legendum: *Et imperatori, populoque quæ modicis, &c.* Ursinus. Jungenda illa *imperatori populo*, et relativum *quæ* non inserendum retenta copula *que*, sed ex hac ipsa faciendum alterum *quæ:* et totus locus certissima correctione ita scribendus, ita interpungendus: *Et imperatori populo, quæ modicis domibus, &c.* Opponit principes viros modicis domibus, imperatorem populum modicis civitatibus. Hoc qui non probabit, ille vero vere Morychus. Imperator populus dicitur, ut Virgilio, 'Romanos. r. d.' et Sueton. Cal. 35. 'Dominum gentium populum.' *Acidalius.* Livius lib. I. 34. et 42. populum Romanum appellat, 'principem orbis terrarum populum.' Cic. pro domo sua: 'dominum regum, victorem atque imperatorem omnium gentium.' Virg. Æn. I. 'populum late regem.' Post hæc cum Manuscriptum contulissem, eandem penitus in eo correctionem ac distinctionem inveni. *Pichena.* *Imperator populus* appellatur Romanus, ut apud Florum, 'gentium victor, orbisque possessor, princeps, princeps gentium, regum et gentium arbiter.' Arellio Fusco apud Senec. controv. II. 9. 'Victor omnium gentium populus.' *Freinshemius.*

Abstruserint] Recondiderint, continuerint, devoraverint. *Muretus.* Verbum *abstruserint* mihi omnino convenire non videtur. Loquitur enim de animi infirmitudine et constantia, quæ non est, si tristitia saltem abscondatur, occultetur, sed abjiciatur. Itaque moveor, ut legendum credam, *Absterserint.* Acidalius.

Principes mortales, rempublicam æternam] Præclare hunc locum exsequitur Scipio apud Liv. XXVIII. 'Quid? si ego morerer, mecum expiratura resp. mecum casurum imperium populi Romani erat? Ne istuc Jupiter opt. max. sinit: urbem auspicato, Diis auctoribus in æternum conditam, fragili huic et mortali corpori æqualem esse,' et quæ sequuntur. *Muretus.*

Solennia repeterent] Sic Homerus dixit Il. XXIII. λαοὶ δ' ἐπὶ ἔργα τράποντο: *Populi revertantur ad opera.* Et hoc funere Patrocli peracto. *Aurel.*

CAP. 7. *Illyricos ad exercitus*] Quibus etiam præfuerat ætate superiori, ut priori libro dictum est. *Muretus.*

Petendæ e Pisone ultionis] Forte legi posset, *spe petendæ, &c.* *Erigi spe*, nota phrasis. *Freinshemius.*

Veneficiis Martinam] Ut hic Martina operam Tiberio navavit in tollendo Germanico: sic Neroni in tollendo Britannico Locusta: certe veneficium videtur mulierum peculiare vitium esse. Celebres sunt venenis, ex ultima illa antiquitate, Circe, Medea, aliæque ejusmodi, et totum genus Ægyptiarum mulierum, Helena quoque ab Homero venenorum perita inducitur, neque cuiquam ignotæ sunt Theocriti et Virgilii Pharmaceutriæ. *Canidiam* autem Horatii quis ignorat? et fere ubicunque veneficiorum aut superstitionum magicarum, ibi et mulierem mentio. Unde *venefica* et *trivenefica* vulgaria in mulieres, et usitata in comœdiis convicia. Quin etiam vera causa, cur Pythias in Eunucho Terentiana Chæream *veneficum* vocet, ea est, quod jactatum inter mulieres id convicium esset: non eæ quas adfert Donatus. Unde Medea apud Euripidem uni-

verse pronuntiat, mulieres, nulla magis alia in re, quam in veneficiis doctas et ingeniosas esse. Id cur ita sit, non difficile est ad explicandum. Mulieres enim, quoniam imbecilliores sunt, eo sunt vindictæ cupidiores. Ulcisci autem eos, a quibus se lædi putant, ferro ac palam, propter eandem illam naturalem imbecillitatem, non queunt. Clam igitur venenis idem efficere moliuntur. *Muretus.*

Cap. 8. *Haud fratris*] *Sic Ulpianus in L. *pro herede* D. de acquirenda hereditate, ' Pro herede autem gerere, non esse facti quam animi.' Scævola in l. *His verbis*, de legatis. 3. ' Et chirographis exactis, quam pecunia erogata, reversus in patriam.' Multos alios similes locos collegit summus vir Antonius Augustinus lib. IV. l. 8. emendationum. *Muretus.*

Erga filios familiarium] Lege, *Filiosfamiliarum*, una voce. Ita loqui in usu veteribus, ut patremfamilias, *patresfamiliarum;* filiumfamilias, *filiosfamiliarum* dicerent. Notat id Varro esse a Sisenna, VII. de Ling. Lat. Et deinceps usi multi. Infra lib. XI. ' ne in mortem parentum filiisfamiliarum fenori pecunias darent.' Suet. Cal. 26. ' Patresfamiliarum notos:' et Vesp. XI. ' filiorumfamiliarum:' ita enim legi in v. c. peroptimo, quo usi Ranconetus, Turnebus, Cujacius. Vulgo, *filiofamilias.* Mercerus. Mutavi suadente Mercero, immo Tacito ipso: qui lib. I. dixit: ' numquamne ad se, nisi filiosfamiliarum venturos.' *Pichena.*

Hæc palam] Tum ad vitandam omnem suspicionem conscientiæ, tum quia nolebat ullam potestatem Pisoni facere, illas sceleratas machinationes apud se detegendi. *Muretus.* Hanc causam reddi video, quod operam dare voluerit Drusus, ne secretis sermonibus cum Pisone suspectum se cuiquam redderet. Ego vero aliter hæc acceperim: ideo, nimirum, callido monitu Tiberii, palam, præsentibusque aliis, hos cum Pisone commutasse sermones Drusum, atque imprimis dixisse, ' si vera forent, quæ jacerentur, præcipuum in dolore suum locum:' ut quanto luctui Tiberianæ domui mors Germanici esset, sic palam intelligeretur. Hoc enim maxime volebat Tiberius, ob alia omnia in vulgus suspectus. *Boxhornius.*

Præscripta et a Tiberio] Melius, *præscripta ei.* Lipsius.

Præscripta et] Lego *ei:* et paulo post *tamen*, pro, *tum.* Muretus.

Cap. 9. *Vitandæ suspicionis*] *Frequenti. Sic lib. II. ' Ægyptum proficiscitur cognoscendæ antiquitatis.' Et hoc ipso in libro, ' multa populus paravit tuendæ libertatis.' *Muretus.* Fortasse Tacito magis proprium, *vitandæ suspicioni.* Infra eod. lib. ' Tiberius, quasi firmandæ valetudini, in Campaniam concessit.' Lib. XII. ' Contrahendæ rursus multitudini, gladiatorum spectaculum editur.' Hist. lib. III. ' Is balneas, abluendo cruori, propere petit.' Nihil tamen muto: nam lib. XIV. ' Et cætera ostentandæ pietatis.' *Pichena.*

Dieque et ripa frequenti] Cum vitare potius conspectum populi deberet, cui se invisum sentiebat. *Muretus.*

Festa ornatu] Lege, *festo. Ornatum* autem dixit serta, coronas, lumina accensa, quæ omnia etiam hodie in usu manserunt. *Muretus.* Manuscriptus, *festa ornatu*, unde suspicor legendum, *festa, ornata.* Pichena.

Cap. 10. *Contra Vitellius*] Germanici comites, qui dextram morientis contingentes, juraverant se spiritum ante quam ultionem amissuros, negabant audiendum Trionem, qui in jus vocato Pisone postulaverat, ut ordinario jure nomen ejus reciperent inter reos lege inscripti maleficii. Fuere igitur Trioni prælati, &c. **Vertranius.*

Esse partes Trioni] Lego, *Trionis.* Muretus.

Cognitionem exciperet] Melius erat *acciperet* vel *susciperet.* Et forte pro

illo scriptum fuit ἀρχαϊκῶς, *Ecciperet*, quæ mendo causa. *Acidalius.* Polletus de foro Rom. III. 2. hunc locum exscribens pro *exciperet* præfert *reciperet:* quod si a libro sit, probum esse arbitror. *Freinshemius.* Hoc quidem dilutum nimis, quum constet nullum aliud esse vetus scriptum exemplar horum librorum, quam unde sunt editi. Et nodum in scirpo quærunt. *Exciperet* est admitteret. *Gronovius.*

Conscientiæ matris innexum] Ipsum quoque conscium matri eorum quæ adversus Germanicum facta essent. *Muretus.*

Judice ab uno facilius discerni] Non Tacitus hoc dicit, sed Piso post pessimum ministerium vanissimæ spei serviens. Verius sanctior regis præceptor 3. Pol. cap. 11. Διὰ τοῦτο καὶ κρίνει ἄμεινον ὄχλος πολλὰ, ἢ εἷς ὁστισοῦν· ὅτι μᾶλλον ἀδιάφθορον τὸ πολύ· καὶ καθάπερ ὕδωρ τὸ πλεῖον, οὕτω καὶ τὸ πλῆθος τῶν ὀλίγων ἀδιαφθορώτερον· τοῦ δ' ἑνὸς ὑπ' ὀργῆς κρατηθέντος, ἤ τινος ἑτέρου πάθους τοιούτου, ἀναγκαῖον διεφθάρθαι τὴν κρίσιν· ἐκεῖ δ' ἔργον ἅμα πάντας ὀργισθῆναι καὶ ἁμαρτεῖν, &c. *Gronovius.*

Ad senatum remittit] Hæc erat una ratio expediendi se. *Muretus.*

Cap. 11. *Postquam reo*] Lege, *Post quæ*, ut paulo infra hoc ipso in libro. Sed et in veteri libro plane ita scribitur. *Muretus.* Auctore Manuscripto, parva sed congruens mutatio facta est. Sic paulo infra: 'Post quæ Tiberius:' et supra lib. I. 'Post quæ L. Arruntius.' *Pichena.*

T. Arruntium] Nicolaus Faber, vir quem Probitas et Eruditio juxta amant (veris, nec ambitiosis, laudibus utor) Notis ad Senecam patrem legendum censet, *Lucium*, non *Titum:* verissime. Est illustris ille vir, Senator et Consularis, Augusti judicio dignus Principatu: Tacito nostro sæpe nominatus. *Lipsius.*

Marcellum] Eprium nomine: cujus celebre ingenium in foro. *Lipsius.*

Æserninum Marcellum] Sic legendum esse ostendi conjunctim, ut nempe unius hominis hoc nomen esset, non distincte, ut olim, *Æserninum, Marcellum.* Freinshem.

L. Piso] Rei frater. *Muretus.*

Livenčius] Puto primam litteram geminandam, ut sit, *L. Livineius;* ita enim in veteribus nummis scribitur. *Idem.*

Quæ fiducia reo] Imitatum ex illo Virgilii, 'quæ sit fiducia capto.' *Id.*

Premeret an promeret] Elegantia orationi ex similitudine vocum quæsita. *Muretus.* Verba hæc, *an promeret*, non sunt a Manuscripto: in eo enim sic legitur: *satin' cohiberet ac premeret sensus suos Tiberius, ac premeret.* Unde suspicari possumus, perperam et oscitanter a librario ingeminata. Lector judicet. *Pic.* Ex iis quæ prodit ex codice Mediceo Pichena, inducor fere ut credam, resectis vocibus quatuor, rescribendum tantum: *satin' cohiberet sensus suos Tiberius: iis haud.* Gruterus. Voculam *iis* audacter deleo, et totum hunc locum aliter distinguo, recepta Mureti lectione *post quæ*, non *postquam:* quæ vox caussa fuit, ut τὸ *iis* inculcaretur. Ab illo enim *postquam* huc usque pendebat sententia, et ut necteretur necessarium erat hoc *iis* quasi vinculum injicere. At nunc vide, quam omnia melius fluant; *post quæ reo, &c. petenti, iisque diversa excusantibus, M. Lepidus, &c. adfuere; arrecta omni civitate, quanta fides amicis Germanici, quæ fiducia reo, satin' cohiberet ac premeret. sensus suos Tiberius, an promeret. Haut alias intentior populus plus sibi in principem occultæ vocis, aut suspicacis silentii permisit.* Sciens struendæ orationis lector judicabit, et scio probabit. Alium nec probare curo, nec volo judicare. *Acidalius.*

Iis haud alias intentior populus] Vera et genuina Manuscripti verba: *Is haud alias intentior: populus plus sibi, &c.* Quæ, ut alia multa corrupta fuerant, frigido quidem ac persimplici

sensu: at contra, optimus est atque efficax in lectione prisca. Duo enim ostendit: Tiberii scilicet in eo negotio intensissimum animum, ac populi majorem licentiam. *Pichena.* Ex Sallustiana oratione, qui in Jugurthino: 'Incredibile memoratu quantum plebes intenta fuerit.' *Aurelius.* Τὰ *ac premeret* in unico libro posteriori loco meram esse delirationem librarii Pichenæ subscribo: neque aut inde faciendum *an promeret*, aut tam puerilis atque ὀχληρώδους, ut Lucilius recte judicat, lusus lenocinio τὸ σεμνὸν suum condonasse Tacitum censeo. *Satin'* dixit, non *Utrum*, ut alteram quoque dubitationis partem necesse fuerit adscribi. Quæ præterea hic vel ipse Pichena vel Gruterus vel Acidalius moliuntur, ea me non afficiunt. Nam de Tiberio, quod significat toties, quid opus nunc repeti? Dein illa *populus plus sibi permisit*, curta et manca oratio est, nisi populus idem *haud alias intentior* accipitur. Accedit, quod, cum tria posuerit, quæ tum occupabant cogitationes hominum et suspensas habebant, parum commode, duobus transmissis, de tertio aliquid interjicitur, quod nemo ignorabat. Quin, si verum volumus, omnis hæc periodos nihil aliud est quam repetitio et explicatio τῶν *arrecta omni civitate*, quæ præcidi oportuerat mentione facta rerum, quæ cunctos etiam quietos sollicitarent. Quasi esset: His, inquam, arrecta omnis civitas, his intentus populus magis quam unquam alias, plus etiam sibi juris fecit aut in aurem loquendi de principe aut in sermonibus repente vel obstinate tacendi neque exspectato sono ora solvendi. Est enim, ubi et silentium sit genus libertatis. Docent apud nostrum Pætus Thrasea Helvidiusque Priscus ejus gener. *Gronovius.*

Cap. 12. *Adjutorem*] Plus hoc est quam legatum, nedum quod nonnulli assessorem. Sic IV. 7. Drusus invidiose queritur, apud patrem suum 'incolumi filio adjutorem imperii alium vocari.' Quanquam *adsessores* etiam συμπόνους vocatos reperiam, in Glossis, et apud Ulpian. qui hæc Demosthenis in Midiam: Παρεδρεύοντος ἄρχοντι τῷ υἱεῖ, exponit, Συμπονοῦντος καὶ συμπαρόντος τῷ παιδί. Sed apud Romanos nullam ferme fuisse auctoritatem usumve adsessorum, nisi ut jus suggererent, satis novimus. Piso autem Germanico ad res gerendas datus erat *adjutor*: ut quidem Tiberius videri voluit. *Freinshemius.*

Privatas inimicitias novi principis ulciscar] Dixit Tiberius Cæsar, si Cn. Piso morte Germanici filii mei luctuque meo lætatus est, ulciscar inimicitias, quas in me ut privatum exercuit. Itaque de privatis inimicitiis Germanici mentio nulla penitus hic est, quo minus ad eum *novi principis* appellatio referenda videtur: sed neque Tiberio convenit, utpote qui jam sexennio imperasset. Qua de re, cum Romæ nos Antonius Vacca amicus meus summus lauto prandio accepisset, me, et clarissimum virum P. Fabrum, Gabrielemque Faërnum familiarem Pii IV. Pontificis maximi, in sermonibus, qui post epulas haberi solent, Faërnus, cui tum omnes assensimus, legendum hoc loco censuit, *privatas inimicitias, non principis ulciscar*: quasi diceret Tiberius, se non ut principem lege Julia majestatis in Pisonem acturum, sed uti privatum inimicitias ulturum. *Vertranius.* Antonius Augustinus, *non ut Princeps, &c.* quæ lectio non displicet. *Ursinus.* Legendum *non vi principis.* Sic lib. V. 'Paratos ad ultionem vi principis impediri.' *Muretus.* Eadem Mercerus. *Non vi principis* sum secutus. Eundem ferme sensum his verbis complexus est Livius XXXIX. 5. negans 'suas [privatas] simultates pro magistratu exercere boni exempli esse.' Sed altera lectio *non principis*, absurdum sensum inducit: tanquam

privatas quidem offensas ulcisci fas esset, principis, non esset: quum e contrario vere dictum sit (licet ad adulationem ibi detortum) III. 70. 'sane lentus in suo splendore esset [princeps;] Reip. injurias ne largiretur.' *Freinshemius.*

Non Principis ulciscar] Ita emendavimus: tamen cum vetus lectio sit, *novi Principis:* aptius, ut nunc censeo, ex ea feceris, *non ut Princeps:* sive mavis, *non vi Principis.* Non utar potestate, quam Princeps habet: sed noxas mihi illatas, ut privatas ulciscar. *Lipsius.*

Adversa finguntur] Vereor ut integra hæc Tiberii oratio. Nam post hæc ultima nescio quid aures meæ suspensæ adhuc ulterius exspectant. Equidem si constructionem spectas, et sensum aspicis, non inspicis; nihil desiderabis: desiderabis, si acutius rimeris. Et facile conjectare est quid adnexum fuerit, ex sententia priorum. *Acidalius.* Nihil me movet Acidalii suspicio. Sed quia Tacito fere *adversa* sunt, quæ *secundis* opponuntur, hic eum scripsisse censeo, *diversa.* Ea enim et ipse et optimi quique sæpe accipiunt pro istis, quæ aliter *contraria* dicimus. Vide indicem. Justinus lib. III. 'oraculi diversa, sententia fuerat.' Suetonius Julio I. 'diversarum partium habebatur.' Nemo, inquit, Drusi lacrimas, meam mœstitiam spectet, ne incitetur illis ad condemnandum innoxium: nemo, quæ in contrarium de nobis falso aparguntur, ne sontem eo facilius absolvat. *Gronovius.*

CAP. 14. *Cibos arguentes*] Statim subjicio: 'Quod haud minus Tiberius, quam Piso abnuere:' quæ verba paulo post non suo loco posita sunt. *Muretus.*

Tot adstantium visu] Legendum videtur, *visus.* Lib. II. 'augebat intuentium visus eximia ipsius species,' tamen utcumque ferri potest, *visu,* id est, in oculis tot adstantium. *Pichena.*

Scripsissent expostulantes] Alieno loco hæc inserta. Mihi sententia præclare reddi videtur, si iis amotis legas: 'Senatus, numquam satis credito sine fraude Germanicum interiisse: simul populi ante Curiam voces audiebantur.' Quo tamen illa quæ superant remittenda sint, mihi non liquet. *Lipsius.*

Lacunam hic esse necesse est: desunt enim quædam, quæ suspicione et conjectura restitui possent. Sed sine emendatioris ope codicis temerarium esset. *Ferrettus.* *Scripsissent expostulantes*, delenda. *Muretus.* Locum esse mutilum indicant verba, quæ Faërnus addebat ex manuscripto libro. Sunt autem hæc, quæ nihilominus non implent: *Scripsissent: instabant accusatores statim scribi sententias expostulantes, &c.* Ursinus. *optimum et innocentissimum Principem, interfecisset; qua caussa ad audendum atrox adeo scelus esset impulsus. Tamen id crimen, tanta vi tantaque constantia et adseveratione objectum, non minus Tiberius, quam Piso abnuere. Nam, ut paullo ante loquitur Tacitus, 'solum veneni crimen Piso visus est diluisse.' Et intererat Tiberii, ut potius nomine læsæ majestatis, ob bellum provinciæ illatum, quam veneficii, contra Pisonem ageretur; metuentis scilicet, ne alias scelesta, quæ creditus est Pisoni adversus Germanicum dedisse, mandata in lucem protraherentur. Hæ expostulationes Senatus, *infensæ patrum voces*, pagina proxima appellantur. *Boxhornius.*

CAP. 15. *Postquam sibi exitiabile intelligit*] * Male quidam accipiunt, quasi non ex hoc facto Plancinæ, sed aliunde, exitium sibi imminere intellexisset. *Freinshemius.*

CAP. 16. *Interrogationibus exquirit*] Et hic Mureti libello fidem ne habeas, dum ait, in vetere libro defectum hujusmodi apparere: *ex .... quirit,*

quem ille replet: *ex filio quærit.* Scias enim, talem in Man. lacunam non esse. *Pichena.*

Atque illo pleraque] Non fugiet corruptio loci attentum lectorem. Quis enim erit, ad quem hæc referantur, *Atque illo?* nullum certe nomen præivit. Puto mutila esse: nisi sint; scribe, *Atque filio.* Est enim εὔλογον filium Pisonis attulisse parentis codicillos, et ab eo quæsisse Tiberium singulatim de morte. *Lipsius.*

Atque illo] Filio. *Muretus.* Mutilum locum, quilibet pronuntiabit. Asteriscum tamen opponerem, non post verbum, *exegisset*, sed post verbum, *quæsitam.* Existimo enim, Tacitum,* &c. *Pichena.* De filio Pisone interrogato non modo εὔλογον, sed necessarium est, si rem recte cogitas. Et oratio concinna aliter non est, nisi sic struatur. Sed quod Lipsius ait, Pisonis filium attulisse parentis codicillos, id non εὔλογον, sed plane ἄλογον. Fugit ipsum ratio, nec meminerat amplius, liberto suo Pisonem dedisse ad Cæsarem ferendos. Nec putemus jam primum a quocunque ad Tiberium delatos, sed in curiam a Tiberio ipso allatos. Etiam cave illa verba, *Recitat codicillos*, de filio Pisone accipias, sed de ipso Cæsare. Quod non modo sententia loci totius vult, sed efflagitat ipsa verborum istorum structura. *Acidalius.* Ipsa periodi structura sententiam juvat ita componentium, *suam invidiam apud senatum quæsitam.* Nisi forte ut in loco corrupto defectoque suspicioni locus sit, aliter hæc ab auctore concepta fuisse. Sequentia certe non amplius sibi constant, et proinde diversis interpretationibus obnoxia fuere. Quippe, *Atque illo*, alii sic efferunt, ut tamen non appareat, quis responderit, alii ad senatum trahunt, tanquam ille responderit Tiberio; quidam ad filium Pisonem: nonnulli verbum verbo reddere contenti, quas in auctore salebras inveniunt, easdem lectori relinquere quam litem hanc suam facere maluerunt. Mihi potior visa est ratio de liberto hæc interpretandi, cui codicillos a Pisone traditos supra memoraverat auctor: præsertim quum et socerum meum Berneggerum, et Curtium Pichenam idem sensisse cernerem. *Freinshemius.*

Quatenus veritati] Melius, *quatinus:* id est, quoniam. *Lipsius.*

Quatenus] Legendum, *Quatinus.* Hæc autem quid inter se differant, ita exponit Cornelius Fronto, 'Quatenus, qua fini, Quatinus, quoniam.' *Muretus.*

Collegium consulatus] Utriusque collega fuerat, et Augusti et Tiberii. *Muretus.*

CAP. 17. *Etiam ipsius*] Graves enim a semetipso pœnas exegerat, quod ad misericordiam plurimum posse monet Aristoteles in Rhetoricis. *Muretus.*

Expertas] Παθητικῶς, ut in illo Propertii: 'Expertæ metuens jurgia sævitiæ.' *Idem.*

Biduum imagine cognitionis] Inani et assimulata specie. *Muretus.*

Miseratio quam invidia augebatur] Ad Græcorum et Hebræorum imitationem, loquendi hæc forma ecliptici generis est, qua familiarissime usus Cornelius. Ita quoque Ulpianus, Paulus, Modestinus, Martianus, et Florens Tertullianus sæpe locuti sunt: quod et alii ante nos animadverterunt. *Vertranius.*

Isque prænomen mutaret] Quod et factum: nisi Dio mihi imponit, qui libro LX. Lucium (non Cnæum) Pisonem Cn. Pisonis et Plancinæ filium præfuisse Africæ sub Claudio tradidit. *Lipsius.*

Quinquagies sestertio] Sunt nobis, *centum viginti quinque millia Philippicum.* Videsis opes ejus ævi, etiam ab hoc exemplo: et quomodo vel exsuli provisum. Vere ergo Seneca: 'Eo temporum luxuria prolapsa est, ut majus viaticum exsulum sit, quam

olim patrimonium Principum fuit.' *Lipsius.*

Quinquagies sestertio] Puto vocem, *sestertio*, vacare. *Quinquagies centena millia sestertium*, efficiunt more Romano ducenta millia scutorum monetæ. *Muretus.* Videtur legendum : *Et accepto quinquagies sestertium, &c.* non, *sestertio*, ut supra. *Ursinus.* Frustra laborant ambo. *Quinquagies sestertium* sunt nostrorum Philippum centum viginti quinque millia. *Gronovius.*

Relegatur] Lege, *relegaretur*. Muretus. Vulgo *relegatur*. Lipsius correxit : nam supra dixit, *concederetur*. Pichena.

Cap. 18. *Firmus adversus pecuniam*] Contra de Vespasiano Aurelius Victor : 'infirmus tamen, uti quidam prave putant, adversus pecuniam.' *Pichena.*

Cap. 19. *Sacerdotia*] Quidam sacerdotium singulariter : sed Tacitus *sacerdotia* dixit tamquam de pluribus : erant enim varia, nec unius generis, sacerdotum collegia. *Freinshemius.*

Adeo maxima quæque] Similis querela Thucydidis l. I. Οἱ γὰρ ἄνθρωποι τὰς ἀκοὰς τῶν προγεγενημένων, καὶ ἢν ἐπιχώρια σφίσιν ᾖ, ὁμοίως ἀβασανίστως παρ' ἀλλήλων δέχονται· et statim : Οὕτως ἀταλαίπωρος τοῖς πολλοῖς ἡ ζήτησις τῆς ἀληθείας, καὶ ἐπὶ τὰ ἕτοιμα μᾶλλον τρέπονται· nec dubium, quin ad hæc loca respexerit noster. *Lipsius.*

Repetendis auspiciis] Τοῦ ἀνανεοῦσθαι τὴν ἀρχὴν ἕνεκα. Forsitan legendum, *repetitis*. Muretus.

Cap. 20. *Pagida flumine*] Quem alio nomine Belum dici Plinius ait. *Lips.*

Cap. 21. *Decumum quemque*] Morem hunc nemo melius exposuit Polybio VI. 36. *Freinshemius.*

Sorte ductos] Totidem Sallustiana verba Servius citat, 'Sorte ductos fuste necat :' quod ad Crassum referendum videri in decimatione cohortis unius vere observavit noster Douza. *Lipsius.*

Fusti necat] Ita Ms. Vulgo, *fuste necat*. Pichena.

Apronius jure proconsulis] Huc refer illud Suetonii, c. 32. 'Corripuit Consulares exercitibus præpositos, quod de tribuendis quibusdam militaribus donis ad se referrent ; quasi non omnium tribuendorum ipsi jus haberent.' *Lipsius.*

Adhærebat] Ex Man. Vulgo, *hærebat*. Pichena.

Missu patris, Apronius Cæsianus] Addita fuerat copula, *missuque patris*, contra auctoritatem Manuscripti : eam ergo abstulimus, minime necessariam. *Idem.*

Cap. 22. *Ad proferenda ea, quæ velut rejicere voluerat*] Monueram quidem prioribus notis, in Man. legi, *reicere*, sed corruptum existimans, putaveram reponendum, *reticeri*, pro eo quod vulgo legebatur, *reticere*. Sed Julius Nellius I. C. Florentinus, acutissimi ingenii vir, probam sibi videri Manuscripti lectionem affirmavit. Cum enim senatum deprecatus esset Tiberius, ne majestatis crimina tractarentur, testes tamen illexit ad delicta ea proferenda, quorum cognitionem velut rejicere voluerat. Itaque verbum illud reposui. *Pichena.* Muretus *voluerant*. Non, non hæc mens. Tu me auctore legito, *reticeri*. Tiberius simulator et dissimulator, quæ quasi reticeri voluerat, ea proferri studet. *Acidalius.*

Militari custodia] Militarem custodiam uti se habuit paullo uberius explicavi : non tibi veterane, sed tibi tiro, in Excurs. nostris : quos utiliter et ad alia Taciti vide, in *B.* Lipsius.

Cap. 23. *Et obscurissimæ domui*] Abunde infra hoc ipso libro. *Lipsius.*

Petitum illustrium domuum] Subolet hic deesse nonnihil : ibique finem esse periodi, *a Lepido petitum*. Ferrettus. Veretur hic mendum Æmilius, ubi nullum invenio scrupulum, quam in eo quod insolentius *adversa*, jungitur patrio casui, cum alias tertium exigat : intelligitur autem adversa illustrium domuum et familiarum princi-

palium, quæ, ut supra scriptum est, per Chaldæos in domum Cæsaris quæsierit. *Vertranius.* Dudum monui continuanda hæc verba cum illis, *solatio adfecit*, inclusis parenthesi quæ intermedia. *Illustrium domuum adversa (etenim, &c. amiserant) solatio adfecit D. Silanus Juniæ familiæ redditus.* Narraverat adversa Calpurniorum et Æmiliorum, familiarum sane illustrium. At ea pensata Juniorum prosperis. Non opus verbis: quando tam certam conjecturam et firmavit adsensu suo maximus Lipsius, et editiones nuperæ agnovere. Prorsus simile quod libro sequenti: 'His tam adsiduis tamque mœstis modica lætitia interjicitur, quod Cominium equitem Romanum Cæsar precibus fratris concessit.' *Mercerus.* Sic l. IV. 'paternis adversis:' et in eodem, 'adversis casuum.' *Muretus.*

CAP. 24. *Adulterosque eorum*] * De pœna adulterorum legendus Cujacius l. VI. Observationum c. 11. *Idem.*

Qui per insignem nobilitatem et el.] Lego verissima conjectura: *qui super insignem nobilitatem et eloquentia præcellebat. Et* pro etiam. *Acidalius.*

Idque jure licitum, quia non SC.] Ei, qui ex SC. vel lege aliqua esset exul, opus beneficio senatus aut principis fuit: ei qui sponte secessisset, non item. Itaque D. Silano redire per leges licuit. Exilium autem dicitur ea pro Cæcina, non supplicium, sed perfugium portusque supplicii. Nam qui volunt pœnam aliquam subterfugere, aut calamitatem, et solum vertunt, hoc est, sedem ac locum mutant. Sic Cn. Fulvius indemnatus exulaturus. Tarquinios abiit: id ei justum exilium esse, scivit plebs. Livii XXVI. Sic Scipio Africanus in exilium voluntarium secessit, et civitatem exoneravit, Seneca ep. 87. Sic Metellus Numidicus ne Romæ causa malorum certaminum esset, in voluntarium exilium Rhodum profectus est. Livii epit. LXIX. Ne dicam ab Atheniensibus accusatum Protagoram sponte exulasse: Arcadionem ob odium, quo Philippum regem prosequebatur, sibi exilium indixisse, ut ex Theopompo et Duri Samio l. VI. Athenæus scriptum reliquit. *Vertranius.*

CAP. 25. *De moderanda Papia Poppæa*] Lex apud veteres in multa fama et usu: de qua ubertim disserimus in Excurs. et multa ad Taciti aliorumque lucem, in C. Lipsius.

De moderanda Papia Poppæa] Observatum a doctis est, magnam Romanis semper conjugiorum curam fuisse. Hinc illa Censoria vox: *Ex animi tui sententia uxorem habes?* De qua formula M. Tullius 2. de Oratore, et Gellius X. 20. Inde quoque ficta lex ab ipso Cicerone, 3. de Legibus: *Cælibes esse prohibento.* Pœna tamen pecuniaria erat. Val. Maximus l. II. 9. Multa hac de re sunt apud Xenophontem.* *Muretus.*

Incitandis cælibum pœnis] Putavi olim scriptum fuisse a Tacito, *incitandi cælibum pœnis:* id est, incitandorum cœlibum gratia. Multa enim ad eum modum scripta antiquis. Plautus Captivis, 'nominandi istorum.' Varro de re rust. 'Generandi animalium.' Cic. Phil. V. 'condonandi agrorum.' Gellius XVI. 8. 'Videtur eum librum scripsisse sui magis admonendi, quam aliorum docendi gratia.' Quem locum non erat, cur de mendo suspectum haberent. Vetus interpres Dyctis Cretensis, in quo multa proba et veteris notæ; sed pleraque depravata ab imperitis correctoribus: 'Missi ab Trojanis, qui peterent eorum, qui in bello ceciderant, humandi veniam.' Ita libri scripti; vulgo addiderunt vocem *corpora*, quibus insueta hæc locutio. Corippus l. XI. 'Et patrium diadema dedit, curasque regendi Imposuit rerum genitor, quas ipse creavit.' Et ad eundem modum in l. XXII. C. de admin. tut. *pecuniæ fænerandi* scrip-

tum est: 'Huc accedit, quod ipsius pecuniæ fenerandi usus vix diuturnus est.' Suetonium credunt ita locutum in Aug. 98. 'Exacta jocandi licentia, diripiendique pomorum, et obsoniorum, rerumque missilium.' Mihi non liquet, quoniam et libri quinque optime habent, *Missilia*, et inter eos fidelissimus ille Ranconeti, quem jam laudavi: et Suetonius solet *rerum missilia* dicere, non *res missiles*. Et hæc quidem ita sunt, sed quid ad Tacitum? qui neque eam locutionem usus alibi, neque hic secundo casu scripsisset *incitandi cælibum*, et statim tertio, *augendo ærario*. Nihil melius quam quod notatum eruditissimo Lipsio, *Incitandis cælibum pœnis*, non aliud esse quam augendis. Indixerat quidem pœnas, &c.* *Mercerus.*

Domus subverteretur] Vulgo, *subverterentur*. Manuscripto repugnante. Quod autem ait; *delatorum interpretationibus*, ostendit perplexitatem legis Poppææ. Ideoque inferius ait, 'exsoluti plerique legis nexus.' Seneca Contr. l. IX. 4. 'Scriptum legis angustum est, interpretatio diffusa.' *Pichena.*

CAP. 26. *Suopte ingenio peterentur*] Lego, *peterent*. Acidalius. Quæ præcedunt verba, *vetustissimi, &c.* et quæ sequuntur, *cuperent, &c.* postulant, ut legatur, *peterent*, non, *peterentur*: licet et hoc ferri possit. *Ursinus.* *Suopte ingenio* refertur ad *honesta*, non ad *vetustissimi*. Sic Liv. l. II. 'Sed curæ fuit consulibus et senioribus Patrum, ut imperium suo vehemens, mansueto permitteretur ingenio.' *Gronovius.*

Repertaque quædam] Deleo illud *que*. Muretus.

CAP. 27. *Saturnini*] De cujus morte Cicero in Oratione pro C. Rabirio perduellionis reo, prima in Catilinam, octava in Antonium. Livius l. LXIX. Velleius posteriori volumine. Plutarchus in Mario. Appianus l. I. de bellis civilibus: alii. *Muretus.*

Drusus] De quo Livius l. LXX. et LXXI. fuit defensor senatus adversus Servilium Cæpionem. Repertus domi mortuus. Extat ejus vox apud Florum, 'nihil se ad largitionem ulli reliquisse, nisi si quis aut cœnum dividere vellet, aut cœlum.' *Idem.*

Lepidi rogationibus] De quibus Florus l. III. et quædam Sallust. in Fragm. *Lipsius.*

CAP. 28. *Per* XX. *annos*] Per XXIV. *Muretus.*

Queis pace et principe] Corruptus et mutilus locus. *Muretus.* Interpretatur Rhenanus quibus juribus nos uteremur *pace et principe* existente. Triumviratus enim tempore, injusta nec pacifica erat dominatio: secus pace composita, ipsoque Augusto principe. *Pichena.* Et eorum loco jura constituit ita comparata, ut eorum beneficio certa restitutæ tranquillitatis, bonique principis utilitas ad civitatem pertingeret. Quidam accipiunt, quasi dictum esset, *se principe*, alii melius *sub principibus*: nam profecto non tantum in suum principatum, sed perpetuas leges Augustus tulit: quarum pleræque diu post eum valuere. Consentiunt huic opinioni ceteræ versiones, mihi videntur verba *principe uti* paulo acutiorem sensum habere. *Uti principe* non tantum est habere principem, sed etiam usum et utilitatem ex eo capere. Sic χρῆσθαι positum est in apophthegmate Catonis, quod l. XL. Dio refert: ἀγαθοῦ ἀνδρὸς εἶναι ἔργον, μήτ' ἀποδιδράσκειν τὴν προστασίαν τῶν κοινῶν, ἄν γε τινὲς χρῆσθαι αὐτῷ ἐθελήσωσι. *Si qui ipso uti velint.* Freinshemius. Non placet acumen intempestivæ adulationis. *Quibus uteremur*, est, quod cum Pomponio dicas, *aleremur*; regeremur, viveremus. *Pace*, id est, per pacem.* *Gronovius.*

Acriora ex eo vincla] Assentior Pichenæ, *artiora*. Lipsius.

Inditi custodes] Deleo *inditi*, et lego: *Custodes etiam L. P. P. P. inducti*,

et pro *visi*, *ut si*. Muretus.

Visi a privilegiis] Lego distinguoque, *inditi custodes, et lege Papia Poppæa præmiis inducti* (subaudi, *sunt illi custodes*) *si a privilegiis parentum cessaretur*. Aut, *sicubi a privilegiis parentum cessaretur*. Aut, *præmiis inducti vi*: veluti præmiis cogentibus. *Rhenanus*. Beatus in his emaculandis ingenium vexavit suum: Æmylius veritus est, ne quidpiam Corneliano scripto deesset: ego sic locum ex opinione nostra legenti in plano pono; *præmiis inducti, ne si a privilegiis parentum cessaretur, velut parens omnium populus, vacantia teneretur*. Vertranius. Divisis quæ oscitantia transscriptorum in unum coaluerant, *vi si a privilegiis*, ubi quæso corruptio? ubi obscuritas? Lex Papia Poppæa præmiis, et pœnis inducebat ad matrimonia contrahenda: ex pœnis (de quarum moderatione hic tantum agitur) una fuit, ne cœlibes testamento relicta capere possent, sed ea ad ærarium deferrentur. *Incitandis cœlibum pœnis, et augendo ærario*: quibus adtexe Cod. de infirm. cœlib. pœn. 'qui jure veteri cœlibes habebantur, imminentibus legum terroribus liberentur, atque ita vivant, ac si numero maritorum matrimonii fœdere fulcirentur; sitque omnibus æqua conditio capessendi, quod quisque mereatur.' Utraque sibi invicem prælucent, nec posteriora vulgo satis perspecta sunt τὸ *vi* pro pœna, sive suppliciis. Terent. Adelph. 'Qui imperium credunt gravius esse, aut stabilius vi quod fit, quam illud quod amicitia adjungitur.' Ordo denique verborum constat, nam finita digressione de origine progressuque legum, deque custodibus ab Augusto additis, quo ipsa firmius observarentur, redit ad narrationem Legis Papiæ, ejusque pœnas tantum recenset, quia solum de pœnis ejus minuendis tractabatur. *Salinerius*. Illud *visi*, mendosum est, proque eo Danesius, *nisi*, reponebat, ut totus locus ita legatur: *Acriora ex eo judicia, custodes etiam lege Papia Poppæa præmiis inducti, nisi a privilegiis parentum cessaretur, &c.* nam vocem, *inditi*, ex ea, quæ sequitur, *inducti*, repetitam esse suspicari possumus. *Ursinus*. Ægrotare hic mihi videtur Tacitus, etiam cum Lipsii medicina. Prius legebatur, *visi*, in Man. atque editis. Leviter ille immutat, facitque, *ut si*. Utcunque tamen sustinetur, ideo eam lectionem recepi. Taciti mens videtur, juxta Lipsii interpretationem: Ut si homines cessarent a matrimoniis, neque curarent fieri patres; tunc quidquid iis legatum aut relictum esset, vacans, sive caducum, quippe contra leges, haberetur, atque ad populum publicumque ærarium devolveretur. *Pichena*. Sententiæ cursus prono quasi alveo defluet, si emendaverimus, *ut si a privilegiis*, quomodo emendasse aliquem memini, sed quis, et ubi, non memini. *Gruterus*. Lipsius olim, *Præmiis inducti aut si a privilegiis*. Muretus tentavit: *acriora ex eo vincla, judicia, custodes: etiam lege P. P. P. inducti, ut si ap. &c.* Nondum te expedias, imo magis impedias. Mihi levissima mutatione sic videatur aperta et vera sententia confieri. *Acriora ex eo cuncta: indices odiis, et lege Papia Poppæa præmiis inducti, ut si a privil. &c.* *Ex eo*, cape exinde: ut Virgil. 'Ex illo fluere ac retro sublapsa referri Spes Danaum.' *Indices* vocat delatores et accusatores, qui propriis odiis, et mox præmiis lege Papia Poppæa constitutis inducti. Ex *vincla* feci *cuncta*. Ex *inditi custodes*, *indices odiis*. Quæ hic vis aut audacia? *Acidalius*.

Vacantia] Deficientia, caduca. Erant autem præmia delatorum ultra quartas. Sueton. in Ner. 10. 'Præmia delatorum Papiæ legis ad quartas redegit.' *Muretus*.

Cap. 29. *Capessendi vigintiviratus solveretur*] Vigintiviros aperuit nobis so-

nus Dio LIV. Triumviros Monetales, Triumviros Capitales, Quattuorviros Viales, Decemviros Stlitibus. Instituti sunt hoc numero ab Augusto (antea ad vigintisex erant) anno DCCXLI. Dionem adi, atque etiam Festum in voce Præfecturæ; cujus locum Cujacius emendavit l. XI. Observat. *Lipsius.*

Quinquennio maturius] Vides ergo, quam aberret vir doctus et Italiæ suæ Suada, qui negat legitimam ullam ætatem Quæsturæ fuisse. Fuit: præter hunc locum, Spartianus in Juliano: 'Quæstor, ante annum quam legitima ætas sinebat, designatus est.' Sueton. in Calig. c. 1. 'Quæsturam quinquennio antequam per leges liceret, et post eam Consulatum gessit.' Sed quænam illa? vide in Excurs. *D.* Idem.

Prætendebat sibi] Vide Dionem de Tiberio, l. LIII. in actis anni DCCXXX. de Druso, l. LIV. actis anni DCCXXXV. *Lipsius.*

Sibi] Dio l. LIII. *Muretus.*

Atque fratri] Druso. Dio l. LIV. *Id.*

Ac tamen initia] Attamen id fuit initium Cæsaribus ad summum fastigium, et tunc petente Augusto privignis Tiberio atque Druso quæsturam ante tempus, et solutionem XXviratus, respiciebant homines fere veterem morem: præcipue quia minor erat causa, leviorque conjunctio sanguinis Augusto cum Tiberio et Druso, quam Tiberio cum Germanico. *Ferrettus.* Muretus, *Hæc tamen.* Ego porro ex *magisque* faciam *quamvis* transpositione saltem literarum, et sic distinguam: *Hæc tamen initia fastigii Cæsaribus erant, quamvis i. o. v. mos, et privig. c. vitrico, &c.* Ita vera Taciti sententia exprimitur. *Acidal.*

Videbantur] Immo *videbatur*; nempe Tiberius. *Gronov.*

CAP. 30. *Affluentia luxu propior*] * Tacitus tamen alibi, *luxui*, dixit, ut l. XII. 'Non luxui aut voluptatibus assuefactus.' Lib. XV. 'aliquando luxui indulgebat.' *Pichena.*

Fato potentiæ raro sempiternæ] Sophocl. in Ajace, ὡς ταχεῖά τις βροτοῖς χάρις διαῤῥεῖ; *Quam velox mortalibus gratia effluit?* Et Ovid. Met. II. 'Nulla potentia longa est.' Horatius de fluxa mulierum fide ita scribit: 'Heu quoties fidem Mutatosque Deos flebit, et aspera Nigris æquora ventis Emirabitur insolens.' *Aurelius.*

An satias capit] Hujus vocabuli usurpatio Cornelium antiquarium ostendit, usum nomine, quod Accio Lucilioque, M. Varroni et Sallustio familiare Nonius testatur: ego his addo T. Lucretium ex l. V. 'Nil, ut opinor, ita ad satiatem terra ferarum.'* *Vertranius.*

CAP. 31. *Tam connexus*] Suspicor Tacitum scripsisse, *connexis.* Gronov.

Sive ut amoto] Hic omnino desideratur alia portio alternativæ orationis. *Ferrettus.* Non desideratur, etiamsi non apparet priori parti τὸ *sive* præpositum, quod Æmilio fraudi fuit. Sic Annal. l. II. 'visu sive metu credita.' Hoc facile alii assecuti. Sed vim τοῦ *meditans* haud scio an satis perceperint. Id enim est non cogitans, sed in antecessum experiens, prætentans, prægustans, et ei quasi proludens. Ut *meditari* dicimur, in quo nos exercemus ad discendum: et morbi genus in difficultate respirandi *meditationem mortis* vocat Seneca ep. 84. ubi notavimus. Pro eo *discere* ponit in Hercule Furente Somnum alloquens: 'genus humanum cogis longam discere mortem:' id est, meditari. *Gronov.*

Apiscendi favoris] Id est, obtinendi. *Apisci* namque, a quo *aptus*, idem Pompeio quod *adipisci* est. *Vertran.*

Loco non decessisset] Videri queat redundare vox *loco*; sed tantum videri: nam composita pro simplicibus sæpicule ponit noster, et *locus*, meis quidem auribus si absit, videatur magis loqui de eo qui non decesserit de via, quam qui non cesserit sede sua Corbuloni. *Gruterus.*

Memorabantur exempla majorum] Si animus est, consule Electa mea, capite de lictoribus: et adde quod in Plutarchi Gracchis scribitur, C. Veturio mortem illatam, quia Tribuno in forum venienti non decessisset. *Lips.*

Oratorum ea ætate] Dio l. VI. *Idem.*

CAP. 32. *Ut socordem*] Ἀβέλτερον. *Muretus.*

Asiæ sorte depellendum] * provincia conjuncta. Invitis omnibus scriptis ita tenendum; nec magis Victorio ad edendum *fors* quam Gebhardo ad probandum *accidere* fuit intima causa. Sed et frustra captatur τὸ *depellere.* Neque enim id aliter dicitur quam *dejicere honore* Livio, l. XXXIX. 'Coierantque ad dejiciendum honore eum:' et *detrudere* Suetonio in Julio, *detrudendi Domitii causa:* non sane quem jam habebant, in cujus possessione erant, sed quem petebant, spe tantum et votis sibi despondebant. *Gronovius.*

CAP. 33. *Plura uxoribus objectari*] * illas Proconsulum uxores. Sic accipio Martialis epigramma: 'Gentibus in Libycis uxor tua, Galle, notatur Immodicæ fœdo crimine avaritiæ.' *Aurelius.*

Duorum egressus coli] Rari hoc ceperunt, quippe nihil habent de *egressu*, qui proprie hic perstringitur; et de quo etiam intelligendum hoc ex IV. 68. de Sabino: * decorabantur. Cujus rei plurima passim occurrunt exempla. De Cicerone, Druso, Gracchis quanta frequentia deducti sint aliquando, nota res. Id multo magis in provinciis factum credibile est, quum ab uno ibi penderent omnia. De ejusmodi cultu Martial. Epig. III. 36. 'Horridus ut primo semper te mane salutem, Per mediumque trahat me tua sella lutum.' *Freinshem.*

Vinclis exsolutis] Dubites, an non etiam *vinclis exsolutæ*, scribendum, ut *legibus constrictæ.* Ego amplius, annon inserendum etiam: *nunc vinclis exsolutæ non modo domos, fora jam et exercitus regerent.* Videtur sententia melior esse, et voculæ istæ perire facillime potuisse. *Acidal.* Plautus enim Truculento: 'At si verum eritis fassæ, vinclis exsolvemini.' Sed tamen noster supra, 'exsoluti plerique legis nexus;' infra, 'ad exsolvendum obsidium.' Unde apparet *exsolvere* interdum prorsus idem quod solvere. Statius; 'Saturnus mihi compede exsoluta.' Denique Tacitus Hist. l. III. 'vincitur: sed exsoluta statim vincula.' Inserere autem *non modo* incivile est. *Gronov.*

CAP. 34. *Multa duritie veterum*] Videtur legendum *duritiæ*, non, *duritie.* Ursinus. Lege: *Multa a duritie veterum in melius e. l. m.* Sic etiam Muretus. *Acidalius.*

Cetera promiscua cum marito] Hoc est quæ maritis darentur, etiamsi non adessent conjuges. *Freinshem.*

In modum dissidii obliterentur] Scribe *discidii:* hoc est, divortii. Quasi divortium cum eis factum esset. Ut l. II. 86. 'Agrippa discidio domum imminuerat.' *Gronov.*

CAP. 35. *Manium Lepidum*] Ita ex historia restituit Lipsius, et hic, et alibi. Vulgo *M. Lepidum.* Pichena. Sed hunc Marcum potius quam *Manium* dicendum non absurde pugnat Rupertus supra ad I. 12.

Sed neque eadem asseveratione, et consensu adulantium] Quid velit Tacitus, satis video: sed hoc ita sit expressum, ut ille voluit, nec ne, parum mihi liquet. Contrarium enim verba menti sonare videntur. Si *auditus est consensu adulantium*, videtur ei contigisse, quod desiderare se fingebat, et valuisse excusatio. Valde itaque mallem; *et consensu adulantium adjutus est.* Intellige, visa est frangi et expugnari ejus modestia, ut honestius remitteret, ac delatum honorem susciperet. Non ita intente serioque sese excusavit: et ut majori cum specie desisteret, subvenerunt pudori ejus et juverunt eum quasi cuneis factis obturbantes per adulationem et

cogentes scilicet judicio Cæsaris et senatus cedere. Ut lib. I. 'Remisit Cæsar adroganti moderatione.' Lib. XII. 'Et Cæsar adulationibus senatus libens cessit, ut vicesimo ætatis anno consulatum Nero iniret.' Hi non *auditi* sunt: quippe orationi eorum repugnabatur: sed *adjuti* in eis, quæ specie recusantium flagrantissime cupiebant. Verbum sic habes undecimo extremo: 'Juvitque ejus oblivionem Senatus.' Lib. XII. 3. 'Prævaluere hæc adjuta Agrippinæ illecebris.' Et eodem c. 61. 'Claudius facilitate solita, quod uni concesserat, nullis extrinsecus adjumentis velavit.' Suetonius Vitellio: 'Neroni acceptior peculiari merito, quod præsidens certamini Neroneo, cupientem inter citharœdos contendere, nec quamvis flagitantibus cunctis promittere audentem, ideoque egressum theatro, revocaverat quasi perseverantis populi legatione suscepta, exorandumque præbuerat.' Hic quoque adjutus, non auditus. Noster quoque lib. XIV. 'Atque eum auctore Burrho prima centurionum tribunorumque adulatio firmavit.' Et hoc adjuvandi genus. *Gronov.*

CAP. 36. *C. Cestius Senator*] Nescio an moris Tacito inter titulos addere, *Senator*. Et quid hic opus? aut quis nesciat in Senatu non nisi Senatorem disseruisse? Ambigo (non enim affirmo) an non *Senior* substituendum: ad discrimen: quia reperio illo ævo duos Cestios fuisse, patrem et filium: libro VI. infra, 'Admonuit Cestium patrem.' An magis placet, *Senatu?* quod esset in Senatu: elleipsi Tacito percrebra. *Lipsius.*

C. Sestius Senator] Suspectus Lipsio titulus iste, *Senator*, cum sit clarum, in Senatu non nisi Senatorem disseruisse. Neque ego aliter sentio: tamen locum similem in Tacito observavi, Annal. l. I. prope finem, ubi ait: 'Inter quæ Pius Aurelius Senator, questus:' nam et ibi res in Senatu agebantur. Ergo videat lector, sitne utroque in loco librarii error, an Tacitus Senatoris titulum addat, forte ad differentiam aliorum ejusdem nominis et cognominis, qui Senatores non erant. *Pichena.*

Audeat jus experiri] Mihi vera visa est interpretatio, cujus auctor jam non succurrit, quem tamen (neque enim me diu fallere poterit,) alibi laudare non omittam: illius igitur opinionem meis verbis exposui: et mox cum eodem *vinctam* quam *convictam* malui. Nec enim aut cognitione opus erat, aut si fuisset, ille cognoscendi locus, illudve tempus habebatur. Sed ultio poscebatur, in damnata, et manifesto noxia. *Freinshemius.* Olim tuebamur hunc locum Observ. II. 2. quo vise, si tanti est. *Gronov.*

CAP. 37. *Diem ædificationibus*] Verane hæc lectio? si est, interpretor in Druso notari studium ædificandi, et crebras insanasque substructiones: ex sententia scriptoris Græci apud Suidam: Οἰκοδομήματα Ἀσσύρια καὶ δαπανηρὰς λειτουργείας χαίρειν ἐάσαντας χρὴ τοὺς ἄρχοντας ἄρχειν. Ψεκτέον γὰρ, ὁ ἄρχων ὁ χαίρων οἰκοδομήμασιν εὐπρεπέσιν. Nam hoc tolerabile, præquam illud Ferreti: 'Ædificationibus,' ait, 'pro eo quod est emendandis rebus: nisi in verbo mendum sit.' Sed est profecto, me quoque judice, mendum. Quis enim apud Romanos viro principi ædificationes vitio dedit? laudi potius: ut M. Agrippæ, Augusto, aliisque. Et ut vitium sint: quis scriptor id prodidit de Druso? cujus monumentum ullum ædificiumve suspicione non tango. Lego, *editionibus:* convenienter sane ad Drusi mores. Nam Editiones, * &c. *Lipsius.*

CAP. 38. *E primoribus Macedoniæ*] Forsitan scriptum erat *e pr. Macedoniæ*, hoc est, *e provincia Macedoniæ.* Muretus. Quasi non Suetonius in Octavio 79. 'Ut quidam e primoribus Galliarum confessus sit inter

suos,' &c. Id. Tib. 49. 'Præterea Galliarum et Hispaniarum, Syriæque et Græciæ principes confiscatos.' *Gronov.*

Cotye fratre] Scriptum erat *FR. F.* id est, Fratris filio. Putarunt librarii esse *fratre* legendum. *Muretus.* Vacillationis hic Tacitum arguit Lipsius, et humani aliquid passum esse: qui fratrem Rhescuporidis Cotyn dicat, quem l. II. fratris filium fecerat. Liberat hac culpa Muretus, scribens, *Cotye Fr. F. interfecto.* Et verisimile est has olim notas a librario non intellectas, aut alteram neglectam: atque hinc originem mendi. *Acidal.*

Cælaletæ, Odrusæque, et alii] A Plinio *Celetæ* dicuntur: a Dione l. LIV. Σιαλέται, sed corrupte. Qui autem, *Alii?* Populi nomen, sed perversum. Placuit in Epistolicis, *Astii*, reponi: et caussam vide. At nunc verum censeo, *Dii:* quæ vox abiit in *alii:* linea tantum diducta. Similis error notatus mihi infra, in Agricolæ vita. Dii autem, montani Thraces. Locuples auctor Thucydides l. II. Παρεκάλει δὲ καὶ τῶν ὀρεινῶν Θρᾳκῶν πολλοὺς,... οἱ Δῖοι καλοῦνται, τὴν 'Ροδόπην οἱ πλεῖστοι οἰκοῦντες. *Lipsius.*

Odrusæque et alii] Apposui in margine vocem, *Dii*, juxta postremam Lipsii correctionem. *Pichena.* Muretus, *Odrusæ, Setalii, validæ nationes.* Nondum mihi noti *Setalii.* Acidal.

Philippopolim] Describit eam Strabo l. VII. in Astorum regione: Ὑπέρκειται δὲ τοῦ Βυζαντίου τὸ τῶν 'Αστῶν ἔθνος, (ex Livio, 'Αστίων leg. esset) ἐν ᾧ πόλις Καλύβη, Φιλίππου τοῦ 'Αμύντου τοὺς πονηροτάτους ἐνταῦθα ἱδρύσαντος· id est: *Superjacet Byzantium Astorum gens, in qua opidum Calybe, in qua Philippus Amyntæ F. pessimos quosque collocavit.* Dicta eadem est, Trimontium, Poneropolis, Δουλόπολις, caussis claris e Strabone. *Lipsius.*

A Macedone Philippo sitam] Sunt qui emendant dextre admodum, repetita syllaba prioris vocis, *Philippo positam.* Sed ex supervacuo; nihil enim priori forma frequentius auctori nostro, ut exemplis multis prodidit doctissimus Rhenanus. Sed et nos idem vocis tuemur infra Hist. IV. 23. *Gruterus.* In Indice Floriano, voce *Ponere*, ostendi legendum *Macedoni Philippo sitam.* Sicut VI. 41. 'Urbes Macedonibus sitæ.' Vide et supra ad II. 7. *Freinshem.*

CAP. 40. *Et majorum bona facta*] Forte, *bene facta.* Rhenanus.

Cum id rarum] Hoc est, quo tempore adhuc rarum erat: id quia non expresserunt plerique, videntur contra notissimam veritatem affirmare Taciti adhuc ævo rarum fuisse: quod mirere; quum constet istis temporibus totas nationes in civitatem Romanam fuisse receptas, præsertim sub Claudio. Unde jocus Senecæ in Apocolocynt. 'Sed Clotho: Ego me hercule, inquit, pusillum temporis adjicere illi volebam, dum hos pauculos, qui supersunt, civitate donaret. Constituerat enim omnes Græcos, Gallos, Hispanos, Britannos togatos videre.' *Freinshem.*

Per conciliabula et cœtus] *Conciliabula* non tam ob minorem convenientium numerum dicta sunt, quam quia clandestino coibant, honesta *conciliorum* appellatione indigna judicabantur. Non enim semper vocabuli diminutio rem quoque minorem arguit: sed interdum per contemptum id schema usurpatur. Verbi gratia *adolescentulus*, apud Tacit. I. 59. *Tiberiolus* VI. 5. Diverso genere peccant, qui *conciliabula* non distinxerunt a legitimis et justis conciliis. *Freinshemius.*

Libertati tempus] Mallem, *libertatis.* Pichena.

CAP. 41. *Andecavi*] Legendum est *Andegavi.* Muretus.

CAP. 42. *Vulgus obæratorum*] Non adsentior viro doctissimo, qui illustrando huic loco mittit nos ad Varronem de re rust. I. 17. Nam quod ibi legimus, *quos obæratos nostri vocitarunt*, nihil ad Taciti et Cæsaris o bæ

ratos. Et aperte scribendum *operarios*, ut ex serie totius capitis clarum, manuducente vetere scriptura, *oberarios*, quam et optimus atque eruditiss. Victorius e suis libris adnotavit, et ego ipse legi in optimo Regiæ bibliothecæ libro, qui per omnia fere similis optimo illi Victoriano; hoc melior quod postrema pagina in eo superest, quæ abfuit ab altero, et quia abfuit, extrema Varronis librorum clausula corruptissima, quam juvabit obiter restitutam hic dare. Editur vulgo: 'Nos hæc; at strepitus a dextra, et eccum recta candidatus noster designatus ædilis, cui nos occurrimus, et gratulati in Capitolium prosequimur: ille inde eundo suam domum, nos nostram. Opinionis nostræ sermonem de pastione villica summatim hunc quem exposui habeto.' At quanto melius in illo veteri: *Et cum lata candidatus noster designatus ædilis se in villam: Cui nos occidimus, et gratulati in Capitolium prosequimur: ille inde endo suam domum; nos nostram. Opinioni noster sermone de pastione villatica summatim hoc quem exposui habito.* Egregie, si addas scribendum, *nos nostram o Pinni noster.* Nam hic liber scriptus ad Q. Pinnium; ut primus ad Fundaniam uxorem, alter ad Turranium Nigrum. *Endo suam domum*, habet ab Ennio. *Occidere* pro occurrere, notum ex Festo et Plauto. Jam illa, *se in villam*, eleganter addita, quia illi in villa publica, ubi expectavere candidatum: dixerat enim 'Respectantibus nobis, quod eo candidatum nostrum venturum sciebamus:' nam ita scribendum, non *et candidatum*, ut vulgant. Unum est in veteri scriptura, quod nondum intellexi, quid sibi velint illa, *cum lata*, nisi sit, cum lata turba. Sed de hoc quæramus amplius. At de toto capite 17. libri primi, et de operariis illis, plura alio loco. *Mercerus.*

CAP. 43. *Nobilissimarum*] Manuscripti lectionem, licet corruptam, referre malui, quam *nobilissimam*, scribere, sicuti olim fuerat emendatum. Mihi certe legendum videtur, *nobilissimamque*, quod et scripturæ veteri propius, et copulam hic necessariam censeo: ut Sacrovirum duo occupasse dicat, oppidum, et juventutem. *Pichena.* Lipsius, *Et nobilissimam.* Si nihil plus desit, potius erat inseri, *ob nobilissimam.* Acidal. Lege, *Et nobilissimam Galliarum subolem studiis ibi operantem.* Qui enim *operati studiis*, aberant tum haud dubie Augustoduno. *Operantes* igitur *studiis* deprehendit, occupavit, et velut in custodia habuit. Τὸ *et*, quod inseruimus, haud dubie ultima syllaba præcedentis vocis hactenus absorpsit. *Boxhornius.* Quasi *operati studiis* dici nequeant, qui cum maxime studiis attendunt. Livius l. IV. 'rem familiarem saltem acquiescere eo tempore, quo corpus addictum atque operatum reipubl. esset.' Plinius XXVI. 2. 'sedere in scholis operatos.' *Gronov.*

Liberalibus studiis ibi operatam] Digna res nota, quod jam tunc ea urbs hospitium Musarum. Nam Rhenano quæ læva mens fuit, cum gloriam eam transferre voluit ad Augustoclivienses? Scilicet indigni hac gloria nos Galli. Tueor et retineo in Excurs. *H.* Lipsius.

Gladiaturæ destinati] E Gallia genus gladiatorum, qui Mirmillones: quorum arma hic descripta. Vide Saturnalia nostra. *Lipsius.*

Quibus more gentico] Legerem, *quibus more gentis, &c.* nisi l. v. sic quoque loqueretur, 'Quorum sceptuchi utrinque donis acceptis, more gentico, diversa induere.' Sed suspicor hanc elegantiam librario ferendam acceptam. De qua re mentem nostram aperuimus in Annotationibus constructionum locutionumque quibus Tacitus utitur. *Rhenanus.* Tertullianus de anima: 'pro gentica, pro avita, pro publica aut privata devotione.' Habet etiam Avienus Festus

in Ora Maritima. *Gronov.*

Crupellarios vocant] * Sane ex Taciti narratione non colliges pugnasse eos ex equis. *Lipsius.*

Crupellarios vocant] Forsitan leg. *clibanarios*, ut et alii annotarunt. Ammian. Marcell. l. XVI. Vide et Nazarium in laudatione Constantini. Talium mentio et apud Plutarchum in Lucullo. *Muretus.*

Ut nondum aperta consensione] Leg. *aperte:* et Muretus ita. *Acidal.*

Viritim promptis studiis] Non interpretati sunt, *viritim*, ut vellem. Videntur enim omnes dicere privatos caussæ Æduorum favisse; at Tacitus nihil aliud quam hoc ipsum: publico consilio, * &c. *Freinshem.*

Cruentas epistolas] Principum rescripta, quibus scilicet illi vel ad præsentium postulata, vel ad absentium consultationes respondebant, Epistolæ dictæ. Habemus ex Jurisconsultis l. 1. D. de constit. Princip. et exemplum in l. sed addes, 19. §. 8. D. locat. l. divi fratres, D. de jure patron. l. III. D. de testib. Sanctio etiam imperatoria, *Epistola* quandoque dicta. Ita *Epistola* D. Adriani de peculio dividendo inter mandatores et fidejussores, cujus fit mentio l. fin. C. de constit. pecun. Itaque Cornelius Tacitus, * &c. *Donatus.*

Altitudine animi, an comperérat] Varro l. v. de Ling. Lat. 'Quintanæ an septimanæ sint futuræ.' Tacitus l. II. 'Metune invidiæ, an ratus conscientiam facti, satis esse.' Et lib. XII. 'Socordiane Claudii an vinolentia?' *Aurelius.*

CAP. 45. *Quanto intolerantior iterum servitus victis*] Non puto aut apud hunc aut alios historicos reperiri id genus ex participiis verbalia sensu passivo. Quare præferam *intoleratior* ἀτλητότερος. Sic lib. XII. 'Tanto toleratiora capesseret.' *Grotius.*

CAP. 46. *Neque oculis neque*] Sallustianum est apud Nonium: 'Formidine attonitus, neque animo, neque auribus, aut lingua competere.' Etiam tale hoc Livii l. v. 'Romani ne auribus quidem atque oculis satis constare poterant.' *Lipsius.*

Et fugientibus consilite] Livius lib. XXIV. 'Jussi et duces ordinum Præfectique auxiliorum simul consilire.' Vulgo legitur *consulere.* Putatur ea vox legi etiam l. v. 'Aliosque occultos consilit,' sed male. *Muretus.* Ex loco inferiore, qui est l. v. 'aliosque occultos consilit,' &c. videtur hic scribendum; *et fugientes consilite, &c.* Ursinus.

Ingens ad ea clamor] Gellius I. 11. 'Quid ille vult ardentissimus clamor militum Romanorum, quem in congressibus præliorum fieri solitum, scriptores Annalium memoravere?' Cato Porcius apud Plutarch. dicebat, in præliis solere se 'clamare acriter, ferire fortiter, nunquam recedere turpiter.' Livius lib. XXXIII. 'Raro alias tantus clamor dicitur in principio pugnæ coortus: nam forte utraque acies simul conclamavere.' Vetustissimus est clamor iste militaris, et Hebræis quoque Græcisque usitatus. *Aurelius.*

CAP. 47. *Omissa urbe*] Parum attento lectori, aliquod verbum deesse videbitur huic sententiæ: quæ tamen plenissima est, si superiora respicias. Subintelligitur enim, id scilicet ad bellum proficisci principibus minime decorum esse levibus causis. *Pichena.* Non est oratio integra, ut excusa est. Lego igitur, *Neque decorum principibus, si una alterave civitas turbet, omisisse urbem, unde in omnia regimen.* Quod egregie dictum a Tiberio. Nam 'celsior fortuna celsa loqui et sentire debet.' Am. Marc. 17. et istud est, quod Cicero tantopere arguit Pompeium, quod omiserit urbem, qua relicta tota respublica periit. *Aurelius.* Malim *omisisse urbem.* Freinsh.

Quia non metu ducatur] Muretus e regione vocum, *quia non metu ducatur,* stellulam adpinxerat. Mihi integer

locus videtur, si *motu* pro *metu* legas. Excusat Tiberius non Majestatem imperii Romani decuisse, ut turbantibus una alterave civitatibus omissa urbe in bellum ipse iret: nunc, quando non motu aut turbis eo ducatur, iturum ut præsentia spectaret et compararet. *Motum* sic frequentissime Tacitus. Paulo ante: ‘In tanto rerum motu.’ L. I. ‘Eo in motu arguere Germanicum omnes.’ Sic idem sæpe ‘res motas.’ *Acidalius.* Nunc autem, quia nulla credendi occasio esset, quasi metu et solicitudine, ne respublica detrimentum ab hujusmodi hostibus acciperet, id facturus esset, velle se proficisci, &c. *Freinshem.*

CAP. 48. *Homonadensium castellis*] Vide Strabonem l. XII. *Muretus.*

Coluerat] Omnibus officiis prosecutus fuerat. *Freinsh.*

Incusato M. Lollio] Ita emendavi olim, cum vulgo esset *M. Folio.* Hausi emendationem facile ex historia, quæ apud Suetonium: ‘Namque privignum Cajum Orienti præpositum, cum visendi gratia trajecisset Samum, alieniorem sibi sensit ex criminationibus M. Lollii comitis et rectoris ejus.’ Item Plinium l. IX. et Velleium l. II. Fuit enim hic Lollius C. Cæsari rector, quo more principibus juvenibus etiam nunc dantur: et post illum P. Sulpicius Quirinius, Tiberio amicus. Causa errori, quod in priscis libris sine geminatione fere, *Lolio.* Lipsius.

CAP. 49. *C. Lutorium Priscum*] Vulgo, *Clutorium.* Sed Dio auctor sic emendandi, apud quem est, Γάϊος Λουτώριος. Error ex adhæsu notarum, ut infra *Pantejus*, qui est P. Antejus. Mentio hujus aut alterius Lutorii apud Plinium l. VII. 29. ubi tamen male, *Sutorio Prisco.* Lipsius.

C. Lutorium Priscum] Dioni et Xiphilino Γάϊος Λουτώριος Πρίσκος hic est; lectione dixerim eo veriore, quod prænomen equiti Romano tribuit. *Vertranius.*

CAP. 50. *In integro est*] Sententia mihi mallet, esto. Lipsius.

CAP. 51. *Ante diem decimum*] * ‘sententiam trahit.’ Hæc satis certa videbantur. At turbant me Declamatores: inter quos Quinctilianus Themate declamationis CCCXIII. ‘Damnatorum,’ inquit, ‘supplicia in diem tricesimum differantur.’ Et in ipsa Declamatione: ‘Et mihi videtur ideo constituta esse lex, quæ damnatum post tricesimum diem puniri voluit: quoniam videbat legum lator posse fieri ut deciperetur accusator.’ Item Calpurnius Flaccus (Pithœo nostro auctores hos debemus) Declamat. XXV. ‘Pœna raptoris in diem trigesimum differatur.’ Nam vixisse istos ante Theodosii longe ævum, satis claret. An igitur exolescentem restituit dumtaxat ratamque Tiberianam legem habuit Theodosius, et in Tacito, Dione, Seneca, suspicamur de mendo? An potius Declamatores illi in transcribendo vitiati a posteris sunt, et ad posteriorem illam legem aptati? Mehercle hæreo, eo magis, quod Quinctilianum illum Augusti ævo vixisse volunt: quod ex hoc loco non potest. *Lipsius.*

CAP. 52. *Ne princeps antiquæ parsimoniæ*] Rhenanus aliique ipsum secuti hunc locum sic construxerunt, ne princeps durius adverteret antiquæ parsimoniæ. Mihi videtur Tiberium ipsum appellari ‘Principem antiquæ parsimoniæ,’ quod ex historia clarum, et testatur Tacitus l. IV. ‘Rari per Italiam Cæsaris agri, modesta servitia, intra paucos libertos domus.’ Similis loquendi modus est l. XII. ‘Libertinus sestertii ter millies possessor, antiquæ parsimoniæ laudibus cumulabatur.’ *Pichena.*

Nec mediocribus remediis sisti posse] Corruptus hic quidem est Man. *remedii isti:* qui tamen ad veram lectionem aperit viam, *remediis sisti.* Nam Tacito familiaris loquutio lib. XIV. ‘Nec jam sisti potuerat.’ Lib. XV. ‘Neque tamen sisti potuit.’ Hist.

lib. v. 'nec sisti poterat.' Et fortasse a Livio sumpsit, qui lib. III. ait: 'non ita civitatem ægram esse, ut consuetis remediis sisti possit.' *Pichena.* Vide nostra ad Livium l. IV. 12. *Gronovius.*

Num coërcitio plus damni in remp. ferret] Quæritur cur luxus coërcitio majus damnum reip. afferat, cum contra, idque plurimis rationibus, utilissima videatur. Respondet ipse Tacitus infra: 'Si quis legem sanciat, pœnas indicat, iidem illi civitatem verti, splendidissimo cuique exitium parari, neminem criminis expertem clamitabunt.' *Pichena.*

CAP. 53. *Viri strenui*] Plerique, diligentes, aut quid simile: tamquam eo respiceretur, quod in administrando Magistratu suo strenuos se præberent. Sed magis est, ut citra hunc aspectum, titulus iste his temporibus hujus et paris dignitatis hominibus tribui consueverit. Idque patet ex adjectione *viri*, 'Viri strenui ædiles.' Sic Cic. pro Cluentio c. 8. 'Asturius, vir fortis, et experiens, et domi nobilis.' Atque idem alibi 'Virum fortem ac strenuum' C. Cæsarem nominat. Jam tum enim cepit, sobriis quidem et verecundis primordiis, illa titulorum luxuria, quæ postea, ut ex historiæ Augustæ scriptoribus librisque juris constat, immensum aucta est, nostræque adeo ætati, amissis ereptisque pridem rebus, ingentem inanium vocabulorum thesaurum reliquit. *Freinshemius.*

Promiscuas viris et feminis vestes] * Plura pete e Clem. Alexandr. l. III. Pædag. c. 3. cujus index, πρὸς τοὺς καλλωπιζομένους τῶν ἀνδρῶν. *Lipsius.*

Promiscuas viris] Vide Senecam epist. 123. et Clementem l. III. Pædagogi. *Muretus.*

Lapidum caussa pecuniæ] Gemmas intellegit, et inprimis uniones: quorum feminis ad inaures creber usus. Vide Excurs. *I.* Lipsius.

CAP. 54. *Vita populi Rom. per incerta*] Patet *vitam pop. Rom.* appellari commeatus, quibus illa sustinebatur, quique ex transmarinis provinciis Sicilia, Ægypto, Africa subvehebantur. *Freinshemius.*

Simultates faciunt] Jos. Mercerus, *fugiunt:* at ego *faciunt*, verum puto. Semina simultatum illi spargunt, me volunt colligere acerbos fructus. * Nihil quidem nunc actum, Tacitus ita clare dicit, et post orationem etiam ostendit, ut calumnia sit aliter interpretari. Et age, dissentiat a Suetonio: an rarum est? *Lipsius.*

Simultates faciunt, ac mihi relinquunt] Curiose inquirenti mihi olim in hanc sententiam, visum mendum, et probavi doctis: nunc, nisi fallor, veram medicinam vidi. Rescribendum, *simultates faciendas mihi relinquunt.* Fons mendi ex veteri scriptura, *faciundas.* Ædiles incusaverant luxum generali oratione, gloriamque ex eo apti. Remedium ei malo in singulorum correptione, quod plenum invidiæ et simultatum Senatus ad Principem retulerat. Ille ambigua, ut solebat, oratione primum excusat in universum emendari posse. Sub finem, iisdem, qui gloriam ex reprehensione vitiorum quæsiverant, relinquit emendationem singulorum, hoc est, *simultates faciundas.* Et ne coacti videantur, vult videri relictum hoc ipsorum arbitrio, si pares se judicent tantæ rei. * *Mercerus.* Advolavi et ego, muscæ more, ad ulcus istud, et putabam membrum sanum statim exhiberi posse, recisis voculis binis *faciunt ac:* verum jam fero vulgatum; ut dicat Tiberius initium simultatum oriri quidem ab ædilibus: sed exeuti statim deinde, et transferri cum augmento in se executorem talium. Simile huic, quod supra, Ann. II. 38. 'Urgere modestiam Senatus, eandem vim in me transmittere,' &c. *Gruterus.* Sensus postulat *faciundas mihi relinquunt.* Postulant illi Senatusconsulta acria: deinde negligunt ea

exsequi, Cæsaremque ea cura offensionibus plena onerant. Similis sensus l. VI. 'Neque emtio agrorum exercita ad formam Senatus consulti, acribus, ut ferme talia, initiis, incurioso fine.' *Grotius.*

Cap. 55. *Remissa ædilibus*] Si *remissa* sic explicamus, ut ædiles ab ejusmodi cura demoti sint, quid Suetonio respondebimus: *dato ædilibus negotio popinas ganeasque usque eo inhibendi, ut ne opera quidem pistoria proponi venalia sinerent.* Si autem permittendi significatu, sicut illud, *Manibus et cineri* (*si qua est ea cura*) *remitto;* alio in luto versamur, nam ædiles solentes incumbebant in curam annonæ, et cibariorum. *Annonam curamus, et ædilem gerimus* ait amicus Apuleio, qui pisces nimis caros præstinaverat. Nec dicemus (nisi subfrigide) nonnulla quibusdam permitti, qui ea per se jam facere poterant. His igitur evitandis accipiamus *remissa*, id est, rejecta denuo in ædiles: ii enim Senatum, Senatus Tiberium consuluere, a quo ædiles jussi sunt propriam curam subire. *Remittere* dicta significatione, *integramque causam ad senatum remittit.* At contentiosis τῇ ἀντιττάσει satisfaciemus. *Salinerius.*

Rerum adeptus est] Faciebam olim, *rem Romanam adeptus:* nunc non muto. Est archaismus, et sic dictum, ut 'Rerum potiri.' Nam ita l. VI. 'Nihil abnuentem, dum dominationis apisceretur.' *Lipsius.*

Quis Sergius Galba rerum adeptus est] Notha sunt viro doctissimo, qui restituit ab ingenio: *rem Romanam adeptus est.* Non σολοικίζει Tacitus, sed θουκυδιδίζει, apud quem legimus: ὁ δῆμος εὐθὺς ἀναλαβὼν τὰ ὅπλα περὶ ὀργῆς ἐχώρει ἐπί τε Πελοποννησίους καὶ τὰ ἐναντία σφίσι μετ' αὐτῶν πράξαντας, καὶ προσπεσόντες τρέπουσι ἅμα μὲν μάχῃ αἰφνιδίῳ, ἅμα δὲ τοῖς Ἀθηναίοις τῶν πυλῶν ἀνοιγομένων φοβηθέντων· i. e. *populus armis ocius arreptis animo irato in Peloponnesios ferebatur, inque suos, qui diversæ factionis erant, et facta impressione vertunt in fugam cum prœlio repentino, tum portis Atheniensibus apertis territorum.* Ad quæ Scholiastes φοβηθέντων ἀντὶ τοῦ φοβηθέντες· lege meo periculo φοβηθέντας. Similia Latinis auribus Afranius obtulit apud Nonium: 'Optandum uxorem, quæ non vereatur viri.' Verum hæc nobis in mundo sunt, ne foras quæsitum eamus. Tac. Ann. VI. 'nihil abnuentem dum dominationis apisceretur.' *Salinerius.*

Plebem, socios, regna colere] Id est, demereri, θεραπεύειν. *Freinshem.*

Verum hæc nobis] In funesto hoc loco olim conclamavi. Forte, *nobis in majores:* id est, adversum majores: medicina, quæ huic mortuo non faciet vitam. *Lipsius.*

Verum hæc nobis majores certamina] Quid si legatur, *erga majores certamina.* Rhenanus. Scribo, *nobis in majores.* Vertranius. Faërnus addebat vocem, *adversus*, et ita legebat: *Verum hæc nobis adversus majores, &c.* Sed incertum, utrum ea lectio ex conjectura sit, an ex vetere aliquo libro *Ursinus.* Ea quibus de virtute cum majoribus certamus, nec cedimus: quod optat haud ignarus cum Venusino vate vitii naturæ humanæ, 'Mox daturos Progeniem vitiosiorem.' Convertit se ad majores, ut infra ad Romanos omnes Hist. III. 'quibus armorum causis, quo tantæ cladis pretio pro patria pugnavimus?' Verum in quem usum timor iste? jam eo sub Domitiano ventum erat, ut nil pejus timeri posset. Juv. Sat. I. 'Nil erit ulterius, quod nostris moribus addat Posteritas, eadem cupient facientque minores.' Non hæc, non Annales Tacitus vivo Domitiano composuit, sed eo mortuo, cum jam virtutes quasi postliminio sub optimis principibus redirent. Ann. XI. 'utriusque principis rationes prætermitto satis narratas libris, quibus res Domitiani imperatoris composui.' Et in Agricol.

'nunc demum redit animus, et quanquam primo statim beatissimi seculi ortu Nerva Cæsar res olim dissociabiles miscuerit, principatum et libertatem.' Quid autem virum doctissimum sollicitavit? Davus ego, non Œdipus, nescio. *Salinerius.* Pulcerrime: sed obscure nonnihil. Lipsius illud bene addit: *Verum hæc nobis in majores.* Ego τὸ *verum* transposuerim ita: *verum nec omnia apud priores, &c.* Huic sententiæ porro similis est alia Taciti Ann. II. 'Omnia, Patres conscripti, quæ nunc vetustissima creduntur, nova fuere. Inveterascet et hoc quoque, et quod nunc exemplis tuemur, inter exempla erit.' Sed plane geminus ille Synesii locus Epist. 57. *Πολλὰ τῶν δεόντων χρόνος ἐξεῦρε, καὶ διωρθώσατο· οὐχ ἅπαντα πρὸς παραδείγματα γίνεται, καὶ τῶν γενομένων ἕκαστον ἀρχὴν ἔσχε. Ἡμεῖς ἀρχὴν δῶμεν ἔθει βελτίονι*: *Multa rerum utilium tempus invenit aut correxit. Non omnia ad exempla fiunt, et singula, quæ facta sunt, initium semel habuerunt. Demus et nos principium meliori consuetudini.* Contra tamen nonnihil Cassius Cornelianus Annal. XII. 'Non quia dubitarem super omnibus negotiis melius atque rectius olim provisum, et quæ converterentur, in deterius mutari: sed ne nimio amore antiqui moris studium meum extollere viderer.' *Colerus.* Lipsius funestum hunc locum jam olim conclamavit. Idem tamen tentat, *nobis in majores*: sed medicina, ut fatetur ipse, quæ huic mortuo non faciet vitam. Tentabo et ego, nec scio an depositum excitabo: lege: *posteris tulit: quorum hæc nobis in majores certamina ex honesto maneant.* Optat Tacitus ut sui sæculi morem certandi cum majoribus posteri etiam in se æmulentur. *Nobis maneant certamina*, phrasis nota et perspicua. *Acidalius.*

Cap. 57. *Publicis privatisve monimentis*] Legendum videtur, *privatisque.* Pichena. Muretus, *Privatisque*, rectius. *Acidalius.*

Atque Haterius] Non dubie scribendum, *At Q. Haterius*, idque illi prænomen. Simile in Suetonii Vitellio mendum c. 1. 'Exstatque elogii ad Q. Vitellium libellus.' Scribo, *exstat Q. Longini*: vel ut Muretum video velle, *Q. Clodii.* Lipsius.

At Q. Haterius] Ita Lipsius correxit ex historiæ fide. Male antea, *Atque Haterius.* Pichena. Conjeceram olim, *Æque Haterius*, sed ut attendo magis facto M. Silani, non id tam risum merebatur quam indignationem: itaque qui notam eam leget in Suspicionibus, ei notam adponat, amplexus omnino Lipsianam emendationem, *At Q. Haterius.* Gruterus.

Cap. 58. *Ut Asiam sorte haberet*] De hac sortitione dictum supra III. 32. et hinc etiam intelligi potest, de sorte jam adquisita, non demum fortunæ favore obtinenda hic agi; sane enim impudens alias erat postulatum, ut *Asiam forte haberet.* Neque moveor, quod opponi posset, si provinciam obtinere prohibiti fuissent flamines, ne quidem ad sortem admitti debuisse. Primo enim exemplis veterum ostenditur, eos ipsos, qui in provincias ire prohibiti fuerant, sortitos fuisse; imo ne prohiberi quidem potuisse ne irent, nisi fuissent sortiti. Vide infra v. 71. Deinde potuit accidisse, ut sortiti quidem essent nemine prohibente, vel quia provinciæ intra Italiam evenire possent (vide Mæcenatis orationem in Dione l. LII.) vel etiam incuria cærimoniarum, quarum demum admoneri contigerit homines, quum viderent in provinciam profecturos eos, quos minime oportebat, etiam fortassis, ut fit, invidia aperiente oculos. *Freinsh.* Freinshemius mirifice *παραφρά(ζει)*: Ser. Maluginensis qui flamen Dialis sive sacerdos Jovis erat, postulavit, ut in Asiam, quam erat sortitus, mitteretur. Putasne Taciti mentem hunc intelligere? Hoc ipsum, ni fallor, controversum erat, an posset *sortiri*, h. e.

Proconsul fieri? *Rupertus.* Non difficilis hic nodus, si memineris, quæ ad caput 32. monuimus. Asia et Africa, &c. * *Gronovius.*

Porro si hi duxissent] Offendo in hac phrasi. Forte, *si hi duo rexissent.* Duo, Martialis et Quirinalis: vel, *si hi direxissent.* Aliquis tamen fortasse ad sortem haud male traxerit: et *duxerint*, id est sorte extraxerint. *Lipsius.*

Duxissent provincias] 'Proximus erat, collata.' Ita κληρωτοὶ dicti in loco Dionis, quem adduxi supra, provinciarum publicarum præsides. Et Tacit. sup. l. II. 'majus imperium quoquo adisset, quam his, qui sorte aut missu Principis obtinerent.' Id est, quam omnibus provinciarum præsidibus, sive ii in populi Romani provinciis, sive in Cæsarianis. Præsidibus dixi, quia nomen id olim generale utrisque, quod postea in jure nostro restrictius observatum. Gellius, XI. 11. 'Ad Philosophum Taurum venerat vir clarissimus præses Cretæ provinciæ:' quæ certe in populi Romani provinciis, et ei proconsul. Et ne postea mutasse credas, idem Gellius fine capitis vetat: 'sedeat hic potius,' inquit, 'qui populi Rom. magistratus est.' *Mercerus.* Non hæc recte corruptionis arguuntur. *Ducere* pro *regere* cujus παθητικὸν apud Plaut. 'Ducuntur omnia Dei nutu.' Indeque *ducatus* ut regimen Suet. in Ner. c. 34. 'Privignum Ruffinum Crispinum impuberem adhuc, quia ferebatur ducatus, et imperia ludere.' Junge eundem in Tib. 19. 'Ostento sibi ac majoribus suis in omni ducatu expertissimo.' Sic moderatio legionum exprimitur apud Tacit. Hist. III. 'Adventu deinde duarum legionum, e quibus tertiam Dillius Aponianus, octavam Numisius Lupus ducebat.' Ad quæ faciunt: 'Sex millia Dalmatarum recens dilectus comitabantur, ducebat Poppæus Silanus consularis.' *Salinerius.* Sustuli hinc stellulam ab aliis positam, cum nullum sit mendum, intelligitur enim *duxissent*, id est, sortiti essent, vel sorte duxissent, quod Mercero etiam probatur. *Pichena.* Suspectum aliis, et, ut aiunt, non dubie corruptum verbum. Mihi sanus et integer locus, proba phrasis videtur. *Ducere provincias* subintellige *sorte*, ut idem sit, quod sortiri provincias. Et hic 'Servius, ut Asiam [verba sunt Taciti ipsius] sorte haberet, postulabat.' *Acidalius.*

Non æmulationi] A Mureto est emendatio. Male libri omnes, *æmulatione:* nam perspicuum est, omnia hæc respicere verbum, *obnoxium.* Pichena. Leg. *æmulationi:* et ita quoque Muretus. Ego tamen amplius *aut* deleverim. Leg. *Non æmulationi, non odio, privatis adfectionibus obnoxium.* Lector serius probabit. *Acidal.*

CAP. 59. *Auspicia saltem*] Lucem dat Livii locus l. XXII. de C. Flaminio, qui ante initum Consulatum profectus ab urbe. 'Quod enim illi justum imperium, quod auspicium esse? Magistratus id a domo, publicis privatisque penatibus, Latinis feriis actis, sacrificio in monte perfecto, votis rite in Capitolio nuncupatis, secum ferret nec privatum auspicia sequi: nec sine auspiciis profectum in externo ea solo nova atque integra concipere posse.' Vide etiam quæ de auspiciis infra scribo, l. IV. *Lipsius.*

Bellum scilicet] Non male etiam, *bello:* sive, *bello eum:* sed distinctione adhibita commode servaveris illud prius. *Lipsius.*

Bellum scilicet] Lipsius ait, non male legi posse, *Bello.* Ego mallem, *Bello eum scilicet.* Pichena. Utrumque, sive *bellum* sive *bello* legas, rectum. *Acidalius.* Immo, quia liber unicus *bellum*, male et non recte subjicies *bello*, etsi oratio reliqua id facile ferat. * *Gronovius.*

Tum maxime peragrantem] Scribo

cum maxime. Rhenanus. Muretus *cummaxime.* Rectius. *Acidalius.* Manuscriptus, *cummaxime*, quod expressi. *Pichena.*

Cap. 60. *Complebantur templa*] * Adde quæ de Asylis Pollux: Εἰ δὲ καὶ ἀσυλόν τι εἴη, τοῦτο καὶ κρησφύγετον λέγε, καὶ φύξιμον, καὶ ἱεροὺς ὅρους, ἐφ' ὅσον τοῖς οἰκέταις ἀσφάλεια. *Lipsius.*

Cap. 61. *Locum Ortygiam*] Scribendum, *lucum.* Strabo: Ἐν δὲ τῇ αὐτῇ παραλίᾳ μικρὸν ὑπὲρ τῆς θαλάττης ἐστὶ καὶ ἡ Ὀρτυγία, διαπρεπὲς ἄλσος παντοδαπῆς ὕλης, κυπαρίττου δὲ τῆς πλείστης· διαῤῥεῖ δὲ ὁ Κέγχριος ποταμὸς, οὗ φασι νήψασθαι τὴν Λητὼ μετὰ τὰς ὠδῖνας. Ἐνταῦθα γὰρ μυθεύουσι τὴν λοχείαν καὶ τὴν τροφὸν τὴν Ὀρτυγίαν, καὶ τὸ ἄδυτον, ἐν ᾧ ἡ λοχεία, καὶ τὴν πλησίον ἐλαίαν, ᾗ πρῶτον ἐπαναπαύσασθαί φασι τὴν θεὸν ἀπολυθεῖσαν τῶν ὠδίνων. Quæ sola, satis illustrant hunc totum Græcanicæ fabulæ locum. Vide tamen, si lubet, Epigrammatarium Græcum l. IV. εἰς ναούς· ubi Ephesum vocat, Dianæ τὰν τροφόν. *Lipsius.*

Locum Ortygiam] Quod sequitur, *Deorum monitu sacratum nemus*, significat, quod ego contendo scriptum ab auctore, *lucum Ortygiam.* Vertranius. Lipsium secutus, reposui *lucum:* vulgo *locum.* Sed addiderim copulam: *et lucum.* Pichena.

Ubi Latona] Forte melior lectio, ac distinctio: *et lucum Ortygiam. Ibi Latonam.* Idem.

Oleæ, quæ tum] Paulo aliter Strabo, ut vidisti: qui vult post partum demum, innisam oleæ quietis caussa. *Lipsius.*

Supplicibus Amazonum] Aliquid ea de re Pausanias l. VII. ubi de templo Dianæ Ephesiæ; quem suadeo legas. *Idem.*

Cap. 62. *Proximo Magnetes, &c. decoravere*] Malo *decoraverit.* Imo melius esset, *decoravissent:* atque etiam *Proximi*, ut respiciatur quod antecessit, 'Primi omnium Ephesii adiere.' *Acidalius.* Scripserim, *Proximi Magnetes:* respondet enim illi præcedenti capiti: 'Primi omnium Ephesii adiere.' Sic supra II. 47. 'Magnetes a Sipylo proximi damno ac remedio habiti.' *Freinsh.*

Dianæ Leucophrynæ] Fuisse hujus Deæ hoc cognomento aram Athenis quoque auctor est Pausanias, cui a Themistoclis filiis dedicata statua fuerit, sed fani, quod in Magnetibus sit, pulchritudinem amplitudinemque Strabo in XIV. exequitur. *Alciatus.*

Aphrodisienses posthac] Lege *post hos:* deinde *attulere, laudantis quod Parthorum.* Acidalius. Omnia belle habebunt, neque opus erit refingere vocem ullam, modo mutetur interpunctio plenior in leviorem, hoc modo: *adtulere; laudati quod, &c.* Gruterus. Recte Acidalius, immo Lipsius, *laudantis.* Gronovius.

Sed Aprodisiensium civitas] Muretus *sed* delet. Ego lego *pertulissent: seque Aphr. c. Veneris; St. Jo. et Triviæ religione tuebantur*, Acidalius. Perperam. *Tuebantur religionem*, ut supra, 'flagitia hominum ut cærimonias Deum protegentis.' *Gronovius.*

Cyro dicatum] Valeret hoc imperante Cyro: sed amplius videtur velle, non sub imperio modo Cyri, sed ab ipso delubrum id dicatum fuisse. Ergo emendem, *Regi Cyro dicatum:* hoc est, quod rex Cyrus dicavit, quæ loquendi forma tam nostro quam aliis usitatissima, ut notavit Lipsius ad Ann. II. 50. quomodo Justinian. in l. II. §. S. C. de V. I. E. 'liber singularis nobis excogitatus est.' Ut ita forte explicari possit difficillima l. III. c. familiæ exisc. 'Expilatæ enim hæreditatis crimen frustra coheredi intenditur,' &c. hoc est, coheres intendit, cum ista particula *ejus*, quæ in ista lege mox sequitur, neque ad aliud subjectum, quam ad vocem coheredis, absque Latini sermonis injuria, referri possit, neque de alio quam actore, cujus in ea lege mentio, absque sensus perversione

intelligi. *Freinshemius.*

Cap. 63. *Dario rege uti*] Scribo, *niti*. Lipsius.

Neque minus Milesios Dario rege niti] Verbum, *niti*, reposui, auctore Lipsio longe aptius, quam, *uti*. Pichena. Lips. *niti*, et Muretus. Sed et distingue amplius, *Propiora Sardianos; Alexandri victoris id donum: neque minus Milesios: Dario rege niti.* Neque minus propinqua sive recentia Milesios referre, vel quid tale subintelligendum. *Acidalius.*

Modus tamen præscribebatur] Non satis considerate ergo elapsum hoc Tranquillo: 'Abolevit et jus moremque asylorum, quæ usquam erant.' Dumtaxat moderatus est, et temperavit. *Lipsius.*

Facere aras] Curtius Pichena in scripto esse ait, *fiere æra:* atque ita *figere*, pulcherrime emendat. Voluit nempe Senatus in ære sculpi et proponi hæc decreta, et has suas modificationes. *Lipsius.*

Jussique ipsis in templis figere æra, sacrandam ad memoriam] Turpiter corruptus fuerat hic locus: *jussique ipsis in templis facere aras.* Neque ego de mendo suspicatus fuissem, nisi me Manuscriptus admonuisset, in quo legitur, *fiere aera:* unde facilis fuit emendatio, *figere æra*, una tamen litera adjecta. Intelligit enim de æreis tabulis ad parietes templorum affigendis, ad sacrandam memoriam Senatusconsulti eo die super asylis facti. Sic l. xi. 'Aspiciuntur etiam nunc in ære publicandis plebiscitis per fora ac templa fixo.' Hist. l. iv. 'quique æra legum vetustate delapsa noscerent figerentque.' Virgil. Æn. vi. 'fixit leges pretio atque refixit:' 'quia,' ut ibi Servius ait, 'incisæ in æreis tabulis affigebantur parietibus.' Idem Tacitus paulo supra: 'cum ejus diei Senatusconsulta aureis literis figenda in curia censuisset.' *Pichena.*

Cap. 64. *Theatro Marcelli, effigiem divo Augusto*] Persuasi ut ita distingueretur in hac editione: cum vir doctissimus ita legeret *Marcelli effigiem*, atque inde morem dedicandi Diis statuas notaret: sed revera hoc negotium ita se habet, ut Livia posuerit, &c. * *Freinshemius.*

Ludique Magni] Καὶ αὕτη μὲν (scilicet ἡ πανήγυρις ἡ ἐπὶ τῇ νίκῃ τῇ πρὸς τῷ Ἀκτίῳ) διὰ πέντε ἀεὶ ἐτῶν μεχρὶ οὗ ἐγίγνετο, ταῖς τέσσαρσιν ἱεροσύναις ἐκ περιτροπῆς μέλλουσα· λέγω δὲ τοὺς ποντίφικας, καὶ τοὺς οἰωνιστὰς, τούς τε ἑπτὰ καὶ τοὺς πεντεκαίδεκα ἄνδρας καλουμένους. Idem l. lviii. de iis quæ decreta post mortem Sejani: Ἐψηφίσαντο δὲ ἑορτὴν διά τε τῶν ἀρχόντων καὶ διὰ τῶν ἱερέων ἁπάντων (ὃ μὴ πώποτε ἐγεγόνει) ἀχθῆναι, καὶ τὴν ἡμέραν ἐν ᾗ ἐτελεύτησε, καὶ ἵππων ἀγῶσι καὶ θηρίων σφαγαῖς ἐτησίοις, διά τε τῶν ἐς τὰς τέσσαρας ἱερωσύνας τελούντων, καὶ διὰ τῶν τοῦ Αὐγούστου θιασωτῶν ἀγγέλλεσθαι, ὃ οὐδέποτε ἐπεποίητο. Quibus verbis interpretis errorem esse scio: qui vertit, *per quatuor collegia Pontificum.* Imperite, cum debuisset, *sacerdotum.* Pontificum sane collegium unum est. Quod dicit autem Dio non antea pronuntiatos ludos curatosque per quatuor collegia, et Augustales: id si sensit, errat, et refellit hominem clare hic, qui in manu, Taciti locus. Ceterum ad curationem, &c. * *Lipsius.*

Cap. 65. *Claritudo sua obsequiis*] Sciendum nihil hic intelligi aliud quam ipsos homines claros ob majores videlicet suos, aut honores ipsorum. *Obsequia*, libentius cum Gallis reddam *complaisances;* quam cum Hisp. *servir:* nam *obsequii* vox aliquanto mitior est; et mitiori voce voluit uti Tacitus, in re, ubi magis excusare instituit primores, quam arguere. *Fœdaque et nimia*, de adulatione incruenta sermonem hic esse, quum cetera, tum imprimis initium sequentis capitis adprobant. *Freinshemius.*

Cap. 66. *Opprobrium majorum*] Sallustianum est. *Lipsius.*

Junio Othoni] * Alicui recitare in aurem? Subtilis ergo in id vitium hominis jocus: quem belle æmulatus est Martialis: 'Garris in aurem semper omnibus, Cinna, Garris et illud, teste quod licet turba. Adeone penitus sedit hic tibi morbus, Ut sæpe in aurem, Cinna, Cæsarem laudes?' Nec enim dubito, quin oculos habuerit ad breve illud Scauri acutumque dictum. *Idem.*

Propelluebat] Clarissimus Nic. Faber, *perpolluebat*. Hieron. Groslotius noster (vere noster, dudum studiis, nuper amore mihi junctus) *propellebat*: bono pariter et prompto sensu. *Idem.*

Obscura initia impudentibus ausis Prætor polluebat] Jurarem germanam hanc Taciti lectionem esse. Male vulgo, *propolluebat*. Duabus forte literis scriptum compendio fuit, *pr. polluebat*, unde facile librarius deceptus est. Idque cum historia optime congruit; nam supra dixit Tacitus, *Junius Otho prætor*: nunc ipsum ab origine quasi describens, ait, fuisse prius Ludimagistrum, mox Senatorem. Recte ergo sequitur, *prætor*; ut dedecus respectu prætoriæ dignitatis, notabilius ostenderetur. Hanc emendationem eo promptius recepi, quod Lipsius a me super ea consultus, sibi maxime placere rescripsit. *Pichena.* Lipsius olim, *porro polluebat*. Ego, *protollebat*: quod valere hic idem putem ac si esset proferebat, propagabat. *Acidalius.* Haud male, qui mutant, *ausis porro polluebat*, sed non id erat etiam necesse: vocabuli enim *porro* energia includitur item illi *pro*; ut pluribus ostendi in libris Suspicionum. *Gruterus.* Ambigue sententiæ scripturæque verbum, *Propolluebat*, aut si forte, *porro polluebat*. Hic mihi sensus in paraphrasi placuit. Nec tamen damnem Ital. qui legisse videtur, *propalabat*: quod profecto neque a scriptura multum dissidet; neque a commoditate sensus quidquam. Poterat enim homo novus in sinu gaudere, et honore, qui obtigerat, sine magna invidia frui, si se intra modestiam continere voluisset. At *impudentibus ausis* advertit omnium oculos, effecitque, ut vulgo denotaretur, conspicuusque fieret. Firmando huic sensui sunt hæc Taciti Hist. II. 20. 'Uxorem Cæcinæ Saloninam, quamquam in nullius injuriam insigni equo ostroque veheretur, tamquam læsi gravabantur: insita mortalibus natura, recentem aliorum felicitatem ægris oculis introspicere; modumque fortunæ a nullis magis exigere, quam quos in æquo videre.' Dicit Saloninam *in nullius injuriam* comparato ornatu, occasionem sermonibus præbuisse; quanto magis igitur Otho, qui virum clarum atque nobilem cupiebat evertere? *Freinshemius.*

CAP. 67. *Voce, vultu, eo quod*] Lipsius *et quod*. Ego paulo aliter cum alia distinctione: *premeret voce, vultu; eoque quod ipse creberrime interrogabat.* Acidalius. De vultu proprie hic agitur. Sic IV. 34. *Idem.*

Ut tormentis interrogarentur] Ita Lipsius: vulgo, *interrogentur*. Pichena. Optime alii *interrogarentur*. Sed unde peccatum tale in re clara, et quam flagitat ἀκολυθία sermonis? Suspicabar aliquando hujusmodi varietates inductas a librariis sic ablativos absolutos, uti vocamus, resolventibus; scripsisseque Tacitum, *servos Silani, tormentis interrogandos, actor*. Sed jam pœnitet licentiæ, et cuicumque potius exerrationi scribæ imputaverim. *Gruterus.*

Ausis] Faërnus legebat, *missis ad Cæsarem codicillis*. Ursinus. Non possum exputare, cur vocem mutare voluerit Faërnus in *missis*. Nihil enim usitatius altero etiam scriptori nostro: exempla cumulavit Rhenanus. Nimirum vult nondum extra spem fuisse; ac præsumsisse veniam; nam desperati quiescunt. Seneca Agamemnone 502. *Idem.*

Cap. 68. *Alia parente geniti*] * Filio item indulgenda. Hæc dixerim, nec mihi firma aut proba, ut præmisi. Scripsit ad me ex Hispania vir doctus, in veteri libro se legisse: *quippe alia parente:* quod ad nostrum illum sensum faciat, sed mallem aliud verbi. *Lipsius.*

Materna bona quippe alia parente] Distingue, Silano fuisse matrem et novercam: materna bona intelligit veræ matris, quæ a bonis novercæ separanda essent, ac Silani filio, tanquam aviæ ipsius paternæ bona reddi. *Pichena.* Lectio palam vitiosa, apparet tamen sensus, quem et Lipsius fere vidit, propter dignitatem maternæ ejus familiæ datum Silano, ne bona, quæ inde ad eum pervenerant, publicarentur, sicut antea in damnatione Æmiliæ Lepidæ: 'Scauro, qui filiam ex ea genuerat, datum, ne bona publicarentur;' supra III. 25. Ceterum constat Silanos maternam originem, &c. * *Freinshemius.*

Cap. 69. *Minutura, quoties*] Ne deliberare quidem quemquem puto, quin conjectura nostra vera sit, *Minui jura, quoties glis. pot.* præclara et ex usu rerum gnome. *Lipsius.*

Minutura quoties gliscat potestas] Doctissimus vir diduxit, et scripsit *minui jura*, ex quibus γνώμη, quam Tiberius præ oculis non habuit: nam legibus, quæ in facta constituuntur, nihil damni contingere potest ex provisu principis, ne peccaturi in provinciis mitterentur. Ad quid igitur ea dixit? Imperatorem dissimulabat, nec latum unguem ab artibus Augusti discedebat. Deprecatur itaque vim majorem, quasi tantum reip. princeps esse velit, et sic ratiocinatur: optime mea cum onera tum potentia præfinita sunt, utque Romanum Principem decebat: si quid additis, regis id erit, nec vobis tolerandum. Quamobrem ea in me parcite conferre, quæ toties a me irrita fient, quoties a vobis decreta fuerint. Ad ultimum *minuere* παθητικῶς. Homer. μινύθει δέ τοι ἦτορ ἑταίρων Cæs. Gall. lib. III. 'Neque pedibus aditum habeant cum ex alto se æstus incitavisset, quod bis semper accidit horarum XII. spatio, neque navibus, quod rursus minuente æstu naves in vadis afflictarentur.' *Salinerius.* Videndum an *minutura*, mutandum sit in, *minus tuta.* Ursinus. Quamvis doctissimus Salinerius lectionem veterem, *minutura* defendere conetur, ego tamen ab ipsius interpretatione sensum nullum, ad Taciti mentem haurio. Nulla igitur causa, quin correctionem Lipsii veram existimem, atque recipiam. *Pichena.* Non adsentior *jura*, quæ pro libertate et republica (quam adhuc se conservare simulare Tiberius solebat) ponuntur, de *justitia* interpretanti; quam *potestate* illa, quæ *juribus* hic opponitur, in causis privatorum melius, atque in plena libertate, administrari posse, ipsorum Cæsarum priorum exempla docent: unde sup. I. 2. 'Neque provinciæ illum rerum statum [monarchicum] abnuebant: suspecto senatus populique imperio ob certamina potentium et avaritiam magistratuum: invalido legum auxilio, quæ vi, ambitu, postremo pecunia turbabantur.' Angl. *leges.* Bene si *leges* accepit ea significatione, qua libertatem arguunt, et dominationi opponuntur. Quod idem de Gal. I. dici potest, qui *les droits* reddit; nam hoc etiam de jure et majestate reip. potest accipi, secus si ponatur in singulari, ut apud alterum, *le droit:* tum enim jura, quibus privata negotia disceptantur, intelligi solent. *Freinshemius.*

Cytheram potius] In manuscripto, *Cythonum.* Putes *Cythnum* fuisse, quæ insula est juxta Atticam, sub Eubœa, nostro alibi, Ptolemæo item et Plinio, nominata. *Lipsius.*

Cytheram concederet] Faërnus legebat, *Cytheram potius concederent*, non, *concederet.* Ursinus. Adjeci conjunctionem, *ut*, ex Manuscripto. *Ut Cy-*

therum potius concederet. Pichena.

Silani sorore Torquata] De *Junia Torquata* Silani sorore, et de *Manlia* Torquatorum familia per adoptionem in Juniam Silanorum inserta diximus in lib. de Familiis, additis veteribus inscriptionibus de hac ipsa Junia Torquata. *Ursinus.*

CAP. 70. *Capito insignitior infamia fuit*] Ex Man. restitui vocem, *insignitior.* Vulgo, *insignior.* Pichena.

Egregium publicum] Ita dictum, ut vulgo bonum publicum, et Livio 'pessimum publicum,' lib. II. Rhenanum risi scribentem: 'Obscurus locus est [censeo Delphos mittamus ad consulendum] aut certe mendosus: qui forsan sic legi debeat, Se, remp. et bonas domi artes.' *Lipsius.*

Egregium publicum] Locus hic Beato videtur mendosus. Ego tam scriptum quam sensum ejus in plano puto, explicoque *egregium publicum*, pro decore publico, ea forma dictum, qua sæpissime idem Cornelius, *bonum*, Seneca *malum*, Livius, *pessimum publicum* aiunt: apud quos *publicum*, de nomine adjectitio factum est substantivum. *Vertranius.* Legit Theodorus Marcilius ex membrana, ut ipse ait, *se, rempublicam, et bonas domi artes:* invita sane Minerva. *Egregium publicum* Tacitus dixit, sicut Varro *villas pessimo publico ædificatas:* quem Livius imitari non veritus est lib. II. 'Nec ambigitur, quin Brutus pessimo publico reges exacturus fuisset.' Sed ex ipso Tacito, ut solet, Sulpicius Severus Histor. Sacræ l. II. 'Quod initio jure judiciorum et egregio publico defensum.' *Colerus.*

CAP. 71. *Equestri fortunæ*] Parvula unius apicis additione legerim, *sequestri Fortunæ.* Ut intelligamus supplicasse Romanum equitem Fortunæ, quæ se mediam collocaret inter fatum et Augustam. Nam, ut Gellius vult XX. 11. 'sequester a sequendo; quod ejus, qui electus sit, pars utraque sequatur fidem.' Quæ verba transcripsit Isidorus in Orig. Seneca ad Helviam, x. 12. 'Menenius Agrippa, qui inter patres et plebem publicæ gratiæ sequester fuit.' Inde etiam est, quod Patribus Salvator noster Christus *sequestri* nomine veniat. *Gruterus.* Ædem fortunæ Equestris Romæ fuisse nemo dubitat. Tacitum ergo omnes accusant. Ego librarios mallem. Robertus Titius humaniores literas in Bononiensi Gymnasio publice profitens, me monuit, sibi atque eruditissimo viro Jano Grutero legendum videri, *sequestri fortunæ.* Sic Virg. Æn. XI. 'pacem sequestram' dixit pro induciis: et ut induciæ mediæ sunt inter præteritum et futurum bellum, vel potius inter bellum et pacem; ita *fortuna sequestris* media est inter adversam et prosperam fortunam, seu inter morbum et valetudinem. Itaque non absurde appellari quodammodo poterit, Fortuna valetudinaria. Sed cum multa Fortunæ cognomina apud antiquos scriptores inveniantur, de sequestri autem nulla mentio, nihil affirmare ausim, judiciumque integrum lectoribus relinquo. *Pichena.* Ita est: quod constaret ex memoralibus scriptorum libris, in urbe fuisse *templa Fortunæ Equestris;* ausus sum inserere suspicionum libellis emendandum videri, adjectione literæ, *Fortunæ sequestris;* cui necdum adstruo veritatis firmiorem imaginem. Lætor interim non id omnino displicuisse comptissimis moribus viro Curtio Pichenæ: ut enim hodie obtinet, nihil placet quam quod nostrum est; alienum omne sanna excipimus, aut pedibus etiam trahimus. *Gruterus.* Valde me permulcet illa *Fortuna Sequestris:* sed et inventor et approbator tam belli cognominis, explicando ejus tædium faciunt. *Sequester* meo judicio non a *sequor*, quod Gellio creditum, sed a *secus* quasi *secuster*, ut a *magis magister*, a *minus minister*, dictus, quoniam intervenit dissidentibus ipse neutrarum partium, semotus ab

utroque, et liber a causis eorum, aliusque atque certantes. Duas autem personas significat: vel arbitri, medii, interpretis, quam notionem illi duriter captant; vel custodis, penes quem res controversa deponitur, l. cx. D. de V. S. Plautus Mercat. iv. 3. 'Immo sic sequestro mihi data est.' Rudente iv. 3. 'nisi pars datur, Aut ad arbitrum reditur, aut sequestro ponitur.' Cato apud Gellium: 'Per Deos immortales, nolite vos sequestro ponere.' Hoc est, nolite custodiam vestri committere cuiquam præter vosmetipsos: nolite vos, cum liberi sitis, fiduciarios reddere, et cuiquam in potestatem dare. Paulus lib. vi. D. Deposit: 'Proprie autem in sequestre est depositum, quod a pluribus in solidum certa conditione custodiendum reddendumque traditur.' Unde observant *sequestre* genus esse depositi. At ego Pauli verba corrupta esse censeo, neque unquam Latinis dictum aliquid *esse sequestre* aut *in sequestre*. Scribe: *Proprie autem sequestro est positum, quod a pluribus, &c.* Idem spectavit Tertullianus de resurrectione c. 51. 'Hic sequester Dei atque hominum appellatus ex utriusque partis deposito commisso sibi.' Et c. 63. 'In deposito [caro] est apud Deum per fidelissimum sequestrem Dei et hominum, Jesum Christum.' Et de patientia: 'Adeo satis idoneus patientiæ sequester est Deus, si injuriam deposueris penes eum.' Hanc quoque vim hujus vocabuli considerarunt, qui *Fortunæ Sequestri* pro Augustæ valetudine donum voverunt, nempe ut ejus salutem apud Fortunam deponerent, et huic illam custodiendam mandarent. Quod etiam votum, postquam eam dea sartam tectam habuisse visa, solverunt. Ut Domitianus in Capitolii oppugnatione ex incendio servatus *Jovi Custodi*. Gronovius.

Nullum tali cognomento] Miraberis equitum Romanorum et Taciti conniventiam, si ex antiquitate recitetur Livii lib. xl. et postea xlii. testimonium, his fere verbis: 'Q. Fulvius ædem Fortunæ equestri, quam Proconsul in Hispania dimicans cum Celtiberis voverat, annos sex postquam voverat, dedicavit: enixo factum studio, ne ullum Romæ amplius, aut magnificentius templum esset.' Ejusdem Val. Maximus i. 11. et Lactantius ii. 8. meminerunt. *Vertranius*.

Plusquam binoctium]* Vulgata lectio erat, *dum ne plusquam:* sed novitia cum sit, quis moretur? *Lipsius*.

Ut pontificis Maximi arbitrium plusquam binoctium] Lego, *ut pontificis Maximi arbitrio ne plusquam binoctium abesset*. Rhenanus. Ita legendum arbitror, *Ut Pont. Maximi arbitrium, dum ne plusquam binoctium abesset: ne diebus publici sacrificii, neu sæpius, &c.* Ferret. Hæc, qui me audiet, ita leget, *Quoties valitudo adversa flaminem Dialem incessisset, ut pontificis maximi arbitrio, dum ne plus quam binoctium, abesset: ne diebus publici sacrificii, neu sæpius quam bis in eundem annum.** Vertranius. Multum debemus diligentiæ Pichenianæ, per quam liquet illud prius, *dum ne*, invectum a mala manu, neque conspici in chirographo authentico; nam nexus sane orationis omnino requirit; *recitavitque decretum pontificum, &c.* Gruterus.

L. Metelli Pontif.] Auctorum loca adduxi supra. *Lipsius*.

Cap. 72. *Basilicam*] Quidam templum. Decepit eos, quod postea *basilicæ martyrum*, quarum apud Augustinum aliosque patres frequentissima mentio, sunt appellatæ, quæ sacella prius erant, mox ingentia templa. At Gal. recte, *le palais.** Freinshemius.

Arguerat Taurum] Tauri amphitheatrum intellegit in campo Martio: Marcii Philippi, ædem Herculis Musarum: Balbi, theatrum. Vide Suetonium Aug. c. 29. Dionem l. li. et liv. *Lipsius*.

Nec Augustus arguerat Taurum] Pla-

est Lipsio, arcuerat, id est, prohibuerat, optimo quidem sensu. Sed fortasse vulgata lectio defendi potest, si accipiamus arguere, pro sinistre interpretari; ut sensus sit: nec Augusto incidit suspicio, publicam illam munificentiam ad populi favorem captandum excogitatam fuisse. *Pichena.* Recte Lipsius. Alterum vix Latinum. 'Arcuerat conferre,' ut Senecæ defendimus in Hippolyto vs. 805. 'tu licet asperos Pugnacesque deos viribus arceas Et vasti spatio vincere corporis.' Et solenne librorum vitium est. Ovidio diu fuit Met. xv. 72. 'Primusque animalia mensis Arguit imponi:' pro *Arcuit.* Statio diu Theb. II. 630. 'cur inficiatus honora Arguerim fama,' (et male defendit Gebhardus) pro *Arcuerim.* Valerio Flacco IV. 317. 'hæc Amycum tandem manus arguit ausis:' pro *arcuit.* Gronov.

Tanta vis unum intra damnum] Muretus mallet, *tanta vis ignium intra damnum stetisset:* quod mihi non probatur. Nam in vulgatis recte subintelligitur, tanta vis ignis, quæ intra unum illud theatri damnum stetit, neque ulterius pervagata est. *Pichena.* Muret. *tanta vis ignium, &c.* At vero vox unum necessaria. *Acidalius.*

CAP. 73. *Sua populique Rom. contumelia*] Verba hæc male transposita fuerant: quæ suadente Lipsio, in suum ordinem reposuimus. *Pichena.* Parerem, si, jubente unico codice, dixisset. Quod quando non ausus, illam juncturæ vulgaris horum verborum immutationem, *sua populique contumelia Romani*, haudquaquam auribus accidere meis ingratam, quin et aliquid magnificum præferre mihi videri, fateor. *Gronovius.*

Ingentibus bellis labaret] Non damno *labaret.* Sed erit, opinor, cui verbum id grave nimis videbitur, magisque probabit, *laboraret.* Acidalius.

CAP. 74. *Castella et munitiones*] *Oppida* frequentiores et ampliores hominum conventus facere; *castella* minores atque angustiores, sed murorum tamen ambitu utraque circumsepta, sicuti *vici* sine muris. Quod autem *castellum* locus munitus esset, constat ex Cic. scribente in Epist. 'Multa castella cepi, multa vastavi.' Et ad Att. 'Castellum natura munitum.' Ab eadem similitudine in acie *castella mobilia*, non *stabilia* vocata a Tacito et aliis, quod ex Taciti ejusdem verborum serie facile dignoscitur, dum inquit: 'Castella et munitiones idoneis locis imponens.' Erant itaque *castella* in acie propugnacula, quæ in procinctu portabantur, ex asseribus, sive alia consimili materia fabricata, ad castra metandum quam maxime apta, ita dicta a stabilium castellorum similitudine et usus convenientia. *Donatus.* De castellis mobilibus in acie somnium lepidum. *Gronovius.*

Tiberius Blæso] Distinguo locum, *Blæso postremum. Obiere eo anno*, non levi ad historiam momento. *Lipsius.*

Tiberius Blæso postremum] In vulgatis ita distinguebatur: *ac tunc Tiberius Blæso. Postremum obiere, &c.* Nos ex Ms. melius distinximus, idque præviderat Lipsius ex ingenio. *Pichena.*

CAP. 75. *Asinius Saloninus*] Lectu hoc facile, intellectu difficillimum est. Servius meus ad Virgilium Ecloga III. scribit, 'C. Asinio Pollioni post captas Salonas Dalmatiæ, natum filium, dictum Saloninum.' Is tam Dioni quam Cornelio C. Asinius C. F. a Tiberio dimissam Vipsaniam duxit, ex eaque Asinium sustulit. Hic superstite patre moritur, et superstite uterino Druso: erant enim Vipsaniæ, M. Agrippæ filia, nati ambo: sed Tiberio patre, Drusus; Asinio Gallo, Asinius, cui patris cognomen *Saloninus*, convenientius a Tacito scriptum fuerit. Ergo hujus Asinii, quo de loquimur, avi fuere paternus C. Asinius Pollio, maternus M. Vipsanius Agrippa. Sed in hoc mirum est aucto-

rum dissidium. Tacito nepos Asinii Pollionis, moritur hoc loco: contra Cassius habet lib. LX. 'Asinius Gallus Drusi frater uterinus insidiatus est Claudio Cæsari.' Idem Tranquillus Claudio, XIII. inquit, 'Conspiraverant ad res novas Gallus Asinius et Statilius Corvinus, Pollionis et Messalæ oratorum nepotes.' *Vertranius.* * Non dubito Suidam, et qui eum sequuntur in numerandis duorum cognominum coævorum scriptis turbare. Item Casaub. comm. ad Strab. l. IV. fol. 56. qui Asinium a Strabone laudatum de Rheni longitudine et binis ostiis, Pollionis filium Quadratum, qui res Germanicas scripsit, esse opinatur. *Rupertus.*

Cæsarique progener] Uti aliquam duceret e liberis Germanici. *Lipsius.*

Progener destinatus] Ut aliquam Germanici filiam duceret. *Muretus.*

Consulatum ei acceleraverat] Anno IↃCCLIX. 10. Kalend. Julii cum C. Vibio Postumo. *Idem.*

ANNALIUM LIB. IV.

CAP. 1. *Florentis domus*] Nihil enim ipsi, quod nollet, acciderat. *Florere* dicuntur, qui vigent. Lucretius: 'Tum lætas urbes pueris florere videmus.' Hesiodus, θάλλουσιν δ' ἀγαθοῖσι διαμπερές. *Muretus.*

Nam Germanici mortem] Hoc mirum videri non debet, nam semper suspecta et formidolosa tyrannis est aliena virtus. 'Regibus boni quam mali suspectiores sunt: semperque his aliena virtus formidolosa est,' Sallust. in Catilin. Aristotel. 5. Polit. Unum præceptum tyrannidis conservandæ, ait esse tollere τοὺς φρονηματίας. Itaque multi contemptu vitarunt periculum. 'Brutus erat stulti,' &c. *Idem.*

Turbare] Turbida esse. Hic notanda rerum humanarum instabilitas et inconstantia, quæ cum prosperrime fluere videntur, tum periculi plenissimæ sunt.* Ac profiteor me cum Fortunam dico, eam intelligere, de qua Catilinar. I. copiose disserui. *Idem.*

Sævire ipse aut] Utrumque æque noxium populis. *Idem.*

Initium et causa] Non sunt omnino idem, etsi in Posterioribus videatur Arist. utrumque confudisse; sed in principio quarti τῶν μετὰ τὰ φυσικὰ (ut quidem Græci dividunt) hæc duo distinguuntur. Legendus Simplicius principio φυσικῆς ἀκροάσεως. *Idem.*

Dominationem captaverit] Probum videbatur: et captavit certe, non cepit. Tamen cum in Mediceo sit, *raptum perit*, placet quod Pichena efformat, *raptum ierit.* Lipsius.

Quo facinore dominationem raptum ierit] Cum Manuscr. habeat, *raptum perit*, mihi facilius veriusque visum est corrigere, *raptum ierit*, quam, *captaverit*, ut in vulgatis. Sic lib. II. Histor. 'Mox ut Othonem ac Vitellium scelestis armis res Romanas raptum ire, vulgatum est.' *Pichena.*

Apicio] Seneca Epist. 14. Plinius VIII. 15. et IX. 17. et X. 48. Dio lib. LVII. Fuit et alius Apicius eodem ingenio præditus, quem usque in Parthos ostrea misisse ad Trajanum Athenæus refert: cum artem quandam eorum recentium conservandorum in longitudinem excogitasset. Extant et tertii cujusdam Apicii libri aliquot de re coquinaria. *Muretus.*

Prodigo stuprum veno dedisse] Ita Man. et alibi Tacitus simili modo locutus. Vulgo, *venum dedisse.* Pichena.

Diviti et prodigo] Ἀσώτῳ· κατὰ τὸν δεύτερον τρόπον τῶν ὑπ' Ἀριστοτέλους λεγομένων, ἐν τῷ Δ. τῶν ἠθικῶν. Hic ipse lib. XI. 'Ob magnitudinem infamiæ, cujus apud prodigos novissima voluptas est.' *Muret.*

Solertia] Ἀγχινοίᾳ. *Muret.*

Haud minus noxiæ] Noxia sunt in eo, qui (ut Sejanus) affectat imperium, largitio et luxus; nam voti compos, supplet per scelera, quod ambitione exhaustum fuit. Sic æque damnosæ sunt industria et vigilantia simulatæ, quia post in contraria, &c.* *Salinerius.*

Parando regno finguntur] Angl. *Dissemblingly used to win a kingdom.* Neque *fingi* neque *regnum* recte expositum puto. Nam immensum distat, *fingat*, h. e. simulet aliquid aliquis, an vero dissimulanter eo utatur: ibi enim videri vult, quod non est; hic, quod est, non videri. Deinde *regnum* latius patet quam *kingdom;* neque enim tantum de ea potestate, quæ regi proprie sic dicto competit; aut pro imperio, cui præest, ponitur; sed indistincte pro omni dominatione, quocumque nomine appelletur. Vide quæ notavimus in Indice Floriano, voce *Regius.* Freinshem.

CAP. 2. *Antea intendit*] Ἐπέτεινε. *Muretus.*

Fiducia ipsis] Xenoph. l. II. Κύρου παιδείας. *Idem.*

Metus crederetur] Monuit me Josias Mercerus legendum videri, *dederetur*, vel, *dideretur*, quod verbum sane ubique in Tacito velut fataliter corruptum. In manuscripto aiunt esse *credetur:* si quis aliud forte eruet. *Lipsius.*

Inter cæteros metus crederetur] Faërnus pro corrupto verbo, *crederetur*, reponebat, *oriretur.* Sed legi etiam posset, *cresceret.* Ut vult etiam Muretus. *Ursinus.* Quæ mihi et aliis visa, nunc damno. Verius est quod video placuisse doctissimo Savilio *crearetur.* Mercerus. Doctissimus vir *dederetur* vel *dideretur:* idque non hic tantum, sed ubicunque hoc verbi invenitur. Reor τὸ *crederetur*, (licet *credetur* levi macula legatur in Flor.) idem valere quod *esset* ut *credebatur* pro *erat: cui tamen asperitatis etiam adversus levia credebatur*, ubi si substituas *dederetur* sive *dideretur*, nugas egeris magnas. Verum audi eadem Græco sermone. Xiph. in Tib. ὥστε τὰ παραγγέλματα, καὶ ἀθρόους, καὶ διὰ ταχέων λαμβάνειν, καὶ φοβεροὺς πᾶσιν ἅτε καὶ ἐν ἑνὶ τείχει ὄντας εἶναι· i. e. *ut congregati citius jussa capesserent, et omnibus (veluti unis in castris) formidabiles essent.* Salinerius. Ego vulgatam lectionem utcumque non sperno. Quod scilicet Sejanus, cohortes in una castra conducendo, Tiberium ipsum, ac populum Rom. decipere cogitaverit, ea specie, ut illam militum conjunctionem, ad ipsorum fiduciam, et ceterorum metum, crederent; cum re vera ad potentiam sibi sedulo parandam pertineret. *Pichena.* Rectissime Mercerus, *dideretur.* Hoc sensu libro hoc ipso inferius: 'Quanto majore mole procideret, plus formidinis in alios dispergatur.' *Acidalius.* Male hæc ita scribi et alii notarunt: sed quod substituunt *dideretur* fiduciæ non convenit. Ego pro *crederetur* omnino scribendum esse arbitror *cresceret.* Grotius. Quid si reponas *crearetur?* id sane proxime abesset a manuscripti, quem citant, scriptione *crederetur:* et *creare ærumnas, fraudem, periculum, commoditates*, et similia, passim apud melioris notæ auctores reperias. *Freinshem.* Sic interpretor: Ut multitudinem suam noscendo, robur æstimando, vultus omnium singuli familiariores habendo certi fierent de fiducia inter sese, deque metu sui apud cæteros; se, quicquid esset audendum, confidere inter se, aliis metum facere posse. Vide III. Observ. 10. *Gronovius.*

Prætendebat lascivire] Προυφασίζετο ἀτακτεῖν. *Muretus.*

Neque Senatorio ambitu abstinebat] *attolleret. Sic ego aliter quam Lipsius. Universi *Senatorium* a *Senatorius* deductum existimarunt; quum sit ab *senatu*. Sicut apud Latronem in Catilin. II. 21. et VI. 1. 'Senatoria auctoritas,' et 'senatoria simultas,' non singulos senatores, sed universum ordinem respicit. Itaque *Senatorius ambitus* hic mihi videtur non ille, quo senatores sibi potentiam conciliant: neque quo ab aliis ambiuntur et corrumpuntur singuli: sed aliquid majus et ulterius. Callida nimirum ea ratio, quam iniit Sejanus, ut in his etiam negotiis, quæ per senatum et in senatu tractabantur, efficeret, quæ vellet. Est igitur vox *ambitus* accipienda cum effectu: neque *Senatorius* hoc quidem loco significare videtur aliud, quam cui in senatu locus est. *Freinshemius*. *Senatorius* utique formatur a *Senator*, non a *Senatus*: neque tamen propterea significat tantum, quod est unius senatoris, aut singulorum in senatu: sed etiam potest significare, quod est senatorum, et sic senatus vel totius corporis. *Ambitus senatorius* est ambitio in senatu. Neque hoc faciebat, ut extolleret clientes suos: id enim ei largiebatur Tiberius, non aliqua factio in senatu: sed hoc extollere erat via ad potentiam in senatu. Itaque facile admitto *ambitu ornandi* quod ex Ms. notat Pichena. Non cessabat etiam in senatu.* *Gronovius*.

Interque principia legionum sineret] Inter militaria signa, ait Suetonius capite 48. in Tiberio; de quo ritu abunde in libris Histor. et Milit. Rom. *Lipsius*.

Interque principia legionum] Inter militaria signa. Suet. 48. *Muretus*.

CAP. 3. *Et quia vi tot simul*] Et hoc quoque morum adferebat. *Muretus*. Vide Not. ad IV. 16. *Freinshem*. Putem *eripere* reponendum pro *corripere*, et delendum *tamen*. Mens enim auctoris, ostendere consilia Sejani fuisse retardata per plura obstacula, inprimis, quod in domo Augusti essent multi Cæsares, filius juvenis, nepotes adulti. Itaque quemadmodum considerabat periculosum esse tot homines vi aperta de medio tollere, ita etiam bene norat conspirationem requirere tempus et intervalla ad exsequenda scelera destinata. Tandem elegit viam occultiorem. Alioqui dicendum fuisset: *et quia vi tot simul aggredi intutum:* et non *corripere*. Harlæus. Atqui aggredi et de medio tollere *corripere* est, non *eripere*. Justinus l. III. 'Exuentem se ac nudatum gladio trajecit. Tum et filios ejus corripi jubet.' Nec deleverim *τὸ tamen:* id enim tacite demonstrat ambitionis tantæ et Sejani indolem: datque intelligendum: Quamquam ægre ferret ambitio incitata hanc moram, et properaret ad vota Sejanus, *placuit* ei *tamen occultior via*. Posses alioqui et *tandem* legere. *Gronovius*.

Neque femina amissa pudicitia alia abnuerit] Faërnus ita legebat: *Neque femina amissa pudicitia alia abnuit, &c.* quod magis placet. *Ursinus*. Vox *abnuerit*, si decurtetur aliquot literis, ut placitum Faërno, plurimum, mea sententia amiserit dignitatis et virium. *Gruterus*. Video sensum; sed aptior futurus est si legas, *abnueret*, quomodo et Tacitum scripsisse suspicor. *Freinshem*. Non ego: et miror nodum in scirpo quæri. *Gronovius*.

Prolationes, diversa] Muretus, *prolatio diversa interdum*. Audacior hic aliquis gradationem non vereatur: Sed magnitudo sceleris metum, metus prolationem, prolatio diversa interdum consilia adferebat. Quæ tamen ipsa inclusa brevibus istis Taciti more, qui diducere tam exiliter non solet, sed cogere et in pauca verba copiosas sententias congerere. *Acidalius*.

CAP. 4. *Quæque fratri ejus*] Biennio ante. Lib. III. 4. *Muretus*.

Aut certe non adversus habebatur] Haud quidem adfirmarim vocabulum *habebatur* intrusum: sed tamen eo exturbato, omnia belle se habitura, id equidem adfirmarim. *Gruterus.*

Quanto sit angustius] Recte; et dictum in Trajani laudem, qui fines imperii promovit. Dixi supra. *Lipsius.*

Angustius imperitatum] Laus obliqua Trajani. *Muretus.*

Cap. 5. *Duæ classes*] Hæc et sequentia explico ubertim in Admirandis, lib. I. *Lipsius.*

Rostratæ naves] Χαλκέμβολοι, æratæ. Virgilius, Horatius, Cæsar, Hirtius. *Muretus.*

In oppidum Forojuliense] In Carnis. Civida d'Austria, Lazio et Leandro. *Muretus.* Gravis lapsus tanti viri. Immo in Gallia. Vide Histor. III. 43. *Gronovius.*

Dehinc initio ab Suria usque ad flumen] L. cum Mureto, *initio ab Suria usque ad flum.* i. ab initio Suriæ usque ad Euphratem; consuetudine apud Tacitum trajiciendi præpositiones et ejusmodi particulas. *Acidalius.*

Quatuor legionibus coërcita] Vulgo, *coërcitum.* Sed Man. sequi malui, qui *coërcita*, habet, nota figura. *Pichena.*

Accolis Ibero Albanoque] *Iberiam et Albaniam.* Ptolemæus et Strabo *Caucasios* appellant. Plinius et Mela, *Georgos.* Hodie *Georgiani* vocantur. *Muretus.*

Tres urbanæ, novem prætoriæ] * De tota ratione prætoriani et urbani militis nihil addi potest ad ea quæ doctissimus Savillus adnotavit, in accuratissimo tractatu de militia Romana, quem una cum notis ad Taciti Historias, et Agricolam editum ante aliquot annos pauci videre, quia malo maximo rei literariæ Anglica tantum lingua publicatus. *Mercerus.*

Et colonis] Potius, *coloniis.* Lipsius.

Et colonis antiquitus Romanis] *Coloniis antiquis Romanis.* Muretus.

Sed persequi incertum fuit] Et hoc Lipsius restituit *fuerit*, pro *fuit*. Pichena. Turbat vox ultima, ideoque reformatur ab aliis, ego mallem deletam una litura. *Gruterus.*

Cap. 7. *Non quidem comi via*] Lege, *cum vi*, verissima emendatione. *Acidalius.* Quamquam non comi et in vulgum grata via, sed nimia severitate asper et plerumque formidatus. *Freinsh.*

In monumentis] Non bene videntur pro *in monumentis*, substituisse, *intra monumenta.* Freinsh.

Communes illi] Sueton. Claud. 27. et noster libro tertio. Porro quod notarunt doctissimi viri μνημονικὸν ἁμάρτημα in Tacito, assentiri non possum. Longe enim aliud est, *destinare*, aliud *despondere.* Muretus. Hic memoria in Tacito desideratur, quasi ea defectus, scribat, Drusum queri de re quæ jam præterierat. Mihi vero innocens, eumque sic vindico ab ea nota. Aliud est *sponsa*, aliud *destinata*: *sponsa* non dicebatur ante stipulationes. Gell. IV. 4. 'Qui uxorem ducturus erat, ab eo unde ducenda erat, stipulabatur eam in matrimonium ductum iri: qui daturus erat itidem spondebat: is contractus stipulationum sponsionumque dicebatur sponsalia: tunc quæ promissa erat, sponsa appellabatur, et qui spoponderat ducturum, sponsus.' At *destinata* ea erat, quam pater alicui se daturum præ se ferebat, sed eam nondum desponderat: quæ differentia non obscura ex his emergit. Martianus l. VII. D. ad l. Jul. de adul. 'Et potest adulterii accusari, qui Tutor vel Curator fuit, et intra vicesimum sextum annum duxerit uxorem, non a patre desponsam vel destinatam vel in testamento denominatam.' Dicamus itaque nostrum respicere ad illud tempus, cum Sejani filia filio Claudii solam fuerat destinata, quo etiam dum vivo non immerito, nec absurde, Drusus id ægre fert: Suetonium vero, cum jam biennio post plus minus ei desponsa fuisset, post quæ brevi

Drusus Pompeius vita cessit. *Salinerius.* Ego simplicius intelligo, nihil aliud queri Drusum, nisi quod jam Sejanus conjunctione Cæsaris dignus habitus esset, ut ait Tacitus infra. Ideoque, quamvis primum illud matrimonium morte irritum fuerat, fortasse prævidebat fore, ut quandoque Sejanus aliud simile moliretur, affinitatemque cum Drusorum familia iterum et arctius jungeret. *Pichena.* Tacitus aliis aliter excusatur; mihi videtur ita posse commodissime, si non existimemus restringendas has querelas esse ad hoc tempus, quo Tacito memorare eas placitum, sed cogitemus jam ante, nec semel, ut ipse auctor est iis verbis, *crebro querens*, erupisse: et singulas quidem eo maxime tempore, quo ea, quibus offendebatur, facta erant. Eas cum suis quasque locis commemorare nollet, collegit hic loci, in quem seposuerat totam de potentia Sejani historiam, ut patet ex primo statim hujus libri capite. *Freinsh.*

Precandam post hæc Modestiam] Amicus noster *precandam modestiam* exponebat votis expetendam; subtilius profecto (dicam enim quod sentio) quam verius: et tamen si hunc sensum recipiamus, noster confirmabitur. Si enim votis expeti debet ista modestia, undenam, nisi ab numine, quod eam conferre potest? Porro autem id numen quid, nisi ipsa Modestia? Quod quidem frustra negatur, proterve irridetur. Nam ut nullo possit testimonio, &c.* *Freinsh.*

Amicus ille qui sit, cujus hic arguitur protervia, si libido est scire, benigne lector, vide Observ. III. 10. Qui si parum satisfecerit tibi, fruaris licet Modestia dea. Sed illud festivum, si recipiatur sensus, quem Tacito attribuimus, tamen fore, ut constet sensus, quo ille delectatur, nempe exorandum esse Modestiæ numen. Tanquam cum dicitur *precandam modestiam, &c.** Gronov.

Cap. 8. *Deligit venenum*] Theophrastus l. IX. *περὶ φυτῶν ἱστορ.* de aconito: *συντίθεσθαι δὲ, ὥστε κατὰ χρόνους τακτοὺς ἀναιρεῖν, οἷον δίμηνον, τρίμηνον, ἑξάμηνον, ἐνιαυτὸν, τοὺς δὲ καὶ δύο ἔτη.* Mihi tamen hoc verosimile non fit: causæ sunt obscuræ. *Muretus.*

Vix propinquorum] Vide lib. II. c. 4. variar. lection. *Muretus.*

Conformaret] Ita quidem in Man. et etiam in antiquioribus editis, idque, ut mihi videtur, optimo sensu; nihilominus recentiores supposuerant, *confirmaret*. Pichena.

Cap. 9. *Appius Clausus*] Lego, *Atta Clausus*, vel *Attus*. Adi lib. XII. Annal. *Lipsius.*

Accius Clausus] Sustuli, quod erat, *Appius*, Ms. auctoribus. Codices n. ambo Vat. infra XII. 26. habent, 'Accio Clauso continuos duravisse.' Quæ lectio firmatur ex eo, quod M. Valerius scribit: 'Appius ex Sabinorum prænomine Accio venit: idque Romæ Claudiorum fuit, quorum princeps Accius Clausus dictus est.' Itaque apud Livium lib. XI. legendum est: 'Accius Clausus, cui postea Appio Claudio fuit Romæ nomen.' Et sane hanc scriptionem in Suetonii Tiberio quidam indicavit ex veteribus libris referens sic scriptum, 'Quod magis constat Accio Clauso gentis principe:' ubi vulgares libri habent, *constat Appio Clauso.* Ego vero scribendum, *constat Accio*, omni asseveratione contendo. *Vertranius.* Man. *Attus* quod rectius credo; nam et lib. XII. libri veteres habent, *ab Atto Clauso*, ut ibi notavi. *Pichena.* Recte Pichena. Vide ad Livium II. 16. *Gronovius.*

Cap. 10. *Ubi locus veneficii, tempusque composita sint*] Lectionem Ms. reposui, quæ in vulgatis immutata atque imminuta fuerat: *Ubi locus veneficii, tempus, composita sunt.* Pichena.

Tum senem] Alibi legitur, *captum senem.* Muretus.

Juveniliter hauriente] Νεανικῶς. *Idem.*

CAP. 11. *Facinorum omnium repertor*] Sic Virg. Æn. II. 'scelerumque inventor Ulysses.' *Muretus.*

Falsas auditiones] 'Ακροάσεις. *Muretus.*

Quorum in manus cura nostra venerit] Antiqui libri, *Quorum in manus scripta nostra venerint.* Muretus. Haud scio qui sint illi libri antiqui. Sed *cura* sic et lib. III. 'si effectis, in quæ tendi, plures ad curas vitam produxero.' Ovidius de Ponto eleg. IV. 14. 'quorum quod inedita cura est,' ex felicissima restitutione Cl. Heinsii. Idem IV. 24. 'Hoc pretium curæ dulce recentis erat.' Martialis ep. lib. x. 2. 'Festinata prior decimi mihi cura libelli.' *Gronovius.*

Avide excepta] Libri veteres *unde.* Forte, *unde unde.* Muretus.

CAP. 12. *Neque spargi venenum in tres poterat*] *Spargi* non potest reddi a linguis vulgaribus, itaque substituerunt, *dari.* Freinsh.

Ut superbiam fecunditate] Lege, *superbam.* Muretus. Dura ea constructio, durior sermo. Forte legendum; *ut superbam fecunditate, subnixam popularibus studiis; inhiare dominationi, &c.* ita sane nullus obex qui impediat sententiæ cursum. *Gruterus.*

Delegerat Julium Postumum] Verbi hujus maxima vis est. Arguit enim Julium Postumum, quo de hoc dicitur, fuisse criminatorem *ob τῶν τυχόντων*, sed excellentem inprimis, et ob hoc inter alios cum cura et judicio selectum. *Freinsh.*

Mutiliæ Priscæ] Puto eandem esse, quæ vitiose apud Dionem l. LVIII. Πουπλία Πρίσκα, facili ob similitudinem literarum lapsu, pro Μουτιλία, C. Gemini Rufi uxor. *Idem.*

CAP. 13. *Proconsul ulterioris Hispaniæ*] Id est, Bæticæ, quæ populo relicta, et ideo in ea Proconsul. Plura distinctius de Hispaniæ divisione infra ad I. Histor. *Lipsius.*

Ulterioris Hispaniæ] * Adde Lipsium ad Histor. lib. I. 13. *Gronovius.*

Ob atrocitatem] * Lib. IV. DD. de pœn. Postremum ἡ ἀντινομία imperatoris et Ulpiani sic sedatur. Justinianus respicit ad sua tempora, quando desita interdictione deportatio tantum vigebat: vel is, licet pœnæ variassent, de iis agit, quasi jure vetere ad illum modum præfinitæ fuissent. Sic pœna legis Juliæ de adulterio apud imperatorem est ultimum supplicium. Instit. de publ. Jud. quæ certe mitior fuit ab Augusto promulgata. Tacit. Ann. III. *Salinerius.* Non minus verisimiliter ad voces, et aptius forte ad sententiam scripseris, *ob atrocitatem pœnarum.* Acidalius. Emendatio hæc a Lipsio est huic loco valde accommoda, cum habeant libri *ob atrocitatem temporum*: quam lectionem cum omnes constanter præferant, nec de atrocitate *morum* inculcandum esset Tacito in persona ejus, qui de vi publica damnabatur, suspicari in mentem venit, hæc ut alia nonnulla his libris loco suo mota esse, olimque cohæsisse cum narratione superiori versiculo proposita, in hunc forte modum: *remissione tributi in triennium, ob atrocitatem temporum.* Freinshemius.

Amorgum deportatur] 'Αμοργὸς, ἡ καὶ 'Αμόργιον, μία τῶν Κυκλάδων, ἡ καὶ Παγκάλη. Vide Stephanum, περὶ πόλεων. *Muretus.*

Carsius sacerdos] *Sacerdotem* cognomen intelligo familiæ Carsiorum, quomodo fuit et Liciniorum. *Freinsh.*

Paternis adversis] Δυστυχίαις. *Muretus.*

CAP. 14. *Oscum*] *Osci*, Strabo l. v. Cic. in Epist. ad Marium. *Muretus.* Faërnus et Danesius legebant: *Oscum quendam ludium levissimæ, &c. ut auctoritate patrum coërcendus sit.* Ursinus.

CAP. 15. *Unusque e senatoribus*] Hoc est solus ex omni senatorum numero. Male quidam, tamquam plures ex senatu comites secessus habuerit Tiberius: quod ipsum est contrarium eorum, quæ Tacitus hic cum cura

notat. *Freinsh.*

Censorium funus] Quæri video quid sit censorium funus. Vertranius censuit, id esse in cujus nimiam pompam, ut in opus censorium, animadvertere Censoribus licuisset, nisi jussus Prætoris adfuisset. Nimis velim ad manum mihi laurus sit, quam mordeam: ita præcordia mihi saliunt ad risum. Alii idem putant Funus publicum, Funus censorium, Funus indictivum. Non audio. Arbitror ego Funus publicum et indictivum,* &c.

Procurator Asiæ] Eadem omnia e Tacito Dio, libro LVIII. in extremo. *Lipsius.*

Ne se jus] *Non se ei jus.* Muretus.

CAP. 16. *Patritios confarreatis parentibus*] Plinius lib. XVIII. 'Quin et in sacris nihil religiosius confarreationis vinculo erat: novæque nuptæ farreum præferebant.' Constat a. ex hoc loco, pervetustas valdeque difficiles fuisse cærimonias contrahendi matrimonii per confarreationem. De hoc Boëthius in Top. Cicer. l. II. prope initium. *Ferretius.*

Et quando exiret] Defectum locum censeo: et deesse quæ ad cæremoniarum difficultatem pertinent. Qui cautus cæremoniæque Flaminio adjunctæ, habes apud Agellium lib. X. c. 15. *Lipsius.*

Et quando exiret] Lego quæsitive; *Ecquando exiret e jure patrio, qui id Flaminium adipisceretur, quæque in manum Flaminis conveniret?* Rhenanus. Ego nihil muto. *Vertranius.*

Ut hæc cum superioribus nectas, non *Et* legendum, sed vel *Ob id*, vel quid aliud in eam mentem. Causas n. prioribus recensuit, cur de jure flaminis et flaminicæ novando decernendum, quas ita claudit. Etiam hæc ipsa, male puncto a se invicem divulsa, sic distingue: *Ob id quando exiret, &c. conveniret, ita medendum senatus decreto.* Acidalius. Assentior Vertranio, cui locus integer: hæc est n. tertia, et ultima causa desitæ confarreationis: prima in incuriam, secunda rejicitur in difficultates. *Et quando.* Ut, 'Et quando de religionibus tractabatur' Ann. lib. III. *Salinerius.*

Capiebatur] De hoc ritu Gellius I. 12. *Muret.*

HS. vicies] Octo millia scutatorum monetæ. *Muretus.* Ut curiosis satisfaciam, hujus numeri notas, quomodo se habent in Man. hic delineavi: h̄ n x̄ x. *Pichena.*

Sedes inter Vestalium] Solis virginibus Vestalibus locum in theatro separatum, et contra prætoris tribunal dedit Augustus, Suetonii XLIV. *Vertranius.*

CAP. 17. *Mobiles adolescentium animos*] Intelligo *mobiles.* At me hercule, si quid judico, melius hic, *nobiles*, quod mecum probabit, quisquis paullo accuratius omnia in rem cogitabit. *Acidalius.*

Maxime prompti] Sane *promptus* interdum ea significatione ponitur, ut pro *opportuno*, qui facile impelli possit, accipiatur: quomodo XV. 19. conjunguntur *prompta et obvia.* Sed hic rectius exponatur *promptus*, audax et δραστήριος, minime enim ipsa res petitur, ut Silius et Sabinus, de quibus statim sequitur, præ cæteris Agrippinæ cultoribus, veris, sive simulatis, ad injurias opportuni fuisse credantur. *Freinshemius.*

CAP. 18. *C. Silium et Titium Sabinum*] Legendum est, *Titurium Sabinum.* Muretus.

Utrique Silio, et quod] Levis distinctio, sed in qua ad sententiæ lucem grande momentum: *L. utrique: Silio et, quod ingens, &c.* i. Silio etiam id perniciosum, præter amicitiam Germanici, quod, &c. *Acidalius.*

Exercitus septem per annos] Apud ripam Rheni, ut dictum est lib. I. *Muretus.*

In alios dispergebatur] Ita Man. vulgo, *dispergatur.* Pichena.

Imparemque tanto merito] Alii le-

gant *imparemque se tanto merito*. Ego nihil muto: nam eandem fortunam suam Cæsar tanto merito imparem rebatur. *Idem*.

Pro gratia odium] Sic Tiberius matrem oderat, quod ejus opera ad imperium pervenisse videretur. Sic et Nero. *Muretus*.

CAP. 19. *Aut Varro consul*] Corrigo locum palam corruptum: *quasi aut legibus cum Silio ageretur, aut per Varronem consulem, aut illud reipublicæ interesset*. Hæ tres enim sunt causæ, ob quas senatus legitime poterat cogi, quasi negotium Silii exigeretur ad leges, aut persecutio fieret instinctu Varronis consulis, aut res esset, quæ magnopere ad remp. pertineret. *Harlæus*. At tu cave tam infeliciter corrigenti auscultes. Cicero VII. fam. 30.* *Gronovius*.

CAP. 20. *Sed liberalitas Augusti*] Danesius addebat ex v. c. particulam, *et*, legebatque: *sed et liberalitas, &c.* Ursinus. Non carent hæc obscuritate, cui tamen sic obviam iri potest. Si a provincialibus quis repetundarum argueretur, et convinceretur, in quadruplum lis æstimabatur: at hic nemo provincialium repetebat. Ergo hujusmodi bona Tiberius sibi adjudicavit, quod iis potius inhiaret, quæ liberaliter Augustus in Silium contulerat, quam ut satisfieret provincialibus, quorum nemo res persequebatur. *Salinerius*. Varii varie locum hunc exponunt: mihi certum est de primo Augusto sermonem hic esse, non de Tiberio, quem noster nusquam Augustum nominat ex sua persona. Sensum porro hujus periodi hunc esse patem, ut dicat in bona Silii sævitum esse, non ut redderentur provincialibus, quæ ipsis eripuisset, sed ut repeteretur pecunia, quam ex liberalitate Augusti cum alias, tum etiam præcipue, credo, ex testamento ejus cepisset, atque ita singulæ res, quæ fisco petebantur, æstimatæ computatæque sunt, donec ista summa conficeretur. *Freinshemius*. Satis obscurum mihi videtur, si quid aliud in hoc scriptore. Sequutus autem sum hunc sensum: ereptum esse, quidquid Augusti liberalitate umquam accepisset: et donec ea summa conficeretur, optima et preciosissima quæque æstimata, et procuratori fisci adjudicata esse. Sic H. I. 90. Ubi vide. Clarior futura res erat, si de insigni aliqua principis ejus liberalitate, hunc in hominem collata, constaret: sed quando nihil ea de re adnotatum ad nos pervenit, tamquam in tenebris micandum est. *Freinshemius*.

Fuisse comperio] Sallustii verbum in Jugurthino, cujus studiosus imitator hic noster. *Muretus*.

Nam pleraque] Τὰ πολλὰ, *plerumque*. Idem.

Flexit in melius] Absolute positum. Sic lib. I. 'Tunc a veneratione Augusti orsus flexit ad victorias triumphosque Tiberii.' Sic in hoc ipso libro. 'In ambitionem flexisse.' Ductum a curribus; aut a navibus. *Muretus*. Ita vetus liber. Vulgo tamen repositum fuerat, *deflexit*. Pichena.

Neque tamen temperamenti egebat] Qui aliquid habet, idque usurpat, eo non utique eget: quæ hujus loci est sententia: non illa: Necesse non habuisse adhibito temperamento: hoc enim et totus hic locus probe consideratus et inprimis res ipsa non admittit. *Freinshemius*.

Sit in nostris consiliis] Τὸ ἐφ' ἡμῖν. *Muretus*.

CAP. 21. *Feroci viro*] Ferox quamquam interdum, raro tamen, reperiatur pro forti, dubium tamen non est, quin vulgata significatione hic accipiendum sit, pro audace, contumace, præcipiti. *Freinsh.*

Ut rettuli] Libro I. *Lipsius*.

Domo principis] Auctor supra *domum Cæsaris*, quam hic *Principis*, nominaverat: majorque erat audacia *Cæsaris domo*, quam matris ejus ream excivisse. H. I. 27. et in Suetonii

Vitellio cap. 15. vocari videtur *Tiberiana domus:* potuerunt tamen simul habitasse; sed non ideo quoque transformanda erat Taciti scriptio, quum ea longe majorem haberet efficaciam. *Freinsh.*

Tiberius civiliter habuit] Ovidius: ‘Exercet memores, plusquam civiliter iras.’ Vide quæ ad lib. I. adnotavimus. *Muretus.*

Etiamsi impetus offensionis] In eandem sententiam Homer. Iliad. A. vs. 81. Εἴπερ γάρ τε χόλον γε, &c. id est, ‘Nam quanquam in præsens violentem concoquit iram, Conceptam tamen illam alta sub mente recondit.’ *Idem.*

Pisonemque gravius] Mendum arguunt multa. Primum, quod accusator nemo expressus, ut solet: quod Tiberius ipse incusasse eum dicitur, insolens Imperatori: quod pars accusationis spreta dicitur, ut atrocior vero: quod non evenisset Principe accusante. Ne quis dicat non legitimam accusationem fuisse, tantum Principis mandatum: ecce addit, *Ceterorum receptus est reus, neque peractus ob mortem opportunam.* At reus recipi sine accusatore non potuit. Lego igitur, *Pisonem Q. Granius.* * Lipsius.

Pisonemque gravius] Leg. *Pisonem Q. Granius.* Muretus. Lipsius ita restituit: *Pisonem Q. Granius.* Corrupte antea et insulse, *Pisonemque gravius.* Pichena.

Relatum et de Cassio Severo] De ejus ingenio videndus Seneca in præfat. lib. III. Controv. Hunc primum affirmant flexisse ab illa vetere atque directa dicendi via, non infirmitate ingenii, sed judicii. Hic noster, seu Fabius in Dialogo de Oratorib. Scripsit et Historias. Tertullianus in Apologetico. Suetonius in Vitellio. *Muretus.*

Per immodicas inimicitias] Suspectum. *Lipsius.*

Per immodicas inimicitias] * Suspectum est viris magnis illud *inimicitias* forsan sine causa solida. Ecquis enim est, qui non statim oderit hominum ista mendicabula, canino ore ac dente impetentia ac lacerantia optimum quemque? sane et tales formidabiles Senatui ipsi, pluribus ostenderem, nisi id liquido satis ob oculos poneret unica historia Taciti. Unde etiam accidit, ut quoties data a principe occasio subvertendi istos, lætis id etiam animis præstiterint. Fidei causa adnoto. Ann. lib. IV. 71. et Ann. VI. 4. et 10. et lib. XIII. 42. Nam haud semper licuisse uti in hos stilo decretorio, bene monuit Tacitus Ann. IV. 36. *Gruterus.* Suspectum id viro doctissimo, nec ob quam causam ira sit, indicat. Ego quidem nullam video, cum sit iste Cassius, cujus ingenium violentum notatur etiam ex dialogo de Orator. c. 26. tum iis quæ collegit Andreas Schottus in libello de claris apud Senecam Rhetoribus. Plurimos ergo accusavit, et prorsus sine modo, cum nec opes cujusquam, nec dignitatem veretur, suo ingenio dicax et acerbus, quibus rebus etiam in exilio novos inimicos sibi suscitavit, qui hujus loci sensus est. *Freinsh.*

Saxo Seriphio] Fabulam de Perseo lege apud Strabonem ad finem l. X. quæ hunc locum mirifice illustrat. *Muretus.*

CAP. 22. *Plautius Silvanus*] Similis at non eadem res, &c. * De hoc ipso autem Plautio lapis:

TI. PLAVTIO. M. F. M. N.
SILVANO. ÆLIANO
PONTIF. SODALI. AVGVSTALI
III. VIR. A. A. A. F. F. Q. TI. CÆSARIS
LEG. LEG. V. IN. GERMANIA.

Id est, *Triumviro auro argento æri flando feriundo, Quæstori Tiberii Cæs. Legato Legionis quintæ.* Lipsius.

Plautius Silvanus] Lapis quem retulit eruditissimus Lipsius, non est de hoc Silvano. Nam in eo Plautius

et Claudii Imp. comes fuisse dicitur in Britannia, et vixisse usque ad Vespasianum. Vide Gruteri Inscript. p. 403. *Mercerus.*

Cap. 23. *Sibi impetrando*] Corrigo, *ubi impetrando.* Lipsius.

Sub impetrando] Lego, *ubi impetrando.* Muretus. Nihil dubitavi, quin Lipsii correctionem reciperem: nam et perspicua depravatio erat, *sibi impetrando,* ut in vulgatis; et Manuscriptus veræ lectioni dat lucem, cum habeat, *sub impetrando.* Pichena.

Raptabat Africam] Non, *reptabat,* ut vulgo. Alibi: 'Igitur raptare inter se, immittere latronum globos.' *Lipsius.*

Proconsul ejus anni] Florentina editio, *Proconsule ejus anni,* quod rectum esse puto, et jam alibi defendi. *Freinshem.*

Cap. 24. *Circumveniri*] Pro interfici, ut supra quoque occurrit I. 68. *Idem.*

Incubuissent] Hoc magnam molitionem innuit, veluti quum maximo oneri protrudendo pectus humerique opponuntur, adeoque summa vi incumbitur. *Idem.*

Primo sui incessu] *Sui* otiosum plane et nulli usui. Ausim mutare *statim,* ut lib. II. ex *suum* idem faciebamus: 'Vine militum servum suum coërceret,' &c. *Primo incessu* est, quod veteres dicebant *primo pedatu.* Acidalius.

Cap. 25. *Fisos loco, quia vastis*] Forte Tacitus scripsit, *qui vastis.* Gronov.

Præpeditis equis] * Numidæ. *Pedicam* appellare videtur respectu ad hanc rem Livius XXI. 36. *Freinshem.*

Per manipulos] Quidam: *a denis ad denos:* pessime. Non enim denis tantum militibus constabant manipuli, sed longe pluribus, quippe ex binis centuriis. A. Gell. XVI. 4. 'In legione sunt centuriæ sexaginta, manipuli triginta, cohortes decem.' *Idem.*

Dilectis circum] Mercerus *disjectis.* Ego etiam statim, *offusis undique,* malim. *Lipsius.*

Dilectis circum stipatoribus] Scribe, *disjectis.* Mercerus. Cum Manuscriptus habeat, *delectis,* vera mihi emendatio est, *deletis.* Sic infra eodem libro, *deleto promtissimo quoque, aut saucio.* Pichena. Commodissimus, non abnego, sensus horum omnium. Leviter tamen ego suspicabar, *defectis* vel *disjectis circum stipatoribus, vinctoque jam filio, &c.* Ita *defectas copias* legebamus olim in Cic. ad Att. l. IV. Ep. 3. *Acidalius.* Quin potius forsan *dejectis,* id est, prostratis. Sic Phædrus Fab. 32. 'Super juvencum stabat dejectum leo.' Martialis ep. I. 60. 'Non nisi dejecta pascitur ille fera,' ex felici, ut puto, conjectura C. Barthii, ubi vulgo etiam *delecta.* Neque abest longe nostri l. XI. 'uxore dejecta plus potentiæ ostentando.' *Gronov.*

Cap. 26. *Sejano tribuens*] Hoc est, Sejani causa id fecit, in honorem Sejani: ne quem deducat translatio Gallica, quæ vult Tiberium triumphalia dedisse Sejano. *Freinshem.*

Et culpæ nescia] Imo, *culpæ conscia:* atque ita scribo. Nam supra ait, 'prædarum receptorem et socium prædandi fuisse Garamantum regem, missis levibus copiis.' Non ergo extra culpam. *Lipsius.*

Perculsa gens et culpæ nescia] * Verba Turni sunt, negantis crimini fugæ se suum assensum præbuisse. Non ergo danda est civitas τῷ *conscia culpæ:* quod vir doctissimus vellet non titubanter. *Salinerius.* Sequuti sunt hanc lectionem plerique: alii merito prætulerunt emendationem Lipsii, *culpæ conscia.* Freinshem.

Cap. 27. *Cæptantem tum maxime*] Lego, *Cæptantem cum maxime.* Rhenanus. Ut lib. III. 'Littora et lacus Campaniæ cum maxime peragrantem.' *Muretus.*

Staius tribunus] Dubitaveram num, *Statius,* legendum sit. Ita lib. XV.

'Statius proximus tribunus cohortium:' et inferius, 'manu Statii tribuni trucidatur:' alibi etiam, 'Statius Annæus:' 'Statius Domitius:' 'Statius Murcus.' Tamen Staii cujusdam meminit Persius Sat. II. *Pichena.* Quidam *Statius.* Sicut etiam *Statius Murcus*, homo celebris, in Velleii, Appiani, Dionis historiis servili nomine *Statii* fœdabatur. Postea tamen in frequenti usu esse cœpit *Statii* vocabulum. *Freinshem.*

Proximos audaciæ] * attulerant. Alii nimis evagantur reddendo *socios*, qua voce non proximi tantum, sed omnes audaciæ participes veniunt. *Idem.*

Jam trepida ob multitudinem familiarum] Castigavi, *jam trepidam ob multitudinem familiarum.* Rhenanus. Non nemo ignoravit de servis dici *familiam*: itaque commentus est novum sensum *familiarum seditiosarum:* quas opponit bonis et honestis: quum Tacitus inter *servitia* et *plebem ingenuam*, h. e. liberis parentibus natam, comparationem instituerit. *Idem.*

Cap. 28. *Nomen viri, Q. Vibius*] Puto legendum totum locum, *reus pater, accusator filius (nomen utrique Vibius Serenus) in Senatum inducti sunt:* quod postea firmatum a veteri lectione didici, quæ est, *virique.* Nec male etiam coiverit hiulca alias oratio, trajectis verbis: *reus pater, accusator filius in Senatum inducti sunt. Nomen viri Q. Vibius Serenus, ab exsilio retractus.* Lipsius.

Nomen viri Q. Vibius Serenus] Jam dixi, nisi legendo Cornelium animum attendas, pleraque tibi subobscura visum iri: nunc specimen specitur. *Ab exilio retractus:* pater, quod inferius scribatur: *perorante filio:* at illud *viri* sequens. Virgil Eclog. IV. 'Hinc ubi jam firmata virum te fecerit ætas.' Cui respondet *præparatur adolescens;* nec mihi aliorsum distraharis filii nomine suppresso: aut enim indignitate rei motus, id in ipsa re Cornelius facit, aut ad hoc satis fuit expressio nominis paterni: nam ea tempestate non raro pater, et filius communi vocabulo nuncupabantur. Tacit. Ann. l. III. 'Cneus Piso qualicunque fortunæ meæ non est adjunctus:' hæc pater, qui etiam Cneus Piso vocabatur, 'præfecerat Cneum Pisonem ingenio violentum.' Quæ res haud dubie usu venit huic parricidæ. *Salinerius.* Recte quidem Lipsius correxit, *nomen utrique Vibius Serenus:* nam et Man. idem innuit, cum habeat, *nomen utrique Vibius Serenus.* Sed aliquid amplius huic loco requiritur, ut integre sanetur; neque verbum, *sunt*, Taciti phrasim olet: in cujus locum mihi videtur posse aptissime reponi, *senex:* idque necessitas distinctionis exigit, cum paulo post dicat, *adolescens.* Sic igitur legerem et distinguerem: *nomen utrique Vibius Serenus, in Senatum inducti. Senex ab exsilio, &c.* Pichena. Ita Muretus, ut Lipsius: cujus altera trajectio verborum non probanda. Amplector magni Viri Errici Memmii conjecturam: *perorante filio pater. Paratus adolescens, &c.* sed ego amplius totum locum distinctione juvo, et vocem *stabat* occasione similium aliquot a fronte et tergo literarum perditam insero, denique pro *et tum*, *etiam* scribo. Leg. *in Senatum inducti sunt. Stabat ab exilio retractus, illuvieque ac squallore obsitus, etiam catena vinctus perorante filio pater: paratus adulescens multis mundiciis, alacri vultu, structas principi insidias, &c.* Acidal. Malebam: *reus pater, accusator filius (nomen utrisque Quintis Vibiis Serenis) inducti sunt.* Gronov.

Retractus] Scil. ob hoc ipsum, ut causam Romæ diceret. At quod est in Gallis *nouvellement retiré*, possit intelligi, tanquam aliquanto prius, idque per beneficium ab exsilio revocatus esset. *Freinshem.*

Perorante filio. Præparatur adolescens multis munditiis] Audio virum magnum et meritis in litteras clarum Err. Memmium legere: *Perorante filio*

pater. *Paratur adolescens.* Et rei et hominis caussa quis non comprobet? *Lipsius.*

Præparatur adolescens multis munditiis] Venturius legit, *præparatus:* procul dubio rectius: refertur enim ad subsequens verbum, *dicebat.* Pichena. Verbum *præparatur* factitium hic est, non nativum. Locus integer sic scribendus est: *Reus pater, accusator filius, &c. in senatum inducti sunt: ab exsilio retractus, &c. perorante filio pater; adolescens multis munditiis, alacri vultu.* Est enim syllepsis, qualis in his Virgil. Eclog. VII. 'Compulerantque greges Corydon et Daphnis in unum: Daphnis oves: Corydon distentas lacte capellas.' *Freinshem.*

Missos in Galliam concitores belli] Irrepserat in vulgatis copula, *missosque;* præter Man. mentem, ideo illam delevi. *Pichena.*

Quia periculum pro exitio habebatur] Hoc est, quia nullis reis evadentibus, idem putabatur accusari quod damnari. *Freinshem.*

Falsa exterritum] Videndum an sit scribendum; *et falso exterritum.* Ursinus. *Falsa* pro falso, eo modo quo Horat. ep. I. 'Insanire putas solennia me, neque rides.' Id est, solenniter. Juven. Sat. II. 'Qui Curios simulant et Bacchanalia vivunt:' pro Bacchanaliter. *Pichena.* Muretus legit *falso.* Ego etsi raram locutionem, et quam in Tacito nostro non legisse me memini, non audeam mutare: tamen suspicor legendum, *Et per falsa exterritum.* Acidal.

CAP. 29. *Post damnatum Libonem*] At in damnatione Libonis nulla mentio hujus Sereni, nullæ partes. *Lipsius.*

Post damnatum Libonem] At in damnatione Libonis, nulla mentio hujus Sereni, nullæ partes, ut exquisite monuit præceptor meus Lipsius. Sic est, si sequimur lectionem hactenus usu receptam; sin suspiciunculam meam non dedignatur lector, inveniet hominem istum Annal. II. 30. latitantem sub *C. Livio*, cujus deinceps tamen nulla mentio usquam apud Tacitum. *Gruterus.*

CAP. 30. *Intercessit Gallus Asinius*] Vulgo vitiosa distinctio. Scribe totum locum, *intercessit. Gallus Asinius G. a. D. claudendum censere;* id est, censebat. Intercedendi aspernandique verba ad Cæsarem ipsum referenda sunt, qui jure Tribuniciæ potestatis intercessit decreto, invidiæ minuendæ. *Lipsius.*

Gallus Asinius Gyaro] Legendum forte, *Cum Gallus Asinius.* Muretus. Locum corruptum esse nemo non videt. Faërnus legebat: *Intercessit: ut Gallus Asinius, Gyaro aut Donusa claudendum censuerat.* Ursinus. In suspectis locis Man. lectionem anteferimus. Ideo illius fidem secuti, verbum, *censeret*, restituimus: vulgo, *censere*, quod Lipsius interpretatur, censebat. Ego potius aliquid deesse suspicor. Muretus explet: *cum Gallus Asinius.* Sed conjectura tantum. *Pichena.* Non tego suspicionem meam, in vocula *aut* latere nomen clari cujusdam senatoris, præsertim cum istud *censeret* etiam indicio sit locum hunc in morbo cubare: quem ita reformem, si quid libri aut historiæ juvent: *Gallus Asinius Gyaro, Cotta Donusa claudendum censuere.* Sane Cottam illum in atrocem sententiam promtissimum semper fuisse patet ex nostro infra V. 3. et VI. 5. *Freinsh.*

In præcipiti conquestus esset] Melius fere procederet sententiæ impetus, si amoliremur dictionem ultimam. *Gruterus.*

CAP. 31. *Quin ipse compositus*] Cæsari, cum in sævitiam laberetur, eluctabantur fere verba et erumpebant, tanquam vi coacta, et composita: quoties subveniret, solutius, &c. *Ferrett.*

Diu prospere, nunquam bene] Invertunt non sine damno sententiæ, uti mihi quidem videtur; non enim apparet quid potissimum notari velit

auctor, et quo quasi digitum intendat. Jam autem non hoc vult dicere, ' promovenda usum esse. Sed et alii quidem verba hæc, *nunquam bene*, quæ unice ostendi debuerant, quorumque causa toto hæc pericope instituta est, velut studio abscondunt premuntque. *Freinshem.*

Judicio perculerat] Malim, *indicio*: eorum argumento, quæ retulit Tacitus sup. l. II. *Vertran.*

CAP. 32. *Veteres populi Rom. res*] Non dubito scripsisse Tacitum *veteris populi Rom. res*, sicut supra I. 2. ubi notam Pichenæ vide: quo modo Plinio XXXVI. 6. ' veteres nostri' sunt majores. *Freinshem.*

Ad interna præverterent] Accederent, venirent. *Muret.*

Princeps proferendi imperii incuriosus erat] Verbum postremum a Tacito non esse persuasus sum. Deleo, et in alium sensum distinguo: *inglorius labor: immota quippe a. m. l. p. &c.* Ut per figuram omnia nectantur cum voce *labor*, quam Grammatici Appositionem vocant. *Acidal.*

Rerum motus oriuntur] Quidam legunt, *monitus*, sed non assentior. *Muretus.* ' semper timent Athenienses.' Quod ultimum ita verum fuit, ut inde maxime Atheniensium potentia destructa sit. Plutarch. in Alcibiad. τὸ δὲ τρίτον, καὶ μέγιστον ἐπιτειχίσαι Δεκέλειαν· οὗ μᾶλλον οὐδὲν διεργάσατο καὶ κατοικοφθόρησε τὴν πόλιν: i. e. *tertium, idemque maximum, mœnibus circumvallare Decelium, qua re nulla potior exitium civitatis invexit.* Saliner. Lipsius, *monitus*, me quidem adsentiente: nam aliorum *motus* nihil habent sani. *Freinshem.*

CAP. 33. *Delecta ex his et temperata simul ex omnibus*] Trium istarum formarum respublicas dari ipse modo diserte dicebat: sed aliquam ex his delectam atque ita libratam, ut omnium commoda complectatur, omnium evitet vitia, eam vero reperiri valde negat, idque ex vero, quidquid alii contra somnient. Prius enim formandi essent alii homines (alii etiam moribus) ex quibus ejusmodi respub. institueretur. *Freinshem.*

Quibus modis temperanter haberetur] Hoc longe locupletius est, quam ut exhauriatur Gallico *à mériter leurs bonnes graces*: quod quidem non excluditur, neque etiam præcipuum est eorum, quæ hic continentur. ' moderatum esse.' *Ea temperantia* non comparet in Hisp. *Los medios para tenerlo contentò*: nam hoc eorum videretur, qui omnia ad nutum et auram popularem dirigunt: turbatores potius plebis et reipublicæ, quam callidi temporum et sapientes. *Freinsh.*

Neque alia rerum, quam si] Fort. *atque alia rerum quam si.* Muretus. Impendio unius parenthesis locus illustratur: *Sic converso statu, neque alia rerum, quam (si unus imperitet) hæc conquiri, tradique in rem fuerit*: τὸ *alia rerum.* ' Saliner. Lipsius rectissime, *neque alia re Rom.* Poterat tamen trajectio usurpari: *Sic converso neque alio rerum statu, quam si unus, &c.* Muretus quid voluerit, cum mutaret, *atque alea rerum, cum si unus;* non extrico. *Acidal.*

Ceterum ut profutura] Dixit idem Thucydides: Καὶ ἐς μὲν ἀκρόασιν ἴσως τὸ μὴ μυθῶδες αὐτῶν ἀτερπέστερον φανεῖται. *Lipsius.*

Et easdem exitu causas] Non sperno. Sed forte melius: *et easdem exitii causas:* ut majestatis legem designet, quæ tum maxime exercebatur. *Pichena.*

Obvia rerum similitudine] Ubique lectoribus occurrente. *Muret.* Non mutem: *obvia ex rerum s. s.* Acidal.

Malefacta sibi objectari putent] Plin. Paneg. ' Ut in se dicta interpretarentur, quæ de simillimo dicerentur.' *Pichena.*

Ut animus ex propinquo] Legam, *ut nimis ex prop.*

Ut animus ex propinquo] Fort. *ut nimis.* Muret. Vulgo, *ut animus*, ob-

scuro sensu. Erant qui sic interpretabantur: Si relatas virtutes Lector sibi suoque captui, propinquas ac familiares non agnoscat, statim illas animo et cogitatione arguet, falsasque putabit: et esset huic sententiæ simile, quod ex oratione Periclis apud Thucyd. l. XI. sumsit Sallust. in prooemio Catil. his verbis: 'Ubi de magna virtute atque gloria bonorum memores, quæ sibi quisque facilia factu putat, æquo animo accipit: supra ea, veluti ficta, pro falsis ducit.' Alii sic: Gloria quoque ac virtus odiosæ sunt, sicut etiam animus ac mens scriptoris, qui ex propinquo arguere ac vituperare diversa videatur. At vulgata illa lectio non erat juxta Manuscriptum, qui habet, *ut animis*. Unde Illustris Vir Ursus Ilciensis Comes, inter Senensem nobilitatem eruditissimus, qui multas Mureti notas ad Tacitum mecum humanissime communicavit, me monuit, apud eundem Muretum legi, *ut nimis*, quod adeo verum censui, ut recipere non dubitaverim. Sensus est: Gloriam, ac virtutem odio haberi, ut quæ nimis ex propinquo, id est nimis prope, ac quasi coram, et sub oculis hominum, diversa vituperare, seu aliorum vitia exprobrare videantur. Et quod hic, *ex propinquo*, alibi Tacitus eodem sensu usurpasse videtur, *e proximo* Hist. lib. II. 'Et Triariæ licentiam modestum e proximo exemplum onerabat Galeria Imperatoris uxor.' Quod idem Ilciensis observavit. *Pichena.*

CAP. 34. *C. Cassium Romanorum ultimum*] Sic Romani Philopœmenem, *ultimum Græcorum* vocarunt. Plutarch. in ejus vita et in Arato. *Muret.*

Scipionem, Afranium] Duplex error est Angli, gravis uterque, quod hos duos pro uno habet, eumque virum pro historico, qui Cassii et Bruti mentionem fecisset. Sed auctori adhuc de Livio.* *Freinshem.*

Latrones et parricidas] * dixere nefas?' Qui poëta ubique tam liberi, imo licentis stili, in Principes est, ut mirer ea scripta sub Principe, et quidem tali. *Lipsius.*

Et uterque opibusque atque honoribus perviguere] Dele τὸ *que* appensum voci *opibus:* ne tam confragosa oratio sit ex crebra nimis ejusdem particulæ iteratione. *Acidal.*

Ipse D. Augustus] Plutarch. in Cic. refert Augusti dictum de Cicerone: λόγιος ἀνήρ, ὦ παῖ, λόγιος, καὶ φιλόπατρις. *Muret.*

Namque spreta exolescunt] Lego, *Nam quæ spreta exolescunt.* Muret. Non ita bene Muretus, *nam quæ spreta.* Acidal. *Agnoscere* est profiteri et habere pro suo. Vide sup. ad II. 30. *Freinshem.*

CAP. 35. *An illi quidem septuagesimum*] Forte melius, *at illi quidam*, interrogationis nota in verbo *retinent* deleta. *Pichena.* Sic et Boxhornius. Male, nam τὸ *Num* supra ea vi est qua *Utrum:* itaque hoc alterum est duorum, quæ interrogare instituit. *Gronov.* M. Brutus et C. Cassius partium duces in Macedonia, a pugna apud urbem Philippos, vitam voluntaria morte finierunt, Lepido et Planco Coss. ut opinor, et certe inter Octavii primum, et L. Antonii consulatum, ut ex Paterculo observavi. Inde vero si numeres ad Cossum et Agrippam consules, annos duntaxat LXVI. non, ut refert Cornelius, LXX. invenies. Sed hoc licenter veteribus in more positum fuit, ut nomine totius, Synecdochicῶs majorem partem significarent: quod Asconius in M. Tullii Pisoniana, et ex utroque et Livio Manutius eruditissimus annotavit. Tu videris Augustinum Civitatis XV. c. 24. *Vertran.*

Quomodo imaginibus] Plutarch. in Bruto refert Lepidum Augusti factum de Bruti statua Mediolani, quem omnino vide. *Muret.*

Quas nec victor quidem abolevit] Genus mendi, quod passim insedit, et

jam dudum nimis secure doctis hominibus transmittitur. Scribe: *quas ne victor quidem abolevit.* Gronov.

Vitam abstinentia finivit] Xiphilinus ex Dione, quem *Cremutium Cordum* vocat Tacitus, non abstinentia cibi vitam finisse scribit, sed manus sibi afferre coactum; et paulo infra, accusationis ejus causas enarrans easdem, quas Tacitus, inquit: 'De iis enim rebus accusatus occisus est.' Suetonius Aug. 56. quod spectat ad nominis appellationem, cum Tacito convenit, hunc historiæ scriptorem *Cremutium Cordum* vocans, unde mendum in Xiphilini textu librarii incuria esse credendum. At quod ad contradictionem de interitus modo spectat, existimo sic eorum dicta conciliands, nempe, *manum sibi afferre;* hoc est, sibi mortem consciscere, etsi proprie sit *ferro vitam finire*, nihilominus et de quocunque alio mortis modo voluntario dici posse. Sic Cic. in Epist. ad Oct. 'Ego senatum sibi manus afferre coëgi.' Ita et *occidere*, licet magis proprie significet gladio et ferro interimere, uti apud Jurisconsultos, l. x. 'si ipse servus.' *D. de pec.* tamen Ulpianus, l. VII. §. 1. D. ad leg. Aquil. 'Occisum,' inquit, 'accipere debemus sive gladio, sive fuste, vel quo alio telo, vel manibus, si forte strangulavit eum, vel calce petiit, vel qualiter qualiter.' Vulgo enim occidisse dicitur is, qui mortis causam quolibet modo præbuit. Quum itaque Cremutius Cordus injustis accusationibus petitus, a Sejano consentiente Tiberio mori coactus sit, cibi abstinentia, ob id jure sibi manus attulisse, atque occisum dici potuit. Libet annotare, Cordum historiarum scriptorem, de quo Capitolinus in Gordianis meminit, alium a Cremutio Cordo fuisse, is enim *Junius Cordus* appellatus. *Donatus.* Ἀπεκαρτέρησε. *Muretus.*

Manserunt occultati et abditi] Libri Senatusconsulto exuri jussi, quod iis agnitum a legentibus quidpiam esset, inique animo a principibus acceptum, ideo abdite servati, et a curiosis lecti sunt. Qui si Cornelii rectus sensus est, ut opinor, perperam in omnibus libris legitur, *manserunt occultati et editi:* imo vero id esse non potest, ut libri iidem, quos cremari jusserat senatus, retrusi in tenebris, et publicati remanserint: neque enim exustos libros publice habere, impune quisquam illo tempore potuisset. Junguntur autem sæpissime apud M. Tullium, *abditum et occultum*, et dicuntur ab eodem res occultæ et penitus abditæ. *Vertranius.*

Cap. 36. *Feriarum Latinarum*] Vide Varronem l. v. de L. Lat. Dionysium l. IV. *Muretus.*

Præfectum urbis Drusum] v. c. habet *præfectum urbi, &c.* et sic est in antiqua formula, Q. IVNI. RVSTICI. PRÆF. VRBI. *Ursinus.*

Adversus cives Rom.] Quos nonnullos in vinculis habuerant. Dio, et Sueton. *Muretus.*

Amisere libertatem] Ademerat et Augustus, sed mox restituerat. Dio. *Idem.*

Cap. 38. *Cives, et Deos ipsos precor*] Geminatum fuit in Man. ab oscitante librario: *et Deos et Deos ipsos;* ex quo veteres correctores fecerunt, *et Deos et Deas ipsas:* quod mihi contra auctoris mentem visum est. *Pichena.* Pichenæ editio, quam nos etiam tamquam emendatissimam sequebamur, *et deas*, omisit: at quum in omnibus versionibus occurrat, neque Pichenam eo quidem loco satis accurate judicasse videam, placuit recipere; videtur enim vetus fuisse formula, deos deasque conjungendi. Sicut in Ciceronis Epist. Brutus ep. 16. 'Mihi prius omnia Dii Deæque eripuerint, quam illud judicium.' Propert. III. 12. 41. 'Diique Deæque omnes.' *Freinshemius.*

Principibus statim adesse] Legendum *affatim adesse.* Muretus.

CAP. 39. *Nimia fortuna socors*] Quidam pessime, *securus et sollicitudinis expers:* quod quidem, nisi aliunde constaret de significatione, ipsa res abunde refelleret. Ceteri egregie reddiderunt, alius *ebrium*, alius *obcæcatum*. Freinshemius.

Moris quippe tum erat] Probus sapiensque mos, et quem ego sane laudem. Repertorem ejus C. Cæsarem,* &c. *Lipsius.*

Præsentem, scripto adire] Vetus ille mos viget adhuc, a Thrasea servatus, cum et ipse et princeps in urbe essent: ad illum enim codicillos composuit, eosque Nero properanter accepit: auctor Cornelius infra xv. Hic vero de industria philologum moratus sum. *Vertranius.*

CAP. 40. *Tolerandum haberet*] *Tolerare* hoc loco est quidem etiam manere, sed continet insuper significationem patientiæ, *sich gedulden:* cui non sufficit istud Itali *restare:* neque aliorum alia. *Freinshemius.* Nota loquendi genus ex Græco fonte. Sic l. XIV. 'si nunc primum statuendum haberemus.' Plin. Ep. l. I. 8. 'Cum enitendum haberemus.' Arbiter: 'ne et tecum quoque habeam rixandum toto die.' *Pichena.*

Velut in partes] Nota improprii sermonis prætermittenda non erat, *Partes* enim, si Ciceroni credimus in Philipp. XIII. 18. 'dicuntur in foro, in curia.' Non ergo in eadem domo aut familia. *Idem.*

Falleris enim Sejane] Respondet illi parti, 'Non enim exuere se imposita munia.' *Lipsius.*

Vis tu quidem istum, &c.] Si his verbis apud Sejanum usus fuerit Tiberius, juraverim profecto neutrum eorum intellexisse, vel hunc, quod diceret, vel illum, quod diceretur. Adeo fœde inquinatus est hic locus. Potuissem tanquam a conclamato abstinere manus; nisi existimarem, me, si non omnia ad restituendam, saltim nonnihil ad eruendam ejus sententiam posse conferre. Quam hanc esse plane mihi persuadeo: 'Constituisti tu quidem, Sejane, pro constantia modestiæ tuæ, intra eum locum, quo nunc es, te continere: sed etiam atque etiam, pro prudentia tua vide, quantum tamen invidiæ illæ, quas jam ambis, Liviæ nuptiæ in te sint concitaturæ. Nam ipsi illi primores urbis Romanæ, et amplissimos gerentes magistratus, qui, licet invito et reluctante, ac adverso tibi animo, in speciem tamen te præferunt palam sibi, tuorumque exquirunt sequunturque consiliorum auctoritatem, quotidie haud occulte fremunt, jam nimiam esse tuam potentiam, meoque beneficio ad majora esse fastigia te promotum, quam unquam fidissimos maximosque amicorum promoverit Pater meus Divus Augustus. Quid igitur ipsi illi non sunt dicturi, si videant Liviam, C. Cæsari, mox Druso nuptam, in torum ac familiam tuam transire?' Adeo ut ad cæteras rationes, hanc quoque prudenter adjiciat Tiberius, ab augenda, hoc matrimonio inito, invidia desumptam. Pro hoc sensu, levi ac prope nulla mutatione, sic in integrum velut restituimus vexatissimum locum. *Vis tu quidem istum intra locum sistere; sed illi magistratus et primores, qui te inviti* (id est, reluctante quanquam animo) *præferunt,* (sibi scilicet, palam æstimant, colunt) *omnibusque de rebus consulunt, &c.* Ad hujus lectionis sententiæque integritatem et cum instituto Tiberii convenientiam vix est, quod desideres. Illud, *invito*, quod nullo jure et sensu hactenus occupavit hunc locum, maximas turbas fecit, pepereitque tot monstra falsarum ridicularumque interpretationum. At, quam pronum erat, quod nos fecimus, reponere, *inviti*, sexto singulari casu in primum pluralem mutato? Inviti alium colunt, quorum in eum adulatio et obsequium in aperto est, odium vero opertum. Quales isti magistratus et

primores, de quibus hic agitur. Pro *perrumpunt*, rescripsi, *præferunt*. Hoc, aut simile verbum ipsa sententia palam requirit. Cogitent interim alii, an ejus significationis aliud substituere possint, quod minus abeat a vestigiis corruptissimæ lectionis vulgatæ. Saltem hoc, quod reddidimus, non adeo longe ab iis deflectit. *Boxhornius.*

Qui te invito perrumpunt] Id est, qui ad me, etiam te nolente, penetrant, meque de omnibus consulunt. *Pichena.* Minime vult auctor, hos perrumpere ad Tiberium, &c. non; sed ad Sejanum, ut plane urget nexus orationis, patetque satis ex hujus libri capite 2. item Cassii lib. LVII. non ita longe a fine; cujus verba non vacat nunc apponere. *Gruterus.* Locus sat intricatus et difficilis, cujus hunc esse sensum multi putant, eos invito Sejano ad Tiberium perrumpere, eumque consulere, quod absurdum existimo. Quid enim? Aliquis princeps, qui quidem non sit extreme stultus, amicum habeat, a quo norit alios prohiberi, ne se conveniant? et si norit, patiatur? et si patiatur, etiam ipsi illi aperiat, et velut indicium deferat, quis, qua de causa se accesserit? Deinde amico eam potentiam concedat Princeps: quis eo invito audeat perrumpere? præsertim si ab ipso principe prodatur. Sed desino congerere multa et sane ponderosa. Quorsum enim ista dicerentur? Expendatur quo in argumento versetur sermo Tiberii, nunquid in hoc ut Sejano in equestri statu se permansurum ostendenti respondeat: negetque id facile fore: Quamquam enim de illius modestia non dubitet (ac profecto non dubitabat) alios tamen etiam nolentem ad majora propulsuros, et modestiam ejus expugnaturos esse. Idque adeo jam cœpisse fieri, quum sint, qui invito eo perrumpant illam; ejusque sententiam, tamquam intimi Cæsaris amici, de negotiis exquirant; licet ipsi illi, ut fit, recentem ejus felicitatem ægris oculis adspiciant, et jam longe supra Augusti amicitias evectum esse palam ferant; quod et ipsum eo pertinet: ne, *istum intra locum sistere* se posse, crederet Sejanus. *Freinshemius.*

Patris mei amicitias] Id est, amicos. Intellegit Augusti Agrippam aut Mæcenatem. *Lipsius.*

Patris mei amicitias] Mæcenatem et Agrippam intelligit, qui in Augusti amicitia validissimi. Potentiorem tamen Sejanum apud Tiberium dicebant. *Pichena.*

CAP. 41. *Rursum Sejanus*] Accepto Tiberii responso denuo codicillos tradidit Sejanus: id hic ostenditur. Sed interpretes non adverterunt. *Freinsh.*

Non tam de matrimonio] Emendandum; *non jam*. Sejanus enim territus, matrimonii mentionem omiserat. *Muretus. Ursinus. Pichena.*

Altius metuens] Metuebat scilicet, ne Tiberius in suspicionem tacitam incidisset earum rerum, quas ipse animo vere agitabat, de imperio adipiscendo. *Pichena.* *Altius metuere* dictum est, sicut 'altius mœrere' II. 82. 'Penetrare' II. 36. III. 28. XVI. 21. 'percellere,' IV. 54. *Freinshemius.*

Ac ne assiduus] Legendum, *ac ne aut assiduus.* Muretus.

Vera potentia augere] Malim, *augeri:* nisi legere libet, *agere.* Rhenanus. Muretus, *veram potentiam augere.* Est alioqui alterum eadem significatione, nec minus venustum: nisi forte hic concinnius hoc putabimus, quia præcessit, *invidiam minui,* cui magis respondeat, *potentiam augere.* Acidalius. Mihi vulgata lectio valde probatur: nam verbo, *augere,* passivam significationem tribuo, quod Tacito est familiare, et notat Lipsius ad l. XI. Ann. et Histor. III. *Pichena.* Male scriptum, *vera potentia augere,* pro *veram potentiam augeri.* Marcilius.

Præcipua rerum maxime agitari] Plerique interpretes *agitandi* verbum accepisse pro turbulento motu; quum

nihil hic sit aliud, quam *tractari*. Omitto jam ostendere, quam ejusmodi oratio iis Sejani temporibus consiliisque inepte tribuatur. *Freinshemius.*

CAP. 42. *Contantem*] L. *nutantem.* Etiam sic Muretus. *Acidalius.*

Quanquam Lentulus Gætulicus] V. C. habet: *Quamque Lentulus, &c.* Ursinus.

CAP. 43. *Vatum, annalium ad testimonia*] Nuper Lipsius corrigit; *annalium atque testimonia;* pro, *atque annalium.* Nos brevius, *annaliumque testimonia.* Pichena. Attende lector et senties isti loco, liberali manu librariorum adjectum *vatum, annalium;* qui arbitrabantur alioquin non cohærere sententiam cum illo *locupletiores:* certe utraque vox mihi veluti repetita ex superioribus. *Gruterus.* Videntur *annales* accipi pro historiis antiquis, quales apud Cic. de Orat. II. 12. describuntur: ‘Erat enim historia nihil aliud, nisi annalium confectio: cujus rei memoriæque publicæ retinendæ causa, ab initio rerum Romanarum usque ad P. Mucium Pontif. Max. res omnes singulorum annorum mandabat literis pontifex maximus, efferebatque in album,’ et quæ sequuntur. *Annales* igitur hic nihil aliud sunt, quam historiæ probatorum et veterum auctorum: non, ut interpretes putabant, commentarii rerum Spartanarum, quæ vulgo *chronica* vocantur. *Vatum* vocabulo nihil aliud intellexit Tacitus, quam poëtas, Homerum videlicet aliosque, ex quibus testimonia de finibus antiquis Græcarum regionum frequenter peti consuevisse, vel ex uno Strabone clarum esset. *Freinshemius.*

Permisso publice] Quomodo aliter arbitrari potuissent, nisi publico Lacedæmoniorum atque Messeniorum consilio delecti? non igitur hoc voluit dicere, quod per se poterat intelligi; imo non poterat non intelligi. Igitur *publice* hanc vim habet, ut *publico* sive reip. Milesiorum permissum dicatur arbitrium. Vide sup. IV. 36. *Idem.*

P. Rutilii exemplum] * Cic. Brut. I. de Orat. pro Fonteio, in Pisonem, et 3. de nat. Deorum et alibi. Paterculus l. II. Val. Maximus II. 5. et VI. 4. Asconius in Divinationem. Livius l. LXX. Reditum suum Sullæ negavit, ut Seneca ait Ep. 24. *Muretus.*

Eum legibus pulsum] Pulsus enim est judicio repetundarum, quanquam innocens. Epit. Livii LXX. *Freinsh.*

CAP. 44. *Innocenter paratæ*] Vulgo, *partæ.* Pichena.

Domitium decoravit pater] Vide Suetonium in Nerone c. 1. Velleium II. *Lipsius.*

Patre ejus Iulo Antonio] Faërnus legebat: *Patre ejus L. Antonio.* Ursinus.

CAP. 45. *Saxoque caput adflixit*] In V. C. est, *allisit*, non *adflixit.* Sed male; nam Tacitus id verbum accepit a Sallustio, qui l. IV. hist. dixit: ‘Aut mulcato corpore, in prora patibulo eminens adfligebatur:’ et l. XI. ‘Caput adfligebant,’ et ipse Tacitus infra l. XIV. ‘Fuste caput adflixit.’ Illud autem *allisit*, videtur esse glossema verbi *adflixit.* Ursinus. Cum indicarit, harum artium nostrarum curiosissimus, F. Ursinus, restare in Mss. *caput adlisit*, ambigo quid potius habere debeam, hoc ne an illud: inclino tamen magis in posterius istud. Sic Val. Max. IX. 11. de Herennio Siculo: ‘Cum in carcerem duceretur, in ejus postem illiso capite, in ipso ignominiæ aditu concidit.’ Sic Seneca de Lacone quodam, vas obscœnum adferre domino abnuente; Epist. 77. ‘illisum parieti caput rupit.’ *Gruterus.*

CAP. 47. *Donec exercitus in unum conduceret*] Non improbo. Mallem tamen, *exercitum;* vel, *conduceretur.* Pichena. Si bene attenderis, animadvertes alterumutrum horum, *donec exercitus in unum conduceret*, et *dum Pomponius Labeo cum legione, &c. veniret*, prorsus esse supervacuum et idem omnino garrulitate inepta dicere. Qua possumus liberare Tacitum, si scribamus: *At Sabinus, donec*

exercitus in unum conduceret, datis militibus responsis; cum Pomponius Labeo e Mœsia cum legione, rex Rhœmetalces cum auxiliis popularium, qui fidem non mutaverant, venissent, addita præsenti copia ad hostem pergit. Neque aliter ab auctore fuisse censeo. *Gronovius.*

Aut incondita] Recte. Rhenanus, *at incondita*, præter Taciti mentem. *Lipsius.*

Quod magna vis armata, aut incondita] Lego, *quod magna vis, aut incondita tuebatur.* Muretus. Aperte hæc discriminantur. *Inconditi* dici solent, qui quocumque modo in faciem militarium copiarum non sunt compositi: sive arma eos, sive disciplina deficiat. *Freinshemius.*

Cap. 48. *Et raptis opulenti*] Depravatus hic locus in vulgatis omnibus, sensusque alio ductus, cum scriptum fuerit, *et capti opulentia.* At vera Msti lectio quam reposui. *Pichena.*

Repentino incursu] Ita Ms. Alii, *repentino concursu.* Idem.

Extra palarentur] Et hoc ex Man. nam vulgo, *extra pabularentur.* Pichena. Adferunt ex vetustis codicibus: *palarentur.* Sic Histor. III. 'Qui modo per agros fuga palabantur.' *Colerus. Palandi* verbo comprehenduntur omnes, qui quacumque de causa abfuissent. *Freinsh.*

Cap. 49. *Simul æque armenta*] Videtur illud *æque* repetitum ex præcedente versu, et fortasse legendum: *simulque armenta.* Ursinus. Vocem, *equi*, restituit Lipsius. Verissime: nam et Man. indicat, qui absque diphthongo habet, *eque.* Male vulgo, *æque.* Pichena. Habuerim vocem primam, pro glossemate. Qui emendant, *simul equi, armenta, &c.* argute quidem insistunt apicibus literarum. Sed cui bono hic hominibus istis equi? eorum usus rarior in montibus: itaque vel expellendi fuerant. *Gruterus.*

Cap. 50. *Verum e ducibus*] *Verum*, hæc particula servit distributioni partium. Supra enim collegerat sententias diversas, hic distincte proposuit singulas. Sic III. 61. 'Aphrodisienses et Stratonicenses, Jovis et Triviæ religionem tuebantur.' Non nemo mutavit in *Et;* quod videri posset novam insuper sententiam adferre, non explicare propositas. *Freinshemius.*

Cap. 51. *Robora*] Cum in vallum jaci potuisse non putaret, de *sudibus* id est opinatus, explicavitque iis, tanquam arietibus scilicet, incurrisse in vallum, idque pulsasse. Sed intelligi possunt ea robora vel machinis conjecta, vel si harum usum barbaris adimamus, ex superioribus locis devoluta, quod quidem vero similius censeo. *Freinsh.*

Sponte incolarum recepta] Ne minimum quidem dubitavi, quin hanc Mureti correctionem reciperem. Male antea, *sponte inimicorum.* Error ortus a Man. qui corrupte habet, *sponte incorum:* nec syllaba deficiens suo loco reposita fuerat. Simili modo Tac. l. XIII. 'cetera terrore, et alia sponte incolarum, in deditionem veniebant.' *Pichena.*

Cap. 52. *Domitio Afro*] Vide Dionem l. LVIII. *Muretus.*

Quo initio invidiæ] *Vituperii* vertunt; sed hoc apertius videtur, illud tectius: adeo ut hujus loci sensui convenire videatur nostras *Stichlen;* h. e. acutis sed tectis dicteriis convulnerare. Nam quod exponunt, ad concitandum ei odium, quod alias bonum est, huc non quadrat: apud quem enim concitaret ei odium Agrippina, quum coram solo, aut certe paucissimis, iisque, ut credibile est, nullius momenti hominibus præsentibus, loqueretur? Ital. II. *disfogar lo sdegno;* quod adludit sensui, non satisfacit. Ceteri quoque aliquam harum opinionum præferunt; enimvero, ut alias quoque dixi, difficile est cujuscumque sermonis vocabulo exprimere, quod per *invidiam* intellexerunt Romani. *Freinsh.*

Sed imaginem veram] Assentior Mureto, *se imaginem*.

Sed imaginem veram] Muretus, *se imaginem veram*. Recte. *Acidalius*. Mallem etiam paullo rectius: *sed imaginem veram*, *cœlesti sanguine ortos*, *intelligere discrimen*. Gronovius.

Num ideo lædi] Ὅτι μὴ τυραννεῖς, τέκνον, ὑβρίζεσθαι δοκεῖς: tametsi alia Canterus noster. *Muretus*. Ad hanc lectionem præivit mihi Man. qui habet: *non ideo lædi:* in vulgatis prior illa nota sublata fuit, ut absque interrogatione verba pronunciarentur. Rectius sic: nam et Sueton. LIII. interrogative hæc exprimit: 'Si non dominaris, filiola, injuriam te accipere existimas?' *Pichena*.

Suo jure disertum] Et sane magnificat eum ubique Quinctilianus, quem senem ab se adolescentulo cultum ait, l. v. *Lipsius*.

Jure suo disertum esse] * sequentibus anteponuntur.' Eodem ferme sensu, quo postea usurpari cœpit *ipso jure*. l. III. C. si advers. libert. 'non per in integrum restitutionem, sed ipso jure:' ita videlicet ut nihil opus sit facto vel auxilio prætoris. *Freinsh.*

CAP. 53. *Esse in civitate Germanici*] Non ego medicus huic loco: vidi qui legeret: *esse in civitate, qui Germanici c.* Sed in manuscripto cum palam lacuna sit, *civitate* ...... *Germanici*, cur non defectum arbitremur? *Lipsius*.

Esse in civitate] Inter hæc, et illa verba, *Germanici conjugem*, neminem arbitror esse, qui aliquid non desideret. *Ferrettus*. Ego ita restituo: *esse in civitate qui Germanici conjugem, ac liberos ejus recipere dignaretur*. Vertranius. Sic et Muretus. Videtur ex v. c. legendum: *Esse in civitate pateretur Germanici conjugem, &c.* Nam in libris vulgatis deest verbum, *pateretur*. Ursinus. Conatus Vertranii non est omnino improbandus: qui enim melius odium precesque percipi vellent, quibus constant Agrippinæ verba? ad preces hæc spectant: *subveniret solitudini, daret maritum*. Odium hujusmodi conflant, *esse in civitate, qui Germanici conjugem, ac liberos ejus recipere dignaretur;* quasi dicat: huccine, socer, evasimus tua vulgata apud omnes in nos simultate, ut conjux et proles Germanici magni faciamus, si quis nos in uxorem et in privignos recipere dignetur? minor equidem dignatur conjugio potentioris. Virg. III. Æn. 'Conjugio Anchisa Veneris dignate superbo.' Verum correctiones immane quantum semper aversatus sum: quapropter integra mihi sunt, sed punctis non rite distincta scriberem: *Neque aliud probis, quam ex matrimonio solatium esse in civitate;* Ubi preces? *subveniret solitudini, daret maritum*. De odio non est quod labores: *Germanici conjugem, ac liberos ejus recipere dignaretur:* curam nostrum (ait illa) tandem, o Tiberi, gere, meque nuptum collocando cunctis ostende, te liberos, et conjugem Germanici non amplius dedignari. An odii parum ex his? filii (et cujus filii) uxorem natosque nunquam fovisse? Hæc mea qualiacunque sint firmantur a similitudine verbi, *subveniret*, *daret*, *dignaretur*. Salinerius. Duximus fere necessarium, reponere propria Manuscripti verba, distinctionem, et defectum, ut quilibet frustra se laborare videat in illis emendandis. *Ex matrimonio solatium: esse in civitate* ...... *Germanici*. Neque ego veteres correctores laudaverim, qui talem lacunam neglexerunt, neque de illa saltem testati sunt. Ex eodem Man. restitui etiam verbum, *dignarentur*, vulgo, *dignaretur*. Pichena. Prodidit optimus Pichena legi in ms. unico, *dignarentur*, et vacui aliquid relictum ante *Germanici*. Equidem putarim excidisse voculam ob similitudinem quæ ei cum syllaba præcedenti, ac fuisse forsan: *esse in civitate Ger-*

manici qui conjugem ac liberos ejus recipere dignarentur: non ita, inquit, eviluit memoria Germanici, quin facile reperias, qui mihi, qui liberis meis, et maritum agat, et tutorem. *Gruterus.* Offendor hercle et ipse in sententia. Non enim ita demissi animi Agrippina, ut sic de se: potius, *esse in civitate, quem Germanici conjugem ac liberos ejus recipere dignaretur:* hoc sensu, esse, quem dignaretur seu dignum haberet, ut Germanici conjugem liberosque reciperet. Qui tamen ipse sensus etiam fieri ex altera illa lectione potest, si *dignaretur* passive accipias, dignus haberetur; qui censeretur dignus recipere Germanici conjugem et liberos. Nam hoc omnino videtur velle, inveniri etiam se dignum maritum in urbe posse. *Acidalius.* Nobiliss. atque amœnissimi ingenii vir, Fr. Malherbius, pro *in civitate*, exili mutatione, *in ea ætate* legendum esse mihi dixit. Qua re nil certius est. Nam jam ante juventam suam Cæsari objecerat Agrippina. Error ille quam facili librariorum lapsu contingere potuerit, nemini qui in hisce studiis paululum est versatus, obscurum esse potest. *Gevartius.*

Commentariis Agrippinæ filiæ] 'Agrippina.' Non pertinent ad hanc, ut vir doctus nuper censuit, Augusti laudes apud Suetonium cap. 86. 'Et quadam epistola Agrippinæ neptis ingenium collaudans: sed opus est, inquit, dare te operam ne moleste scribas aut loquare.' Manifestus est ἀναχρονισμός. Pertinent ad matrem hujus, quæ Augusto neptis: ista proneptis. Nec dubium, quin hæc quidem vivo Augusto plane adhuc puera. *Lipsius.*

CAP. 54. *Servis tramisit*] Qui ad fulcra lecti, ex more. *Lipsius.*

CAP. 55. *Famam averteret*] Et populi sermones alibi occuparet. Eo enim fine ipse in Senatu creber, et res illustriores actæ; ne vacare ipse privatis videretur, neve populo de iis loqui esset. *Idem.*

Templum statueretur] Illud, quod destinatum Tiberio et Senatui, a communi Asiæ. *Lipsius.*

Per bella Persi] Quem vicit L. Æmilius Paulus. Plutarch. in ejus vita. *Muretus.*

Verum Hypæpeni] Ὕπαιπα, πόλις Λυδίας, ὑπὸ τὸ αἶπος, καλλίστας ἔχει γυναῖκας, δῶρον Ἀφροδίτης. Stephan. περὶ πόλεων. Ovid. de Arachne: 'Orta domo parva, parvis habitabat Hypæpis.' Meminit et Strabo l. XIII. *Idem.*

Trallianique] De Trallibus multa idem Strabo l. XIV. *Idem.*

Laodicenis ac Magnetibus] De his idem Strabo l. XII. Synesius in Epistolis: Ἀσπίδα, φρῦνον, ὄφιν καὶ Λαδικέας περίφευγε, Καὶ κύνα λυσσιτὴν, καὶ πάλι Λαδικέας. *Idem.*

Nullo motu terræ] Cum tamen crebri ibi sint terræ motus. Strabo: σχεδὸν δὲ εὔσειστός ἐστι, καὶ πᾶσα ἡ περὶ τὸν Μαίανδρον χώρα. Idem.

CAP. 56. *Sive una Amazonum*] Smyrna nomine Straboni l. XXIV. Zmyrna est, ut notavi pridem in Philippicas M. Tullii. *Muretus.*

Se primos templum urbis] Observabit Philologus. Accidit hoc anno urbis DLVIII. 'Cum Venere fuisse. Ad hanc quoque Divam ille poëta: 'Exaudi regina tui pulcherrima mundi Inter sidereos Roma recepta polos.' Claudianus in monte Palatino collocat, l. II. De laudib. Stilic. ubi Provincias facit Romæ supplicantes: 'Conveniunt ad tecta Deæ, quæ candida lucent Monte Palatino.' *Lipsius.*

Primos templum urbis Romæ statuisse] De urbis Romæ templo in ipsa Roma, meminit Spart. in Adriano; et Amm. Marcell. l. XVI. Quod fortasse deridens Hormisda Regulus, qui urbem cum Constantio imperatore perlustraverat, interrogatus ab eo, quid de Roma sentiret: id tan-

tum sibi placuisse respondit, quod didicisset, ibi quoque homines mori: ut idem Ammianus refert. Apud quem Roma, 'Urbs æterna,' sæpissime appellatur: eodemque cognomento apud Jcc. et illius ævi scriptores. *Pichena.*

In concionem nunciatum foret] Aliis legendum videbatur, *in concione*, cum nullus in hoc nuncio motus appareat: tamen vulgata etiam lectio recte se habet. Nam, *nunciatum* fere idem ac perlatum. *Pichena.*

Quia Lepidus ipse diligi se] Scribe, *diligi a se*. Mercerus. Muretus tamen vocem *Lepidus* delebat, alio sensu: tanquam ipse Vibius Marsus, qui de legato super numerum censuerat, se diligi abnuerit. Et hercle movet in hanc sententiam vocula *ipse*, quæ si de Lepido capienda, non videtur addenda necessario fuisse. Nisi tamen aliquis etiam *ipso* audeat mutare: *Et quia Lepidus ipso diligi a se*, id est a se ipso diligi. Omnino si *ipse* de Lepido dictum esset, dixisset potius Tacitus: *Et quia Lepidus ab se diligere per modestiam abnuebat.* Venit in mentem *ipse* mutari posse *ab se*, et concinnari aliter verba in hunc modum: *Et quia Lepidus ipse diligi quasi per modestiam abnuebat. Quasi* perire facillimum fuit. Nihil tamen definio. *Acidalius.* Rectius Ms. *Et quia Lepidus ipse deligere per modestiam abnuebat.* Pichena.

Cap. 57. *Tandem Cæsar in Campaniam*] Lipsius legit, *tandem Cæsar iit Campaniam.* Ego potius crediderim, facile subintelligi posse verbum, proficiscitur. Sic Cic. ad Att. 'inde cogito in Tusculanum.' *Pichena.*

Apud Nolam] Loco ubi mortuus. Adi Dionem l. LVI. in extremo: Suetonium c. 40. *Lipsius.*

Sex postea annos] Errorem Plutarchi non dissimulo, aut potius exscriptoris, Libello de exsilio: ubi legitur Tiberius septem annis Capreas inhabitasse. Verba sunt: *Τιβέριος δὲ Καῖσαρ ἐν Καπρέαις ἑπτὰ ἔτη διῃτήθη μέχρι τῆς τελευτῆς.* Falsum. Nec juverit eum, quod non statim Capreas secessit. Vix enim in Campania hæsit dimidiatum annum, ut liquet ex Cornelio nostro. Damna ergo lectionem, nisi mavis Plutarchum, et scribe, *δέκα*, vel *ἕνδεκα ἔτη.* Etiam in Suetonii loco, ubi de hac absentia, adhæresco, c. 51. 'Toto quidem triennio, quo vivente matre abfuit, semel omnino eam, nec amplius quam uno die, ac paucissimis vidit horis:' et malim, toto biennio. Egressus enim Tiberius fine anni 779. obiit illa principio anni 82. ut ex Tacito clarum. Non ergo fuerunt inter toti tres anni. *Idem.*

Quippe illi prægracilis] 'subtiles tumores.' In cujus verbis vitium: quid enim est subtilis tumor? Libri aliquot Pulmanni nostri, *subiti tumores:* nihilo melius. At tu me duce scribe, *substilli tumores;* vel etiam, *substilles.* Non potuit magis aptiore verbo exprimi liquor saniesque, quæ in ejusmodi tumoribus minutatim stillat. Ita Substillum Festo, tempus ante postque pluviam, quod jam stillaret aut nondum desiisset. Tertullianus: 'Aut imbres ruunt, et si qua missilia cum imbribus, dehinc substillum, et denuo sudum.' Cato De re rustica, in Stranguria usurpat; 'Nunc de iis quibus ægre lotium it, quibusque substillum est.' *Lipsius.*

Ulcerosa facies] Julianus in Cæsaribus: *Ἐπιστραφέντος δὲ πρὸς καθέδραν ὤφθησαν ὠτειλαὶ κατὰ τὸν νῶτον μυρίαι, καυτῆρές τινες καὶ ξέσματα καὶ πληγαὶ χαλεπαὶ καὶ μώλωπες ὑπὸ τῆς ἀκολαστίας καὶ ὠμότητος ψῶραί τινες καὶ λιχῆνες οἷον ἐκκεκαυμέναι.* *Aurelius.*

Cap. 58. *Eques Romanus*] Alias, *Nullus eques Romanus.* Ferrettus.

Ferme Græci] Convictores Græculi, quibus maxime acquiescebat. Zeno Dorice loquens, Seleucus Grammaticus. Suet. c. 56. *Muretus.*

Causam] An *casum?* Freinsh.

Cap. 59. *Villa, cui vocabulum Speluncæ*] 'in Occidentem tenet.' Cete-

ram hoc ipso in facto recensendo non sine censione Suetonium dimitto: cujus vulgati libri: ‘In Prætorio, cui Spelunca nomen erat, incœnante eo, complura et ingentia saxa fortuito superne delapsa sunt.’ Et aio rescribendum: *in cœnantem eum*. Addo, hodieque nomen manere, et opidulum esse: extremis montibus Fundanis, ad mare adjacens. *Lipsius.*

Adsimulabatque judicis partes] Faërnus legebat conjectura, ut videtur, non mala: *adsumebatque judicis partes*. Ursinus. Mureto placuit, *indicis*. Mihi vox, *judicis*, aptior, propter verba sequentia, *subditis, qui accusatorum nomina sustinerent*. Pichena. Assentior Mureto *indicis* legenti pro *judicis*: nec enim hoc fecisset Sejanus, guarus quantum id sibi invidiæ apud omnes, apud Tiberium etiam ipsum, suspicionum movere potuisset. *Freinshemius.* Idem tamen postea sic exposuit: ‘Quapropter occasione illa ad subvertendos Germanici liberos usus, tamquam judicis officio contra eos fungebatur, exclamabatque quantam illi animadversionem mererentur, qui adversus beneficia principis tam ingrati forent.’ At ego subscribo Mureto, et malo *indicis*. Hoc enim ipso libro c. 28. ‘index idem et testis dicebat.’ C. 30. ‘Catus Libonem inlexerat insidiis, deinde indicio perculerat.’ L. vi. ‘ni Celsus urbanæ cohortis tribunus, tum inter indices, Appium et Calvisium discrimini exemisset.’ Justinus lib. xxxii. ‘Ad cujus rei probationem immittit indices, testes subornat.’ Et mox ‘testes indicesque torquere.’ Talem se gerebat apud Tiberium Sejanus, tanquam invitus, fide ac devotione cogente, Principi domus suæ vomicas indicaret. *Gronovius.*

Ut erectum et fidentem animi ostenderet] Forte melius, *animum*: tamen vulgata etiam lectio ferri potest: quasi ille ostenderet virum erectum, et animi fidentem: ac subintelligatur *se*. Pichena.

Cap. 60. *Adpositi custodes*] *Adpositi* videntur dicti, sicut Æn. vi. 90. ‘addita Juno:’ ubi Servius ex Plauto citat, Aulul. iii. 6. ‘Argus quem quondam custodem Ioni Juno addidit.’ *Addidit*, hoc est, velut adfixit; ut non recederet, sed intentissima cura eam observaret. *Freinsh.*

Defendere daretur, diversæ insuper] Certum mihi post vocem *daretur* pauca quædam deesse, quæ illam periodum absolvant. Ab integro enim scribenda sequentia, quæ cum superioribus necti in unam periodum nequeunt: *Diversæ insuper solicitudinum formæ oriebantur*. Acidalius.

Falsum renidens vultu] Distinguo sic: *renidens vultu: seu loqueretur, seu taceret juvenis; crimen ex silentio, ex voce*. Turbant vulgo. *Lipsius.*

Promptior Neroni] Alii mallent, *pronior*. Sed in eandem fere sententiam Tacitus initio l. xii. ait: ‘ut quemque suadentium audierat, promptus.’ *Pichena.*

Cap. 61. *Claris majoribus quam vetustis*] Gentem enim illam primus extulerat Augustus. *Muretus.*

Q. Haterius, eloquentiæ celebratæ] Ad hunc hominem Eusebiana ista refer in Chronicis: ‘Q. Haterius [male in eo Atherius] promptus et popularis orator, usque ad 90. prope annum summo honore consenescit.’ *Lipsius.*

Cap. 62. *Apud Fidenam amphitheatro*] Licebat igitur in municipiis, quod Romæ sine speciali permissu non licebat: ut colligitur ex Suet. in Claud. *Muretus.*

In sordida mercede] Puto legendum, *in sordidam mercedem*. Pichena.

Virile ac muliebre sexus] Ita Man. et rectum puto, ut sit primus casus singularis numeri. Vulgo, *virilis, ac muliebris sexus*. Idem mutavimus

l. v. Histor. ex Florentino codice. Etiam in Sueton. Aug. 44. 'muliebrem sexum omnem.' Turnebus et Casaubonus testantur, veteres libros habere, *muliebre sexus omne*. Sic Plaut. Rud. 'virile sexus nunquam habuit ullum.' *Pichena*.

Præceps trahit] In antiquioribus editis, hæc Manuscripti lectio incorrupte servatur: perperam deinde additum fuit, *in præceps trahit*. Sane Tacitus simili modo loquitur l. IV. 'Eversio rei familiaris dignitatem ac famam præceps dabat.' *Pichena*.

CAP. 63. *Quadringentorum millium*] Qui census erat equester. Nota res vel pueris. *Muretus*. Lipsii aliorumque accuratior computatio ad 10,000. Philippeos argenteos redegit: sed imperialibus totidem numis maxime respondere eam summam ex iis, quæ ad primum librum notata sunt, constare videtur. *Freinsh*. Haudquaquam. Immo si materiæ sinceritas et præstantia compararetur, ne Philippi quidem sufficient; tantum abest, ut imperiales. Quadringenta sunt centum millia denarium sive drachmum. Drachmam autem vel denarium esse octavam partem imperialis nummi concessit ad I. 17. 6. Decem igitur millia imperialium non assurgunt ultra 80,000. drachmarum, hoc est, 320,000. nummum sestertium. At Philippus decem denariis aut drachmis respondet. Ergo 10,000. Philippum sunt 100,000. denarium, quadringenta millia nummum sestertium. *Gronovius*.

CAP. 64. *Augustus appellaretur*] Vide Suetonium, c. 48. *Lipsius*.

Claudiæ Quinctiæ] Duo nomina gentilitia huic feminæ? Non est Romanum. Scribo, *Claudiæ Quintæ*. * Lips.

Claudiæ Quintæ] Vulgo, *Quinctiæ*. Lipsius ex historia emendavit: ego Manuscripti fidem adjicio. *Pichena*. Non est mos duarum familiarum nomina sic conjungi: sed numeralis illa nota addi solebat feminis ex ordine nascendi, unde appellatæ, *Secundæ*, *Tertiæ*, *Quartæ*, *Quintæ* et ὑποκοριστικῶς *Secundillæ*, *Tertullæ*, *Quartillæ*, &c. Sicut notum, et multis jam notatum est. *Freinsh*.

CAP. 65. *Auxilium appellatum tavisset*] Querquetulanam portam a querquetis dictam, etiam Festus scribit: cæterum hic locus sic fortasse emendabitur; *Cælium appellitatum a Cæle Vibenna, qui dux gentis Etruscæ cum auxilium adversus Sabinos præbuisset, sedem eam acceperat a Tarquinio*: cum Sabinis enim tunc belligeratum Festus quoque scribit, et Dionysius. *Alciatus*. Quid si legas; *quum auxilium appellatum abisset*, id est, ad auxilium appellandum arcessendumque; ut *appellatum* sit prius supinum verbi *appello*. Aut simpliciter, *quum auxilium appellasset*, sive, *appellitavisset*. Rhenanus. Malim, *ductavisset*. Ferrettus. Faërnus legebat; *Qui dux gentis Etruscæ cum auxilium appellatus tulisset*. Nam vulgo legitur corrupte: *Cum auxilium appellatum tavisset*, sive *ductavisset*. Ursinus. Nihil minus mihi probatur, quam communis hæc emendatio. Nam neque verba, *auxilium appellatum*, Cornelianam phrasim olent, neque ex historia verum est, hunc Vibennam appellatum, immo sponte ad Romulum transiisse, ut ex Halicarnasseo colligitur. Manuscriptus corrupte, *appellatum tavisset*: unde suspicor corrigendum: *cum auxilium ad bella tum ductavisset*. Literis certe non absimilibus. *Pichena*. Plane ut Lipsius ita quoque Muretus. Et forte vere. Tamen videatur non incommode mutari posse, *cum auxilium ad bella tum ductavisset*; vel, *ad bella Rom*. i. Romana vel Romanis. *Acidalius*.

Sedem eam acceperat a Tarquinio] M. Varronis Linguæ Latinæ l. VI. Pompeii significationum 3. et Dionysii Antiquitatum 2. consentiens testimonium est, Cælium a rege Romulo

sedem accepisse: quem cum sua manu Romulo venisse auxilio contra Latinum regem, Varro auctor est: Pompeius, auxilium Romulo præbuisse adversus Sabinos ait: Dionysius ad Romulum venisse, cum Romani Crustuminos excidissent. Ab iis diversa sententia Livio est, cui, Alba direpta, duplicatur Romæ civium numerus, Cælius additur urbi mons, sub rege Hostilio Tullo. Sed Cornelius hoc loco Claudium est secutus auctorem, ex ea oratione, ex qua primum Annales aggressus est: nos ejus exemplari infra l. XI. referemus. *Vertranius.*

Unde Tuscum vicum] * quod is Deus Etruriæ.' De Vortumno quod ait, confirmat Propertius: 'Tuscus ego, Tuscis orior; nec pœnitet inter Prœlia Volscinos deseruisse focos.' Ubi perperam *Volscinus*, quia Volsci in Etruria non fuerunt. Libri manuss. *Volsanos;* quos sequor, aut certe, *Volsinios.* Lipsius.

CAP. 66. *Adversum casum solatium tulerant*] Puto leg. *adversis casuum.* Muretus. Confer cum loco libri III. *illustrium domuum adversa solatio adfecit D. Silanus.* Acidalius.

CAP. 67. *Capreas*] Scholiastes Juvenalis, ad hæc poëtæ: 'angusta Caprearum in rupe sedentis:' 'Sedentis,' inquit, 'significat et divem turpiter vixisse Capreis Tiberium.' Corrige, *et diu et turpiter*. Lipsiús.

Capreas se in insulam abdidit] Imo jam Capreis erat, cum amphitheatrum Fidenis collapsum est. Suetonius. *Muretus.*

Modicis navigiis pauca subsidia] Turneb. Advers. III. 9. interpretatur *subsidia*, pro locis, in quibus naves subsidere, et stationem suffugiaque habere possunt. *Pichena.*

Theleboïs habitatas] Ideo Teleboæ pro ipsis Capreis, Ausonio: 'viridesque resultant Teleboæ.' Virgilius caussam nominis tangit: 'Teleboum Capreas dum regna teneret.' Emit, sive permutavit eas cum rep. Neapolitanorum Imp. Augustus, traditis earum vice Pithecusis, sive, ut Suetonius appellat, Ænaria, Aug. c. 92. Notat Dio LII. in extremo, et clare Strabo l. v. Αἱ δὲ Κάπρεαι δύο πολίχνας εἶχον τὸ παλαιὸν, ὕστερον δὲ μίαν. Νεαπολῖται γὰρ καὶ ταύτην κατέσχον, πολέμῳ δὲ ἀποβαλόντες τὰς Πιθηκούσας, ἀπέλαβον πάλιν, δόντος αὐτοῖς Καίσαρος τοῦ Σεβαστοῦ, τὰς δὲ Καπρέας ἴδιον ποιησαμένου κτίσμα. Ab hac caussa ergo Capreæ in censu Cæsarum: quam Tiberius XII. villarum nominibus insedit, ait noster. Iis villis nomina fuisse censeo XII. deorum ex Suetonio, qui Capreis adsignat 'Villam cui nomen Jovis,' c. 65. Sed et Pharus in ea insula, usui nautis. Idem, 'Turris Phari terræ motu Capreis concidit.' Quod ponit inter omina Tibérianæ mortis. Exstructa iterum, ex his Statii versibus: 'Teleboumque domos: trepidis ubi dulcia nautis Lumina noctivagæ tollit Pharus æmula Lunæ.' *Lipsius.*

Theleboïs habitatas] Vulgo, *Cephaloniam* per quartam vocalem; Κεφαλενίαν. Strabo, et Eustathius appellant cum secunda vocali. *Muretus.*

Duodecim villarum] In eis villa Jovis. Fortasse ceteræ, a Diis majorum gentium cognominatæ. *Muretus.* Tunc enim non Villæ, sed potius Villarum nomina, reliquiæ, ac vestigia. *Pichena.* Nugæ sunt hæc *nomina.* Legi, *duodecim villarum nemoribus et mollioribus insederat.* Nam *mollia nemora* dixit pro tranquillioribus et dulcioribus. *Aurelius.* Corrigo: *sed tum Ti. duodecim villarum nemoribus et collibus insederat.* Neque enim video rationem ejus, quod tradit Lipsius hoc intelligi de duodecim prætoriis, quibus singulis esset nomen alicujus Dei. Sed et verba illa *insederat nominibus et molibus*, non explicant istam sententiam: certe τὸ *molibus* nihil huc facit: tum *insederat nominibus* non significat eum secessisse, et legisse duo-

decim prædia, quæ nomina deorum gestarent. Sed in loco sic, ut mihi visum est, correcto sensus facilis est, legisse eum secessui suo *nemora et colles duodecim villarum*: nemora enim et colles sunt quæ reddunt hujusmodi domus delectabiliores. *Harlæus.* Neque corrigendum aliquid censeo, nec tamen satisfaciunt interpretationes, quas adhuc editas vidi. *Duodecim villarum nominibus et molibus* est duodecim villis clarorum nominum ob veteres possessores, nec minus substructionum magnificentia conspiciendis. *Gronovius.*

Tanto occultior in luxus] Scribo, *occultos;* quanto magis olim intentum, tanto magis nunc resolutum dicit in luxus occultos et malum otium. *Idem.*

Cap. 68. *Inlustri equite R. Titio Sabino*] Titum prænomen illi dat Plinius: 'Ap. Junio,' ait, 'P. Silio Cos. cum animadverteretur ex caussa Neronis, Germanici F. in T. Sabinum et servitia ejus.' *Lipsius.*

Speciem arctæ amicitiæ facere] Faërnus legebat, *fecere.* Ursinus. Idem *Muretus.*

Cap. 69. *Ortæ suspiciones erant*] Suspicor scribendum, *ortæ suspicionis erat.* Rhenanus.

Quando mæsta, ubi semel prorupere] Muretus, *quanto.* Probe ad Taciti morem. *Acidalius.*

Egens adversum proximos] Legerim, *satagens adversum proximos.* Rhenanus. Alias: *Etiam adversus proximos.* Ferrettus. Ego maluerim scriptum, *se tegens advers. proxim.* Vertranius. Veteres libri *etiam.* Lego, *egit etiam.* Muretus. Τὸ *egens* ponitur pro vitio, quo pauperes præcipue laborant, suspicione scilicet. Terent. Adelph. 'Omnes, quibus res sunt minus secundæ, magis sunt nescio quomodo suspiciosi;' ut *mulier* pro *loquaci* proprium vitium feminarum. Idem in Heaut. 'Oh pergin mulier esse?' Sic Plautus, *nobilitatem,* pro superbia, qua in primis nobiles laborant. Milit. glor. 'Et quia tecum eram, propter ea eram animo ferocior. Eam nobilitatem amittendam video.' *Salinerius.* Insulsa mihi correctio visa est, *civitas, etiam adversum, &c.* ut in vulgatis: ideo Manuscripti lectionem, distinctionemque reposui, ut quilibet cogitet: *et pavens civitas egens.* Ego sic corrigerem: *Non alias magis anxia et pavens civitas egerat: adversum proximos, congressus, colloquia, notæ ignotæque aures, vitari.* Pichena. Sed mehercule etiam illud *Etiam* orationi necessarium est. Retineam ego et paullo aliter etiam scribam: *Non alias magis anxia et pavens civitas tegere se etiam adversum proximos; congressus, colloquia, notæ ignotæque aures vitari: etiam muta atque inanima, tectum et parietes, circumspectabantur.* Quod postremum verbum muto, nec sine ratione, *suspectabantur.* Acidalius.

Cap. 70. *Sollennia incipientis anni*] Illudit nobis vir doctus, dum interpretatur, Tiberium ipso Kalendarum die a Senatu populoque strenas per epistolam exegisse; et id multis verbis. Quanto proclivius et verius erat dicere, Tiberium initio epistolæ præfatum (ita scripserim, quam *precatum*) de Kalendis novi anni, quæ festæ et sacræ vulgo? Nec, *precatus,* damno sententia ista: ut sacra, &c. * Clare Dio: Τούτου δ' οὖν ἕνεκα ἔξω που τῆς νουμηνίας διῆγε, καὶ ἵνα μηδένα τῶν ἀνθρώπων ἄσχολον περί τε τὰς νέας ἀρχὰς καὶ περὶ τὴν ἑορτὴν ἔχοντα ποιῇ, ἢ καὶ ἀργύριον παρ' αὐτῶν λαμβάνῃ. Οὐδὲ γὰρ οὐδὲ τὸν Αὔγουστον ἐπὶ τούτῳ ἐπῄνει, διὰ τὸ πολλὴν δυσχέρειαν ἐν αὐτῷ, πολλὴν δὲ καὶ ἀνάλωσιν ἐκ τῆς ἀντιδόσεως γίγνεσθαι. Religionem et auspicia Kalendarum illustrabit etiam hic D. Maximi locus, viri docti, vetusti, (ævum illius ante mille annos:) e Sermone cui Titulus, *De Kalendis Januariis increpatio.* In quo multa apposite in hanc vanitatem; et istud: 'Novum annum Januarias appellant Kalendas, cum

vetusto semper errore et horrore sordescant. Auspicia etiam vanissimi colligere se dicunt: ac statum vitæ suæ inanibus indiciis æstimantes per incerta avium ferarumque signa, imminentis anni futura rimantur: cum utique apud deum solum sit notitia futurorum.' At de Epulis illo die, vide omnino epist. 64. D. Augustini ad Aurelianum. *Lipsius.*

Solennia incipientis anni Cal. Januar. &c.] Caius de verborum signific. 'Post diem,' inquit, 'tertium Cal. Januariarum vota pro salute Principis suscipiuntur:' meminit hujus rei et Plinius Cæcilius ad Trajanum. *Alciatus.* Ex iis intelligo Tiberium, qui strenarum commercium edicto vetuerat, ultra Cal. Januarias exerceri, ipso Calendarum die a S. P. Q. R. strenas per epistolam exegisse. Data siquidem Cal. Januariis strena in Capitolio, etiam absenti Augusto fuit; ut in eo Sueton. 57. Quæ mihi tam placet interpretatio, quam displicet illa, quæ Tiberium precatum inducit, ut pro ejus incolumitate vota Cal. Januar. susciperentur, quæ tamen non nisi die post Calendas Januar. tertio, id est, pridie Nonas, susciperentur, teste Plutarcho, initio Cic. et teste Caio l. 233. D. de verborum signific. Neque moveor quod mox idem scribit, eo die Cal. Januar. sacra et vota fuisse: siquidem neque strena Augusto absenti sine votis data, neque populus in Capitolio nisi causa sacrorum illo die convenerat. *Vertranius.* Ut feliciter annare, et perennare liceret. Plinius: 'Primum incipientis anni diem lætis precationibus invicem faustum ominamur.' *Muretus.* Faërnus legebat, *Cal. Januariis*, non *Januarias*. Ursinus. Lipsius mutat *præfatus*. Ego scribo, *solennia incipientis anni*, *Calen. Januariis epistola precatus.* Solennia incipientis anni precari, est precari ea, quæ solenniter anno incipiente solent. Plinius, cujus locum adducit Lipsius, stabilit nostram lectionem. *Acidalius.*

Ultionemque haud obscure poscebat] Lego deleta copula *que* adnexa voci *ultionem*. Acidalius.

Quo intendisset oculos] Hæc sequentia usque ad verbum, *timuissent*, in vulgatis recentioribus distincta erant minoribus characteribus, tanquam ab eodem clamante Sabino pronunciata. Mihi contra videtur, historici verba esse. At quæ sequuntur, *Quem enim diem, &c.* indignantis vulgi orationem. *Pichena.* Muretus, *quoquo intendisset oculos, quoquo verba acciderent.* Rectius. Porro diverso characterum genere exprimi non hæc et sequentia debebant, sed tantum paucula illa, 'sic inchoari annum, has Sejano victimas cadere.' Illa enim verba sunt clamitantis Sabini. Reliqua narratio Taciti. *Acidalius.*

Quem enim diem] Mirum, ni ante isthæc, *Quem enim diem*, hiatus aliquis est. Neque enim apte satis hæc per particulam *enim* præcedentibus subduntur. Si nihil absit, nec omnino abesse quid putem, mutem eam ipsam particulam, vel, *Quem jam diem*, vel, *Quem exin diem vacuum pœna, &c.* Acidalius.

Ubi inter sacra et vota] * Augustorum præterierint.' Similis Athenis lex, ut in morte Socratis Xenophon expressit: 'Ἀνάγκη μὲν γὰρ ἐγένετο αὐτῷ μετὰ τὴν κρίσιν τριάκοντα ἡμέρας βιῶναι, διὰ τὸ Δήλια μὲν ἐκείνου τοῦ μηνὸς εἶναι, τὸν δὲ νόμον μηδένα ἐᾶν δημοσίᾳ ἀποθνήσκειν, ἕως ἂν ἡ θεωρία ἐκ Δήλου ἐπανέλθῃ. Sed et videntur Romani etiam in bello, per Kalendas istas, abstinuisse ab armis. Subindicat Appianus v. Civilium: Νουμηνίας δὲ ἔτους ἐς τὴν ἐπιοῦσαν ἡμέραν οὔσης, φυλάξας ὁ Λεύκιος τὴν ἑορτὴν, ὡς ἀμελείας τοῖς πολεμίοις αἰτίαν, ἐξέθορε νυκτὸς ἐπὶ τὰς πύλας αὐτῶν. *Lipsius.*

Non imprudentem] Scriptus codex, *prudentem*: sed male. Objicit libere Sabinus, De industria et consulto Tiberium hæc patrare, ut omnibus com-

staret, omni tempore omnia in reos licere. Ita nemo excuset, inquit, tamquam ignarus aut incogitans hunc diem polluisset. *Idem.*

Non prudentem Tiberium] Cum Man. aperte habeat, *non prudentem*, nulla mihi causa visa est, cur, *non imprudentem*, reponeretur, ut in vulgatis omnibus. Optimus enim ni fallor, sensus est: Ignarum fuisse Tiberium, tantam se invidiam civitatis adiisse, ut qui non sponte hoc jusserit, sed Sejani artibus deceptus. Vulgi enim sunt voces culpam a Principe, quamvis simulate, amoventis, et in Sejanum rejicientis. Hic mos in Principum Aulis perpetuus. Firmatur hæc sententia superioribus verbis: *has Sejano victimas cadere;* ad cujus etiam dolos referuntur sequentia: *quæsitum meditatumque, &c.* Publica quidem persuasio tunc Romæ erat, sæva et atrocia jussa fere omnia, per Sejanum ab invito seu connivente Cæsare extorta, aut falso composita. l. v. 'falsas literas, et principe invito, exitium domui ejus intendi, clamitat.' In eandem suspicionem post damnatum Sejanum, incidit etiam Macro, ut l. VI. prope finem: 'nullæque in eos Imperatoris litteræ, suspicionem dabant, invalido, ac fortasse ignaro, ficta pleraque ob inimicitias Macronis in Arruntium.' *Pichena.*

CAP. 71. *Contationes Principis*] *Contationes* non apte aut recte *aperiri* mihi dicuntur, sive quis mallet, *operiri*. Ego, *cogitationes*, magis scribam. *Lipsius.*

Ut contationes principis aperirentur] Imo legendum; *Verum ne cunctationes, &c.* Ursinus. Sejanus mitigat Tiberium exacerbatum adversus Asinium Gallum, dicitque eum venia dignum, quod non absurde censuerit, metus principis non diutius detrimento reip. premendos esse. Quam igitur apte: *mitigaverit ut aperirentur*. Muretus et Pichena, qui maluere, *operirentur*, dicant quæso, qua de re faciant ineptum Sejanum? At is caudex esset, si Asinio alias non amice cautum voluisset, qui adversus studium suum Tiberii metus reserabat. Oportet igitur ut aliquid a Gallo dictum sit, unde sibi paraverit gratiam Sejani: quod non aliunde colligi potest, nisi ex ejus verbis: *verum ut cunctationes principis aperirentur*. Salin. Placuit olim, suadente Mureto, *opperirentur*. Verebatur scilicet Sejanus, ne subita et improvisa Tiberii ira in Neronem et Agrippinam statim placaretur: ideoque mitigavit, ut diutina cogitatione implacabilius irasceretur; *gnarus, lentum in meditando, &c.* At nuper eruditissimi Salinerii sententiam antehabeo, qui vulgatum verbum, *aperirentur*, veris rationibus propugnat. Non enim jam studebat Sejanus, ut diutius Tiberius odia meditaretur, sed ut olim meditata effunderet. Ac vere olim cœperat Sejanus simultates serere. Tac. l. I. 'Accendebat hæc onerabatque Sejanus, peritia morum Tiberii, odia in longum jaciens, quæ reconderet auctaque promeret.' *Pichena.* Illud *aperirentur* palam spernit sententia. Muretus *opperiretur:* quod ego habeo verum, et videntur evincere, quæ statim ei verbo adduntur. *Acidalius.* Verum lenivit iram ejus Sejanus, non quia Gallo bene vellet, sed odio Neronis et Agrippinæ, cupiebat cunctatoris senis meditata in eos odia tandem erumpere. *Freinsh.*

Gnarus, lentum in meditando] Casaubonus, *lentum* interpretatur, qui non facile movetur. *Pichena.*

CAP. 72. *In usus militares coria boum penderent*] Id est, in usum tentoriorum, et scutorum. Vide Lipsium de militia Rom. l. v. Dial. 5. *Pichena.*

Terga urorum] *Uri* sunt haud absimiles boum, colore nigro, feri, et cursu excellentes, familiares Germaniæ. Auctores Cæsar et Plinius. Hi fortasse sunt, quos Pisis *Bufalos* appellant vulgo. *Ferrettus.*

Et postquam non subveniebat] Legendum, *subveniebatur:* aut, *nemo subveniebat*. Lipsius.

Non subveniebat] Aut scribendum, *subveniebatur*, aut, *nemo subveniebat*. Rhenanus. *Subveniebatur*, Muretus et Ursinus. Hoc posterius potius probavi. Sæpe enim et in nostro Man. et in aliis veteribus observavi, postremam illam syllabam ita describi, ut tantum litera *t* appareat, unde plurimi errores. *Pichena*.

Cui nomen Flevum] Scribo in libris Histor. *Lipsius*.

Cap. 73. *Inferioris Germaniæ proprætori*] Leg. *Proprætore*. Ursinus.

Soluto jam castello obsidio] Lego, *soluto jam castelli obsidio*, sicque castigavi. *Rhenanus*.

Pelluntur, turmas sociales] Reposui, *pellunt turmas sociales*. Rhenanus.

Acrius eques immissus] Meo periculo obtinui, ut excuderetur, *alarius eques immissus*. Igitur equitum alariorum apud nostrum, ne longius abeamus, quam instituti nostri ratio patitur, crebra mentio, ut III. 39. XII. 27. XIII. 35. * Antea legebatur apud Tacitum, *acrius eques:* quæ res, ut necesse erat in lectione vitiosa, diversas interpretationes peperit. *Freinsh*.

Cap. 74. *Societate consiliorum*] Non videntur recte interpretari hæc verba. Sed quomodo societas consiliorum cum Sejano iniri potuit ante congressum? nam de hoc parando hic agitur. Intelligitur itaque *societas consiliorum*, quam alii, hominis illius conveniendi cupidi, ut hoc adsequerentur, inter se coibant: qui nimirum paciscerentur, ut qui prius admissus esset, operam daret, quo reliquorum etiam ratio haberetur, &c. Vopiscus in Aureliano c. 43. 'Colligunt se quatuor vel quinque, atque unum consilium ad decipiendum Imperatorem capiunt.' De ejusmodi societate consiliorum accipiendum est et τὸ συνεπιβουλεῦον apud Dionem XLV. 2. 15. loco perdifficili, de quo fortassis aliquando in notis ad illum scriptorem: quando præsens institutum tam prolixam digressionem, qualem excutiendus ille postularet, non patitur. Vide Sam. II. 1. Sejani multo difficilior erat aditus, atque eo multo ambitu curaque, et, veluti magnæ molis negotium, collatis mixtisque plurium inter se consiliis, procurabatur. *Freinsh*. Chimæra πολιτικὴ satis ingeniosa. At mihi *per ambitum et societate consiliorum* est familiares, &c. * *Gronovius*.

Magnitudini urbis] Scripsimus *magnitudine urbis*. Hoc est, propter magnitudinem urbis. *Rhenanus*.

Donec idque vetitum] *Que*, pro eo, quod est, *quoque:* quasi, *Id quoque vetitum*. Ferrettus. Lege, *donec id quoque vetitum*. Muretus.

ANNALIUM LIB. V.

Cap. 1. *Ætate extrema*] Octoginta sex annorum. Dio. Male apud Plinium est 82. l. XIV. 6. ubi et male puto legi *Pictano*, et legendum *Pycino:* ut sit vinum Pycinum; quod nascitur in colle saxeo, in quo positum est Tergeste, hodie *Ribollam* vocant. Hic disserendum esset, cur mulieres minus diu vivere soleant, quam viri. Longævarum mulierum exempla leges apud Plin. VII. 48. *Muretus*.

Liviorum Juliorumque] Duas ergo familias complexa per adoptionem Livia. *Lipsius*.

Sanguini Augusti] Nam Germanicus Druso ortus, Liviæ sanguis: Agrippina, ex Julia sanguis Augusti. *Lipsius.*

Comis ultra quam] Fuit hæc Livia insigni prudentia, et animo maximo. Vid. Senec. de Clement. I. 9. et Consol. ad Marciam; Macrob. Saturn. II. 5. *Muretus.*

Mater impotens] Sup. l. I. de eadem impotentia muliebri. *Ferretius.* Et sane magna erat Romanorum auctoritas in liberos, magna etiam in viros. At vero de illa impotentia Suet. Tib. c. 51. *Aurelius.*

Uxor facilis] De facilitate Suet. Aug. 71. Neque enim ulla feminarum (nisi Livia) stupris mariti se ministram præbuisset. *Salinerius.*

Cum artibus mariti] Quapropter Augusta utens adversus maritum simulatione, qua filius adversus omnes utebatur, graphice dicitur, *bene composita cum artibus mariti*. *Artes*, designant aliquando virtutum, aliquando flagitiorum studium. Virtutis hæc sunt. Sallust. Jugurth. 'Si permanere vellet in suis artibus, ultro illi et gloriam, et regnum venturum.' Nequitias hæc indicant. Plaut. Mercat. 'Temperare istac ætate istis dicebat te artibus.' *Saliner.* Id est, bene edocta, facta, et formata non modo ad artes Augusti mariti, quæ certe magnæ fuerunt ad capessendum et retinendum imperium, sed etiam quæ Tiberii filii simulationes adjiceret; miras, hercle, et vix credibiles. *Aurel.*

CAP. 2. *Quod supremis*] Eam ægrotam ne inviserat quidem. Dio lib. LVIII. *Muretus.*

Ne cœlestis religio decerneretur] Sic Ann. I. 11. 'Sepultura more perfecta, templum, et cœlestes religiones decernuntur.' Neque aliud sibi vult inscriptio numismatum RELIG. AVG. quam antiquarii perperam ad alia omnia trahunt, quam ad consecrationem. Sic et Tacit. Ann. VI. 50. 'Decimo septimo Calend. Aprilis interclusa anima, creditus est mortalitatem explevisse;' tanquam diceret, nihil reliquum fuisse deinde, quam ut divus fieret decreto Senatus atque heredis; hoc est cœlesti ornaretur religione. *Gruterus.* Vide etiam ad hunc locum Reinesium I. Variar. c. 21. et Rupertum Epist. 35. p. 220. Rursusque Reinesium Epist. 36. p. 267.

Apud præpotentes] Vera sententia et forte lectio. Ego tamen suspicabar, *apud iræ potentes:* qualis certe Tiberius. Curtius l. IV. 'Non tenuit iram Alexander; cujus alioqui potens non erat.' Tacit. Histor. l. IV. 'Nuptias suas abnuentem impotens amoris interfecerat.' Ubi tamen et *impatiens* poterat legi. Ut Suet. Calig. 24. 'Impatientem mæroris' dicit. *Acidal.*

CAP. 3. *Prærupta et vergens*] Ita reposui: et intellego, cadentem aut præcipitem: non ultra in statu. Vulgo *urgens*, quod sævum explicant, nescio quo exemplo. *Lipsius.*

Prærupta jam et urgens] Aspera et imminens capitibus ac cervicibus civium dominatio. Porro legendum est *vergens*, ut alii quoque annotarunt. *Muretus.* Tiberius mortua matre violenter dominabatur: ea enim est vis, τοῦ *urgens*. Cui respondet, *dominatio remissa*. Is antea inter bona malaque mistus; matri vero superstes *intestabili sævitia* omnium capitibus imminebat: nec effugere dabatur, quod ea viva sæpius acciderat. Vellei. l. II. 'Cujus potentiam nemo sensit, nisi aut levatione periculi, aut accessione dignitatis.' *Salinerius.*

Adlatas et cohibitas] Malo, *sed*. Acidalius.

CAP. 4. *Eoque meditationis ejus*] Scripsi, *meditationes*. Rhenanus.

Dandumque interstitium] Qui locum sic emendavit, nodum scindere, non solvere voluit: nimis enim aberravit a scriptura veteri, quæ corruptissime habet: *quandoque germanicis titium pænitentiæ senis:* Retuli, si forte ali-

quid melius acutiora ingenia excogitare valeant. *Pichena.* Noli dubitare, quin dixerit Rusticus, et scripserit Tacitus; *dandumque Germanico interstitium pœnitentiæ senis.* * Boxhornius.

Festisque in Cæsarem ominibus] Placeret magis: *Faustisque in Cæsarem ominibus.* Ursinus. Ego nihil muto: nam fere eodem sensu, l. XII. in fine, ait: 'festis vocibus exceptus.' *Pichena.* Sane melius *faustisque.* Nec id l. I. 'faustis in Germanicum ominibus,' mutari a Lipsio velim, qui mavult *nominibus.* Etiam in Suetonii loco Calig. 13. quem Lipsius adfert, non *nomina*, sed *omina* legendum. At dubito etiamnum de illo l. XII. loco, ad finem, 'Ubi monente præfecto, festis vocibus exceptus, inditur lecticæ.' Dubito, inquam, an et hic *faustis* potius scribendum. Petrus Faber utique in Tacito *faustis* legendum censet: et multa multorum similia loca congerit et corrigit lib. de Magistratu Romano. Sed Lucan. lib. III. 'Non omina festa Non fictas læto voces simulare tumultu.' *Acidal.*

Ab Senatu] Distingue contra vulgus, *spretum dolorem principis ab Senatu, descivisse populum.* Lipsius.

Cap. 5. *Vi principis impediri testarentur*] * flos quasi historiæ tuæ. Adeo bonis illis patribus cura otiumque fuit describere Orosios et Vopiscos, et hujusmodi quisquilias, præ tuo auro. *Idem.*

Cap. 6. *Ob amicitiam accusari, an amicum accusare*] Quem non offendat *accusandi* vocabulum bis hic repetitum? Non ita solet Tacitus. Semel illud, sine causa a librariis repetitum expunge, et habebis sententiam vere cælestem ac divinam: *Miserius sit ob amicitiam, an amicum accusari, haud discreverim.* Cogita personam, ob accusatum damnatumque amicum eadem calamitate, quod tunc frequentissimum fuisse passim notat auctor, circumventum, cui æque grave accidit, et amicum, et se ob amicitiam cum eo initam accusari, ac ad supplicium peti. Exemplum proxime sequitur. *Huic*, nempe Pomponio Secundo, *a Considio, Prætura functo objectabatur Ælii Galli amicitia, &c.* Vide ergo hic, ac venerare ipsam indolem veræ et incomparabilis amicitiæ. *Boxhornius.*

Non crudelitatem] Magni animi voces, vel abrupti: et similes a Vibio Virio prolatæ, quem Livius sua manu moriturum ita loqui facit, l. XXVI. 'Cruciatus contumeliasque, quas sperat hostis, dum liber, dum mei potens sum, effugere morte præterquam honesta, etiam levi, possum.' *Lipsius.*

Ne memoriam nostri] Est hoc ἀποσπασμάτιον egregiæ et constantissimæ, ut ex his reliquiis apparet, orationis. Sed nec integræ sunt hæ reliquiæ; quarum gravissimæ tamen sententiæ debuimus emendatricem hanc manum: *Non crudelitatem, non clementiam cujusquam experiar, sed liber et mihi ipsi probatus antibo periculum. Vos obtestor, ut memoriam nostri supremorumque læti retineatis, adjiciendo me quoque iis, qui fine egregio publica mala effugerent.* Habes verba vix abeuntis a corruptis superstitum litterarum vestigiis, et elegantissimum sensum, qui nullus est in vulgatis. *Boxhornius.* Et hic nihil corrupti: ne difficile quidem quicquam memori τὸ *Quam* esse *Magis quam*, jamdudum in nostro, in Plauto, in aliis observatum. *Gronov.*

Cap. 7. *Tunc singulos*] Quis iste? dignus erat quem nossemus, ob constantiam mortis. *Lipsius.*

Singulos ut cuique adsistere] Lego, *ut quique adstitere.* Vertranius. Nemo non videt hæc esse corrupta: neque tamen, quod miror, monuerunt eruditi. Sic igitur restituo. *Tunc singulos, ut cuique adstiterat, alloqui, amicos aut retinens aut dimittens partem diei absumpsit.* Nullum sensum habent vulgata. *Boxhornius.* Et hæc, uti sunt, illibata conservo. Τῷ *adsistere* respondet τὸ *retinens;* τῷ *alloqui* τὸ

dimittens. Gronovius.

Cum in Blæsum] Mallem deleta vocula, *Cum Blæsum*. Lipsius.

CAP. 8. *Velii Galli amicitia*] Lege, *Ælii*, cujus gentis cognomen Gallus. *Gronovius*.

CAP. 9. *Triumvirali supplicio*] * interventu eorum fieret. Auctor Sext. Pomponius D. de origine juris. Cæterum quod hic ait de virgine, tam Dio Cassius, quam Tranquillus retulere, hujusque verba sunt: Immaturæ puellæ, ' quia more tradito nefas esset virgines strangulari, vitiatæ prius a carnifice, dein strangulatæ.' *Vertranius*.

CAP. 10. *Per dolumque comitantibus*] Muret. *per dolum comitantibus*. Sane si *que* retines, potius erat legi, *per dolumque comitatus*. Acidalius.

Quippe lapsum] Forte, *elapsum*. Lipsius.

Quippe lapsum custodiæ] Melius, ut opinor, scribatur, *Quippe elapsum custodia*. Rhenanus. Faërnus legebat: *Quippe elapsum custodia*. Non, *lapsum*, ut est in vulgatis. Nam illud *lapsum*, a librario factum, qui omisit literam, *e*, ob præcedentem alteram verbi, *quippe*. Ursinus.

Et inanium spe] Quis obsecro speret inania prudens sciensque? Nec est ut si quis subtili expositione argutetur ipsum quidem ea, quæ sperabat, non habuisse pro inanibus, revera autem fuisse inania; nam ut sint, certe Tacito non sunt inter inania principatus et imperia, quo fanaticus hic adspirabat. Ergo potius legerim *immanium spe*. *Immania* pro rebus immanibus, quomodo solet neutro genere frequentissime uti: sicut II. 39. *ad majora et magis præcipitia conversus*. Sumitur autem *immanis* pro magno, ingenti, arduo. Sic in dialogo de Orator. *immanes lacerti*. Hinc vulgata locutio, *immane quantum*, etiam nostro usitata, pro nimium quantum. *Freinshemius*.

Ibi demum cognoscit] Locus inter mancos. Nec enim ubi aut quomodo deprehensus fugitivus ille, narratum. Post, *cognoscit*, ergo ponenda nota. Et statim scribe, *interrogato*. Lipsius.

Sollertius interrogatum quisnam foret, dixisse] Hæc doctissimo viro ea de causa mutila sunt, quod putet omissum, ubi, et quomodo deprehensus sit iste Pseudodrusus. Ego integra reor, et ostendam ubi tamen ea sub aspectum dedero. Sabinus iste adita Nicopoli, resciscit illum, de quo quæsitum venerat, ibi a quibusdam de suo statu interrogatum, respondisse, se patrem habere M. Silanum: ibidemque rescivit eundem (audito ejus adventu) a plerisque desertum navem ascendisse, tanquam Italiam peteret; quid eo postea factum sit, noster ingenue nescire se profitetur. *Salinerius*. Si fideliter hic locus ex Man. relatus ab iis fuisset, ut a me nunc, emendationibus opus non erat. Clarus jam sensus: Sabinum Nicopoli demum cognovisse, quod falsus ille Drusus, diligenter interrogatus, quisnam foret, dixerat, se M. Silano genitum: et quod multis sectatorum dilapsis, ascenderat navem, tanquam Italiam petiturus. Scripsit ergo hæc Tiberio Sabinus. In vulgatis, pro, *dixisse*, repositum fuerat, *dixit se*; hinc confusio, et duplicatus error, quia recentiores deinde pro, *interrogatum*, scripserunt, *interrogato*. Pichena.

ANNALIUM LIB. VI.

Cap. 1. *Aditis juxta Tiberim hortis*] Horti Cæsaris qui prope naumachiam erant. Sueton. *Muretus.*

Sellariorum et spintriarum] Vide si lubet Suetonium Tiber. c. 43. et Turnebum v. 1. Qui tamen non satis explicant, cur Sellarii dicti a fœditate loci. Sed ego non violo te, Pudor. *Lipsius.*

Spinthriarum] *Spintrias* Xiphilinus exponit πεπορνευκότα. Lego et hic *sphintriarum*. Sed hæc nescire præstat, ut mirer quosdam tam diligentes in fœdissimo vocabulo investigando fuisse. *Muretus.*

Et si retinerent] Malim: *et si reniterentur*. Rhenanus.

Cap. 2. *Cognitis Liviæ flagitiis*] Apicata, uxor Sejani, cognita morte filiorum, libellum scripsit, quo Livillæ facinora et flagitia aperuit. Deinde se exanimavit. Tiberius, et cæteros conscios, et ipsam interfecit. Sunt tamen qui dicant ei, propter Antoniam matrem, ignotum esse, sed eam ab Antonia necatam. Dio. *Muretus.*

In effigies quoque ac memoriam ejus] Crebra talium mentio: disce semel hunc morem, si placet, e nostro Excursu, in *A.* Lipsius.

Tum rettulere Scipiones] Stigmatias locus non frustra. Desunt enim quædam. Vel hoc argumento, quod rettulisse Scipiones dicit; ac relatio Consulum erat, censio tantum Senatorum. Possit si forte, legi: *ut in fiscum cogerentur coss. rettulere. Scipiones hæc, et Silani et Cassii, &c.* Sed ut rectum sit, non sanatum vulnus. *Lips.*

Tum retulere Scipiones] Faërnus legebat: *Tum de se retulere Scipiones, &c.* Ursinus. Deesse quædam Lipsius putat; idem tamen tegere, si non sanare, vulnus tentat: *ut in fiscum cogerentur Coss. rettulere. Scipiones hæc, et Cassii, &c.* Consulum enim relatio tantum, censio Senatorum. At ego non deesse, sed superesse etiam quædam contenderim. Verba *tum rettulere* omnino supervacua et tollenda. Nihil enim hic de relatione, cujus ex sola mentione argumentum defectus Lipsius sumebat: sed de sententiarum dictione, quæ in relationibus Consulum, captata occasione, sive etiam præter rem, a Senatoribus usurpabantur. At aliquis Tacito non assuetus cum hiare sermonem putaret, has voculas de suo inseruit. Plena enim oratio: si quod necesse est, ad illa ipsa verba, *Et bona ablata ærario ut in fiscum cogerentur*, ex superioribus ista mente repetas, *sententiæ dicebantur*. Locum ergo totum sic scribo: *Et bona Sejani ablata ærario, ut in fiscum cogerentur. Scipiones hæc et Silani et Cassii, &c.* Acidalius. Nimiam corrigendi libertatem sibi antiquiores Criticos sumsisse, vel hic locus exemplo sit: qui cum corrupte in Man. legatur, *tam referret Scipiones*, reposuerunt, *tum retulere Scipiones.* Hinc interpretes torquebantur ac de magno aliquo defectu suspicabantur, donec ego in Notis prioribus, de scriptura vetere fidem faciens, viam perspicacissimo Lipsio aperui ad veram emendationem. Is enim nuper restituit: *tanquam referret, Scipiones:* ut scilicet Tacitus irrideat vanitatem sententiæ: quandoquidem, et ærarii, et fisci pecuniæ, illo ævo, in Principis potestate essent. Nec nimia mutatio videatur, *tanquam*, pro, *tam*, cum similes lapsus in eodem Man. observaverim: præsertim l. I. ubi legitur, *quanquam Tiberio nulla vetus in Arruntium ira:* Man. habet, *quam Tiberio.* Hanc egregiam Lipsii correctionem

ego aliquantulum distinctione juvi, punctum post verbum, *referret*, apponens: ut deinde sequatur, *Scipiones hæc, et Silani:* quasi dicat, Tales ineptiæ a talibus viris pronunciabantur: eosque, derisionis causa, multitudinis numero appellat: magna videlicet Senatorum nomina. *Pichena. Referre* non semper significat relationem incipere, quod proprium consulis est, sed nonnunquam dicere, proferre. Tac. III. Ann. *Referatis patri ac fratri.* Et l. IV. Ann. *is namque, ut retuli.* Quapropter missa doctissimi viri dubitatione, hæc vindicemus a nota corruptionis. Prius (ut par erat) Cn. Domitius et Camillus Scribonianus, consules ejus anni, *retulere;* hoc est quæsiere senatorum sententias de memoria Liviæ et de bonis Sejani: post illa quisque senatorum censet, *atroces sententiæ dicebantur.* Scipiones, Cassii, Silani cum ad eos ventum est, in idem conveniunt. At ecce dum hæc ego refingo ut politiora vulgentur, prodeunt in publicum notæ Curtii Pichenæ, docti viri et diligentis, quibus affirmat in Ms. Florent. legi, *tam referret Scipiones.* Obstupui, eum putans bona fide transcriptum a Beroaldo fuisse, et utrunque miratus sum non animadvertisse, quam leviore castigatione hæc in integrum restitui potuissent, *tum referre Scipiones,* pro *referebant:* inde sequitur, *censebant.* Salinerius. *Tanquam referret.* Lectio Lipsii est, non scriptura Taciti. Ms. habet, monente Pichena, *jam referret.* Unde facile est sua verba Tacito restituere: *Et bona Sejani ablata ærario, ut in fiscum redigerentur, jam refertur. Scipiones hæc et Silani,* &c. Boxhornius. Vere Lipsius et Pichena: nugantur alii. *Gronovius.*

Dum ignobilitatem suam] Literas *B* et *V* crebro permutari nemo est qui nesciat, id hoc quoque loco accidisse suspicor, atque in causa fuisse, cur pro vocabulo, quo Tacitus usus fuerit, insititium legatur, quanquam sensu haud dissimili. Scriptum, inquam, fuisse suspicor, *dum novitatem suam,* ex quo alii primo *nobilitatem,* et cum id respueret sensus, *ignobilitatem* finxerint, cum retinendum fuisset *novitatem,* qua voce usus Seneca apud nostrum XIV. 53. ‘Inter nobiles et longa decora præferentes, novitas mea enituit.’ Cum autem nullus liber hanc conjecturam juvet, nihil statuere possum de lectione hujus loci, sed tantum significare suspicionem meam, si forte aliquando membranæ cujusdam subsidio possit firmari. *Freinsh.*

Cap. 3. *Quos neque dicta Imperatoris*] Hæret sententia, fortasse explicanda, si legas: *dicta non Imperatoris:* negatione inserta. *Lipsius.*

Neque dicta imperatoris] Forte, *neque dicta nisi imperatoris.* Rhenanus. Vocem *imperatoris* inducit Lipsius, Muretus legit *edicta.* Neutri adhuc plane adsentior; magis tamen Lipsio. Sed fuerit forte etiam, *quos neque dicta nisi imperatoris, neque præmia nisi ab imperatore.* Acidalius. Ejicienda vox importune repetita, ut fiat: *quos neque dicta neque præmia nisi ab imperatore accipere fas esset.* Grotius. Corrigo, *quos neque dicta nisi imperatoris neque præmia,* &c. Harlæus.

Sextium Pagonianum] Sextius Paconianus scribitur infra: ‘Nec dispares Trebellieni Rufi et Sextii Paconiani exitus.’ *Lipsius.*

Per idem odia] Emendo, *concepta pridem.* Idem.

Concepta per idem odia] *Pridem* quoque Faërnus, et Pichena. Hic *per idem* idem est, ac si dixisset iisdem de causis: nam ob crebras accusationes et dolos, omnibus erat invisus: *magno patrum gaudio, audacem, maleficum, omnium secreta rimantem:* nec tamen reus ab iis peractus est, quod iste Paconianus inter illos erat, de quibus jam dictum legimus, l. IV. Ann. ‘nam ut quis districtior accusator, velut sacrosanctus erat:’ quos nefas ab aliis, quam ab Imperatore,

pessundari: 'Qui scelerum ministros, ut perverti ab aliis nolebat, ita plerumque satiatus, et oblatis in eandem operam recentibus, veteres et prægraves afflixit.' Qui cum jam aperte Paconiano immineret sumta occasione ruunt omnes, proferuntque odia dilata, et morti eum mancipassent, nisi indicii professione sese inde exemisset: subdidit autem reum hujusmodi facinoris Latinium Latiarem, qui patribus æque atque ipse invisus erat. *Salinerius.* Nugatur cum sua sibi explicatione, ut sæpe. *Gronovius.*

CAP. 4. *Ingressus est accusator Acrius*] Restitui non male, *aggressus est*, *accusator ac reus juxta invisi*. Paconius et Latiaris odiorum duo nomina. Itaque gaudium patrum fuit perculso Paconio a Cæsare: gaudium alterum nominato, ab eo indice, Latiari. *Lipsius.*

Latinium Latiarem ingressus est accusator, acrius juxta invisi] Suspicor scribendum et distinguendum: *Latini Latiaris ingressus est accusator Acrius, juxta invisi:* nam plane novum est *Latinium Latiarem ingressus*, pro, actionem Latini Latiaris, id est, contra Latinium Latiarem ingressus. Quod nostram conjecturam adjuvet, sic rursum loquitur l. XVI. 'Atque interim Ostorius Sabinus Sorani accusator ingreditur.' *Rhenanus.* *Latini Latiaris ingressus est accusator, &c.* et sic legebat Danesius. Item, *præbebant*, magis placeret, quam *præbebatur*, si pro, *Acrius*, reponatur, *ac reus:* ut totus locus ita legatur: *Accusator, ac reus, juxta invisi, gratissimum spectaculum præbebant.* Ursinus. *Ire in aliquem* dicitur de accusatore. Cic. ad Att. lib. ep. 7. 'equidem antequam tuas legi litteras, in hominem ire cupiebam:' quod ex sequentibus magis clarescit: 'quid quæris? acueram me ad exagitandam hanc ejus legationem:' loquitur de Clodio. Idem cur non in verbo, *gradior? ire* enim et *ingredi* eos etiam signat, qui verba faciant. Terent. Adelph. 'Mane scio: istuc ibam.' Virg. VI. 'Pater Anchises lacrimis ingressus obortis.' At hic non, *gressus est in Latiarem*, sed *ingressus est Latiarem*. Heus tu cur Plautus: 'Circumduce hasce ædes:' et non *duce circum hasce ædes?* Sinamus igitur castigationes, quas hic doctissimus vir commentus est. *Salinerius.* Eleganter Lipsius, quomodo et Muretus notaverat. Sed idem Lipsius male, quod *aggressus* mutat. *Ingressus est* valet, cœpit, nempe indicare. Sic sæpe alibi absolute hoc verbum magna cum gratia, lib. XI. 'Ingressus defensionem,' &c. non procul ab initio. l. XVI. 'Atque interim Ostorius Sabinus Sorani accusator ingreditur orditurque de amicitia Rubellii Plauti,' &c. At ego lubenter, ad concinnitatem majorem, verba velim transponere: *Ut v. Lat. Lat. ingressus est, gratissimum spectaculum præbebatur, accusator ac reus juxta invisi. Latiaris ut retuli, &c.* Quo ordine Tacitum scripsisse, ego pro me certo credo, nec idem affirmare aliis dubitarim. *Acidalius.* Lipsio prorsus assensi, qui emendavit, *accusator ac reus juxta invisi:* Corrupte antea, atque inepte, *accusator Acrius, juxta invisi.* Deinde fortasse melius ex Mureto, *præbebant.* Sed vulgata lectio minime spernenda. *Pichena.*

Metum prorsus et noxam] Si examinas, stabis a Groslotio legente: *noxæ conscientiam.* Ego etiam velim, *habere*, non, *haberi:* sententia volente. *Lips.*

Et noxam conscientiæ] Puto emendandum, *noxæ conscientiam.* Muretus. Non ego Groslotio dissentio, qui elegantissime *et noxæ conscientiam.* Posse tantum dico etiam, *metum prorsus ex noxa conscientiæ*, vel potius, *ex noxæ conscientia.* Sed non æque eleganter. *Habere* cum Lipsio an *haberi* cum vulgo scribas, puto nihil interesse. *Acidalius.* Hæc manuscripti lectio, *et noxiam conscientiæ.* Nec vulgatam sperno: *et noxam conscien-*

tia. Sed fortasse melius, *et noxiam conscientiam*. Pichena.

Manere tempus ultionis, seque coram] Neque hoc muto. Satis enim clarum: clarius tamen: *Regulus, manere tempus ultionis se, quippe coram principe excusaturum*. Acidalius.

Inter ganeam ac stupra] Vulgo, *ganeam*: utrumque recte. Sed Ms. sequi malui: sic l. III. 'ventris, et ganeæ paratus.' *Pichena*.

Cap. 5. *Arguitur pleraque C. Cæsarem*] Ne hunc quidem locum, ex Ædilitio edicto, perhibeo sanum integrumque. Remedium aliquod, si legas: *Arguitur pleraque: C. Cæsarem quasi incestæ virilitatis, et cum die natali Augustæ inter sacerdotes epularetur novemdialem eam cœnam dixisset*, ut, inquam, *τὸ dixisset*, reducas etiam ad priora, statimque eodem exemplo legas, *addidisset*. Sed metuo ut hæc, cum Aristophane, sit συκίνη ἐπικουρία. *Lipsius*.

Arguitur pleraque C. Cæsarem quasi incesta] Distinxi: *Ubi primum facultas data, arguitur pleraque*, hoc est, in plerisque. Græca constructio est; apud historicos tamen solennis. Quod vero sequitur, *quasi incesta virilitatis*; legerim, *quasi incestæ virilitatis*: hoc ideo dixit, quod C. Cæsar propriarum sororum stupro non abhorruit. *Rhenanus*. Videtur scribendum: *In C. Cæsarem, &c.* nam paulo post habetur: *seu composuerat quædam in C. Cæsarem, ut impudicum*. Ursinus. Deest vox aliqua: hariolabar, sed forsan Phœbo parum favente, *arguitur plorasse C. Cæsarem, quasi incestæ virilitatis*. Moris enim, simulato fletu, ea prosequi, quibus invidiam et odium faciebant. Sueton. Cal. 38. *Prolataque Divorum Julii et Augusti diplomata, ut vetera et obsoleta deflebat*. Tacit. IV. Hist. 45. *Planctum et lamenta et supremorum imaginem præsenti sibi circumdata*. Gruterus. Lipsius in hunc locum nihil sani. Unius particulæ *in* additione Muretus pulcherrime plagam hanc pœne desperatam sanat: *Arguitur pleraque in C. Cæsarem quasi, &c.* Nihil verius; et convenit reliqua structura optime, quam nimis torquet et contorquet Lipsius. *Acidalius*. Transmarinæ munditiæ non advertere doctiss. virum: qua de causa eum ad emendationes confugisse videmus: *pleraque* pro *plerumque*. Sic Thucydides νεώτατα, σαφέστατα: quod noster post Virgilium non semel imitatus est: 'Falsa exterritum.' At Poëta l. IX. 'Cætera parce puer bello.' Cotta autem semel tantum dum cænaret, eam *cænam* dixit *novemdialem*, at Caligulam sæpius eo nomine sermonibus distulerat. *Incestæ virilitatis*, id est incestificus, sive incestuosus: idque verbi non solum tangit flagitia, quæ in affines committuntur, sed extenditur etiam ad quascunque nequitias, quæ cum extraneis exercentur. Plaut. 'Neque eam incestavit unquam:' amplectitur etiam τὰ παιδικά. Liv. l. VIII. 'primo perlicere adolescentem sermone incesto conatus.' Si κυρίως accipimus, ut Propert. El. III. 2. 'incesti meretrix Regina Canopi;' quod ibi fratres assuescebant corporibus sororum; audi Sueton. Cal. 24. 'cum omnibus sororibus suis stupri consuetudinem fecit.' Si καταχρηστικῶς, uti jam diximus, ejusdem hæc lege, c. 36. 'pudicitiæ neque suæ neque alienæ pepercit.' Denique si posteriore interpretamento jocum exigis, his te absolvo: ætas Caligulæ e pusionibus excesserat, sed nihilo magis jam vir suæ pudicitiæ parcebat: hinc acute, et vere, *virilitatis incestæ*. Salinerius. Divinabam leniter, an minus corrupte legatur: *arguitur plura: quod C. Cæsarem quasi incertæ virilitatis:* plura enim, id est, tria erant, de quibus arguebatur. Sic paulo infra dixit; 'statuendi de Cæciliano senatore, qui plurima adversum Cottam prompserat.' Quod autem Lipsius emendavit, *incertæ vi-*

rilitatis, confirmatur a Seneca de Provid. c. 3. ubi, *dubiam virilitatem*, dixit: 'exectæ virilitatis, aut dubiæ.' *Pichena*. Videor mihi reperisse scomma istud, et legendum esse *Caiam Cæsarem*, *quasi incertæ virilitatis*: nimirum mollitiem objecit Caio (quomodo et Vestilius infra VI. 9.) et quasi dubius pro viro eum an pro femina haberet, utrumque hoc dicterio complexus est, Cæsarem appellans virili genere, et femineo *Caiam* pro Caio. Quæ quidem nominum mutatio haud raro usurpata in exprobranda vel ignavia vel mollitia. Homer. Il. II. 235. Ἀχαιΐδες, οὐκέτ' Ἀχαιοί: unde Virgil. hausit *O vere Phrygiæ, neque enim Phryges*. Sic apud Suet. in Cæs. 49. Bibulus Cæsarem 'Bithynicam reginam;' apud Xiphilinum in Nerone, Bunduica Neronem pro Domitio *Domitiam* (ut hic pro Caio *Caiam*) appellarunt. Simili dicterio utitur Owenus, acutus epigrammatum scriptor, in virum muliebrem et uxorem virilem: 'Grammatici fugite hinc, hæc vir, et hic mulier.' *Freinshemius*.

Quasi incestæ virilitatis] Constabit sententia jocusque, *Incertæ virilitatis*. Atque ita scribe: sic alibi, 'Abdus ademtæ virilitatis.' Notat autem Caligulam quasi ambigue virum, quique, ut Suetonius ait, pudicitiæ neque suæ neque alienæ pepercerit. Infra: 'Sive composuerat quædam in C. Cæsarem ut impudicum, sive facto habita fides.' Jocus aliquis in verbis: quasi dicas Androgynum eum fuisse, ἀμφοτέραν ἀφροδίτην τηρούμενον. *Lipsius*.

Die natali Augusti] Sic reposui, auctore Lipsio; antea, *Augustæ*, contra historiæ fidem. *Pichena*. Assensum eis præbere non possum, qui deleto *Augustæ* repositum eunt *Augusti*, non quod probari queat, natalem Augustæ epulo ludisve celebratum post mortem, sed quia probari nequeat, dixisse isthæc Messalinum, mortua jam Livia. Protulisse potuit aliquot annis ante, et nunc demum tamen accusari convincique; quod prius rabido isti cani quivis obviam occedere metueret. Sic se rem habuisse, satis innuit Tacitus, dum præmittit: *ubi primum facultas data*. Præterea nescio an Cotta hic alluserit ad *epulas novendiales*, quod ante novem dies multi forte a Tiberio interfecti: neque enim verosimile est adsentatorium mancipium voluisse incurrere indignationem aliquam justam dicterio liberiori; quam heic vix vitasset. Forsan *epulas* vocat *novendiales*, quod taciturnum plane esset convivium, ob metum; dum alter alterum suspectat. Plane Senec. de Benef. III. 26. 'Sub Tiberio Cæs. fuit accusandi frequens, et pæne publica rabies,' &c. Ipse Tacitus eodem libro cap. 7. 'Cum primores senatus infimas etiam delationes exercerent,' &c. At in cæna ferali, æque ut in exsequiis, omnia muta fuisse ac tacita, probarem, nisi alterius esset loci. Interim videatur Tac. Hist. IV. 62. *Gruterus*. Non me movent rationes a Viro doctiss. adductæ; quin potius libris, in quibus nulla diversitas a quoquam indicatur, adhæream in re haudquaquam absurda. Cur enim matris suæ natalem celebrari ægre tulerit Tiberius, qui suæ quoque originis quodammodo initium fuit? nec magis ad rem pertinet, quod apud historicos de natali ejus nil reperitur: quot enim res majoris multo momenti perierunt? *Freinshemius*.

Novemdialem eam cœnam] * deliberetur:' etsi ambigo an id ad sacrum Novemdiale referendum, quod solitum fieri (instituit Tullius rex, de quo Livius abunde l. I.) post lapidum imbrem. Tertull. de Testimonio animæ: 'Vocas securos mortuos, siquando extra portam cum obsoniis et mattiis [aliquid Suidas in Μελιττοῦττα] tibi potius parentans ad busta cedis,

aut a bustis dilutior redis.' Idem de Resurrectione carnis: 'At ego magis ridebo vulgus tunc quoque cum ipsos defunctos atrocissime exurit, quos postmodum gulosissime nutrit: iisdem ignibus et promerens et offendens.' Eam vocat Appuleius, &c. * lentem et libum. Sane certos quosdam cibos proprios fuisse huic mortuali cænæ, docet etiam Xiphilinus in Domitiano, ubi de simulato illo sepulcrali epulo: Καὶ μετὰ τοῦτο πάνθ' ὅσα περ ἐν τοῖς ἐναγίσμασι καθαγίζεται, καὶ ἐκείνοις μέλανα ἐν σκεύεσιν ὁμοίως προσηνέχθη. Hanc cænam Silicernium vocatam, docent Nonius, Festus, et Tertullianus: 'Quo differt ab epulo Jovis silicernium? a simpuvio obba? ab aruspice pollinctor?' Hunc morem transisse ad Christianos etiam Augustinus narrat et leviter excusat, De civit. Dei l. IX. c. ult. 'Quicumque,' inquit, 'epulas suas eo [ad sepulchra martyrum] deferunt: quod quidem a Christianis melioribus non fit, et in plerisque terris nulla est talis consuetudo: tamen quicumque id faciunt, eas cum apposuerint, orant, et auferunt ut vescantur.' Et l. VI. Confess. c. 11. de matre sua: 'Cum ad memorias sanctorum, sicut in Africa solet, pultes, et panem et merum attulisset.' Addit mox, vetitum ab Ambrosio, 'quod illa parentalia superstitioni gentium essent simillima.' Paullini locum huic rei subtexo, in Felicis Natali IX. 'ignoscenda tamen puto talia, parvis Gaudia quæ ducunt epulis, quia mentibus error Inrepit rudibus: nec tantæ conscia culpæ Simplicitas pietate cadit, male credula sanctos Perfusis halante mero gaudere sepulcris.' Ubi rusticulos suos in Italia excusat, quod usi vel abusi, per simplicitatem, veteri gentilium more ad sepulchrum ipsum D. Felicis. Legam, *pietate caret*. Ad eas ergo novemdiales, &c. * post stragem Sejani. Non absimile Plauti illud: 'Cocus ille nundinalis est, in nonum diem Solet ire coctum.' Id est, Feralis novemdialisque, et qui mortuis tantum parat in cænam: ut præit nobis bene Festus. *Lipsius.*

Novendialem eam cænam] *Novendiale sacrum* erat mortuorum: itaque accusatus fuit, quod natales Augustæ epulas *cænam mortuorum* appellasset: tamquam fuisset is ortus feralis atque exitiabilis. *Ferrettus.*

Querensque de potentia] Ex Ms. restitui verbum, *querensque*. Vulgo, *querentemque*. Recte ergo Lipsius monuit legendum, *dixisset;* ac deinde, *addidisset:* ut nos in textu correximus. Male antea, *dixisse*, et *addidisse*. Pichena.

M. Lepidi] Manii, ut sæpe. *Lips.*

Neque cuncta a primoribus] Sic fideliter ex Man. tamen in vulgatis repositum fuit: *neque cuntatius*. Primum ambigo, nam proba fortasse vetus lectio: ut intelligatur, non omnia illa tria, quæ Messallino objecta fuerunt, convinci a primoribus civitatis potuisse. Sed antecedentia et sequentia contrarium suadere videntur: itaque levissima mutatione legerem, *eaque cuncta:* id est, de iis cunctis revincebatur; eadem figura dictum, qua paulo supra: 'arguitur pleraque,' et infra: *adlevatur animum*. Similem fere locutionem habes Hist. lib. II. 'eaque cuncta per idoneos ministros, &c. festinabantur.' *Pichena.* Optime videtur conjecisse socer meus, *eaque cuncta:* certe sensus hoc clamat. *Freinshemius.*

Convivalium fabularum simplicitas] Sen. Benef. III. 26. 'Excipiebatur ebriorum sermo, simplicitas jocantium.' *Aurelius.*

CAP. 6. *Dii me, Deæque*] 'Postremo semetipse pertæsus tali epistolæ principio tantum non summam suorum malorum professus est,' &c. Sueton. Tiber. 68. *Muretus.*

Firmare solitus] Muret. *Adfirmare.* Acidalius.

Recludantur tyrannorum mentes] Pla-

to l. IX. et X. de Rep. *Muretus.* Claudian. in Rufin. l. II. 'Pectus inustæ deformant maculæ.' Ubi videndus Barthius. Cic. de Off. III. 21. 'Hunc tu quas conscientiæ labes in animo censes habuisse? quæ vulnera?' *Gronovius.*

CAP. 7. *Q. Servæus posthac, et M. Thermus inducti*] Melius hic divisim, *post hæc.* Acidalius. Plaut. 'Injuriam multo induci satius est.' Apul. l. III. 'Ego quidem pro hospitis salute, et homicida sum, et reus capitis inducor.' *Muretus.* Ammianus Marcell. l. XXII. 'Et acta super eo gesta non sine magno legebantur horrore, cum id voluminis publici contineret exordium: Consulatu Tauri et Florentii, inducto sub præconibus Tauro.' *Gronovius.*

Quid repens, aut vetustate obscurum] In v. c. est: *quid recens, &c.* quod placet. *Ursinus.* Muret. *recens;* legitur Hist. IV. tamen, 'Cum accursu tot provinciarum exstingui repens perfidia potuerit.' *Acidalius.*

Destinare properat] Non abjecerim, *poterat.* Lipsius.

Reum destinare properat] Forsitan l. *properabat:* aut ut pridem conjeceram, *poterat.* Muretus. Non abjecerim, inquit Lipsius, *poterat.* Imo recipiendum hoc omnino, altero abjecto. *Aurelius.*

Indicibus accessere] Et ita servati sunt, ut paulo ante Paconianus. *Muretus.* Hoc est, bona eorum lucrati sunt indices. Idem fere sup. lib. II. 'Bona inter accusatores dividuntur.' *Pichena.*

CAP. 8. *Fatebor et fuisse me*] * esse voluerunt.' Quæ delector, ita me Deus amet, exscribere candidissime et disertissime dicta. At postrema verba etiam correctiuncula juvo et interpunctis: *Omnes enim Philotæ amici esse voluerunt. Sed totidem quot volebant, esse non poterant. Ita, sed si a consciis, &c.* Prorsus ita legendum, ex Amyntæ quidem mente: quod facile videbis, qui ipse eam habes. *Lipsius.*

Claudiæ et Juliæ] Claudiæ per filium, Juliæ per se: quia Liviam duxerat Germanici sororem. *Lipsius.*

Nec ideo assequare] Parum boni sensus est in voce *ideo.* Ideo non assequare quia illicitum. Quis hoc negat? Quis autem non et confitetur? Ideo non adsequaris, quia scrutaris. Hoc vero ineptum. Nec enim unquam causa ignorantiæ erit Veritatis inquisitio, licet et res divinas in partem trahas, neque hoc Tacitus dixerit, nec dictum voluerit sapiens ille Terentius. Scribam, *nec in Deo, assequare.* Eadem, ait, opera principis Deique arcana rimando te exploraturum confidas; par enim horum æstimatio. *Barthius.* Breviter Tacitus, hoc sensu: Et illicitum est et vanum: nam, utcumque scruteris, haud adsequere. *Gronovius.*

Cogitaveritis, etiam] Sententia puncto post *cogitaveritis* finienda. *Acidal.*

CAP. 9. *In cohortem suam*] * *quibus admissionum liberti jus dedissent.* Quod ait criminum occasionem fuisse, refer ad ea quæ de imagine Principis dicta mihi in l. III. et quæ Seneca De Benef. III. 26. *Lipsius.*

In cohortem suam] Inter suos comites recepit. Alibi dixi multa de cohorte. *Ferretius.*

Annius Pollio] Qui postea in Neronem conjuravit. *Muretus.*

Et Sabino Calvisio] Infra H. I. 48. mentio fit Calvisii Sabini, qui forte filius hujus fuerit. Eum legatum, nempe legionis, fuisse ibi dicitur: quæ res me movet, ut credam eundem esse cum legato Legionis duodecimæ, cujus meminit noster XV. 7. quod si ita se habeat, loco indicato pro *Calavius Sabinus* legendum est *Calvisius Sabinus.* Freinshemius.

Vinicianus] Et hic postea conjuravit in Claudium. *Muretus.* Emendavit id nomen Lipsius ex Dione. Ego ex Man. confirmo. Male vulgo, *Vicinianus.* Pichena.

CAP. 10. *Qua occupandæ reip.*] Muret. *Quia.* Acidalius. Non improbo, tamen melius fortasse, *quia occupandæ.* Pichena.

Ob lacrymas incusabantur] Heu, misera conditio sub tyrannis: ubi nec liber, liberrimus affectuum, dolor. Claudianus hoc pulchre exprimit: 'tacitique sepultos Suspirant gemitus, indignarique verentur.' *Lipsius.*

Vescularius Flaccus] Male vulgo, *Atticus. Flaccus* enim bis nominatur l. II. *Pichena.*

Rhodum secuti] Forte: *e vetustissimis familiarium Rhodum secutis.* Gronovius.

Curtium Atticum] Equitem R. ex inlustribus, qui Tiberio comes Capreas: supra l. IV. *Lipsius.*

Curtium Atticum] Equitem ex illustribus, comitem secessus Capreensis. Supra l. IV. *Muretus.*

L. Piso Pontifex] Nescio an ex notis error; scribendumque, *Piso P. U.* id esset, Præfectus urbi. *Lipsius.*

CAP. 11. *Profectis domo regibus*] Ex his et sequentibus Cornelii verbis, P. Faber, illustris ingenii vir, censor scriptorum omnium optimus, emaculat Pomponii locum P. de origine juris, ubi de magistratibus. 'Quoties,' inquit, 'proficiscuntur, unus relinquitur, qui jus dicat, isque vocatur præfectus urbi: qui præfectus olim constituebatur: postea vero feriarum Latinarum causa introductus est.' Debet autem scribi, *qui profectis iis olim constit.* Scilicet, profectis domo regibus, ac mox magistratibus, ut ait Tacitus. *Vertranius.*

Feruntque ab Romulo Dentrem Romulium] At Livio primæ decad. lib. x. recensetur inter Pontifices tum e plebe creatos, *M. Livius Denter.* Rhenanus. Liber vetus: *Dentrem Romulium* habet. Forte *Livium* legendum ex T. Livio, lib. x. *Muretus.* Vel hic ex Livio, *Dentrem Livium*, est scrib. vel apud Livium ex Tacito, *Dentrem Romulium*, reponendum. *Ursinus.*

Numam Marcium] Patrem Anei Regis. *Muretus.*

Cillinium Mæcenatem] Dioni et Velleio, et ipsi Cornelio infra lib. XIV. Caius Mæcenas, est, qui in hoc loco *Cillinius.* Id confirmatur ex eo, quod in epistola familiari Augusti ad Mæcenatem sic scriptum, 'Cilneorum smaragde.' Unde qui *C. Mæcenatem Cillinium* a *Cilneis* dictum objiciet, is me ita fere irretiet, ut vix effugere possim: sed non tamen manus ex eo dabo, donec illa verba epistolæ intellexero quæ apud Macrobium reperio Saturn. l. II. 4. Cæterum Italiæ et urbi præfectum Mæcenatem testatur idem Dio lib. XLIX. *Vertranius.* Scribendum *Cilinium Mæcenatem*, &c. unico L. Sic enim est in vv. cc. tum apud Tacitum, tum apud Macrobium in Lusibus Augusti, qui Mæcenatem appellat, *Ciliniorum smaragdum. Cilnium* autem, pro, *Cilinium* corrupte habent codices Liviani manuscripti, unde docti viri Tacitum emendari posse putarunt, cum potius ex Tacito, apud quem minus corruptum legitur hoc nomen, Livius emendandus fuisset. Neque vero apud Silium, repugnantibus præsertim omnibus libris, mutandum fuit *Cilinus*, in *Cilnius;* sed potius ex Silii versu debuit confirmari Taciti pæne incorrupta scripta. Nec etiam defuere qui ex antiqua inscriptione, quam subjiciam *Junium Mæcenatem* hic apud Tacitum scribendum putarint. Adeo fatale fuit, ut in *Mæcenatis* nomine non tantum oscitantes librarii, sed curiosi etiam antiquitatis viri sæpius fallerentur. Inscriptionis exemplum est:

C. IVNIO. THALATIONI
C. MÆCENATIS. LIBERTO
FLATVRARIO
SIGILLARIO
C. IVNIVS. EVOKATVS. FELIX
TIT. D. D. *Ursinus.*

Coërceret servitia] Circumscribit

potestatem Præfecturæ, quæ tamen aucta. Suadeo legas Dionem in Oratione Mæcenatis lib. LII. [*Lipsius.*

Piso viginti per annos probatus] His non obstantibus (quanquam Herculi facilius eripiatur clava, quam emendatio doctissimo viro) *viginti* legamus, et interpretemur. Ille duo consulatus præteriit, nempe Longini et Quartini, Tiberiique et Sejani, qui nec Tacito (injuria temporis) dicuntur: quapropter ineunti numerum a principio Tiberii ad finem Pisonis, occurrunt 19. consulatus, quorum tempus viginti annis a Cornelio notatur, qui non morose tempora persequi solet. Vid. doctiss. virum in comm. ad illa lib. I. 'Ultra biennium:' et ad illa lib. III. 'Exin continua per viginti annos.' Parum quoque adversatur, quod objecit de Pomponio Flacco, nam hæc, *confestim detulit*, solum referri valent ad præfecturam urbis. Verum simplicius agam, concedamque uno eodemque tempore, illum Syriam, hunc urbem regendas accepisse. Quid enim erit impedimento ne dicamus Syriam bis a Flacco rectam fuisse? primum ante Mœsiæ curam, et eo ipso tempore, quo Piso urbem cœpit moderari, postea usque ad ejus mortem. 'Exin Flacco Pomponio Syriæ proprætore defuncto.' Sic enim Cyrenius, sive Quirinius novem post annos plus minus Syriam præsens repetiit. Joseph. l. XVIII. 1. Antiquit. ἐπὶ Συρίας παρῆν ὑπὸ Καίσαρος δικαιοδότης τοῦ ἔθνους ἀπεσταλμένος καὶ τιμητὴς τῶν οὐσιῶν γενησόμενος qui jam cum Servator nasceretur, id muneris curaverat: αὕτη ἡ ἀπογραφὴ πρώτη ἐγένετο ἡγεμονεύοντος τῆς Συρίας Κυρηνίου. Quasi dicat, Cave, lector, existimes Dominum esse natum, cum post exilium Archelai Quirinius iterum Syriæ præses et censor designatus est: non enim ociose dixit. *Hæc descriptio prima.* Salinerius.

CAP. 13. *Silentium ipsius, non civile*] Solebat ipse Tiberius, quum res exigeret, populum edicto monere. Lib. I. 'populumque edicto monuit.' Lib. III. 'utque premeret vulgi sermones, monuit edicto.' Item reprehendere, et increpare lib. V. 'increpavitque per edictum plebem.' L. XIV. 'Tum Cæsar populum edicto increpuit.' At nunc, quia non Tiberii, sed Consulum edicto facta est castigatio, silentium ipsius ad superbiam trahebatur, quasi populus ab imperatore suo despiceretur. *Pichena.*

CAP. 14. *At Rubrio Fabato*] In veteribus denariis nominatur *ROSCIVS* quidam *FABATVS*. Sed non putamus ex ejus denarii auctoritate quicquam apud Tacitum mutandum esse. *Ursinus.*

Sanus repertus] Quasi dicat illuc tantum itare solitos ægros? Suspecta lectio. Mercero placebat, *sane is.* Lipsius.

Sanus repertus] Leg. puto, *sane repertus.* Muretus. Bene monent corruptam lectionem. Rescribe; *sane is repertus apud fretum Siciliæ.* Accusatus Rubrius desperasse de rebus Romanis, et parasse perfugium ad Parthos. Sane, inquit Tacitus, ad fretum Siciliæ captus, retractusque nullam itineris probabilem causam reddebat; unde fides, verum crimen objici. *Sane*, ita sæpe in usu Tacito. Paulo post, 'sane vetus urbi fenebre malum.' *Mercerus.* Faërnus corruptum locum ita restituebat: *Sane is repertus apud fretum Siciliæ.* Ursinus. Olim non dissimilibus Scripturæ vestigiis; emendari, *Nam is repertus.* Felicius Mercerus, *Sane is repertus.* Pichena. Lego *Messanæ is repertus.* Lucill. in frag. 'sæpe quod ante Optasti, freta Messanæ et Rhegina videbis.' Silius: 'Incumbent Messana freto minimumque revulsa Discreta Italia atque Osco memorabilis ortu.' *Aurelius.*

CAP. 15. *Ser. Galba L. Sulla*] His Consulibus Christus dominus in Crucem sublatus est, qui fuit annus ab U. C. 786. *Muretus.* Atqui in eburnea

tessera, quæ apud me est, habetur. *L. SVLP. L. SVLLA.* Quid igitur? erratum dicemus apud Tacitum? Non puto: nam Sulpiciam gentem duobus simul prænominibus usam fuisse, *Lucii et Servii* diximus in familiis Romanis ad denarium *L. SERVII. RVFI*, qui cum ex Sulpitia esset familia, duobus his prænominibus, ut ibi notavimus, usus est. *Ursinus.* Duobus simul prænominibus usum quemquam privatum Romæ temporibus istis, nedum gentem, putare est βακκεσελλησίζειν, et nostros mores miscere antiquis. Galbam autem non simul Lucium et Servium vocatum, sed *mutato prænomine* cum Servius a patre appellatus esset, adoptatum a noverca *pro Servio Lucium usque ad tempus imperii*, dein rursus omisso Lucio Servium *usurpasse* prænomen, testis Suetonius. *Gronovius.*

L. Cassius] *et Pomponius sine culpa. Tu modo ex breviario lib. v. tolles Quartini nomen, quod Lipsius addidit, credulus fautorum concinnatoribus. *Mercerus.* Adde Rupertum Epist. 29. pag. 140. et Reinesium Epist. 82. p. 160. Rursusque Rupertum Epist. 35. p. 199.

M. Vinicium] Is est, de quo vetus interpres Juvenalis Sat. I. in his verbis: 'Pone Tigillinum. Verum admodum pulcher in concubinatum a Bintio et L. Domitio maritis Agrippinæ et Fulviæ sororum Cæsaris,' &c. Male *Bintio* pro *Vinicio* et *Fulviæ* pro *Juliæ* scribitur. Fratrem habuit L. Vinicium, qui exactissimi ingenii vir nec pati nec dicere poterat ineptias, ut Seneca pater testatur. *Aurelius.*

Calibus ortus] Hic est M. ille Vinicius (placet aliis Vinucius scribi, etsi Dio semper, Οὐινίκιος) ad quem historiam suam Velleius misit, cuique indecore et serviliter blanditur. Produxit vitam ad Claudium, et a Messalina, quia pudorem servavit, interfectus. Habes in Dione libro extremo. Pater ejus Publius, Consul anno urbis DCCLV. Avus Marcus, anno DCCXXXV. *Lipsius.*

Calibus ortus] In Campania. Hodie vulgo *Calvi*. Muretus. Calenum oppidum a Plinio appellatur, et Romanorum colonia fuit, teste Velleio lib. I. *Pichena.*

Facilitate sæpius] Dubito an melius, *felicitate*. Pichena: Non audiendus vir doctus, qui hic dubitat substituere *felicitate*. Facilitas est comitas quædam, et vere ea ipsa quam Galli *complaisance* vocant: quæ industriæ tanquam rei severæ opponitur, sic accipitur *facilis* supra IV. 2. 'facili Tiberio,' h. e. obsequente, facile adsentiente; et v. 1. 'facilis uxor;' et in loco qui magis etiam illustret nostrum, in vita Agric. 40. 'Ut militare nomen [rem horridam] temperaret, tranquillitatem atque otium penitus auxit, cultu modicus, sermone facilis.' Sic etiam *facilitatem imperii* dixit Agric. 3. *Freinsh.*

Admodum vagis] Nescio an melius, *vanis;* ut caussas dicat futiles levesque. Tamen non male, *vagis:* quasi alienis et parum certis. *Lipsius.*

Causis admodum vagis] Placeret magis, *vanis;* nisi illud, *vagis*, sit verbum Tacito familiare, ut pleraque alia, quæ ab exoleta prorsus antiquitate sumsit. *Ursinus.*

Ob Remp. ceptas] An magis, *captas*, an cum Mureto, *susceptas?* Lipsius.

Offensiones ob remp. ceptas] Muretus *susceptas*. Certe melius. *Acidalius.* Faërnus legebat: *et offensiones ob remp. captas*, non *ceptas*, vel, ut alii reponunt, *susceptas*. Quod tamen non esset æque improbandum. *Ursinus.*

Secum introirent] Ad hoc exemplum Claudius idem postea petiit, teste Sueton. 12. *Pichena.*

Ambigens patriam] Beato placuit, *ambiens*. Vulgatam tueri videtur, quod supra scriptum: 'Campaniam prælegebat, ambiguus an urbem intraret;' ni suspecta esset dictionis novitas. *Lipsius.*

Ambigens patriam et declinans] Æmylius tentavit legere, *ambiens:* ego ma-

lim sic positum, *deviis plerunque itineribus ambigens et patriam declinans.* Vel sit transposita copula de industria, ut alibi sæpe. *Vertranius.* Immerito suspecta est Lipsio novitas hujus dictionis. Neque in Tacito versatissimus ignorare debebat, id in Tacito haud esse novum: eum brevitatis ubique studiosum, ne idem nomen repetere, periodosque nimium extendere, necesse habeat, duobus verbis, quæ casus alias diversos requirerent, aut mutatam phraseos rationem, unum tantum, et uni tantum verbo proprie convenientem casum vel phrasim permittere. Ut hoc loco. Proprie dicimus, *declinans patriam:* improprie, *ambigens patriam.* Usitatius foret: *ambigere de intranda patria.* Quod hic vult Tacitus. Sed quia ea loquendi ratio interciperet affectatam ubique nervosamque brevitatem: unius casum tribuit utrique verbo, qui tamen proprie convenit, *τῷ declinans.* Nihil apud hunc Scriptorem frequentius. Et in ejus lectione continuo hærebit, qui id non observat. Ex infinitis, unum modo huc conferam exemplum. Annal. II. ‘Enimvero, [Rhescuporis est, de quo loquitur,] audita mutatione principis, immittere latronum globos, exscindere castella, causas bello.’ Illa, *causas bello,* reguntur a *τῷ immittere.* Interim proprie dixeris: *immittere latronum globos:* minus proprie: *immittere causas bello.* Nihilominus et *causis belli et latronum globis,* tribuit unicum illud vocabulum *immittere,* ne nimirum longior sit. Vides non esse has in Tacito novitates: neque illas cuiquam reddere debere vulgatas lectiones suspectas: sed vero esse genuinas ipsasque elegantias Cornelianæ brevitatis. *Boxhornius.*

CAP. 16. *Qui pecunias fenore*] Ex fenore plurimæ et gravissimæ seditiones exoriri solent: nam qui fenori pecuniam accipiunt, dulcedine præsentis pecuniæ illecti, neque quid postea futurum sit cogitantes, indulgent cupiditatibus suis: neque prius de calamitate sua cogitant, quam exuti patrimonio, et omnibus fortunis eversi, novas res, si possunt, moliri, et de vertenda quoquo modo rep. consilia capere cogantur. Propterea diligentissime cavendum est, ne crescat æs alienum in civitate. Plato lib. VIII. de legibus, non censet, &c.*

* Tabulæ implentur. Itaque Persæ, ut est apud Herodot. omnium peccatorum gravissimum esse ducebant, quidquam cuiquam debere. Et Plato l. XI. de Leg. prohibet, ne quid ematur in diem: sed omnia præsenti pecunia: aut ne ulla sit actio ad precium petendum. Itemque sanxit, si quis pecuniam mutuam dederit, ne eam ab invito exigere possit. Sed et a Charonda institutum, et apud quosdam Indorum populos olim observari solitum legimus apud Stobæum λόγῳ μ. Sed et lege XII. Tabul. obærati habebantur in nervo et compedibus, vendebantur: si plures unius creditores erant, qui solvendo non esset, licebat eis corpus ejus dissecare, et inter se partiri. Quæ tam horrenda, tamque atrocia lege nominatim permissa erant, ut deterrerent homines ab ære alieno contrahendo. Sed tamen in credenda pecunia aliquid humanitatis est, et natura ipsa nos monet, ut cum amicis egentibus, quemadmodum aliarum rerum, sic pecuniæ quoque numeratæ usum communicemus: idque etiam Deus ipse facere nos jubet. Sed adversus naturam est poscere, ut nummus nummum gignat; vereque affirmat Aristoteles I. Politic. fenus naturæ adversari. Is enim qui alteri fenerat, specie beneficii, eum cui gratificari videtur, evertit. Itaque eleganter S. Ambrosius ait, non multum interesse inter *Fenus* et *Funus:* inter *Sortem* et *Mortem.* Cumque sortem feneratores *Caput* vocare soleant, eos qui illorum retibus involuti tenentur, esse capitis reos. Hæc igitur de Fenore καθόλου: de quo videndus est lib. S. Ambro-

sii de Tobia. S. Basilius in Psalmum XIV. Plutarchus in lib. περὶ τοῦ μὴ δανείζεσθαι. Nunc quæ a Tacito dicuntur singillatim consideremus. *Muretus.* Sed nummum non esse rem sterilem, de Usuris cap. 8. nec fœnus naturæ adversari, cap. 10. contra Aristotelem probat *Salmasius.*

Vetus urbi fenebre malum] Hoc e T. Livio et Halicarnasseo cognosci potest. *Muretus.*

Duodecim tabulis sanctum] At eam sanctionem Livius ad M. Duellium Trib. pl. refert post XII. tabulas, aliquot annis. Lib. VII. 'C. Marcio, Cn. Manlio Coss. de unciario fœnore a M. Duellio Tribunopl. rogatio est perlata: et plebs aliquanto eam cupidius scivit, accepitque.' *Lipsius.*

Unciario fenore] Quid sit *unciarium fœnus*, minime inter se consentiunt interpretes. Carolus Sigonius de antiq. jure Roman. lib. II. c. 11. illud ad centesimam refert, id est, cum pars sortis centesima singulis mensibus penditur: contra Muretus, nec non Antonius Augustin. de legibus et S. C. ad legem Duiliam Mæniam, unciariam usuram esse contendunt, centesimum nummum in annos singulos: ea maxime ratione ducti; quod illius legis perlatio, 'læta plebi, ingrata patribus' divitibusque fuerit, ut testatur Livius lib. VII. Mihi Sigonii sententia magis probatur. Adeo enim apud antiquos Romanos fœneratorum sævitia creverat, ut minime mirer, pro usura levi fuisse, unum pro centum in mensibus singulis. Ac de usuræ quidem enormitate, passim apud eundem Livium querelæ seditionesque plebis: præsertim lib. VI. 'se multiplici jam sorte exsoluta, mergentibus semper sortem usuris, obrutum fœnore esse.' Et quod *unciarium fœnus* plebi fuerit grave, argumento sit, quod deinde ad *semunciarium* redactum fuit, eodem Livio teste. Præterea satis constat, solitum fœneratoribus, usuras singulis mensibus exigere, et ideo menstrui exactores dicti. Hinc apud Aristophanem in Nubibus, quidam debitor facete optat Lunam cœlo detrahere, atque asservare: nam si ea nunquam oriretur, is nunquam usuras persolveret: et Basilius in Psalm. XIV. ait, a debitoribus timeri menses, velut usurarum patres. Vide Plutarchum de vitando ære alieno. *Pichena.* Rectius Muretus et Anto. Augustinus, quibuscum concordat et Sigonius. Vide quæ scripsimus Antexegesi priore de Centes. Usuris et fœnore unciario p. 63. et seqq. *Gronovius.*

Dein rogatione tribunicia] Decem annis post illam Duellii. Livius: 'T. Manlio Torquato, C. Plautio Coss. semunciarium tantum ex unciario fœnus factum.' *Lipsius.*

Postremo vetita versura] Lege Genucia, sex annis post Duiliam. Livius lib. VII. Itaque sæpe postea multati sunt fœneratores, qui et puniebantur pœna quadruplici, cum fures tantum duplici condemnarentur. M. Cato, initio rei rusticæ. *Muretus.* Rectius *usura:* quod idem Muretus credo voluit, cujus in libro sic jugulatas priores literas inveni, *versura.* *Acidalius.* Error Acidalio communis cum doctis hominibus multis, qui parum ceperunt, quid esset veteribus *versura*, etiam postquam id planissime docuerat Salmasius. Vide Antexegesin posteriorem p. 162. et seqq. *Gronovius.*

Obviam itum fraudibus] Fraudem quomodo facerent, cum in socios nomina transcriberent, cognosces ex Livio lib. XXXV. *Muretus.*

Et concedente] Sic ferri potest: mallem tamen, *eo concedente.* Pich.

CAP. 17. *Duas quisque fenoris partes*] Hac de re Sueton. Tiber. 48. 'Per SCtum sanxit, ut feneratores duas partes in solo collocarent: debitores totidem æris alieni statim solverent.' Sic Plinius VI. Epist. de Senatu suorum temporum: 'Patrimonii tertiam par-

tem conferri jussit in ea, quæ solo continerentur.' Capitolinus de M. Antonio: 'Jussit ut Senatores peregrini quartam partem in Italia possiderent.' Fortassis igitur hic quoque lege *patrimonii*, aut 'duas quisque fenoris partes solveret: duas patrimonii in agris per Italiam collocaret.' *Muretus.*

Pecuniam mercandis agris condiderant] * Vide quæ scripsimus ad hunc locum in Mantissa Pecuniæ Veteris c. 1. p. 105. *Gronovius.*

Famam præceps dabat] Nisi sit phrasis Tacito familiaris, scriberem: *ac famam in præceps dabat.* Ursinus. Muretus addit *in præceps*, recte. *Acidalius.*

Disposito per mensas] Ex ærario. Leg. autem est, *millies sestertium* ex Suetonio: qui sint M. CCCC. scutata monetæ. *Muretus.* Legendum: *Millies sestertium*, non, *sestertio:* quod mendum sæpe apud Tacitum irrepsit. *Ursinus.* Immo legendum, ut est in scripto et editis, *millies sestertio*, non *sestertium:* quo de genere et superius mentio facta est. *Gronovius.*

Prædiis cavisset] Vocem, *prædiis*, non sperno: tamen ambigo, num verius, *prædibus*. Livius lib. XXII. utrumque complexus est: 'dandam ex ærario pecuniam mutuam, prædibusque ac prædiis cavendum populo censerent.' *Pichena.*

CAP. 18. *Pater quoque illustris*] M. Pompeius, procurator Asiæ. Strabo lib. XIII. *Muretus.*

CAP. 19. *Magnitudinem pecuniæ malo vertisse*] *Vertisse malo*, pro, in malum. *Rhenanus.*

Aurariasque ejus] Faërnus pro vulgatis legebat, *argentarias ejus*, deleta copula, *que*. Ursinus. Copulam in voce *aurarias* saltem delet Muretus: nec forte quid amplius deest, ut suspicantur. *Acidalius.*

Inritatusque suppliciis] Id est, supplicationibus reorum, ac periclitantium. Sic lib. I. 'Sed tum supplicia diis, ludique magni ab senatu decernuntur.' Pichena. Quis autem pro Cæsaris hostibus supplicare auderet? Potius *suppliciis* est sanguine, cæde. Significat crudelitatem ejus non exsatiatam multitudine punitorum, sed ultro incitatam, ut grassari cuperet in plures. *Gronovius.*

Jacuit immensa strages] *vigilans leget. Menda numerorum in Suetonio plura, et quædam magnæ rei; ut Nerone, cap. 12. 'Exhibuit ad ferrum etiam quadringentos Senatores, sexcentosque equites Romanos.' Quadringenti Senatores, dimidia Senatus pars: quos omnes depugnasse in arena, fuge credere. Corrigo, *quadragenos.* De equitibus etiam malim, *sexagenos:* firmante conjecturam Dione, qui auctor est pugnasse tantum equites triginta. Simile in Claudii, c. 32. 'Convivia et ampla et assidua agitavit, ac fere patentissimis locis, ut plerumque sexcenteni simul discumberent.' Scribo, *plerumque sexageni.* Sexcenti convivæ, epulum publicum, non convivium. Plura hujus generis alias. Statim etiam in Taciti verbis lego, *interciderat sortis hu. commercium vi, metu.* Lipsius.

Jacuit immensa strages] 'Viginti uno die abjecti, tractique: inter eos pueri ac fœminæ.' Sueton. Tib. 61. sed lego, *ducenti*, non, *viginti.* Muretus.

Aut aggerati] Ex manuscripto reposui, *aggerati.* Vulgo, *aggregati.* Pichena.

Vi metus] Lipsius, *vi, metu.* Sperno: noster enim περιφράζεται, et describit intensum metum, qualem sævissimi Tiberii mores minabantur, τὸ *vis* profecto non mediocriter auget. Plaut. Truc. 'Quique vim magni doloris per voluptatem Tuam condidisti in corpus.' Cæterum benignius cum his agebatur, non cogebantur enim amicorum cadavera calcare: at pœna præsens iis qui Sejanum ludibrio non habuissent. Juven. Sat. X. 'Quam

timeo victus, ne pœnas exigat Ajax,' &c. Victus Ajax (ut hæc obiter explanem) Tiberius est, qui furit in greges innocentum, ut ille, post armorum judicium, in mandras pecudum. Ex his satis apparet, quam vere dixerit ille, Brutum et Cassium *ultimos Romanorum* fuisse: et Juvenal. 'Unde Hæc tetigit, Gradive, tuos urtica nepotes.' Neminem tunc temporis inventum esse, qui illum novum Creontem sic affaretur. *Salinerius.* Nunquid concinnius, *vi, metu.* Freinshemius.

Cap. 20. *Qualem diem*] Corrupte. Videntur verba huc tralata ex pagina sequenti: 'quem tum annum, qualem diem haberet.' Vertranius conatur, *qualem die Tiberius:* hoc sensu; Caligula talem habitum induebat, qualem Tiberius quoque die induisset. Conjectura, quam ego non emerim sestertio nummo. *Lipsius.*

Qualem diem Tiberius induisset] Scribo, *die:* hoc sensu; Caligula talem habitum induebat, qualem Tiberius quoque die induisset; alias incognita dicendi forma est, *diem induere.* Vertranius. Locus insigniter depravatus. Forsitan leg. *quali Tiberium vidisset.* Muretus. Qualem diem in re Mathematica quis se habere scit, cui notum est, quid boni malive in eo sibi portendatur. 'Interrogatus an suam quoque genitalem horam comperisset, quem tum annum qualem diem haberet.' Et qui huic vanitati credulus est, hilarem felici, tristem infelici se fert. Tiberius igitur, qui Matheseos peritus erat, 'Scientia Chaldæorum artis cujus apiscendæ otium apud Rhodum, magistrum Thrasullum habuit, prævisa diei qualitate lætus aut severus incedebat: at Caligula qui se totum in imitationem Tiberii componebat, affectus, quos ille vultu prodidisset, suo delineabat et exprimebat. 'Induere diem,' ut, *induere diversa, induere societatem, induere seditionem.* Salinerius. Puto diducta leviter compendiaria scriptione serenatum hoc omne nubilum: *qualem dicerem Tiberius.* Talem se Tiberio præbuit et animo et verbis Cæsar Caligula, qualem omnino simili casu ipsum imaginor Tiberium. Vel denique *dicem* pictum antique fuit, pro *dicam.* Veteres enim *faciem, dicem,* pro *faciam, dicam,* scripsisse Fabius annotavit. *Isac. Pontanus.* Deponit hunc locum Lipsius. Quantum sententiam assequor, ea fuit, ac si scriptum, *non exsilio fratrum rupta voce, vultu, qualem Tiberius induisset, pari habitu, &c.* Quæ vox excidere facillime quidem potuit. *Acidalius.* Nullo sensu hæc scripta sunt; nec dies induitur. Et medicum hæc plaga poscit. Repono: *Qualem chlamydem induisset pari habitu.* Sic Tertull. in Pallio: 'Qualem chlamydem disperdit?' nam aucupium est aulicorum ea diligere, et sectari, quæ princeps. *Aurelius.* Hanc sententiam vidit Vertranius, rejecit autem Lipsius, jocatus in eam insuper; mihi vero alia nulla quærenda existimatur, aut sane non cavillo sed argumentis hujus absurditas demonstranda. Legendum vero: *Qualem in diem Tiberius induisset, pari habitu.* Nec sane de vestitu capere hanc sententiam coacti sumus; cum habitus oris etiam, vultus, et omnium affectuum, quatenus vultu illi elucent, significari possit. Sed nec in altero quippiam est alienum bona mente. *Barthius.* Dixi Observ. lib. I. 2, non modo nihil hic esse mendi, sed et verba exquisita. *Qualem diem induisset:* id est, qualem animum vultumque quoque die sumpsisset vel gessisset Tiberius, talem et ipse induens ac præ se ferens. Τοῖος γὰρ νόος ἐστὶν, &c. Οἷον ἐπ' ἦμαρ ἄγῃσι. *Gronovius.*

Et tu, Galba] Hoc de Consule Tiberius: at Suetonius de puero refert, 'Augustum apprehensa ejus buccula dixisse, καὶ σὺ, τέκνον, τῆς ἀρχῆς ἡμῶν παραγεύσῃ.' Quæ sunt ipsa, quæ hic Tiberio adscribuntur; quod

idem cum nostro et Dio facit. Ita censeat aliquis Suetonium vel alios auctores secutum, vel memoriola lapsum: et si potuit uterque diverso tempore prædixisse, sed itane verbis iisdem? *Lipsius.*

Et tu, Galba quandoque] Καὶ σὺ, τέκνον, τῆς ἀρχῆς ἡμῶν παραγεύσῃ. Sic Turnebus apud Suetonium legit, in Galba ex Dione, IV. Xiphilino et Josepho. At Sueton. hoc dictum tribuit Augusto: Dio et Joseph. Tiberio. *Muretus.* Apud Suetonium ex mel. libb. jam legitur παρατρώξῃ.

CAP. 21. *Super negotio consultaret*] Man. *super ta negotio:* forte, *super tali negotio,* vel, *super eo negotio:* id est, præscientiæ. Sic lib. II. 'super eo negotio diversas sententias noscere.' *Pichena.*

Quantum introspiceret] Lege, *quanto.* Acidalius.

Præscium periculorum et incolumem] Malim, *præscium periculorum, sed incolumem.* Idem.

CAP. 22. *Fatone res mortalium, et necessitate*] Chrysippus apud Gellium VI. 2. * sed optime Homerus: Ὦ πόποι, οἷον δή νυ θεοὺς βροτοὶ αἰτιόωνται· Ἐξ ἡμέων γάρ φασι κακ' ἔμμεναι, οἱ δὲ καὶ αὐτοὶ Σφῇσιν ἀτασθαλίῃσιν ὑπὲρ μόρον ἄλγε' ἔχουσιν. Scripserunt de fato, Chrysippus, Zeno, Cicero, Plutarchus, Alexander Aphrod. omnium optime S. Thomas, et libello proprio, et in I. part. q. 116. Vide et commentarium nostrum in Catilinarias M. Tullii. *Muretus.*

Creberrima et tristia] Non dubitem legendum esse, *creberrime tristia.* Freinshemius.

Plurimis mortalium non eximi] Puto leg. *non eximas.* Muretus. Vulgo, *non eximi:* quod rectum videbatur, ut a superiori verbo, *putant,* regeretur. Sicuti etiam sequentia verba, *cadere* et *corrumpi.* Lipsio, *non eximis,* magis placet. At mihi Manuscripti lectio, *non eximitur.* Pichena.

Et antiqua ætas et nostra] Exciderat in editis primum, *et,* quod ex Man. reposui. *Idem.*

A filio ejusdem Thrasulli] Est et apud Xiphilinum; et prædictum etiam, fore ut matrem interficeret; nisi quod Astrologum ipsum non nominat. Sic mors prædicta Vitellio ab Astrologis. Sic prædictum imperium Vespasiano ab Josepho. Sic mors Domitiano prædicta ab Ascletarione, et a Proculo Longino. Innumerabiles ejus generis prædictiones in veterum libris leguntur: sed valeat dictum Diagoræ. *Muretus.*

CAP. 23. *Sponte vel necessitate*] Tacito magis familiare fuisset, *Sponte an necessitate.* Ursinus.

Mandendo e cubili tomento] Idem Suetonius narrat. *Muretus.*

Descriptum fuisse] Muretus, *præscriptum.* Lipsius.

Descriptum fuisse Macroni] In v. c. habetur, *præscriptum.* Ursinus. Lege, *præscriptum.* Et sic Muretus. *Acidalius.* Mallem cum Mureto, *præscriptum.* Sic lib. I. 'patris jussa simulabat, quibus præscripsisset Tribuno.' *Pichena.*

CAP. 24. *Nurum, filium fratris, et nepotes*] Hæ voces non habent cum quo jungantur. Nec satis scio verbum perierit, an Tacitus ipse subintelligendum omiserit. *Acidalius.* Vulgo, *filium fratris:* reposui copulam, *que,* ex Man. *filiumque fratris.* Pichena.

CAP. 25. *Agrippina æqui impatiens*] Plane non verum credo, *æqui impatiens.* Nec satis video quid substituam; nisi forte *regi,* vel *jugi impatiens.* Acidalius.

Actæ ob id grates] Non principi, sed diis, ob cædes scilicet Drusi et Agrippinæ: adeo infelix vilisque illorum temporum servitus et adulatio. Tac. l. XIV. in fine, post Octaviæ cædem: 'Dona ob hæc templis decreta: quod ad eum finem memoravimus, ut quicunque casus temporum illorum nobis vel aliis auctoribus nos-

cent, præsumptum habeant, quotiens fugas, et cædes jussit princeps, totiens grates Deis actas, quæque rerum secundarum olim, tum publicæ cladis insignia fuisse.' Lib. xv. 'Alius alio, fratre alius, aut propinquo, aut amico interfectis, agere grates Deis, ornare lauru domum.' Tamen ipsis etiam principibus grates ob eadem agebantur. Supra l. III. 'Addiderat Messallinus, Tiberio, et Augustæ, et Antoniæ, et Agrippinæ, Drusoque, ob vindictam Germanici, grates agendas.' *Pichena.*

Ut quinto decimo] In v. c. habetur: *Ut a. d. quintum decimum.* Nam in vulgatis desunt notæ A. D. *Ursinus.*

CAP. 27. *Flacco Pomponio*] De eodem Suetonius c. 42. Tiberii: *Postea princeps, &c.** Ubi aliquot libri, *Pompeio Flacco:* male, est enim ille ipse, qui ante XV. annos Mœsiæ præfuerat. Tacit. l. II. *Lipsius.*

M. Lepidus] Iterum, *Manius.* Idem.

In prioribus libris satis conlocavi] Cum ait, *in prioribus libris,* quartum indicat, huic proximum atque conjunctum: quamobrem suspicor culpa temporum ex libro v. et VI. unum extitisse nobis quintum hunc librum; præsertim cum omnia desiderentur, quæ ad Sejanum pertinent: quæ longo ordine verisimile est pro diligentia et cura scriptoris tractata fuisse: ideoque supra de Agrippina: 'Eodemque,' inquit, 'die defunctam; quo biennio ante Sejanus pœnas luisset.' Et infra: 'Quamquam triennio post cædem Trajani.' De quo, quamvis exiguo, et prope non contemnendo, admonitum tamen esse lectorem volui. *Ferrettus.* Verbum *conlocavi* de mendo suspectum. *Muretus.*

CAP. 28. *Paullo Fabio, L. Vitellio Coss.*] Dio, Solinus, Plinius, biennio posterius venisse eum volunt, Q. Plautio, Sex. Papinio Coss. Vereor ut stare sententia Taciti possit, contra tot testes. Nota autem ex Dione hos ipsos Consules post celebrata decennalia Tiberii pœna adfectos: quod tacuit noster. Ex quo non vane dixerim, narrationi huic annali deesse quædam. Non enim Consulum supplicium certe omisisset. *Lipsius.*

Et ore ac distinctu] Ingeniose alioqui Pichena, *colore ac.* Lipsius.

Et ore et distinctu pinnarum] Recte, tamen suspicor, *colore, ac distinctu pinnarum.* Pichena.

Formam ejus definiere] Man. *deffinere,* sed litera, *d,* a recenti manu; unde legendum censeo, *effinxere.* Pichena.

Sexaginta unum] Nimis minutum aut curiosum de *uno* anno. Itaque Muretus sententiam expedisse mihi videtur: *sexaginta: unum in terris.* Neque enim probabile, hoc omissum, de unitate. *Lipsius.*

Mille quadringentos sexaginta unum interjici] Ex Plinio, DCLX. Dein fort. *in terris.* Muretus. Totum hunc Taciti locum de ave Phœnice mirum in modum illustrant, quæ scribit Achilles Statius Alexandrinus l. III. de Leucippe, et Clitophonte. Suspicor autem in Taciti verbis illis, *mille quadringentos sexaginta unum interici,* duo menda subesse: unum, factum ex notis obscurioribus; quæ cum essent CDLX, a librariis mutatæ sunt partim, in DLX, partim in CIƆCDLX. addita nota CIƆ. ad eam summam, quam Tacitus ediderat, CDLX. Cujus additionis causa apparet fuisse ignoratio CD. quam librarius putavit esse, CIƆ. Plinius certe x. 2. edit annos DCLX. nisi et ipse ex hoc Taciti loco emendandus sit. Alterum mendum putamus esse in verbis illis, *unum interici,* pro quibus scribi posset, *unum in terris, &c.* Ursinus.

Soside primum] Legendum arbitror, *prioresque alites Sesostride primum, &c.* quod alii etiam notarunt. *Muretus.*

CAP. 29. *Qui de se statuissent*] Non mirum, quia ne damnati quidem, nec peracti rei. Dio hæc omnia exprimere voluit, in actis anni DCCLXXXIV. *Ἔς τε τὴν ἀγορὰν τὰ σώματα ἁπάντων ἐῤῥίπτετο, καὶ μετὰ τοῦτο ἐς τὸν ποταμὸν*

ἀνεβάλλετο. Ἤδη δὲ καὶ ὅπως οἱ παῖδες τῶν οὐσιῶν αὐτοὺς κληρονομῶσιν· ubi puero mendum clarum, scribendumque, *μὴ κληρονομῶσιν*, inserta voce. Ideo enim abjecta, &c.* *Lipsius.*

Morem fuisse majoribus] Notabilis mos hic est amicitiæ renuntiandæ: cujus et Suetonius meminit Calig. III. ex quo veteres bellum indicturi, renunciabant amicitiam per legatos, missos rebus repetendis, ut est apud Livium l. XXXVI. ab initio et XLII. Illoque respicit Cornelii scriptum sup. l. II. ubi de Germanico ad Pisonem: 'Componit epistolas, queis amicitiam ei renunciabat.' Similisque fuit, ni fallor, hospitii renunciatio, ut de Badio Campano palam omnibus renunciante hospitium Crispino, testis Livius XXV. et apud eundem XXXVIII. 'Decernitur renunciandam societatem Achæis.' Sane scripto, qui dirimeret amicitiam, denunciabat: hoc colligo ex Seneca ad Lucilium Ep. 77. 'Inimicitias,' inquit, 'mihi denuncias, si quicquam ex iis quæ quotidie facio, ignoraveritis.' Inde legitur apud eundem de benef. l. II. 'indictum odium.' *Vertranius.*

Interdicere domo] Sen. de Ira l. III. 23. 'Sæpe illum Cæsar monuit, ut moderatius lingua uteretur: perseveranti domo sua interdixit.' *Pichena.*

Mamercus dein Scaurus] Dio hunc vocat *M. Æmilium Scaurum*. Sed male. Inscribebatur illa tragœdia *Atreus*. At Tiberius, 'Ego,' inquit, 'illum Ajacem efficiam.' Vide Dionem. *Muretus.*

CAP. 30. *Ac tamen accusatores*] Dio: τούς τε ἐπιβοητάτους τῶν τὰς κατηγορίας ποιουμένων ἀποθανεῖν ἐν μιᾷ ἡμέρᾳ ἐκέλευσε. *Muretus.*

Pecuniam a Vario Ligure omittendæ delationis ceperant] An ipsum Ligurem deinde accusarunt, ab eodemque corrupti, delationem omiserunt? Potius puto, a Ligure eos pecuniam accepisse, ut ab aliqua accusatione desisterent. *Pichena.*

Modicus severitate] Placeret magis, *modicus severitatis:* nihil tamen mutandum esse censeo. Potest enim esse phrasis Tacito familiaris. *Ursinus.*

Indicium mortis] Quin potius *judicium:* hoc ait, se perinde accepturum successorem sibi submitti, quam capitis reum se judicari, eaque causa evocari ut supplicium de se sumatur. *Freinshemius.*

CAP. 31. *Non despectum id apud barbaros*] Xenophon παιδείας lib. VII. Claudianus in Eutropium. *Muretus.*

CAP. 32. *Modo cupidine vindictæ inardescere*] Desideratur alterum *modo:* inferendum Muretus quoque vidit: *Artabanus modo tardari metu, modo cupidine vindictæ inardescere.* Acid.

Instituta Parthorum resumit] Vulgo, *sumit;* Ms. corrupte quidem, *insumit.* Sed veram lectionem indicavit, *resumit;* scilicet post longam desuetudinem. *Pichena.* Ms. habet, *insumit.* Tacitus scripsit, *induit.* Sic passim solet. *Boxhornius.*

Recuperandæque Armeniæ] Regio est Asiæ ad Caucasum. Strabo l. XI. *Muretus.*

CAP. 33. *Urbe Artaxata*] Malim, *urbem.* Tamen et Artaxatam et Tigranocertam priore numero, noster aliique scripserunt. *Lipsius.*

Et urbe Artaxata potiuntur] Sic Manuscripti fide: at vulgo, *urbem.* Sæpissime enim Tacitus verbo, *potiri,* sextum casum jungit, quartum non memini: nisi forte lib. XI. ubi vulgati habent, *potitusque regia;* in Flor. legitur, *regiam,* quod de Vat. vulgari testatur etiam Lipsius. *Pichena.*

Albanos] Hi vicini sunt Iberis. *Muretus.*

Accipere Sarmatas] Profecto fuit, *acciere Sarmatas:* id est, arcessere et advocare. *Lipsius.*

Accipere Sarmatas] Asiaticos Tartaros. Europæi sunt Russi. In heptarchias divisam fuisse regionem illam, testatur etiam Strabo. *Muretus.* Puto *accire.* Gronovius.

Quorum sceptuchi] Sceptrigeri, ut ita dicam, quod ad principes regesque refertur. *Ferret.* Id est reges, sic et Homero dicti, quod sceptrum gererent, ut scribit Suidas. *Vertranius.* Rectius *sceptuchos* quam *sceptruchos*; quomodo vocantur Straboni l. XI. *Freinshemius.*

CAP. 34. *Sæpe, modum obsidii*] Adde præpositionem: *sæpe in modum.* Voluit ita quoque Muretus. *Acidal.*

Ignobilem Iberum mercenario milite disserebat] Malim hercle, *ignobilem Iberum, mercenarium militem disserebat.* Acidalius.

Disserebat] Magis pro sententia esset, *differebat*. Lipsius.

CAP. 35. *Modo equites tres prælii more*] Castigavi, *modo equestris prælii more.* Rhenanus. V. c. habet: *modo equites tres prælii more*, pro, *equestris prælii more*, ut est in vulgatis. Sed lectio libri manuscripti videtur mendosa: cum vulgata confirmetur loco Livii, apud quem ita legitur l. XXI. 'Minime equestris modo pugnæ,' &c. Quod ideo dictum est a Livio, quoniam equitibus, ut Polybius ait, neque convertere se, neque iterum in hostem procurrere licebat. *Ursinus.*

Frontis et tergi vices] Scribo, *vice:* et sententiam expedio. A Sallustio, &c.* *Lipsius.*

Frontis et tergi vices] Id est, vicissitudines. Exaudiendum autem verbum, *erant*. Muretus. Sententia expedita est, quamvis omnem excludamus emendationem: qua non opus auctori, qui peculiariter sæpe usurpat accusativum quam absolutum. Supra c. 33. fuit: 'Adequitare castris, infensare pabula; ac sæpe, modum obsidii, stationibus cingebat.' Similes locutiones occurrent Hist. I. 44. II. 78. III. 61. IV. 18. et 19. aliisque ut alias ostendemus: nam isthæc modo præcipitamus vere ex tempore; adeo quidem ut ne relegendi quidem concessa facultas. *Gruterus.* Nolim mutare *vice* cum Lipsio. Facit vulgatum eundem sensum, et æque expeditum. Nec aliter structura ad Taciti morem: qui verba sæpe subintelligi vult, ut hic, *frontis et tergi vices essent*, vel *facerent*. Acidalius.

Falso credita] Lego, *dedita*, vel *didita*. At Josephus revera occisum eum tradit l. XVIII. *Lipsius.*

CAP. 36. *Ultimi * id peritiæ*] Nisi quid desit (nec puto hercle, quoniam tota hac narratione belli externi concisus Tacitus) commodo restituemus: *regni ultum iit. peritia l. a. I. m. pugnatum.* Amat ita loqui noster, et Sallustius: 'Quam maxima curà ultum ire injurias festinat.' *Lipsius.*

Tota mole regni ultimi] Concisus est serio noster in hac externi belli narratione: nec mirum, præsertim cum suppressa de contextu prodeant; respice ad hæc, Ann. l. XV. 'Non ea imperatoris habere mandata, Corbulo: periculo legionum commotum e provincia egressum:' nonne hic siletur, *respondit?* lege quæ sequuntur. Eod. lib. 'At Vologesis ad Corbulonem missi nuntii, detraheret castella trans Euphraten, amnemque ut omnium medium faceret.' Quid hic? *postulabant.* Pariter ex his: *mox Artabanus tota mole regni ultimi*, emergit, *adfuit;* et ex his, *id peritia locorum*, erumpit, *prælium*, quæ omnia in proclivi sunt: nam paulo ante Cornelius egit de Orode filio Artabani, qui jussu patris jam adversus Iberos pugnaverat, et victus fuerat. Hæc autem, *tota mole regni ultimi*, significant Hyrcanos et Bactrianos, 'dum ipse, positis adversus Hyrcanos discordiis, vires intimas molemque belli ciet.' Et, 'an interiora regni sui peteret, haud dubie potentior auctor præsens futurus ultimis gentibus impigre bellum capessendi.' Quibus adstipulatur Curtius lib. V. 'Ultima regni adhuc intacta esse.' Et lib. IV. in 'Mediam, Hyrcaniam, Bactra, et Indos Oceani accolas quando aditurum?' Quamobrem in nostro brevitatem

miror, castigationes non moror: non enim Thucydidem damnamus, ejusque verba obliteramus, propterea quod astricta, et concisa sint. *Κορινθίων δὲ Ξενοκλείδης ὁ Εὐθυκλέους πεμπτὸς αὐτόν·* quo in loco Scholiastes: *αὐτὸς ἀντὶ τοῦ πρῶτος.* Dixisset alius: 'quinque Corinthiorum duces aderant, quorum præcipuus erat Xenoclides filius Euthyclis.' *Salinerius.* Corrupte vulgo, *regni ultimi.* Lipsius egregie correxit, Tacito ipso volente, qui sæpe ita loqui amat lib. IV. XII., &c.* *Pichena.*

Occultos consulit] Scribo, *conligit.* Lipsius.

Aliosque occultos consulit] Usus est Tacitus hoc verbo supra, ut ad eum locum notavimus. Quod vero obscurius videretur, Faërnus pro eo, reponebat, *conscios*, vel potius ad vulgatam scripturam, *consilii.* Nos putamus nihil mutandum esse. *Ursinus.* Ferri potest, *consulit*, ut intelligatur, Sinnacem in consilium super illa defectione adhibuisse Abdagesem patrem, aliosque occultos amicos. Man. tamen, *consilit.* Pichena. An non melius *occulto?* Lipsius etiam pro *consulit* scribit *conligit*, quod vix accipio. Promptius *conciliat.* Sed mirum ni Tacitus sic scripsit: *Patrem Abdagesem aliosque, occultos consilii, et tunc continuis cladibus promptiores.* Ait eos consilium defectionis occulte apud se habuisse: post repertis auctoribus animum detexisse. Verum hoc, si quid aliud, certo puto. *Occultus consilii*, ut *manifestus consilii*, *cogitationis*, (cujus exemplum ex lib. XV. paulo ante dedimus) *flagitii*, *ambitionis*, *vanitatis*, passim in Tacito. *Acidalius.*

CAP. 37. *Suovetaurilia daret, ille equum*] * concepere votum, &c.' Apud Massagetas, item Soli. Strabo lib. XI. *Θεὸν δὲ ἥλιον μόνον ἡγοῦνται, τούτῳ δὲ ἱπποθυτοῦσι.* Pugnat cum superioribus, quod idem Strabo lib. XV. de Carmania scribit: *Ὄνον τε θύουσι τῷ Ἄρει, ὃν Πέρσαι σέβονται θεῶν μόνον.* Alii enim Persis Solem, quem Mithram dicunt, deum unicum tribuunt, non Martem, ut hic (per oblivionem forte) Strabo. *Lipsius.*

Suovetaurilia daret] Corruptus locus est; ut reponendum suspicer, *Solitaurilia.* Sunt hæc sacrificia, quibus tres diversæ hostiæ immolantur, *taurus, aries, verres:* sic dicta, quod integri corporis hæc animalia sint. *Solum* Osca lingua *totum* significat. Festus. Hinc *Solopychium* Catullo. Erunt fortasse quibus nihil immutandum videbitur, ut vox sit composita a *sue, ove*, et *tauro.* Sed certe nimis insolens est compositio. *Alciatus.* Scribendum, *sue, ove, Taurilia daret.* Sic enim Livius quoque loquitur lib. I. 'Ibi instructum exercitum omnem sue, ove, Taurilibus lustravit.' Tametsi in omnibus editionibus, quæ hodie extant, vulgo pro *Taurilibus* corrupte legitur, *taurisque tribus lustravit.* Verum nos sinceram istam lectionem deprehendimus in volumine manuscripto, quod huc misit Clar. vir Reinhardus a Rietpur, Borbetomagensis ecclesiæ decanus. *Ludorum Taurilium* rursus meminit Liv. l. IX. 'Ludi Taurilia per biduum facti religionis causa.' *Rhenanus.* Lustrabatur exercitus, mactatis sue, ove, taurisque: ut auctor est Livius l. I. inde nomen compositum fuit a Corn. *Suovetaurilia.* Ferrettus. 'Sunt,' ait Pompeius, 'qui putent ex tribus hostiis nomen inclusum,' sue et ove, cum solido tauro, et omnium trium vocabulis confusis, dici *Suovetaurilia*, quibus in hoc loco Vitellius, ut Livii lib. I. Servius Tullius exercitum lustravit. Idem et Marti *Suovetaurilibus* piaculum fieri, scribit, lib. VII. Sed Alciato nimis insolens illa compositio videtur Ego censeo pro sacrificiis, quæ diversis hostiis fierent, necessaria diversa nomina fuisse, admittoque, ubi verre, ariete, et tauro operatum erit, nomen *Solitaurilia*, quod potuerunt veteres dixisse, *Veraritaurilia:*

Sed ubi sue, ove, et tauro factum, non video, quæ sit insolentia nominis factitii, præsente nota signati. Quare nihil e vulgari scripto immutandum videtur. *Idem.*

Equum placando amni] Eo scilicet, quod Poëta monet, 'Ne detur celeri victima tarda Deo.' *Idem.*

In modum diadematis] * fascia distincta albo circuibat.' Quæ verba ἐξ ἐπιπολῆς pronuncio parum sana. Damnat ipse Curtius, l. VI. de Alexandro: 'Itaque purpureum diadema distinctum albo, quale Darius habuerat, capiti circumdedit, vestemque Persicam sumpsit.' Si purpureum, quomodo cæruleum? nec sane cærulum colorem inter regios aut principales legi. An illic scribendum, *coccinea fascia?* an, *hoc cæruleum?* ut insigne capitis tali colore fuerit, non fascia ipsa. De medicina enim certa alius viderit: non hic mihi cognomen Sullæ. *Lipsius.*

Prospere transgressus] Malim, *prosperi.* Rhenanus.

Retinerent] Ita Manuscriptus; vulgo, *retineret.* Pichena.

Cap. 38. *Et continuo abscessu*] Faërnus legebat: *Et continuum abscessum.* Ursinus.

Mox quoquo modo dicta] Et hoc ex Man. Antea, *quoque modo.* Irrepsit idem error l. XIV. *Pichena.*

Cap. 39. *Carmina illic in principem*] Malim sic scriptum, *Ob carmina in principem factitata, illic strangulatus est.* Hic vero Sextus Paconianus nomine Pagoniani supra memoratus est, pro C. et G. litterarum affinitate. Idem fortasse dicitur Sueton. Tib. 61. 'Paconius majestatis reus,' utique ob carmina in principem emissa: cujus de causa Tiberius scripsit Senatui, ut de pœna Paconii quamprimum statueret. *Vertranius.*

Manus carnificum] Sic melius in Man. *manus*, quam in vulgatis, *manum.* Pichena.

Poppæus Sabinus concessit vita] Sua sponte, non fato. Vide Dionem. *Lipsius.*

Concessit vita] Dio: ἥδιστα προαπηλλάγη πρίν τινα αἰτίαν λαβεῖν. Lipsius, *Sponte non fato.* Non sequor. *Muretus.*

Cap. 40. *Eo anno, neque quod L. Aruseius*] Desunt non dubie propria aliquot nomina eorum qui damnati occisique. Vertranius labentem locum immissa voce fulcit, *Eo anno neque quod alii, neque quod L. Aruseius*: sed tibicine non bono. *Lipsius.*

Neque quod L. Aruseius] Aldi judicio quædam hic verba desunt. Forsan sic habuit Cornelius: *neque quod alii, neque quod L. Aru. &c.* Hæc opinor, ut verisimile est, inculcatas conjunctiones, et sequentia, *L.* et *A.* rejectas ab exscribente: et licet illa, *neque quod alii*, chirographo deficiant, necessaria tamen ex eo constat, quod legitur ubique, *morte adfecti forent.* Cæterum auctoris sensus est: Malis ferendis assueti leviter necem et aliorum et L. Aruseii, quamvis atrocia facta, ferebant. Sed tandem facinus novum animis terrorem injecit, quod Vibulenus, &c. *Vertranius.*

Vibulenus Agrippa] Vibilius dicitur Dioni. *Lipsius.*

In ipsa curia depromptum] Dio, ἐν δακτυλίῳ ῥοφῆσαι. *Muretus.*

Duo Blæsii] Forte legendum, *duo Blæsi*, qui filii Blæsi erant, Blæsi, inquam, illius de Tacfarinate triumphatoris, qui Sejano avunculus fuit. *Aurel.*

Galba tristibus Cæsaris litteris] Frater est illius, qui postea Princeps. Suetonius: 'Caius attritis facultatibus urbe cessit, prohibitusque a Tiberio sortiri anno suo Proconsulatum, voluntaria morte obiit.' *Lipsius.*

Æmilia Lepida, quam juveni Druso nuptam rettuli] Nusquam id in his libris scriptum. *Lipsius.*

Cap. 41. *Clitarum natio Cappadociæ, Archelao subjecta*] Male vulgo, *Clitarum.* Lipsius.

Scytharum natio] Legend. *Clitarum*,

quæ gens in Cilicia. *Muret.* Male vulgo, *Citarum natio Cappadociæ.* Emendavit Lipsius, et fere Man. congruit, qui habet: *Cietarum natio Cappadoci Archelao:* licet supra litteram *i* a recentiori manu addita fuerit littera *e*, tanquam *Cappadociæ* legendum esset. *Pichena.*

Nicephorium] Alio nomine *Constantina*, prope Edessam urbs. Stephanus. *Muretus.*

Anthemusiada] Sic et Apollonius appellat. Est urbs Syriæ. *Muretus.* Plinius v. 24. 'Jungitur præfectura Mesopotamiæ ab Assyriis originem trahens, in qua Antemusia et Nicephorium oppida.' *Aurelius.*

Cæterasque urbes quæ Macedonibus sitæ] Faërnus legebat, *a Macedonibus sitæ.* Ursinus. Immittenda forte præpositio, *quæ a Macedonibus sitæ.* l. III. 'Urbemque Philippopolim a Macedone Philippo sitam.' Censuit et Muretus ita. Possit sane abesse, nisi ambiguitatem pareret. Nam alio sensu sunt illa exempla lib. I. 'Et veterem aram Druso sitam disjecerant.' Lib. IV. 'Pergamenos (eo ipso nitebantur) æde Augusto ibi sita, satis adeptos creditum.' *Acidalius.*

CAP. 42. *In barbarum corrupta*] Sic Histor. lib. IV. 'aucto in barbarum cognomento.' *Aurelius.*

Populi imperium juxta libertatem] Thucyd. l. III. in Orat. Theb. Ἡμῶν μὲν γὰρ ἡ πόλις τότε ἐτύγχανεν, οὔτε κατ' ὀλιγαρχίαν ἰσόνομον πολιτεύουσα, οὔτε κατὰ δημοκρατίαν· ὅπερ δέ ἐστι νόμοις μὲν καὶ τὸ σωφρονεστάτῳ ἐναντιώτατον, ἐγγυτάτω δὲ τυράννου, δυναστεία ὀλίγων ἀνδρῶν εἶχε τὰ πράγματα. Sic et Demosthenes ait: 'natura inimica esse democratiam, et tyrannida.' *Muretus.*

Materna origine Arsacidem] * Græca ortus.' Sic Otho quoque inf. H. II. 50. *maternum genus impar habuit:* et Jugurtha apud Sallust. c. 11. despicitur fratri Hiempsali, 'quia materno genere impar erat.' Fuit ergo Artabanus, &c.* in regno remansisse. Artabanus autem iste exerte dicitur *Arsacidarum e sanguine* sup. II. 3. et certe nisi fuisset, posteri ejus non obtinuissent imperium, ut sane credamus, quod tamen frustra fecerimus, eum id vi tenuisse. Et sane ita fere moribus obtinuit apud Orientem, ubi validissima regum auctoritas semper fuit, ut una aliqua familia regni capax crederetur: nota res est de Persis, de Turcis hodie. Sic et apud Sidonios nemo 'patrio more in id fastigium recipiebatur, nisi regia stirpe ortus,' ut memorat Curtius IV. 1. *Freinshemius.*

Ctesiphon sedes imperii] * Ammianus, l. XXIII. Pugnat tamen iis Procopius l. II. De bello Persico: 'Apud Assyrios civitates duæ maximæ sunt, Seleucia et Ctesiphon, Macedonum ædificia.' De urbis hujus situ, et duplici munitissima arce, lege Gregorium Nazianzenum, Orat. IV. in Julianum. *Lipsius.*

Atque interim Ctesiphon] Apud Assyrios duæ civitates maximæ erant, *Seleucia, et Ctesiphon,* ut Procopius l. II. de bello Persico testatur. At Ctesiphonte reges hibernare consueverant. Strabo. *Muretus.*

CAP. 43. *Dubitatio et omnes*] Forte rectius, *oppressa cunctantium dubitatione, omnes, &c.* nec enim facile reperias subandiri in tali oratione subjunctivum vel imperfectum: nam de indicativo præsenti, quem vocant, vulgatum est. *Freinsh.*

Delectum capiendo diademati diem non concelebraverant] Faërnus legebat: *Delectum capiendo diademati diem navi,* (vel ut est in v. c. *navi diem*) *non concelebraverant.* Ursinus. Scripsi *delectum capiendo diademati diem haud concelebraverant;* quia in Ms. est, *haci.* Vulgo, *non.* Pichena.

CAP. 44. *Falsos in amore odia non fingere*] Aurelius Victor Schotti in Constantino M. 'Quippe humanæ mentes frustratæ boni spe, asperius

offenduntur, cum mutato rectore flagitioso ærumnarum vis manet.' *Gronovius.*

Artabano percussus] Reponendum, *perculsus.* Rhenanus.

Ignavus ad pericula] Sic Ms. at vulgo, *ignarus.* Pichena.

Pudore proditionis omnes exsolvit] Hist. l. III. 'Donec Priscus et Alphenus, desertis castris ad Vitellium regressi, pudore proditionis cunctos exsolverent.' *Idem.*

Cap. 45. *Idem annus*] Prope eodem tempore Tiberis ita obundavit, ut per plana urbis navigatum sit. Dio. Frequens olim urbi utrumque malum, inundatio et incendium. *Muretus.*

Exsolutis domuum et insularum pretiis] Suetonius hoc factum esse ait, cum mons Cælius conflagravit, de quo dictum l. IV. *Muretus.*

Ædificationibus. Ne publice] Auctoris genius hic est ut ejusmodi orationem continuet: itaque sic potius distinguendum: *ædificationibus, ne publice.* Freinshemius.

Templum Augusto] Vide Sueton. c. 47. in Tiberio, et c. 21. Calig. qui leviter dissentit. Ille enim semiperfecta opera fuisse ait, quæ noster perfecta. *Lipsius.*

Eaque perfecta] Suetonius imperfecta relicta esse scribit. *Muretus.*

Dum dominationis apisceretur] Liber vetus *papisceretur.* Lego, *dominationis sp. apisceretur*, hoc est, *spem apisceretur.* Muretus. Suspicor legendum, *dominationem*, ut idem error fuerit, de quo monui in principio l. III. Nisi forte suspicemur, proprium fuisse Tacito, secundum casum jungere verbo, *adipisci*, ut l. III. 'ad ea arma, quis Ser. Galba rerum adeptus est,' quod certe non crediderim. Vide etiam quæ l. XII. notavi ad verba, 'dum adipiscerentur dominationes.' *Pichena.*

Commotus ingenio] Non muto *commotus* illud. Verum enim de ingenio tali. Sed ad hunc locum valde etiam apte scribi posse *commodus* quidam contendebat, quasi ad obsequium facilis. *Acidalius.*

Cap. 46. *Contumelias verterent*] Ex Man. reposui, *verterent.* Sæpissime enim a Tacito passive usurpatum id verbum, pro verterentur. Vulgo, *verteret.* Pichena.

In patientia] Legendum, *impatientia.* Muretus.

Alieni consilii indigerent] Hæc eadem Suetonius in Tib. 68. 'Quanquam a trigesimo ætatis anno arbitratu eam suo rexerit, sine adjumento consiliove medicorum.' Atqui noster non sibi constat, quippe qui paulo post sic dicat: 'Erat medicus arte insignis, nomine Charicles, non quidem regere valetudines principis solitus, consilii tamen copiam præbere.' Hancne rem oblitam Cornelio dicemus? non ausim: dicerem potius Tiberium ex pluribus, quæ sibi a Charicle præirentur, id legisse quod optimum sibi videretur: quasi nonnulla ex multis seligendo non sequeretur consilium Chariclis: 'consilii tamen copiam præbere.' *Salinerius.*

Cap. 48. *Ludibria et pericula*] Scriptus codex, *pericularia.* An *pericula varia?* Lipsius.

Quod inter ludibria et pericula anxiam] Ms. *quod inter ludibria, et pericularia anxiam*: quod sibi velit nescio. *Pichena.* Forte, *et pericula tot anxiam.* Gronovius.

Id quidem a lætantibus] Dele, *a.* Non enim vult a lætantibus decretas pœnas: sed eas pœnas lætantibus fuisse, id est, gratas in alios. Simili forma et sensu l. XV. 'Hæc atque talia plebi volenti fuere.' Quanquam hic Taciti locus alias aliter legitur, pro *volenti*, *volentia*, Sallustianum in morem. Sic Hist. IV. 'Multisque suspicionibus volentia plebi facturus habebatur.' Nonius in voce *volentia.* Et Tacitus nescio quoto libro histor. 'Muciano volentia scripsere.' Sed et in alterum modum sæpe Sallustius,

unde noster imitatus hic forte, et Annal. l. I. 'Ut quibusque bellum invitis, aut cupientibus erat.' *Acidalius.*

Truci eloquentia habebatur promptus adversus insontes] Incolumitati sententiæ nihil prorsus abscederet, quamquam resecarentur, *habebatur promptus.* Gruterus.

Cap. 49. *Qua quidem repudiata*] Vide quæ in Variis scribimus l. I. c. 12. et Gul. Canterum l. VI. c. 2. *Muretus.*

Quanquam genua patrum advolveretur] Dissentio de castigatione, et de interpretatione. Moveor quod mater pœnam debitam non evasit, licet patrum misericordiam captaverit: 'quanquam genua patrum advolveretur,' &c. 'urbe tamen in decem annos prohibita est.' At incestus manifesti præcipites dabantur de saxo Tarpeio. Hoc libro: 'Marius defertur incestasse filiam.' Cujus ergo est rea facinoris, edicat noster: *adsentationibus atque luxu, &c.* hoc est, erat hæc mulier sumtuosa, adsentabaturque juveni, qui luxu diffluebat: quamobrem in eas, ob æs alienum, angustias redactus est, ut omnia præ morte sibi esse post putarit. Addicebantur enim creditoribus, qui solvendo non erant. Gell. XX. 1. 'addici namque nunc et vinciri multos videmus.' A qua re sic homines abhorrebant, ut Cæsar ipse vir animi tam erecti, fere de vita desperaverit. Suet. c. 13. 'In qua reputans magnitudinem æris alieni,' &c. Nonnulli etiam Græci (ne id mirum videatur) pauperiem cicuta vitavere. Ælian. l. IV. c. 28. variar. hist. Quid Apicius elegantissimus helluonum? Is cum scire vellet quænam profudisset quæque sibi superassent, cognito sibi tantum reliqua esse ducenta et quinquaginta millia aureorum, despondit animum, et quasi fame periturus attulit sibi vim, teste Xiph. in Tib. Quamvis autem mater ista non dubie rea filii mortis esset, attamen non se deserebat, sed misericordiæ conciliandæ accidebat ad genua patrum, diuque, id est, prolixa, et continua oratione ferebat, sive dicebat: se venia saltem dignam esse ob luctum, quem parentes ex filiorum morte capiunt: maxime quod feminæ non mediocriter ut viri, sed præter modum lætentur aut doleant. Cæterum sacræ literæ docent matres acerbius quam patres lugere filiorum mortes. Psalm. XXXV. Huc usque fide Beroaldi et Pichenæ secuti sumus codices Florentinos, qui Corbeiæ inventi, et ad Leonem P. M. delati, nunc Florentiæ servantur: quorum si lectionem non usquequaque propugnavimus, nos vires non animus defecere: hinc vulgatis inhærebimus. *Salinerius.* Certe materni doloris significatio ab hac flebili oratione abesse non debebat. Forte illam τὸ *magis* tegit. Et vix est, quo id possit referri. Suspicor itaque legendum: *Luctumque communem, et matris, imbecillum tali super casu fœminarum animum, aliaque in eundem dolorem mæsta et miseranda dissereret,* vel *differret,* ut vult Lipsius, vel *diu ferret:* ut habent hactenus editiones. Nam *ferre* Latinis idem est, quod *loqui.* Unde, *ut ferunt, ferunt,* et quæ ejus generis plura alia, sicut apud alios, ita hunc leguntur. *Boxhornius.*

Aliaque in eundem dolorem mæsta] Accipiam Lipsii *differret.* Sed quid vult *in eundem dolorem?* An potius *colorem?* Sic videtur, id est, ejusdem modi, ut tacite simulata hæc omnia innuat. Cave tamen mutes. Nam sic loquitur noster l. XI. 'Et secuta sunt Claudii verba in eandem clementiam.' *Acidalius.*

Miseranda diu ferret] Emendo, *miseranda differret,* conjunctis vocibus quas diduxerant. *Lipsius.*

Cap. 50. *In villa, cui L. Lucullus*] De ea fere his verbis Plutarchus in Mario: 'Villam in Misenensi Marius amœnam et mollius exstructam pos-

sidebat, quam doceret virum militarem et tot bellorum victorem. Eam aiunt LXXV. ∞. denarium emisse Cornelium, nec multo post L. Lucullum quingentis millibus denarium et ducentis. Tantum brevi luxuria crevit, et civitas invaluit in abundantes opes.' *Lipsius.*

Neque fefellit: nam Tiberius] Quo pacto incertum an offensus, si iræ profunda dissimulatio, erat genuina veraque nota, quando ille acrius irasceretur? Tac. Ann. I. 13. 'Scaurum cui implacabilius irascebatur silentio transmisit.' Non pauci huc direxissent plaustra castigationum, quos inter si nomen profiterer, non inepte (reor) sic emendassem: *haud incertum an offensus, tantoque magis iram premens:* at solitum est æquor navigandum, ut brevia prætervecti, portum teneamus: verum quam falsus animi Egnatius, qui in suis ad Sueton. Castig. credit se recepisse in bene fida statione: *nec fefellit* Tiberium, qui offensus ac eo magis iram simulans: modus iræ Tiberii conjici poterat si plus minusve incaluisset: ad hæc faciunt quæ adduximus e nostro, *Scaurum cui implacabilius.* At si nec vultu, nec verbis affectus prodidisset, quis asseverare poterat eum rem advertisse, iramque dissimulasse? quod hic evenit. Τὸ *fefellit* καθηγικῶς est accipiendum, hoc sensu. Charicles tacto venarum pulsu, falsus non est Tiberium jam fini propinquare: vel studio brevitatis omittitur, *astutia*, vel aliquid simile: nimirum commentum non fefellit Chariclem: quibus hæc respondent: 'Charicles tamen labi spiritum nec ultra biduum duraturum Macroni firmavit.' At *nam* ornatus seu continuationis gratia positum est. Terent. Andr. 'Nam is postquam ex ephebis excessit Sosia Liberius vivendi fuit potestas.' Ad ultimum hæc est Cornelii mens. Tiberius (nec certum an astutiam cognovisset, eoque iram dissimulasset) integrari convivium jussit. De illis autem qui τὸ *fefellit* Tiberio attribuunt, libenter quæsierim, divini ne sint, vel si abnuunt, unde hujusmodi collegerint, quandoquidem Tiberii mores inprimis eorum interpretationes aversantur. *Salinerius.* Censeo tollendam particulam *Nam* pro supervacua. Sensus id clare demonstrat. Charicles per causam osculandi manum Cæsaream tentavit venam: nec eum decepit judicium de valetudine principis. Nam Tiberius, inquit, dubium an indignatus et numquid ea de causa magis iram celans, sed tamen jussit apparari convivium, et diutius solito accubuit. Quis non videt τὸ *nam* esse supervacuum, et turbare sensum, qui sine eo constat? Ergo putem mutandum esse τὸ *nam* in *eum*, ibique distingui, ut sit, *pulsu venarum attigit neque fefellit eum.* Supple Chariclem. Deinde: 'Tiberius incertum an offensus.' *Harlæus.* Non magis hic opus plaustris castigationum, quam plaustris nugarum, quas sæpe castigationibus opponit Salinerius. *Neque fefellit*, omnino vult intelligi *Tiberium*, non *Chariclem*. Neque latuit, inquit; neque hoc egit ita caute, ut Tiberius non sentiret dolum et arcana sua tentari. Argumentum hujus rei et Charicles et qui circa erant interpretabantur, quod tenuit hominem quasi cœna viatica prosecuturus, et apparatis epulis secum discumbere jussit, et solito longius in triclinio duravit, ut eum ambiguum redderet, seseque firmiorem probaret, quam fortassis arteria promisisset. Quidam gnari morum ejus, et quantopere nollet intima sua nosci, etiam graviter offensum dicebant, et ut hoc quoque dissimularet, magis benignitatem et amici honorem fingere. Hinc apparet vis et necessitas particulæ, neque ad divinos eundum. *Gronovius.*

Decimo septimo Calendas April.]

Haud dubie, *Septimodecimo*, ut malebant antiqui. Neque aliter apud Suetonium scribendum et pronuntiandum c. 73. *Gronovius.*

Mortalitatem explevisse] Omnino. Itaque acutissime Seneca Consol. ad Polyb. c. 31. blandiens Claudio: 'Dii illum Deæque terris commodent: acta hic Divi Augusti æquet, et annos vincat; ac quamdiu mortalis erit, nihil ex domo sua mortale esse sentiat.' Quem tamen locum nuper optimus Criticorum, ausus interpolare ex Mss. suis; me nolente: nam etiamsi Cæsar Senecæ præsens numen; haud ita tamen est, ut nihil habeat in corpore, obnoxium fato. Consulatur Ovid. Met. XIV. 600. ubi meminit Æneæ; item 804. ubi Romuli, sed et Met. l. XV. introducitur ab eodem poëta Venus animam Cæsaris Julii rapiens, *cæso de corpore.* Verum hæc alterius sunt loci: itaque manum abstineo. Interea adeat lector Ciceronis libros de Scipionis somnio; et videbit generi humano veluti commodatos; non redire tamen, unde venerunt, nisi animæ exuvias posuerint igne illo rogi supremo. *Gruterus.*

Tiberius finivit] Plinius vixisse illum ait annos septuaginta octo, menses quatuor. Dio septuaginta septem annos, quatuor menses, et novem dies. *Muretus.*

CAP. 51. *Mater in Liviam*] * in medium relinquo. Hæ sunt ad priores quinque Annalium Cornelii libros scriptæ notæ: respersæ emendationibus, magis ex opinione et conjectura, quam ex fide librorum, quos manuscriptos nobis legendi facultas fuerit. Neque opinor exemplar, quocum excusi libri conferri possint, alibi quam Florentiæ extare: quod alter ex Medicæis Pontificibus maximis bibliothecam dedicaturus, ex urbe transferri curavit, cum illud prius in cænobio Corbejensi repertum e Saxonia Quæstor quidam Pontificius Romam ad Leonem X. detulisset. Exinde in patria Æmilius Ferrettus archetypum illum relegit, cujus ad instar libri omnes impressi sunt. Neque vero mihi Florentia transeunti, visis quibusdam Pandectarum locis in Laurentii basilica, amplius quicquam per otium videre licuit. *Vertranius.*

Egregium vita famaque] Verba hæc, *egregium, occultum, subdolum,* ad quid referantur non video. Si ad vocem *tempora,* nescio an apte dicatur, occultum ac subdolum tempus. Quid si intelligas, *egit,* ut Venturius monuit? Ego dubito an sit legendum *egregius,* et deinde *occultus, ac subdolus.* Pichena. Quo respiciunt accusandi illi casus, *egregium, occultum, subdolum?* Non hercle habent, cum quo jungantur: ut habeant, scribam, dandi flexu, *egregio, occulto, subdolo.* Acid. At commode atque eleganter illa referri ad τὸ *tempus* docuimus Observationum I. 2. *Gronovius.*

Intestabilis sævitia] Muretus *inde stabilis sævitia.* Vix abest quin vere: tum vagum inter bona malaque fuisse vult, mox in sævitia stabilem et firmum. *Acidalius.* Adde l. V. c. 8. Sed cave vel sic vel quidquam mutes: nam *intestabilis* detestabilis. *Gronovius.*

ANNALIUM LIB. XI.

CAP. 1. *Nam Valer. Asiaticum*] Apparet hunc librum esse ἀκέφαλον. *Rhenanus.* Cum Romam veni, in bibliotheca Palatina, ab undecimo An-

nalium Cornelii libro, Ms. unum et alterum nactus exemplar, utrunque relegi, aliquotque diebus otiose tractavi, et quæ e rep. literaria fore credidi, suis locis ad libros sequentes accommodavi. In utroque sane chirographo acephalos liber hic est; ejusdemque auctoris de moribus Germanorum et de oratoribus libelli desiderantur. *Vertranius.*

A Lucullo cœptos] Manuscriptus habet in margine, *emptos* quibusdam magis placere. *Vertranius.* Florentinus codex habet, *cœptos;* non, *emptos*, ut editi, et Mss. alii, quos Lipsius vidit. *Pichena.* Quomodo a Lucullo emerit, 'illo qui nondum tempore natus erat?' Reducenda lectio vulgatior, *Lucullo cœptos;* cum ita quoque conspiciatur in Medicæo, quem Curtius Pichena, in Covarruviano, quem Andreas Schottus contulere; uterque amicus non e multis mihi et Musis. *Gruterus.*

Extollebat] Scripsimus, *excolebat*, quemadmodum et editio vetus habet, ab exemplari manu descripto dissentiens. *Rhenanus.*

Auri vim atque opes] In vulgatis est, *Caveri vim:* et turbant in restituendo loco Rhenanus et Maurus. Mihi veræ lectionis auctor Farnesianus liber in qua *auri.* e. littera superius adspersa: et historia ipsa, quoniam auri vis Asiatico caussa necis. Dio: Ὁ δ' Ἀσιατικὸς ἀφῆκε τὴν ἀρχὴν ὑπ' αὐτοῦ τοῦ πλούτου, ὑφ' οὗπερ καὶ ἀπέθανεν: et si otium est, adde reliqua, &c.* contineretur.' Quod Vertranius interpunctione juvari locum existimat, *per speciem b. moneret, Claudium caveret, vim atque opes:* quasi Sosibius Asiaticum monuisset, non Claudium: clare sequentia aspernantur. Denique quid hoc sit, vim esse principibus infensam? quasi non cuivis etiam e plebe. Nam omnis certe vis, omnibus mala. *Lipsius.*

Caveri vim atque opes] Codex Budensis hic notatus erat, ut alias compluribus locis rasus; præsertim hoc XI. lib. quem conatus fuit quidam ex vulgatis editionibus castigare. Sed tamen ejus voluminis prior lectio sic habebat, *caveri indeque opes, &c.* Legerim ego, *Cavendas opes.* Rhenanus. Alias, *Caveret vim.* Ferrettus. Vexavit ingenium Beati diverse scriptus hic locus. Equidem in iis, quæ a superioribus pendent, etsi sine illis constare liquido nihil possit; sic tamen locum interpunctum in plano ponere mihi videor, *moneret Claudium caveri, vim atque, &c.* id est, a Claudio caveret sibi Valer. Asiaticus reus cum Poppæa a Suillio delatus. *Vertranius.* Hæc sic resolvuntur; monuit Claudium ut caveret, *vim atque opes;* quibus Asiaticus fretus erat, *principibus infensas.* Alibi, 'orabantque caveri insidias mulieris semper atrocis:' τὸ *vis* non quæ infertur, ut opinatus est eruditissimus vir, sed ea de qua noster Ann. II. haud minus magnifica: 'quam nunc vi Parthorum aut potentia Romana jubentur.'. Verissima gnome, quæ ab his non infirmatur Aristotelis l. IV. Politic. οἱ μὲν ἐν ὑπεροχαῖς, &c. ubi ἰσχύος καὶ πλούτου Latine melius verti non possunt quam *vis et opum.* Salinerius. Ne quis de Lipsii emendatione ambigat, testor in Flor. legi *Auri vim atque opes.* Pichena.

Non extimuisse in concione pop. R. fateri] In libro regis Corvini, quem ex Budensi bibliotheca dono Jacobi Spigelii nactus sum, neque erat *in concione*, sed tantum *concionem*, neque verbum *fateri* illic comperi. Itaque suspicor sinceriorem lectionem esse, *non extimuisse concionem populi Rom. gloriamque facinoris ultro petere.* Rhenanus. * finem fecerunt.' Hæc Dionis sunt extrema libro LIX. quibus, alioqui subobscurus, hic locus illuminatur. Sed quoniam ita respondens Asiaticus de nece C. Cæsaris nihil confessus est, probo maloque scriptionem, quæ in Matthiæ Corvini Pan-

nonim regis codice ita habuit, *non extimuisse concionem populi Romani gloriamque*, &c. Vertranius. Asiaticus non fassus est, sed solum dixit. Xiph. in Calig. εἴθε ἐγὼ αὐτὸν ἀπεκτόνειν' i. *utinam ego eum occidissem*. Nihilominus absurdum non est, si dicamus per hæc verba Asiaticum quodam modo fassum, et insuper gloriam petiisse, præsertim cum oratione ageretur apud Claudium, qui absurdioribus adhibebat suam credulitatem. Suet. c. 29. ' nam illud omnem fidem excesserit,' &c. τὸ *ultro*, id est, *insuper*. Plaut. Amph. ' Quoniam herus quod imperavit, neglexisti persequi: Nunc venis etiam ultro irrisum dominum.' *Salinerius*. Flor. et plerique alii veteres habent verbum, *fateri*, atque in nonnullis etiam legitur, *in concione*, optimo sensu. Ideo textum restitui, olim a Rhenano sic imminutum: *non extimuisse concionem pop. R. gloriamque*. Pichena.

Dedita] Sic scriptum in utroque. Gabriel tamen Faërnus mavult scribi *didita*, pro sparsa, a verbo *dido*, quo Lucretius et Horatius utuntur. Ego nihil mutandum censeo, mihique Augerius Ferrerius, illi Dionysius Lambinus assentitur. *Vertranius*. Faërnus optima conjectura legebat, *didita:* quo verbo utitur sæpe Lucretius, cujus, si recte memini, est illud, *per terras didita fama*. Ursinus. Verbum, *didita*, a Lipsio repositum, Florentini auctoritate confirmo. *Pichena*. Tolle apices a fine vocum *dedita fama*, ut casu nominandi accipias, non auferendi. *Acidalius*. Fallit et fallitur. *Gronovius*.

Promptum haberet] Alter Vatic. *propretii haberet*. Nihil elicio, quod anteferam vulgatæ. *Lipsius*.

Cap. 2. *Suilio corruptionem militum*] Ex Florentino sic scripsi, ac deinde, *objectante:* nam minus recte in vulgatis, *Suilius:* et *objectare*. Pichena.

In omni flagitio] Malim, *in omne flagitium*. Rhenanus. Tolerari posset lectio publicata, abjecta præpositiuncula *in:* aliud enim est, *obstringi in omne flagitium;* aliud *obstringi flagitio omni*. Gruterus.

Postremum] Usurpat adverbialiter; ut l. I. ' perniciem aliis, ac postremum sibi invenere.' *Rhenanus*.

Victo silentio] Veteres, *indicto:* recte, ut prorupisse ad loquendum intellegamus, etsi silentium ante jussum. *Lipsius*.

Victo silentio] Par erat ut Asiaticus crimina dilueret, ubi accusator perorasset: verum ita excanduit ad Pathici nomen ut obloqui præmature coactus sit: itaque silentium vicit: quo fere significatu posteriora prolata sunt. Curt. l. III. ' videtis ne obstinatum ad tacendum? (inquit) num genu posuit? num supplicem vocem misit? vincam tamen silentium, et si nihil aliud, certe gemitu interpellabo.' *Salinerius*. Verbum, *victo*, a Floren. confirmatur: longe melius, quam *indicto*. Reis enim silentium nunquam indicebatur, licebatque accusationibus respondere. Supra dixit, ' intra cubiculum auditur:' ac paulo post, ' ingressusque defensionem.' Videtur sensus: Asiaticum, dum Suilius verba faceret, tacuisse; cum vero mollitiam corporis sibi objectari audiret, silentium vicisse. *Pichena*. Nescio quomodo, *indicto silentio*, minus huc quadret: quare retinuerim *victo;* ut hactenus tacuerit Asiaticus, et nunc demum proruperit in vocem. Codex Hispanus et Florentinus stant pro vulgata. *Gruterus*. Mss. disertim habent, *indicto silentio*. Quod non intellectum in, *victo silentio*, est mutatum. Hoc quidem commodum sensum, sed eo, quem vult Tacitus, minorem habet. Lipsius igitur probat, *indicto*, sed contra mentem Taciti interpretatur. Ut prorupisse, inquit, ad loquendum intelligamus, etsi silentium ante jussum. Atqui hoc falsum est. Paulo namque ante dixit Tacitus, ' Vinclis

que inditis, [Asiaticus nimirum,] in urbem raptus, neque data Senatus copia, intra cubiculum principis auditur.' Qui auditur, sive vocatus est ut audiatur, ei silentium non est indictum. Amicus noster, vir in his literis egregie versatus, ex, *indicto*, faciebat, *inciso silentio*, id est, interpellato. Sed, quod sciam, nunquam sic loquitur Tacitus. Et, quod ei probe cognitum est, genius auctoris et dicendi modus hic primas faciunt. Rectum est, *indicto silentio*. Id reus Asiaticus accusatori indicit, animi vir maximi; et tunc inprimis commoti, quod et sequentia ostendunt. Nisi potius velis a Claudio et Messalina, post hæc dicta, accusatori silentium indictum, tanquam ista sufficerent. *Boxhornius*. Quia codd. optimos auctores habet τὸ *victo*, quid moramur alterum, quod utcumque versabis, nihil ex eo sani exsculpes? Nec placet tamen, quod Salinerius et Pichena scribunt Asiaticum *vicisse silentium*. Qui enim ἀποκαρτερεῖ, nec se continet diutius, is vincitur, non vincit. Itaque silentium ejus victum est ab impudentia Suilii. *Victo silentio* est victa patientia. *Gronov*.

Funcium fato responderet] Malo, *respondere*. Nec scripsit aliter Tacitus. *Acidalius*.

CAP. 3. *Sed consultanti super absolutione*] Faërnus legebat, *consultantes*. *Ursinus*. Confusa hæc, et interpolata a mala et imperita manu Lipsius clamat, ut pæne totum librum. Vere. Nos tamen ista non male sic ordinabimus, ut structura orationis æquabiliter decurrat, et sententia nihil offendat. Lege: *Sed consultanti super absolutione Asiatici, flens Vitellius commemorat vetustatem amicitiæ, &c. quæque alia conciliandæ misericordiæ videbantur, secuta sunt Claudii verba, in eandem clementiam: et liberum ei mortis arbitrium permisit*. Vixque est, ut aliter Tacitus. De libero mortis arbitrio Curt. l. IV. 'Alii foribus ædium obseratis occupant liberum mortis arbitrium.' *Acidalius*.

Liberum ei] Satis confuse ista, ut pleraque omnia hoc libro: quem scio interpolatum a mala et imperita manu. Sententia tamen hæc ex Dione: ut subornatus Vitellius, quasi Valerii nomine culpam agnoscentis, peteret mortis arbitrium: idque a Claudio concessum. *Lipsius*.

Et mortis arbitrium] Id est, Vitellius curavit ut a Claudio permitteretur. Ad quam faciem dicta sunt: 'principes Musulamorum defectionem cœptantes securi percutit:' quo uno tantum hinc expedire te potes, ubi mihi animadvertas oro dolosam Vitellii pietatem: qui petendo specie miserationis levius genus mortis Asiatico, non modo imposuisset Claudio, qui lapis erat, sed os cuivis callidiorum sublevisset. *Salinerius*. Interpres est, qui mavult *super supplicio*, quam *super absolutione:* neque enim se capere, quo colore Vitellius potuerit effundere lacrimas ob novissimum amici casum et mortem ejus decernere, si princeps ostendisset se ad mitiora inclinare. Non legerat aut intellexerat parum, quæ præclare hic Mercerus. Et miror ipsum Lipsium admonendum fuisse. Tacitus enim suavissimo lepore, &c.* *Gronov*.

Hortantibus dehinc quibusdam] Excidit vocula, puto: scribendumque *quibusdam ad inediam:* si non imposuit olim mihi Orbilius meus. *Lipsius*.

Hortantibus deinde quibusdam inediam] Nihil opus addita vocula *ad*. Sæpius enim præpositio neglecta optimis auctoribus, in quos nihil juris Orbilio; imo ne Grammaticis quidem. *Gruter*. Qui tam laxe omnia donat, nihil donat; aut valde turbat minus exercitos, quasi nihil non liceat. Aliter igitur agendum dicendumque et Orbilio et Grammaticis minime intercedentibus, neque in contrarium sibi jus aliquod prætendentibus, veteres dixisse et *hortari aliquem* et *hor-*

tari ad aliquid et *hortari aliquid:* quod si quis negavit, qui Orbilii personam Grammaticive gereret, non negavit ut Orbilius aut Grammaticus, sed ut peccans Orbilius aut Grammaticus. Dedimus auctoritates ex Attio, Ovidio, Justino vel Trogo, Seneca, Statio ad duos horum postremum nominatos. Accedat Gellius XIII. 22. 'Hæc mera veritas Tusculani hominis plus, hercle, promovet ad exhortandam parsimoniam sustinendamque inopiam, quam Græcæ præstigiæ.' Accedat, ut etiam defendatur, Vegetius lib. primi cap. 28. sic proscribens: 'De adhortatione rei militaris Romanæque virtutis.' Lemma ridiculum, inquit P. Scriverius: adhortatur auctor ad rem militarem Romanamque virtutem; non Virtus aut Militia ipsa loquitur: quare scribe, *ad rem militarem Romanamque virtutem.* At, o bone, qui adhortatur ad rem militarem Romanamque virtutem, is juxta commode, et exquisitius etiam, dicitur *adhortari rem militarem Romanamque virtutem*, aut facere vel scribere *hortationem rei militaris et Romanæ virtutis.* Quid ipso de Cicerone dicam? lib. VII. ad Atticum epist. 14. 'Pacem quidem hortari non desino.' Sic certe lectum olim: et sic in Ms. est Helmæstadiensi. Quare vellem, quibus Mss. plurium copia fuit, non tam negligentes transiisse hunc locum, et verbo attigisse, qua fiducia subjecerint: *Equidem ad pacem hortari non desino.* Nam et sic ad Atticum VII. 2. 'partes istius officii sunt pueri Ciceronis sive jam adolescentis; quod quidem illum soleo hortari.' Et ad Q. fratrem I. 1. 'Sed quid ego te hortor, quæ tu facere potes tua sponte?' *Gronov.*

Et usurpatis quibus insueverat] Ex veteribus libris restitui copulam *et.* Pichena.

Quam quod fraude muliebri, et impudico Vitellii ore caderet] Rotundior longe meo judicio, ordo orationis, si recisis *quod* et *caderet*, scriberemus; *quam fraude muliebri, et impudico Vitellii ore.* Gruterus. De particula subscribo: et vitium est, quale apud Livium XXVIII. 43. curavimus: verbum facile tolero. *Gronov.*

CAP. 4. *Pergitque Suilius addere reos*] Videtur legendum *agere reos:* nisi verbum *addere* Tacitus ex antiquo aliquo sumpsit Scriptore. *Ursin.* Muretus voluit *agere.* Acidal. Neque corrigendum est, neque hoc magis ex antiquo auctore sumptum quam ex quotidiana Romani oris consuetudine, nobis ex sat certis auctorum locis observanda, qua *addere* est augere, vel alios aliis addere. Infra hoc libro: 'Ac novas literarum formas addidit,' id est, Invenit et prioribus addidit. Lib. I. 'Idem annus novas cærimonias accepit addito sodalium Augustalium sacerdotio:' i. instituto et addito iis, quæ antiquitus habebantur. Tale Plinii XXII. 7. 'Addidere vivendi pretia deliciæ.' Quod etiam non cepere, ut ibi docemus. Sic igitur *addere reos* est alios corripere et Poppææ atque Asiatico addere. *Gronov.*

Equites Romanos illustres] Qui sunt Equites illustres? Neque enim temerarium est certe, quod totiens is titulus repetitus. Ut Ann. l. IV. 'Eques Romanus ex illustribus Curtius Atticus.' Lib. VI. 'Pater quoque illustris eques Romanus ac frater Prætorius.' Lib. XV. 'Die pacta Tiberius Alexander illustris eques Romanus, minister bello datus.' Hoc ipso libro: 'Eadem constantia et illustres equites Rom. cupidos maturæ necis fecit.' Suspicor ego sic dictos, &c. * redirent ad equestrem. Verba sunt Dionis lib. LIV. Τὴν δὲ δημαρχίαν ὀλίγων σφόδρα αἰτούντων, ἐνομοθέτησεν, ἐκ τῶν ἱππέων τῶν μὴ ἔλαττον πέντε καὶ εἴκοσι μυριάδας κεκτημένων προβάλλεσθαι τοὺς ἐν ταῖς ἀρχαῖς ἕνα ἕκαστον, κἀκ τούτων τὸ πλῆθος τοὺς ἐνδέοντας αἱρεῖσθαι· εἰ, μὲν καὶ βουλεύειν μετὰ τοῦτο ἐθέλοιεν, εἰ

δὲ μὴ, ἐς τὴν ἱππάδα αὖθις ἐπανιέναι ἐξεῖναι. Qui ergo in hoc seminario Senatus equites, dicti illustres. Reperio et insignes, ut hoc libro: 'Samius insignis eques Romanus.' Item *splendidos*, ut Plin. Epist. l. VI. 'Passienus Paulus splendidus eques Rom.' et alibi idem: 'Scribis Robustum splendidum equitem Rom.' Et Cicero ipse non semel in Verrem. Sed hi duo tituli infra illum non dubie: et a fama ducti, opibusque. Alii ab istis Illustres sunt, qui in Codice Justinianæo, et Cassiodoro. *Lipsius.*

At causa necis ex eo] Malim deleri illud *At*, vel certe scribi *Et*. Non enim alias recte consequatur postea, 'Verum nocturnæ quietis species,' &c. *Acidal.* Flor. *Ac causa necis ex eo.* Pichena. Edd. vett. non agnoscunt illa *ex eo:* et possunt sane abesse, nullo auctoris incommodo. *Gruterus.*

Valerii et Poppeæ congressibus] In volumine Budensi scriptum est; *in Nestoris et Poppeæ congr.* Hinc reposui; *Quod domum suam M. Nestoris et Poppeæ congressibus præbuissent.* Histrio fuit M. Nestor, intimus Messallinæ, cujus sæpe ministerio abusa est. Proinde trucidata Messallina, inter eos qui illius sævitiæ ac libidini inservierant M. Nestor quoque est interfectus. Id quod in hujus libri fine commemorat Tacitus, quanquam in vulgatis editionibus eo loco *Mnester* legitur pro *M. Nestor*, cujus Seneca mentionem facit in ludicro libello de morte Claudii Cæsaris, quem nos olim Scholiis exposuimus, pro *noster Pantomimus, Nestor Pantomimus* reponentes. Eum locum infra citabimus. *Rhenanus.*

Spicea corona evinctum] Quæ Cereris propria, et sacerdotum item Arvalium, ut Plinius notat l. XVIII. c. 2. Corona ea, alias non infelix, omen triste habuit quod spicis esset retro conversis: sicut quod ante pugnam in Philippis, corona inversa Cassio imposita. *Lipsius.*

Gravitatem annonæ dixisset] Vel *prædixisset*, vel *significari dixisset.* Rhenanus. Nisi verbum *gravitatem* Tacitus ex antiquo sumpsit Scriptore, libentius legerem, *caritatem:* nam *caritatem annonæ* usurpavit Cicero et alii etiam scriptores. *Ursinus.* Muretus *caritatem.* Male lib. VI. fuit, 'gravitate annonæ juxta seditionem ventum.' *Acidal.*

Vergente autumno] Farnes. *vertente.* Lipsius.

De admissis Poppææ sentiam] Flor. corrupte: *de admissis Poppææ assen essentiam.* Alii duo Mss. in eadem bibliotheca Medicæa non adeo veteres, *assentiam.* Talia mendosa loca non pigebit aliquando adscribere, ut alii cogitent. *Pichena.*

Cap. 5. *Magistratuum munia*] Farnes. *nece*, refert, pro, *munia.* Deleo vero utrumque, ut glossema: scriboque, *cuncta legum et magistratuum in se trahens.* Lipsius.

CCCC. *nummorum millibus*] Hæc summa nostro ære decem millibus ducatorum valet, quandoquidem illud constat, mille nummis sestertium argenti æstimati, esse autem sestertium libras duas et semissem, hoc est, uncias argenti XXX. quæ plus minus XXXV. nostros coronatos æquant pretio. *Alciatus.*

Legem Titiam flagitant] Hac lege tenebantur advocati, qui mercenariam clientibus operam præstabant. Invehitur Ausonius in mollitiem Jurisconsulti, eumque deridet, quod *legem Titiam non metueret;* quod enim indoctus erat nihil lucrabatur. *Alciatus.* Idem quod de *Titia* hic, de *Cincia* Cornelius l. XIII. scripsit, et consimiles observatos locos de Jctorum historia, in Julio Paullo retuli. Aliis autem ex suspicione visum est, pro *Titia*, legem *Cincia* legi hoc loco debere: quibus lubens subscripserim, cum uterque liber Palatinus ita scriptum habeat. Vetus tamen lectio, et

quidem a doctis, vulgo ab aliis retinetur, ob D. Ausonii Epigramma 91. 'Jurisconsulto, cui vivit adultera conjux, Papia lex placuit, Julia displicuit. Quæritis unde hæc sit distantia? semivir ipse Scantiniam metuens, non metuit Titiam.' Verum aliter multo quam alii exponunt, versus illos interpretor: quis lepidius, ingeniosi judicabunt. Sensus autem est: JCtus legis Papiæ præmia tributa maritis consecuturus, uxorem duxit: quacum vivens, in sponsionem cum altero de ejus pudicitia venit, exindeque uxoris adulteria rescivit: sic ei, qui nihil antea mali suspicabatur, placuerat lex Papia: dein displicuit lex Julia de adulteriis coërcendis, ex qua dimittere uxorem coactus est. Fuit autem in placitis ita varius, qui muliebria passus in prostitutos metuens legem Scantiniam, dum petitos mares quam fœminas et alios eidem, cui ipse est, libidini mancipatos omnes credit, juris scilicet legumque peritus non metuit legem Titiam, id est, ausus est de turpitudine propria, uxorisque detegenda, non virtutis causa, sponsionem facere, quod lex Titia et Cornelia vetuit, apud Martianum lib. v. Regularum. D. de aleatoribus. Quæ si aliis tam vera quam mihi verosimilis interpretatio videtur, jam de legum albo et ex hoc loco, supposita pro *Cincia* de muneribus, *Titia* lex eradenda est. *Vertran.*

Cap. 6. *Ne fidem quidem integram manere*] Quum conjunctio *quidem* non sit in exemplari scripto, maluimus legere, *Nec fidem integram manere.* Nam hanc particulam etiam in sequentibus sæpe reperi infultam a castigatoribus. *Rhenanus.* Editio Veneta non infimæ notæ præferebat *ne fidem quidem;* efficacius quam alii *nec fidem.* Freinshem. Quum Rhenani lectionem, e Budensi proditam, neque ex Vaticanis Vertranius et Lipsius, neque ex Florentinis Pichena sollicitarint, verosimile est eos codices istam adfirmasse. Illa autem non infimæ notæ editio non magis quam Frobeniana an. 1519. quam Aldina 1534. et omnes quæ præcesserunt Rhenani recensionem, habent et hanc et alias audaciæ primitus edentium notas: quos eadem, opinor, efficaciæ objecta inanis species a veteri scriptura discedere compulit. *Nec fidem* est quod alii exprimerent, *Sed nec fidem*, vel, *Nec vero fidem.* Gronov.

Quod si in nullius mercedem negotia tueantur] Facile credo esse hic aliquid scabri. Lipsianæ ad marginem ostendunt in Mss. esse *negotiantur.* Forte: *Quod si in nullius mercedem negotia eant, pauciora fore.* Sic l. III. 'qui neque servatus in periculum reipublicæ, neque interfectus in exemplum ibit.' Lib. XIV. 'Itur in principis laudes.' *Gronov.*

Meminissent C. Asinii] Omisi verba, quæ non repperi in libris scriptis, aliunde inculcata. *Lipsius.*

Ad summa provectorum] Codex Budensis habet, *ad summa provectos;* et est non absurda lectio, si quis recte distinguat, nempe hoc modo: *Meminissent T. Galbæ, C. Asinii, et Messallæ, ac recentiorum Arruntii et Eserníni. Ad summa provectos, incorrupta vita et facundia.* Subauditur verbum, *esse:* nam illud, *ad summa provectorum,* plane durius est. *Rhenanus.* Hic quoque Venetum sequimur, *provectorum:* alii, *provectos.* Freinshem. Videtur quidem rotundiorem facere periodum τὸ *provectorum:* et ideo sic ausi corrigere, qui primas editiones curaverunt. Sed neque spernendum est, quod constare membranis clamat mihi silentium eorum, quibus harum copia fuit. Livium imitatus dixisset: *Quos ad summa provectos.* Id pronomen omissum brevitatem Taciti haudquaquam dedecet. *Gronov.*

Et postquam annuit tacens] Veteres, *tacere.* Lego, *postquam annuit, agere incipiunt.* Lipsius.

Postquam annuit tacere] Hic surrepsit *tacens* sive *agere*. Mihi autem *tacere* placet: transitque in vim nominis, ut *vivere*. Salinerius. Flor. lectio: *postquam annuit, tacere incipiunt:* ac supra, alia manu, sed antiqua, scriptum est, *agere*. Pichena. In quibusdam pro *tacens* est *tacere*, ex quo formem *jacere*. Sic: *postquam annuit, jacere* (hoc est serere, disserere, proloqui non continua oratione, sed velut interjungentes) *incipiunt*. Freinshem. Posses hæc accipere de ea facundia, quam mutam vocat Cassiodorus: de qua illud Ovidii: 'Sæpe tacens vultum, verbaque vultus habet:' quæ et gestibus peragitur. Sed cum in Mss. sit *tacere*, lege *Postquam annuit placere*, scilicet, ut loquerentur, *incipiunt*. Boxhorn.

CAP. 7. *Quem ullum tanta superbia esse*] Codex Budensis habet; *Quem illum tanta superbiæ esse*. Rhenanus. Etiamnum prætulimus Venetam lectionem, *quem ullum;* communi, *quem illum*. Freinshem.

Quis se alienis negotiis intendat] Bene *intendat:* etiam omisso *se*. Quid tamen si, illo retento, pro hoc legas *impendat?* Acidal.

Nisi cujus fructus ante prævidetur] In cod. Budensi manifeste legitur, *providerit*. Et quid erat opus hoc mutare? Subanditur autem *quisquam* aut *ipse*. Rhenan. Malim, *fructum:* at verbum, *præviderit*, reposui ex Flor. Vulgo, *providerit*. Pichena.

Qui a republica] Quidam scripti, *qui et a:* ex quo Pichena, *quieta rep.* et mox deinde, *petere*. Assentior. *Lipsius.*

Quieta Rep. nulla nisi pacis emolumenta petere] Hanc lectionem ex Flor. elicui, in quo legitur: *qui et a Rep.* unde vulgo, *qui a Rep.* Optimo ergo sensu respondent verba, *quieta Rep.* ad superiora, *bellorum præmiis refertos.* Nos (inquit) modici senatores, quibus in hac imperii pace bellorum præmia non possunt contingere, satis habebimus, si pacis emolumenta, id est, eloquentiæ fructus, nobis relinquatur. *Pichena.*

Cogitare plebem] Displicent quæ scripsi olim, et induco. Vett. *cogitaret*. Scribo, *cogitare et plebem, qua toga enitesceret:* id est, Etiam quemvis e plebe occupatum esse, ut emergeret se, et nitidiore toga uti posset. Sed revera (iterabo hunc animi mei sensum) et narrationes et orationes istæ, turbatæ, concisæ. Confer, sodes, hunc XI. librum, cum uno quovis e primoribus: jurabis elapsum eum imperitorum manibus, velut e pugna aliqua Cannensi. *Lipsius.*

Cogitaret plebem qua toga enitesceret] Diu cum hoc loco sumus luctati, nihil nos adjuvante codice scripto. Deprehendimus tandem pro *cogitaret* legendum *cogitare*, et *qua* non pronomen hic esse, sed adverbium pro *quatenus*. Itaque circumflexum accentum super imposuimus, ne se lector hic torqueat. *Cogitare plebem, quâ toga enitesceret*. Sensus est, cogitare plebeios, quo pacto sese altioribus ordinibus inserant, atque in senatum allegantur. *Rhenan.* Valeant emendationes: hæc reddunt optimum sensum. Suilius et Cossutianus (inter multa, quæ jaciebant, ne pretium aboleretur patronis causarum) hæc inserunt, opus esse pecunia, qua ipsi decoris vestibus instruerentur: quod eo tempore plebs ludos faceret oratores pannis obsitos, quippe quæ inania tantum probaret. Juven. Sat. VII. 'Et tamen hoc ipsis est utile, purpura vendit Causidicum, vendunt amethystina: convenit illis, Et strepitu, et facie majoris vivere census.' Hæc Satirographus: quæ tamen ipse ferre vix potest: 'Cum tu multitia sumas, Cretice, et hanc vestem populo mirante perores, En habitum, quo te leges ac jura ferentem.' Nec antea Demostheni condonata sunt: illi vitio data κομψὴ χλανὶς: et μαλακοὶ χιτωνίσκοι, i. *vestis elegans, molles tuni-*

culæ. Gell. I. 15. *Saliner.* Videtur sensus: Etiam plebs cogitat, quomodo per togam, id est per eloquentiæ studia, possit ad facultates et dignitates pervenire. At Flor. habet, *cogitaret*, ut forte velit, ipsum Principem ad plebeios etiam animum advertere, qua ratione valeant emergere, togaque clarescere. Nulla enim iis alia spes reliqua, si studiorum pretia tollantur. Quid si pro *qua*, legas *quæ*, ut de parte illa plebis intelligat, quæ aliquando honores adipiscebatur, non etiam de infima? *Pichena.*

Etiam studia peritura. Ut minus decora hæc, ita] Hactenus editi, *etiam studia peritura ut minus decora. Hæc ita:* quæ lectio cum meo suasu mutata sit, ad causas mutationis indicandas obligatum esse me sentio. Primo itaque nego commodum habuisse sensum: quid enim studia *minus decora* videbuntur, si pretia tollas? immo hercle si hæc magis respicias, haud facile atrociorem iis injuriam inferas: quæ et Ulpianus eleganter monet l. I. § 1. de extraord. cognit. 'pretio nummario non esse dehonestanda.' Unde et Themistius invehitur in eos, qui mercede docent, sophisticum id esse dicens, in Oratione 4. Posteriora autem verba: 'Ut minus decora hæc, ita,' &c. conjungenda esse duxi particulis *ut, ita*, hoc volentibus, quæ sibi sic opponi solent: quemadmodum *etsi* vel *quidem* et *tamen*. Est ergo sensus: Hæc quidem ut pro sordido lucro dicta, non satis esse decora reipub. sed tamen adesse dicentibus rationes, propter quas non omnino repudiari debeant. Hæc ergo particularum istarum sic oppositarum vis est: quarum usus apud nostrum frequentissimus, ut H. III. 56. 'Ut terrorem Italiæ, &c. ita haud dubium.' H. I. 7. 'Ut avaritia et libidine fœdum et maculosum, ita cogitatione rerum novarum abstinuisse.' H. II. 50. 'Ut potior utroque Vespasianus, ita bellum horrebant.' H. III. 29. 'Ut ad præsens disjecit obruitque quos inciderat; ita pinnas ac summa valli ruina sua traxit.' H. II. 37. 'Ut concesserim, &c. itaque neque Paullinum,' &c. XIV. 45. 'Ut nemo unus contra ire ausus est, ita dissonæ voces respondebant.' XVI. 7. 'Ut palam tristem, ita recordantibus lætam.' XIV. 24. 'Ut nullis ex prælio damnis, ita per inopiam et labores fatiscebant.' XV. 16. 'Ut augendæ infamiæ composita, sic reliqua non in obscuro habentur:' nisi forte eo loco pro *sic* legendum est *sint*. Quapropter ita quoque scribendum arbitrer H. I. 52. 'Vitellius ut apud severos humilis, ita comitatem vocabant,' &c. et apud Liv. XLI. 20. 'Rhodiis ut nil unum indigne, ita omnis generis dona dedit.' *Freinshem.*

Usque ad dena sestertia] JCti tradunt licere advocato in singulas causas pro honorario centum aureos accipere. Hanc summam eamdem cum HS. X. arbitror, cum centeni nummi aureo pensentur, et *decem sestertia* decem millibus nummorum sestertiorum valeant: qua æstimatione consequens est æstimari aureum antiquum undecim libris, assibus quinque nostris, hoc est, duobus ducatis coronatis cum dimidio. *Alciatus.* Vide ad hunc locum quæ scripsimus Pecuniæ Veteris II. 5. *Gronov.*

Quem egressi] Vulgo *quæ egressi*; nec male, ut ad sestertia referatur. Potior tamen mihi Floren. lectio, *quem*, id est, quem modum. Sic lib. XIII. in princ. 'Pallas tristi arrogantia modum liberti egressus.' *Pichena.*

Cap. 8. *Conjugique ac filio ejus præparaverat, unde metus ejus, &c.*] Malim deleri posterius *ejus*. Muretus etiam *properaverat* scribit. *Acidal.* Nihil certius mihi quam Tacitum scripsisse *properaverat*, quod et Mureto visum. Ut l. II. 'petiturum se vitam quamvis nocenti, nisi voluntariam mortem properavisset.' L. I. Cod. de his qui par. 'Si quis parentis aut filii aut

omnino adfectionis ejus, quæ nuncupatione parricidii continetur, fata properaverit.' Virgilius Æneid. IX. 'an sese medios moriturus in hostes Inferat, et pulcram properet per vulnera mortem.' Vulgatum vix Latinum est, neque elegantius *paraverit*. Gronov.

Gotarzem perturbat] Castigavimus, *proturbat*. Rhenanus.

Proximas præfecturas corripiat] Varia hujusce dictionis est significatio. Agennius Urbicus libro de controversiis agrorum, 'præfecturas eos agros' dici auctor est, 'qui cum alterius jurisdictionis essent, principis placito alicui civitati ascribuntur.' Sunt et præfecturæ dictæ, munia præfectorum. Ausonius: 'Præfecturarum titulo tenuere secundo.' Sunt enim quatuor dignitatum in jure civili ordines, *illustres*, *spectabiles*, *clarissimi*, *perfectissimi*: ex his *præfecti* sunt spectabiles: ut merito dictum sit, *secundum his titulum dari*. Sed et non absimili significatione in Assyriis et Medis præfecturæ erant. Sic enim vertit Plinius, quos Græci *νόμους*, Herodotus etiam *σατραπείας* appellavit, ut Laur. Valla infelicissime *portiones* transtulerit. *Alciatus*.

Cap. 9. *Simul Ibero*] Alii *simulque Ibero*: sed nihil opus copula *que*, cum particula *simul* per se conjungendi vim habeat. Ergo Venetam lectionem præferendam duximus. *Freinshem*.

Nec enim restitere Armenii] Scripti codicis lectio, *resistere*, id est, *resistebant*. Rhenanus.

Deinde literis Cæsaris coërcitus] Brevius Flor. *dein literis Cæsaris*. Idem paulo infra: *dein prævaluit Gotarzes*. Pichena.

Fœdus repente faciunt] Non, ut in libris hodie, *jaciunt*. Bene etiam Maurus, *iciunt*. Porro an hic *Bardanes* sit, quem in eo tractu, regem a se visum et conventum Apollonius apud Philostratum dicit, nescio. Ætas patiatur: sed et ibi notatur, 'pulsum eum regno fuisse, et tertium tunc annum iterum regnasse.' Lib. I. *Lipsius*.

Fœdus repente faciunt] Exemi quod erat, *jaciunt*: neque enim id unquam verbum, a quoquam scriptore, in hac significatione usurpatum est. Contra auctores omnes Latini sermonis scientes, fœdus *icere* dixerunt: de cæteris Cicero, Virgilius, Livius, Suetonius, et hic noster Cornelius sup. lib. IV. non *jacta*, sed 'icta nobiscum fœdera;' et infra l. XII. non *jecerant*, sed orsos Bizantios sermonem suum a 'fœdere, quod nobiscum icerant,' scripsit. *Vertranius*. Lego, *fœdus repente sanciunt*: nam Annal. II. ita noster, 'sanciendo fœderi.' Lib. XII. 'hortari Mithridatem ad sanciendum fœdus.' *Aurelius*.

Gotarzes fratri patefecerat] Ita reposuimus, pro *patefecit*. Rhenanus. Muretus *patri*. Nescio unde aut quare. *Acidalius*.

Potiorque Bardanes] In scripto non est adnexa particula, *que*. Et quid erat opus addere, quum brevitati Cornelianæ magis conveniat eam abesse? *Rhenanus*.

Cap. 10. *Exin validissimas præfecturas invasit*] Hic locus meo judicio recte fuit castigatus, quum in scripto volumine legatur *invisit*, sed perperam. *Idem*.

Et reciperare Armeniam *] Non sanus locus: de quo velut in tenebris micabo. Libri scripti voce auctiores, *reciperare Armeniam habebat*. Et rectumne illud? ut sit Græcorum *ἔχω*, *ἀντὶ τοῦ δύναμαι*: quomodo Cicero, Appuleius, Agellius, aliique e Latinis interdum. An, *harebat?* an, *audebat?* verbum quidem infarciendum est, ruenti sententiæ sustentandæ. Veneta editione, *reciperare Armeniam parabat*, expressum invenies. In Vat. opt. (siquid hoc ad rem) *habeat*, scribitur: littera alia superne adjecta. Quid si etiam, *reciperare Armeniam ibat?* sive *vadebat?* Lipsius.

Et reciperare Armeniam parabat] Hic verbum *parabat* est infultum postea, nam Tacitus scripsit: *Et recuperare Armeniam, ni Vibio, &c.* id est, recuperabat. Testatur id Codex Budensis. *Rhenanus.* In v. c. est: *Exin validissimas præfecturas invisit, et recuperare Armeniam parabat, ni Vibio, &c.* Ursinus. Omnes hunc locum quasi labentem tibicine suffulciunt: sed (libere dicam) nec eo sine dedisset ruinam. *Recuperare,* id est *recuperabat:* noster Ann. l. I. 'hæc atque talia agitantibus gravescere valetudo Augusti.' At *recuperabat* sibi sumit vim *recuperasset,* ut in ejusmodi fit. *Salinerius.* Hic abstineo manum. Sed Florent. tantum lectionem corruptam auctioremque refero: *exin validissimas præfecturas invisit, et recuperare Armeniam habeat, ni Vibio Marso, &c.* Pichena. Lipsius varie. Mihi ex omnibus nihil præter ipsam scriptorum librorum lectionem placebat, *Reciperare Armeniam habebat.* Vel Mureto assentiar, qui e vulgata simpliciter, *Et reciperabat Armeniam, ni a Vibio, &c.* Acidalius. Corrigo: *et reciperaret,* vel *reciperasset Armeniam:* etsi non improbem correctionem Lipsianam. *Harlæus.* Optime Rhenanus et Salinerius. Vide Observat. I. 14. *Gronovius.*

Ad flumen Ginden] Codex Budensis, *ad flumen Sinden.* Rhenanus. Corruvianus habet, *Sindem.* Vertranius.

Longinquam quamque aspernabatur] Particulam *quamque* errore librarii repetitam induximus. *Rhenanus.*

Nec enim cuiquam ante Arsacidarum tributa illis de gentibus parata] Docuit regius liber conjunctione *enim* expuncta, pro *parata* scribendum *parta,* sententiamque legendam absque parenthesi hoc modo, *quibus opes suas testabatur, nec cuiquam ante Arsacidarum tributa illis de gentibus parta, regreditur.* Quamquam nihil mali sit, si clausula parenthesi includatur. *Idem.*

Subjectis intolerantior] Iterum putem ob causas modo mihi dictas ponendum *intoleratior.* Grotius. Jam diximus *curis intolerantibus* pro intolerandis dixisse Lævium: ut *intolerantior* possit esse minus tolerandus. *Gronovius.*

Paucos inter senum regum] Muretus, *paucis inferiorem regum.* Supervacne et male. Non respexit vir bonus præcedentia verba illa, *primam intra juventam.* Acidalius.

Parthorum res, inter ambiguos, quia in regnum acciperetur. Multi, &c.] Muretus sic distinguere maluit: *Parthorum res. Inter amb. q. i. r. acciperetur, multi.* Ego, ut vulgo est, relinquo. *Acidalius.*

Prolem Phrahatis] Non filium, ne erres, sed nepotem ex Vonone. Ipse Tacitus infra. *Lipsius.*

Potitusque regia] Vat. opt. *regiam.* Itaque scripsit. *Idem.*

Potitusque regiam] Vulgati non minus recte, *regia:* tamen quia Lipsius testatur, in Vat. codice legi, *regiam,* et Flor. congruit, eam vocem reposui. *Pichena.*

Permitti Meherdatem] Viri summi proniores erant in *remitti.* Sed controversiam minime movendam scripturæ receptæ, satis ostendi Notis meis ad Martialem Epig. X. 12. 'Ne vivam, nisi te, Domiti, permitto libenter.' *Gruterus.* Ad hunc Martialis locum adde, si libet, quæ scripsimus Observ. II. 13. *Gronovius.*

CAP. 11. *Equis ludicrum Trojæ*] Ut scripsit Suet., ludus ipse quem vulgo *Pyrrhicham* appellant, *Troja* vocatur: cujus originem expressit in libro de lusibus puerorum: adhucque superest descriptio Virgilii Æneid. l. v. peditum tamen proprie Pyrrhicha saltatio est, apud Athenæum XIV. 12. Troja vero ludus puerorum, qui turmatim se invicem ex equis peterent: unde formatum vulgare *Torniamentum,* quasi *Troiamentum.* Vertranius.

Miraculis adsimilata] Ita Flor. vul-

go, *assimulata*. Pichena. Ego hanc notam potius ætatis in librario puto, qui Tacitum et æquales ejus nunquam *similare*, ut sequiorem ætatem, scripsisse arbitror; et de eo ad Statium dicere cœperam. *Gronovius.*

CAP. 12. *Juniam Syllanum*] Muretus, *Juniam Silanum*. Acidalius. Ita l. XIII. non semel. Male vulgo, *Syllanum*. Pichena.

Egressibus adhærescere] Sic l. v. de Nerone: 'Cujus ne modicos quidem egressus tolerarent.' *Rhenanus.*

CAP. 13. *Severis edictis increpuit*] Sic melius ex Flor. *edictis*, quam vulgo *dictis*. Lib. v. 'increpitaque per edictum plebe.' Lib. XIV. 'Tum Cæsar populum edicto increpuit.' *Pichena.* Sequor quod expressit Covarr. codex, *Severis edictis*: ita scripsisse *Tacitum* inde evincas, quod id quoque restet in Ms. Florentino, et ita solebant imperatores. *Gruterus.*

CAP. 14. *Et antiquissima monumenta*] Lego, *ea antiquissima*. Lipsius.

Et antiquissima monimenta] Pro *et* substituam *ea*, totamque periodum includam parenthesi (*ea ant. monimenta memoriæ humanæ impressa saxis cernuntur*) *et litterarum*, *&c.* Freinshemius.

Arcade ab Evandro] Sive a Carmenta ejus matre, ut visum aliis. *Lipsius.*

Et forma] Antiquior lectio. *Et formæ*, Rhenanus. Plin. VII. 58. 'Veteres Græcas fuisse easdem pæne, quæ nunc Latinæ, indicio erit Delphica tabula antiqui æris, quæ est hodie in Palatio dono principum Minervæ dicata in Bibliotheca, cum inscriptione tali, Ναυσικράτης Τισαμενοῦ 'Αθηναῖος ἀνέθηκεν.' *Ferrettus.* Verba Græca, NAVSIKRATES. TISAMENO. ATHENAIOS legit Josephus Scaliger: NAYΣIKPATEΣ. TIΣAMENO. ATHENAIOΣ. ANETHEKEN. *Salmasius.*

Claudius tres literas adjecit] De iis literis, quæ in antoribus exstat memoria, ita exstat, ut tertiæ nobis ignota forma, duarum a nobis indagata sit. De priore sic accepi: Syllabæ sono in his nominibus declarando, *divus*, *clivus*, *rivus*, *servus*, repertam esse novam literam Ⅎ. quæ in hoc nomine VIⅎVS in antiquis spectationibus etiamnum aspicitur, et apud Agellium Digamma Æolicum appellatur, l. XIV. 5. quod in Latio desideratum, et a Claudio non inutiliter adjectum ait M. Fabius l. I. 4. et 13. De altera comperi, cum S præpositum P loco ψ Græcæ fungeretur, pro duabus illis literis Claudium Cæsarem in Latium induxisse antisigma, et hac figura)(scribi voluisse: de quo testis est Priscianus l. I. ubi de accidentibus literæ. De tertia Velius Longus hoc habet in lib. de Orthographia,' quem manuscriptum apud Strossium egomet Romæ legi: 'Claudius princeps,' inquit, 'novam quandam literam excogitavit similem ei notæ, quam pro aspiratione Græci ponunt, per quam scriberentur illæ voces, quæ neque secundum exilitatem literæ, neque secundum pinguedinem sonant, ut Viro et Virtute: neque rursus secundum latum literæ sonum enunciarentur: ut in eo quod est, Legere, Scribere.' Quibus verbis significat tertiam Claudii literam R leniendo inventam fuisse. Sed licet Cæsar hæc non sine ratione induxerit, nulli tamen ausi sunt antiquam scripturam mutare, et, ut ait Priscianus, *consuetudo superavit*. Vertranius. Hoc idem Suetonius ait. Sed tres literæ, quæ fuerint, non scribit. Unius certi sumus ex titulis, ut *amplia*ⅎ*it*. Alteram existimo fuisse II pro H Græco: tertia litera quæratur, et fortasse pro ω aliqua nota. *Ursinus.*

In ære publicandis plebiscitis] Ego vero cum Imperatoribus tollo hæc plebiscita: quæ vim usumque Claudii temporibus habere non potuerunt, omni potestate tralata ad unum.

Quære exempla in historia principum, non invenies. Legerim, *publicandis scitis.* Sciti nomen generale est, et ad decreta omnia pertinet ac jussa. Et haud dubie ea scriptura observata non solum in plebiscitis (ut demus ea fuisse) sed in legibus aliis edictisque. *Lipsius.*

In ære publicandis plebiscitis] Una litera adjecta corrupit sententiam. Fuit *publicandis plebi SCtis:* id est, Senatusconsultis: illis enim æneis tabulis, quæ senatus constituerat, plebi innotescebant. Eodem spectat Ovidii illud: 'nec verba minantia fixo Ære ligabantur.' *Grotius.*

CAP. 15. *Vetustissima*] Quam ipsi Romani liberos suos capere volebant, ac publice mittebantur. Vide Valerium l. I. de Relig. et Ciceronem II. de Divinat. *Lipsius.*

Temporibus accitis] Non displicet veteris libri scriptura, qui habet *accitos* pro *accitis:* quamvis et *accitis* æque placet. *Ursinus.* Malim *accitos.* Rhenanus. *Accitos* omnino melius quam *accitis;* ostendit enim olim ita fieri solitum: utendum ergo ipsi casu, qui narrationibus proprius est. *Freinshemius.*

Superstitiones valescant] Venetus, *invalescant.* Pichena.

Referendam, ne] Non recte videntur hæc conjungi; distinxerim potius *referendam: ne, &c.* Freinshemius. Non videtur cepisse vir insignis, quum judicavit hoc membrum a proximo τελείᾳ ὑποστιγμῇ separandum. Neque enim novum argumentum est aut stimulus hortationis differens ab eo, quo jam usus est: sed id ipsum quod brevius attigerat, persequitur explicatius. *Gratia,* quam Diis referri, &c. * *Gronovius.*

CAP. 16. *Cheruscorum gens regem Romæ petivit*] Malim, *Roma petivit.* Nam sic scribit l. XIII. 'Barbaros malle Roma petere reges quam habere.' *Rhenanus.*

Atque eo magis, quod nullis] Veteri Covarr. abest vox *magis.* Gruterus.

Jamque apud proximos, jam longius clarescere] Melius in Cod. Budensi, *Jamque apud proximos longius clarescere.* Rhenanus. Ex Flor. restitui, *apud,* vulgo, *ad proximos.* Pichena.

Principem locum impleat] Et hoc ex Flor. Vulgo, *principis locum.* Sic l. IV. 'Satisque habere, si locum principem impleam.' Et 'spe objecta principis loci.' *Pichena.*

Supra cunctos extollatur] Castigavimus, *attollatur.* Item *hostili in loco, hostili in solo.* Rursum *posset extimesci, posse extimesci.* Rhenanus.

Arminium præscribi] Qui illi patruus: et tamquam in ejus gratiam honoremque Principatu ornatus esset. *Lipsius.*

Infectum alimonio] Ita Flor. vulgo, *alimonia.* Pichena.

Quam parentes ejus exercuisse] Ita vulgati libri, quod non placet. Videtur legendum *parentem.* Ursinus. Legendum puto, *parentem:* supra, 'si paterna Italo mens esset:' et paulo infra: 'nec patrem illi rubori.' Error similis, de quo monui in princip. l. III. Scias etiam Italum istum, in Florentino ubique Italicum nominari. *Pichena.* Muretus, *parentem.* Recte. *Acidalius.*

CAP. 17. *Nec patrem illi rubori esse*] Vox postrema non comparet in membranis Covarruv. neque habet certe, quod hic agat. *Gruterus.*

Magno inter barbaros prælio victor rex] Forte, *magno ut inter.* Lipsius. Dubito an non, *magnus;* quasi dicat magnum habitum Italum regem, post victoriam prælii. *Acidalius.*

CAP. 18. *Morte Sanquinii*] Sanquinii Maximi, de quo supra dixi. *Lips.*

Qui natione Caninefas] Scribendum est, *Cannanefas,* ex antiqua inscriptione apud Vulsinios superioribus annis reperta, cujus exemplum hoc est: 'L. Cannulejus. in. Italia. Volsiniensium. patriae. suae. item. Ferent. et. Tiburtium. item. coloni.

Italicensis. in. prov. Baetica. praet. Etrur. populor. sacerdoti. Caeninensium. M. Helvius. M. F. Clemens. Arnensi. domo. Cartagine. praef. eq. alae. primae. Cannanefatum. Praesidi. sanctissimo. et. rarissimo. curam. agente. L. Aconio. Calisto. tribuno. mil. leg. XIIII. Gem. Sev.' *Ursinus.*

Auxiliaris, et diu meritus, post transfuga] Vaticana scriptura, *auxiliare est in meritis.* Fortasse, *auxiliaris, diu emeritus.* Nam et auxilia, illo ævo, credam adstricta ad militiæ certum modum. Mercero placet, *Auxiliare æs diu meritus.* Lipsius.

Auxiliaris et diu meritus] Budensis codex habet *ex diu meritis.* Rhenanus. Proba lectio si esset a libris. Ita sup. l. II. 'Tacfarinas auxiliaris, stipendia meritus.' Sed libri variant, et in Vaticano est: *auxiliare es diu meritus.* Quid propius quam quod olim mihi visum, *auxiliare æs diu meritus. Auxiliare æs,* ut *æs militare.* Mercerus. Mihi placeat, *auxiliares inter diu meritus.* Acidalius. Farnesianus codex Ms. *auxiliare ex drumentis:* unde conjiciebat olim Lipsius, *auxiliaris ex frumentariis:* postea omnem hanc annotationem expunxit. Quod in conjectura facile fero: sed scripturam vetusti codicis insuperhaberi nolim: quippe in qua videam vestigia veritatis adhuc usque latentis. Eam esse credo: *auxiliaris et dux gentis.* Juvat quod legitur l. IV. de Thracibus: 'ne regibus quidem parere, nisi ex libidine, soliti, aut si mitterent auxilia, suos ductores præficere.' *Gronovius.*

Cæteras naves] Emendavimus, *cæteras navium.* Sic enim subinde Tacitus loquitur per genitivum, ut *quosdam militum, cunctis civium, residuis nobilium;* pro *quosdam milites, cunctis civibus, residuis nobilibus:* et sic de similibus. *Rhenanus.*

Operum et laboris ignaras] Farnes. *ignavas.* Lipsius.

Nec pugnam nisi jussus iniret] Facit huc quidem Sallustius c. 9. Catil. historiæ. Verum cum pugnam inire injussu imperatoris unum fuerit de delictis, omni tempore, omni duci, castigatis; videtur audiendus manuscript. Covarruv. *ne quis agmine decederet, ne quis nisi jussus iniret:* ut referatur ad *agmen.* Sic lib. XIII. dixit 'stationem inire,' pro ingredi. *Gruterus.*

Feruntque militem, quia vallum non accinctus] Maurus Servius exponens illud Æneid. I. 'Illi se prædæ accingunt,' notat *Accinctos* industrios vocari, et contra negligentes *Discinctos,* ut 'discinctos Mulciber Afros.' Omnes vero qui militant cincti sunt. Nam mos militaris fuit, ut milites cingulo cincti semper essent, ut paratum ensem haberent ad omnia pericula, et erat ignominiosum discinctum esse militem. T. Livius libro VII. belli Punici, 'Districtis gladiis discinctos destituit.' Persius, 'Non pudet ad morem discincti vivere Nattæ?' Ita Corbulo, qui disciplinam militarem observabat, non accinctum militem morte punivit. Nam posteaquam juraverant milites, cingebantur zona militari, quod erat equo merentium insigne. Unde a Marcello *cinctus* dicitur pro eo, qui eques militat. Et apud JCtos sæpius reperias *Cingulum* et *Cingere.* Inde illæ loquendi formæ *accingi ferro,* quod infra a Tacito dicitur, et *Procinctus exercitus,* et *Procinctum testamentum,* quod illa pugnandi spe vel timore milites faciebant, de quo a Justiniano plura. Vulcatius Gallicanus in Avidio Cassio, 'Nam statim, et ad signa edici jussit, et programma in parietibus fixit, ut si quis cinctus inveniretur apud Daphnem, discinctus rediret.' *Lupanus.* Ex more enim et disciplina, gladius, etiam in opere, gestandus. Vegetius l. III. 8. 'Milites gladio cincti fossam aperiunt.' *Pichen.*

Vallum foderet] Vallum aut vallus

non foditur, sed cæditur potius: idem enim est quod palus seu stipes: ergo hoc quoque loco pro *vallum foderet* leg. puto *vallum cæderet;* aut forte *vallum ferret*. Ut apud Horat. 'Fert vallum et arma miles:' et notum est istud Scipionis apud Livium Epit. LVII. 'Cum te gladio vallare scieris, vallum ferre desinito.' *Freinshemius.*

Falso jacta] Venet. editio; *jacta, aucta:* hæsitante librario utrum præferret, utrumque adscripsit. Ego quidem hic malim, *falso aucta*. Lips.

Quæ munia et incertum an falso jacta vel aucta] Pro *munia* scripsimus *nimia*, et clausulam *vel aucta* delevimus. Infra ex *perlocutus* fecimus *prolocutus*. Rhenanus. V. c. habet: *Quæ munia, et incertum an falso jactata, &c.* Sed de verbo *jactata* dubius non sum, de *munia*, hæreo. *Ursinus.* Illud *nimia* a Rhenano est; in Ms. enim *munia* erat; quæ etsi non vera, tamen vero proxima scriptura. Legendum, *quæ immania*. Sic idem lib. IV. Ann. 'fabulosa et immania' dixit. *Pricæus.* Vulgo, *jacta:* ego judicium Lipsii secutus, malui, *aucta:* et fere Flor. consentit, in quo legitur, *acta*. Sic l. III. 'in falsum aucta.' *Pichena.* Lipsius, *aucta*. Muret. *jactata*. Quasi vero multum intersit, quid horum præponas. *Acidalius.*

CAP. 19. *Nos virtutem auximus*] Vereor ut scripserit, *virtute auximus*. Augendi verbum patiendi significatu, ut infra. *Lipsius.*

Nos virtutem auximus] Nulla causa est cur mutes, neque semper *augere* passive scriptum veteribus. Non melius illo, qui in Catullo, *augens*, vult esse pro, *auctus*, noto versu; 'O decus eximium, magnis virtutibus augens.' Quum uno ductu recte scribatur, *augens decus virtutibus;* ut apud Ovid. 'Ille memor magni generis, virtute quod auget.' *Mercerus.*

Post rebellionem] Non, ut receptum, *per rebell.* Historia ipsa narrata fine lib. IV. *Lipsius.*

Post rebellionem clade L. Apronii coeptam] Quod Lipsius restituit: *post rebellionem* a Flor. confirmatur: male antea, *per rebellionem*. Pichena.

Præsidium immunivit] Ita manusc. At vulgi lectio, *inde munivit*. Suspicari possis antique fuisse *endomunivit*. Uti apud Livium l. v. 'Juventutem militarem Senatusque robur in arcem Capitoliumque conscendere: armisque et frumento collatis, ex loco inde munito deos hominesque et Romanum nomen defendere:' scripserim, *endomunito*. Lipsius.

Præsidium immunivit] Vulgo *inde munivit*. Suspicatur hinc Lipsius *endomunivit:* atque idem verbi tentat Livio donare. Ego neque hic nec in Livio acceperim: cujus locus per se sanus. Vera hic lectio, *inibi munivit*. Nam is sensus: Apud hos præsidium munivit, ad alios alios, qui pellicerent, misit. *Acidal.* Nihil hic sollicitandum. Nam eadem vis est verbi, quam correctionibus quærunt. Sic Suetonius Tiberio 39. 'in prætorio, cui Speluncæ nomen, incœnante eo, complura eaque ingentia saxa fortuito superne delapsa sunt.' Ut *incœnante eo*, est quum ibidem cœnaret ille, sic *immunivit* est ibidem munivit. *Gronovius.*

Cum prospere egisset] Josiæ Merceri lectio verior, *sin prospere*, et approbata quibusdam libris. Sententia, Adversa reip. nocitura; prospera, ipsi Corbuloni. *Lipsius.*

Cum prospere egisset] Facillima huic loco medicina. Veteres libri: *in prospere egisset:* addita litera scribe, *sin prospere egisset, formidolosum paci virum insignem*. Non placet moveri arma a Corbulone; sive rem bene gereret, ne arma et iis quæsitam auctoritatem verteret in principem; sive mala, ne quid imperium detrimenti caperet. *Mercerus.* Nulla est hic menda, eoque locus emendationibus esse non debuit. Sub imbelli principe, strenui duces (ut Corbulo faciebat) bella serere non debent, quia sibi, et Reip.

male consulunt; illi si vincantur, sibi victoriis partis: licet enim urgente metu princeps eos undique conquirat, tamen eo remisso, redditaque pace, ferre non potest, indeque præcipue sibi timet. Sallust. Cat. 'nam regibus boni, quam mali suspectiores sunt; semperque iis aliena virtus formidolosa est.' Noster Ann. lib. I. 'neque enim eminentes virtutes sectabatur, et rursum vitia oderat; ex optimis periculum sibi.' In Agric. 'formidolosum id imperatori dictitans, quo plerunque prohibentur conatus honesti.' Ibid. 'Inerat conscientia derisui fuisse nuper falsum e Germania triumphum: at nunc veram magnamque victoriam tot millibus hostium cæsis ingens fama celebrare: id sibi maxime formidolosum, privati hominis nomen supra principis attolli.' *Salinerius.* Male acceptus hic locus erat in omnibus libris: *cum prospere egisset:* merito ergo asterisco notatus. At nuper Josias Mercerus, unius tantum voculæ mutatione, et aptiori distinctione, correxit, ac fere ad amussim congruit Florentinus, in quo legitur, *casuras in prospere, &c.* Pichena. Locus corruptus et sine dubio mutilus: paullum tamen quid deesse puto. Nam sententiam equidem video, quæ hæc fuit, tanquam si scriptum: *Adversa in Remp. casura, cum prospere egisset. Fecere hæc formidolosum paci virum insignem.* Acidalius. Sensus hujus loci non est, ut equidem opinor, adversa Reip. nocitura, prospera ipsi Corbuloni: sed potius suspicio erat si prospere egisset versurum arma in principem ignavum, unde bellum civile; quo enim alias illud, *formidolosum paci.* Freinsh.

CAP. 20. *Beatos quosdam duces*] Corruptione litteræ, periit huic dicto Venus. Scribe, *quondam:* id est, olim libera rep. Persuadet Dio, qui sic extulit: ὦ μακάριοι οἱ πάλαι ποτὲ στρατηγήσαντες. *Lipsius.*

Beatos quosdam duces] Vere *quosdam:* nimirum Sullam, Cæsarem, Pompeium, et quoscunque alios, qui olim ex sua libidine bella moderabantur. Eruditissimus vir maluit, *quondam*, quasi respiciat Corbulo ad omnes veteris reip. duces, citatque ex Dione ὦ μακάριοι οἱ πάλαι στρατηγήσαντες: i. *o beati qui quondam exercitus duxere.* Ego non tanti facio Græcos in re Romana, ut ad eorum normam nostrum rear esse corrigendum: maxime quod verba Dionis, quantumvis generalia, possint etiam speciatim interpretari: ad ultimum duces veteres aliquando senatusconsulto ultimam bello manum imponere prohibiti sunt. *Salinerius.* Lipsio prorsus assensi, *quondam*, legenti. Insipide vulgo, *quosdam.* Pichena.

Ne tamen miles] Sententia scripturam eam damnat. Lege ergo, *Ut tamen.* Lipsius.

Ne tamen miles otium exueret] Plures incubuerunt emendationi, quasi sententia repugnet verbis. Putabam *exueret* ἀντιφραστικῶς a Tacito scriptum; quo me non parum inducebat Plautus Trinummo: quærit apud eum dominus a servo argenti rationem: 'Quid factum est eo?' Respondet servus, 'Comesum, expotum, exutum, elotum in balineis.' Quid *exutum* nisi vestitum, hoc est, pretiosis vestibus consumtum? Licet enim *exuviæ* proprie de inimicis dicantur, et ejus respectu, unde exutæ sint; Plaut. Menæch. 'Uxoris exuviæ, induviæ tuæ, rosa:' simpliciter tamen aliquando pro vestibus cujusvis accipiuntur. Virg. Buc. 'Has olim exuvias mihi perfidus ille reliquit.' Id. Æn. lib. IV. 'Dulces exuviæ dum fata Deusque sinebant.' Essetque sensus, Corbulo milites labori mancipavit, ne ocium induerent, hoc est, ne ocio indulgerent. Verum præstat explicare, *ocium*, id est, pacem: cujus rei plurimus est usus. Sallust. Jugurth. 'Quod in familia nostra fuit, præstitit,

ut in omnibus bellis adesset vobis: nos uti per ocium tuti simus, in manu vestra est.' Idem in hist. in orat. Cottæ: 'metuit ocium, odit bellum.' Noster Ann. lib. XII. 'nam militares artes per ocium ignotæ.' Et Ann. lib. XV. 'Cur deserta per ocium, quæ bello defenderat?' Gnarus itaque Corbulo per labores militarem contineri disciplinam, voluit ut fossa a militibus duceretur, ne forte amoto hostium metu lascivirent, et suam provincialiumque pacem turbarent et exuerent. *Exuere pacem* ut *exuere jussa*: paulo ante, *ac ne jussa exuerent.* Salinerius. A Lipsio est emendatio. Male vulgo, *Ne tamen.* Idem fere Florent. indicat, qui habet, *vi tamen.* Pichena. Manum non adhiberem reformationi illius *exsueret*, sed potius fecerim *Ut* de *Ne.* Sæpius enim mutarunt sedem duæ illæ particulæ; et ita hic habet editionum prima. *Gruterus.* Lipsius, *ut tamen:* vel ad finem, *exerceret.* Muretus longiuscule abit, *Ne tamen miles otio insuesceret.* Mihi certe non tam crebra ejus verbi *Exuere* placeat repetitio: idem enim jam paulo ante. Nec tamen satis commode mutes: etsi varie possis. Ut relinquatur, legam, *Ne tamen miles otio vim exueret.* Acidalius. Duæ literæ adjectæ sensum facient optimum: *Ne tamen miles otio vim exueret.* Infra lib. XIII. 'pace longa segnes, munia Romanorum ægerrime tolerabant:' et quæ ibi sequuntur. Grotius. *Ut tamen miles otium exueret.* Sic Lipsius. At nemo exuit otium, nisi qui jam est otiatus: quod de hoc Corbulonis milite jam dici non potest. Veteres habent: *Ne tamen miles otium exueret.* Scribam: *Ne tamen milites otium exueret.* Otium milites exuit, scilicet virtutibus militaribus, desidia et ejus amore irrepente. Sic Annal. I. *Exutoque Lepido*, vi, scilicet, omni ac potentia. Hæc enim eleganter subintelliguntur. *Boxhornius.* Recte Lipsius, Pichena, Gruterus: cætera, fabulæ. *Gronovius.*

Quia incerta Oceani vetarentur] Recte, non *vectarentur.* Lipsius.

Incerta Oceani vetarentur] Alias, *vectarentur.* Ferrettus. Atqui *incerta Oceani*, nimium subinde crescentis, non tam vetari poterant hac fossa tantum in spatium producta, quam verti, ne circumjectis agris nocerent. Itaque fidenter rescribo: *fossam produxit, qua incerta Oceani verterentur.* Sub finem Annal. I. 'Actum deinde in Senatu ab Arruntio et Ateio, an ob moderandas Tiberis exundationes verterentur flumina et lacus, per quos augescit.' Quæ plane huc faciunt. *Boxhornius.* Recte Lipsius. *Vetarentur* est arcerentur, prohiberentur, ne restagnando terris nocerent. Adde Observat. I. 5. *Gronovius.*

Qui in agro Machiaco] Muretus mallet: *quia in agro.* Pichena.

Et fodere rivos] Forte melius, *effodere rivos.* Rhenanus. Intellige de utriusque ducis legionibus: nam *rivos effodere* ad Corbulonem; *infra humum moliri* ad Curtium Rufum refertur. *Pichena.*

CAP. 21. *De origine Curtii Rufi*] Sunt qui opinentur historiam rerum ab Alexandro gestarum hujus esse, qui vulgo *Q. Curtius* citetur; defenduntque indeprenso testimonio, observasse scilicet in antiquis codicibus. Ipse Angleriæ apud Verbanum, aram marmoream pluribus signis illustrem vidi, cum titulo *Q. Curtii VI. viri*, a quo fuisset dedicata. *Alciat.* Lipsii opinionem valde juvat Senecæ locus ad Polybium Consol. ubi eadem fere de Claudio cap. 31. et 32. ista præcipue: 'Patere illum generi humano tamdiu ægro et affecto mederi; patere quicquid prioris principis furor concussit, in locum suum restituere ac reponere. Sidus hoc quod præcipitato in profundum, ac demerso in tenebras orbi refulsit, semper luceat,' &c. *Acidalius.*

Oblata ei species muliebris] Plinius

super eodem miraculo : 'Inclinato die spatiabatur in porticu: offertur ei mulieris figura, humana grandior, pulchriorque : perterrito, Africam se futurorum prænunciam dixit : iturum enim Romam, honoresque gesturum, atque etiam cum summo imperio in eandem provinciam reversurum, ibique moriturum.' *Lipsius.*

Videtur mihi ex senatu] Restituimus hunc locum e libro Budensi: *Videtur mihi ex se natus.* Hoc autem dixit Claudius hominis virtutes commendans. Ex virtute enim quisque æstimari debet, quæ sui cultores regenerat. Mox cap. seq. *adipiscerentur,* pro *adipiscentur.* Rhenanus. Ut qui se ipsum imitetur, sibi constet, sui sit similis, parem non sit sequutus. *Ferretius.*

CAP. 22. *Cn. Novius insignis eques Ro.*] Appellatur in Flor. *Cn. Nonius:* ibique et in antiquo edito, abest vox, *insignis.* Pichena. Alii voce una auctiores *Novius insignis eques Rom.* Sed Venetus *insignis* omisit; neo credo ab auctore esse. *Freinsh.*

De se Novius conscios] Non integer locus vel indicio libri Farnesiani, qui cum lacuna refert : *De se novi :::: conscios.* Videmur non incommode explere posse : *de se Novius confessus, conscios non edidit.* Lipsius.

De se Novius conscios non edidit] Videtur deesse verbum, *confessus,* quod Faërnus addebat, sic legens : *De se Novius confessus conscios non edidit.* Ursinus. Cui stupori non erit ἀνανταπόδοτον manifestum fugisse eruditissimum virum ? Explet ille addito *confessus:* quod venustius latet in oratione. Thucyd. lib. III. Καὶ ἢν μὲν ξυμβῇ ἡ πεῖρα· εἰ δὲ μὴ, Μιτυληναίους εἰπεῖν ναῦς τε παραδοῦναι, καὶ τείχη καθελεῖν· i. *et si quidem aggressio ad votum respondeat ; si minus, jubere Mitylenæos, et naves dare et muros deponere ;* quæ notis Scholiastes illustrans inquit : τὸ σχῆμα καλεῖται ἀνανταπόδοτον· ὁ νοῦς οὗτος· καὶ εἰ μὲν κατορθωθῇ τὸ ἐλπιζόμενον, καὶ τῇ πείρᾳ αὐτῇ καταλάβωσι αὐτοὺς ἔξω, καλῶς ἂν ἔσται τοῖς Ἀθηναίοις τὰ πράγματα i. figura vocatur ἀνανταπόδοτον· mens est : et si spes Atticos non frustretur, tentandoque ipsos extra civitatem deprehendant, recte res Atheniensibus procedent. Verum ne dicas nostrum hujusmodi præ oculis non habuisse, hæc obsecro, mihi lege : Ann. lib. II. 20. 'Seio Tuberoni legato tradit equitem, campumque : peditum aciem ita instruxit, ut pars æquo in silvam aditu incederet, pars objectum aggerem eniteretur, quod arduum sibi, cætera legatis permisit.' An non tacetur *cepit?* similiter in sequentibus suppressum est *poterat.* Ann. lib. XII. 64. 'Enimvero certamen acerrimum, amita potius, an mater apud Neronem prævaleret. Nam Lepida blandimentis, et largitionibus juvenilem animum devinciebat ; truci contra ac minaci Agrippina, quæ filio dare imperium, tolerare imperitantem nequibat.' *Salinerius.* Habet codex Florent. lacunam eandem, quam teste Lipsio, Farnesianus. Ex Livio autem, unde Tacitus fortasse sumpsit, suppleri potest : ait enim lib. XXIV. 'de se ipse haud contanter fassus conscios celabat.' *Pichena.* Volunt alii locum mutilum : non video quare : quippe constructio satis belle succedit ; prout ea uti amat Tacitus. Remque eandem enunciavit Livius lib. XXIV. de Theodoro, qui conspirat in Hieronymum Siciliæ tyrannum : 'Traditusque Andranodoro torquendus ; de se ipse haud contanter fassus, conscios celabat.' *Gruterus.* Ego puto, nulla difficultate, deleta vocula *de* scribi : *se Novius, conscios non edidit.* Compendium sermonis usitatum Tacito, qualibus locutionum amfractibus sæpe vox una duabus rebus jungitur, licet alteri tantum conveniat. *Edere* autem ad alios tantum pertinet, ut vulgo usurpamus : Tacitus vero, ne morem suum stringendi

sermonem migraret, etiam ei apposuit, cui minus apta ea vox erat, nempe Novio ipsi jam depreso. *Barthius.* Inepte repetitur nomen proprium, et vox alia desideratur. Farnesianus liber *novi.* Scribam *nota.* De se edidit quæ nota erant, rem, non causam rei. Considera antecedentia. *Grotius.* Corrigo: *nec de se Novius confessus,* aut *de se Novius non confessus et conscios non edidit.* Nam quod Lipsius tentat, id non patiuntur, quæ præcedunt: *nullis palam neque mox cognitis causis.* Nam si se confessus sontem fuisset, causæ conjurationis enotuissent. *Harlæus.*

Valerius Potus, et Æmilius Mamercus] Restitui ex Flor. copulam *et*, quæ interciderat. *Pichena.*

Duo additi, qui Romæ curarent] Sic Histor. lib. III. 'Exploratores, ut mos est, longius curabant.' Verbum Sallustio quoque familiare in Jug. 'in postremo C. Marius cum equitibus curabat:' iterum; 'ubi quisque legatus aut tribunus curabat, eo acerrime niti.' Ibidem etiam, *curator*, dixit: 'de Rep. vestra, cujus huc curator missus es.' *Pichena.*

CAP. 23. *Suffecisse olim indigenas consanguineis suis*] Id est, Albani indigenæ, satis fuerunt ad explendum senatum Romanorum, quibus erant consanguinei. Liv. lib. I. Dec. 1. 'Quod bonum, faustum, felixque sit populo Romano, ac mihi vobisque Albani, populum omnem Romam traducere in animo est, civitatem dare plebi, primores in Patres legere, unam urbem, unam remp. facere; ut ex uno quondam in duos populos divisa Albana res est, sic nunc in unum redeat.' Quod ait *in duos populos divisa,* describit consanguinitatem Albanorum et Romanorum, de qua poëta, 'Albanique patres atque altæ mœnia Romæ.' At hi cum cæteris e Latio indigenæ dicuntur, licet Græcis post admistis. Dionys. Antiq. lib. I. 1. βάρβαροί τινες ἦσαν αὐτόχθονες, οἱ σύμπαντες οὗτοι Λατῖνοι ἐκλήθησαν: i. erant quidam barbari indigenæ, hi omnes Latini dicti sunt. *Salmerius.* Accipio interpretationem Pichenæ: sed ei obstat τὸ *populis. Populum Romanum,* non *Populos Romanos* novimus. Ergo aut inducenda vox ea, ut sit: *suffecisse olim indigenas consanguineis:* aut *populos* faciendum, ut sit, *suffecisse olim indigenas consanguineis populos:* aut denique scribendum, *suffecisse olim indigenas consanguineo populo:* nempe Italicos populo Romano, qui Etruscos, Latinos, Sabinos, &c. miscuerit, et unum ex omnibus sanguinem ducat, ut ait Florus lib. III. 18. Et hoc præfero. *Gronovius.*

Velut captivitas inferatur] V. c. habet *inseratur.* Ursinus.

Aut si quis pauper] Negandi vim habet. Quasi dicat: An aliquis etiam pauper e Latio Senator fiet? non fiet. Posset etiam, *aut ecquis.* Lipsius.

Aut siquis pauper e Latio senator foret] Forte repetitum intelligitur: Quem ultra honorem pauperibus e Latio, qui Senatores nunc evadere possunt? Vel potius ait: Si quis pauper e Latio Senator, nulla ei reliqua spes, honorum ac magistratuum adipiscendorum, si omnes divitibus provincialibus occupabuntur. *Pichena.* Si quid mutandum, lege, *residuis nobilium, aut si quis pauper e Latio senator, fore?* Acidalius.

Ferro vique ceciderint] Ita in meis libris, et recte. Vulgo, *Ferro ignique.* Simile mendum scio esse in Suetonii Claudio, cap. 21. 'Diu cunctatus, an omnes igni ferroque absumeret, tandem e sua sede prosiluit.' Lege, *vi ferroque.* Lipsius.

Ferro ignique ceciderint] Rejicio *vique,* injuriamque a nostro et a Suetonio defendo, Claud. 21. *diu cunctatus an omnes igni ferroque absumeret:* ubi etiam *vi* supponunt: an ubique eadem menda? Liv. lib. I. Dec. 1. 'vosque Dii testes facio, me L. Tarquinium Superbum cum scelerata conjuge,

et omni liberorum stirpe ferro igni persecutum.' Curtius: 'admiratus Ephestion magnitudinem animi spernentis, quod alii per ignes ferrumque peterent.' Virgil. Æn. IV. 'Exoriare aliquis nostris ex ossibus ultor, Qui face Dardanios ferroque sequare colonos.' *Salinerius.* Optime Lipsius *vique* invexit e mss. quos item firmat manuscript. Covarruvianus. Antea erat, *ferro ignique:* quod hic locum non habet; at habet tamen in Suetonii Claud. 21. Cum enim naumachiarii isti in navibus agerent; æque eis nocere poterat ignis quam ferrum: itaque nihil ibi mutandum. *Gruterus.* Cum a Flor. codice Lipsii lectio confirmetur, probam censeo; vocem autem, *ignique*, adulterinam. Neque solicitus sum de Suetonii verbis in Claud. c. 21. si præsertim libri veteres annuunt, ut dicitur. Libentius legerem, *igni ferroque:* quam, *vi ferroque.* Nam recte quidem a Suetonio dicitur, *igni absumere:* similiter in locis Livii ac Curtii, a Salinerio relatis, *ferro ignique persequi*, et *per ignes ferrumque petere;* at non proprie ab auctore nostro dictum videretur, *igni cædere.* Pichena.

Quid si memoria eorum inoriretur] Abstinui semper a correctionibus; at ubi res necessario monet, nihilo magis soleo manus continere: præsertim quando castigatio una literula mihi stat. Locus iste rejecta *s* litera est inter incorruptos: *quid si memoria eorum inoriretur, qui Capitolio, et ara Romana manibus eorundem prostrati.* Τὸ *Capitolio prostrati* vice *strati pro Capitolio*; sicut jam diximus, lib. VI. ibi, 'Ut verum Latinium Latiarem.' Et sicut illa Cæsaris lib. II. Gallic. 'prædam militibus donat, exercitum Ligerim traducit:' illa Catulli: 'perambulabit omnium cubilia.' At quinam isti, qui pro Capitolio cæsi stratique sunt? seniores patrum plebisque, a Gallis sæviter discerpti: qui cum recipere se in Capitolium possent, mortem parvi fecere, ut juventus in eo facilius obsidionem toleraret, seque et sacram illam sedem ab injuria prohiberet. Liv. lib. v. 39. 'Si arx Capitoliumque sedes Deorum,' &c. Quod autem ad eam stragem respectum sit, liquet ex verbis Claudii ad ejusmodi respondentis: *capti a Gallis sumus.* Oblita mihi fuerant hæc Thucydidis lib. II. διαδραμὼν δὲ τὸ τῶν Ἀθηναίων στρατόπεδον i: *percurrens Atheniensium exercitum:* ubi Scholiastes, ἀντὶ τοῦ διὰ μέσου αὐτῶν δραμών: *pro per medium illorum currens.* Salinerius.

Qui Capitolio et ara Romana] Locus fractus corruptusque, uti oratiuncula hæc tota. Nec ista Attius Navius pater augurum restituerit, sine libris: nedum ut Beatus nobis persuadeat germanam lectionem esse, *qui Capitolio et ara Romana? manibus eorumdem parceretis?* Est enim, inquit, Aposiopesis: subaudiendumque, potiti sunt: qua figura medius fidius vellem ipse usus esset. Mei libri, *memoria eorum memoretur qui Capitolio et ara Romana manibus eorumdem per se satis.* Lips.

Fruerentur satis] Ubi quæsitum fuit ab iis, qui civitatem communicari vellent, an foret, ut Manes vererentur eorum, qui in urbe diripienda, ferro ignibusque vastanda, et oppugnando Capitolio intercidissent; instabant adhuc, si factitiorum civium animos tolleret majorum recordatio, denuo scilicet urbe potiti, 'Fruerentur sane vocabulo civitatis' immo et re ipsa civitate. Hic tantum referam Florentini verba pariter corrupta *quid si memoria eorum moreretur, qui Capitolio et ara Romana manibus eorundem per se satis.* Pichena. Hic quoque locus fractus et corruptus: nec quem persanare hominis est, sine libris. Duo tamen in eo ipso notarim. Legendum potius videri *inireetur*, pro *inoriretur:* et pro *ara*, *arce.* Quamquam de Ara maxima possis capere: tamen verisimilius est de

arce. Nam sic sæpe apud alios auctores *Capitolium* et *arcem Romanam* jungi deprehendes: nusquam *Capitolium* et *aram*. Acidalius. Emenda: *Quid si memoria eorum innovaretur, qui in Capitolio et Arce Romana a majoribus eorundem prostrati?* Vel *innovetur*. Significat multos etiam in oppugnatione Capitolii atque Arcis, qui ex urbe eo confugissent, diutino obsidio a Gallis trucidatos. Justus Rycquius. Ego mihi hunc locum bene persanasse visus sum: *Quid si memoria eorum inoriretur, qui Capitolio et ara Romana, mœnibus eorundem prostratis, fruerentur? Sane vocabulum civitatis; insignia patrum, decora magistratuum ne vulgarent.* Per *aram Romanam* intelligit Tacitus Maximam; quam ut et Capitolium, non fuisse prostratam satis constat. Ger. Vossius G. F. Tentabam: *Recentia hæc: quid si memoria eorum inoriretur, qui Capitolium et arcem Romanam, mœnibus eorundem prostratis?* Intelligo, obsederint ædificiis urbis adflictis incensisque. Ista, quæ recensuerat, ferro vique cæsas legiones, D. Julium apud Alesiam obsessum, recentia et memoriæ nondum exoletæ. At quanto graviore invidia premi posse Gallicum nomen, quanto minus dignos curia Romana visum iri, si mentio etiam fiat illorum, qui mœnibus incensis ac prostratis circa montem Tarpeium et arcem per sex menses minacissimi pependerint. Gronovius.

CAP. 24. *Et statim contra disseruit*] Ita Florentinus et melius, quam, *etiam statim*, ut vulgo. *Pichena*.

Postremo ipsum] Romam intellige, et civitatem. *Ferretius*.

Sed terræ gentesque in nomen nostrum coalescerent] Florentin. absque copula, *sed terræ gentes:* fortasse non improbandum. *Pichena*.

Num pœnitet Balbos ex Hispania, nec minus insignes viros, &c.] Suspecta est mihi vox *Viros* cum Mureto: qui et ipse latere sub ea nomen familiæ alicujus censuit, sed corruptum. *Acidalius*.

Libertinorum filios] Verum ne dixerit ipse Claudius, an ii, quos ipse reprehendit, ex iis verbis docet Suetonius in eodem: 'Latum clavum, quamvis initio affirmasset, non lecturum senatorem, nisi civis Romani abnepotem, etiam libertini filio tribuit: sed sub conditione, si prius ab equite Romano adoptatus esset. Ac sic quoque reprehensionem verens, etiam Appium Cæcum Censorem, generis sui proautorem, libertinorum filios in Senatum allegisse docuit: ignarus temporibus Appii Claudii, et deinceps aliquandiu, libertinos dictos, non ipsos, qui manumitterentur, sed ingenuos ex his procreatos.' Sic accipe de eodem Appio scriptum apud Livium lib. IX. extremo. *Vertranius*.

Non, ut plerique falluntur, repens] Potior mihi vox, *repens*, quæ habetur in Flor. quam, *recens*, ut in vulgatis. *Pichena*.

CAP. 25. *Soli Gallorum fraternitatis nomen cum Po. Ro. usurpant*] * Asconium videat studiosus lector. Ideo hoc loco ait Tacitus Heduos *fratres* Po. Ro. dictos esse: atque Cicero in epistolis ad Trebatium eos *fratres* vocat. *Lupanus*.

Vetustissimum quemque e senatu] Patricios, nobiles, Senatorum progeniem, ex illustribus familiis natos, opibusque pollentes, seminarium Senatus fuisse, nemo nescit. At vero in numerum patriciorum asciri *vetustissimum quemque e Senatu*, quid sit Cornelio, in difficili est. Argutulus Claudium dicet in numerum patriciorum Senatores retulisse: siquidem patricii, jure civili, sunt, quos princeps sibi in patres adlegit. Sed *ordo Patriciatus* non fuit in veteris imperii statu, neque pro patre principis accipitur *Patricii* nomen, nisi in Cassiodori, Sidonii Apollinaris, et similium, vel in Græc. Cæsarum scriptis. Ad rem: paucis jam superstitibus ex familiis

Patrum, quos Romulus *majorum gentium* dixerat, et ex familiis *Conscriptorum*, quos *minorum gentium* dictos, Tarquinius et Brutus in Senatum adlegerant, Claudius Cæsar voluit Senatum e Patriciis ætatis legitimæ, justique Census explere. An igitur princeps Senatorem e Senatu in numerum Patriciorum adsciverit, ut ex eodem Senatorum paucitati mederetur? Plus quam ridiculum sit hoc dicere. Quare lectionem receptam muto, ut ita legas, *In numerum Patriciorum ascivit Cæsar vetustissimum quemque e se natum, aut quibus clari parentes fuerant*: cujusmodi possit videre L. Otho, quem allectum inter Patricios Claudius ipse collaudavit. Suetonius Othonis initio. Consimili dicendi forma paulo ante usus hic auctor est, ibi, 'Curtius Rufus videtur mihi ex se natus:' id est, qui sibi ipsi debeat initium nobilitatis suæ, licet ei virtute nobilitateve majores nulli præluxerint. *Vertranius.*

Lege Senia] Malim *Sentia*, a Consule Sentio, quamvis neque ullum de ea certum profero testimonium; at *Seniam*, nemo, quod sciam, dixit; nemo legit alibi. *Vertranius.*

Multo gaudio Cæsaris inibantur] Vix me teneo quin adseverem concinniorem fore auctoris sententiam, si reponamus *mutuo gaudio Censoris*; sive fuit *Cæsaris*. Gruterus.

Mitem et recens repertam, quam ex severitate, &c.] Pessime depravatus fuerat hic locus ab iis, qui pro, *quam*, substituerunt *quandam*. Merito ergo sagacissimus Lipsius odoratus erat, negationem deesse: cui consonans est lectio, quam ex Flor. codice reposui. Subintelligitur enim, *potius*, Corneliano more. *Pichena.* Lipsius ad sententiam inserit, *haud ex severitate prisca*. Sed hallucinatur certe. Usum hunc præpositionis *ex* astruo exemplo Symmachi ep. IX. 92. ubi plura dicemus. Verba Symmachi sic habent: 'Instar beneficii erit, si mihi contingat de te ex voluptate securitas.' *Acidalius.*

Ex severitate prisca] Alucinor, aut scribendum voce addita: *Haud ex severitate.* Sententiam eam esse, id mihi certum. Hæc ita scripseram: sed ecce Pichena ex Florentino codice vere emendat: *repertam, quam ex:* sententia illa mea, id est (Corneliana phrasi) *potius quam.* Lipsius.

Jus exeundi ordinis] Solos Ciliciæ abite nebulones. Enimvero Latinitas scribi vult, *ordine:* aut potius, *exuendi ordinis.* Ita lib. III. 'Piso exuta dignitate in decem annos relegatur.' *Idem.*

Ut judicium censorum ac pudor sponte cedentium] Faërnus legebat: Ut judicium censorium, &c. *Ursinus.*

Finis inscitiæ erga domum suam fuit] Nescio an melius, *circa.* Acidalius.

CAP. 26. *Etiam Silius, sive fatali vecordia, an imminentium periculorum remedium, &c.*] Hicne ut Tacitus *sive* illud scripserit? Non solet ita, ut *an* subsequatur; nec id adeo quisquam probatorum. Delendum aut mutandum, *etiam Silius ipse, fatali vecordia, an, &c.* Acidalius.

Quippe non exventum, ut senecta principis opperiretur] Sic restitui ex Floren. verbum. Vulgo, *operiretur*, ambiguæ significationis. *Pichena.* Venetus, *senectam principis opperirentur*, melius omnino quam alii, *senecta principis opperiretur.* Freinshemius.

Insontibus innoxia consilia; flagitiis manifestis] Lego, *flagitii manifestis;* quæ dictio elegantissima et Tacito frequentissima. *Acidalius.*

Sed ne Silius summa adeptus] Scripsimus quod in volumine Budensi habebatur, *summam adeptus.* Intelligitque summam rerum. Sic lib. seq. *summamque R. P. agi obtestans.* Rhenanus. Vulgo legitur, *summa adeptus*, in quibusdam tamen codicibus scriptum comperi, *summam adeptus:* cæterum priorem lectionem magis probo. *Ferrettus.*

Cujus apud prodigos] Quam *Infamiam* qui prodigunt et profundunt, nihil habent præterea voluptatis: nam, ut scribit Seneca, 'Improbarum voluptatum post ipsas pænitentia est:' vel quibus infames esse contigit, nihil superest præter voluptatem. *Idem.*

CAP. 27. *Nedum consulem designatum*] Ob beneficium a principe Silio collatum, designato consulatu fabulosius visum iri Cornelius significat Silium cum principis uxore in matrimonium convenisse. Sed Dio l. XL. de Messalina inquit, 'C. Silio nupsit, magnoque sumptu nuptias paravit, regiamque ei donavit, preciosissimis quibusque Claudii rebus in eam congestis, denique consulem eum designavit.' Cujus loci faciet auctoritas, ut ingeniosus malit *nondum consulem des.* scilicet, Silium, cum maritus fieret et certe dulcis eo solo verbo fieret oratio, quæ *nedum* retinenti scabra rudisque videtur. Sed tuenda Taciti persona est, tenendaque lectio vetus, quo sui semper scriptor similis sit: qui hujus Annalis initio de C. Silio consule designato, et infra statim de proximo ejus consulatu meminit. *Vertranius.*

Adhibitis qui obsignarent, velut suscip. liberorum] * De tabellis Messalinæ et Silii, Suetonius ita scribit: 'illud omnem fidem excesserit, quod nuptiis, quas Messalina cum adultero Silio fecerat, tabulas dotis et ipse Claudius consignaverit: inductus, quasi de industria simularentur, ad avertendum transferendumque periculum, quod imminere ipsi per quædam ostenta portenderetur.' *Idem.*

Noctem denique actam licentia conjugali] Videndum an illud *denique*, mutandum sit in *diemque.* Ursinus. Apage Murete, *noctem diemque.* Acidalius.

Sed nihil compositum miraculi caussa, verum audita scriptaque senioribus tradam] Quis hic sensus? quæ seniores audierunt scripseruntque? an quæ scripta ab aliis, et a senioribus mihi tradita? Illud verba præferunt: hoc Lipsius voluisse videtur ad Ann. II. in fine. At tum trajicienda erant verba: *verum scripta audita que a senioribus tradam.* Hæreo. Nisi forte legendum: *verum audita scitaque senioribus.* Vide ad Ann. II. extremum. *Idem.*

CAP. 28. *Dum industria cubiculum*] Regem olim feci, qui emendasset hunc locum: itaque concursum a multis ad coronam, et non unus mihi indicavit scribendum: *Dum histrio cubiculo Principis occultatur, dedecus:* verissime. Intellegit enim Mnesterem illum Pantomimum, qui diu in deliciis Messallinæ. Libri scripti non longe abeunt ab hac lectione, *Dum instruo cubiculum Principis exultavero, dedecus.* Possis extrema item scribere, *cubiculo Principis exsultat, vere dedecus.* Lips.

Dum industria cubiculum principis occulit adulteros] Corruptus locus est, nec quicquam hic minus scribendum quam vocabulum *industria.* Exemplar regium hic crucicula notatum erat, et variis lituris rasurisque fœdatum. Videtur tamen antiquior lectio fuisse: *dum inclusum in cubiculum principis exultat:* et postea quidam inseruit *cum* præpositionem et superinscripsit, *adultero*, idque ceu videtur propter *exultandi* verbum. Opinor sinceram esse lectionem, *Dum inclusum, cubiculum principis occultat, dedecus quidem illatum;* sed mox, *propinquoque consulatu*, reposuimus, *ac propinquo cons.* Item cap. 29. *acrioribus consiliis*, pro *acribus.* Rhenanus. Quasi intus et domi, verbo repetito a vetustate. *Industrium* enim antiqui dicebant *indastrium*, quasi quicquid ageret intro strueret et studeret domi autore Sexto. Alioqui otiosa est hic ea dictio, vel potius abundat. *Ferrettus.* Mss. codices notæ melioris corrupte habent: *dum histrio cubiculum principis exultavero, dedecus:* pro quo veteres

editores reposuerunt vulgatum. Libet certe nostro seculo gratulari, in quo neminem puto adeo immodestum, qui in gravissimorum autorum libris emaculandis sic longe aberret, suæque libidini indulgeat. Lipsius non male corrigit. Sed ego, quem puduit vulgatam depravatamque scripturam in Tacito relinquere, emendationem Francisci Medicis existimavi anteferendam; *dum histrio cubiculum principis persultaverit:* nam et mutatio est aliarum levissima, et sensus, ni fallor, ad Taciti mentem maxime accommodatus. Fuit quidem ille vir, præterita ætate, illustris doctrinæ et ingenii, contulitque etiam ipse Ms. Florentinum, atque in margine sui codicis multa adnotavit. Quæ cum mecum Julianus Medices, ipsius ex filio Raphaële nepos, illique persimilis, humanissime communicaverit, magno mihi usui fuere. Quod minime fuit reticendum. *Pichena.* Haud necesse arcessere longinquiorem medicinam, si, mutato *cubiculum*, in *cubiculo*, capiamus vocem *industria* casus primi. *Gruterus.* Reges Lipsio sunt, qui hunc locum emendarunt sic, &c. Equidem paullo majori licentia opus est in principio. Lego, *Dudum cum histrio.* Extrema mutat etiam aliter Lipsius ex scripta lectione. Sed ejus mutatio non placet. Magis hæc: *Dudum cum histrio cubiculo principis exultaverat, dedecus quidem illatum, &c.* Vel etiam *allatum*. *Dudum cum* plane requiritur, si illud oppositum *nunc* spectas. Acidalius. Lege, *dum histrio cubiculum principis exsultat, viro dedecus illatum quidem, sed excidium procul abfuisse.* *Exultare* proprium histrionis, ἐξορχεῖσθαι. Inde eleganter *cubiculum principis exultare*, qui torum ejus persultabat et uxorem stuprabat. *Exultare* idem quod desultare vel persultare. Festus: *Redantruare dicitur in Saliorum exsultationibus.* Ubi *exsultationes* sunt ὀρχήσεις vel ὀρχήματα. Hoc est igitur, quod querebantur domestici principis, quibus volentibus non erat matrimonium palam contractum Messalinæ et Silani: nam antea cum inter adulteros Messalinæ etiam histrio cubiculum principis persultaret, viro quidem dedecus illatum, sed abfuisse excidium: *Discidium* etiam legi potest. Ut et *hero quidem dedecus illatum;* nam de domo principis erant, qui ista loquebantur. Et hoc verius puto. *Salmasius.* Sed ubi alias apud Tacitum, gravioresque auctores, Principis, *heri*, datur cognomentum? Non dubito, quin iis, qui sic emendant, hoc sit suspectum. Melius fuit, *viro*, minusque sic abitur a vestigiis antiquæ scripturæ: quomodo etiam vir maximus ad Tertulliani Pallium. At potius, antiqua vestigia illa sequutus proxime, ita lege: *Dum histrio cubiculum Principis exsultat adulterio quidem dedecus illatum, sed excidium procul abfuisse.* Ex postremis literis τοῦ *exultat*, ut plerumque fit, non repetitis in membranis, et cum *vero* a nobis conjunctis, nascitur, *adulterio*. *Exsultat cubiculum principis*, ea Corneliana phrasi, qua Ann. I. 'Quintilii Vari corpus inclusisse dicebatur.' Sensus autem apertus est. Adulterium nempe distinguitur a matrimonio, superstite Principe, cum alio inito. Illo dedecus, hoc exitium Principi procuratum. Confer cum his Orationem Narcissi, quæ pag. proxima exstat, hac de re apud Claudium habitam. *Boxhornius.* Me non offendit vox *hero:* non enim id agitur, quale cognomentum principi detur apud Tacitum et graves auctores, ut Marcus desævit; sed quemadmodum patremfamilias, præsertim principem, in familiari sermone appellaverint servi et liberti: quorum profecto personis hoc vocabulum mirabiliter convenit: nam, ne libertos excipias, quorum *servilia ingenia* Tacitus agnoscit, eos non dedecet interim loqui more vernarum. Sed tamen, ne quid dissimulem, et *hero*, et *viro*, et *adul-*

terio, &c. * Gronovius.

Sed excidium] In Florentino est, *sed et scidium:* e quo Pichena, *dissidium*. Sed profecto plus quam dissidium hic timebatur, et *exitium*, atque extrema. *Lipsius.*

Excidium procul abfuisse] Flor. *sed et scidium*. Unde veram lectionem suspicor, *sed dissidium:* ut sit sensus; Quantumvis petulanter et impudice se gesserit Messallina, nondum tamen eo infamiæ pervenit, ut de dirimendo Claudii matrimonio cogitarit. Nunc vero hoc etiam agitat, cum Silio nupserit. Videtur sententia confirmari ex eo quod inferius ait: *an dissidium tuum nosti?* Et in Mss. observavi, sæpe pro, *dissidium*, scriptum esse *discidium*. Pichena. Alii melius *exitium*. Acidalius.

Dignitate formæ, juventa] Ita lego, non *forma*. Dignitas formæ proprie de viris, uti notat vetus litterator Agrætius. Illud, *juventa*, suspectum facit Vatic. qui refert, *Vimentis:* ex quo Palmerius diductim legebat, *vi mentis*. Lipsius.

Juvenem nobilem, dignitate formæ, vi mentis] Lectionem Florentini anteposui; nam vulgati pro, *vi mentis*, habent, *juventa*. Inepte quidem, cum præcesserit, *juvenem:* et sic sibi invicem respondent, dignitas formæ, et vis mentis. Quod autem Lipsius correxit, *dignitate formæ*, nihil certius puto: id ipsum enim a Tacito usurpatur lib. XII. 'et dignitate formæ haud degenerem reputantes.' *Pichena.* Vox *juventa* non modo suspecta falsi, sed plane falsa. Quid enim hæc vult, cum præcesserit *juvenem nobilem*. Nec Palmerius placet, qui ex Vaticani *vimentis*, diductim facit, *vi mentis*. Acidalius.

CAP. 29. *Ac primo Callistus jam mihi circa mortem Cæsaris narratus*] Eruditiss. vir (ut est ingenuæ veritatis) autumat hanc totam periodum cum sequenti, *perstitit Narcissus, solum id immutans*, suum fugere captum. Ego vero (si non me nimis indulgeo) reor ea esse mihi cognita, quæ connexa consentaneaque tibi dilucidabo. Pallas, Callistus, et Narcissus, &c.* *Salinerius.* Videndum est an addendum sit prænomen Caii, ut Faërnus legebat: *Ac primo Callistus jam mihi circa mortem C. Cæsaris narratus, &c.* Ursinus. Callistus Dioni Cassio lib. LIX. libertus Caii Cæsaris Caligulæ, et cædis ejus conscius est: de quo libris superioribus, qui interciderunt, se meminisse Cornelius intelligit. *Vertranius.* Magis proprie Flor. *circa necem*. Vulgo *circa mortem*. Pichena. Certum puto verbo *Cæsaris* vix alium intelligi apud historicos, Tacitum præcipue, quam dictatorem Cæsarem, vel illum certe, qui eo tempore, de quo sermo institutus est, imperio præsideret: ut non dubitem fuisse *circa necem C. Cæsaris*, atque istuc C. notam prænominis Caii ab ignaro librario pro supervacuo fuisse habitum. C. autem Cæsar ubique fere appellatur hic Caligula, exempli gratia in nostro infr. XIII. 3. 'Etiam C. Cæsaris turbata mens,' &c. *Freinshemius.*

Appianæ cædis molitor Narcissus] Annalis hujus initio, sive libro præcedenti, de nece Appii Silani a Tacito scriptum conjicio, quod hic obiter tantum ejus mentio est. De illo Cassius lib. LX. et Tranquillus eadem retulere, et hujus verba sunt: 'Appium Silanum cum Messalina et Narcissus conspirassent perdere, divisis partibus, alter ante lucem similis attonito, patroni cubiculum irrupit, affirmans somniasse se vim ei ab Appio illatam: altera in admirationem formata, sibi quoque eandem speciem aliquot jam noctibus obversari retulit. Nec multo post ex composito irrumpere Appius nunciatus, cui pridie ad id temporis, ut adesset, præceptum erat, quasi plane repræsentaretur somnii fides: accersi statim, ac mori jussus est.' Claudii 37. *Vertranius.*

Flagrantissimaque eo in tempore gratia Pallas] Ita Flor. Vulgo, *eo tempore.* Sic alibi Tacitus. *Pichena.* Muretus, *in tempore.* Ea quidem Taciti phrasis, nec asseverem tamen hic usurpatam. Lib. XII. 'Non abnuere pacem Iberos, quamquam in tempore validiores.' Ubi quidem certa ejus notio de præsenti: nam alias ambigua de futuro: ut eod. lib. XII. 'Truculentior quam antea, tanquam adversus defectores, et in tempore rebellaturos.' Potuit et *in eo tempore* scripsisse: ut alibi l. XIII. 'Pons Milvius in eo tempore celebris nocturnis illecebris erat.' *Acidalius.*

Num Messallinam secretis] Obscura examinanti, nec scio an satis nexa. Sententia videtur: Deliberasse libertos bifariam; primo, an ad Claudium deferrent, quæ pars prævivit: hic jam, an ipsam Messallinam secreto de Silio monerent, alia adulteria dissimulantes. Destitere ab utroque alii: *Narcissus perstitit*, sed in sententia priore, id est de Claudio admonendo. *Lipsius.*

Perstitit Narcissus, solum id immutans] *Et* particulam expunximus. *Rhenanus.* Addit Flor. *ut solum id immutans.* Venetus, *et solum:* certe de aliquo defectu suspicionem augent: nam quanto magis aciem adhibeo, verba illa, *solum id,* aut corrupta, aut mutila. *Pichena.*

Quarum is corpori] Vatic. *corporibus.* Lipsius.

CAP. 30. *Cis Vectium Plancium*]. Illic est semper *Plautius.* Rhenanus. Hic locus fœdissime corruptus est, usque ad ea verba, *An dissidium.* Immo aliquid procul dubio deest. Principio Vectii Plancii mentio nulla est apud hunc alibi, aut apud alios, qui de Claudio scripsere, quantum nunc memini. Vectii Valentis infra tamen meminit frequenter, tanquam indicium offerentis remque confessi. Deinde quid est, *non fuisse cum nunc objecturum adulteria, ne redderet domum et servitia?* nam si ad Claudium referuntur, cur inquit statim: *Frueretur immo iis?* Sin autem ad Silium aut Messalinam, cur non erat dicturus adulteria, ne redderent hæc principi, quibus auctæ fuissent res principis? Quamobrem omnino desideratur aliquid et locus est contaminatissimus: ubi aliud nihil possis quam temere addere et divinare. *Ferretus.* Mendis fœdatus locus hic est, eo usque, *an discidium.* Et quod ignotus sit historicis omnibus Vectius Plancius, et quod ad Claudium referri scriptum minime possit, multa deesse suspicor, quorum est apud me desperata restitutio, ut ante Æmylio Ferretto fuit. Neque vero quicquam attinere ista puto ad Vettium Valentem, de quo mox Cornelius; neque quicquam ad Aulum Plautium senatorem, qui rebus prospere in Britannia gestis, ut est inf. l. XIII. et apud Suetonium et Dionem, a Claudio laudatus, ovans urbem ingressus est. *Vertranius. Quod ei cis Vectium, cis Plautium dissimulavisset,* emendavit Lipsius, nam turbant libri veteres. Man. corrupte: *quod ei cis vetticis Plautio.* Forte, *quod ei de Vectio et Plautio dissimulavisset.* Pichena. Conjicio: *quod ei scelus Vectii, scelus Plautii dissimulavisset.* Nam illud *cis* Tacito insolens, nec sic ab auctoribus usurpatum. *Aurelius.* Non jam rogo, ut Taciti lectores inspiciant aliorum in hunc locum conatus (sunt enim tantum conatus, neque alio nomine laudandi,) sed modo Ms. Florentini lectionem. Illa tandem nos, ni fallor, verissimam docebit et absolvet. Sic habet; *Quod ei cis Vecticis Plautio dissimulavisset.* Premamus jam singulas litteras et sic constituamus totum locum: *Quid enim si Vectios, Plautios, dissimulavisset? Nec nunc adulteria objecturum, ait.* Veniam petit Narcissus, Messalinæ cum Silio conjugium principi expositurus, quod priores adulteros Messalinæ ad principem non detulisset. Post quæ ex-

clamat: sed vix sibi propterea venia esse opus. Quid enim eo peccatum, quod Vectios, Plautios, Messalinæ adulteros, apud Principem hactenus dissimulaverit? Non fuisse illam rem cum exitio ejus conjunctam. Neque proinde nunc etiam adulteriorum Messalinæ facturum mentionem. At jam sibi minime silendum, postquam Messalina palam Silio nupsisset, et in præsentissimum discrimen fortuna Principis esset conjecta. *Ei* pro *enim* in Mss. fere invenies, virgula aliquando, subinde nulla, superimposita. Illud *Vecticis* totidem apices continet ex quibus *Vectios* facias. Quem accusativum pluralem etiam vult illud *Plautio*, pro quo *Plautios* scribendum esse quis diffiteri audeat? Et sic alibi loquitur noster: 'Matios posthac et Vedios, et cætera Equitum Romanorum prævalida nomina, referre nihil attinuerit.' Annal. XII. Paulo post lege: *Frueretur imo iis, at redderet uxorem, rumperetque tabulas nuptiales.* Minus est dicentis impetu *τὸ et* vulgatum. *Boxhornius.*

Ne domum, servitia, et ceteros fortunæ paratus reposceret] Contaminatissimum locum Ferretus esse vult: qui mihi castus, purus. Invidiosa concessione libertus, Fruatur sane, inquit, Silius domo tua, servis, veste, et gaza omni regia (nam hæc tralata ab adultera ad Silium, notante etiam Dione); reddat saltem uxorem. *Lipsius.*

Ne domum, servitia, &c. reposceret] Melius legas *nec domum, servitia, &c. reposcere.* Hoc ait, non ideo accusationem Silii ab se institui, ut domum aliaque ex patrimonio principis ei dono a Messalina data repeteret: quin frueretur iis, nec enim in tanta atrocioris delicti enormitate levia ista animadversione digna esse, sed alia longe graviora subesse innuit, dum eum uxorem Principi jubet reddere. *Freinshemius.*

Et cæteros fortunæ apparatus] Scripsimus, *paratus:* quod verbum usurpat sæpe Tacitus. Ut supra, 'Servi, liberti, paratus principis apud adulterum visebantur.' Lib. III. 'Ventris et ganeæ paratus assiduis sermonibus vulgati.' Lib. V. 'Et columen partium Abdageses gazam et paratus regios adjicit.' Item lib. XV. 'Parthi omisso paratu invadendæ Syriæ.' Hist. lib. I. 'Studia militum jampridem spe successionis, aut paratu facinoris affectaverat.' Hist. lib. II. 'Igitur navium, militum, armorum paratu strepere provinciæ.' Eodem lib. 'Ita Vitellii paratus noscebantur.' *Rhenanus.*

An dissidium, inquit, tuum nosti] Et hic Tacitus scripsit, *discidium.* Numquid scis tibi nuntium remissum? divortium tecum fecisse Messalinam? *Gronovius.*

CAP. 31. *Tum potissimum amicorum vocat*] Imo, *potissimos.* Mercerus. An id est, Narcissum amicorum primum et optimum appellat? Non puto. Sed legendum: *Tum potissimos amicorum vocat.* Et postea, *percontatur:* qua de re? Non de uxoris facto: sed quid sibi nunc agendum. Quæ caussa est, ut non *fatentibus*, sed veterem lectionem *tacentibus* deinceps amplectar. Tacebat nempe Turranius et Geta, quid consulerent, aut saltem responderent, in re subita ignari. *Acidalius.* Aut excidit hic vox *quemque*, aut legendum est *potissimos.* Freinshemius.

Primumque rei frumentariæ Præf. Turranium] Dixi aliquid ad l. I. Annalium, et videtur primus in hoc munere fuisse. Tamen ambigo de tota hac sententià, et ne verius legi: *Tum potissimos amicorum vocat, primumque rei fr. Præf.* hac mente: vocat præcipuos amicos, ac primo Turranium, deinde Getam. *Lipsius.*

Præfectum Turranum] Scripsimus, *Turranium.* Rhenanus.

Quibus fatentibus] Libri mei scripti, *tacentibus. Lipsius.*

Quibus fatentibus, tum certatim ceteri circumstrepunt] Lipsius ait, scriptos li-

bros habere, *tacentibus:* at Florentinus, *fatentibus*. Pichena.

Adulto autumno] * secunda, *adulta;* tertia, *præceps*. Sic Marcellinus *adulta hieme* dixit l. xx. 'Adulta hieme dux antedictus Bononiam venit.' Tacitus rursum Hist. I. seditionem incipientem vocat *necdum adultam*. Item Hist. III. dixit 'adultam noctem.' 'Donec,' inquit, 'adulta nocte, luna surgens ostenderet acies, falleretque.' Rursum Hist. v. dixit, 'Parthis nondum adultis:' pro eo quod est, qui nondum invaluerant. Quo sensu l. III. dixit, 'prævalida et adulta vitia.' Alibi, *adulta æstate*, infra legitur, id est, jam provecta æstate. *Ferrettus.*

Per domum celebrat] Scripsimus, *celebrabat*. Rhenanus. Gregorius Turonensis l. v. 30. 'Procedente autem eo ad villam, ut juxta ritum imperialem xxx. diebus ad Vindemiam jocundaretur.' *Gronovius.*

Ut sacrificantes vel insanientes Bacchæ] Muretus deletis duabus vocibus, *ut insanientes Bacchæ*. Ego probem. *Acidal.*

Ipsa crine fluxo, thyrsum quatiens; juxtaque Silius hedera vinctus, gerere cothurnos] Eodem habitu Antonium depingit Velleius, qui Liberum se ferebat: 'Cum Liberum patrem appellari se jussisset, cum redimitus hedera, coronaque velatus aurea, et thyrsum tenens, cothurnisque succinctus curru velut Liber pater vectus esset Alexandriæ.' De cothurnis, etiam Virgil. 'nudataque musto Tinge novo mecum direptis crura cothurnis.' De thyrso, præter alios, Justinus: "Ὥσπερ αἱ Βάκχαι διὰ σχήματος εἰρηνικοῦ τὰς λόγχας ἐν τοῖς θύρσοις περιφέρουσιν: id est, *Veluti Bacchæ per speciem habitumque pacis lanceas in thyrsis circumferunt*. Vide et Plinium xvi. 24. Athenæus ejusmodi Bacchi insignia in Pyrrhicha saltatione recepta fuisse ostendit l. xiii. 'Η δὲ καθ' ἡμᾶς πυῤῥίχη Διονυσιακή τις εἶναι δοκεῖ, ἐπιεικεστέρα οὖσα τῆς ἀρχαίας. Ἔχουσι γὰρ οἱ ὀρχούμενοι θύρσους ἀντὶ δοράτων, προΐενται δὲ ἐπ' ἀλλήλους, καὶ νάρθηκας, καὶ λαμπάδας φέρουσιν. Ὀρχοῦνται δὲ τὰ περὶ τὸν Διόνυσον, καὶ τὰ περὶ τοὺς Ἰνδοὺς, καὶ τὰ περὶ τὸν Πενθέα. Quæ verba lucem dare volo iis, quæ hic præcedunt, 'feminæ pellibus accinctæ assultabant, velut sacrificantes vel insanientes Bacchæ.' *Lipsius.*

Ferunt Vectium Valentem] Deprehendimus in codice Budensi scriptum, *fertur*, id accipiendum impersonaliter. Et bene habet lectio. *Rhenanus.*

CAP. 32. *Igitur Messalina Lucullianos in hortos*] Miror quod in codice Budensi hoc loco reperi, *Fultianos in hortos*. Sed et paulo post, *Lucullianis in hortis*, illic rursum scriptum, *Lucianis*. In libello de regionibus urbis Romæ fit mentio *hortorum Luculliano-rum* regione nona. *Rhenanus.* Flor. *Fucilianos;* ac plerique alii veteres, *Lucilianos*. Lipsius etiam de lapide quodam Romæ testatur, qui prædiorum Lucilianorum meminit, et idem Florent. prope finem hujus libri, ubi vulgo legitur, *Lucullianis in hortis*, clare habet, *Lucilianis*. Tamen nihil muto; nam et initio libri Tacitus dixit, *a Lucullo cœptos*, et Plutarchus idem confirmat. *Pichena.*

Silius dissimulando metu, ad munia fori digrediuntur] Ita ex Flor. restitui, et vere, nam de Messalina et Silio intelligit. Male vulgo, *digreditur*. Pichena.

Dissimulando metu] Non me fugit hoc Latine eleganterque dici pro dissimulando metui, sive ob metum dissimulandum. Sed tamen in exemplari scripto manifeste legebatur, *dissimulando metum*. Rhenanus.

Quamquam res adversæ consilium adimerent] In codice Budensi est *eximerent*. Nec improbanda lectio. Nam *eximere consilium*, est veluti differre. Sed et *eximitur*, quod adimitur. Sic l. xiii. 'Quia dissimulationem nox et lascivia exemerat.' *Rhenanus.* Flor.

eximerent.' Pichena.

Vetustissimam oravit] * *Maxima* proprie princeps collegii, ut *Pontifex maximus*, *Augur maximus*, *Curio maximus*. In quo Lipsius de Vesta c. 7. nudum latus objecit Gutherio de jure Pontif. I. 4. qui tamen ipse hac occasione ingerit, quæ nunquam defendet. Quid est enim *Pontificem maximum* dici, quod maximi esset imperii; et nuncupatum a potestate et imperio, quod utrumque maximum legibus Romanis sit assequutus. Nugæ de Pontificum imperio: Sigonio, cui obtrectat, manus dare debuerat. *Maximus* autem qui primum inter eos locum teneret, collegiumque cogeret atque ei præsideret. Pari judicio *prætorem maximum* facit urbanum, quem M. Tullius dixerit *primum*. Verba Ciceronis: 'Me cum quæstorem in primis, ædilem priorem, prætorem primum cunctis suffragiis populus Romanus faciebat.' Quemadmodum nullus nuncupatione propria *Quæstor* est *in primis*, nec *Ædilis prior*, ita nec *prætor primus:* tantummodo ante collegas se renuntiatum significat. Sed nec in prætoribus, quales intelligimus, qui jure dicundo præessent, ullus *maximus*. *Majorem* et *minores* novi. Festus: 'Majorem consulem L. Cæsar putat dici vel eum, penes quem fasces sint; vel eum, qui prior factus sit; Prætorem autem majorem Urbanum, minores cæteros.' Quemadmodum autem *consul maximus* non dicebatur ille major, ita nec major ille *prætor maximus*. Sicubi autem occurrit hic titulus, *Prætor maximus* est maximus magistratus. Ut apud Livium l. VII. 'Ut qui prætor maximus sit, idibus Septembribus clavum pangat.' Hunc ut haberent, dictator dictus L. Manlius. Olim enim *Prætores*, qui postea *consules*, a Bruto nempe Tarquinioque ad communicatum cum plebe consulatum, cum magistratui jure dicundo datum hoc nomen; iis autem, qui antehac *prætores* fuerant dicti, *consulum*. Festus in *Prætoria porta*. Livius, quem margini Gutherius allevit l. XXV. ex vate Marcio prætorem nominat, 'qui jus populo plebique dabit summum,' non, Prætorem maximum. Nihilo magis eum juvat Festi: 'Maximum prætorem dici putant alii eum, qui maximi imperii sit; alii, qui ætatis maximæ.' Veriorem esse priorem sententiam liquet ex Livio. Addit: 'Pro collegio augurum decretum est, quod in Salutis augurio prætores majores et minores appellentur; non ad ætatem, sed ad vim imperii pertinere.' Hoc aut consentit cum illis verbis, quæ supra adduximus: aut ibi *prætores majores et minores*, ipsi fuere consules et prætores: nam imperium minus prætor, majus habebat consul, ut ex Messalla refert Gellius I. 15. *Gronovius*.

CAP. 33. *In eodem gestamine sedem poscit assumitque*] Ita Flor. vulgo, *poscit sumitque*. Pichena.

CAP. 34. *Largus Cæcina*] In codice Budensi *Largius Cæcina*. Paulo post: 'Et ad minas prorumpentem;' lectio codicis scripti habet *erumpentem*. Rhen.

Cum obstreperet accusator] Lege, *obstrepere*. Acidalius. Hæc lectio subsistere non potest, quoniam nihil sequitur, quod necessario fit quoties conjunctivus talis præcedit. Quoties enim hæc audis, *Cum obstreperet accusator*, exspectas quid eo obstrepente factum fuerit. Sed legendum, *cum obstrepere accusator*. Hoc est, obstrepebat, modo loquendi valde usitato auctori. Et *cum* hic valet tum, illo tempore, sicut a princip o l. IV. supra: 'cum repente turbare fortuna cœpit.' Et simillima huic verborum positio est in his Tac. II. 31. 'cum Libo, &c. vocare percussorem, prensare servorum dextras, inserere gladium.' Denique *cum* hac significatione positum nunquam admittit conjunctivum; quod pluribus exemplis ostendere promptum foret; sed fes-

tinantes, nec etiam de hac re cuiquam mediocriter erudito dubitari credimus. *Freinshemius.*

Vibidiam depellere nequivit, quin multa cum invidia] Illud, *quin*, ex Flor. reposui melius quam vulgo, *quæ*. Pichena.

Quæ multa cum invidia flagitaret] Lego: *flagitare*. Quod tamen retineri potest, sed distinctione mutata, ut cum sequentibus nectatur: 'Quæ multa cum invidia flagitaret, ne indefensa conjunx exitio daretur; ergo auditurum principem, et fore diluendi criminis facultatem, respondit.' *Acidalius.*

CAP. 35. *In vestibulo effigiem patris Silii consulto Senatus abolitam demonstrat*] In atrio sive in vestibulo ædium, imagines majorum: uti hic Silii patris. Sed enim Silius Legatus olim inferioris Germaniæ damnatus crimine majestatis cum uxore Sosia Galla, ut l. IV. narratum: ideoque et imagines abolitæ, quas tamen filius restituerat. Criminatur ergo id libertus. *Lipsius.*

Quidquid habitum Neronibus] Lege, *avitum*: quod monuit me Jc. Claudius Chiffletius. *Idem.*

Tum quicquid habitum Neronibus et Drusis] Jam pridem Faërnus *avitum*, pro *habitum*, emendavit, ut alibi etiam, *avitas*, pro *habitas*. Paulo post scribendum est, *Cæsoninus;* ex antiquis titulis. *Ursinus.*

Custodem Silio ac Messallinæ datum] * Vertranius inexplicabilem locum censet, nisi custodem pro exactore interpretemur, scilicet qui mortis pœnas exigat. Verum merumque somnium. *Lipsius.*

Titium Proculum custodem Silio ac Messalinæ dat] Suspicor scribendum, *datum*. Rhenanus. Sic Beatus: sed fallitur, cum ex eo necatum Proculum adversus scriptoris sensum exaudiat. Et certe inexplicabilis est locus, si scriptionem mutes, nisique ita exponas, *custodem Sil. et Mess. dat*, qui mortis pœnas exigat. Sic paullo infra: 'Custos et exactor e libertis Euodus datus.' Idem enim custos salutis et mortis exactor esse potuit eorum jussu, quibus jubendi potestas erat. *Vertranius.* Optima lectio, quæque omnium castigationibus merito antevertat. Adulteri ministrique Messalinæ supplicia subeunt: quorum Silius (ut reor) tribuni manu; nam principes viri ab his capite truncabantur. Tacit. Ann. XV. 'Pœna Flavii Vejano Nigro mandatur.' Et hic de Plautio Laterano, 'manu Statii tribuni trucidatur.' At carnifex occidit Urbicum, Trogum, et Valentem: *tradi ad supplicium jubet.* Titius vero Proculus, minister amorum Silii, et Messalinæ, militibus laniandus a Claudio datus est, qui universos seditiosis vocibus exposcebant. Ad eam faciem Cleander permissus est plebi vociferanti: *plebi ad pœnam donatus est.* At *custos Silio ac Messalinæ* vice *custos Silii ac Messalinæ*. Plaut. Curcul. 'Et quidem reliqui in ventre cellæ uni locum.' Noster Ann. II. 'Is rex Iberis, idemque Mithridatis frater.' Thucydides l. I. διότι τὸ μὲν λιποῦν ἔχει ἤδη τὴν αἴσθησιν ἑκάστῳ. Dixi *custodem* positum pro *ministro*. Virgilius affirmat l. XII. et ibi Serv. 'At Triciæ custos jam dudum in montibus Opis.' Ea recte ministra dicitur, nam summa montium tenebat ad exequendam ultionem Camillæ, sibi injunctam a Diana. *Salinerius.* Emendaverat Lipsius ex ingenio, et a Flor. confirmatur, *Custodem a Silio Messalinæ datum*. Falso in vulgatis, *custodem Silio ac Messalinæ datum*. Pichena.

Saufellum Trogum] Vatic. *Saufelium*. Scribo, *Saufeium:* et induxit librarios illud l. longiusculum, ut L. scriberent. Horum omnium mentio Senecæ in Menippæa de Claudii morte; ubi tamen disjunctim scribe *M. Helvius, Trogus*. Qui hic etiam Traulus, male fortasse in Seneca, *Sex. Trallus*. Lips.

Decius quoque Calpurnianus] Scripti libri, *Deorius*. Puto, *Decrius*; quod nomen et infra invenies. *Idem*.

CAP. 36. *Solus Mnester*] Castigavimus, *solus M. Nestor*. In ludicro libello de morte Claudii Cæsaris meminit hujus *Nestoris* Seneca, catalogum interfectorum a Claudio recensens: 'Medius,' inquit, 'erat in hac canentium turba Nestor Pantomimus, quem Claudius decoris causa minorem fecerat.' Sic enim illic scripsimus, quum ante legeretur, *noster Pantomimus*. Apparet autem ei caput amputatum fuisse, et longa statura præditum. Tacitus *histrionem* vocat, Seneca *Pantomimum*. Meminit ejus et Suetonius in vita Caligulæ. Tacito quoque et nobis paulo ante est memoratus. *Rhenanus*. Tranquillus quoque in Caligula, ter *Marcum Nestorem Pantomimum* nominat; ut horum testimonio emaculandi sint tam Dio, quam Xiphilinus, quibus pro *M. Nestore*, Μνηστὴρ scribitur: errore inde orto, quod post literam M. punctum primi exscriptores minime animadverterint. *Vertranius*. Condonandum seculo virorum optimorum. Nunc certum, non arbitrarium amplius est Mnesteri nomen fuisse. *Gronovius*.

Tam magne peccavisset] Reposuimus e volumine Budensi, *tam magna peccavisset*. Rhenanus.

Paribus lasciviis ad cupidinem et fastidia] Expressi lectionem Florentini: id est et ad cupidinem, et ad fastidia. Vulgo *fastidio*. Pichena.

CAP. 37. *Componere preces, nonnulla spe, et aliquando ira*] Non muto. Sed poterat *et aliquanta ira*. Acidalius.

Verterat perniciem in accusatorem] Castigavimus, *verterat pernicies*; nam auctores verbum *vertit* absolute nonnunquam et tamen quasi in passiva significatione soliti sunt usurpare. Sic supra: 'Seu forte lapsa vox in præsagium vertit.' Lib. II. 'Astusque hostium in perniciem ipsis vertebat.' Lib. IV. 'Quod aspere acceptum ad præsens, mox in laudem vertit.' Eodem libro paulo post; 'Nam quæ saxo struuntur, si judicium posterorum in odium vertit, pro sepulchris spernuntur.' Lib. V. 'Adeo facinora atque flagitia sua ipsi quoque in supplicium verterant.' *Rhenanus*.

Ubi vino incaluit] Scripsimus, *incaluisset*. Et paulo post, *raptim in hortos progressus*. Item *jugulo ac pectori*. Et infra, *privatis ac publicis locis*. Rhenanus.

Prorumpit Narcissus denuntiatque centurionibus] Vulgo, *prorupit*. Melius Flor. *prorumpit*: Nam sequitur, *denuntiatque*. Pichena.

Morte decus] Placet, *morti*, ut in Veneto. *Lipsius*.

Cum impetu venientium pulsæ fores, astititque Tribunus] Hæc Florentini lectio ac distinctio. Confusius vulgati: *Tum impetu venientium pulsæ fores, astitit Tribunus*. Pichena. Lege cum Florent. Cod. *cum impetu, &c.* Dum fleret (inquit) fores pepulerunt illi. *Pricæus*.

At libertus increpans] Sic Florentinus: vulgo, *ac libertus*. Pichena.

CAP. 38. *Ictu tribuni transfigitur*] Malim, *transigitur*. Lipsius.

Decreta Narcisso quæstoria insignia] Decreta sunt, inquit, insignia quæstoria Narcisso: quod, cum esset ille tertius inter libertos, potens gratia apud principem, minimum erat fastigii ejus, atque erant illa quidem decora insignia; per quæ tamen deterrima faciendi facultatem Narcissus haberet: quia flagitia propter dignitatem vel inulta erant, vel multa: utrumque enim legi in diversis codicibus. * *Ferrettus*. Concessa insignia præter scipionem eburneum, et sellam curulem, si quæ fuerant, amplius quæro. *Vertranius*. Locus ab omnibus tanquam desperatæ sanitatis derelictus. Ego tantum experiar, an aliquis sensus eliciatur, hac sola interpunctione: *Decreta Narcisso quæstoria*

insignia: levissimum fastigii ejus, cum secundum Pallantem, et Callistum ageret. Honesta quidem: sed ex quibus deterrima orirentur, flagitiis inultis. Sensus est: levissimam Narcisso fuisse dignitatem quæstoriam, respectu fastigii ejus, cum apud Claudium obtineret primum gratiæ ac potentiæ locum, post Pallantem, et Callistum; hi enim, ut dixit, flagrantissima gratia erant. Simili fere modo Tac. lib. sequ. 'decretusque Pomponio triumphalis honos, modica pars famæ ejus apud posteros.' Quod sequitur: *Honesta quidem* (scilicet ut libertis nihil amplius tribueretur, quam quæstoria insignia) ironice intelligendum est, propter corruptionem temporum, quibus valde liberti pollebant: nam eodem lib. sequ. ait: 'decreta Pallanti prætoria insignia:' ac deinde; 'Claudius libertos sibi et legibus adæquavit.' Sed cum eorum flagitia Princeps multa relinqueret, deterrima inde oriebantur, cum ii quotidie in majora flagitia prolaberentur. *Pichen.*

Levissimum fastigii ejus] Hæc, cum lineis postumis, corrupta, hiulca: nec juvant aut discrepant libri, nisi quod, *Tristitiis inultis*, non *Flagitiis*, uti substituisse fatetur Rhenanus. Ego ab ejusmodi ulceribus sanandis sani hominis censeo abstinere manum. Nam sine librorum ope, irrita abierit Hygia ipsa. *Lipsius.*

Honesta quidem, sed ex quibus deterrima orirentur flagitiis multis, sive *inultis*] Quod in idem recidit. Una opera dicam me non assequi sensum horum verborum, quam ea esse mutila, et corrupta. Tacitus impositurus huic libro finem, judicium fert de tota Messalinæ tragœdia: nemo (inquit) adulteræ cædem accuset; quia suo sibi merito pœnis fuit affecta: verum illinc fons tot malorum, quæ secuta sunt: nam Messalina viva nunquam locus incesto neptis matrimonio, non veneficio Britannici, non tot sceleribus, quibus Nero infestavit orbem terrarum. *Salinerius.*

ANNALIUM LIB. XII.

CAP. 1. *Quis diligeret uxorem*] Monendus est lector, ubique hoc verbum perpetuo scribi, *deligere*, et *delectus*: ac suadeo ut ita in omnibus libris corrigatur, propter ambiguum verbi intellectum, cum aliud sit *deligere*, aliud, *diligere*, ut est notissimum. *Pichena.*

Cælibi vitæ intonanti] In manuscriptis quibusdam, *cælibis*: et vellet Pichena, *cælibis vitæ intoleranti.* Illud vulgatum, nescio quo modo, mihi pro moribus et sermone Claudii videtur. *Lipsius.*

Cælibi vitæ intonanti] Amicus meus, homo doctissimus, putabat huic loco mendum aliquod subesse, legebatque *cælibis vitæ intoleranti.* Ego nihil mutandum censeo: nam ex vulgata lectione aptus elicitur sensus, et phrasis resipit antiquitatem eam, cujus studiosum fuisse Tacitum diximus. *Ursinus.* Plerosque reor ignorare, quid sibi velint hæc verba: nisi forte mihi obscura sunt, quæ aliis clara et manifesta. *Tonare μεταφορικῶς*, quasi dicas altiori voce aliquem arguere. Virgil. XI. Æn. 'Proinde tona eloquio.' Li.

vius l. XXI. ‘ Cum hæc intonuisset plenus iræ :’ quod a Græcis profectum; l. I. Epig. ‘Ὁ Ζεὺς πρὸς τὸν Ἔρωτα· βέλη τὰ σὰ πάντ' ἀφελοῦμαι. Χὼ πτανός· βρόντα, καὶ πάλι κύκνος ἔσῃ. *Juppiter Amori : auferam omnia tela tua. At aliger : tona, et rursus cygnus eris. Tona*, id est, minaciis utere. Claudius ergo scribitur *intonare vitæ cælibi*, quod ægre ferret cælibatum, in eumque sæpius ardens inveheretur. *Salinerius.* Muretus *intoleranti*. Consideretur. At hercle tamen scribendum, *cælibis*. Sic Histor. IV. ‘ Æqualium quoque, adeo superiorum intolerantis.’ *Acidalius.* Libri veteres pene omnes, et Manuscripti et editi habent, *cælibis vitæ*, et historia ipsa ubique testatur, Claudium sine uxore vivere non potuisse, præsertim Suetonius c. 26. Itaque quod olim correxi, *cælibis vitæ intoleranti*, non dubitavi, quin serio reciperem. Nam vulgata lectio, *cælibi vitæ intonanti*, præter historiæ mentem erat, neque Cornelium mihi sapiebat. Doctissimus Salinerius nuper ea verba, *cælibi vitæ intonanti* interpretatur, cælibatum ægre ferenti ; subtiliter fortasse magis quam vere. Exempla hujus locutionis in Tacito multa ; pauca tamen subjiciam. Ann. I. ‘ Lasciviæ sueta laborum intolerans.’ Lib. II. ‘ omnium quæ ultionem morarentur intolerans.’ Hist. IV. ‘ æqualium quoque, ne dum superiorum intolerantis.’ *Pichena.*

Ac digna tanto matrimonio] Forte *dignas*. Gronovius.

Ut quemque suadentium audierat promptus] Muretus, *pronus*. Parum interest, sed hoc tamen ego etiam malim. *Acidalius.* Muretus mallet, *pronus*. Vide quæ notavi l. IV. in verbis : ‘ quod mater Agrippina, promptior Neroni erat.’ *Pichena.*

Discordantes in concilium vocat] Imo *in consilium*. Privata enim hæc deliberatio, et eum paucis in eadem urbe habitantibus ; non aliunde atque aliunde evocatis, quorum cœtus *concilium* dicitur, Græce σύνοδος. Grotius.

Cap. 2. *Familiam communem*] Muretus *Filiam*. Res clara : mirum qui Lipsio non visa. *Acidalius.*

Novercalibus odiis visura Britannicum] Ven. atque alii antiqui editi habent, *usura in Britannicum*. Pichena.

Improbatam longo dissidio] Immo *discidio*, ut supra sæpius. *Gronovius.*

Familiæ Claudiæ, quæ posteros conjungeret] Expediri sententiam posse ait Lipsius : idem tamen malit, *quia posteros conjungeret* : ut quasi hortantis ea sint liberti. Nec expediri sententia potest e verbis, ut nunc leguntur : et omnino vim hortandi habent. Mihi certum, deleto *quæ* legendum : *quod Germanici nepotem secum traheret, dignum prorsus imperatoria fortuna. Stirpem nobilem* (id est, nepotem Germanici) *et familiæ Claudiæ posteros conjungeret*. Muretus voluit transposite, *stirpem nobilem et quæ famil. C. p. conjungeret*. Acidalius. Valde hoc loco sudant interpretes, nec immerito : est enim ex obscurissimis. Videor tamen videre sensum qui hic est. Decet hoc imperatorem, ut stirpem nobilem, et familiæ Juliæ Claudiæque posteros unam in domum colligat, nec patiatur, ut enubendo alios in penates sanguinem et perinde claritudinem Cæsarum deserat Agrippina. Hic verissimus, si quid video, sensus est, eumque verba quoque ipsa inculcant, si ductum literarum secutus legeris totum locum hoc modo : *dignum imperatoria fortuna* (subaudi esse) *stirpem nobilem et familiæ Juliæ Claudiæque posteros conjungere*. Freinshemius. Ego vero illud, *dignum prorsus imperatoria fortuna*, Neroni detrahi nunquam patiar. Significat enim, dignissimam Augusto lare, dignam Cæsarea domo partem. Deinde accipio quidem Lipsii, *Quia*, et sagaciter odoratum Muretum puto non omnia locum suum tenere : sed quem appellavit auctor *dignum imperatoria fortuna*, eum eodem ordine vocari

stirpem nobilem parum acre parumque decens mihi videtur. Scribo autem: *quin stirpem nobilem et familiæ Claudiæ posteros conjungeret.* Hoc est, magnopere suadere, &c. * *Gronovius.*

Ne femina experta fecunditatis] Sine dubio legendum, *expertæ fecunditatis*, quo modo Faërnus quoque legebat. *Ursinus.* Muretus maluit, *expertæ fecunditatis.* Non assentior. *Experta fecunditatis* dicetur ut *Compertus flagitii*, &c. De his ad Apuleium Apolog. XI. *Acidalius.* Scio recte dici, *experta fecunditatis.* Sic Tac. Hist. IV. 'veterem expertumque belli:' mallem tamen, *expertæ fecunditatis.* Pichena.

Cap. 3. *Juvenemque et alia clarum*] Ex Vat. emendavit Lipsius: et congruit Flor. In cæteris male, *alias clarum.* Pichena.

Insigni triumphalium] Lipsius prima edit. monuit libros suos habere *insignia;* et id melius. Non hercle, nisi addas præpositionem: *per insignia triumphalium:* quod plane ego verum puto. Nam *insigne triumphalium*, nusquam alibi singulari numero legas, ut neque *insigne prætorium* vel *ornamentum prætorium*, et ejusmodi alia: quæ omnia plurali numero efferuntur. *Acidalius.*

Nisi indita et jussa] Muretus, *indicta.* Lipsius.

Nisi indita et jussa] Muretus legit, *indicta et jussa.* Acidalius et Pichena.

Cap. 4. *Serere crimina in Silanum*] Volumen scriptum habet, *ferre.* Proinde sic scripsi. Hoc Livius dicit, *ferre sermonibus.* Rhenanus. Fortasse rectius esset et usitatius, *Serere crimina in Silanum*, &c. Nam et ita sæpe Sallustius locutus est, cujus Tacitum imitatorem diximus. *Ursinus.* Venetus: *serere crimina.* Pichena. An melius *serens?* Bonum tamen etiam *ferre.* Acidalius.

Fratrisque non incestum sed incustoditum amorem] Hic locus in Budensi codice erat interpolatus: nam quidam non particulam supra ascripserat; et legebatur illic, *Fratremque*, quod est in vulgatis edd. *Fratrisque.* Mihi videtur hæc esse sincera lectio, *Fratreque incestum sed incustoditum amorem ad infamiam traxit.* Expone sic, *amorem incestum fratre*, id est, ob fratrem, *sed incustoditum*, quasi diceret, si custoditus fuisset et caute celatus, non fuisset periculum. *Rhenanus.* Vocem, *fratrum*, in Flor. et in aliis veteribus inveni. De Vat. testatur Lipsius. Digna ergo mihi visa est, quæ recipiatur. Intelligit enim, *fratrum*, hoc est fratris et sororis. Vulgo, *fratrisque.* Pichena.

Cap. 5. *Nullo exemplo deductæ in domum patrui fratris filiæ*] Ita Florentinus. Vulgo, *deducta in domum patrui, fratris filia.* Pichena.

Quin et incestum ac si sperneretur] Lipsius hæc ita interpretatur: Timuisse Claudium et Agrippinam, ne propter incestum, populus sperneret profani principis imperium. Mercerus hæc verba corrupta suspicatur et corrigit, acute quidem: sed *incestui sternere viam*, durinscula sententia videtur, nec de Taciti phrasi. Ideo vulgatam potius lectionem tueor, quamvis fortasse non integram, eodem Merceri sensu manente. Id est: Quin et incestum ipsum Claudius et Agrippina metuebant: ac si ab ipsis sperneretur, ne fortasse in malum publicum erumperet: scilicet ne alii eodem exemplo uterentur. *Pichena.* Sententiam loci censeo: Fruebantur quidem matrimonii bonis Claudius et Agrippina: at non securi, quia et incestum subesse videbatur, nondum firmatis ejusmodi nuptiis, et periculum iræ cælestis ob tam insigne flagitium: non enim metuebant ne populus ab hoc exemplo usurparet, nec in malum publicum id erupturum credebant, nec enim postea tale Senatus consultum fecissent: sed Deos verebantur: eos enim incestu offendi crediderunt, quod satis patet ex auc-

tore nostro, infra XII. 8. ubi *sacra ex legibus Tulli regis, piaculaque apud lucum Dianæ per pontifices danda*, procurando incestui Claudius hic suasit. *Freinsh.* Hærent hic omnes, et nonnulli aliter atque aliter interpretantur. Una modo litera mutata offero ipsam scripturam Taciti. Qui non, *incestum*, scripsit, sed *inceptum*. Expendamus totum locum. Dicit Tacitus, clam pactum inter Agrippinam et Claudium matrimonium, sed necdum ausos palam celebrare solemnia nuptiarum. Causa ista, quod nullum hactenus datum esset exemplum deductæ in domum patrui fratris filiæ. Interim subibat cura et cogitatio, inceptum jam esse matrimonium, solenni more porro peragendum; non licere resilire; si id, et in eo Agrippina sperneretur, rem in motus et perniciem publicam, movente vel Agrippina, sic contempta, vel populo, qui, ut supra dixit, id matrimonium jam fama firmaverat, erupturam. Idcirco videbatur, solennia nuptiarum non esse diutius differenda. Adeo ut Claudii ejusque amicorum cunctatio, et diversi consilii diversæ rationes, quod cunctantium est, duabus distinctis periodis proponantur. Lege igitur: *Quin et inceptum*, scilicet matrimonium esse, *ac, si sperneretur, ne in malum publicum erumperet, metuebatur*. Neque, *in malum publicum erumperet*, hic aliter accipiendum, quam infra, *Nisi pravitas tam infensa docentium arceatur, erupturam in publicam perniciem*. Hanc cunctationem Claudii suis artibus tandem sustulit Vitellius, effecitque ut solenniter Claudio nuberet Agrippina, quod statim subjungit et persequitur auctor. *Boxhornius.* Gerræ Siculæ male πολιτικοῦ. Freinshemio Catone simus contenti. Claudius haud erat intacti superstitione animi. Immo quo mente commotior, eo paullo infirmior unus multorum, eo superstitiosior. Docetque id etiam Suetonius in vita ejus c. 22. Semper autem incesta in prodigiis habita, in expiandis et procurandis, in iis quibus iram Deorum putabant denuntiari. Reliqua pete a Freinshemio. *Gronov.*

Civium et consensui] Delenda copula: vel, quod verius, addenda vox scriptori elapsa, *civium et S. consensui*: id est, Senatus. Ita respondebit Claudii oratio Vitellianæ. Tamen aliquis ceperit (aut jam cepit) quasi esset, *Unum se civium, et consensui imparem:* quod ego non probem; nec certe Princeps unus e vulgo civium est: non. *Lipsius.*

Et consensui imparem] Plus quam se solum posse consentientem senatum. *Ferrettus.* Nec τὸ *et* delendum, nec τὸ *senatus* addendum. Aptius ad quæsita Vitellii, &c.* *Saliner.* Lipsius mendum hic notat, quod ego non sentio. Respondet enim Cæsar, se unum esse civium, et consensui (scilicet universorum civium) imparem. *Pichena.*

Summamque Reip. agi] Scribo, *summamque Rempublicam*. Lipsius.

Quod porro honestius Censoriæ mentis levamen] Fallor an scribendum *Cæsareæ mentis*. Certo enim hæc de Claudio. Ac supra l. XI. idem error harum distinctionum: 'Lætaque hæc in P. R. munia, multo gaudio Censoris inibantur.' Recte Farnesianus codex, *Cæsaris*. At Cæsar etiam idem forte Censor: ut plerique tum Imperatores. Consideretur. *Acidal.* Suspecta mihi vox, *Censoriæ:* præsertim in ore Vitellii, qui ipse Censor: ac si quem librum auctorem haberem, libenter reponerem, *Cæsareæ*. Pichena.

CAP. 6. *Nec diu inquirendum*] Ex Flor. restitui antiquum verbum, *anquirendum*. Vulgo, *inquirendum*. Pichena.

Vidua jungeretur] Mss. Senecæ: 'adulationibus non claudere ostium, sed aperire.' Scribendum igitur: *adulationi nos non claudere ostium, sed*

opponere: et quidem sic quemadmodum amicæ opponi solet. Hoc est, non obserare aut repagulis firmare, sed sine sera, dempto obice, manibus tantummodo obtendere, vel objectum sustinere ac prætendere. Nam *operire*, in quo et Gruterus argutatur, ipsum claudere est. Terentius Phormion. v. 3. 'Jamne operuit ostium.' Noster Ann. III. 'egressa cubiculo uxore operiri fores jussit.' *Gronov.*

Documentum, quo uxorem] * Tu corrige, *quomodo uxorem.* Id enim vult adulator homo, prodendum esse posteris exemplum, ut Imperator uxorem Senatu suasore et auctore capiat. *Lipsius.*

Statueretur immo documentum, quo uxorem imperator ... acciperet] Ante omnia necessarium duxi, hunc locum, ut se habet in Flor. proponere; ut quilibet, lacuna inspecta, judicare possit, quid et quatenus in eo deesse videatur. Ut autem nunc tanquam integrum consideremus, Lipsius corrigit; *quomodo uxorem imperator acciperet:* quod non improbo: tamen apud me vulgata lectio nihil habet difficultatis: immo aliquid argutius præ se ferre videtur, cum sit vis quædam in verbo, *acciperet*, respondens ad id, quod supra dixit, *arripi conjuges:* sicuti l. II. 'tractarum conjuges:' et Hist. l. III. 'dum quæ accipi poterant, rapiuntur.' Ait igitur: documentum hoc aliis Principibus erit, quo documento uxores accipiant: non arripiant. *Pichena.* Quicquid obtrectent Lipsio, multo magis resipit Latium vetus, *statueretur immo documentum, quomodo uxorem imperator acciperet*, quam alterum. Hoc enim vult, tempus venisse, ut exemplum prodatur, idque jam prodi posse, quod respicientes quoque admoniti secuturi principes discant, qualiter et quemadmodum matronam introducere in penates deceat Augustum. Adhuc enim nullum exemplum conjugii Cæsarum salubre exstabat. Adde quæ scripsimus IV. Observ. 11. *Gronov.*

Et sobrinarum diu ignorata, tempore addito percrebuisse] Lipsius vocem *addito* ut additam a glossographo rejicit. Ego aliud suspicor, ne ita forte scribendum, *Et sobrinarum diu ignorata, tempore adita, tempore percrebuisse.* Valde quidem eleganter et nervose. *Adita*, id est, cæpta. Nec dubito, quin ita plane Tacitus. *Acidalius.* Cum hanc lectionem omnibus libris probari, nec incommodum sensum habere videam, non arbitror esse necessarium, ut vocula ista *addito* vel omittatur, vel commutetur, *Tempore addito*, hoc est, adjecto tempore, vel processu temporis. *Freinshemius.*

Cap. 7. *Eadem orare clamitat*] Supposuimus, *rogare.* Rhenan. Muretus rescripserat, *orare:* nescio unde aut quare; nisi si fortius hoc visum. *Acidal.*

Decretum postulat] Zonaras: Ψήφισμα ἐποιήσαντο, ἐξεῖναι Ῥωμαίοις ἀδελφιδᾶς ἄγεσθαι.

Addictum quasi] Arbitrio meo, transponantur verba, *Addictum et quasi virile.* Lectioni stabiliendæ (nam ego olim sollicitavi) est, quod apud eundem Tacitum de moribus Germanorum scribitur: 'Trans Lygios Gothones regnantur, paullo jam addictius quam ceteræ Germanorum gentes, nondum tamen supra libertatem.' Nec pœnitet tamen prorsus conjecturæ, *Adductum*, præsertim quæ firmatur codice Budensi, et item Florentino: de quo verbo in lib. Histor. *Lipsius.*

Additum et quasi vile servitium] Depravata verba sunt. In Bud. codice legitur, *Adductum quasi et virile servitium.* Nos emendavimus, *Addictum quasi et virile servitium. Palam severitas, ac sæpius superbia.* Sensus est, Etiam servos Claudii Cæs. quasi addictos fuisse Agrippinæ, quæ contenta muliercularum ancillatu non erat. *Rhenanus.* Venditum matrimonio servitium virorum. *Ferrettus.* Vulgo

Addictum quasi et virile. Lipsius conjectura correxit, transposuitque; quod penitus a Flor. confirmatur. *Pichena.* Pugno pro Lipsio contra Lipsium. Omnino scribendum, ut olim conjecerat, *Adductum et quasi virile s.* quamquam ipse postea *Addictum* retineri voluerit, et stabilierit alio Taciti loco: sed nego hic ei verbo locum. Non enim vult auctor dicere arctum et astrictum, sed severum servitium: quod et sequentia verba satis demonstrant: et clamat adjunctum hoc ipsum, *Virile.* Acidal.

Cap. 8. *Die nuptiarum*] Mala ergo distinctio, et historiæ vitiandæ, in Suetonii Claudio obtinuit, c. 29. 'Silanus abdicare se prætura, morique initio anni coactus. Die ipso Claudii et Agrippinæ nuptiarum in quinque et triginta Senatores trecentosque amplius equites animadvertit.' Apage: nulla cædes nuptiali ejus die lecta; scribeque, *initio anni coactus, die ipso Cl. et Ag. nuptiarum. In quinque, &c.* Lipsius.

Italia pulsa est] Si pulsa tantum, quid ita Commentator Juvenalis scribit eam a se interfectam? 'Calvina,' inquit, 'Prætoris cujusdam soror, quæ se occidit tamquam infamis in fratrem [lego, *fratre*] Claudii temporibus.' Hoc notat ad illud e Satyr. III. 'donat Calvinæ vel Catienæ.' Homo errat. *Lipsius.*

Veniam exsilii pro Annæo Seneca] L. Annæus Seneca studiis sapientiæ eminentissimus seculi sui, insimulatus adulterii cum Julia M. Vinicii uxore, Germanici et Agrippinæ filia, confictis in illam a Messalina criminibus, ut conreus, pulsus erat in exilium: ei Agrippina restitutionem impetrat. Ex Dione l. LX. *Vertran.*

Et consilio ejusdem ad spem dominationis uterentur] Ita rectius Florentinus, quam, *uteretur*, ut in vulgatis: nam et de Domitio et de Agrippina simul intelligitur. *Pichena.*

Cap. 9. *Memmium Pollionem ingentibus promissis inducunt, sententiam expromere*] Muret. *induxit:* ut scilicet ad Agrippinam solam referatur. Manere tamen illud recte potest, nec respicitur forte sola Agrippina, sed et Vitellius, et alii ejusdem sectæ. *Acidal.*

Qua oraretur Claudius, despondere Octaviam Domitio] Verbum, *oraretur*, ex Flor. restitui. Vulgo, *hortaretur.* Pichena.

At super priorem necessitudinem] Non semel accidit in libris editis, ut, *secundum*, pro, *super*, a librariis scriptum fuerit; nec mirum. Error enim ortus ex eo, quod in veteribus Manuscriptis, et præcipue in Flor. verbum, *super*, plerumque uno tantum charactere, ad hujus similitudinem S'scriptum sit, ut hic. Restituimus ergo, *super priorem*, quod in vulgatis erat, *secundum priorem.* Pichena.

Quis ob accusatam Messalinam ultio ex filio timebatur] Verissima lectio et sententia. At quid Muretus voluit mutando? *qui sub accusatam Messallinam vitrico et filio timebantur.* Ineptissime. *Acidal.*

Cap. 10. *Ut rettuli*] Lib. XI. vide. *Lipsius.*

Sed et filium Vononis, nepotem Phrahatis accersere] Demiror, cur quispiam voluerit *accedere* verbum, quod in exemplari manuscripto legitur, mutare in *accersere.* Nam defectioni eleganter accessus opponitur. Sensus est: Nemo nos potest defectionis arguere, quum ad filium Vononis, nepotem Phrahatis accedamus. Subjicit causam, 'adversus dominationem Gotarzis.' Mallem ego pro, *sed et filium*, scribere, *sed ad filium.* Verum infra sic quoque loquitur: 'Quia societatem nostram volentes accesserant;' non, *ad societatem*, quod tamen Latine dicitur. Item l. II. 'Ut ripam Euphratis accederet.' Itaque expone *et* pro *etiam*, hoc sensu: nos non modo non deficimus a familia Arsacidarum, sed etiam veram stirpem accedimus. *Rhenan.* Danesius legebat *accedere.* Urain.

Adjici conjuges gravidas, liberos parvos] Reposuimus, *adjici con. gravid.* Significat enim Gotarzen scelera sceleribus cumulantem, nec contentum fratribus propinquisque trucidatis, nisi illis uxores gravidas et liberos adjiciat. *Rhenan.*

Bellis infaustus] Elegantissimi ingenii et doctrinæ noster Modius observat e libro vetere, *belli infaustus:* recte; ea forma qua, militiæ clarus. *Lipsius.*

Cap. 11. *Quanto ignara barbaris*] Ita edidi e Vatic. Farnesiano erat, *ignota:* vulgo, *ignoratiora.* Phrasis vulgata et obvia in Tacito. *Lipsius.*

Quanto ignoratiora] Vetustior lectio, *quanto ignara Barbaris:* subauditur *magis.* Accipitur autem hæc lectio passive, pro ignota. Sic sæpe Tacitus in sequentibus: 'quæ gnara militi:' 'quæ gnara Vespasiano.' Hoc ipso libro, infra: 'Nihil tam ignarum barbaris quam machinamenta et astus oppugnationum: at nobis ea pars militiæ maxime gnara est.' *Rhenan.* Flor. corrupte, *ignata:* ex qua voce, quamvis una tantum litera immutata, legi æque possit, *ignota,* et, *ignara,* mihi tamen *ignara* magis placet, ut etiam Lipsio. *Pichena.*

Tanto toleratiora capesseret] Videtur legendum: *Clementiamque ac justitiam, quanto ignoratiora barbaris, tanto lætiora capesseret, &c.* non ut vulgo legitur, *tolerantiora.* Ursinus. Verbum, *toleratiora,* ex Flor. restitui. Rectius proculdubio, quam, *tolerantiora,* ut in vulgatis. Ceterum, quoniam verbum, *tolerare,* oneris molestiam innuit, quid cum clementia ac justitia, quæ virtutes sunt populis vel maxime desiderabiles? An sic loquitur Tacitus propter barbariem Parthorum, quibus virtutes pro vitiis? Tacitus initio l. II. 'Sed prompti aditus, obvia comitas, ignotæ Parthis virtutes, nova vitia.' Ego interpretor, verbum *tolerare,* respicere tantummodo justitiam, omissa clementia. Justitia enim populis plerumque onerosa et invisa. In promptu mihi exemplum est ex l. IV. in fine: 'Ibi campo aut litore jacentes, nullo discrimine noctem ac diem, juxta gratiam aut fastus janitorum, perpetiebantur:' nam etsi angui potest, vilium ac superborum hominum gratiam ipsis etiam, qui accipiunt, invisam, et odiosam; tamen mihi videtur, verbum *perpetiebantur* fastui tantum respondere, non gratiæ. At Francisci Venturii de hoc loco sententia est: Capesseret Meherdates clementiam et justitiam: quæ virtutes, quoniam barbaris ignotæ, utpote qui dominium regum, non regimen, perpetiebantur, id efficient, ut qui illas adhibeat, gratius et minus grave imperium in subditos exerceat. *Pichena.* Non placet *tolerantiora,* non quia vocem ipsam reprobem, sed quia sententiam admodum quam languidam gignit. Muret. voluit, *tanto tætriora,* quod plane non convenit. Nec ego scio quid faciam. Hariolor tantum, *tanto lætiora,* bono quidem sensu: quanto inusitata magis ac nova barbaris, tanto gratiora futura. *Acidalius.* Quid ergo, num insueta barbaris magis tolerantur? et vero num tolerari dicendæ sunt clementia atque justitia, quasi res, quas abesse malis? tolerari enim ea puto, ad quæ sustinenda patientia opus est, manente interim voto et spe amoliendi. Id autem de regiis istis virtutibus ad novum regem imperator diceret, præcepta bene imperandi traditurus? Denique ne Latinam quidem vocem esse contendam, *toleratiora.* Adeoque adfirmem in scriptura vitium esse ex repetitione ejusdem syllabæ præcipue ortum, cum enim forte scriptum esset, *tanto cratiora* (pro *tanto gratiora,* et scimus hujusmodi innumera in membranis admitti) facile argutulus aliquis vulgatam deinde lectionem exsculpsit. Videtur autem legi debere, ut dictum est, *tanto gratiora:* quod et per se veram atque pulchram sententiam efficit; et vero instituto sermoni longe convenientis-

simum est. *Freinshem.* Fluctus movent in simpulo. Vide I. Observ. 14. *Gronov.*

Ac tamen ferenda regum ingenia] Deprehendi librarium subinde scripsisse, *Ac tamen*, pro *attamen*. Rhenanus.

Satiate gloriæ] Hoc cum in editione Pichenæ compareret, ego pro typographico sphalmate habebam, et juvabat indice erratorum, qui eidem editioni annexus est. Sed socer meus credebat auctorem, phraseos Sallustianæ (quem præcipuum verborum veterum novatorem fuisse constat,) imitatorem perpetuum, hoc quoque verbum ex antiquitate arripuisse, quo et Lucretius utatur, 'fessus satiate videndi.' Hunc dissensum, et si quæ alia in his studiis inter nos ambigitur, veræ concordiæ sincerique affectus vicissim securi, incolumi amicitia et fovemus et propugnamus, et lectorem amicæ litis arbitrum facimus. *Freinshem.*

Ut externis quoque gentibus quietem velit. Datum, &c.] Interpungendum sic: *ut externis quoque gentibus quietem velit. Datum post hæc C. Cassio, qui Suriæ præerat.* Ursinus. Aliter in Flor. legitur, ac distinguitur: *quietem velit. Datum post hæc C. Cassio, qui Syriæ præerat, deducere juvenem ripam ad Euphratis.* Abest quippe ab eo verbum, *jubet*. Sed hanc lectionem vulgatæ non anteferam. *Pichena.* Elegantissimam hic emendationem vidit Muretus, delet a fine verbum, *jubet*, reliqua scribit interpungitque: *ut externis quoque gentibus quietem velit. Datum post hæc C. Cassio, q. S. p. deducere, j. r. a. Euphr.* Acidal.

CAP. 12. *Ea tempestate Cassius præminebat peritia legum*] Lipsius in prima edit. putavit legendum: *Præ ceteris peritia legum. Præ ceteris*, ut alibi solet, *ante alios*. Interpolatus locus varie est ab imperitis, qui abesse quid crediderunt. In ultima hac accipit Vaticani lectionem, *ceteris præerat*. Non ego hoc quidem. Nam præcessit vix dum, *qui Syriæ præerat:* e qua linea huc idem verbi inculcatum. *Acidalius.*

Cæteros præminebat] Vatican. *ceteris præerat*. Accipio. *Lipsius.*

Industriosque ac ignavos] Castigavi, *aut ignavos*. Item *Zeugma*, pro *Zeuma*, ex Strabone Stephanoque. *Rhenanus.*

Revocare priscum morem, exercitare legiones] Scripsi, *exercitare*, ex Flor. Vulgo, *exercere*. Pichena.

Exercere legiones] Vett. *exercitare*. Lipsius.

Abbarus] In Budensi codice modo *Acbarus*, modo *Abbarus* legitur, sicut *Yliates* et *Ezates*. Rhenanus. Hic in numismate æreo Gordiani Pii Imp. dicitur ΑΒΓΑΡΟϹ ΒΑϹΙΛΕΥϹ in cujus numismatis altera parte caput ipsius regis diadematum cum titulo si recte memini, ΕΔΕϹϹΕΩΝ, signatum est. In alio autem ejusdem Gordiani numismate, item æreo, rex ipse Camelo insidens impressus est cum eodem titulo. Camelus autem Arabum insigne est, in argenteo etiam denario familiæ Plautiæ, in quo REX ARETAS inscriptum est. *Ursinus.*

Quia hiems occipiebat] Muretus legit, *quia hiems occupabat*. Fortasse minime spernendum. Nam quod sequitur, *Exin nivibus, et montibus fessi*, non hiemis initium indicat, sed maxime adultam. *Pichena.* In Mureti libro notatum, *Occupata*. Non convenit. Verbum tamen id si melius hic, scribendum *occupabat*. Sed nihil mutandum. *Acidalius.*

Quorum rex Juliates] Ita edidi ex meis libris. Vulgo tamen, *Hyliates:* et statim infra, *Ezates*, etiam in manuss. Scito verum nomen esse, *Izates*. Ita enim appellatur constanter Josepho lib. XX. Antiq. cap. 2. 3. ubi et historia omnis explicita de origine hujus regis et progressu. Narrat autem Josephus Judaicæ religionis eum et matrem Helenam fuisse: multaque alia, quæ operæ sit legere. *Lipsius.*

Rex Izates] Alii *Juliates:* quod nomen cum in codicibus corruptum sit (sunt enim ubi et *Hyliates* reperias) deinde etiam infra XII. 14. *Ezates* appelletur, haud obscurum fuit, verum nomen hujus Regis, quod Josepho Antiq. XX. 2. et 3. proditur, utroque hoc Taciti loco positum ab auctore fuisse, qui id utique scire poterat, cum ejus coætaneus esset: ergo visum nobis fuit nomen illud utroque loco restituere. *Freinshemius.*

In Gotarzen per occultam et magis fidam inclinabat] Scripsimus, *per occulta et magis fida inclinabat*, ex Budensi codice. *Rhenanus.*

Et castellum insigne fama] Adjeci copulam, *et*, contra librorum auctoritatem, ut defectui manifesto quam minima mutatione mederetur, neu lectoribus absurdum illud se offerat, *urbem Ninos*, castellum a Tacito appellari. Idque suadente Lipsio, qui etiam suspicatur, nomen castelli, scilicet Arbela, intercidisse. *Pichena.*

Qui tempore stato per quietem monet sacerdotes] Ita Flor. et melius, quam vulgati, *tempore statuto.* Sic Histor. l. III. 'stato in eosdem dies mercatu.' Lib. IV. 'statos æstivis flatibus dies.' De morib. Germ. 'stato tempore.'

Telis onustas] Vatic. *telis omissis onustas:* nec scio quid voce ea faciam. Forte, *telis omnigenis onustas.* Lips.

Equi ubi pharetras telis onustas accepere] Vatic. *telis omissis onustas.* Unde Lipsius, *telis omnigenis on.* Quid si *telis missilibus onustas?* Sed absque dubio natum *omissis* ex supervacua iteratione sequentis *onustas.* Acidalius.

Rursus Deus, qua silvas pererraverit] Vulgo, *quas silvas pererraverint:* at Florentini lectionem reposui, quæ mihi melior. *Pichena.*

Cap. 14. *Mox Abbarus Arabum, cum exercitu abscedunt*] Dubito an sit legendum, *et Rex Abbarus, Arabum cum exercitu:* nam et in Farn. codice aiunt scriptum esse, *et Rex*, et a Tacito supra sic appellatur; et de Arabum tantum exercitu intelligi, verisimile est, cum Ezates Adiabenus privatus esset, neque ullas ab eo copias adductas appareat. *Pichena.* Hæc non excidissent viro præstantissimo, si Josephum et Zonaram inspexisset; aut animadvertisset c. 12. legendum: 'Adiabenos, quorum rex Izates.' Intelligo tamen esse in hac narratione quo aliquis acutum videns facile offendatur: eique hoc remedii censeo, ut scribamus: *Ex quis Izates Adiabeno, mox Abbarus Arabum cum exercitu abscedunt.* Si non dixisset supra, c. 12. 'rexque Arabum Abbarus,' admitterem Farnesianum, tanquam Izati nunc eum titulum temperasset apponere, quia cap. 13. dederat. Sed quum superius utrumque regem appellasset, fatua hic ea mentio in altero. Non minus fatuum *Izates Adiabenus*, tanquam id antea non percepissemus. Nihil commodius quam *Adiabeno*, ut intelligas ex proximo, *cum exercitu.* Gronov.

Quod unum erat reliquum] In codice Budensi verbum *erat* non reperio: Tacitus autem brevitatem amat. *Rhenanus.* Venetus, *quod unum erat reliquum.* Pichena.

Rem in casum dare] In eum sensum Panegyr. Constantino Constantii f. dict. 'Cur salutem Reip. in tanta pericula misisti?' *Acidalius.*

Medos tum præsidens] Ita Flor. Vulgo, *Medis:* nam etsi Tacitus tertium et quartum casum verbo, *præsidere*, indistincte jungat: tamen cum de provinciis loquitur, quarto libentius utitur. Annal. lib. IV. 'Italiam et Galliæ litus præsidebant.' Item: 'litora Oceani præsidebat.' Notavi etiam infra, in verbis, *qui Pannoniam præsidebat.* Pichena.

Cap. 15. *Et jam jamque Bosporum invasurus habebatur*] Duas particulas, *et jam*, delevimus, et pro *habebatur* scripsimus *videbatur.* Rhenan.

Diffisi propriis viribus Aquila et Cotys] Falso in vulgatis, *diffisus.* Indicavit veram lectionem Flor. qui habet, *diffisis.* Restitui ergo, *diffisi:*

de duobus enim sermo est. *Pichena.*

Quia Zorsines Soracorum rex hostilia resumpserant] Flor. *Siracusorum Rex.* Pichena.

Qui Adorsorum (*Aorsorum* Lipsius) *genti præcellebat*] Novo sensu hoc verbum hic, si tamen sanum. Forte leg. *gente.* Acidal.

Cap. 16. *Nostris in armis*] Aliter exaudio, quam vulgus: id est, nostri in lateribus erant, et ad armos. Nec enim solos Romanos in armis fuisse censendum; sed cum Aorsi in fronte agminis et tergo essent, in medio Bosporani; Romanos latera tutatos esse. Nisi tamen legendum, *nostris armis:* ut dicat Bosporanos, Romano ritu instructos armatosque: quod malo. *Lipsius.*

Nostris in armis] Sincerior lectio: *Nostri in armis,* subauditur, *erant.* Rhenanus. *Armos* in re militari nunquam legi usurpatum pro lateribus. De interpretatione vero eadem mihi mens, et eruditissimo viro: nimirum Romanas cohortes, et Bosporanos Romanis armis instructos media tenuisse: at non concesserim dispungi τὸ *in*, quia Cornelius id sedulo hic e Virgilio deduxit: 'Nec minus Æneas maternis sævus in armis.' Qui non infrequenter Virgilium æmulatur et imitatur, licet ejus dicta propria non faciat, ea deflectens a significatu Poëtæ. Thucydides l. xii. (ait Demetrius) κἂν λάβῃ παρὰ ποιητοῦ τὶ ἰδίῳ αὐτῷ χρώμενος, ἴδιον τὸ ληφθὲν ποιεῖ: nam quod Homero περίῤῥυτος magnitudinem designat, apud eum concordiam præ se fert. Nunc ex multis nonnulla decerpamus, quæ Tacitus per Virgilium scripsit. Æn. l. vi. 'non ulla laborum, O virgo, nova mi facies.' l. v. Hist. 'Ac rursus nova bellorum faces.' Ille l. vi. Æn. 'Assuetæ ripis volucres et fluminis alveo.' Item l. v. Hist. 'neque pisces aut suetas aquis volucres.' Publius l. vi. Æn. 'Jam senior, sed cruda Deo viridisque senectus.' Cornelius in Vit. Agric. 'et quibus cruda ac viridis senectus.' Apud Poëtam l. ii. Æn. 'Quondam etiam victis redit in præcordia virtus.' Apud historicum in Vit. Agric. 'et aliquando etiam victis ira virtusque.' Tandem vates l. i. Æn. 'Maturate fugam, regique hæc dicite vestro.' Orator l. xii. Ann. 'in longinqua et contermina Scythiæ fugam maturavit.' *Salinerius.* Præcipuam Lipsii interpretationem non admiserim: scilicet, nostros fuisse in armis, hoc est, ad armos. Nam præter modum loquendi auctori nostro inusitatum, historia ipsa repugnat: supra enim dixit Julium Aquilam paucas cohortes habuisse: eæ deinde in acie collocantur una cum Bosporanis: præter hos, nihil Romanorum militum. Ergo illud, *nostris,* referri non potest ad milites Romanos, sed veram sententiam censeo, quam postremo idem Lipsius tangit: Bosporanos, quia una cum Romanis, &c.* *Pich.* Cave sic exaudias, ut Lipsius, *in armis,* pro in lateribus, et ad armos. Nemo ita unquam locutus. Deinde quam errat idem Lipsius, cum explicat incessum agminis: et in fronte ejus ac tergo Adorsos, in medio Bosporanos, ad latera Romanos fuisse vult? Quomodo hoc ex Tacito colligas? qui ita, si sane verba interpretaris, describit: a fronte et a tergo Adorsos incessisse: ad latera cohortes (et accipe Romanos) et Bosporanos: in medio qui fuerint, non addit. Cohortes, quas dicit, non aliæ sunt nisi Romanæ, de quibus paullo superius: 'Relictos in novo regno Cotyn juventa rudem, et paucas cohortium cum Julio Aquila, equite Romano.' Verba, *nostris in armis,* sic accipiam, quasi dicat, agmen hoc instructum fuisse in morem militiæ Romanæ: quod sensisse postea et Lipsius videtur, quamquam de solis Bosporanis: instructos hos armatosque Romano ritu. Et in hanc sententiam præpositionem *in* delet. Quod necesse ego non puto, et de toto agmine, non de unis Bosporanis accipiendum statuo. *Acidalius.*

Ventumque Sozam opidam Dandaricæ] Auctore Florentino scripsi, *Sozam.* Vulgo, *Soza. Pichena.*

Oppidum Dandaridæ] Correximus, *Dandaricæ:* subintelligitur, terræ. *Rhenanus.*

Sed cratibus junctis] Vatic. *cratibus et vimentis:* probo. *Lipsius.*

Sed cratibus junctis ac media humo] Volumen regium habet, *sed cratibus vinctis ac vimentis media humo.* Quid si legas, *Sed cratibus, vinctis sarmentis media humo:* subauditur *existente* Rhenanus. Sequitur Vaticani lectionem noster, qui habet, *cratibus et vimentis, ac media humo:* supra autem notatum est, *medica humo,* quod non probo. *Pichena.*

CAP. 17. *Ut belli potius jure caderent*] Hæc verba unde pendent, quo referentur? Suo loco excidisse puto, et sic exponenda: *custodia cingere arduum: datumque militibus, qui scalis evaserant, signum cædis, ut belli potius jure caderent. Excidio Vesp. &c.* Acidalius.

Plerisque consularium interfectis] Quidam emendarat in libro Budensi, *plerisque Centurionum interfectis.* Rhenanus. In veteribus nonnullis, ut ait Lipsius, legitur, *plerisque consularium.* In Flor. *consiliarium:* utrumque credo, corrupte. Sensus exigere videtur, *classicorum,* vel, *classiariorum.* Pichena.

CAP. 18. *Romanorum nemo ejus auctoritatis aderat*] Miror quid ei venerit in mentem, qui in editione Romana aut Basiliensi locum hunc adulteravit, pro, *id auctoritatis* scribens, *ejus auctoritatis.* Latine eleganterque dicitur *id auctoritatis;* sicut 'id ætatis,' 'id temporis,' 'quidvis temporis,' 'id genus,' 'omne genus,' 'quod genus' pro *ejus auctoritatis, ejus ætatis, ejus temporis, omnis generis,* et *cujus generis.* Ad hanc formam pertinet quod dixit l. XVI. 'id honoris indicibus,' pro *ejus honoris,* quemadmodum illic admonebimus. *Rhenanus.*

Propriis odiis infensum] Ex Agricolæ codice Modius, et eruditissimus vir addunt negationem, *propriis odiis non infensum.* Ego de vetere sententia non decedo. *Odia propria* apud nostrum sunt odia non momentanea, sed quæ non facile deponuntur: ea enim vis τῷ *proprium.* Plaut. Mostell. 'Atque illum amatorem tibi proprium futurum in vita.' Virg. VI. Æn. 'nimium vobis Romana propago Visa potens, superi, propria hæc si dona fuissent' Sensus est, Eunones licet in Romanorum gratiam conspiraverit cum aliis Regibus adversus Mithradatem, tamen habebatur exorabilis, utpote qui simultatum tenax non erat, immo id genus hominum invisum habebat, gnarus pœnarum, quæ inexorabiles sequuntur. Hom. Il. I. 506. Ὃς δέ κ' ἀνήνηται, καί τε στερεῶς ἀποείπῃ, Λίσσονται δ' ἄρα ταίγε Δία Κρονίωνα κιοῦσαι, Τῷ Ἄτην ἅμ' ἕπεσθαι, ἵνα βλαφθεὶς ἀποτίσῃ: i. *qui autem renuerit dureque repudiaverit, Precantur igitur hæ Saturnidem adeuntes, Eum Atem una sequi, ut læsus pœnas luat.* Vel Eunones alias ante Romanam societatem inimicus erat Mithradati propriaque odia exercebat: sed is adeo sibi a Romanis metuebat, ut genua regis infensi accidere sustinuerit. Sic Themistocles Atheniensium metu supplex fit Admeti Regis, et inimici. Thucyd. l. II. *Salinerius.* Neutra interpretatio est unius assis. Non prior, quia usus ille elegans τοῦ *proprius* non est hujus loci: deinde si esset, quis ferat dicentem: *infensus diuturnis simultatibus, infensus iris plumbeis:* pro exorabili et non gaudente istis? Non altera, quia si vetus inter eos erat offensa, non id prætermisisset Tacitus, &c. * *Gronovius.*

CAP. 19. *Prece haud degenere permotus*] Ita scripsimus, ubi ante, *promotus.* Rhenanus.

Laudatque quod gentem Adorsorum, quod suam dexteram petendæ veniæ delegerit] Libenter hic legerim contra vulgatas editiones omnes simul et scriptum exemplar: *Laudatque gen-*

tem Adorsorum, quod suam dexteram petendæ veniæ delegerit. Nam hic indubie *suam* dixit pro *ejus*, ut et l. xv. 'Quod clam ad omen ac dolum sui exitii verteret:' sic enim ibi nobis legendum videri indicabimus. Et l. ii. Hist. de Nerone: 'Sed sua immanitas, sua luxuria cervicibus publicis depulere.' Quomodo Cicero quoque loquitur et autores alii. *Rhenanus.*

Sibi et Claudio, etiam communionem victoriæ esse] Expressi lectionem Florentini, cui et Venetus consonat. Vulgo, *ex communione victoriæ.* Pichena.

Quoties ignoscendo transigentur] Scripsimus, *transigatur:* id accipiendum impersonaliter. *Rhenanus.* Ven. *transigantur.* Sed nihil muto. *Pichena.* Adeo meliorem esse lectionem contendo *transigantur* (nempe bella) ut alteram ne tolerari quidem posse putem, ut sensus corrupti ream: si enim *transigere* absolute ponas, de conventione quadam utriusque partis consensu inita intelligas, quod hic non potes. *Transigere* autem bellum, est perficere, quomodo 'transigere negotia,' iii. 33. German. 22. *Freinshemius.* Mihi vero multo potius *transigatur*, in quo intelligo, *res, controversia, id quod bello quæritur.* Sic. l. iii. Histor. 'Affuit ut sæpe alias, fortuna populi Romani, quæ Mucianum viresque orientis illuc tulit; et quod Cremonæ interim transegimus.' Annon hic quoque verbum absolute ponitur? Numquid autem conventio utriusque partis consensu inita accipienda est? Non secus in Agricola: 'Transigite cum expeditionibus: imponite quinquaginta annis magnum diem.' *Gronovius.*

Cap. 20. *Atque Claudius quamquam*] Videtur vel delenda copula, *que*, vel legendum: *At Q. Claudius, &c.* Ursinus. Sed quis scripsit Claudio fuisse prænomen *Quinto?* Gronovius.

Ad hæc reges feroces] *Ad hoc* reposuimus, usurpatum a Livio Sallustioque. Sic infra: 'Ad hoc gentium ductores circumire, hortari, firmare animos.' Item, *his permotus, non promotus.* Rhenanus.

Cui inopi, quanto longiorem vitam] Flor. *quin inopi*, quod vulgatæ lectioni non antefero. Fortasse scriptum erat *quoi* antiquo more, quod parum attentis librariis erroris causam sæpe dedit. Sic lib. seq. ubi legitur, 'cui per nuptias Antoniæ gener erat:' veteres male habent, *qui per nuptias.* Pichena.

Meritum quidem novissima exempla Mithradatem] Sic l. v. 'quamquam adversus sontes, et novissima meritos:' id est, mortem, omnium humanarum rerum novissimam, quam lib. eodem dixit 'necessitatem ultimam.' Suetonius, et Livius, 'ultimam pœnam.' Apul. 'extremam pœnam.' I. C. in L. 21. Dig. de pœnis: 'Ultimum supplicium, mortem solam interpretamur.' *Pichena.*

Quanta pervicacia in hostem] A M. Antonio Mureto est, qui ingeniose veram lectionem pervidit. Nam vulgo erat, *quantalibet pertinacia in hoc tentata. Pervicacia* autem in Vatic. scriptum. *Lipsius.*

Quantalibet pervicacia in hoc tentata] Quid si legatur, *in nos tentata?* Rhenanus. Beato magis placet, *in nos tentata:* ego subscribo. *Vertranius.* Muretus, *verum ita majoribus placitum, quanta pervicacia in hostem, tanta beneficentia adversus supplices utendum.* Eruditissimus vir pedibus it in ejus sententiam. Quam vellem ut ab his supersedissent, vocemque indignam populo Rom. ei se attribuere pepercissent. Tacit. Ann. l. xii. 'ac præcipua Silurum pervicacia, quos accedebat:' pervicax ideo hæc gens, quod jam victa ab Ostorio minore militum numero, et loco Romanis iniquo, nihilo secius bellum redintegrabat: aptius autem id verbi cadit in Mithradatem, qui non semel a Romanis victus bellum reparavit: 'nec fuit in arduo societas potentiam Romanam adversus rebellem Mithradatem ostentantibus.' Ac verbum *tentatum* de

ea re dicimus, cujus jam periculum fecimus. Liv. l. I. 'ratus tentari potentiam, et tentatam contemni.' Noster l. v. Hist. 'sic prævecti tentato telorum jactu dirimuntur.' His percursis, dicimus Claudium ita respondisse Eunoni pro Mithradate intercedenti: animus ferebat, vis aderat ulciscendi Mithradatem; sed clementia majorum qua supplicibus sine fine indulgebant (licet expertus ego sæpe sim, quam is fuerit animi ad rebellandum obstinati) me ab incepto continet et avertit. Vel simplicius: sequar tamen majores, qui quantamvis pervicaciam deprehenderint in hoc: id est in ignoscendo, supplices tamen venia semper impertiebantur. *Salinerius.* Hic quoque non potuit non nugari vir optimus, cum meras nugas defendendas susciperet. Sive simplicius, sive duplicius tractatis verbis istis nihil sani sensus est. At *pervicacia in hostem* propria laus, &c. * *Gronovius.*

CAP. 21. *Per Junium Cilonem procuratorem Ponti*] Emendavit ex historia Lipsius. Vulgo, *Colonem.* Pichena.

CAP. 22. *Memmio quondam Regulo*] Vide Sueton. in Caio, c. 25. itemque Dionem. Statim vox *Nuptiis* abest Farnes. codici: et illæsa sententia potest. *Lipsius.*

Et materiam sceleri detrahendam] Scripsimus, *materiem.* Sic l. II. 'Si foret adhuc bellandum, relinqueret materiem Drusi fratris gloriæ.' Lib. III. 'Præbuit juveni materiem adipiscendi favoris.' Lib. v. 'Et materies criminandi.' *Rhenanus.*

Ita quinquagies sestertium, &c.] *Ita* non hic congruit. Scripserim *At*, vel delerim potius, ex literis prioris vocis natum. *Acidalius.*

CAP. 23. *Salutis augurium*] Breves notas scribenti longius esset æquo transferre in hunc locum, quæ de eo divinationis genere prodidit Dio lib. XXXVII. Satis sit auctorem indicasse. *Vertranius.*

CAP. 24. *Regum in eo ambitio*] Consule Onufrium in urbe Roma. *Lipsius.*

Mox ad Curias veteres] Scripsimus, *in Curias veteres.* Rhenanus. Studiosorum causa notatum voluimus, fuisse Romæ Curias Veteres et Novas. In veteribus Pontifices sacra faciebant, in Novis Senatus habebatur. Arbitrabatur Martianus, vir in Romana antiquitate investiganda multum versatus, Novas fuisse, et Veteres appellatas, ratione aliarum, quæ post longo tempore fuerunt ædificatæ. *Lupanus.*

Et publicis actis perscriptum] Ita scribendum; non, *præscriptum.* Ursinus. Lege, *perscriptum.* Etiam Muretus notavit. *Acidalius.*

CAP. 25. *Ac notant periti*] Immo ipsemet, quasi parum reprehenderetur, identidem evulgavit, si vere Tranquillus in eodem Claudio 39. *Vertranius.*

Atta Clauso] Secuti sumus spectatæ fidei codicem Vat. qui disertim habet *Atto Cluso.* Superius tamen aliena manu I. addito, ut fieret, Attio. Ut mirer Jurisconsultum Vertranium scribere duos Vat. *Accio Clauso*, referre. Sed ille quidem nobis imposuit: ego si fallo, tum mihi quivis oculos *Istos, suppositis eruito manibus.* Facit a Vatic. in eadem bibliotheca, &c. * *Lips.*

Eosque ab Atto Clauso continuos duravisse] Ita Flor. et concordat Vat. ut ait Lipsius. Vulgo, *ab Atta Clauso.* Notavi etiam l. IV. *Pichena.*

CAP. 26. *Quæsitiore in Domitium adulatione*] Restitui Tacito suum verbum, Florentino prælucente, in quo legitur, *quæstiore*, cui suppositum fuit: *exquisitiore*, et est phrasis illi usitata. Lib. II. &c. * *Pichena.*

Rogata lex, qua in familiam Claudiam et nomen Neronis transiret] Eum *adoptionis* morem attingit, quæ *per arrogationem* fiebat: de qua etiam Gellius. Cæterum et *nomen* hic pro gentili familia accipitur. Cintius, et Cicero in Topicis, 'Gentiles,' inquit, 'mihi sunt, qui eodem nomine vocantur.' Valer. Maximus auctor est, 'a Q. Me-

tello ejusdem nominis viros exhæredatos:' hoc est, agnatos gentilesque suos: ut inde existimem; in tribus Romanis nominibus, ut C. Julius Cæsar, nomen Julii familiam significare. Quo exemplo mihi nomen erit, *Alciatus; Andreas* magis cognomini quadrabit, quam prænomini, licet nemo non contrarium opinaretur. Sed alias latius. *Alciatus.*

Desolatus paulatim] *Desolare*, est tamquam de solo dejicere. Virgil. 'Vidimus ingentes et desolavimus agros.' *Desolatus* ergo dejectus est, et demissus. Tacitus lib. XVI. 'Viduata desolataque.' *Ferretus.* Immo ad solitudinem et vastitatem redigere. Vide IV. Observ. 21. *Gronovius.*

Per intempestiva novercæ officia] Eruditissimus vir ad servos refert, qui ab Agrippina ad alia officia vocabantur. Videat lector. Ego dicerem Agrippinam amovisse a privigno plerosque familiarium liberos et servos, quo ex comitatu Neronis et Britannici, populus 'fortunam utriusque præsumeret:' et quo privignus non haberet, unde præceptis sive monitis imbueretur. Hæc de domesticis: idem de iis, qui foris ejus sortem querebantur. 'Simulque qui centurionum tribunorumque sortem Britannici miserabantur, remoti fictis de causis, et alii per speciem honoris etiam libertorum si quis incorrupta fide depellitur.' Eadem ergo ratio removendi domesticos, et extraneos: sed non idem prætextus. De extraneis clarum, non itidem de domesticis: nam per *intempestiva novercæ officia* quo pacto quis animo defæcato interpretetur de servis ad alia officia vocatis? Mihi placet, Agrippinam prætendisse caritatem: hoc est, Britannico (quem penes se in Gynæceo vellet) familiares ut minime necessarios abstulisse. Id vero intempestivum est, quia jam ætas Britannici excesserat e magisterio feminarum: qui ad hoc loci undecim annos jam natus erat. Si enim anno 806. ab U. C. Nero sedecim annorum; ('D. Junio, Q. Haterio coss. sedecim annos natus Nero') majorque biennio quam Britannicus; ('his evictus biennio majorem natu Domitium filio anteponit') necessum est Britannicum C. Antistio et M. Suilio Coss. (quibus ea ab Agrippina curabantur) annum jam decimum primum attigisse. *Salinerius.*

In ludibria vertebat] Et hic usurpat absolute *verto*, quemadmodum supra annotavimus. *Rhenanus.*

Intelligens falli se] Sincerior lectio, *Intelligens falsi.* Gaudet autem hujusmodi constructionibus cum genitivo Tacitus. *Rhenanus.*

Sive verum, seu periculis commendatus] In Budensi volumine legitur eodem modo, nisi quod illic est, *sive periculis.* Conjicio scribendum priori particula *sive* expuncta, *Verum sine periculis commendatus, retinuit famam sine experimento.* Rhenanus. Beatus priorem particulam, *sive*, expungit, et legit *verum sine peric.* Ego priore expuncta, nihil muto: neque vere dici potest sine periculis Britannicum habitum non segnem, cui tot noverca tenderet dolos. Scribendum igitur, *ferunt, verum seu periculis commendatus, &c.* quasi pericula non segnis indolis fecerint fidem. *Vertranius.*

CAP. 27. *Adventu Cattorum latrocinia agitantium*] Muret. *Caucorum.* Acidalius.

Deinde L. Pomponius legatus] Parum certe cohærens narratio, quod recte Lipsio animadversum. Nec tamen putem ea deesse, quæ censuit ipse. Quin satis integer locus fore videtur, si *proinde* legas. *Acidalius.*

Addito equite alario monuit] Codex regius habet, *monitos.* Opinor scribendum: *addit, equite alario monito.* Rhenanus.

Vel dilapsis improvisi circumfunderentur] Sic Flor. Vulgo, *delapsis.* Pichena. Hic quoque scribe *dilapsis*, in qua voce sæpe erratum. Hic Mur. etiam notaverat. *Acidalius.*

Quadragesimum post annum servitio

exemerant] Transpositiones hujusmodi Tacitus amat. Hanc ergo ex Flor. hic reposui. Vulgo, *post quadragesimum annum*. Pichena.

CAP. 29. *Diuturnitate in superbiam mutans*] Comprobatur hæc Lipsii correctio a Flor. Vulgo, *diuturnitatem*. Pichena.

Auctores fuere Jubillius Hermundurorum rex] Muretus notat ex veteribus libris *Vibellius*. Acidalius.

Scripsitque P. Atellio Histro] Concordant in hoc nomine Vat. et noster. Vulgati vero, *P. Attilio*. At Lipsius ex antiquo lapide suspicatur verum ei nomen fuisse: *Palpelio Histro*. Pichena.

Pannoniæ præsidebat] Quidam scripti, *Pannoniam*: nec raro ita noster. Lib. IV. 'Galliæ litus rostratæ naves præsidebant.' Iterumque: 'Litora oceani præsidebat.' *Lipsius*.

Qui Pannoniam præsidebant] Vulgo, *Pannoniæ*. Mutavi ex Flor. et dixi etiam alibi. *Pichena*.

CAP. 30. *Quia Ligius Hermundurusque illic ingruerant*] Correximus, *ingruebant*. Item *Capessit*. Infra c. 31. 'aditu angusto.' *Rhenanus*. Consentientibus Florent. et Venet. scripsi *ingruerant*, pro, *ingruebant*, ut in vulgatis. *Pichena*.

Inter se partivere] Ex iisdem libris reposui, *partivere*. Alii, *partiti sunt*. Pichena. Ex vetere formula loquendi. Plautus in Amph. 'Vos inter vos partite: ego abeo, negotium est.' Et in Asinar. 'Prædam cum illis partiam.' *Aurelius*.

Egregia adversus nos fide] Restituit prius ex Vat. Lipsius: addo ego Florentini consensum. Male vulgo, *apud nos*. Pichena.

Dum adipiscerentur dominationes] Scio, *dominationes*, numero plurium recte dici. Tac. initio l. XIII. 'dominationibus aliis fastiditus.' Mallem tamen, *dominationem*, ut monni etiam l. VI. in verb. 'nihil abnuentem, dum dominationis apisceretur.' *Pichena*.

CAP. 31. *P. Ostorium proprætorem*] Flor. *proprætore*. Vide quæ supra notavi ad l. II. c. 66. et III. 32. *Pichena*.

Cinctosque castris Antonam et Sabranam fluvios] Invenio inter Britannos 'Sabrianum æstuarium et ostia fluminis Trisantonis.' Ptolem. l. II. Quæ nomina non valde abhorrent ab *Antona* neque a *Sabrina*. Τὸ *cohibere*, de altitudine nostro dicitur: *cohibita domuum altitudine*. Quis igitur vetat, ne etiam de latitudine dicatur? Ostorius uti dubios profligatis hostibus in fide retineret, eos jubet arma tradere, et fluvios Antonam Sabrinam in rivos extenuare parat: idque faciebat, quod fiducia fluminum sæpius homines rebellent, vel minus certe victoribus concedant. Hinc Darius quo deterreret Alexandrum. Curt. l. IV. 'Transeundum esse Alexandro Euphratem Tigrimque et Araxem et Hydaspem, magna munimenta regni sui.' Cæterum flumen Sicoris eodem modo rivis cohibetur. *Salinerius*. Florentinus: *cunctaque castris*. Alii, ut testatur Lipsius, *cunctisque*: hinc mihi levis quædam divinatio, *cunctosque ultra Antonam*. Pichena. Varie hic Lipsius, ad extremum, ut notaverat et Muretus: *cinctosque castris, Antona et Sabrina fluviis cohibere parat*; quasi hostem partim castris, partim fluminibus cingere voluerit ad prohibendam populationem. Nihil enim hoc meo judicio; vera lectio, et ex ea facillimus sensus, mutata voce *castris*, in *claustris*; ut fluvios ipsos claustra vocet. Et quid si pro *cinctos*, legas etiam *excinctos*, i. armis exutos, spoliatos: quod pulcherrime cum præcedentibus conveniat. Lege igitur, *Detrahere arma suspectis, excinctosque claustris Antona et Sabrina fluviis cohibere parat*. *Excingendi* verbum Silius Italicus l. XV. in eundem sensum, ut quidem vult Scaliger ad Catullum. Nam ego non viso integro loco, verba ista nondum plane scio an sic capienda: 'apparent mænia Grajo Condita Massiliæ populis excincta superbis Barbarus immani

quæ territat accola ritu.' *Acidalius.*

Valida gens nec prœliis contusi] Sic in Florentino recte, *contusi*, et etiam in aliis Manuscriptis, Lipsio teste: tamen repositum fuerat, *concussa.* Pichena.

Turmas quoque peditum] Ego scio numquam turmas peditum dici; quod tamen libri omnes præ se ferunt. Possit legi, *Turmas, quodque peditum.* Addo Pichenam distinctione expedire, *Turmas quoque, peditum ad munia accingit:* id est, turmas equitum (qui immunes) jubet peditum officia fungi. *Lipsius.*

Turmas quoque, peditum ad munia accingit] Constanti librorum omnium consensu hæc lectio confirmatur. Sed quoniam nulla in eis distinctio, videbaturque non bene, *turmas peditum*, dici; ideo Lipsius emendavit; *turmas quoque equitum.* Ego distinctione apposita, vocem, *peditum* textui reddidi, sensumque optimum expedivi. Ait enim: Cum exiguum peditatum, &c. * *Pichena.*

Cap. 32. *Et ductus in Cangos exercitus*] Cum Flor. et Vat. habeant; *inde Cangos;* suspicor legendum, *inde in Cangos.* Pichena.

Jamque ventum haud procul mari] Vulgo, *Jam ventum:* addidi copulam ex Flor. *Pichena.*

Qui arma cœptabant] Forte, *cœptarant:* ut auctores rebellionis capias. *Acidalius.*

Silurum gens] Ita correximus. Nam quidam *Silurum* verterat in *Sylvarum:* alius addidit R, et fecit *Sylurarum.* Rhenanus.

Imbuendis sociis ad officia legum] Olim monui legendum esse, *ad officia legionum.* Et hoc vult Tacitus, idque institutum fuit Romanorum. *Boxhornius.*

Cap. 33. *Sed tum astu, tum locorum fraude prior*] Vel *sed astu tum locorum fraude prior,* quod æqui bonique facio. *Astus,* qui alias dicitur *furta belli,* est pars præcipua bellandi: Hom. A. ἢ ὁδὸν ἐλθέμεναι, ἢ ἀνδράσιν ἶφι μάχεσθαι. 1. Vel ad insidias ire vel fortiter adversus viros pugnare. Et Οὔτε λόχον δ' ἰέναι σὺν ἀριστήεσσιν Ἀχαιῶν: i. neque ad insidias ire cum optimis Græcorum. *Fraus locorum* peritia locorum, Virg. l. IX. 'quem jam manus omnis Fraude loci, et noctis subito turbante tumultu Oppressum rapit.' Agitur de Euryalo oppresso ab equitibus locorum gnaris: 'Objiciunt equites sese ad divortia nota.' Qua de re Caractacus his fretus, transfert bellum in Ordovicas, ubi utrisque locus esset. Eruditissimus vir in sec. cur. ex his composuit *actutum,* nefas ratus Britannum melius τὰ στρατηγήματα callere, quam Ducem Romanum. Verum quisnam Caractacus iste? princeps inter Siluras, qui ab Hispanis gente astutissima originem ducunt. Tac. in Agric. 'Silurum colorati vultus, et torti plerumque crines, et positu, contra Hispaniam Iberos veteres trajecisse, easque sedes occupasse fidem faciunt.' Et is, super vim originis, quæ durat, 'proximi Gallis et similes sunt durante vi originis:' per prospera et per adversa multum profecerat. 'Caractaci viribus confisos, quem multa ambigua, multa prospera extulerant, ut cæteros Britannorum imperatores præmineret.' *Salinerius.* * Paneg. ad Maximianum: 'Sed neque illæ fraudes locorum, nec quæ plura inerant perfugia silvarum, barbaros tegere potuerunt.' *Pichena.* Malim, *locorumque.* Illud, *que,* abstulit sequens litera f. In libris enim antiquis *que* contracte scribitur converso f. estque quasi q. *Boxhornius.*

Ordovicas] Ita correximus pro *Ordolucas.* Britanniæ populus est. *Rhenanus.*

Qui pacem nostram] Libri aliquot editionum veterum, *pacem in iram.* Ego legerim, *pacem an iram nostram.* Duplex scilicet stimulus capiendi arma in Romanos: sive quod pacem et servitutem multi timerent, sive

quod extrema ab iratis.

Qui pacem nostram metuebant] Libri aliquot editionum veterum; *pacem in iram.* Unde vir doctissimus *pacem an iram*, ut duplex ad arma stimulus his gentibus fuerit: sive quod pacem et servitutem multi timerent, sive quod extrema ab iratis. Sed non video, si ab iratis sibi metuebant, cur ad iram provocandos crederent: donec enim in officio manerent, iram Romanorum haud sane metuendam habebant. Forte legendum sit *qui pacem in iram mutabant;* quomodo *pacem bello mutare.* Item *mutare in perfidiam, pœnitentiam, &c.* alibi apud nostrum reperias. Quamquam ne mihi blandiar, hæc quoque non satisfaciunt. Tentem ergo sic quoque, *qui parem injuriam metuebant*, quod quidem sensum evidentissimum præstet: nec enim temere firmius ineundæ societatis vinculum, quam ejusdem periculi metus. Dicemus aliqua (volente Deo) ad ista Curtii VIII. 4. 'Inde ventum est in regionem Oxydracarum Mallorumque quos alias bellare inter se solitos, tunc periculi societas junxerat.' *Freinshemius.* *ostentante?' Arrianus l. III. Epict. c. 22. Ἄν τίς σε δαίρῃ, κραύγαζε στὰς ἐν τῷ μέσῳ, ὦ Καῖσαρ, ἐν τῇ σῇ εἰρήνῃ οἷα πάσχω. Ergo *pacem nostram metuunt*, qui detrectant imperium nostrum: qui verentur, ne et ipsi veniant in ditionem nostram. Sic quoque supra Tacitus: 'terrori adversus, &c. * *Gronovius.*

Catervæque majorum] An electi ergo *majores* corpore, qui ad saxeas illas sepes starent, uti commodius prospicere possent, scilicet? Ineptissime. Quid si enim iidem magni simul et timidi atque ignavi, uti videmus plerumque, tot præcipue numero hic colligendis? Immo natio quædam Britannica est, cujus nomen obliteratum hoc loco, proposita autem cæteris ad locum periculosissimum, quia vilior, nec verorum Britannorum domestica velut aut cognata. Talis ergo gens insulam *Maniam* aut *Moniam* habitans, ambigentibus populis tandem Britanniæ adscripta, et ob hoc utique vel vilior vel exosior. Scribendum ergo arbitramur, *Catervaque Moniorum*, aut *Maniorum.* De his autem, quæ modo retulimus, legi possunt apud Silvestrum Giraldum sui temporis illustrem eruditione scriptorem in Topographia Hiberniæ; c. 15. *Barthius.* Quod Lipsius, *catervæque nationum*, emendavit, firmari videtur, ex ipso Tacito, qui statim ait, *gentium ductores:* ac deinde, *gentili quisque religione.* Pichena. Legit vir doctissimus *catervæque nationum*, quod solitum ita Britannis Gallisque struere aciem per nationes. Propius autem tam a scriptione quam sensu ac historia absit, si legas *catervaque armatorum.* Sic enim de his iisdem Britannis in Agric. 37. 'catervæ armatorum paucioribus terga præstare.' *Freinshemius.*

Pro munimentis constiterant] Cave intelligas, ipsas catervas fuisse, vice munimentorum. Sed eodem modo dicitur, quo supra, 'pro ripa componeret.' *Pichena.*

CAP. 34. *Aut servitutis æternæ*] Nescio an elegantius veriusque, *aut servitutis æternæ fore*, voce deleta. *Lipsius.*

Illum diem, illam aciem testabatur, aut reciperandæ libertatis, aut servitutis æternæ initium fore] Libenter cum Lipsio delerim vocem *initium*: intrusam ab imperito phraseos Cornelianæ. Et ferrem tamen, si conveniret, et aptari cum præcedentibus omnino posset. Sane ita recte dixeris, *Illum diem servitutis æternæ initium fore.* Sic in Agric. 'Hodiernum diem, consensumque vestrum initium reciperandæ libertatis atque Britanniæ fore.' At durum fuerit

sic, *illam aciem fore servitutis initium.* Nec eleganter ita, *illum diem vel aciem fore initium reciperandæ libertatis.* Quod si deleas, ex omni parte oratio examussim sibi quadrat. Et tamen diversi locutionum modi sunt, *fore recipiendæ libertatis*, et *fore æternæ servitutis.* Ille vulgatior et aliis etiam frequens: hic uni Tacito, nisi fallor, usurpatus, et illi ipsi raro. Exemplum unum nunc occurrit Annal. III. 'Præerat castello Decrius impiger manus, exercitus militia, et illam obsidionem flagitii ratus.' Quod ipsum non peregrinius ad aures nostras accidere debet, quam Suetonii illud August. 48. 'Prisci decorique moris existimans, claræ stirpis originem sic innotescere:' et multa similia, vulgi etiam usu trita. Tacit. iterum in Germ. 'Cedere dummodo rursus instes, consilii quam formidinis arbitrantur.' *Acidalius.*

Vacui a securibus et tributis] Id est, a servitute Romanorum. Nam fascibus, quibus alligatæ secures essent, uti solebant Magistratus Romani. *Lupanus.*

CAP. 35. *Cuncta virtute expugnabilia clamitare*] Mallem, *virtuti.* Idem fere in vita Agric. 'nihil virtuti suæ invium.' *Pichena.*

Decedere barbari in juga montium] Malim, *recedere.* Hoc enim magis adsignificet retrocessionem. *Acidalius.*

CAP. 36. *Castra præjacet*] Vatic. *castris.* Et statim lego *regiis clientelis.* Lipsius.

CAP. 37. *Pluribus gentibus imperitantem*] Ita Flor. Vulgo, *imperantem.* Pichena.

Nam si vos omnibus imperitare vultis, sequitur] Acumen horum non satis perceptum correctiones invitavit. Agricola, *Non si vos omnibus.* Eruditissimus vir, *num si vos omnibus.* Atqui usus non erat, quippe quod hæc rationem reddant, cur bellando se suaque defenderit. Britanni persuasum habebant Romanos spe devorasse imperium totius orbis, et omnes data occasione sensim subacturos. Tac. in Agric. 'Raptores orbis postquam cuncta vastantibus defuere terræ, et mare scrutantur. Si locuples hostis est, avari, si pauper, ambitiosi, quos non Oriens, non Occidens satiaverit.' Hinc ergo Caractacus excusat bellandi necessitatem, aitque: Invitus res meas amisi, scilicet liber ego pro iis servandis bellum adversus vos gessi: nam vos in omnes regimen vultis, unde omnibus manifesta servitus impendet. At (inquit vir eruditissimus) necessario non sequitur: Romani volunt, omnes servi fiunt. Callide Caractacus (respondeo) auget Romanorum potentiam: nam dicendo eos quæcumque vellent posse, excusat bellum tanquam gestum pro vitanda urgentissima servitute. *Salinerius.* Lipsius ait falso et inepte hoc dici, cum consequens non sit, ut qui velit, id quod velit, possit: ergo emendat, *Num si vos omnibus?* nota interrogationis adjecta. Mihi vulgata lectio minime probatur. Nam etiam si verba Caractaci, libertatem, ac minime degenerem animum præ se ferant; tamen aspersa etiam sunt plurima in Claudium Romanosque adulatione. Et posteaquam sententiam suam jactavit, sequitur, se opes (etsi invitum) amisisse, quia illorum viribus resistere nequiverit, cum enim Romani, ceteris potentiores, alias opibus impares debellare velint, consequens ut omnibus sit servitus subeunda. *Pichena.* Recte Lipsius hoc arguit et damnat. Idem bene corrigit, *Num si.* Æque bene et forte melius Muretus, *Non si.* Acidalius.

Et supplicium mei oblivio sequeretur] Malim, *sequetur.* Rhenanus. Videndum an legi debeat, *sequetur.* Ursinus. Eruditissimus vir post Rhenanum scribendum putat *oblivio sequetur.* Et hac distinctione: *et suppli-*

cium mei oblivio sequetur: at si incolumem. Quæ tendunt in hunc sensum: Si me suppliciis afficis, statim hujus rei homines obliviscentur: at si mihi ignoscas, &c. Quam digniora Caractaci virtute sunt vulgata: 'Si statim deditus traderer, neque mea fortuna, neque tua gloria inclaruisset, et supplicium mei oblivio sequeretur: at si incolumem.' Is certe Claudio persuasum it, e re imperatoris fuisse, se cum Romanis tot præliis decertasse. Si statim (inquit ille) atque duces tui me bello agressi sunt, sine sanguine me dedidissem, et ad tua genua supplex accidissem, quidnam tuæ gloriæ additum esset ab imbelli et sic facile dedito? at nunc tot pugnis adversus vos notus, viribusque tuis tandem domitus, quantum laudis a te servatus apud posteros consignabo? *Supplicium* hoc loco *supplicatio*. Noster Ann. l. I. 'Tum supplicia Diis decernuntur.' *Salinerius*. Optime hæc emendavit atque distinxit acutissimus Lipsius: *Oblivio sequetur? at si incolumem, &c.* Freinshemius.

Cap. 38. *Ac ni cito visis*] Editione prisca, et quibusdam scriptis: *cito nunciis*. Suspicor, *ni citis nuntiis e castellis*: nisi placet, *ni cito municipiis et castellis*. Malo etiam mox, *promptissimus quisque e manipulis cecidere*. Et, *cohortes expeditas opposuit*. Lipsius.

Ac ni cito vicis et castellis proximis subventum foret] Faërnus legebat: *Ac ni cito e vicis et castellis subventum foret, copiæ Rom. occid. occubuissent*. Ursinus. Flor. et alii veteres: *ac ni cito nunciis, et castellis*. Muretus, *e vicis et castellis*. Ego nonnihil suspicor, *præsidiis et castellis*. Sic l. XIV. 'omissis castellis præsidiisque:' et in vita Agric. 'et præsidiis castellisque circumdatæ.' *Pichena*. Lipsius, *Ac ni citis nunciis e castellis*. Melius et vere Muretus, *ni cito e vicis et castellis*. Idem mavult paullo post *occidissent*. Et hoc sane vulgato in usu. *Acidalius*. Nihil hic mutandum esse monuimus Observ. II. 20. *Gronovius*.

Quisque manipulus] Verius, *e manipulis*. Lipsius.

Quisque manipulus cecidere] Ego mallem, *manipularis*. Pichena.

Nec multo post pabulatis nostros] Scripsimus, *pabulantes nostros ipsos*. Rhenanus.

Cap. 39. *Tempore proviso*] Libri editi, *provisa*. Lipsius, *provisu*: ego, *proviso*, ex Flor. *Pichena*. Lipsius *provisu*. Malo, *proviso*: adverbiali forma qua item *improviso*, *inopinato*, *inexpectato*, et talia. *Acidalius*.

Ac præcipua] Rectius omitteretur conjunctio. *Freinshemius*.

Sicambri trajecti in Gallias fuere] In Menapiis consedisse ex auctorum lectione deprendi, ut hi sint qui nunc *Geldrenses* quasi *Galli Rhenenses* vocantur. Nimagum Venloemque pagos habent, et Vahalem Rheni attingunt. *Alciatus*.

Et si non prœlium] Idcirco læti erant hostes, quod bellum cum aliis gerens periisset, quamvis prœlio non interemptus: et quod dux erat non contemnendus. *Ferrettus*. Sic sup. l. II. in fine: 'prœliis ambiguus, bello non victus.' De morib. Germ. 'alios ad prœlium ire videas, Cattos ad bellum.' Nonius Marcellus ait, *bellum* et *prœlium* in hoc differre, quod *prœlia* partes sint belli; hoc est, in bello congressiones. Hoc pueris etiam notum scio: adnotavi tamen, ut obiter monerem, imminutum fuisse Cæsarem initio Comment. de bell. Gall. nam ubi in omnibus antiquis exemplaribus legitur; 'quod fere quotidianis bellis prœliisque cum Germanis contendunt;' recentiores voce, *bellis*, carent. *Pichena*.

Cap. 40. *Præerat; auctaque*] Male interpunctus locus. Lege, *præerat, auctaque et apud hostes ejus rei fama*. Et auferendi casu capiendæ voces *aucta fama*. Acidalius.

Ut major laus compositi, vel si du-

ravissent] Judicavi deesse olim aliquid: male. Scribe tantum, *compositis*, et sententia liquida erit. *Lipsius.*

Ut major laus compositi, vel si duravissent] Collective, et ea forma, qua *repetitum* apud nostrum Ann. l. I. 'et libertatis improsperæ repetitæ.' Doctissimis vir *compositis*, ut his aptius sequentia responderent, *vel si duravissent.* Verum cum etiam in eodem reatu Thucydides ille sit, satius erit desistere ab advocatione l. II. *τοσοῦτον τῷ Περίκλει ἐπερίσσευε τότε, ἀφ' ὧν αὐτὸς προέγνω·* i. *tantum Pericli supererat, ex quibus ipse prævidebat.* Salinerius. Lipsius emendavit optime. Vulgo, *compositi.* Pichena.

Mox orto dissidio] *Discidio* et hic scribendum censeo. *Gronovius.*

CAP. 41. *T. L. Claudio*] Autographum habuit *TI.* et ita scriptum oportuit: alias *L* frustra est: *T.* vero pro Tito exposita Claudio Cæsari non convenit. Emendo igitur *TI.* quod illis literis Tiberius significetur in antiquis inscriptionibus. Unde argumentum est in illos qui *Tyberium* per *TY* scribunt. *Vertranius.*

Virilis toga Neroni maturata] De Augusto fefellerunt Lipsium verba Suetonii c. 8. vulgo corrupta: 'Decimum annum agens aviam Juliam defunctam pro concione laudavit, quadriennio post virili toga sumpta.' Sed sic jubent ex Nic. Damasceno Florida. Ὅτι Καῖσαρ περὶ ἐννέα ἔτη μάλιστα γεγονὼς θαῦμά τε οὐ μικρὸν παρέσχε Ῥωμαίοις, φύσεως ἀκρότητα δηλώσας ἐν τοιᾷδε ἡλικίᾳ, καὶ, ὅπου τοῖς ἀνδράσι πολὺς ἐγγίνεται θόρυβος, ἐν πολλῷ ὁμίλῳ δημηγορήσας. Nempe ἀποθανούσης αὐτῷ τῆς τηθῆς. Mox: Κατέβαινε δὲ εἰς τὴν ἀγορὰν περὶ ἔτη μάλιστα γεγονὼς τεσσαρεσκαίδεκα, ὥστε ἀποθέσθαι μὲν αὐτὸν ἤδη τὴν περιπόρφυρον ἐσθῆτα, ἀναλαβεῖν δὲ τὴν καθαρὰν, σύμβολον οὖσαν τῆς εἰς ἄνδρας ἐγγραφῆς. Atque ita penes utrumque scribendum recte judicavit Hen. Valesius. Neque aliter legas suadeo apud Quintilianum l. XII. 6. 'Cæsar Augustus, decem natus annos aviam pro Rostris laudavit.' Etsi vulgo ibi quoque *duodecim.* Corrigenda et Vita Virgilii: 'Initia ætatis Cremonæ egit usque ad virilem togam, quam XVII. anno natali suo accepit, iisdem illis consulibus, quibus erat natus.' Repone: *quam quintodecimo natali suo accepit.* Nam consules illi, Cn. Pompeius Magnus M. Licinius Crassus, fuerunt primum a. U. C. 683. Iterum 698. Capitolinus Marco: 'Virilem togam sumpsit quinto decimo ætatis anno.' Aug. Buchnerus cum ad Plinii Epist. II. 14. 'qui nuper togas sumserunt,' observat describi septendecim annorum ætatem, quod sexdecim annos nati togam puram, prætexta posita, sumerent, vulgarem secutus est errorem Manutiorum, Sigonii, aliorum. Ex quibus Aldus in Quæsitis Ciceroni filio datam in exitu sextidecimi anni togam virilem scribit, qui natus fuerit Cotta et Torquato consulibus. Atqui L. Julio Cæsare C. Marcio Figulo natum scribit ipse ad Atticum, hoc est, a. U. C. 689. Tirocinium autem ejus fuit Lentulo et Marcello Coss. a. U. C. 704. hoc est, quintodecimo. Idem perperam accipit, quod est apud Ovidium, l. III. Fastorum ver. 771. quasi velit ille, pueris non exspectato ætatis anno XVI. per unum solummodo diem Baccho dicatum toga pura uti licuisse. Nam, *quare toga libera detur*, est, quare dari soleat, non in istum diem modo, sed in perpetuum, tum cum in viros transscribuntur; et *pueris* est qui adhuc prætextam gesserunt. Petrus Servius in Juvenilibus Feriis argumentum firmissimum censet, quod legimus apud Valerium Maximum, a M. Cotta, quo die togam virilem sumpsit, ut e Capitolio descendit, postulatum Carbonem; *minorem* autem *septem et decem annis Prætor*

postulare vetat. Id mihi nullius ponderis videtur: facile namque legibus annariis aut eximia virtus aut gratia illustris solvitur. Quem et vehementer falli puto in verbis Ciceronis pro Cælio: 'Nobis quidem olim annus erat ad cohibendum brachium toga constitutus.' Nam, inquit, prætexta puerilis non adeo demissa ac protracta erat, ut brachio eam colligi oporteret; virilis autem cum longius deflueret, latius pateret, ac multum laciniosa esset, brachio manuque colligenda erat. Hæc somnia mera: nec minus, quæ inde colligit, vere, cum sumeretur toga, uno brachio cohibitam: quasi *cohibere brachium toga* nihil sit aliud quam togam liberam induere: et olim statum annum ejus sumendæ fuisse, postea incertum. Cicero enim significat primo post sumptam togam anno puberes modestiæ specimen dedisse cohibito intra togam dextro brachio, neque exserto: quali cum semper esset Cethegus, ferocior habitus est, et meruit illud: 'exsertique manus vesana Cethegi.' *Olim* autem particula obliquam habet insectationem temporum, quum sublatus haud quidem, multo tamen solutior iste mos esset, crescente indies licentia et lascivia juventutis. Sic igitur habendum, non XVI. aut XVII. non incertum omnino atque arbitrarium, sed quintumdecimum solemnem ac legitimum tirocinii annum fuisse; nisi qua eum gravis causa proferret: quod raro fiebat inter bonos ac pios propter avida vota parentum: quemadmodum qui rempubl. capesserent, annum petitionis non obire metuebant. *Gronovius.*

Cæsar adulationibus senatus liberis cessit] Vocabulum *liberis* non est in exemplari. Conjicio voluisse aliquem scribere, *libens cessit*, quod postea versum sit in *liberis*. Rhenanus. In v. c. additur verbum mendosum, *liberis*, pro quo scribi posset, *libens*, ut ita legatur: *Cæsar adulationibus senatus libens cessit.* Miror autem Tacitum, &c. * *Ursinus.*

Triumphalium veste transvecti] Mirum si non verius, *triumphali in veste*. Nec tamen alterum plane damno, aut scribendum *triumphantium*. Acidalius. Ita nemo quod sciam dicit *vestem triumphalium*, sed *triumphalem* omnes: quomodo et noster supra I. 15. 'utque per Circum triumphali veste uterentur.' Infra XIII. 8. 'vestem principi triumphalem.' Ergo et hic scribendum potius *triumphali in veste*, vel *triumphali cum veste*. Freinshemius. Nihil est mutandum. Cur enim minus dicere liceat, *triumphalium vestem*, quam, *triumphalium insigne?* quomodo supra. *Boxhornius.*

Simul qui centurionum tribunorumque] Addita fuerat in vulgatis copula, *simulque qui*, inepta ac supervacua: et quoniam a Flor. abest, tollendam censui. *Pichena.*

Tali occasione obvii] Quæ hæc occasio? Non enim præcessit: nec ad Circenses velim referri. At tu distingue, &c. * *Lipsius.*

Depellitur, tali occasione] Distinctionem hanc a Lipsio indicatam, longe meliorem, quam quæ vulgo, *depellitur. Tali occasione obvii:* quilibet judicabit. *Pichena.*

CAP. 42. *Agrippinam imperatore genitam*] * Tiberio accepit.' Et idem infra l. XIII. de Nerone jam principe post Artaxata eversum a Corbulone; *Ob hæc consalutatus Imperator Nero, &c.* Hæc autem postea appellatio transiit in eos, qui potiti rerum sunt. Soror fuit Agrippina Caligulæ, conjux Claudii, mater Neronis, unicum ad illam diem exemplum. *Ferrettus.*

Aqua et igni interdiceretur] Castigavimus, *interdiceret*. Item, *accipiebatur*. Rhenanus.

Hactenus Vitellius voluerat] Potuisset enim sævire in mortem ejus: sed contentus hac quasi deportatione fuit. *Lipsius.*

CAP. 43. *Prodigia evenere*] In Ms.

Covarruviano exstat, *prodigia fuere:* unde alicui poterat suboriri dubitatio, an non vox postrema irreptitia fuerit: plane, ea sublata, constat sua auctori sententia. *Gruterus.*

Trepidatione vulgi, invalidus quisque obtriti] Frequentes Tacito hujusmodi figuræ: et tamen hic delicatiores pro, *obtriti*, reposuerunt, *obtritus;* quod verbum auctore Florentino sustuli, alterum reddidi. *Pichena.*

Pulsumque in extremam fori partem, vi urgebant] Vox, *vi*, quam Florentinus addit, minime superflua mihi visa est, immo digna quæ restituatur. *Pichena.*

Donec militum globo infestos perrupit] Nec male Florentinus, *infensos.* Pich.

Et modestia urbis rebus extremis subventum] Habet regius codex: *Et modestia hyemis rebus extremis subventum.* Lego, *Et molestia hyemis rebus extr. sub.* Expone *et*, id est, etiam molestia hyemis. s. in molestia hyemis, rebus extremis subventum. Quod sane majus est, quam si æstate quis subvenisset. Nam hyems importandis frumentis sive mari seu terra minime est opportuna: quando verissima est T. Quintii apud Livium sententia: 'Ad hæc hyems accedit, ad comportandum ex longinquo difficilis.' Igitur apte dixit, *molestia hyemis:* nam hyems per se molesta est, etiamsi non accedat fames. *Rhenanus.* Dele copulam *et*. Modestia enim hiemis ipsa munus et benignitas Deorum. *Acidalius.*

Italiæ regionibus] In regio codice est, *ex Italiæ regionibus.* Quamquam ea lectio minus probatur, qui sciam solemne esse Tacito præpositiones omittere. *Rhenanus.*

Commeatus portabant] Utcunque ferri potest: tamen legendum puto, *portabatur*, vel *portabantur.* Flor. *portabat.* Pichena.

Cap. 44. *Potentiæ prompta*] Malo, *promptam.* Lipsius.

Ignaro et ornante insuper Mithradate] Ita emendavi, nescio an recte. Distinctione potius peccatum est, scribendumque, *Ignaro et ornante i. Mithradate, reconciliationis specie, &c.* sententia continuante. *Lipsius.*

Ignaro et ornante insuper Mithradate] Verbum, *ornante*, a Lipsio repositum, etiam a Flor. confirmatur. Male olim *orante:* sed et Lipsii distinctionem secuti sumus. *Pichena.*

Cap. 45. *Quæ fraude confici*] Ita emendavimus. Male vulgo, *qua fraude confici potuerit, prompte nuntiat.* Sententia est: Parata sibi promptaque, quæ ad fraudem spectent: cetera vim requirere. *Lipsius.*

Eruptione subita] An potius *irruptione?* Freinshemius. Defixos in solam Pichenæ editionem habuit oculos: nam omnes Lipsianæ, quas vidi, et antiquiores *irruptione.* Pichenam secutus et Gruterus, incuria magis, ut puto, quam consilio. *Gronovius.*

Asperius] Fortasse ita legendum pro eo, quod vulgo legitur, *Casperius.* Ursinus. Forsitan pater Æliani Casperii, qui præfectus prætorio sub Nerva, de quo Xiphilinus. *Aurelius.*

Scelere et pecunia venderentur] In scripto libro legitur, *verterentur.* Opinor scribendum, *averterentur*, aut *vertérentur*, pro *subverterentur*, ut *versam Remp.* aliquando vocat. *Rhenanus.*

Cap. 46. *Velut custodiæ exolutus præfectus*] Restituimus, *velut custode exol. p.* Rhenanus. Quia silent omnes, compellor credere sic in Mss. eos reperisse. Alioqui si *custodiæ* in illis quoque, ut ante Rhenanum editi, blandiebatur magis *custodia.* Gronov.

Nec aliud præsidii] Florent. *subsidii.* Sed nihil muto. *Pichena.*

Ne dubitaret armis] Hoc est, ne dubitaret malle incruentas conditiones, quam armis scilicet partas. *Ferrettus.* Libri veteres variant: nam alii habent, *Ne dubitaret armatus, quam circumventus conditiones malle, &c.* alii: *Ne dubitaret armis incruentas conditiones malle, &c.* quod magis placet. *Ursinus.* Phrasis hyperbatica

exemplo Thucydidis concinnata, non semel in Cornelium criticos excitavit: nec eos continuit auctoritas Phalerei, Halicarnasseique: qui apertissime dixerunt, magnitudinem per talia valde promoveri. En ea alium in ordinem compono: *Ne dubitaret malle incruentas conditiones, quam armis*. Venalis iste Pollio suadet Mithradati, ne exspectaret extremam vim, quando castellum obsessum expers commeatibus erat: eo angustiarum (dicebat) redactus es, o Mithradates, ut nequeas hinc evadere: proinde ne nos consule, potiusne sit cum Rhadamisto pacisci ante ultimam pugnam, an ea transacta accipere ab eo victore conditiones: scis enim festinata deditione conciliari clementiam victoris, contra in pertinaces et victos omne sævitiæ genus exerceri. *Arma*, bellum, prœlium. Propert. 'Arma Deus Cæsar dites meditatur ad Indos.' *Salinerius*. Suspectus mihi locus. An hortatur Mithradatem, quamquam armis instructum, conditiones quam incruentas accipere? *Pichena*. Claritati sententiæ nihil deesset, modo auferretur vocula *quam*; nam, ne admittamus aliorum emendationes, in caussa est locus infra Ann. XIII. 37. qui habet: 'Posse illi stabile regnum, et res incruentas contingere, si omissa spe longinqua et sera præsentem potioremque sequeretur.' *Gruterus*. 'Ne dubia tentaret armis quam incruentas conditiones mallet.' Ita lego. *Aurelius*. Hæc ab interpretibus varie exposita, nec defecta esse putem, et clara si pro *armis*, suadente sententia reponas *arma*. Locum autem obscurum reddidit vox *dubitandi*, quæ hic non sumitur quomodo vulgo solet, ut hunc sensum habeat, absque dubio esse præferenda arma conditionibus incruentis: sed hunc potius, adeo omittenda esse arma, ut ne in quæstionem quidem vel deliberationem vocanda sint: adeo nempe in confesso esse, bellum ipsi non gerendum. *Dubitare* ergo hoc loco est deliberare, utrum ex duobus pluribusve sit eligendum, integro adhuc judicio, nec quoquam dum inclinante. Hoc sensu repetitur infra, XIII. 50. 'Dubitavit Nero an cuncta vectigalia omitti juberet.' Supra XII. 20. 'dubitavit tamen, accipere captivum pacto salutis, an repetere armis rectius foret:' ubi *dubitare* dictum est de deliberatione etiam in consilio habita, ut ex sequentibus patet: 'sed disserebatur contra.' Sic IV. 57. 'dubitaverat Augustus Germanicum rei Rom. imponere.' *Freinshemius*. Mirum est in hoc loco hactenus hæsisse viros doctissimos. Ecce tibi integerrimum; *Ne dubitare armis, quam incruentas conditiones mallet*. Mihi non est dubium, quin sic scripserit Tacitus. Ne mallet dubiis bellorum casibus se permittere, quam accipere incruentas, facta pace, conditiones. *Dubitare armis* eleganter gerentes bellum dicuntur, ob maxime dubiam, incertam, trepidam, ambiguam spem ac fortunam bellorum. Idem volunt et eodem fere modo loquuntur Tiridatis oratores Annal. XIII. 'Ideo nondum ipsum Vologesem commotum, quia caussa, quam vi agere mallent.' *Boxhornius*. Appono calculum τὸ *quam* delentibus: sive conjectura est ea Groslotii et Gruteri: et multo magis si verum est, quod jacit Ursinus, inventos libros veteres, qui particulam damnarent. Labes non ab iis, qui docendi erant quid *arma*, quid *dubitare*, quin *dubitare armis* esset, sed ab his, qui non concoquebant *incruentas conditiones armis malle*. Neque enim protritum hoc loquendi genus: elegans tamen. Appuleius Apolog. 'Persuaserat idem Pontianus matri suæ; ut me aliis omnibus mallet.' Subaudiebam antea *experiri*, quod et ad *armis* et ad *conditiones* satis commode referri videbatur. Sed illud magis placet. *Gronovius*.

Quam incruentas conditiones] Ego, *incruenta conditione*. At Groslotius, *τὸ quam* deletum it. *Lipsius*.

Oppugnationem quoquo modo accelerare] Ita restituimus, pro *celerare*. Rhenanus. Muretus notavit *celerare*. Etsi nihil pæne interest, ego tamen hoc quoque prætulerim. *Acidalius*.

Seque præsidio abituros minitarentur] Vitium aliquod hic latere suspicor: nam in Flor. corrupte legitur: *seque præsidium ammis minitarentur*. Pichena. Pichenæ Ms. *præsidium ammis*: unde mihi suspicio genuinam esse lectionem *præsidium omissuros*. *Omittere præsidium* est præsidio excedere: quomodo infra xiv. 16. 'omitteret modo Campaniam:' supra iv. 74. 'satis visum omittere insulam.' *Freinshemius*.

Cap. 47. *Provisum illic sacrificium imperatum dictitans*] Eruditissimus vir *proviso suo*. Τὸ *provisum* idem est, ac si diceres, curatum, præparatum. Tac. Ann. l. xiii. 'nam ut proximus quisque Britannico neque fas, neque fidem pensi haberet, olim provisum erat:' et lib. xiv. 'quod nostris parum provisum, dum amœnitati potius, quam usui consulitur.' Et 'erat provisum quidem venenum, quo damnati publico Atheniensium judicio extinguerentur:' quæ vis non est aliena a verbo *video*. Terent. Andr. 'Nisi tu vides.' Plaut. Mercat. 'hoc nunc mihi viso est opus, Huic persuadere quomodo potis siem.' *Salinerius*. An, *provisum*, id est præparatum jam sacrificium, quod imperaverat? Frigidum nec Cornelianum. Lipsius *proviso suo*: ego suspicor de mendo. *Pichena*. Quamvis aliquis ejiceret voces duas postremas, constaret tamen orationi suus sensus integer: plane aut *provisum*, aut *imperatum*, superfluit. *Gruterus*. Ego, *provisum* non mutem; potius *imperatum* ejiciam, quod glossa alterius, et inepta. Dura profecto nimis locutio, *Proviso suo aliquid imperare*: nec Tacito nunquam alibi usurpata. *Acidalius*. Ita corrigo: *provisum illic sacrificium ut imperatum fuit dictitans*. Aurelius. Timide suspicabar: *simul in lucum propinquum trahit renisum, illic sacrificium paratum dictans*. Vel, *renitentem*: i. tergiversantem, quod nihil boni præsagiret animus: sequentem tamen, quia suæ potestatis esse desierat. *Gronovius*.

Mos est regibus] Idem ex Herodoto refert Q. Tertullianus Apologetici c. 9. *Vertranius*.

Sanguis in artus extremos suffuderit] Scripsimus *se effuderit*. Rhenanus.

Quod dedecorum Barbaris trahebatur] Suspicor legendum, *quo dedecorum*. Sed hoc frigidum sit. Si quis me audiet, leget potius, *modo pecorum barbaris trahebatur*. *Modo*, hoc est more seu ritu. Sic Livius dixit 'itineris modo:' lib. viii. 1. decad. 'Signis repente sublatis, fugæ magis quam itineris modo penitus ad Oceanum et Gadeis ducit.' Et Tacit. Hist. ii. 'continuus orbis latiore initio tenuem in ambitum metæ modo exurgens.' Item eodem lib. 'Castra in modum penatium dirigebantur.' Verum quid multis opus est? lib. iv. expresse sic loquitur: 'Hostibus contra omnium nesciis, non arma, non ordo, non consilium, sed pecorum modo, trahi, occidi, capi.' Livius l. xxx. 'Sed iis, qui hos ipsos Ligures aliquando pecorum modo fugientes per saltus invios consectati ceciderunt.' Lib. xxxviii. 'Eos ex eo tempore per ducentos jam annos pecorum in modum consternatos cædunt.' *Barbaris* subaudi, *a*, id est, *a Barbaris trahebatur*. Rhenanus. V. c. habet, *habebatur*, non *trahebatur*. Illud autem, *dedecorum*, Danesius mutabat in *modo pecorum*, quod pluribus locis Sallustius usurpavit in fragmentis historiarum. *Ursinus*. Si tractio barbaris est ignominiosa, quid aditum emendationibus aperimus? præsertim cum clarum sit, qua de caussa

conjunctiones a Tacito dissimulentur. Demetr. *τὸ δὲ τοιοῦτο, κυρτὰ, φαληριόωντα, τῇ ἐξαιρέσει τοῦ καὶ συνδέσμου, μεγαλειότερον ἀπέβη μᾶλλον, ἢ εἰ εἶπεν, κυρτὰ καὶ φαληριόωντα*: i. *Hoc enim, tumidæ, spumantes, dempta, et, conjunctione, majus evasit, quam si sic dixisset, tumidæ et spumantes.* Præterea sollicitudo reddendi conjunctiones grammaticum sapit: hinc Philippus l. II. Antholog. *συνδέσμων λυγρῶν θηρήτορες*: i. *conjunctionum molestarum venatores.* Verum *trahi* ob id probrosum duco, quod pecora sic minentur: 'sed pecorum modo trahi.' Hinc etiam Virgilius de barbara loquens affectus ciet: 'Ecce trahebatur passis Priameia virgo Crinibus a templo Cassandra adytisque Minervæ.' Quod prius sacra pagina flebiliter usurpavit Jerem. in Lament. *cervicibus nostris minabamur.* Ita doctissimus interpretum. Certior a me discederes, si major esset copia, sed non omnia pluribus testibus consignari possunt. Exemplo sit in captivis incisio vinculorum: Joseph. v. 12. de bello Judaic. 'Titus vero, qui cum patre aderat, justum est (inquit) pater, una cum ferro etiam probro Josephum solvi: erit enim tanquam nec initio vinctus sit, si non dissolverimus, sed inciderimus catenas: namque id agi solet in his, qui non recte fuerint vincti.' Et ignis prælatio ante imperatores: quotus enim quisque (nisi hi) talia memoriæ prodidere. Herod. in Commod. *Salinerius.* Lege: *ac compede suo (quod dedecorum barbaris) trahebatur:* nam S. pro siglo. Ait *Barbaris.* Sed dico etiam Græcis. Plautus Captiv. 'At nos pudet, quia cum catenis sumus.' Et l. II. Reg. in lamentatione Abner. *Aurelius.*

Et erant e contra] Ita Florent. Vulgo, *et erant contra.* Pichena. Ego vero eam notam puto temporis, qui factum est illud exemplar: nam ævo meliore non sic loquebantur. *Gronov.*

Fortunæ commutationem] Male vulgo, *commotionem.* Lipsius.

Cap. 48. *Omnes scelus externum*] Sententiæ reddita lux, si scribas, *Omne scelus*, littera detracta; ut sint verba ex oratione consentium. *Lips.*

Omnes scelus externum] Præsto est caussa, qua doctissimus vir supposuit *omne:* nimirum consentaneum non erat, paucos *quibus decus publicum curæ* (quod ipse occipit etiam de puniendo Rhadamisto) dixisse *scelus externum cum lætitia.* Cognoscat lector nostra, quæ forsan eum sistent in tranquillum. Agitur in concilio, quid opus facto sit prodito a Romanis militibus rege, eodemque a Rhadamisto interfecto, quem imperator dedisset: pauci dicunt esse puniendos milites infames: plures ad necessaria belli reservandos: at hi omnes constanter censent, esse transmittendum Rhadamistum, quia regnum per scelera partum, diu retineri nequeat, et Romanis apprime sit utile, gentes inter se bella exercere: 'maneat quæso, duretque gentibus, si non amor nostri, at certe odium sui: quando urgentibus imperii fatis, nihil jam præstare fortuna majus potest, quam hostium discordiam.' *Salinerius.* Verissima lectio quam eruit Lipsius, cum ante esset *omnes scelus externum:* falsa sententia: non enim omnes ita senserunt, sed plures illi qui tuta disserebant, quorum hæc est oratio. Similis fere narratio reperitur supra III. 48. 'Paucorum hæc adsensu narrata; plures obturbabant, neque,' &c. nam et ibi plurium istorum sententia refertur. Sic apud Livium XLII. 47. 'Hæc ut summa ratione acta, magna pars senatus approbabat: veteres et moris antiqui memores negabant,' &c. ubi subjungitur etiam epiphonema, judicio Taciti quod de hac deliberatione promit non absimile: 'Hæc seniores, quibus nova hæc minus placebat sapientia. Vicit tamen ea pars senatus, cui potior utilis quam honesti cura erat.' *Freinshemius.* Frustra.

tranquillum promittit hic nobis Salinerius. Non id potissimum tractabatur, an milites puniendi essent: sed an ferendum esset regnum, quod beneficium erat populi Romani, ab interfectoribus regis teneri. Quibus igitur *decus publicum curæ*, hi non laborabant de pœna militum, (qui si potuerunt convinci, sunt haud dubie puniti, etsi prætermiserit hoc Tacitus) sed arma decernebant et hostem judicandum Rhadamistum, eoque non poterant esse in numero *Omnium* Salinerianorum, scelus transmittendum esse constanter censentium. Neque tamen video, cur plaudam Lipsio: non enim *Omne* magis huc congruit quam *Quoddam*, aut quodvis hujusmodi additamentum. Prorsus aliud quid in ea voce latet, de quo inveniendo non multum quidem mihi polliceor: esse tamen poterat: *plures tuta disserunt, monentes, scelus externum cum lætitia habendum.* Gronov.

Principes Romani eandem Armeniam] Addidimus particulam, *in*, *in eandem Armeniam*. Rhenanus. Danesius legebat, *princ. Ro. in eandem Armeniam*. In vulgatis autem deest, *in*, præpositio. *Ursinus.*

Si cum gloria adeptus] Scribo hæc omnia: *quanto id magis ex usu, quam si cum gloria adempta forent?* At nunc (ultimis curis) video, explicare Pichenam quod vulgatum est: Magis hoc ex usu Romano, si cum infamia, quam si cum gloria regnum adeptus: quia scilicet incertior futurus, odiisque magis obnoxius. Non damno. *Lips.*

Diversa Cæsar præciperet] Tantum differentiam noto, in Flor. legi, *juberet*. Pichena.

Cap. 49. *Julius Pelignus ignavi animi*] Faërnus legebat; *Julius Posthumus ignavo et deridiculo*. Ursinus. Πτώσεος similitudo illexit doctiss. virum in castigationes, et iccirco ei placuit *ignavia*, ut id concordaret eum *deridiculo*. Verum noster hic θουκυδιδίζει lib. IV. εἶπον δὲ τούτοις καὶ Κερκυραίων ἅμα παραπλέοντας τῶν ἐν τῇ πόλει ἐπιμεληθῆναι: i. *Dixeruntque his Corcyræorum simul adnavigantes, qui in civitate curam haberent*. Ad quæ hujusmodi Scholiastes: τὸ ἑξῆς ἦν, παραπλέουσι, ἀλλὰ μεταβάσει ἐχρήσατο ἀπὸ δοτικῆς ἐπὶ αἰτιατικήν: i. *Consequens erat adnavigantibus, verum usus est transitu a tertio ad quartum casum*: et iteravit Ann. l. XI. 'meminissent C. Asinii, et Messallæ, ac recentiorum Arruntii et Eserninl ad summa provectos incorrupta vita et facundia.' Optime *Pelignus ignari animi*. Sallust. Catil. 'hominem veteris prosapiæ, ac multarum imaginum, et nullius stipendii:' noster 'Abdus ademtæ virilitatis.' *Salinerius*. Muretus, *ignavo animi*. Hoc ei assentior, et malo, quam quod ad marginem *ignavia*. *Ignavum animi*, perinde dictum, ut *deridiculum corporis*. Tamen etiam Taciti phrasis *ignari animi*. Acidalius. Facile tolero vulgatum: sed non inductus iis, quæ disputat Salinerius. Quid enim simile? Thucydides poterat scripsisse παραπλέουσι, quod referres ad τούτοις, poterat et παραπλέοντας, ut referas ad ἐπιμεληθῆναι. Hoc maluit: *mandatum his*, et *Corcyræorum, qui urbem tenerent* (adversus eos, qui τὸ ὄρος τῆς Ἰστώνης insederant) *præternavigantes curam gererent*. Taciti autem verba, si placet ea scriptura, requirunt τελείαν στιγμὴν post τὸ *Æsernini:* neque enim ulla ratione copulari possunt, *Asinii et Messallæ, Arruntii et Æsernini provectos:* sed ante τὰ *ad summa provectos* dissimulatur pronomen *eos*. At hoc loco quod legitur, accipio, quasi scripsisset: homo ignavus atque imbellis, nec minus turpis distorto corpore. *Gronov.*

Deridiculo corporis juxta conspiciendus] Fecimus, *despiciendus*. Porro *deridiculi* vocem etiam lib. III. usurpat. 'Deridiculo fuit senex fœdissimæ adulationis.' Rursum l. V. 'Togonius Gallus dum ignobilitatem suam magnis nominibus inserit, per deridicu-

lum auditur.' *Rhenanus.* *Conspiciendus* cum Mureto non mutem *despiciendus.* Sic namque l. XIV. 'Marcellus Asinio Pollione proavo clarus, neque morum spernendus habebatur.' *Acidalius.* Me moratur hic, quod nollem, quibus Mss. copia fuit, silentio transiisse. Video enim fateri Rhenanum se fecisse *despiciendus,* nulla mentione vett. librorum. In quibus si erat *conspiciendus,* profecto mutandum non fuit: quippe quod sit insignis, insignitus, et non secus atque hæc tam in deteriorem quam in meliorem partem flectatur. Suetonius Claudio cap. 4. 'ne quid faciat, quod conspici ac derideri possit.' Homero *conspiciendus* ἐπόψιος. Ιλ. Γ. λάβην τ' ἔμεναι καὶ ἐπόψιον ἄλλων. Vide nostra Observata in Scriptores Ecclesiasticos c. 19. et ad Livii IV. 13. *Gronov.*

Cum privatus olim] Deprecor invidiam: sed profecto hunc locum, siquem alium, propitiis Musis restitui, hoc modo: *Cum privatus olim conversatione scurrarum iners otium oblectaret.* Claudius ante imperium vilis, abjectus, scurris et sordidissimis hominibus convixit: 'e quorum contubernio super veterem segnitiæ notam, ebrietatis quoque et aleæ infamiam subiit,' ait Sueton. c. 5. Inter eos hic Pelignus. Libri veteres, quorum vestigia institi, habent: *cum privatis olim conversationes curaret, iners otium objectaret:* unus Vatican. *cursationes,* pro, *conversationes.* Lipsius.

Cum privatas olim conversationes curaret; iners otium oblectaret] Quia Vatic. *cursationes,* velim, *curatione scurrarum.* Sic de Hadriano Spartianus, *curasse delicatos.* Palmerius Mellerus. Scilicet Claudius, cum nondum princeps, undique sui similes alliceret ad animi remissionem. Cur autem hæc senio fuerint eruditiss. viro, ego juxta cum ignotis scio. At quando Claudio iners ocium? is certe privatus et princeps, multus in historia scribenda, quod licet ocium, non tamen iners vocatur. Tacit. in Dialog. 'Si modo in hac studiorum parte oblectare ocium et nomen inserere possunt famæ.' Putem respectum ad illa tempora, quibus Claudius abjecit spem dignitatum. Suet. c. 5. 'tum demum abjecta spe dignitatis ad ocium concessit, modo in hortis, et suburbano, modo in Campaniæ secessu delitescens, atque ex contubernio sordidissimorum hominum, super veterem segnitiæ notam, ebrietatis, et aleæ quoque infamiam subiit.' At Pelignus iste unus eorum, qui corpore deformis, et in paucis ei carus, cui vel ante ἀποθέωσιν suus Vulcanus in deliciis. Hom. Iliad. A. Ἄσβεστος δ' ἄρ' ἐνῶρτο γέλως μακάρεσσι θεοῖσιν, Ὡς ἴδον Ἥφαιστον διὰ δώματα ποιπνύοντα: i. *infinitus autem excitatus est risus beatis Diis, Postquam viderunt Vulcanum per domos ministrantem.* Eadem de caussa Vatinius irrepsit in aulam Neronianam. Tacit. l. XV. 'corpore detorto, facetiis scurrilibus.' Serio tandem conjunctiones a nostro supprimuntur, quod expressæ venustatem procul summoveant. Suet. in Aug. 'quæ detractæ afferunt aliquid obscuritatis, etsi gratiam augent.' *Salinerius.* Non nihil variat Flor. *cum privatis olim:* ut facile appareat nugas illas de privatis conversationibus, in libris non haberi. Optime Lipsius et acute restituit: ac si ulla ipsius conjectura recipi merebatur, hæc certe præcipue est, eaque Taciti verba esse jurarem. Sed timore scrupulosiorum, eam in margine tantum apposui. Idem fere de Vitellio dixit, Hist. l. II. 'Aggregabantur e plebe flagitiosa per obsequia Vitellio cogniti, scurræ, histriones, aurigæ, quibus ille amicitiarum dehonestamentis mire gaudebat.' *Pichena.* Quod facturus erat Pichena, in hac editione factum est, ut eximia hæc emendatio Lipsii in textum reciperetur: cum idem omnium doctorum judicium de ea fore videbatur, quod Pichenæ fuit, qui ea Taciti verba esse juraret. Quod

prius vulgabatur, nullo est aut ridiculo sensu. *Freinshemius.*

Ne cæteri quoque ex Peligno conjectarentur] Ne conjectura Peligni cæteri idem voluisse crederentur. *Ferretius.*

Cap. 50. *Dein atrox hiems*] Flor. *Deinde atrox hiems.* Pichena.

Percellunt Vologesen] Reposui, *perpellunt.* Rhenanus. Restitui ex Flor. verbum, *percellunt.* Vulgo, *perpellunt.* Pichena. Rectius, *perpellunt.* Vide quæ notamus ad Liv. lib. III. cap. 36. *Gronovius.*

In tempore bellaturos] Meum secutus judicium, *bellaturos* mutavi in *rebellaturos*, id exposcente sensu. *Rhenanus.*

Armisque regiam circumeunt] Scripsi, *circumveniunt.* Idem.

Cap. 51. *Advertere pastores*] Sic l. II. 'Octo aquilæ petere silvas visæ advertere Imperatorem.' Id verbum ea notione reddendum Livio, l. I. de Metio Curtio in paludem conjecto: 'adverteratque ea res etiam Sabinos tanti periculo viri:' id est, converterat illuc animos oculosque Sabinorum. Nam libris omnibus, *averterat*, scriptum, alio sensu. *Lipsius.* Fallitur Lipsius, qui locum sic accipiendum putat. *Advertere* hic nihil est aliud quam animadverterunt. In istam significationem scribendum fuerat: 'Zenobia spirans ac vitæ manifesta advertit pastores.' Vide supra ad lib. I. 41. *Acidalius.*

Cap. 52. *Quod stirpem hostilem iterum conservaret*] Melius sic Flor. quam vulgati, *qui stirpem.* Pichena. At mihi multo magis se probat aliorum *qui:* est enim quale Terentii Andr. IV. 1. 'nisi mihi Deos satis Scio fuisse iratos, qui auscultaverim.' Heautont. III. 3. 'Dii te eradicent, Syre, qui me istinc extrudis.' Justinus lib. XXXIX. 'Ptolomæo regnum redditur, qui neque cum matre bellum gerere voluisset, nec a fratre armis repetere, quod prior possedisset.' Cicero Famil. Ep. l. v. 22. 'Neque enim est Spartiates ille Agesilaus perhibendus, qui neque pictam neque fictam imaginem suam passus est esse.' Et talia δια κόνις. *Gronovius.*

Morte fortuita, an per venenum extinctus esset] Verba, *extinctus esset*, ejicit Muretus, et ego cum illo, nimis manifestum et insipidum glossema. Hæreo tamen, an non potius scribi: *mortem fortuitam; an per venenum, ut quisque credidit, vulgavere.* Acidalius. Mitius faceremus, *exstinctum esse.* Sed nihil mutandum: a fronte namque horum verborum subauditur τὸ *utrum:* quemadmodum in omnibus fere istis, ubi *incertum an*, vel *dubium an*, vel *an* solum in hanc sententiam interponitur. *Gronovius.*

Cap. 53. *Refertur de pœna feminarum*] Senatusconsultum hoc, Claudianum in jure appellatur, cujus quoque mentio in Institutionibus. *Alciatus.*

Statuitque ut ignaro domino ad id prolapsa, in servitute sui consensisset, et qui nati essent, pro liberis haberentur] * quod simul concepit et parit jam ancilla, servum est ex communi jure. Quod autem P. Faber, *ingrato* pro *ignaro* reponi suadet, quod sit invito, ut apud Terentium Donatus interpretetur; fallitur. Neque enim id procedit, nisi in uno *ingratiis:* sic enim loquimur *ingratiis meis, ingratiis alicujus fieri*, quod sit me vel aliquo invito: et de hoc agit Donatus. Illa vero *ingrata*, quæ ex Catullo et Planto Turnebus explicat, non invita sunt, sed quæ sunt ingratis et non reddentibus vicem aut cum gratia excipientibus collocata. *Gronovius.*

Cap. 54. *Frater ejus cognomento Felix*] De hoc Felice et Ventidio vide Josephum. Hujus quoque Felicis mentionem facit Lucas in Actis Apostolorum c. 26. ad lib. v. Hist. plura. *Lupanus.* Nomen illi Antonio, cognomen *Felici* fuit, quem cohortibus et alis provinciæque Judææ præposuit Claudius, ut est apud Sueton. et infra l. v. Hist. 'Judæam provinciam

equitibus Romanis aut libertis permisit: e quibus Antonius Felix.' Uxores mihi tres sorores habuit e Cypro uxore Agrippæ regis, filias scilicet Berenicem, Mariamnem, et Drusillam, cujus et divus Lucas meminit in Actis Apostolorum 24. quamobrem Suetonius in Claud. 28. Felicem appellat, 'trium reginarum maritum.' *Vertranius.* Hoc commentum merum Vertranii est. In Suetonii loco sunt etiamnum, quæ me valde reddunt dubium. Epist. 27. *Rupertus.*

Haud obtemperatum esset] De hac eadem sævitia Felicis idem Corn. infra Hist. v. 9. Sed locus hic corruptus est: nam illud, *Cognitæ cædes ejus*, non habet, quo se referat: tantum enim abest, ut occisus fuerit Felix, ut potius causa cognita, absolutus inter judices sederit: quod paulo post Corn. tradit. Referri vero ad motum factum, dum imperaret Caligula, haudquaquam commode potest. Itaque si conjectura sit utendum, ita ego legerim: *postquam cognita sævitia, cæde ejus haud temperatum esset: sed manebat metus.* Ferrettus. Aut legendum *post quam*, divisis vocibus sed expuncto verbo, *esset*, hoc modo: *Sane præbuerant Judæi speciem motus, orta seditione, post quam, cognita cæde Cai, haud obtemperatum. Sed manebat metus, &c.* Aut potius sic: *sane præb. Jud. spe. motus. Postquam, cognita cæde Cai, jussis haud obtemperatum esset, manebat metus, ne quis Principum eadem imperitaret:* inducta conjunctione *sed.* Hanc rem explicat Hist. IV. 9. Quia vero non præcessit, *sub Caio*, quo queat referre genitivus *ejus*, scribendum, aut *Cai*, aut *jussis haud obtemperatum esset.* Rhenanus. Faërnus legebat, *postquam cognito, Cai jussis haud obtemperatum esse, &c.* Sed locus videtur mutilus, et cui non ita facili medicina mederi possit. *Ursinus.* Locus manifesto mutilus, sed non manifesto, qua potissimum parte. Ego aio, post verba *orta seditione*, paucula quædam deesse, quibus caussam seditionis auctor perstrinxerit, et eam plane, quam Lipsius in Commentario retulit. Hic igitur indicia lacunæ et hiatus facienda sunt. Reliqua sequentia sic conjungantur, abjecta vulgata distinctione: *postquam cognita cæde Caii* (vel *ejus:* ut libri veteres: verisimiliter; quia Caii ipsius nomen præcessisse debuit in iis, quæ nunc desiderantur) *haut obtemperatum esset, manebat metus, ne quis principum eadem imperitaret.* Dubites etiam an non *manebat* scribendum: quod magis etiam convenerit, si priora ita rescripseris: *post quam* (sc. seditionem) *quia cognita cæde ejus haud obtemperatum esset, manebat metus, ne quis p. e. imperitaret.* Acidalius.

Ita divisis, ut huic] Vide an scripserit Tacitus: *cui pars Provinciæ habebatur, ita divisæ, ut huic Galilæorum natio, Felici Samaritæ parerent.* Gronovius.

Damnatusque flagitiorum, quæ duo deliquerant, Cumanus] De sententia hic non ego, sed de verbis sollicitus. Illa enim satis apparet, hæc dubia. Novum quippe dicendi genus, *flagitia delinquere.* Arbitror verbum excidisse, *luit*, aut quid simile. Lege, *quæ duo deliquerant, unus luit Cumanus.* Acidalius. Frustra de his verbis sollicitus est. Nam *delinquere quid* utique dicimus, ubi quid intelligas, nisi *flagitium* vel *scelus?* Sed et Papinianus l. XXXVIII. §. 4. D. ad leg. Jul. de adulteriis: 'cum alias adulterii crimen, quod pubertate delinquitur, non excusetur ætate.' Quo autem istud *luit?* An dubium est quemquam, qui *damnatus flagitiorum* dicitur, pœnas pependisse, nisi diserte addatur, unde veniam meruerit post sententiam? *Gronovius.*

CAP. 56. *Claudius triremes, quadriremesque*] Etsi numerum navium,

quibus navalem pugnam instituit Claudius in Fucino lacu, Tacitus non describat, nihilominus ex illius dictis facile conciliantur Dion et Suetonius in re hac valde prima facie discrepantes. Siquidem Suetonius Claud. 21. scribit: 'Hoc spectaculo classis Sicula et Rhodia concurrerunt duodenarum triremium singulæ.' Dion vero quinquaginta utrinque naves depugnasse tradit, quod et Xiphilinus confirmat. Qua in re ingens discrimen quis non videt? Lipsius in re hac se hærere fatetur. Læv. Torrentius suis in Suetonium Commentariis Tacitum ad Suetonii partes trahere contendit, et numerum armatorum, ad triremium numerum accommodare conatur, violenta certe quadam metamorphosi. Et virum doctum reprehendit, qui loco duodenarum *quinquagenum* legendum censuit, sic Suetonio Dionem concilians. Ego in eam venio sententiam in Suetonii textu deesse, &c.* *Marcellus Donatus.* Numerus omnino reponendus est, ut comparatio inter Claudii et Augusti apparatum constet. *Levibus* Augusti *navigiis, triremes, quadriremesque* Claudii opponuntur: quæ copia earundem hujusdem, copiæ minori illius? Scribe igitur indubitanter cum Lipsio; *Claudius c.* (id est, centum, hæc n. nota numeralis, occasio et caussa numeri aboliti) *triremes quadriremesque.* Idonei auctores Dio et Xiphilinus. *Acidalius.*

Cincto ratibus ambitu] Lipsius e Dione, qui muri lignei meminit, in Tacito hic pro *ratibus*, substituit *cratibus*, aut *trabibus*. Non possum probare. Vetant paullo inferiora verba: 'In ratibus prætoriarum cohortium manipuli turmæque adstiterant.' Et ne hic quoque verbum *ratibus* mutandum alterutro illo modo censeas, ligant te *tectæ* illæ *naves*, de quibus mox. *Acidalius.*

Attamen spatium amplexus] Magis placeret: *Ac tantum spatium amplexus, &c.* pro eo quod est in vulgatis, *Attamen sp. amplexus.* Ursinus. Muretus, *Ac tantum.* Vide ne fuerit potius, *Sat tamen spatium amplexus. Sat spatium,* ut *Parum fides* in Terentio, *satis consilium, satis otium* in Cicerone et alibi: de quibus Gulielm. quæstion. Plautin. ad Bacchides c. 8. Et nos item ad Plautum diversis locis. *Acidalius.*

Ad vim remigii, gubernantium artes, impetus navium, et prælio solita] Expressi Florentini lectionem, aliquanto meliorem vulgata: *ad vim remigii, et gubernantium artes, impetusque navium prælio solitos.* Pichena.

Agrippina chlamyde aurata] Plinius: 'Nos vidimus Agrippinam Claudii principis, edente eo navalis prælii spectaculum, adsidentem ei indutam paludamento, auro textili, sine alia materia.' *Lipsius.*

Cap. 57. *Et incuria operis manifesta fuit*] *Et* connectens particula non est in volumine Budensi, nec ea est opus. Sed paulo post eam adjecimus, *aut fragore, et sonitu exterritis.* Rhenanus.

Ad lacus ima vel media] Muretus *ad lacus media;* reliquis deletis: haud satis intelligo quare. Si alterum delendum, potius inclinem ut *ima* maneat. Sequitur enim *altius* postea *effossos specus.* Acidalius.

Tempore interjecto, altius effossi specus] Interjectum tempus intelligit, inter navale prœlium, et spectaculum gladiatorium. Quod ait de pontibus inditis, significat, lacum, propter specus altius effossos, effluxisse quidem, sed non ad ima: unde ad pedestrem pugnam pontes super imponere necesse fuerit. *Pichena.* Haud scio, an Taciti mentem ceperit vir doctissimus. Non enim videtur spectaculum datum, postquam aqua jam erat emissa, sed antequam emitteretur. Nam si post specus altius effossos nondum tamen siccatus est lacus, novo erat

opus remedio, et denuo altiores effodiendi fuerant: de quo altum hic silentium. Ergo cum essent effossi specus isti, adhuc tamen in lacu contineretur aqua cataractis, super eam pontibus stratis munus datum spectatoribus alliciendis: et eo finito amotis cataractis liber decursus aquæ permissus. *Gronovius.*

CAP. 58. *Romanum Troja demissum*] Deest aliquid implendo sensui. Mihi placeat *Romanum nomen:* ut exciderit vox posterior similitudine literarum præcedentium. *Grotius.* Nihil deesse ostendimus ad illud Livii: 'quod et Romanus ira odioque pugnabat,' II. 8. *Gronovius.*

Aliaque haud procul fabulis vera] Correximus, *Aliaque haud procul fabulis vetera.* Rhenanus. Non muto ego, tamen non inepte Muretus: *aliaque haud procul fabulis, verum* (sive, quod me judice e litterarum ductu facilius conflat, *ceterum*) *facunde executus.* Sic et Lipsius in prima editione conjecerat, quod post omisit. *Acidalius.*

Impetrat, ut Ilienses] Flor. *perpetrat.* Pichena.

CAP. 60. *Ac ne fortuito prolapsus*] Ita scripsimus. Codex scriptus videtur quodammodo habere, *fortuita,* velut subaudiendum sit, *voce.* Rhenanus.

Bellarent] Mutavimus in *bellarunt.* Rhenanus.

Et qui vicerant, publice valebant] Flor. et Ven. *et quæ vicerant.* Ut ad studia referatur. *Pichena.*

CAP. 61. *Retulit dein de immunitate Cois restituenda*] Castigavimus, *Cois tribuenda.* Rhenanus.

Argivos vel cum Latonæ parente] Ex historia emendavit ingeniose Mercerus. Corrupte in vulgatis, *vel cum Latonæ parente.* Flor. aliquantulum juvat, qui habet, *parentem.* Pichena.

Sacram et tanti Dei ministram insulam colerent] Aliter legitur in exemplari scripto, nempe, *sacram et tantum dei ministram.* Tamquam adeo occupata ministerio dei foret insula, ut aliis rebus, quæ lucrum afferant, vacare non liceat. *Rhenanus.* Potior mihi hæc Florentini lectio, *tantum,* quam vulgata, *tanti.* Pichena.

Merita sociasque victorias patuisse. Claudius facilitate solita] Budense volumen sic: *merita sociasque victorias patuisse tradidisset. Claudius facilitate sol.* Hinc deprehendimus sic scripsisse Tacitum: *merita sociasque victorias potuisse tradi, sed Claudius facilitate sol.* Atque eam lectionem in contextum inseruimus. *Rhenanus.*

CAP. 62. *Orsi a fœdere, quod nobiscum icerant*] Flor. *jecerant:* et ubi lib. XI. legitur, 'fœdus repente faciunt,' nonnulli ex Manuscriptis habent, *jaciunt.* Pichena. Sequentia reliqua rectius distinguam, et levi emendatione melius concinnabo: *cuncta repetivere. Orsi a fœdere, quod nobiscum icerant, qua tempestate bellavimus adversus Regem Macedonum, cui, ut degeneri, Pseudophilippi vocabulum impositum: missas post hæc* (alii: *impositum. Missas posthac*) *copias in Antiochum, Persen, Aristonicum, et piratico bello adjutum Antonium memorabant, quæque Syllæ,* (al. *Antonium memorabantque quæ Syllæ*) *aut Pompeio obtulissent: mox* (al. *obtulissent. Mox*) *recentia in Cæsares merita, quando ea loca insiderent, &c.* Muretus hic nihil aliud notaverat, quam vocem *merita* delendam: de quo deliberandum amplius censeo. *Acidalius.*

CAP. 63. *Prævisa locorum utilitate*] An Chalcedonii, quamvis utilitatem locorum prævidissent, nihilominus sedem illam neglexerunt, pejoremque delegerunt, fortasse utiliorem rati, ideoque decepti? Potius Lipsii correctionem amplector, *parum visa,* quod cæcis optime convenit. *Pichena.*

CAP. 64. *M. Asilino, M. Acilio Coss.*] Legendum fortasse, *Asinio,* sic enim habet Seneca in mortem Cæsaris: 'Quid actum sit in cœlo ante diem

tertium Eidus Octobris, Asinio Marcello, Acilio Aviola coss.' Idemque Tranquillus 45. *Vertranius.*

Fastigio Capitolii examen apium insedit] Ita scribitur in Florent. ea vox: vulgo, *apum.* Pichena.

Et suis fœtum editum, cui accipitrum ungues inessent] Illinc *erant* legitur, non *inessent.* Ipse vero suspicor pro *fœtum editum* scribendum, *fœtu edito. Biformes hominum partus,* subaudi, extiterunt, *et* (id est, etiam) *suis fœtu edito, &c.* Rhenanus. Ex eodem Florent. reposui, *inessent.* Vulgo, *erant.* Pichena.

Deminutus omnium magistratuum numerus] In Florent. semper, *deminutus,* quod etiam l. I. notavi. Vulgo, *diminutus.* Pichena.

Perdita prius Domitia] Hæc fere scriptura est, quam Florentinus Pichenæ exhibet: cujus judicium cum probaremus, caussa nulla erat, cur non sequeremur. Prius vulgati: *Domitia levibus et muliebribus caussis.* At certe leves hæ caussæ non erant, cum de potentia apud Imperatorem certaretur. *Freinshemius.*

Quia Lepida minore Antonia genita avunculo Augusto] Binas Lepidas apud Suetonium observamus, alteram in Calig. 1. Germanici sororem patris Agrippinæ natam ex Druso, et Antonia juniore, alteram ex Cn. Domitio, Neronis avo, et Antonia majore genitam, sororemque Domitii, Neronis patris, et Agrippinæ viri; quam incestasse eundem Domitium, tradit idem Sueton. in Ner. 5. De hac verba facere Tacitum constat ex ipsius textus serie. Siquidem hæc Domitia dicta, uti ex gente Domitia orta, non illa ex Druso ortum ducens: tum hanc mariti Agrippinæ sororem, et Neronis amitam vocat Tacitus. Ex cujus, &c. * *Marcellus Donatus.* De Lepida Drusi filia, Germanici sorore, haud scio unde habeat: nihil enim de illa Suetonius. *Gronov.*

Impudica, infamis, vinolenta] Malim, *violenta:* ut superba et commota animo utraque fuerit. De vini nota nihil legi. *Lipsius.*

Impudica, infamis, violenta] Vulgo, *vinolenta:* quod verbum rejiciebat Lipsius ex historia restituens, *violenta.* Optime, nam et Florentinus consentit. *Pichena.*

Quæ filio dare imperium, tolerare imperitantem nequibat] Aut deest verbum ad ista, *quæ filio dare imperium:* aut negatio τοῦ *nequibat* ad ea ipsa non pertinebit: quod genus etsi rarum, tamen et alibi observatum. Atque ita locus ille forte lib. XIII. ad finem integer: *Deesse nobis terra, in qua vivamus; in qua moriamur, non potest.* Ubi Lipsius pariter et Muretus inseri volunt, *in qua vivamus, potest; in q. m. n. p.* Videri possit hic etiam legendum, *quæ filio dans imperium, tolerare imp. nequibat.* Acidalius. Attentum lectorem non fallit deesse hic aliquid sensui, quem quidem facile restituam; de verbis non promittam, nisi quod scio fieri ut quæ similem fere sonum habent sæpissime aut duplicentur in membranis, aut omittantur: quod hæc caussa accidisse putem, quia librariis ista describentibus dictari consuevisse consentaneum est, ut eo expeditius in describendo possent pergere: hi cum fere indocti essent, nec magnam in istis rebus diligentiam ponerent, ut qui non amore studiorum, sed in sordida mercede id negotium quærebant, quomodocunque audita temere inferebant chartis: et hinc tot loca corruptionis manifesta. Forsitan igitur hunc locum idem casus corruperit, ut legendum sit; *filio dare imperium volebat, tolerare imperitantem nequibat:* quod utrumque verissimum est, et posterius quidem expertis verbis hic pronunciatur: prius autem tot artes fraudesque et astuta consilia, flagitia quin etiam atque scelera, quorum et ipse meminit infra XIII. 14. satis affirmant, præter id quod infra traditur XIV. 9. audito

Chaldæorum responso 'fore ut imperaret Nero, matremque occideret;' dixisse. 'Occidat, dum imperet.' *Freinshemius.*

CAP. 65. *Ob hæc mors indita*] Forte, *indicta.* Rhenanus.

Pares iterum accusandi caussas esse] Hæc mendosa non sunt, sed obscura; quæ tamen parum juvat distinctio doctissimi viri, 'Pares iterum accusandi caussas esse si Nero imperitaret. Britannico successore nullum principi meritum.' Narcissus scilicet horrebat regnum Britannici, quod in eum beneficia nunquam contulisset: sciebat is profecto (indeque sibi metus) eo imperatore se certam perniciem manere, ob accusatam et convictam matrem Messalinam. 'Sponsus jam et gener Domitius æquari Britannico studiis matris, arte eorum, quis ob accusatam Messalinam ultio ex filio metuebatur.' Ego alia puncta adhiberem: *pares iterum accusandi caussas esse; si Nero imperitaret Britannico successore nullum principi meritum.* Et is (ni fallor) est sensus: Parvi facere deberem (Narcissus ait) Nero an Britannicus regnet, nam mihi ab utroque exitium impendet: a priore propter odium, quo mater ejus me perditum cupit: a secundo propter cædem Messalinæ: verum tot me beneficiis Claudius prosecutus est, ut vitam potius ibi profundere debeam, ubi ei saltem caveam, et saluti sim: quod eveniet, si delatione pervertam Neronem et Agrippinam Claudio insidiantes. Is postea ex prospero similis accusationis eventu, colligit id operis esse tentandum: convictam Messalinam, et Silium, pares iterum accusandi caussas esse.' Postulavi Messalinam (inquit) insidiarum adversus maritum, et ream peregi: qua de re confidenter, et jure, hos deferre debeo et possum, qui eadem machinantur: 'si Nero imperitaret Britannico successore nullum principi meritum:' præsertim (addit) timore pœnitentiæ Claudii: nam qui filio (ut Nero) prælati sunt, semper timent, ne pater resipiscat; ob idque ei solent esse ingrati et insidiantur. Hæc Narcissus. Agrippina quoque (licet alia de caussa lentum venenum non delegit) verens, 'si lentum et tabidum delegisset, ne admotus supremis Claudius et dolo intellecto ad amorem filii rediret,' ut infra scribit. *Salinerius.* Omnia hic luxata, distorta, corrupta: quapropter nemo mihi vitio vertet, si ut in corpore et morbo desperato uram et secem. Sic autem sibi constet oratio, si legas: *certam sibi perniciem, seu Britannicus rerum seu Nero potiretur.* Nempe ob damnatam illius matrem, hujus inimicam, et forte damnandam. Postquam enim addidisset, *ita de se meritum Cæsarem, &c.* adjicit, *Pares iterum accusandi caussas esse:* quænam illæ? *novercæ insidiis domum omnem convelli, &c.* ita enim conjungam, abolitis intermediis, quæ si interroges cur abolenda sint, quæram et ego cur aut quomodo retinenda? *Freinshemius.* Explicandum potius quam mutandum hunc locum existimo: et id tentavimus I. 22. Observationum. *Gronovius.*

Nullum principi meritum, ac novercæ insidiis domum omnem convelli, &c.] Sic distinguenda fuisse ait Lipsius: tamen etiamnum mendi suspecta. Vere. Quid enim sonant illa, 'nullum principi meritum?' Audeo pæne affirmare, vere a me emendatum, *nullum e principe metum:* accommodatissime profecto ad sensum: elegantissime item ad dictionem, quæ hujus generis sæpe Tacito usurpata, et exemplis aliquantis firmata Lipsio ad Annal. I. Sed et dehinc scribe: *nullum e principe metum: at novercæ insidiis domum, &c.* Quod fatebor etiam Mureto notatum, ut *at* mutaretur. Sed id solum, et cujus sola ope locus non constituitur. *Acidalius.*

Ac novercæ insidiis domum omnem convelli] Totus hic locus, etiam apud

me, vitii aut defectus suspicione non caret: nec quid reponam habeo: tantum moneo, in Flor. legi, *ad noverca*. Pichena.

Cuncta regno viliora habere] Erit rectius *haberi*. Grotius.

Cap. 66. *Sinuessam pergit*] Sinuessanæ aquæ Histor. lib. I. et Plinio lib. XXXI. commendatæ, ob vim quamdam salubrem. *Lipsius.*

Cap. 67. *Adeoque cuncta mox pernotuere*] Regium exemplar tantum habet, *notuere* a *notesco* verbo. Sic lib. V. 'Libertis quoque ac janitoribus ejus notescere pro magnifico accipiebatur.' *Rhenanus.*

Temporum illorum scriptores prodiderint] Seneca de eadem ait: 'Nec post boletum opipare medicamentis conditum, plus cibi sumpsit.' De ceteris diversa fama fuit, refertque Suetonius Claudio extremo. *Vertranius.*

Socordiane Claudii, an vinolentia] *Vinolentiæ* vox, quam Florentinus et alii habent, longe melior ad sensum videtur, quam, *violentia*, ut vulgati: ideo illam reposui. Nam de nimio Claudii potu, satis ab autoribus, et præsertim a Suetonio 33. At idem Florent. addit: *Socordiane, an Claudii vi, an vinolentia.* Quæ lectio fortasse non improbanda: ut tres sint causæ, cur veneni vis statim intellecta non fuerit. *Socordia* scilicet Claudii, quæ illi sensum adeo hebetasset, ut venenum non sentiret: an illius *vis*, id est naturæ corporisque robur: an quia largiter potasset. Livius lib. XXVI. 'Impletæ cibis vinoque venæ, minus efficacem in maturanda morte vim veneni fecerunt.' Nihil tamen affirmo. *Pichena.*

Simul soluta alvus subvenisse videbatur] Legitur in Regio exemplari: *Simul solutam alvum subvenisse videbatur.* Quid erat hoc opus mutare? Nam *videbatur* impersonaliter accipiendum. *Rhenanus.*

Ille tamquam nisus evomentis] Reposuimus, *nixus*, a verbo, *nitor, eris.* Rhenanus.

Cap. 68. *Tempusque prosperum ex monitis Chaldæorum adventaret*] Fœdus lapsus est, in verbo *adventaret*] Rectius in Budensi codice legitur, *attemptaret*. Tu scribe, *attentaret*. Sensus est: Agrippinam novercam Claudii liberos tamdiu attinuisse domi, mortemque mariti celasse, donec experiretur id tempus, quod Chaldæi sive magi novis cœptis accommodum prosperumque prædixerant. Neque enim quibusvis negotiis quævis horæ conveniunt, si illorum placitis habenda fides. Porro *attentandi* verbum convenit insidiantibus. *Rhenanus.* Nullam video caussam, cur Rhenanus spreverit verbum, *adventaret*, ab antiquioribus libris, ac præcipue a Flor. confirmatum; et ex Budensi, ut ille ait, Codice, reposuerit, *attentaret*. Priscam itaque lectionem restitui optimo sensu. Exspectabat, ut Chaldæi ex positu siderum prosperum imperii initium monerent. At verbum, *attentaret*, vix est, ut ad eam sententiam trahatur, aut Taciti mens ad eum. *Pichena.* Verbum *attentaret* nullo sensu capio. Muretus notavit, *adventaret*. Ne id quidem mihi satisfacit, nisi legam *adventare;* quod verum omnino puto. Agrippina nempe vulgabat *adventare* prosperum tempus, quod Chaldæi promisissent. An legendum potius *attenderet?* miles scilicet. Utrunque verisimile, neutrum alteri præfero. *Acidalius.*

Cap. 69. *Tertio ante Idus Octobr.*] Castigavi ex Flor. ac Ven. *tertium.* Pichena.

Nero egreditur ad cohortem, quæ more] Ita castigavimus. Ubi prius legebatur, *a cohorte.* Rhenanus.

Ibi monente præfecto, festis vocibus exceptus] Ex Flor. ac Ven. reposui, *Ibi.* In aliis, *ubi.* Pichena.

ANNALIUM LIB. XIII.

CAP. 1. *Junii Silani*] *C. Junius. C. F. Silanus.* Consul fuit cum P. Cornelio Dolabella anno 762. sub Augusto; Proconsul Asiæ, sub Tiberio, damnatusque repetundarum et projectus in Cytheram insulam. Tacit. Annal. lib. III.

M. Junius. M. F. Silanus. Consul fuit sub Tiberio, 771. Proconsul Africæ fuit, auctore Tacito lib. IV. Histor. 'Mox C. Cæsar turbidus animi, ac M. Silanum obtinentem Africam metuens.' Socer fuit Caii Caligulæ, et ab eodem interfectus, Sueton. cap. 12. et 23. item Dio.

Paratur] Quid si, *patratur?* Melius, ut opinor: et puto veram scriptionem. Sed addit, patratum scelus *inscio Nerone*, quod puto verum. Quia 'novum imperium inchoantibus utilis clementiæ fama.' Tac. Hist. IV. *Aurelius.* Rectius fortasse *patratur*. Freinsh.

Exitum irritaverit] Sæpe *exitum* usurpat pro morte. Ut in calce lib. XV. de Nerone: 'Quod clam ad omen ac dolum sui exitus verteret.' Ita enim illic legendum putamus. Hist. lib. II. 'Exitu demum Neronis, positis odiis in medium consuluere.' Et paulo post: 'Vario super exitu ejus rumore.' Eodem libro: 'Sane ante utriusque exitum.' *Rhenanus.* Lego, *exitium:* hoc convenientius vicinis; 'non quia ingenii violentia exitium irritaverit.' Verbum quoque *irritaverit* præfert violentiam. *Aurelius. Exitium* rectius fortasse quam *exitum*. Freinsh.

P. Celerius] Infra, *P. Celer* dicitur: 'P. Celerem accusante Asia, quia absolvere nequibat Cæsar, traxit senecta, donec mortem obiret. Nam Celer interfecto, ut memoravi, Silano proconsule.' Hic ergo corrige. *Lips.*

P. Celer eques Ro.] Correxi, monente Lipsio Vulgo, *P. Celerius.* Sic infra eod. lib. *Publium Celerem*, bis eundem appellat. Alius enim P. Celer Vespasiani imperio damnatus fuit. Hist. lib. IV. *Pichena.*

Ab his proconsuli] Sic Flor. Vulgo, *ab iis.* Idem.

Ad mortem agitur] Videtur legendum, *adigitur.* Ursinus. Muretus, *adigitur.* Quasi non idem alterum sit. *Acidalius.*

CAP. 2. *Pari in societate pot.*] Si quid mutandum, legam; *paris in societate potentiæ.* Sed vix opus, etsi alii conantur. *Lipsius.*

Pari in societate potentiaque concordes] Castigavimus, *pari in societate potentia concordes.* Expone: Pari potentia, in societate. *Rhenanus. Pari in societate potentiæ concordes*, id est, in pari societate potentiæ: transpositione Tacito usitata. Flor. corrupte: *et parum in societate potentia et concordes.* Pichena. An adeo necessarium est illud *pari*, ut brevitatis tantopere studiosus Cornelius id non potuerit hic omittere? Certe *societatis* vocabulum ejus vim sibi includit; quæ nimirum accipit omnes pares aut facit. Neque tamen tentarem hunc locum, &c.* *Gronovius.*

Cunctis malæ dominationis cupidinibus flagrans] Pro genitivo *malæ* reposuimus ablativum *malis.* Conjungit autem nonnunquam duo adjectiva, ut hic, 'cunctis malis cupidinib.' Et lib. XVI. de Ostorio: 'multa militari fama.' Aliis item locis compluribus. *Rhenanus.*

Sed neque Neroni] Sed Nero non tam erat natura demissus, ut servos magni faceret: et ille tædium sui moverat. *Ferretius.*

Signumque more militiæ petenti] Pro symbolo vel tesseræ, vulgo *pour le mot du guet.* Lupanus.

CAP. 3. *Quibus otiosum est*] Vulgo

quibus otium est: utrumque recte: tamen antiquiorem lectionem, et Florentini, et aliorum anteposui. *Pich.*

Vetera et præsentia contendere] Comparare. *Ferrettus.*

Quæ deceret principem, eloquentia fuit] Legendum forte, *qua deceret:* i. quatenus. *Acidalius.*

Ac consulto ambiguus] Lectio scripti codicis, *aut consulto ambiguus.* De Tiberio loquitur. *Rhenanus.*

Cap. 4. *Cæterum peractis tristitiæ imitamentis Curiam ingressus*] Quid sibi velit Tacitus inquiens Neronem Curiam ingressum 'peractis tristitiæ imitamentis,' haud facile est conjicere, si *tristitiam* in propria et communissima significatione acceperimus: at non ita, si *tristitiæ* vocem aliter interpretemur, cui rei potissimum ex Cicerone lucem afferimus. Nam illi *tristitia* aliquando severitas seu gravitas dicitur: item *triste*, grave et severum est. Sic lib. de Arusp. respons. 'Tristitia autem, et in omni re severitas absit;' et lib. de Clar. Orat. 'Triste et severum dicendi genus.' Iterum lib. de Orat. 'Severus ac tristis vultus.' Et lib. de Republ. 'Qui numeros optimatum et principum obtulit his vocibus, et gravitatis suæ liquit illum tristem et plenum gravitatis sonum.' Dum itaque Nero primis annis sub matris Agrippinæ præceptis, Burrhi et Senecæ disciplina vitam duxit, intra tristitiæ imitamenta, (nam non sua sponte, et ingenio,) decus Imperatorium, severitatem nempe et gravitatem servabat, sed juxta indita et præcepta ab his, qui illius curæ præerant; ideo non proprie severitas et gravitas illi inerant, sed simulatæ et tanquam ex imitatione moderatoribus inditæ et præceptæ. *Marcellus Donatus.* Non cepit ista Donatus, qui vult tristem fuisse Neronem, quamdiu sub pædagogo, &c. Imo indicat auctor, intrasse curiam, &c. *Gronovius.*

Capessendi egregii imperii] Melior lectio scripti codicis, *Capessendi egregie imperii.* Rhenanus.

Cap. 5. *Ne designatis quidem Quæstoribus edendi gladiatores*] Videtur abundare vox *quidem.* Sunt enim verba Senatus decreti. *Ursinus.* Movet hic emphatica particula *quidem* Lipsium, ut de mendo suspiciat in loco lib. xi. verbum *adipiscerentur:* 'P. Dolabella censuit spectaculum gladiatorum per omnes annos celebrandum, pecunia eorum, qui quæsturam adipiscerentur.' Cur enim, inquit, ἐμφατικῶς hic scriptum, *Ne designatis quidem:* nisi quia antea ex ea sanctione dabant etiam Candidati? At tu scito particulam hanc hinc delendam, quæ iterata ex sequenti linea: 'Quod quidem adversante Agrippina,' &c. ita totum illud concidit: et Tacitus sibi non dissentaneus. Ponit auctor hoc exemplum decretorum Senatus: 'Ne designatis quæstoribus edendi gladiatores necessitas esset:' eadem forma, qua alterum, quod præcessit: 'Ne quis ad causam orandam mercede aut donis emeretur.' *Acidalius.*

Quod visum arceret, aditus non adimeret] Lipsius mallet, *auditus.* Forte melius, *auditum:* vel si magis probes, *aditum;* cum præcesserit, *visum.* Pichena. Non dubitavimus in textum recipere certissimam emendationem Lipsii: prius erat *aditus non adimeret*, contra mentem auctoris. *Auditus*, ut *visus* infra xiii. 16. *Freinsh.*

Escendere suggestum] Probissima vox, et repperi ita in Farnesiano, sicuti paullo post in Vatican. *anquirebant.* Nemo autem tinctus hac meliori literatura, cui non ista hodie nota. *Lipsius.*

Escendere suggestum Imperatoris] Verbum, *escendere*, a Lipsio ex Farnesiano Codice restitutum, a Flor. confirmatur: sicuti paulo post, *anquirebant.* Vulgo, *ascendere*, et, *inquirebant.* Pichena.

Cap. 6. *Contra alii melius evenisse*

disserunt] Videtur abundare verbum *dixerunt*, legendumque, *Contra alii melius evenisse, quam si invalidus senecta et ignavia Claudius, &c.* potest enim videri illud, *dixerunt*, adjectum esse. *Ursinus.* Malui, *disserunt*, ex Flor. quam *dixerunt*, ut vulgati. Sic lib. XII. 'plures tuta disserunt.' Lib. XIV. 'et morte ejus accensum populi favorem disserunt.' Pichena.

Burrhum tamen et Senecam multarum rerum experientia cognitos, et imperatori] Legam levi trajectione, *Burrhum et Senecam m. r. exp. cognitos: et tamen imperatori, &c.* Acidalius.

Pluraque in summa fortuna auspiciis et consiliis, quam telis et manibus geri] Scribendum, *pleraque.* Ecliptica oratio est: nam adverbium *magis* aut *potius* subauditur. Hoc loquendi genere sæpenumero Tacitus utitur. Lib. XIV. 'Denique si rebus conducat, libens quam coactus acciret dominam.' Hist. lib. III. de Flavianis, 'Ne suas quidem legiones opperiebantur, ut prædæ quam periculorum socias.' Hist. lib. IV. de rege Ptolemæo; 'Ubi securitas rediit, voluptatum quam religionum appetens.' In libello de Germanis: 'Cedere loco, dummodo rursus instes, consilii quam formidinis arbitrantur.' *Rhenanus.* Magis placet, *pluraque, &c.* et ita aptius ad sententiam. *Ursinus.*

Daturum plane documentum] *Datum*, habet exemplar Budense; quasi dicas objectum documentum sive oblatum experimentum, per istud bellum quod tum instabat. Sed magis quadrat, *daturum.* Rhenanus.

Honestis an secus amicis uteretur, si ducem] Castigavimus, *et si ducem;* subauditur, *daturum documentum.* Rhenanus. Sensus non constans sibi. Quomodo enim hinc, si egregium ducem amota invidia, non pecuniosum et gratia subnixum per ambitum, deligeret Nero, documentum ipsis, honestis an aliis amicis uteretur? Consequens sane id non videtur. Nec adeo particulæ illæ optime hærent, *si, quam si.* Melius erat posterius *si* omitti, ut *potius* vel *magis* Taciti more subintelligeretur. Sed Muretus bifidam sententiam facit; paullo alia lectione: *honestis an secus amicis uteretur, et si* (ita etiam in aliis libris) *ducem amota invidia egregium, an pecuniosum et gratia subnixum per ambitum deligeret.* Scilicet usum rariorem particulæ *si* pro *an* occasionem interpolandi dedisse. Quamquam ego profecto id ipsum *si* nolim hic agnoscere. Cur enim non addidit etiam præcedentibus sic, *si honestis an secus amicis uteretur.* Deleverim igitur etiam ipsum, ut plane concinna sit oratio in hunc modum: *honestis an secus amicis uteretur* (*et*, quod in aliis libris, possis hic si velis retinere) *ducem amota invidia egregium, an pecuniosum et gratia subnixum per ambitum deligeret.* Ulterius mutare vix mihi quidquam hic permiserim. Venit tamen in mentem commoda etiam alia sententia, quam verba sic concepta elegantissime effecerint: *Modestis an secus amicis uteretur, si ducem aut amota invidia egregium, aut pecuniosum et gratia subnixum per ambitum deligeret.* Acidalius.

Cap. 7. *Supplendis Orientis legionibus admovere*] Legendum puto, *admoveri:* nam sequitur, *collocari.* Pichena. Legam *admoveri*, ut *collocari.* Acidal.

Simul pontes per amnem Euphratem] Ita legebat Faërnus, non, ut est in vulgatis, *per pontem.* Ursinus. An ipsis regibus mandatum, ut pontes jungerent? potius ipsius imperatoris ducibus: nam alias, *jungere*, dixisset, non, *jungi.* Rectius ergo distinxi, *intrarent: simul pontes, &c.* Pichena. Muretus *amnem* delet. *Acidalius.*

Cap. 8. *Additis cohortibus alisque, quæ apud Cappadociam hiemabant*] Muretus, *cohortibus aliis, q. a. Cap. &c.* Vix abest, opinor, quin vere. *Acidalius.*

Apud Ægeas civitatem Ciliciæ] Ita

hujus oppidi nomen restituit Lipsius ex libris, et Florentinus concordat. Vulgo, *Egas*. Pichena.

Etiam specie inanium validus] Ante dixit, *Corpore ingens*, cur hic rursum subdit, *etiam specie?* Budense volumen habet, *spe inanium*. Lego, *spe*, aut *spei animum validus*. Hoc enim melius placet, quam *spe immani validus*. Rhenanus. Etiam validus ad spem commovendam inanium rerum, quales sunt apparatus familiares, vestes, equi, ornamenta, et cætera, quibus vulgus moveri solet, et quibus species inest magni animi, cum tamen inania sint et aliena. *Ferrettus*. Æmylius exponit pro eo, qui ad spem commovendam, vel rebus inanibus valeret: Beatus legit, *spe animum validus*, pro animorum: ego malim scribi, *spe immanium*, scilicet rerum, *validus*. Vertranius. Male antea, *spe inanium*. Emendavit Lipsius, credo ex libris, nam Ven. haud aliter habet. Flor. *Specie in animum*. Sic de Cæcina, &c. * *Pichena*.

Cap. 9. *Et Vologeses, quo bellum, &c.*] Faërnus legebat, *Et Vologeses quo bellum ex æquo mox appararet*. Ursinus. Corrupte in vulgatis, *ex æquo modo*. Flor. aliquid lucis ad veram lectionem dedit, habens, *ex qo modo*. Restitui ergo *ex commodo*, quod Mercero etiam ac Mureto probatur. Columell. VI. 2. 'ideoque robora corporum citra maciem conservant, qui ex commodo, quam qui festinanter mandunt.' Idem XII. 19. 'Ut ex commodo mustum ferveat.' *Pichena*. Lipsius superfluere vocem *modo* censet: Muretus mutat, *ex commodo*. Uter verius, non definio. Sed quæro, quomodo bellum parabat Vologeses, si obsides dabat? Finiebat imo, et pacem jungebat. Legam ego, *quo bellum ex æquo componeret*. Clara et vera sententia. Possis forte etiam scribere, *quo bellum ex æquo patraret*: ac postea si lubeat leviter mutatum τὸ *modo*, sequentibus inserere: *an ut æmulationis suspectos domo amoveret*. Sed quod primum dixi, mihi verum est. *Acidalius*.

Ex æquo modo] Nisi fallor, τὸ *modo* παρέλκει: aut certe cum Mercero legam, *ex commodo*. Lipsius.

Centurio Hostorius] Vaticanus codex, *Centurio Histius*. Parum, aut nihil est: tamen infra, post triennium, in his locis *Istius Capito* est, *Castrorum præfectus*. Idem.

Accepitque eos Centurio Histejus] Ita scriptum in Flor. et Vat. Vulgo, *Hostorius*. Pichena.

Ab Vinidio] Recte Lipsius, *Numidio*: Muret. *Vindicio*: et sic ubicunque id nominis reperitur. *Acidalius*.

Priore de caussa] Mureto accedo, *prior ea de caussa*, legenti. *Lipsius*.

Forte priore de causa adito rege] Notaverat Muretus, *forte prior ea de caussa*, quod non capio. Sed scribendum videtur, quomodo et ipse fortasse voluit: *Hostorius ab Numidio missus, forte prior, an ea de causa adito rege*. Accepit obsides Hostorius, sive forte fortuna prior in regem inciderat, sive de industria occupaverat. *Acidalius*. Muretus, *forte prior ea de causa, adito rege*, unica tantum litera adjecta, locum apte restituit. Male antea, *priore de causa*. Pichena.

Quod ne diutius externis spectaculo esset] Pronomen *quod*, potest abesse: et quidam in exemplari scripto superne adjecerat; tum ponendum punctum post *jurgium*, et subaudiendum verbum, *est*. Rhenanus. Venetus codex addit: *quod ne diutius, &c.* Pichena.

Et inclinatione quadam hostium] Idem Venetus, aliique veteres habent: *et inclinationem quandam*. Pichena. Nullum ista idoneum sensum admittunt. Legam: *inclinatione quadam etiam Hostorii*. Nam in aliis libris non *Hosteius*, sed *Hostorius* hic centurio vocatur. Hoc autem vult: Parthos Corbulonem prætulisse, partim ob recentem ejus gloriam, par-

tum, quod, pacis concordiæque causa, aliquatenus eo inclinare ipsum Hostorium, a Vinidio missum, observarent. *Boxhornius.*

CAP. 10. *Aut Julius Densus equester*] Muretus legit, *eques Rom.* Ego non muto, ut idem sit, *equester*, ac equestri ortus loco, vel equestris ordinis. Sic l. XII. ‘ Nam Divus Augustus apud equestres qui Ægypto præsiderent lege agi,’ &c. *Pichena.* Insolens additio hæc *equester.* Recte opinor Muret. *eques R.* id est, eques Romanus. *Acidalius.*

CAP. 11. *Plautium Lateranum*] Supra l. XI. *Lipsius.*

Ordine remotum] Nimio mavolo simplex, *motum.* Acidalius. Suetonius Vitellio 2. ‘ Quintus caruit ordine, cum auctore Tiberio secerni minus idoneos senatores removerique placuisset.’ *Gronovius.*

Causa jactandi ingenii] Addidimus *vel* particulam hic non otiosam, *vel causa jactandi ingenii.* Rhenanus. Vox, *causa*, quæ hic addita fuerat, etiam a Flor. abest. *Pichena.*

CAP. 12. *Penitus irrepserat*] Scribe, *irrepserant:* ad Senecionem enim pertinet et Othonem: non ad Acten. *Lipsius.*

Penitus irrepserant per luxum et ambigua secreta] Monente Lipsio, scripsi, *irrepserant*, non ut vulgo, *irrepserat:* de duobus enim sermo, Othone ac Senecione. *Pichena.*

Ne severioribus quidem] Florentinus: *ne senioribus quidem:* quod vulgatæ lectioni non antefero. *Pichena.*

Nobili quidem et probitatis spectatæ] Magis placeret *nobili quamquam, et probitatis, &c.* Ursinus.

Nurum ancillam] Quam *libertam* prius nominaverat, Sic sæpe apud auctores. Sallustius: ‘ Tarrulæ Scyrroque pessimis servorum divitiæ partæ sunt.’ Licet non servi, sed liberti essent. *Aurelius.*

Senecæque permitteret] Malim, *se Senecæque permitteret.* Rhenanus. Addenda videtur dictio, *se*, legendumque, *Senecæque se permitteret.* Ursinus. Doctiss. vir suæ tantum hæsitationis nos participes facit: mihi autem verba et sententia in aperto sunt. Nero amoris vi matri jam minus minusque obtemperabat, quæ eum ab Acte distrahere contendebat, et se regendum Senecæ tradit, qui ejusmodi amoribus non erat adversus: ‘ ne severioribus quidem principis amicis adversantibus, muliercula nulla cujusquam injuria cupidines principis explente.’ Immo ad eam rem ministros suggerebat: ‘ ex cujus familiaribus Annæus Serenus simulatione amoris adversus eandem libertam primas adolescentis cupidines velaverat.’ Τὸ *Senecæque permitteret*, ut illud: Terent. Adelph. ‘ pater tibi permittimus, Plus scis quid facto opus est.’ Utque Plaut. Rud. ‘ equidem suadeo ut ad nos abeant potius dum recipis.’ Eadem est invenire apud Græcos. Thucydides l. II. *δεδιέναι δὲ καὶ περὶ τῇ πάσῃ πόλει, μὴ ἐκείνων ἀποχωρησάντων Ἀθηναῖοι ἐλθόντες σφίσιν οὐκ ἐπιτρέπωσιν*: i. *Timere quoque toti civitati, ne illis digressis venirent Athenienses, qui sibi non permitterent:* quæ sic explet scholiast. *οὐ δώσωσιν ἄδειαν τοῖς Πλαταιεῦσιν ἐμμένειν τοῖς δόξασιν.* Idem: *καὶ οἱ μὲν Ἕλληνες τεταγμένοι προσῄεσαν, καὶ διὰ φυλακῆς ἔχοντες·* ubi scholiastes, *ἑαυτοὺς δηλονότι.* *Salinerius.* Absit ut Senecæ sanctum mihi nomen istis immisceam. Abnuunt quoque libri, quorum Farnesianus, *seque neci permitteret.* Vatican. *seque permitteret;* superpicto, *neci.* Nisi valde hallucinor debuit scribi, *Actæ:* ut esset, *seque Actæ permitteret.* Tandem, inquit, Nero Agrippinæ matri, cui odiosus ejus amor, obsequium omne negavit, dediditque se totum amatæ sibi Actæ. *Pontanus.* E Farnesiano citat Lipsius: *seque neci permitteret.* Vaticanus tantum habet: *seque permitteret,* Dubium mihi nullum, quin scripserit Tacitus: *seque Senecæ permitteret,*

Evincunt illa quæ statim sequuntur: 'Ex cujus familiaribus Annæus Serenus.' Fuit enim is Serenus non tantum familiaris Senecæ, sed carissimus etiam, ut ipse fatetur Epistola 63. ad Lucillium. *Colerus.* Florent. *æque nece:* atque in margine, *Seneceque:* nam sequitur: 'ex cujus familiaribus Annæus Serenus,' &c. qui inter primos amicus Senecæ, ut ex ipsius verbis, Epist. 64. colligitur. An, *seque Senecæ*, legendum, quasi in illum Nero transtulerit obsequium, quod in matrem exuerat? Vix credam? eo enim ingenio, ea jam ætate erat Nero, ut potius imperii potentem, quam obsequii patientem, crediderim, præsertim erga familiares, cum antea neque ipsi matri libenter se regi sineret. Mallem, *Senecaque permitteret:* id est, non adversaretur; sive Agrippinæ odio; sive metu, ne in stupra feminarum illustrium prorumperet Nero, si a muliercula Acte divelleretur, matrique obtemperaret. Sic supra: 'ne severioribus quidem principis amicis adversantibus:' quæ verba Senecam ac Burrhum designant. Huic sensui lucem afferunt verba l. XIV. 1. 'Hæc atque talia lacrimis et arte adulteræ penetrantia, nemo prohibebat, cupientibus cunctis infringi matris potentiam.' *Pichena.* Lipsius hæret: ego indubitanter cum Mureto, *Seque Senecæ permitteret.* Acidalius. Pichena meo judicio *εἰς αὐτὴν τὴν ἀλήθειαν τὸν κάλαμον βάψας*, *Senecaque permitteret.* Gronovius.

Cap. 13. *Summa forma expeterent*] Reposuimus, *summa fortuna.* Rhenan.

Orabantque cavere insidias] Potius legendum, *caveret.* Rhenanus. Florent. *cavere.* Vulgo, *caveri.* Forte melius, *caveret.* Pichena.

Misitque domum matri] Scribendum, *donum matri.* Rhenanus.

Cap. 14. *A Claudio impositus*] Pallas Claudii Cæsaris libertus, a rationibus ejus fuit. Ex Sueton. 28. *Vertranius.*

Ne cujusque facti in præteritum interrogaretur] Emendavimus, *ne cujus facti:* alioqui stare poterat *cujusquam facti.* Rhenanus.

Ruere ad terrorem et minas] Sic Flor. et veteres editi: recentiores vero, *in terrorem.* Pichena.

Inde vilis rursus Burrhus] * Suspectum æque, *τὸ rursus*, quod hic nulli rei. Puto fuisse, *rufus:* glossema scilicet ad cognomen Afranii, Burrhus. Nam Latini Burrhum, rufum dicebant, a Græco. Glossæ: *Burrhum*, *ξανθὸν*, *πυῤῥόν*. Vide Festum. *Lipsius.*

Inde vilis rursus Burrhus] Τὸ *rursus* non est inutile, si *hinc* et *inde* accipias pro dispositione locorum, unde Agrippina et Burrhus cum Seneca vicissim disceptaturi fuissent: id nominis enim sive *rursum* idem valet, quod *contra*, sive *e contrario*. Et hic respicit ad sententiæ diversitatem. Terent. Eunuch. 'Heus tu negato rursum:' et ibi Donatus. Noster Ann. l. I. 'neque eminentes virtutes sectabatur, et rursum vitia oderat.' Et l. IV. 'ut nimia nuper coërcendo filio, ita rursum intemperanter demissa.' Et Hist. l. II. 'rursus bonis remanere inter legionarios aut alares volentibus permissum.' Ad hanc faciem Græci dixere *τὸ ἔμπαλιν*. Posidipp. l. I. Antholog. *αἱ δὲ νεότητες Ἄφρονες, αἱ πολιαὶ δ' ἔμπαλιν ἀδρανέες*. i. *juventutes insipientes, canicies rursus debiles.* Burrhus autem *vilis* dicitur, propter manum truncam: quod ducea invalido corpore militibus contemptui sint: 'Superior exercitus legatum Hordeonium Flaccum spernebat, senecta ac debilitate pedum invalidum.' *Salinerius.* Mallem cum Lipsio, *inde debilis:* nam huc inclinat etiam Florent. in quo legitur, *indebilis:* ut librarii error fuerit in geminatione syllabæ. *Pichena.* Lipsius: *Inde debilis Burrhus.* Ingeniose. Nec mirum vitio datam debilitatem ab æmulis Burrho, cum ejusmodi homines

improsperi malique ominis æstimaretur. Plin. XXVIII. 4. 'Simili modo et fascinationes repercutimus sinistræ dextræque clauditatis occursu.' Agricola, qui legit *tunicata manu*, nugas vendit. *Colerus.* De hoc loco erudite Lipsius, et veram omnino puto ejus lectionem, quæ et Mureto notata; *inde debilis Burrhus.* Nam vocem *rursus* quod idem Lipsius mutare voluit, *Rufus*, etsi probabiliter astruit, non placet tamen: quia levis nimium allusio, ad significatum nominis Burrhus, et inconcinna duorum adjectivorum junctio. Quid ergo ea faciendum? delenda. Nam nata ex geminata scriptione ipsius nominis *Burrhus.* Ceterum quod in Agricolæ lectionem deinceps inclinat Lipsius, ut pro *trunca manu* scribatur *tunicata manu*, satis ego mirari nequeo. Convellitur hoc recepto superior emendatio *debilis Burrhus:* quæ stabiliri eo debet omnino. Nec sane moribus et vitæ Burrhi convenit, mollitiam illi et tunicas manicatas objici: quod quare ita Lipsio visum, pariter miror. Supra longe aliud elogium homini tribuebat Tacitus, initio hujus libri: 'Diversa arte ex æquo pollebant: Burrhus militaribus curis, et severitate morum; Seneca præceptis eloquentiæ, et comitate honesta.' Et infra de eodem sæpius. *Acidalius.* Puto legendum: *inde vilis Rufulus Burrhus:* quod esset tribunorum militarium nomen vile. Livius IX. Nam hi non a populo, sed ab imperatore fiebant; nec suffragio, sed arbitrio: et quia Rutilius Rufus de his legem tulerat; ideo *Rufuli* appellati sunt. Et fuere primum creati Q. Servilio L. Genucio secundum consulibus. Vocat autem Burrhum *Rufulum* per despectum. *Aurelius.* Lipsii emendationem, Pichenæ et quodammodo Florentino ejus Ms. probatam, merito prætulimus vulgatæ lectioni, *inde vilis rursus Burrhus.* Freinshemius. Pro *rursus* Lipsio placet *rufus*, non male, si non tam ad nomen alluditur Burrhi, quam vultus notatur. Sed turbat adhuc vox præcedens, pro qua in Vaticano codice *bibil.* Ego legam *bili rufus.* Ex tali enim corporis concretione talis color. Neque extra rem id objicit Agrippina, cum ad regimen publicum minus apta sint ejus mixturæ ingenia. *Grotius.*

Trunca scilicet manu] Nonnulli Burrho ea verba applicant, dicentes eum manum truncam habuisse, quorum utrumque falsum censemus; nam haud verisimile est, virum militaribus artibus clarum, sub Claudio et Nerone Prætorianis militibus Præfectum fuisse, si manum obtruncatam habuisset, nec Dion, Suetonius, et Tacitus ipse, qui sæpe illius meminere, id reticuissent. Præterea ex verborum serie patet, ea verba Senecæ, cui proximiora sunt et conjuncta, attribuenda: quem quum nusquam legamus manu detruncatum, verba hæc non ad literam exponenda, sed abditiorem sensum habere conjiciendum, ita ut Agrippina Burrho, viro militari in castris apud milites verba facturo, natalium humilitatem ad infringendam illius auctoritatem esset objectura, mulier ex adverso nobilissima, et filia Germanici imperatoris exercitibus carissimi et amantissimi: Senecæ vero ignaviam et ad militaria munia tantum ineptiam, quasi manum non haberet, et quales sunt, qui mutilati manibus carent. *Truncum* enim semper in malam partem accipi, observamus apud Latinos. Sic homo dicitur *truncus*, quod quasi stipes stupidus sit. Cic. in Pison. 'Sed qui tanquam truncus atque stipes si stetisset modo, potuisset tamen sustinere titulum Consulatus.' Vocat autem eundem Senecam Agrippina *exulem*, quasi facinorosum argueret, ex quo exul factus esset, ingratitudinis notam eadem voce inurens, quod ab ipsa redux ab exilio factus,

non modo suarum partium non esset, sed et contra ipsam cum Burrho conspiraret. Quod eidem quoque *Professoriam linguam* exprobrat, expositionem nostram confirmat, quod scilicet manu nihil, parum lingua, licet tamen eloquentiam maxime profiteretur, valeret: siquidem *Professoria lingua* dixit, hoc est, præceptoria et pædagogica. Nisi itaque Senecam manu mutilatum dixerimus, quod nullibi legimus, nec illius vitæ scriptores tradidere, jam dicta expositio erit recipienda; nisi malueris interpretari, *manu trunca*, id est, sine multitudine adhærentium, et amicorum consectantium turba destitutum, in qua Romæ innixa erat Senecæ potentia. *Manus* enim aliquando pro multitudine et copia accipitur. *Marcellus Donatus.* Frustra sudat Marcellus. *Trunca manu* omnino respicit Burrhum, et *Professoria lingua* Senecam. Nec necessum, totam ut manum præcisam habuerit: sufficit digito uno aut altero captum fuisse: idque incommodum accepisse, dum in acie sternit hostem, est verisimile. Ergo id insigne virtutis, &c." *Gronovius.*

Tot irrita facinora] Vocabulum *irrita* sic erat rasum ut nemo sciret, an pro *irrita facinora* legendum foret, *inita facinora*, si modo Latine dicitur *inire facinus.* Rhenanus. Quorsum hæc pertinebunt? nam hic quidem incommode admodum hærent. Nescio si fallor, sed mirum, ni ex superiori illo loco exciderunt: ' Non abnuere se, quin cuncta infelicis domus mala patefierent, suæ inprimis nuptiæ, suum veneficium. Id solum Diis et sibi provisum, quod viveret privignus.' Nam hic ego coner ita inserere: *Suæ in primis nuptiæ, suum veneficium, irrita tot facinora: id solum Diis et sibi provisum, quod viveret privignus.* Sed vereor ne audax hoc nimis facinus sit. *Acidalius.*

Cap. 15. *Ut quidem experimento cognitam*] Capio *ut* tanquam esset *utpote:* et malim tamen rescribere *sibi.* Acidalius. Si bene examines hanc lectionem, non te fugiet in ea latens vitium: quo enim illa, quæ sequuntur, *quo tamen favorem?* Sensus autem clamat legendum esse: *modo ipsius indolem levi quidem experimento super cognitam, quo tamen favorem late quæsivisset:* id est, Leve id experimentum fuit, et ipsa re, et æstimatione Taciti, quippe qui affirmaverit Britannicum hunc ' periculis commendatum retinuisse famam [indolis bonæ] sine experimento:' supra xii. 26. *Freinshemius.*

Ubi Britannico jussit] Lege, *sui Britannico*, et sequentia sic interpunge: *irrisum ex eo sperans pueri sobrios quoque convictus, nedum temulentos, ignorantis. Ille constanter exorsus est carmen, quo evolutum eum sede patria rebusque summis significabatur.* Acidalius.

Sede patria rebusque summis significabatur] In codice scripto legitur, *sede patria rebus summis.* Rhenanus.

Neque jubere cædem fratris audebat] Verbum *jubere* palam ab inepto glossographo est; qui phrasin illam apud Tacitum toties frequentatam aut non meminerat, aut non intelligebat. *Acidalius.*

Pararique venenum jubet] Copulam, *que*, ex Florent. restitui. Nam in vulgatis interciderat. *Pichena.*

Quod rumorem respiciunt] Hic particulam *dum* inseruimus, et *securitatem* vertimus in *securitate. Quod dum rumorem respiciunt, dum parant defensiones, securitate morarentur*, id est, ob securitatem. *Rhenanus.*

Quasi ferro urgeretur] Scripsimus, *quam si ferro urgeretur.* Rhenanus.

Cap. 16. *Delectus ministri gustu explorabatur*] Ita legendum, deleta dictione *ex;* quam tamen retinebat Danesius, legebatque *ex ministris, &c.* Ursinus.

Frigida in aqua] Ita factum et Alexandro, ab eadem caussa et cau-

tione. Justinus: 'In aqua frigida venenum habuerunt, quam prægustatæ jam potioni supermiserunt.' Est error hac in re, opinor, Æliani in Var. Histor. l. v. qui diserte vult venenum ei in cibo datum, non potu. *Μυρίοι γ' οὖν*, inquit, *καὶ πίνοντές τι κακὸν κατέπιον, ὡς Ἀλέξανδρος, καὶ ἐσθίοντες, ὡς Κλαύδιος ὁ Ῥωμαῖος, καὶ Βρεταννικὸς, ὁ τούτου παῖς.* Atqui de potu et Tacitus, et Suetonius, adfirmant. *Lipsius.*

Frigida in aqua infunditur venenum] Emendavimus, *affunditur venenum:* et est elegans verbum *affundo.* Lib. v. de Phœnice ave: 'Eique vim genitalem affundere.' Lib. v. Hist. 'Ubi Mosæ fluminis amnem Rhenus Oceano affundit.' *Rhenanus.* Vett. editi, *infunditur.* Sic lib. XII. in fine: 'infusum delectabili cibo boletorum venenum.' Sed Flor. *affunditur*, et Tac. l. I. 'venenum vulneri adfusum.' Id veneni genus excogitatum videtur, ad exemplum illorum artificum, qui Alexandrum regem Macedonum necaverunt: Curt. l. x. 'Philippus itaque et Iollas, potum Regis prægustare soliti, in aqua frigida venenum habentes, eam prægustatæ potioni Regis supermiserunt.' Iisdem fere verbis Justinus l. XII. *Pichena.*

Trepidatur a circumsedentibus] Reposuimus, *Trepidatum a circumsedentib.* subanditur *est.* Rhenanus.

Quo primum ab infantia afflictaretur Britannicus] Muretus delet nomen *Britannicus:* et hercle melius est hic subintelligi. Ego vero scribam etiam, *prima ab infantia.* Sic Ann. I. 'Hunc et prima ab infantia eductum in domo regnatrice.' *Acidalius.* Vitium inesse credo ex compendio scripturæ, qualia passim compluria. Nam, *primum* istud videtur valere *plurimum*, ut sit: *quo plurimum ab infantia.* Freinshemius.

Ut perinde ignaram fuisse ac Octaviam] Faërnus legebat: *ut perinde ignaram fuisse atque Octaviam.* Ursin.

Octavia quoque] Scribe, *Octaviæ:* is pavor videlicet fuit. *Lipsius.*

Octavia quoque, &c.] Non sequendus Lipsius, *Octaviæ* scribens, et ad superiora illa trahens, *is* scilicet *pavor, ea consternatio fuit.* Pendent hæc non nisi ex seipsis; et alias tota turbatur orationis concinnitas. *Acidalius.*

CAP. 17. *In campo tamen Martis sepultus est*] Scripsi *Martis* ex Flor. Sic moris Tacito loqui: vulgo, *Martio.* Pichena.

Cui plerique etiam hominum ignoscebant] Meo animo non aptus sensus e verbo *ignoscebant:* et scripsit haud dubie Tacitus, *ingemiscebant.* Acidalius. Omnino ignoscebant, non ingemiscebant. Philo: *περὶ πρεσβείας· Ἀπιστοῦντες εἰ οὕτως ἀθρόως ἐνδέδεκται τροπὴν ὁ πρὸ μικροῦ χρηστὸς καὶ φιλάνθρωπος ἴσος τε καὶ κοινωνικὸς εἶναι νομισθεὶς Γάϊος, ἀπολογίας ἐσκόπουν, καὶ διερευνῶντες εὕρισκον· ἐπὶ μὲν τῷ ἀνεψιῷ καὶ συγκληρονόμῳ τοιαῦτα φάσκοντες· ἀκοινώνητον ἀρχὴν, θεσμὸς φύσεως ἀκίνητος· οὗτος ἃ παθεῖν ἐμέλλησεν ἂν ὑπ' ἀδυνατωτέρου, προέθηκεν ἰσχυρότερος ὤν· ἄμυνα τοῦτ' ἐστιν, οὐκ ἀνδροφονία· τάχα δὲ καὶ προνοητικῶς ἐπ' ὠφελείᾳ τοῦ σύμπαντος ἀνθρώπων γένους τὸ μειράκιον ἐκποδὼν γεγένηται, τῶν μὲν τούτῳ, τῶν δὲ ἐκείνῳ προσκεκληρωμένων· ἐξ ὧν ταραχαὶ, ἐμφύλιοί τε καὶ ξενικοὶ πόλεμοι συνίστανται,* &c. Sic enim legendum, ubi editur: *ἠμύνατο, τουτέστιν οὐκ ἀνδροφονία.* Gronovius.

Insociabile regnum existimantes] Pro *æstimantes.* Rhenanus. Ex Flor. scripsi, *extimantes.* Nam vulgo, *existimantes.* Pichena.

Illusum esse pueritiæ Britannici Neronem] Correximus, *illusisse pueritiæ Britannici Neronem;* hoc est, intulisse stuprum: et sequitur, *stupro prius quam veneno pollutum.* Rhenanus. In Flor. et Veneto legitur, *illusum esse pueritiæ:* quod corruptum censeo. *Pichena.* Bonum videri posset absque Florentino; in quo *illusum esse:* forsan fuit *illusum;* accessitque illud

esse a glossa: nisi fuerit, *illusum isse*. Gruterus.

Acerba funera] Id est immatura. *Ferrettus*.

Et tanto magis fovendum] In cod. Budensi deest *et* particula. Legiturque; *reliquas spes in rep. sitas. Tanto magis fovendum*. Rhenanus.

Cap. 18. *In subsidium corripiens*] Vel *corripere*. Lipsius.

Quæ ut conjugi Imperatoris soli] Emendavi verissime: *quæ ut conjugi Imperatoris olim, tum*. Jampridem, inquit, excubiæ Agrippinæ: Claudio quidem vivo, ut conjugi Principis: Nerone imperante, ut matri. *Idem*.

Quæ ut conjugi imperatoris soli, tum et ut matri servabantur] Lectio regii codicis: *Quæ, ut conjugis imperatoris solitum, ut matri servabantur:* quidam mutarat *ut* in *ita*. Rhenanus. Faërnus legebat; *Quæ ut conjugis Imperatoris solitum et matri servabantur*. Ursinus. Nihil Lipsii emendatione verius: corrupte antea, *quæ ut conjugi imperatoris solitum, et ut matri, &c.* Pichena.

Cap. 19. *Amore an odio incertum*] In regio cod. *amore an odia incertas*. Expone, incertas amore an odio adirent eam. *Rhenanus*.

Insignis genere, forma lasciva] Romana vetus editio, *forma, lascivia:* non displicet. *Lipsius*.

Insignis genere, forma, lascivia] Expressi lectionem Florentini, quamvis vulgata, *forma lasciva*, æque proba sit. *Pichena*.

Illa spe ultionis casu oblata] Ita legebat Faërnus. Non ut est in vulgatis, *ultionis causa*. Ursinus.

Audita deferens] Florentinus, *differens*. Sed nihil muto. *Pichena*.

Conjugioque ejus etiam imperio remp. rursus invadere] Faërnus legebat: *Conjugio ejus etiam imperium rursus, &c.* Nec displiceret, si ita legeretur: *Conjugioque petito remp. rursus invadere*. Ursinus. Muretus mutare voluit, *conjugioque ejus etiam petito*. Sed nihil mutandum: *remp. imperio invadere*, clara et elegans locutio. *Acidalius*. Turpe mendum in vulgatis omnibus erat, *etiam imperio remp.* Quid enim sibi vult, *invadere remp. imperio?* Nec vitium animadvertissem, nisi mihi Flor. indicasset, in quo legitur, *etiam perio:* unde correxi, *etiam pacto*. Adeoque vera mihi correctio visa est, ut eam textui inseruerim, frequens enim in matrimoniis verbum, *pacisci*, ut notum est. Sic infra eodem lib. 'nuptias ejus pactus:' et lib. præced. 'pactum inter Claudium et Agrippinam matrimonium.' *Pich.*

Cap. 20. *Luxus Principis intendere*] Nec male, *luxus*. Lipsius.

Quæ diversa prodiderint] In regio Codice legitur, *qui diversa prodiderint*. Rhenanus.

Sed vocem unius ex inimica domo] Hæsito num scrib. *vocem mimi ex mimica domo*. De Paride enim: et fatalis quidam librariorum in iis vocibus error. *Lipsius*.

Sed vocem unius ex inimica domo afferri] Hariolatur Lipsius, *sed vocem mimi ex mimica domo*. Meo judicio nihil mutandum. Nam et illud *unius* necessarium est: opponitur enim *accusatoribus*, et *inimica* non minus. Fidem enim elevat delationis, quæ ab inimicis. Quod si dem tamen, quod non do, pro *unius*, *mimi* debere substitui; illud plane nego *mimica* posse scribi. Quid enim? an mimica Domitiæ domus? Ad hanc enim et illa superiora, quæ de illa, respicitur: 'Quippe inter Agrippinam et Domitiam infensa æmulatio exercebatur.' Nimis hoc temere Lipsius, et non pro sueta accuratione. *Acidalius*.

Refutare tenebras] Hæret sententia: quam explicari posse puto, si legas, *Reputaret tenebras*. Lipsius.

Refutare tenebras] Emendet Eruditissimus vir, mihi certe placent vulgata, quæ sic interpretor. Burrhus, promissa nece Agrippinæ, si ea facinoris convinceretur, addit sibi tamen non placere, quod Nero perpetem

noctem pergræcatus, desubito statueret de parentis morte: liquidius eum de die (postquam illam crapulam obdormierit) decernere de hac re posse. *Salinerius.* Hærentem sententiam explicari posse Lipsius putat, si legatur, *reputaret tenebras.* Sed fortasse vulgata lectio quoque defendetur. Nam cum dixisset Burrhus, &c.* *Pichena.*

CAP. 21. *Deinde et a Burrho*] Particulam *et* sustulimus, sicut mox, *et Agrippina*, eadem particula deleta, scripsimus tantum, *Agrippina ferociæ memor.* Rhenanus. Quo respicit *Deinde?* an ad *postquam?* Nugæ. Tu leg. *Proinde a Burrho.* Hoc dicit, quia Seneca et liberti aderant sermonis arbitri, ideo minaciter a Burrho actum. *Acidalius.*

Anni rependunt] Insidet omnibus fere editionibus mendum typographicum, quod me monitore semel tollatur. Legendum enim non *anni*, sed *anui:* et intelligit Iturium et Calvisium consumpto patrimonio in colenda Silana, postremum modo ipsam captare, impensa delationis opera. *Gruterus.* Quas ego vidi Lipsii editiones, *anni*, omnes habent: et tamen claro meridie clarius est, *anui*, scribendum. Silanam dicit, quam paulo superius, *vergentem annis* dixerat. *Acidalius.* Haud dubie *anui* recte legitur: quamquam complures editiones *anni* pro *anui* exhibeant: vetustiores tamen nostram lectionem præferunt; quæ pulchre ostendit probrum muliebri æmulatione oblique in Silanam ab Agrippina jactum, quo ne antea quidem abstinuit, *vergentem annis* dictitans sup. XIII. 19. *Freinsh.*

At existat] Ex *at* fecimus *aut.* Rhenanus. Alias, *ut existat.* Ferrettus. Lego *at*, non *aut.* Acidalius.

Vivere ego Britannico] Rodolphus legit, *remp. invasurus.* Lipsius.

Vivere ego Britannico] * indicium regiæ potestatis. Plaut. Pseud. Cæ. 'misere miser sum, Pseudole.' Pseud. 'id te Juppiter Prohibessit.' Cæ. 'nihil hoc Jovis ad judicium attinet. Sub Veneris regno vapulo, non sub Jovis.' *Salinerius.* Volo cum Lipsio; *vivere Britannico potiente rerum poteram?* Cætera sic lego; *aut si Plautus, aut quis alius remp. invasurus* (indubie verum hoc Rodolphi pro vulgato *judicaturus*, unde in prima edit. Lipsii *vindicaturus) obtinuerit; desunt scilicet accusatores, qui mihi non verba* (sic transpono. Vulgo, *desunt scilicet mihi accusatores, qui non verba) impatientia* (an forté *impotentia) caritatis aliquando incauta, sed ea crimina objiciant, quibus nisi a filio mater absolvi non possim:* sine interrogatione. Nam ironicus sermo est. *Acidalius.* *Mox pro *judicaturus* rescribam *judicia dictaturus.* Raro judicabant Principes, præsertim de capite. Sed judicantibus aliis dictabant, id est, præscribebant, sententias. Sensus ergo est. Si Rubellius Plautus, &c.* quod concupiisse arguebatur. Error autem scriptoris natus omissione, ut sæpe, literarum similium. *Dictare judicia* idem est, quod Hist. 4. dicit Eprius. 'Non magis sua oratione Thraseam quam judicio senatus afflictum: sævitiam Neronis per hujusmodi imagines illusisse.' Et forte Agrippina crimen, cujus non nisi a Nerone poterat absolvi, intelligit Claudii mortem. *Grotius.* Corrigo; *Remp. obtinuerit, judicata res est.* Hoc est, si alius veniret ad imperium, facta res esset, sententia contra me pronunciata esset. *Harlæus.* Nullam in his verbis sententiam inesse dicit Advocatus, *remp. judicaturus obtinuerit:* ideo legendum putat, *remp. obtinuerit, judicata res est.* Quod est ineptissimum. Ille tamen nobis persuadere vult, sic planam futuram sententiam. Parva mutatione scribi melius est: *At si Plautus aut quis alius remp. vindicaturus obtinuerit.* Pessima fœmina cum se de crimine objecto purgaret, non potuit odium dissimulare in fili-

um, et satis apertè confessa est, vindicaturum eum remp. qui Neronem imperio deturbaret. *Salmasius.* Quid de vexatissimo loco mihi videretur, exposui Observ. I. 22. *Gronovius.*

Quasi diffideret] Rodolphus adnotavit, *quasi defenderet*. Lipsius.

Ubi nihil pro innocentia quasi diffideret] Lego et distinguo hæc ita: *Ubi* (id est postquam) *nihil pro innocentia quasi defenderet*, (omnino hoc Rodolphi mihi rectius, quam *diffideret*) *nec de beneficiis, quasi exprobraret, disseruit, sed ultionem in delatores et præmia amicis, obtinuit.* Acidalius.

Cap. 22. *Senio Rufo*] *Fenius* illi nomen: atque ita semper infra. *Lip.*

Præfectura annonæ Senio Rufo] Lego, *Fenio*, uti libris sequentibus constanter appellatur. *Vertranius.* Male vulgo, *Senio Rufo*. Emendavit Lipsius ex Tacito ipso, qui alibi *Fenium* semper nominat. *Pichena.*

Syria P. Anteio] Inepte vulgo, *Pantello*: errore duplici. *Lipsius.*

Syria P. Anteio destinata et variis] Commodius foret: *Syria P. Anteio destinata, qui variis.* Gronovius.

In exilium acta] Vocabulum extremum deest in scripto libro. *Rhenanus.*

Cap. 23. *Qui per nuptias Antoniæ, gener erat*] Melius scribas, *cui per nup. Ant. gener erat.* Idem.

Et tum vanitatibus manifestus] Castigavimus; *et tum vanitatis manifestus.* Hoc autem sermonis genere sæpe Tacitus utitur. Ut lib. XII. 'Interim Zenobiam, id mulieri nomen, placida alluvie, spirantem ac vitæ manifestam advertere pastores.' Hoc ipso lib. 'At criminum manifestos merito ad servitutem retrahi, ut metu coërceantur, quos beneficia non mutassent.' Lib. XIV. 'Supremis testamenti verbis ambitionis manifestus.' Lib. XV. 'Atque ipse mœstus et magnæ cogitationis manifestus erat.' Et infra 'Non quia conjurationis manifestum compererat.' Et paulo post: 'Sed verba sua præpediens, et pavoris manifestus.' *Rhenanus.*

Nec tam grata Pallantis innocentia] Puto voculam excidisse: *Nec tamen tam grata Pall* nimirum etsi vanitatis manifestus erat accusator: quod præcessit. *Acidalius.*

Ne vocem consociaret] Scripserat haud dubie Tacitus *consauciaret*. Quod si quis alius dixit, de meo disertus fuit. Sic Apulejus lib. VIII. de præcone: 'rauca voce saucius.' *Marcilius.* Habeant et qui dixit et qui de alieno disertus fuit; non invidebimus. *Gronovius.*

Monimenta retrahebat] Id est, perscripta debita fisci exigebat, vel jam soluta, iterum petebat. *Aurelius.* Diximus *obliterata ærarii nomina* legendum videri de Pecunia IV. 8. Zonaras de Romano Argyropulo: ἵνα γὰρ τῶν ἀπολωλότων ἰσοστάσια κτήσεται, πράκτωρ ἀντὶ κρατοῦντος ἐγένετο καὶ πικρὸς λογιστὴς, παῖδας πατέρων γεγηρακότα χρέα πραττόμενος, καὶ πυρκαϊὰς ἀνάπτων κατὰ τῶν ὑπηκόων, ἅσπερ ὁ χρόνος ἤδη πολὺς πρεσβευούσας κατέσβεσεν, ἢ τέως κατέχωσεν ὑπὸ σποδιᾷ. Ἐντεῦθεν πολλοὶ τῶν πατρῴων οἰκιῶν καὶ ἀγρῶν ἀπηλαύνοντο, καὶ τὴν πρὶν εὐκληρίαν ἐκδιδυσκόμενοι, εἰς πενίαν λαμπρὰν συνηλαύνοντο. *Gronovius.*

Cap. 24. *Statio cohortis*] Non repeto quæ scripsi Epistolic. libro III. Epistola XVIII. *Lipsius.*

Et plebes daret experimentum] In Flor. semper fere, *plebes*, more prisco, sicuti etiam in aliis veteribus. *Pichena.*

Cap. 25. *Et ore præferret*] Vera lectio. Beatus Maurusque frustra adlaborant in scriptura codicis Budensis: quem ex hoc aliisque locis scias fuisse non optimæ notæ. Legunt tamen illi, *et ore se Cæsarem præferret*. Inepte. Hoc noster voluit clare, excepisse eum ab ignaris ictus, et læsa facie prætulisse. Plinius l. XIII. de Thapsia.* *Lipsius.*

Et ore præferret] Habet Budense volumen, *et fore se Cæsarem præferret.* Lego, *ore se Cæsarem præferret.* Rhe-

manus. Os apud Virgilium Æneid. I. 161. 'Os humerosque Deo similis' pro facie accipitur: quo sensu Neronis facies exceptos ictus indicaverit. Verum chirographus habet, *et fore se Cæsarem præferret:* unde quo Beatum inclinat conjectura, eo te dare si velis, leges et melius, *ore se Cæsarem præferret*. Vertranius. Danesius ex v. c. legebat: *Et ore se Cæsarem ferret*. Ursinus. *talpa est, qui hoc non videat. Itaque vera illa quidem non est Taciti scriptura. Muretus notavit, *acciperet ictus, et ferret*. Sed forte non liceat abjicere reliqua illa prorsus, *ore præ:* scribaturque melius, *ut ipse quoque acciperet ictus ore, et perferret*. Ne quid dissimulem tamen, vocem *ore* etiam ego deleverim, et legerim, *acciperet ictus, et referret*. Acidalius.

Multi propriis] Melius, *inulti*. Lipsius.

Multi propriis cum globis] Ex *propriis cum globis*, ni conniveas, videre potes, quid hæc sibi postulent. At Doctiss. vir legit, *inulti propriis:* quam bene, ipse viderit. Quidam adscitis comitibus Neronis, (cum quibus solitus erat per urbem lascivire) eadem licentia grassabantur, multi propriis cum globis sine sui dissimulatione urbem raptabant. *Salinerius*. Melius in Flor. *inulti*. Vulgo, *multi:* quod etiam monuerat Lipsius. *Pichena*. Recte Lipsius, *inulti*. Acidalius.

In modum captivitatis] Divino scribend. *in modum captæ civitatis*. Ea enim facies potius quam carceris custodiæve. *Lipsius*.

In modum captivitatis nox agebatur] Delibero adhuc an melius Lipsius, *captæ civitatis*. Non satis inter se vincta oratio, quia nimis vincta. Copula aliqua detrahenda est, nec tamen satis clarum, ubi potissimum. Tribus locis videtur posse: sed ego paulo ante malim, ut scribatur, *augebantur injuriæ*. Certum mihi nunc, male Lipsium interpretari vocem *Captivitatis*. Non enim hic carcer et custodia, sed capiendi ipse actus notatur. Sic et Ann. XVI. 'In cladibus exercituum, aut captivitate urbium.' *Acidalius*.

Julius quidem Montanus] Particula *quidem* in Budensi volumine non legitur. *Rhenanus*. Xiphilinus aliter scribit, hunc uxoris causa commotum, Neroni plagas noctu inflixisse: cui, licet injuriæ acceptæ memor, ne iratus quidem Nero, quousque veniam ille per literas oravit. Quibus lectis ait Cæsar: 'Non ergo percussor Neronis se ipsum jam vita privavit?' quo responso factum opinor, ut sibi Montanus mortem consciverit. *Vertranius*.

Quia vim tentantem acriter repulerat] Exemplaris scripti lectio, *qui avia temptantem*. Lego: *quia vi attentantem acriter repulerat*. Rhenanus. Danesius ex v. c. legebat: *Quia vi attentantem acriter repulerat;* non ut vulgo, *vim tentantem, &c.* quamvis nec illud displiceat. *Ursinus*.

Deinde agnitum oraverat] In scripto exemplari scriptum est, *Deinde adagnitum oraverat:* ut possit *adagnosco* cuipiam dictum videri, sicut *Adalligo* Plinius protulit. Sed arbitror primo fuisse scriptum *adgnitus* more vetusto; quod interpretans aliquis ascripserit *agnitus:* unde postea conflatum *adagnitus*. Rhenanus. Miror hic silere, qui manu exaratorum codicum fuere compotes. Videtur enim scripsisse Tacitus, &c.* *Gronovius*.

Nero autem metuentior in posterum] Malim, *metu intentior*. Ita fere loquitur. Vide quæ olim ad Agricolam notavimus. Sequentia satis ostendunt Neronem non tam metuentiorem, quam metu intentiorem factum fuisse, magisque sibi in posterum cavisse. *Boxhornius*.

Et quasi privata sinerent] Muretus ex conjectura legebat; *et quasi privata sererent*. Quod mihi falsum videtur. Probabile enim est, milites et gladia-

tores Principem adsequutos, spatio aliquo interjecto, ac dissimulatos: illum vero tanquam solum prægredientem, ac nonnunquam rixas cum transeuntibus quærentem, jussisse, ut dum modice ac sine periculo res ageretur, ipsi absisterent, nec accurrerent; nam sine urgenti occasione cognosci nolebat. Sed si a læsis validius resisteretur, tunc subsidio adessent, armaque inferrent. *Pichena.* Non recte Muretus, *sererent.* Relinqui enim vulgatum *sinerent* sententia vult. *Acidalius.*

Arma inferrent] Scripsimus, *inferebant.* Rhenanus. Veneti codicis auctoritate scripsi, *inferrent.* Supra enim dixit, *sinerent.* Vulgo *inferebant.* Pichena. Recte Muretus, *inferrent.* Acidalius.

Et gravioris motus terrore] Nos reposuimus, *ex gravioris motus terrore.* Rhenanus.

CAP. 26. *Perscripsere tamen consensum*] Miror in exemplari regio esse *in consensum:* et *ille an auctor.* Mox non est, *vine an æquo,* sed tantum, *vi an æquo.* Quod sequitur; *consultarent,* malim ego, *confutarent;* et pro *impulere, implere vel pœnam.* Rhenan. Ut scirent an ille auctor constitutionis fieret, utpote quæ a paucis postularetur, et sententiæ plurium adversis. Scribit enim supra, *Nec deerant qui censerent,* tanquam si consensus senatus aliud decerneret. Deinceps quæ sequuntur ita legenda arbitror: *ut ne æquo cum patronis jure agerent, sententiam eorum conculcarent: ac verberibus manus ultro intenderent.* Nam cum major esset injuria quam pœna, satis dissuadebatur verberibus inferendis, et injuria lacessendis patronis. *Quid enim aliud,* inquit, &c. *Ferrettus.* Locus maculatus hic est, si quisquam in Cornelianis. Ita vero ex opinione nostra legetur, *ut jam æquo cum patronis jure agerent, sententiam eorum conculcare, ac ut verberibus manus ultro intenderent, impellere vel pœnam suam dissuadentes.* Equidem ubi tam Beatus quam Æmilius operam scriptumque luserunt, magnopere me hæsitare confiteor, an aliquid extremæ clausulæ desit. Ut litera se habere potest, qualis qualis sensus hic est: Ex dissentientibus quidam, dum inclamarent per libertatem eo usque irreverentiam crevisse, ut jam omnia liberti, promiscuo jure, cum patronis agerent; aliorum sententiam conculcabant: et persuadebant vel pœnam suam dissuadentibus, ut sponte manus verberibus intenderent: et, ut Nonius exponit, innecterent et illigarent. *Vertran.* Mutilus censetur locus, et est fortassis: restitui tamen videtur ita posse, nihil ut deesse appareat. Tentavit Lipsius, &c. (Vid. Delph. Not.) Sed non placet; nec opus tanta mutatione. Levi particularum binarum trajectione sic res peragetur: *Perscripsere t. c. S. i. a. constitutionis ut fieret inter p. a. diversos, et quibusdam, &c.* Acidal.

Ille an auctor] Hæc lectio cæteris multum anteit; et sensus horum difficilis non est, da operam, scies. Consules metu principis abstinuerunt a relatione, licet major senatus pars pœnam decretura videretur: ad eum tamen singula perscripserunt: ille adhibitis paucis amicorum, dubitavit (ut solet in concilio fieri ubi pauci et dissidentes) an sibi decernenda esset nec ne pœna libertorum: τὸ *an* offert, *hæsitavit.* Solitum enim est nostro pleraque silere, quod ultro erumpant. Tac. Ann. xv. 'non ea imperatoris mandata habere Corbulo,' scilicet, dicebat. Terent. Eunuch. 'Omnia prius experiri quam armis sapientem decet.' Subauditur, uti. Tac. in Agric. 'at Britanni, non virtute, sed occasione et arte ducis rati;' nempe, se victos. Ibid. 'Officiis potius non peccaturos;' intelligitur, præficere. Nunc verba explicemus. Qui pœnas suadebant, sic in adversarios invehebantur; eo jam evasimus

impunita irreverentia libertorum, ut pro despectis ab iis semper habeamur, si nobis apud vos fides non est, libertos saltem interrogare, num patronis præstent officia debita, an potius eos despiciant, et aliquando verberent: quos non pudet pro iis (a quibus sæpe impulsi et percussi) advocatos agere, et pœnas deprecari. Ceterum libertorum impotentia non tunc primum orta, sed apud antiquiores jam licenter pervagabatur. Plaut. Pers. v. 2. 57. *Saliner.* Hoc Livii verbis l. I. explicatur: 'decreverunt enim quem populus Regem jussisset, id sic ratum esse, si Patres auctores fierent.' Sic occupata a Cæsare rep. auctores fiebant senatores, atque ante populo sciscente auctorem fieri Senatum oportebat. Apud nos ut constitutiones sanctionum vim habeant, in Curia Parisiensi sunt promulgandæ, ut ea auctor fiat, *homologare* nostrates vocant. *Lupan.* Hæc ut sequentia, aut mutila aut mendosa suspicor, præsertim cum Flor. habeat: *ille an auctor.* Aliquis tamen sensus fortasse constabit. Consules sententiam Senatus perscripsere Principi, ut, si libitum ei esset, fieret constitutionis auctor. Et est frequens Tacito hic absolutus et concisus dicendi modus: ut l. XII. 'spectaret populus hunc decore imperatorio:' et l. XVI. 'de Lepida Cæsar statueret.' Aliquid simile lib. XIV. 'At Consules perficere Senatus decretum non ausi, de consensu scripsere Cæsari.' *Pichena.* Lectionem Lipsii ex parte roborat Msc. Pichenæ. Sed hæc non satis capio, *ut inter paucos:* quid enim hoc ad rem, ut auctor constitutionis fiat? deinde ex toto hoc claret rem non inter paucos actam. Omnino crediderim, &c. *Freinshem.*

Vi ne an æquo cum patronis jure agerent] Cum hic locus sit ubique corruptissimus, operæ pretium existimavi, totam Flor. codicis lectionem fideliter referre, ut unusquisque super ea cogitare possit: nam ut ipse aliquid proferam, non est mearum virium. Muretus sic ex ingenio: *ut nec æquo cum patronis jure agerent, sed jam coram consultarent, ac verberibus manus ultro intenderent impune, vel pœna sua gaudentes.* Sed et ille operam ludit, sine ope librorum. *Pichena.* Ponam primo, ut legendum arbitror; deinde rationes dabo: *frementibus ut jam æquo cum patronis jure agerent, sententiam eorum conculcarent, manus ultro intenderent, illuderentve pœnam suam dissuadentes.* Verba, *æquo cum patronis jure agerent*, sic capienda, tamquam si eodem jure, quo patroni, viverent sive essent. Id enim hic est *agere* et *æquum*, par sive idem. Deinceps voculas binas delevi, *an verberibus:* quia certum mihi, insitas esse ab imperito nebulone. Et inserendi quidem τοῦ *an* occasionem dedit corruptum verbum *consultarent.* Alterum intrusit, qui intentionem manuum non intelligebat, de qua apud Tacit. crebra mentio. Nescivit, inquam, quid esset *intendere manus:* atque ideo addidit *verberibus.* At *manus intendere* sine verberibus est, tantum initium rixæ et causa verberum. De qua re elegantissime Lipsius ad Ann. IV. Postremo *illuderent* scripsi pro *impellerent:* quia omnino Tacitus hoc, nescio tamen si illo verbo, voluit: insultare libertos patronis, et pœnam, quam statim subdit auctor, spernere, irridere, eamque in ludibrium velut dissuadere aut deprecari. Hæc scripseram, cum respexi primum ad Mureti Eclogas, Illæ referebant in hunc modum, &c. In quibus multa dissentanea sibi, sed multa, ita me dii ament, egregia. Et jam horum ope audeo dicere, eo jam perveni, ut a vero proxime unus absim. Lego itaque: *irreverentiam eo prorupisse frementibus, ut non, tanquam æquo cum patronis jure, agerent, sed jam coram insultarent, manus ultro in-*

tenderent, impune, vel pœnam suam despicientes, &c. His sequentia optime hærent. Ne illa verba ejicias, *an verberibus*, possis ita: *Sed jam coram insultarent verbis, ac manus ultro intenderent.* Sed mihi ejici magis placet: causa quam supra dixi. *Acidal.* Ego quid sentiam de his verbis, quo dictum est loco, videre potes, si libet. *Gronov.*

At criminum manifestos merito ad servitutem retrahi] Vulgo, *ac criminum.* Rectius, *at*, ex Flor. et interpretor, *retrahi*, id est, retrahi debere. *Pichena.* Muretus, *At.* Sane posset etiam ita. Sed non necessario. *Acidal.*

Quos beneficia non commutavissent] Emendavimus, *mutavissent.* Rhenan.

CAP. 27. *Si separarentur libertini*] Scripsimus, *si separentur.* Rhenan.

In commune nihil derogent] Muretus, *derogarent.* Hoc fortasse melius. *Acidal.* Muretus, *derogarent:* cum ante dixerit, *expenderent.* Sed Tacitus non adeo religiosus. *Pichena.*

CAP. 28. *Comprobavere patres*] Videtur legendum, *non probavere.* Contra supra, ex *non mutassent*, factum fuit, *commutavissent.* Ursinus. Quid *comprobavere?* certamen de quo præcessit? Non videtur: ac multo verisimilius legit Muretus, *Non probavere.* Sed nec hoc satisfacit ita nude positum. Mihi diligentius inspicienti, nectendum hoc superioribus videtur, et ita scribendum: *tribunus omitti jussisset, composuere patres, incusata Antistii licentia.* Acidal. Neque hic Mureto assentior legenti, *non probavere Patres:* immo, *comprobavere*, scilicet prætoris factum. *Pichena.*

Medio tempore contradicerent] In volumine Budensi est, *Medio temporis.* Sic et l. XIV. 'Medio temporis tantum honorum atque opum in me cumulasti.' Itaque et nos scripsimus hic, *Medio temporis.* Mox reposuimus, *Obultronium Sabinum.* Rhenan.

CAP. 29. *Dein ambitu*] Flor. *Deinde ambitu.* Pichena.

Eum primum magistratum capessentibus] Id est, magistratum quæsturæ: qui cum tantummodo ad alios magistratus adipiscendos haberetur gradus, ætatis robur in eis minime requirebatur. Quæstoria enim ætas, annus XXV. ut probat Lipsius ad Ann. l. III. *Pichena.*

Igitur Nero prætura perfunctos] Consensus interpretum, ac Lipsii præsertim auctoritas me impulit, ut vocem, *prætura*, reponerem. Vulgo, *præfectura.* Pichena.

CAP. 30. *Veneno damnationem antevertit*] Habet exemplar scriptum, *anteiit*, quo verbo alibi quoque Tacitus utitur: ut l. III. 'Postremo suasmet ipse spes anteire parat.' *Rhenanus.* Flor. *anteiit.* Pichena.

Aminius Rebius] Uterque chirographus dat huic prænomen *Cajus.* Vertran. Muretus notaverat, *Caninius Robilius.* Ego nihil amplius scio. *Acidal.* Addidi ex Florent. prænomen *C.* Pichena.

Inoffensa tot Imperatorum malitia fuit] Tria digna animadversione Tacitus narrat de Volusio: spatium vivendi, divitias jure partas, rationem vitæ; qua vir princeps (quod tunc mirum) tot imperatorum monstra incolumis evasit. Ergo legendum, *malitia*, non *amicitia* cum doctiss. viro, neque *militia* cum Rodolpho: quod verbi significat τὴν κακότητα, scelus, flagitium. Plaut. Rud. 'Neque is adeo propter malitiam domo caret, Sed dum alios servat, se impedivit interim.' *Inoffensa malitia:* non data sæviendi occasione tot malis imperatoribus. *Saliner.* Lipsius et Rodolphus non recte. Inserta copula scribendum, *præcipuæque opes et bonis artibus inoffensa tot imperatorum malitia fuit.* Optima et perspicua sententia. Magna certe illius felicitas, qui Taciti illud effatum Hist. I. in se verum non expertus est: 'Nobilitas, opes, omissi gestique honores, pro crimine; et ob virtutes certissimum exitium.' *Aci-*

dal. Diu est quod veni defensor huic lectioni, nunc lætor partes easdem mecum tueri sagacissimum Pichenam. *Gruterus.*

CAP. 31. *Ex dignitate populi Rom. repertum*] Muretus, *repertum*, delet. Ego dubito. *Acidal.*

Quadrigeni nummi] In exemplari scripto, *quadringenti.* Rhenan. Vulgo, *quadrageni.* Lipsius restituit, *quadringeni;* Florentino ac Veneto fere consentientibus, qui habent *quadrigeni.* Pichena. Altera summa decem Philippos vel ducatones, altera unum facit. *Gronov.*

Vectigal quoque quintæ et vicesimæ] * Plura ad hoc vectigal, in Excurs. C. et quæ ad Tacitum faciunt. Vide. *Lipsius.*

Aut procurator in provincia obtineret] Restituimus locum, *qui provinciam obtineret.* Rhenan.

CAP. 32. *Factum S. C. ultioni et securitati*] Vocatur id in jure civili, S. C. Pisonianum. Cujus Paulus meminit, l. VIII. D. de Sc. Silaniano. *Alciatus.*

Redditur ordini Lusius Varius] Placeret, *L. Varius.* Ursin. Muretus, *L. Varius.* Acidal.

Qui ovans se de Britannis retulit] Indefinitus sermo. Quando enim? Sed idem nec Cornelianus. Omnino credo scriptum fuisse, et legendum, *quem ovasse de Britannis retuli.* Id tamen quo libro, non memini, nec sat scio, an in his qui exstant. In vita Agricolæ meminit quidem Plautii, sed non ovationis: 'Consularium primus Aulus Plautius præpositus, (Britanniæ sc.) ac subinde Ostorius Scapula, uterque bello egregius.' *Acidal.* Quasi non Virgil. Georg. IV. 'fessæ multa referunt se nocte minores.' Et Æneid. VII. 'Ecce autem Inachiis sese referebat ab Argis Sæva Jovis conjux.' Horatius Sat. I. 6. 'inde domum me Ad porri et ciceris refero laganique catinum.' *Gronov.*

Ac superstitionis externæ rea] Forte Christianam pietatem intelligit: nam apparet sanctam mulierem fuisse Pomponiam Græcinam. Tacitus loquitur ut ethnicus. *Rhenan.*

Insontem pronuntiavit] Ita legendum ut in V. C. non ut vulgo, *nuntiavit.* Ursin. Cur non *pronuntiavit?* Id repone. Notavit et Muretus. *Acidal.*

Continua tristitia fuit] Perspicua et indubitata lectio. Mirum tamen, ni Tacitus, *continua tristitiæ*, scripsit: ut l. VI. 'Haud multo post Cocceius Nerva continuus principis,' &c. Sed non minus elegans illud alterum: quomodo etiam lib. VI. eodem est, 'Ipsi fluxam senio mentem, et continuo abscessu, velut exsilium objectando.' *Acidal.*

Per quatuordecim annos] Ita Lipsius ex historia correxit. Falso libri omnes, *quadraginta.* Pichena. Probabili admodum conjectura rescribit Criticorum primus, *quatuordecim annos:* Sed cum minime adseveret Tacitus feminam istam diem suum obiisse anno, quo et accusata et absoluta est; et interim tribuat ipsi longum ævum; nescio an emendationi huic justa aliqua insit auctoritas. *Gruter.*

CAP. 33. *Quia absolvere nequibat Cæsar, traxit sententiam donec mortem obiret*] Ita Faërnus legebat. Nam illud, *senecta*, quod est in vulgatis, mendosum videtur et sine sensu. *Ursinus.*

Insonti periculum fecissent] Latine dici *facere periculum alicui*, pro, adducere in periculum, indicat locus alter l. XVI. 'Fregitque annulum, ne mox usui esset ad facienda pericula.' Alioqui maluissem hic legere, *facessissent pericula*, a *facesso* verbo: quemadmodum lib. I. loquitur de Romano Hispone: 'mox clarissimo cuique periculum facessit.' Item Hist. IV. 'qui perinde dives ac eloquentia clarus, nulli unquam sub Nerone periculum facessisset.' Quin usurpat *pecuniæ periculum facere*, pro jacturam

facere, lib. XIV. 'Auxitque patrum honorem statuendo, ut qui a privatis ad Senatum provocavissent, ejusdem pecuniæ periculum facerent, cujus ii qui imperatorem appellavere.' *Rhen.*

CAP. 34. *Simul init consulatum*] Scripsimus, *simul iniit.* Rhenan.

Cujus Proavum oratorem] Vulgo *auctorem*, pessime. *Lipsius.*

Avitas opes] Vulgo, *habitas*, errore tralatitio. *Lipsius.*

Habitas opes] Ann. lib. II. 'tum quicquid habitum Neronibus et Drusis.' Doctiss. vir. in utroque loco legit, *avitas* et *avitum*. Me vero haud pœnitet vulgatæ lectionis: quis enim mendacii me coarguat, si dicam majores ejusmodi nepotum Iros fuisse? præterea parta Germanico et Claudio (quod absurdum) non continentur hoc verbo *avitum*. Saliner.

Mollibus adhuc initiis prolatum] Restitui *prolatatum:* nam etiam alibi Tacitus hoc utitur verbo l. v. 'Sed ubi diem ex die prolatabant.' Lib. XV. 'interim cunctantibus prolatantibusque spem ac metum.' Hist. l. II. 'Seu domum extruere seu prolatare agros.' Hist. l. III. 'Sed omnem prolatationem ut inimicam victoriæ suspectabant.' Usurp. et Liv. Paulo post: *Ac libertate ignota illic*, malim, *illuc.* Rhenan. Forte *illud.* Lipsius.

CAP. 35. *Munia Romanorum*] Translucet ineptia lectionis hujus, quomodocunque tegatur, præsertim si componas alteram illam, quam auctori restituo, *munia armorum.* Nihil clarius. Ecce *pacem* modo nominaverat: ei quid opponit quam arma? *pace longa segnes munia armorum ægerrime tolerabant.* Sic 'munia belli' Hist. II. 29. Hist. III. 59. 'militiæ' XV. 11. Hist. I. 48. *Freinshem.* Ita accipio, tanquam hi Romani ita exuissent segni otio et longa pace mores militiæ disciplinamque Romanæ, ut vix Romani esse viderentur. Considera sequentia. Et sic loquuntur elegantissimi auctores. Ita, *ultimi Romanorum*, post quos tamen Romani plurimi supersint, illi vocantur, qui virtutes majorum expressere. Vononem ut externum habent et expellunt Parthi, quia *Romanis artibus* infectus. Annal. II. Italum Arminii fratris filium, eadem de caussa Cherusci. Annal. XI. Si hæc interpretatio adsensum non mereatur, haud dubie verissima est doctissimi amicissimique viri, Joh. Freinshemii, cujus eximias dotes nuper hic nobis propius intueri contigit, et utilissimæ in Tacitum observationes jam publice leguntur, sententia, qui pro *Romanorum*, levi mutatione et Corneliana phrasi, *armorum* reponendum arbitratur. *Boxhorn.*

Truncis brachiis reciderent] Mutavi, *reciderent*, in *deciderent.* Rhenan.

CAP. 36. *Priores adirent, prædicit*] Probum quod in Romano libro est, *priores auderent.* Vellem etiam, *edicit.* Lipsius.

Ne pugnam priores auderent] Verbum, *auderent*, reposuit Lipsius ex Vat. Idem annuit Flor. in quo legitur, *audirent.* Male vulgo, *adirent.* Pichena.

Curam præsidiorum Pactio Orphito primipili honore perfuncto mandat] *Pactius* insolitum Romanis vocabulum. Muretus mutat, *P. Attio Orphito:* et paulo post item, ubi *increpitumque Pactium*, legit, *P. Attium.* Hæreo, et nec hoc admittere, nec vulgatum ferre possum. *Acidal.* *Paccii* et *Pacciæ* satis frequentes in vetustis lapidibus. *Gronov.*

Tendere omnes extra vallum] Quod pœnæ militaris genus antiquum. Livius l. x. 'Cohortes quæ signa amiserant, extra vallum sine tentoriis destituit.' Valerius II. 7. 'Neve quis eorum intra castra tenderet, neve locum extra assignatum vallo aut fossa cingeret, neve tentorium ex pellibus haberet.' Vide et Polyb. l. VI. Sed proprie de hac ipsa re, sic Frontinus Stratagem. IV. 'Domitius

Corbulo in Armenia duas alas et tres cohortes, quæ ad castellum initio hostibus cesserant, extra vallum jussit tendere.' *Lipsius.*

Inque ea contumelia detenti] Credo Tacitum scripsisse, *Diuque ea* (in) *contumelia detenti.* Acidal.

CAP. 37. *Plura fama quam pugna exterrere*] Codex Budensis habet, *extrahere;* ut de tempore sit intelligendum: et præcedit, *eludere huc et illuc volitans.* Itaque castigavi locum. *Rhenan.* Sincera mihi sunt, quæ inter maculosa a doctiss. viro censentur: quid sit *extrahere plura fama quam pugna,* non e tenebris eruendum. Fixum Tiridati sese non dare in casum pugnæ, et vis Romana tamen erat ab Armeniis suarum partium prohibenda: itaque ut sic eos saltem juvaret, usurpat, quod olim factum Jugurthæ. Sallust. *neque prælium facere neque ocium pati:* quodque Tacfarinati Tacitus Ann. l. IV. 'spargit bellum, ubi instaretur, celeris, ac rursum in terga remeans:' quamobrem dando famæ se prælio adfuturum, sæpius milites Romanos e castris eduxit, quam accinctis pugnæ copiam fecit. Hæc his firmantur: 'igitur Corbulo quæsito diu prælio frustra habitus.' Τὸ *plura,* adverbii vice, ut 'arguitur pleraque Caium Cæsarem quasi incestæ virilitatis.' Et ut Thucyd. lib. III. *καὶ γὰρ ἐκεῖνοι ἐβοήθουν ἡμῖν ἐναντία Θηβαίοις:* i. illi autem nobis auxiliabantur adversa Thebanis: adversa vice adverbii. *Saliner.* Antea, *extrahere,* quod ex Budensi libro reposuerat Rhenanus. At Flor. et alii antiquiores habent, *exterrere,* ac Lipsio magis probatur. *Pichena.* Optime Lipsius: *hucque et illuc volitans, plura fama quam pugna exterrere.* Sic l. XV. 'arctis itineribus, hucque et illuc flexis.' Nam in illo *extrahere* nihil sani sensus, quicquid conetur Salinerius. *Gronov.*

Proditore suo] Scribo, *sui.* Lips.

Quasi proditore sui] Vox, *sui,* aut *suo,* ut in nonnullis, a Flor. abest. *Pichena.*

Tuncque primum illecti Insechi] Consentit cum Vat. noster in voce, *Insechi.* Vulgo, *Isichi.* Restitui etiam ex Flor. copulam, *tuncque:* nam in vulgatis interciderat. *Pichen.*

Ante alias socia] Nostro scilicet tempore socii et fidi super alios: etsi tunc illecti. Ita possis capere, fateor: nec displicet tamen meum vetus: *gens haut alias.* Lipsius.

Gens ante alias socia Romanis, avia Armeniæ incursavit] Non de nihilo doctiss. vir emendavit: *gens haud alias socia:* nam qui ante socii, si tum primum in societatem asciti? Verum ne quid inexpertum relinquam facillime credam hæc eo dicta fuisse, quod Isichi, qui tunc primum allecti in Romanorum societatem, munia sociorum curatius et promtius præstarent, quam cæteri, qui in eodem tractu Romanam amicitiam colebant. *Socia,* quæ serio socios juvabat, ut non vere consul, qui reip. non consulebat, 'quasi aut legibus cum Silio ageretur, aut Varro consul aut illud respub. esset.' *Salinerius.* Lectio hæc, *gens ante alias socia Romanis,* omnium librorum consensu confirmatur. Lipsius mutavit. Nam, ait ille, si tunc primum illecti, ergo non socii ante alios: neque ego judicium ejus improbo. Tamen subsistere videtur prisca lectio, si intelligamus, Tacitum loqui de suo sæculo, dum ait, Insechorum gentem fuisse sociam Romanis ante alias: at tunc, scilicet historiæ illius tempore, societatis et amicitiæ principium. Quod confirmare videntur verba, *tuncque primum illecti:* quæ indicant, eos sequentibus etiam temporibus sæpe adfuisse Romanis, atque in eorum societate et amicitia constanter perseveravisse, ante alios illius regionis populos. *Pichena.*

Ita consilia Tiridati in contrarium vertebantur] Muret. *vertebant.* Acid.

Quia causa quam vi agere mallent] Scripsi, *mallent*, auctore Florentino: nam de duobus, scil. Vologese, ac Tiridate intelligitur. Vulgo, *mallet*. Pichena.

Sæpius clade Romana expertam] Muretus inserit, *Sæpius jam clade R. expertam*. Acidalius. Ex Flor. addidi particulam, *jam*. Pichena.

Cap. 38. *Nihil in summa pacis proficiebatur*] Faërnus rectissime, ut opinor, legebat: *Nihil in summam pacis, &c.* Ursinus. Lego, *in summam pacis*. Notavit *in summam* Muretus quoque sed τὸ *pacis* idem delevit. Male. *Acidalius.*

Majorem afferri] Danesius legebat *offerri*. Ursinus. Lego, *offerri*. Acidalius. Si me audis scribe: *et hinc majorem ferri* hoc est, permitti, concedi, tolerari. *Gronovius.*

Ut dolus patraretur] Mihi magis arridet, quod in Codice Budensi legitur, *ut dolus pararetur*. Rhenanus. Vulgati, *patraretur;* et utrique verbo sensus. Sed Florentinum sum secutus. Sic l. vi. 'tanquam dolus pararetur.' Lib. xiv. 'qui specie amicitiæ dolum parabant.' *Pichena.*

Nam equiti sagittarum usu exercito] Non erat hic opus adjicere particulam *nam*, quæ non est in exemplari scripto. *Rhenanus.*

Dissimulato tamen intellectu] Ad Taciti phrasim magis, *intellecta*. Lips.

Dissimulato tamen intellectu] Bene et recte Lipsius *intellecta*, uti quoque Muretus. Sed ego singulari numero malim, *intellectum*. Acidalius.

Cap. 39. *Cognomento vallandum*] In exemplari scripto legitur *volandum*, tamquam id sit castelli cognomentum. *Rhenanus.*

Isteo Capitoni castrorum præfecto mandat] De nomine *Isteo* Lipsius disputat. Muretus notavit *Atteio*. Acidalius. In Florent. *Insteio Capitoni* scribitur et Lipsius ait ita appellari in lapidibus. Vulgo, *Isteo Capitoni*. Pichena.

Cap. 40. *Dato die prælium incipere*] Suspicor legendum, *claro die*. Subintelligendum est enim ante lucem exercitum a Tiridate motum. Sic paulo infra: 'propinquis jam tenebris abscessit.' Tamen vulgatam lectionem fero. Ann. l. iv. 'datoque tempore, vel in senatu, vel in concione non reticebo.' *Pichena.*

Sinistro sexta insedebat] Castigavi, *incedebat*. Rhenanus.

In cornibus pedes sagittarius] Muretus, *pedes sagittariusque, &c.* Credo verius omnino. *Acidalius.* Muretus legit, *pedes sagittariique*. Pichena.

Productiore cornu] Scripsi, *productior cornu*. Rhenanus. Emendavit Lipsius, *productiore cornuum sinistro*. Vulgo, *productior cornu in sinistro*. Nonnihil etiam juvat Florentinus, qui habet: *productiore corn' in sinistro*. Simili fere modo, lib. xi. 'ceteras navium, ut quæque habiles, per æstuaria et fossas adegit.' *Pichena.*

Diversos consectari posset] In exemplari scripto scriptum *diversa:* nec magnopere refert, utro modo legas. *Diversum* usurpat pro *diviso*. Sic et alibi. *Rhenanus.*

Cap. 41. *Nam cuncta extra tecta hactenus sole illustria fuere*] Locus certo corruptus. Sed cui Lipsii medicina nihil subvenit. Ego audacter scribam, *Nam cuncta Artaxatis tenus sole illustria fuere*. Si exemplum meminissem præpositionis *tenus* cum casu accusandi, facilius fieret ex literarum ductu, *Artaxata tenus*. Omnino autem ex interpolato urbis hoc nomine nata illa *extra tecta*. Acidalius. Indicavit lectionem et distinctionem hanc, *Nam cuncta extra, tectis hactenus, sole illustria fuere*, Florentinus, in quo legitur, *tectis*. Male vulgo, *extra tecta*. Pichena.

Quis divina colerent] Reposui, *colerentur*. Item paulo post, *An gravius existimandum*. Rhenanus.

Cap. 42. *Livere iis*] Probavi verbum, *livere*, in Flor. repertum. Non

male etiam vulgo, *invidere*. Pichena. *Apuleio alibi et Petronio, item Martiali x. 12. 'Livebitque tuis pallida turba genis:' videantur ibidem notæ nostræ. *Gruterus.*

Illum domus ejus adulterum fuisse] Suilius exprobrat Senecæ, quod cum Agrippina Germanici filia, matreque Neronis, rem habuerit: qua de re tandem Seneca reus factus est, ait Xiphilinus in Nerone. *Vertranius.*

Olim partam] Ex aliis libris liceat, *diu partam*. Lipsius.

Quam veterem ac olim partam dignationem] Quid si legas? *Quam veterem adeo partam dignationem subitæ felicitati submittere.* Rhenanus. Faërnus legebat: *atque olim partam, &c.* et ita est in V. C. *Ursinus.*

Felicitati submittere] Lege, *submitteret*. Lipsius.

Cap. 43. *Aut versa*] Hæ duæ dictiones non sunt in codice Budensi, qui sic habet: *Nec deerant qui hæc iisdem verbis in deterius Senecæ deferrent.* Nec erat opus veterem lectionem hic interpolare. *Rhenanus.*

Inquisitionem annuam impetraverant] Vulgatis emendatior Florentinus. Illi, *impetraverat;* ut ad reum Suilium referatur: at hic, *impetraverant,* de accusatoribus verius intelligens: qui idoneis testibus adhuc non instructi, impetraverunt annuam inquisitionem, ut in Asiam mitterent. Sed quoniam prolatio nimis longa videbatur iis, qui Suilium pervertere statim cupiebant, suaserunt accusatoribus, ut a suburbanis criminibus inciperent, quorum obvii testes Asiatica differrent. Confirmari videtur hic sensus infra eodem lib. 'Silvanum magna vis accusatorum circumsteterat, poscebatque tempus evocandorum testium, reus illico defendi postulabat.' *Pichena.*

Neminem alium electum] Flor. *delectum*. Pichena.

Cap. 44. *Octavius contra modo conqueri*] In codice Budensi tantum est, *Octavius contra conqueri*. Rhenanus.

Libidine seposita] Malim *libidini seposita*. Rhenanus. Lego, *libidini*. Acidalius. Imo *libidini seposita*. Agnosces Taciti lectionem tritus in eo lector. *Grotius.*

Injurias ultum esse] Mallem, *ultum isse*. Lipsius.

Commoveratque] Assuit quisquam, *que*, particulam. Quum in codice Budensi legatur tantum, *commoverat quosdam*. Rhenanus.

Lege Cornelia de sicariis condemnatur] Scripti codicis lectio; *Lege de sicariis condemnatur*. Arbitror, additam dictionem e margine receptam in contextum, alibi tamen addit. *Rhenanus.*

Cap. 45. *Magnorum Reip. malorum initium fecit*] Scripsi, *magnorum*, ex Flor. Vulgo, *majorum*. Pichena.

T. Ollio patre] E Farnes. Lipsius ad marginem notavit *Ellio*. Muretus notaverat suo in libro *T. Ælio*. Acid.

Mulieri cuncta alia fuere] Forte *affuere*. Paulo post scripsimus, *potentiam ei adjiceret*. Rhenanus.

Nec absurdum ingenium, modestiam præferre] Ita aptius distinximus. Conjunctim antea, *nec absurdum ingenium modestiam præferre*. Pichena. Interpunge, *Sermo comis, nec absurdum ingenium; modestiam præferre, et lascivia uti*. Acidalius.

Satiaret aspectum] Malo, *aspectu*. Acidalius. Hieronymus ad Marcellam: 'Quando in publico quasi per verecundiam, operit faciem, lupanarium arte id solum ostendit, quod ostensum magis placere potest.' *Aurelius.*

Cap. 46. *Otho sive amore incautus, laudare formam elegantiamque uxoris, sive ut accenderet, &c.*] Luxata orationis membra plane credo, et sic restituenda trajectione: *Otho, sive amore incautus sive ut accenderet, ac s. e. f. p. i. q. v. p. e. adjiceret, laudare f. e. uxoris apud principem.* Acidalius.

Ibi concessam dictitans nobilitatem] Volumen Matthiæ Corvini; *Ubi con-*

cessam dictitaret nobil. Legerim: *Ubi concessam dictitarent nobilitatem atque pulchritudinem:* nam connectentes particulas sæpe Tacitus omittit. *Rhenanus.* Corvinianus liber, *ubi conces. dictitaret.* Legerim, *ubi condictitarent.* Vertranius. Videtur legendum, *sibi concessam dictitans nobilitatem.* Ursinus. Τὸ *ibi*, id est, domi, quasi dicat, Illam nunc adeo, et ibi fruor femina, qua nulla nunc pulcrior neque nobilior. Cæterum glaucomam ob oculos suspicor habere; nam videre haud potis sum, quidnam impellerit eruditiss. virum ad hæc emendanda. *Dictitans* enim aptissime dicitur de Othone, qui uxorius, eoque frequens erat in uxoris mentione, præsertim ut accenderet animum Neronis. *Nobilitatem, pulchritudinem* κατὰ τὴν αὔξησιν pro femina pulcra et nobili. Curt. l. VI. 'Incidimus in superbiam, nec diis, quibus se exæquat, nec hominibus quibus se eximit tolerabilem.' De Alexandro superbo. Antiphil. l. I. Anthol. Ἄμφω μὲν πηροὶ, καὶ ἀλήμονες, ἀλλ' ὁ μὲν ὄψεις, Ὃς δὲ βάσεις, ἄλλου δ' ἄλλος ὑπηρεσίη· i. Ambo læsi, et mendici: hic visus, hic incessus, alter alterius ministerium. Noster Ann. lib. IV. 'recentem Liviæ conscientiam exagitare, ut superbiam fecunditate subnixam popularibus studiis inhiare dominationi apud Cæsarem argueret:' quam tenuius si dixisset ut *Agrippinam superbam*. Vel *ibi* scil. in *Poppæa*. Liv. l. IV. 'Itaque se dictatorem L. Quintium dicturum, ibi animum parem tantæ potestati esse.' Noster: 'illum animo et cultu magnificum, ibi se summa fortuna digno visere.' *Salinerius.* Corruptum hoc. Lipsius varie tentat. Mihi liquet τὸ *dictitans* e turpi glossemate esse; quo sublato, et quia in Budensi codice non *sibi* vel *ibi*, sed *ubi*, hinc *uni*, rescripto (quæ eadem menda sup. hoc lib.) puto locum persanari: *se ire ad illam: uni concessam nobilitatem, pulchritudinem, vota omnium.* Acidalius. Lipsius mendum hic notat, quod ego non sentio: subintelligitur enim, *concessam* a Diis, vel a propitia sorte. *Pichena.*

Vota omnium, gaudia felicium] Inscriptio vetus apud Gruterum pag. DCXXXVII. *quod. omnes. rogant. sed. felices. impetrant.* Gronovius.

Accepto aditu] Scribendum est fortasse, ut est in vulgatis, *hac cepto aditu.* Ursinus. Muretus videtur voluisse (nam scriptura non plane liquet) *Sed hoc cæpto aditu.* Ego malim, *Sed coccepto*, vel simpliciter, *sed cæpto aditu.* Etiam *capto aditu* scribi poterat. *Acidalius.*

Genus vitæ, quod nemo] Quasi recordaretur de Antonii et Cleopatræ fabulis, quod significat Plutarchus; Αὐτοὶ δὲ τὴν μὲν τῶν Ἀμιμητοβίων ἐκείνην σύνοδον κατέλυσαν· ἑτέραν δὲ συνέταξαν, οὐδέν τι λειπομένην ἐκείνης ἁβρότητι καὶ τρυφαῖς καὶ πολυτελείαις, ἣν Συναποθανουμένων ἐκάλουν. Scholiastes vetus Juvenalis ad Sat. II. vs. 99. 'Hunc incomparabilis vitæ bello civili Vitellius vicit apud Bedriacum.' *Gronovius.*

Summa fortuna dignam visere] Lego; *summa fortuna digna visere.* Rhenanus. In V. C. est *videri* pro *visere.* Faërnus tamen retinebat verbum, *visere*, et pro *digna*, legebat *dignam.* Ursinus.

Potestatis temperantior] Liber Pontificalis habet *egestatis temp.* et melius. *Vertranius.*

CAP. 47. *A Tiberio usque*] Vatic. *Tiberio avousque:* ex quo fecerim, *Tiberio abusque*, deleta priore præpositione. *Lipsius.*

Per juvenilem licentiam] Petron. 'juvenili impulsi licentia.' *Pichena.*

Maximeque despecta] Exciderat in vulgatis copula, *que:* nos ex Florentin. restituimus. *Pichena.*

CAP. 48. *Quas diversas senatorius ordo*] A Flor. abest vocabulum *Senatorius.* Judicent alii, an sit delendum. *Pichena.*

CAP. 49. *Præbuissetque materiem*] Ita Flor. Vulgo, *materiam*. Pichena.

Quibusque aliis Romana] Insero vocem, *res Romana continetur*. Sequentia emendavi, distinxi, sublata confusione, quæ in libris. *Lipsius*.

Quibusque aliis Romana continentur] Apparet ex scripto lib. legendum, *continerentur*. Rhenanus.

Suadere dissuadere licere patribus] Emendavimus: *Suadere dissuaderene licere patribus*. Rhenanus.

Relationem in ea postulare] * quo scil. uti Senator uteretur. Hoc de Vespasiani imperio æs incisum edocet, quale nos Romæ in Lateranensi legimus: 'Utque ei Senatum habere, relationem facere, remittere, Senatusconsulta per relationem discessionemque facere liceat: ita uti licuit divo Aug. Ti. Julio Cæsari Aug. Ti. Claudio Cæsari Aug. Germanico.' Sed postulat hic locus (ut et hoc unum addam) fuisse meritissimos de Rep. principes, quibus honoris virtutisque causa daret Senatus, *jus tertiæ*, sed et *quintæ relationis:* id est, quo eorum sententia tribus, aut quinque senatorum relationibus sententiisve æquipolleret. De illo in historia Probi Vopiscus refert hæc verba: 'Addo proconsulare imperium, patris patriæ reverentiam, pontificatum maximum, jus tertiæ relationis, et tribuniciam potestatem.' Sic apud Ælium Lampridium Alexander Augustum nomen accepit, addito eo, 'ut et patris patriæ nomen, et jus proconsulare, et tribuniciam potestatem, et jus quintæ relationis, deferente Senatu uno die assumeret.' Hæc vero in tam multa contuli de industria, eoque libentius, quod Alciati jam pridem explosa, Zasii probabilior sententia non videatur, qui *jus relationis quintæ*, potestatem quinquies super re judicata ad senatum referendi, præjudiciis nihil obstantibus, existimavit. De conjecturis nostris et aliorum, judicabit posteritas. *Vertranius*.

Quam si non Nero] Lego, *quasi non Nero*. Ita enim usitatum, etsi *quasi* compositum ex *quam si*. Acidal.

Quæ si summa dissimulatione transmitterentur] Legam omnino ut et Muretus, *quod si summa dissimul*. *Summa inanibus* opponit; ne *summam dissimulationem* accipias. *Acidal*.

CAP. 50. *Sed impetum ejus attinuere Senatores*] Cum ita exstet in Mss. et editis omnib. putarem minime necesse esse *Senatores* permutare voce *seniorum:* nam, non solum quibus grandis ætas, hæc ipsa docere poterat Neronem, sed vel aliquis junior. Auribus tamen blandiretur magis, *attinuit Senatus*, ut mentem suam aperuerit senatui, cum spe futurum, ut approbaret: quod secus fuit. *Gruterus*.

Sublatis portoriis, sequens ut tributorum abolitio expostularetur] Muretus vult *sequi*. Acidalius.

Plerasque vectigalium societates] Malim, *necessitates*. Sic enim l. I. legitur: 'Quantum civium, sociorum, in armis, quot classes, regna, provinciæ, tributa aut vectigalia, et necessitates ac largitiones.' *Rhenanus*. *Socios* vectigalis Ulpianus appellat eos, qui una conduxerant: *Societates* ergo vectigalium dicuntur de iis, qui vectigal conductum habent, ut *societates publicanorum*, quas ἐταιρίας Græci dixere. Sed Coss. Tribunive pl. non constituerunt eorum ordinem, qui vectigalia publica simul elocarent: ideoque legi hoc loco non potest, *vectigalium societates a cons. et trib. pl. constitutas*. Beatus malit, *vectigalium necessitates*, pro iis quæ necessario essent eroganda, quod aptius videtur. *Vertranius*. Muretus mutat, *vectigalium necessitates*. Vere. *Acidalius*.

Acri etiam populi Rom. libertate] Particulam *tum* hic addidimus: *acri etiam populi Rom. tum libertate*. Rhenanus. Videtur venustior lectio veteris libri, quæ est, *acri etiam tum populi Ro. libertate*. Ursinus. Muretus transponit, *acri etiam tum pop. Ro. libertate*. Vere. *Acidalius*.

Necessitas irrogationum] Correxi lo-

cum: *necessitas erogationum*. Rhenanus. Muretus falso legit, *irrogationum*. Acidalius.

Novis acerbitatibus ad invidiam verterent] An, ne publicani verterent ad invidiam, tot per annos tolerata? Potius interpretor, *tolerata*, primo casu, ac *verterent*, pro, verterentur, ut mos Tacito frequens. *Pichena*.

CAP. 51. *Ut leges cujusque publici*] Intelligit cujusque communis sive civitatis: ejus tamen abusive *publicum* dicitur. Sola enim *publica* dicta sunt, quæ populi Ro. sunt, ait Ulpianus. Unde principio, qui vectigal pop. Romani conductum haberet, *publicanus* dictus: quod *publica* appellatio in compluribus causis pop. Romanum respiciat, cæteræ civitates loco privatorum habeantur: ex Caio refertur in Digestis de verb. sig. l. XVI. *Vertranius*. Vir alioquin oculatiss. toto (ut aiunt) cœlo aberravit: nam *immodestiam publicanorum pop. Rom. arguebat*, ut inquit Tacitus, non provinciæ, externæ, civitatesve sociæ, aut vectigales pop. Rom. Quamobrem per *publicum* intelligendum *vectigal*, uti habemus apud Jurisc. l. XXXIV. D. Ex quibus causis major. Quin imo vectigalia absolute *publica* vocantur, l. I. §. 1. de publican. Et, *publicorum conductores*, observamus in l. XXXIII. D. pro soc. Cic. et ipse Ep. I. ad Q. Fr. ait: 'Ut et publicanis satisfacias, præsertim publicis male redemptis.' Idem de provinc. Cons. 'An qui frui publico non potuit, hic ligetur ipsa lege censoria?' Addamus Quintilianum decl. 340. 'Ego non ea voluntate feci, ut hic liber esset, sed ut publica non solveret.' Et decl. 341. 'Ante omnia nulla lege comprehensum est, ut alienam rem non profiteri liceret; alioquin publicum eversum est.' Sueton. Cal. 40. 'Additumque ad caput legis, ut teneretur publico, qui meretricium fecisset.' Horatius Epist. I. 'Pars hominum gestit conducere publica.' Hinc vectigalium et publicorum conductores *Publicani* dicti Sueton. Vesp. I. et passim omnibus. Itaque per *publicum* hoc in loco interpretandum vectigal cujuscunque generis: et erit sensus verborum Taciti, quod quum publicani immoderate vectigalia exigerent, legibus quibusdam jam in desuetudinem profectis innixi, eas in novum usum retrahentes suo commodo et populi Ro. dispendio; Nero cujusque vectigalis leges ad id usque tempus occultas proscribi et aboleri voluit, sicque populi indemnitati consultum, ac illius crebris flagitationibus satisfactum; sanciens adhæc, ne publicani omissas petitiones ultra annum resumerent, hoc est, ne vectigal, quod sibi deberi dicerent, a die prætensæ exactionis post annum petere et exigere possent. *Marcellus Donatus*. Quid apertius? et tamen M. Donatus interpretatur, *abolerentur:* cum debuisset, *publice, unde de plano legi possent, proponerentur*. Consulatur Suetonius Calig. 41. nimirum omnes homines sumus. *Gruterus*.

Et quæ alia ex auctionibus illicitis] Reposuimus; *et quæ alia exactionibus illicitis*. Dandi casu. *Rhenanus*.

Frumenti subvectio] * e Taciti Agricola disces. 'Emere,' inquit, 'ultro frumenta, et vendere cogebantur. Devortia itinerum et longinquitas regionum indicebatur, ut civitates a proximis hibernis in remota et avia deferrent: donec quod omnibus in promptu erat, paucis lucrosum fieret.' *Lipsius*.

CAP. 52. *Qui proconsulare imperium illic habuerunt*] Scripsi, *habuerant*. Rhenanus.

Quorum ambitu evaserat] Faërnus legebat; *quorum impetum evaserat*. Ursinus. Quis putaret aliquem his offendi posse? adeo plana sunt et proclivia: et tamen Faërnus legebat, *quorum impetum evaserat*. Omnino bene, si de adversariis sermo esset; et non potius de advocatis Silvani.

Deridet enim vanitatem, &c.* *Gruter.*

CAP. 53. *Ante tres et sexaginta annos*] Muretus, *tres et quadraginta.* Acidalius.

Mosellamque atque Ararim] Scripsimus *Mosellam atque Ararim.* Mox est illic, *itineris,* pro, *itinerum.* Rhenanus.

In Rhenum, exin Oceanum decurrerent] Legendum puto, *in Rhenum, et in Oceanum.* Pichena.

Helius Gracilis] In scripto *Gracchus.* Vertranius. Muretus, *A. Gracchus.*

Deterrendo Vetere] Malim *Veterem:* exemplar scriptum habuit, *Veteres.* Rhenanus. Trajectio etiam hic sine dubio est. Legas, *deterrendo Veterem: formidolosum id imperatori dictitans, ne legiones alienæ provinciæ inferret, studiaque Galliarum affectaret: quomodo plerunque proh. c. honesti.* Acidalius.

In studiaque Galliarum affectaret] Et hic malim legere; *ne legiones alienæ provinciæ inferret, studiaque Galliarum affectaret:* nisi quis potius arbitretur scribendum, *incustoditaque Galliarum aff.* Rhenanus. Beatus hinc præpositionem demit, et recte. *Vertranius.*

Quo plerunque prohiberentur conatus honesti] Non sperno, sed suspicor legendum, *quomodo:* nam in vett. libris aliquando scribitur una tantum litera, q°. ut facilis fuerit error. *Pichena.*

CAP. 54. *In qua tum Germani regnabant*] Florentinus codex, *in quantum Germani;* optime: id est, Quatenus Germanis quidem est regnum, qui in semilibertate. *Lipsius.*

In qua tum Germanici regnabant] Legendum forte *nutu Germanici:* aut, *jussu Germanici.* Rhenanus. Alias *Germani.* Ferrettus. Legere *Germanici nutu,* vel *jussu,* quod ille tentavit, non est tutum: siquidem multo post necem Germanici, Frisii transrhenanus populus, pacem exuerant, Junio Silano Silio Nerva coss. supra l. v. Quare magis placet scriptum, *Germani,* quasi diceret, in Frisia non Romani, sed Germani regnabant. *Vertranius.* Majores et minores Frisii erant inter Germanos: cui rei ergo dicitur Germanos fuisse Reges Frisiorum? credo id factum, quod aliud sub Tiberio in usu, tunc enim permittebantur primoribus centurionum. Ann. IV. 'donec Olennius, e primipilaribus regendis Frisiis impositus,' donec Romanorum avaritia coacti et pacem et imperium exuerunt, non tamen sine multa tum strage dominorum: 'Clarum inde inter Germanos Frisiorum nomen, dissimulante Tiberio damna.' Nec mihi objicias, Corbulonem ultum isse injurias; remque publicam eorum composuisse. 'Et natio Frisiorum post rebellionem clade L. Apronii cœptam, infensa, aut male fida, datis obsidibus consedit apud agros a Corbulone descriptos: idem senatum, magistratus, leges imposuit:' indigenas enim par est eum præfecisse, e quibus Verritus et Malorix in seditione duces, sive reges. *Salinerius.* Frisiorum gens semper fuit liberrima; nisi quod Romanorum jugo aliquamdiu pressa. Malim igitur sic legere: *qui nationem eam regebant, in qua tum Germani rebellabant;* hoc quippe a Frisiis factum, satis aperte atque clare clamat præsens historia. *Cluverius.* Lipsius tentat, sed majoris vitii suspectum locum habet. Vere. Non sanavit ille ulcus, et majus vitium latet: sed quod nos tamen facile hac emendatione pellimus; *qui in nationem eam tum Germani regnabant.* Reliqua verba, quæ circumcidi, ex glossis et deinde ex hæsitatione librariorum nata. Vult omnino eos fratres imperitâsse, ei nationi. Frisios dicit l. XI. 'Advenæ in nos regnaverunt.' *Acidalius.*

Jamque fixerant domos] Castigavimus indidem; *Jamque finxerant domos.* Sic in lib. de Germanis: 'Quia et domos fingunt, et scuta gestant.' Mox est in exemplari scripto; *Atque patrium solum exercebant.* Rhenanus.

Immo *fixerant*, id est, posuerant, collocaverant. Juvenal. Sat. III. 'Laudo tamen, vacuis quod sedem figere Cumis Destinet.' *Gronovius.*

Dubius Avitus] Labor ut scribam, *Vibius Avitus*, inducente me Plinio, qui Neronis temporibus præsedisse Galliæ Germaniæque inferiori Vibium Avitum significat lib. XXXIV. 7. 'Statuam Arvernorum cum faceret, provinciæ Vibio Avito præsidente.' Antea suspicabar de Didio: fallebar. *Lipsius.*

Cum Dubius Avitus] Recte a doctis viris emendatum est, *Vibius Avitus*, nam ita in Ms. etiam libro. *Ursinus.* Immo male: nam et apud Plinium l. XXXIV. 7. optimæ membranæ, *Dubio Avito*: non *Vibio*. Gronovius.

Nisi abscederent Frisii veteres in locos] Deleo vocem, *Frisii*, quæ glossema, nulli hic usui. Per se enim clarum, de his intelligendum. *Acidalius.*

Armis aut fide ante Germanos esse] Reposuimus, *armis aut fide*. Rhenanus.

Degrediunturque, et inter patres consident] Ita Flor. Vulgo, *digrediunturque*. Ex altioribus enim gradibus ad inferiores descendendum erat, ut inter Patres considerent. *Pichena.*

Bona æmulatio] Libri aliquot, *æmulatione*: ex quibus junctim tunc scribam, *quasi impetus antiqui et boni æmulatione*: et sane sic fuit. *Lipsius.*

Et bona æmulatione] Non dubito, quin Tacitus scripserit, *bona æmulatio*, contra librario *ne* syllabam a proxima dictione *Nero* perperam mutuante; proinde scripsimus: *Quod comiter a visentibus acceptum; quasi impetus antiqui, et bona æmulatio. Nero civitate Ro.* Rhenanus. Videntur restituenda verba illa ex usu sermonis historici: *quasi impetus antiqui, et boni æmulatio*: ut *antiqui* et *boni* substantive ponantur. Sic Terentius, 'antiquum obtinet.' *Muretus. Impetus* est repentinus animi ex honesto motus. Ut hoc libro: 'Sed impetum ejus, multum prius laudata magnitudine animi, attinuere seniores.' *Antiquum*, quod quodammodo excedit modum sæculi, et antiquitati laudatæ par est. *Æmulatio* autem *bona*, ut alibi *prava*. Sic igitur accipe: *quasi* quod esset *impetus antiqui et bona æmulatione* fieret. *Gronovius.*

CAP. 56. *Stipendia meruisse, quinquaginta annorum obsequia. Id quoque*] Lego, *st. meruisse: quinquaginta annorum obsequio id quoque adjungere*. Acidalius. Addit Flor. *et quinquaginta*. Pichena.

Quotam partem campi] Forte, *Quo tantam*, aut, *quo eam*. Vulgatam etiam tolero, et capio. *Lipsius.*

Quotam partem campi jacere] Non totum ita rescribimus ad veram sententiam: *Quotam partem campi jacere, e qua non pecora et armenta militum alimentis mitterentur? Saturarent sane receptis gregibus tot hominum* (et forte *interminam*) *famem; modo ne vastitatem et solitudinem m. q. a. populos*. Acidalius. Faërnus et Danesius legebant: *Servarent sane receptos gregibus inter hominum famem*. Ursinus. *Servarent s. receptos gregibus inter hominum famam*. Hæc undequaque pura sunt: agri a Frisiis occupati, prius fuerant militibus attributi: qui minimam eorum partem (reliquo neglecto) pecoribus et armentis destinaverant: hinc Bojocalus ut usurpata retineret, ita contendit: Major agrorum pars unde nos exigitis, nunquam fuit a gregibus depasta: proinde nos iis deturbari, nec æquum est, nec vobis utile: non deprecor tamen, quin eam partem restituamus, in quam homines recordentur ullo unquam tempore pecora militum fuisse transmissa. *Receptos*, hoc est, exceptos, passim apud JCtos. Plaut. Trinumm. 'posticulum hoc recepit quum ædes vendidit.' Gell. XVII. 6. 'Quando mulier marito dotem dabat, tum quæ ex suis bonis retinebat, neque ad virum transmittebat, ea recipere dicebatur.' *Salius.*

rius. Corruptus videtur locus, nec juvant libri vet. tentavi tamen, an defendi posset, hoc sensu: *Servarent Romani campos receptos*, id est, seposi-tos pro gregibus: at servarent etiam *hominum famam*, ne scil. palam fiat meliori conditione esse bestias, quam homines, cum his desit terra in qua vivant, illis vero supersit. Sed non satis mihi facit. *Pichena*. Dubitatum de voce *receptos*, mutaturque in *exceptos*; non necessario: nam *recipere*, idem etiam notare quod *excipere*, docui pluribus ad Plautum meum in Suspicionibus. Ceterum optime *famam* migrabit in *famem*, ut placitum Lipsio. *Gruterus*. Plurimos exercuit hic locus. Lego; *Servarent sane receptos gregibus*, scil. agros, *inter homines tamen; modo ne, &c.* modica ac prope nulla mutatione, sententia aperta, phrasi Corneliana. Cl. Gronovius, *inter hominum famam*, legit, et erudite tuetur in Observ. ac *famam hominum*, ipsos homines interpretatur. Judicent docti, quorum arbitrio ista permittuntur. *Boxhornius*.

Servarent sane receptos] Scriberem, *exceptos*, et *famem*. Lipsius.

Sicut cœlum Diis] Flor. *Sicuti*. Plurima nimis levia consequor; cuicunque tamen ea negligere in integro est, tamquam si monita non fuissent. *Pichena*.

Quæ sunt vacua] Emendavimus, *quæque vacuæ sint*. Rhenanus. Addunt vulgati: *sint*. Sed id verbum abstulimus Florent. auctoritate, nec necessarium, nec Taciti more. *Pichena*. Suspicor edidisse Tacitum: *quasque vacuas, eas publicas esse*: et hoc exemplum addendum iis, quæ notavimus Observ. II. 14. *Gronovius*.

Solem inde respiciens] In exemplari scripto legitur: *Solem deinde dispiciens*. Legerim; *Solem dein aspiciens*. Infra est, *quam se paterentur*. Rhenanus. Cum turbent manu exarati cod. in *respiciens*, fere est, ut eam voculam pronunciem, una cum altera vocula, suppositam a glossarchis. *Gruterus*.

Cap. 56. *Patienda meliorum imperia*] Sana omnino omnia, si distinctionem mutes, *patienda meliorum imperia, id Diis, &c.* Et subintelligas *respondit*, quod hic non statim auctor addidit, sed paullo post subjecit: 'Hæc in publicum Ansibariis respondit.' *Acidalius*.

Deesse nobis terra vivæ, in qua moriamur] Hunc locum non solum in vulgatis editionibus, verum etiam in Ms. volumine depravatum ac mutilum, sic audacter restitui meum secutus judicium: *Deesse nobis terra, in qua vivamus; in qua moriamur, non potest;* id verbum, in priori parte etiam subauditur. *Rhenanus*. Prorsus similis locutio supra, fine l. XII. 'Agrippina, quæ filio dare imperium, tolerare imperitantem nequibat.' Nam et ibi deesse videtur, *quibat*. Itaque nihil mutaverim. Simile est Hist. I. 'Et pacis artibus, belli inexpertus.' *Mercerus*. Eruditiss. vir hanc lectionem fovet. Verum si Phalereum consuluisset, non bis τὸ *potest* hic desiderasset. Σὺ δ' αὐτὸν καὶ ζῶντα ἔλεγες κακῶς, καὶ νῦν θανόντα γράφεις κακῶς: i. *Tu de illo vivo dicebas male, et nunc de mortuo scribis male.* Verba sunt alicujus scriptoris, ad quæ sic ille: χρῆσις δὲ τῶν τοιούτων κώλων ἐπισφαλὴς, οὔτε γὰρ δεινῶς λέγοντι ἐπιτήδεια· ἐκλύει γὰρ τὴν δεινότητα ἡ περὶ αὐτὰ τερθρεία καὶ φροντίς: h. e. *unus horum membrorum lubricus est, non enim aptus est acriter dicenti: nam nimia circa ejusmodi cura, dissolvit gravitatem.* Salinerius. Rhenanus emendavit, sed conjectura: nam libri omnes depravati. Florent. *Deesse nobis terram vivam, in qua moriamur non potest*. Venet. *terra viva*. Forte: *Deesse nobis terra vivis*. Armati, inquit, terram occupabimus, ibique pugnando moriemur. *Pichena*. Placet Pichenæ *vivis*; de reliquo vide, quæ notavimus Observ. IV. 2. *Gronovius*.

Igitur assistentibus his] Correximus; *Igitur absistentibus his*, scil. Tencteris: nam *absistendi* verbum alibi Tac. usurpat; ut Ann. II. 'aut ille absistit.' Hist. III. 'Stantem pro gradibus palatii Vitellium, et preces parantem, pervicere, ut absisteret.' Hist. IV. 'Missus cum mandatis Montanus ad Civilem, ut absisteret bello.' *Rhenanus.*

Pari metu exterriti Bructeri; et ceteris] Aptior hæc Flor. lectio, quam vulgata, *exterritis Bructeris, et ceteris.* Pichena.

Et ceteris quoque aliena pericula deserentibus] *Quoque* conjunctio non est in libro regio: nam *et* hic pro etiam exponendum. Quod tamen illic *defendentibus* legitur, stare non potest, nisi quis *periculo* scribat. *Rhenanus.*

Cap. 57. *Super libidine*] Emendavimus, *super libidinem*, i. e. præter libidinem: quod sermonis genus Tacito familiare. *Rhenanus.*

Eluvie maris] Rutilius Numatianus l. I. Itinerarii: 'Subjectas villæ vacat aspectare salinas: Namque hoc censetur nomine salsa palus. Qua mare terrenis declive canalibus intrat, Multifidosque lacus parvula fossa rigat. Ast ubi flagrantes admovit Sirius æstus, Cum pallent herbæ, cum sitit omnis ager; Tum cataractarum claustris excluditur æquor, Ut fixos latices horrida duret humus.' *Aurel.*

Arescente unda, sed super ardentem, &c. concreta] Recte *concretum:* quod et Mur. notavit. Sed levis trajectio etiam hic: *eluvie maris arescente, sed unda super ard. &c.* Ita Lipsius quoque prima editione indicavit: nec caussa erat cur reprobaret. Vidit hoc quoque Muretus, sed repetit vocem *maris, sed unda maris super ard.* Acidal.

Ex contrariis inter se elementis] Delevimus præpositionem *ex.* Rhenan. Auctore Flor. addidi præpositionem, *ex.* Probavi verbum *Concretum*, suadente Lipsio, ut ad salem referatur: absurdum enim esset undam igne, atque aquis concretam. *Pichena.*

Cattis exitio fuit] Restitui ex Flor. *exitiosius.* Sequitur enim caussa, cur graviorem illis perniciem bellum attulerit, nempe, aciei consecratio. *Pichena.*

Cum ita victa occidioni] Placet Danesii conjectura, *cuncta viva.* Lipsius.

Cuncta viva occidioni dantur] Ita Faërnus legebat; non, *victa*, ut est in libris vulgatis. *Ursin.* Firmavi lectionem hanc, *cuncta victa occidioni*, ad Florum IV. 2. ex Historia Miscella, cui nunc addo locum Cæsaris Gall. VI. 17. * Nec *victa* placet nec *viva.* Forte, *cuncta victi:* i. quæ antea victus possedit. *Gronovius.*

In ipsos vertebantur] Quid si Tacitus scripsit, *in ipsos vertebant*, absolute, non *vertebantur?* Rhenan.

Civitas Juhonum] Hujus fit mentio supra l. I. 'Reductus inde Juhona miles lætus animi quod adversa maris expeditione prospera pensavisset,' quamquam illic in edit. Romana perperam legitur divisis syllabis *in Hiona* pro *Juhona.* Arbitror Frisiis et mari Germanico proximam fuisse eam civitatem. *Rhenanus.* Pedem ne referas, tutum est iter: frustraque scrupulos hic timemus: quis enim aptius τὰς μεταβάσεις faceret? *et minæ quidem hostiles in ipsos vertebantur:* sc. in Cattos ex voto Hermundurorum. *Sed civitas Juhonum socia nobis malo improviso afflicta est.* Institutum quod iterasse noster veritus non est. Ann. XVI. 'Agitur in exilium, tanquam quæ viderat pertuleratque, proprio odio. At Numisium Thermum prætura functum Tigellini simultatibus dedit.' Lib. II. Hist. adde: 'per socordiam præfecti, quem nota pariter et occulta fallebant. Sed tum e libertis Onomastum futuro sceleri præfecit.' Ejusmodi autem voti susceptio vel Gallis perquam familiaris fuit: adi ad doctissimum Imperatorum, l. VI. *Salinerius.* Florent. *Civitas Vibonum.* Pichena.

Humore niterentur] Aiunt corruptum hoc verbi, *niterentur*: aut potius Florentini codicis exemplo delendum. Dissentio, et promptum est, *niterentur extinguere*, ordinari. *Lipsius.*

Humore niterentur] Forte, *reniterentur*. Rhenanus. Deest syllaba, *re*, ubi oportuit, *reniterentur*. Vertranius. Danesius legebat *reniterentur*. Ursin. Verbum, *niterentur*, aut corruptum, aut perperam additum censeo: nam a Flor. abest. Libenter igitur tollerem, ac legerem: *non fluvialibus aquis, aut quo alio humore, donec, &c.* Pichen.

Quanto magis profana usu et viliori polluta] Habet codex Budensis tantum, *et usu polluta*. Rhenanus. Lipsius e prisca edit. recte inserit *viliori*. Scribe et dele *magis*: *quanto profana et u. v. polluta, &c.* ex perpetua Taciti et peculiari consuetudine. *Acidalius.*

Cap. 58. *Quæ super octingentos et quadraginta ante annos Remi*] Exemplar Ms. habet, *quæ supra octingentos et quadraginta ante per annos Remi.* Quid si legas, *quæ supra octing. et quadraginta annos perennans, Remi Romulique, &c.* *Perennans*, h. e. continue edurans? *Rhenanus.* Superfuit *ante*. Vertranius. Proba et liquida Lipsii putatio de annis non *quadraginta*, sed *triginta*. Addam ego, unde *quadraginta* natum, et hanc lineam velut expoliam. Vera Taciti scriptura fuit, *arborem in comitio super octingentos, et quæ triginta ante annos Remi, &c.* *Quæ* illud additum voci *triginta*, fecit *quatraginta.* Ea particula post quia orationi necessaria videbatur, superius inculcata, ubi male hæret, et sensum intricat. Quid enim verbi aptes ad illa, *quæ super octingentos?* non potes profecto *texerat*. Sed in hac lectione, *arborem in comitio super octingentos*, omnia plana; et facillimum cuique videre, quid verbi subintelligatur. *Acidalius.* Lipsius ex chronologia restituit *et triginta*. Videturque juvari emendatio ista literarum etiam similitudine si pro *et quadraginta* legas *atque triginta*; et sane inter dictandum facile alterum pro altero exaudiri potuit a scriba. *Freinshemius.*

Revirescerct] Ita Flor. vulgo, *reviviscerct*. Pichena.

ANNALIUM LIB. XIV.

Cap. 1. *Flagrantior in dies amore Poppææ*] Recte sane *flagrantior*. Malim tamen ego *flagrantiore*. Acidalius.

Dissidium Octaviæ] Ut sæpe supra, *discidium*. Gronovius.

Per facetias incusaret principem] Nisi in omnibus prorsus fallor, hoc loco transposita Cornelii verba sunt ab iis qui jam olim autographum exscripsere: sic itaque prius positum, et posthac legendum reor, *crebris criminationibus incusaret principem, et aliquando per facetias pupillum vocaret.* Vertranius. Flor. *incusaret principem, et pupillum vocaret.* Pichena.

Fecunditatem et verum animum timeri] Jampridem Faërnus emendavit: *fæcunditatem et uterum annuum, &c.* quæ lectio eo mihi magis placet, quod eam video probari doctis etiam aliis viris, quibus sic emendare in mentem venit. Danesius vero, pro eo, quod est in vulgatis, *aperiat*, legendum putabat, *operiatur*. Ursinus. Lipsius

sua distinctione putat locum juvari, acutiusque quam verius Erricum Memmium conjecisse, *uterum annuum*. Quod quidem hercle et ego. Quomodo annuam fecunditatem suam jactare Poppæa possit, quæ unicam ex Crispino prolem genuerit, ex Othone nullam. Auctores Tacitus, l. XIII. et auctor Octaviæ. Sed quid est *verum animum?* Ferri hoc profecto non potest. Deinde male per interrogationem oratio effertur, quæ debet per εἰρώνειαν. Itaque etiam illud *an* non integrum vocis reliquum fragmentum. Ego si meo modo liceat, sic restituam: *Formam scil. displicere et triumphales avos: ambiguam fecunditatem, et verum matrimonium. Timeri se.* Pulcherrimo et aptissimo sensu. Ambigi de fecunditate et vero matrimonio: quod quale et quodnam sit, intelligunt omnes, qui vel etymon matrimonii. Sententiæ quidem ergo accommodata: Sed an et vestigiis literarum respondet? optime. Retrahe capitale *m*. a fine prioris vocis, et ex *mani* facillime habes *matri:* ex *mum* quid proclivius quam *monium?* Conjicere alias etiam liceat, *avos, aut fecunditatem. Verum enimvero timeri, &c.* Quid si legas? *An fecunditatem et uterum ambiguum? Uterum* eo modo, quo lib. XV. 'Jam Senatus uterum Poppææ commendaverat Diis, votaque publice susceperat.' Et Ann. l. I. 'Arminium super, insitam violentiam, rapta uxor, subjectus servitio uxoris uterus, vecordem agebant.' Velleius lib. II. *Juliam* vocat *feminam neque sibi neque Reip. felicis uteri. Fecunditatem et uterum:* i. e. fecunditatem uteri. Talia sunt, quæ Douza F. notat ad Propert. c. 14. Propert. 'Ante Phrygem Æneam collis et herba fuit.' Virg. Æneid. XI. 'Volat igneus æquore Tarchon Arma virumque ferens.' Georg. II. 'Pateris libamus et auro.' Acid. Plin. Epist. VIII. 6. 'Scio quam sit tibi verus et ingenuus animus:' i. a simulatione et dissimulatione remotus. Sic quoque locutus Tacitus: quem *verum animum* frustra mutes in *virilem* aut adeo *uterum annuum*. Gruterus. Nihil dubitem de emendatione Errici Memmii. Nam hic non alia de re quam de fecunditate sermo est: *verus* autem *animus*, quid sit hoc loco, aut quomodo ejus aut Tacito aut Poppææ in mentem hic venerit, haud intelligo. *Freinshemius.* Quot sunt, qui de Tacito bene mereri studuerunt, tot exstant in hunc locum hariolationes. Sane corruptissimus est. Sunt qui probant quod Errico Memmio placebat. At illius locutionis exempla desidero. Sed parcent vano labori, quibus nostra hæc, vestigiis vulgatis proxime insistens, conjectura probabitur; *An fecunditatem, et Neronem alium*, scil. displicere? Certum enim est, hic agi de fecunditate. Neque minus notum est illud Didonis, apud Virgil. cujus Tacitus perpetuus imitator est; 'Utinam mihi parvulus aula Luderet Æneas.' Et suppetunt plurima alia ejusdem elegantiæ exempla. *Boxhorn.*

Posset, reddatur ipsa Othonis conjugio] Legas vel *possit*, vel *redderetur*. Acidalius.

CAP. 2. *Lascivia oscula*] Scripsimus, *Lasciva oscula*. Rhenanus.

Oscula, et prænuntias flagitii blanditias] Copulam, *et*, addidi ex Flor. cum in editis excidisset: non enim oscula tantum, blanditias vocat, sed et lascivas voces, lascivas contrectationes, et similia. *Pichena.*

CAP. 3. *Jussa sperneret, metuebat*] Malim *metuebant*, vel *metuebatur*, ut illud non de solo Nerone capias; quia et præcessit *nemo reperiebat:* nisi ibi rescribas etiam *non reperiebat*; aut *nemo* sic exaudias, ut *nullus* solet, ac *non* interpreteris: de quo memini aliquid dixisse ad Apuleium l. I. Metamorph. c. 9. *Acidalius.*

Cetera ostentandæ pietatis] Flor. *pietati:* utrumque Tacito usitatum. Vide notata, III. 9. *Pichena.*

CAP. 4. *Tempore etiam juta*] Ita libri manuss. *Lipsius.*

Dictitans: quo rumorem reconciliationis efficeret, acciperetque Agrippinam, &c.] Legam: *dictitans, quo r. r. efficeret, acceperatque* (Scil. rumorem) *Agrippina, facili fem. credulitate ad gaudia. Venientem de hinc, &c.* Possis et sic: *efficeret acciperetque Agrippina, &c.* Acidalius. Suspicor legendum, *deciperetque Agrippinam.* Pichena. *Acciperetque Agrippina facili f. cred. ad gaudia. Venientem, &c.* Ita favente judicio restituisse locum hunc videbar socero meo, ut non dubitaret in textum recipere. Igitur emendationis etiam ratio reddenda est. Nam viri Clariss. ita putaverant sanari posse locum, si legeretur *deciperetque* (vel *alliceretque*) *f. c. f. ad gaudia venientem. Dehinc, &c.* Sed orta haud dubie est corruptio, ex neglectu distinctionis, quod in libris prioribus vox *venientem* præcedentibus cohæreret, quod etiam Agrippinæ fraudi fuit, ut rectus ejus casus *Agrippina* in obliquum *Agrippinam* mutaretur: Sententia autem jam et optima est, et clarissima. Nero ista fecerat, &c. * *Freinshemius.*

Obvius in litora] Non sum ausus mutare: malim tamen, *in litore.* Pich.

Stabat inter alias navis] Nescio quid alterius ordinis sententia requirit. Deliberandum censeo. *Acidalius.*

Baias pervectum] Muretus *provectam*: ut sit quasi porro vectam.. Nec tamen opus. *Pervectam* subindicat quasi ad destinatum locum. *Acidalius.* Hæc duarum villarum nomina aliquid obscuritatis pariunt, præsertim cum in Flor. et aliis veteribus legatur, *Baulos:* quod falsum colligitur, tum ex Sueton. c. 34. tum ex Tacito ipso, qui supra dixit, Agrippinam *Baias*, non *Baulos*, ad Quinquatruum solennia celebranda, evocatam. Ut autem clarior narratio reddatur, &c. * *Pichena.*

Blandimentum sublevavit metum, comiter excepta] Muret. *blandimentis.* Non adsentior. Et turbatiorem locum, quam vulgo opinantur, sic totum repono: *Ibi blandimentis sublevavit metum. Nam comiter excepta, superque ipsum collocata, pluribusque sermonibus, modo familiaritate juvenili Nero, &c.* Acidalius. Suspicabar: *Ibi blandimenta sublevarunt metum comiter exceptæ, superque ipsum collocatæ.* Gronovius.

Artius oculis et pectori hærens, sive explenda simulatione] Forte, *osculis*, pro *oculis.* Lipsius in prima edit. conjiciebat; *sive explendæ simulationi*, ubi vulgo, *explenda simulatione.* Muret. notaverat, *explenda simulatione.* Acidalius. Forte melius: *explendæ simulationi:* ut paulo sup. 'occultando facinori:' l. II. 'augendæ dominationi:' l. III. 'Firmandæ valetudini.' *Pichena.* Corrigo: *convictu et artius pectori hærens prosequitur abeuntem oculis:* nam sine dubio verba sunt transposita: et hæc bona gradatio. Interdum eam oblectabat juvenilibus jocis, interdum compositus in serium quasi res graves cum illa communicaret; atque ita tracto in serum convivio, amplexus arcte, prosequitur oculis discedentem. *Harlæus.*

CAP. 5. *Reciperata matri gratiam*] Magis placeret, ut Faërnus legebat: *Recuperatam matris gratiam.* Ursinus.

Et statim exanimatus] Additur in Flor. ac Ven. verbum, *exanimatus est.* Sed quoniam Taciti phrasim minus olet, potius legerem, *exanimatus. At Agrippina.* Pichena.

Validioribus, quamvis oneri cederent] Recte, qui legunt, *quam ut oneri cederent.* Ego etiam vocem *parietibus* parum Lipsio firmam, muto, *partibus.* Acidalius. Cum in Flor. addita sit particula *ac*, nimirum *ac forte valid. quam ut oneri cederent;* facilis fuit emendatio. Sic lib. XIII. 'validiore apud libidines principis Paride, quam ut pœna afficeretur.' *Pichena.*

Ignari, etiam conscios impediebant]

Adjecimus, *etiam*, ex Flor. *Pichena*.

Jussum dehinc remigibus] Reposui, *Visum dehinc remig*. Rhenanus. Muret. *Jussum*. Nondum assentior. *Acidalius*. Quamvis Flor. ac recentiores editi habent, *Visum dehinc;* mihi tamen magis probatur, *jussum*, juxta alios veteres. Nam sequentia verba, *in rem subitam*, perspicue videntur testari, rem jussam, neque credendum est, ipsos remiges, conjurationis ignaros, submergere voluisse navem, in qua Principis mater vehebatur. *Idem*.

Verum Aceronia imprudens] Flor. habet, *imprudentia*. Idem.

Et quæ fors obtulerat] Ita Flor. Vulgo, *et quæ sors*. Idem.

Nando deinde occursu lenunculorum] Mirum obsequium lenunculorum, qui nanti Agrippinæ nantes occurrerint: præsciebant ergo casum. Mendosa dictio est *lenunculorum*, reposui, *occursu lembunculorum*, hoc est, naviculárum, nam diminutiva vox est a *lembo*. Rhenanus. Licet, *lembunculorum*, bona lectio sit, *lenunculorum*, tamen reperiri in vet. codicibus, eamque lectionem confirmari testimonio veterum aliquot inscriptionum diximus in notis ad Salustium et Cæsarem. *Ursinus*.

Lucrinum in lacum vecta, villæ suæ inferitur] Hæc Florentini lectio: at vulgata: *Lucrinum in lacum vectam villæ suæ inferunt*. Pichena.

Cap. 6. *Fallacibus literis accitam*] Magis meo animo convenerit hic antiqua vox, *pellacibus literis*. Tales enim revera erant, et ob id Suetonius *jucundissimas* vocat. *Acidalius*.

Solum insidiarum remedium esse, si non intelligerentur] Videatur excidisse participium *rata*, aut quid simile. Tamen et absque illo Tacitum sat capio. *Idem*.

Cap. 7. *Hactenus addito discrimine*] Correximus, *hactenus adito discr*. Rhenanus.

Quod contra subsidium sibi] Romana editio, *suffragium sibi?* Nec damno. Sane Suffragari, adjuvare et opem ferre est: ut Refragari, obsistere. Inde et Refragium, quod Græcis ἐναντιότης. Hegesippus l. v. c. 27. 'Gubernator obliquat velorum sinus, et sine refragio scinditur fretum:' eaque voce et alii usi. *Lipsius*.

Quod contra subsidium sibi] Lectio in speciem vera: nam adulterum quid subrepsisse, arguit Romana edit. vetus, in qua *quid contra suffragium sibi?* recte; idemque vocis diu est quod reddidi Senecæ; ubi enim hodie est l. I. de Ira, c. 11. 'Quid induratius ad omnem patientiam? ut quibus magna ex parte non tegumenta corporum provisa sunt, non suffugia adversus perpetuum cæli rigorem,' &c. Legendum cum membranis autographis, *non suffragia*, neque enim *suffragia* vocis tantum, sed et rei, ut ostendi abunde in Suspicionibus. *Gruterus*. Malim una vocula transposita, *Quod contra subsidium sibi. Quod*, (nempe subsidium consiliumque reliquum,) *nisi Burrhus et Seneca expergiscerentur?* Est enim hic etiam ponenda interrogationis nota. *Boxhornius*.

Nisi quid Burrus et Seneca expergiscerentur] Codex regis Corvini hic habet, *expurgent*, sed erasa priori scriptura. *Rhenanus*. Interpunge, *amicos objiciendo: quod contra, &c. Nisi quid:* ad Plaut. dixi Mostell. cap. 4. *Acidalius*. Florentinus corrupte, *ex^p_rgens*. Sunt qui substituunt, *expedirent*, quod nec probo, nec improbo. *Pichena*.

Incertum an et ante ignaros] Scil. irriti cœpti, et tentamenta Aniceti frustra cessisse. Neque enim aliter sibi Cornelius constabit, qui lib. XIII. retulit Burrum Neroni 'necem Agrippinæ promisisse:' minusque conveniat alia interpretatio Senecæ, qui Annalis hujus initio, 'Actem libertam ad Neronem in Agrippinam' immisit, et ut apud Cassium a compluribus, fideque dignis dictum est, Neronem ad id facinus necandæ matris incitavit. *Vertranius*.

Et eo descensum credebant] In codice regis Corvini apparet fuisse scriptum, *an eo descensum credebant*. Legerim, *jam eo descensum cred.* Rhenanus. Ex Flor. restitui particulam, *an*. Vulgo, *et eo descensum*. Pichena.

Ac si scitaretur] Blanditur prima fronte hæc lectio, sed certe si penitius introspicias, sensum non habet commodum. Vult enim respexisse tantum Burrhum quasi interrogaturus esset, an militi cædes imperaretur: nullam autem vocem edidisse: quod mihi non videtur verisimile; modo enim longum utriusque silentium cum notasset, subjicit. *Post Seneca hactenus promptior*: at quomodo *promptior*, si pergit silere? Deinde non est credibile Burrhum aut statim ex obtutu illius intellexisse, quid vellet, aut si maxime intellexisset, responsurum fuisse, hominem negotiorum et aulæ peritissimum, cum adhuc liceret dissimulare, præsertim cum talis esset interrogatio, ut vel summa cum invidia summoque scelere affirmaturus videretur; vel summo cum periculo negaturus. Ergo subjuncta quoque ea vox est, *respondit*; nempe interrogatus, quapropter scribendum arbitror: *respicere Burrhum, ac sciscitari*. Facile potuit scribi *siscitari*, quam vocem cum pro duabus haberet audaculus emendator, putavit propter istam particulam *si* sequens etiam verbum reformandum esse: quomodo in nota ad XIV. 4. ostendimus vocem *Agrippinam* fuisse corruptam, propter vocem *Venientem*. Freinshemius.

Ad illam vocem] Flor. *ad eam vocem*. Pichena.

Illos invidiæ dari imperium] Sic castigator quispiam semiliteratus, *illo sivi die*, quod scriba Hispanus opinor scripserat, restituendum putavit, quum *sivi* in *sibi* mutandum fuerit. *Rhenanus*.

CAP. 8. *Diversa rogantium*] Scribendum: *rogitantium*. Rhenanus. Danesius ex v. c. legebat, *rogitantium*. Ursinus. Flor. *rogitantium*. Pichena.

Aliam fere litore faciem nunc, solitudinem ac repentinos strepitus] Lego: *Aliam fere litore faciem: nunc solitudinem et repentino strepitus*. Acidalius. Quæ olim divinavi, nunc prorsus negligo, tantum moneo, in Flor. corrupte legi: *aliam fore lateret*: emendationem acutioribus relinquo. *Pichena*.

Jam in mortem centurioni ferrum distringenti] Sic Faërnus legebat: non, ut in vulgatis, *Nam in mortem, &c.* Ursinus.

Multisque vulneribus confecta est] Sustuli insigne glossema aliquot versuum, qui huc transcripti e Senecæ Octavia verbatim. Eaque omnia jure desunt Vaticano. Non visum id ante me, ne ab eo quidem qui codices Vaticanos inspexisse jactat, miror et indignor. Hæc Agrippinæ mors. At Philostratus l. IV. de Vita Apollonii, adfirmavit naufragio periisse Agrippinam solutili illa nave. Adeo ille et genere et partibus scriptionis suæ nugator est. *Lipsius*.

CAP. 9. *Convivali lecto*] * cum linteis positum, sequebatur: Liv. XLVIII. Appian. Civ. 2. et Servio ad 5. et 6. Æneidos, conjecturam suadentibus. At solitus honor pro familiæ nobilitate defunctis amplissime conferri, a filio matri datus minime fuit: exequiæ tantum viles nulliusque pretii: et in quo Agrippina cibum sumptura accubabat, eo ipso lectulo delata est. *Vertranius*.

Congesta aut clausa humus] Vulgati, *humo*: at scripsi, *humus*, Flor. indicante: quamvis literæ, *us*, deletæ sint, ac supra repositum, *O*, a recentiori manu. *Pichena*.

Libertus ejus cognomento Mnester] Ann. XI. admonui Dionis et Xiphilini vitiatos esse libros, qui Μνηστῆρα pro *M. Nestore* Pantomimo scriptum haberent. An igitur et hic *M. Nestor* reponendus erit? Quod non puto: auctorum siquidem consensu Pantomimus ille sub Claudio occisus legi-

tur. Hic ergo libertus Agrippinæ alter ab illo videri debet, qui Græco nomine *Mnester*, id est, *procus*, et *petitor* dictus est. *Vertranius*.

CAP. 10. *Reliquum noctis*] Emendavimus, *reliquo noctis*. Rhenanus.

Prehensantium manus] Flor. ac Veneto auctoribus reposui *manum*. Vulgati enim recte, *manu*. Pichena.

Morti parentis illacrimans] Florentinus et Venetus *morte*, sed nihil mutavi, nam Cicero de nat. Deor. l. III. 'Quid dicam de Socrate? cujus morti illacrimare soleo, Platonem legens.' *Idem*.

Obversabaturque maris illius, et litorum gravis aspectus] Restitui copulam, *que*, ex Flor. *Pichena*. Parum cohærens oratio: et aut hæc simul parenthesi includenda, aut potius abjecta parenthesi, et inserta vocula *igitur*, quæ perire perfacile potuit, sic reponendum: *obversabatur maris i. et l. g. aspectus; et erant, qui crederent, son. t. collibus circum editis planctusque tumulo audiri. Igitur Neapolim concessit*. Acidalius.

CAP. 11. *Et luisse eam pœnam conscientia*] Addidimus pronomen, *ea*, *Et luisse eam pœnam ea conscientia*. Rhenanus. Hæc non mihi sana: neque etiam Mureto, qui notavit, *luisse eam pœnam consciam, quod scelus paravisset*. Recte ad sententiam: sed mihi cum verbis mitius agendum videtur et certa credo conjectura est, *luisse eam pœnam conscientia, quia scelus paravisset*: i. e. quia sceleris parati sibi conscia fuisset. Ita enim scenam hanc omnem criminis supra composuerat Anicetus: *Gladiumque dum mandata perfert, abjicit inter pedes ejus: tum quasi deprehenso, vincula injici jubet; ut exitium principis molitam matrem, et pudore deprehensi sceleris sponte mortem sumsisse confingeret*. Non minus πιθανῶς possit legi, *luisse eam pœnam ea conscientia, qua scelus paravisset*. Acidalius. Vulgati addebant, *ea conscientia*: quam vocem minime necessariam, Flor. autoritate sustuli. *Pichena*.

Posteaquam frustra oblata] Perspicuum mendum. Farnes. *ablata*. Forte intercisæ voces explendæ; *frustra ab illa tentata sint*. Aut potius adhæreamus Romanæ lectioni, *optata sint*. Interpretor, Posteaquam frustra ea voluerit voveritque Agrippina. *Lipsius*.

Posteaquam frustra oblata sint] Forte *frustrata sit*. Offertur tamen stuprum et vitium. *Rhenanus*. Danesius legebat: *posteaquam frustrata, ut infensa, &c.* Ursinus. Τὸ *oblatā*, depromptum est e prima antiquitate. Cæcil. Plot. apud Gell. II. 23. 'ita plorando, orando, Instando, atque objurgando me obtulit uti eam Veniam darem.' Agrippina rebus novis inhiaverat (delator ait) et omnium studia ad eam rem speraverat: verum tentando, et eos ad facinus impellendo, frustra fuit. Cæterum Thucydides etiam habitus est captator veterum verborum: cujus instituti Sallustium scimus non pœnituisse. Halicarnass. ad Amm. *Salinerius*. Bona sane Romani cod. lectio, *optata*: melior mea, *captata*. Muretus voluisse videtur, *hinc postquam frustra habita sit*. Videtur inquam: nam scriptura mihi non liquebat, in voculis *hinc* pro qua dubie legebam et *hanc*, et *sit* pro qua *sint*. Acidalius. An subintelligendum, illas spes cogitationesque frustra Agrippinæ oblatas? Potius Lipsio assenserim juxta Rom. edit. legenti, *optata*: respondet enim superiori verbo, *speravisset*. Pichena. Secuti sumus judicium Virorum Acutiss. Lipsii atque Pichenæ, qui Rom. editionem probaverunt: in aliis legitur *oblata*, contrario sensu. *Freinshemius*. Conjiciebam, *ac posteaquam frustra tentasset*: nempe quæ dixit speravisse. *Gronov*.

Obliqua insectatione] Vulgo, et libris scriptis, *oblita*, Ferrettus, *obita*. Nostra emendatio certe videtur, ex ratione prisca scribendi, *oblica*. Lipsius.

Oblita insectatione] Alias, *obita in-*

sectatione, i. e. insectando ea, quæ facta erant Claudianis temporibus. *Ferrettus*. Faërnus legebat, *addita insectatione*, sive, *abdita insectatus*, ut ex veteris libri vestigiis etiam legi potest. *Ursinus*. Non oblique, immo aperte mihi sordet *obliqua* in comparationem *oblita:* quum non circuitione, sed palam Nero Claudium carperet. Suet. 33. ‘certe omnibus rebus verborumque contumeliis mortuum insectatus est, modo stultitiæ, modo sævitiæ arguens.’ Oblitus ergo Nero quam multus olim fuerit in patris insectatione, omnia flagitia quæ ipsi jam vitio dederat, nunc matri impudenter affingit. *Salinerius*.

Namque et naufragium narrabat] Doctiss. Vir mallet *jamque*, qua de causa ipse scit; verum hæc de superioribus pendent: ‘publica fortuna exstinctam referens: namque et naufragium narrabat.’ Nero quo persuaderet matrem casu extinctam, qui in rem omnium esset, naufragium ut fortuitum narrabat. *Idem*.

Quod fortuitum fuisset] Scripsi, *Quod fortuitum fuisse*. Rhenanus.

Cap. 12. *Exiit tum Senatu*] Egregia Lipsii emendatio, ac digna quæ recipiatur: ipsum vide. Male vulgo, *exitium Senatui*. Pichena.

Sine cura Deum eveniebant] Ἐπικουρίζει et hic et alibi noster. *Lipsius*.

Prætura functos Val. Capitonem et Lic. Gabolum] Exules Nero restituit Juniam et Calpurniam, pulsas Italia sub Claudii principatu. Supra l. xii. Sed quod Valerium et Licinium restituisse dicitur, non probabit ingeniosus, et Cornelii diligentiam requiret; nusquam enim eorum cum in exilium pellerentur, mentionem habuit. Nisi forte Val. Capito, &c. * præterquam hoc loco memoratur. Ambos vero *præfectura functos*, Cornelius refert, sive illa urbis, sive annonæ, sive ærarii, sive castrorum, sive equitum, sive militum, sive fabrum, sive remigum fuerit: quod si tentes legere, ut alibi suasi, *prætura functos*, nihilo mihi notiores erunt. *Vertranius*. Nihil temere solicitaverim. Veniebat tamen aliquando in mentem, excidisse auctori vocem syllaba breviorem, *prætura*. Nempe plane *præfectura* sine adjuncto, incertos reddit, quod munus sustinuerint, militarene, an civile, an aliud. *Gruterus*.

Iturium et Calvisium] *Titurium*, habet V. C. *Ursinus*.

Cap. 13. *An obsequium senatus, an studia plebis reperiret anxio*] Budense exemplar habet, *repeteret:* ut intelligas dubitasse Neronem, ad Senatumne confugeret, an potius ad plebem, et utris magis fidendum: itaque sic locum emendavimus. *Rhenanus*. Corrupte antea, *repeteret*. Nos Flor. et aliorum veterum auctoritate correximus. Nero enim, si urbem ingrederetur, anxius erat, an in Senatu obsequium, an in plebe studia erga se, repertnrus esset. Quod clarius apparet ex sequentibus familiarium verbis, suadentium nihil timeret, audacter pergeret, cum de populi favore, morte Agrippinæ aucto, non esset dubitandum. *Pichena*.

Repeteret anxio] Libri quidam, *reperiret:* quod merito Pichena probat. Dubitabat scilicet et angebatur, an Senatum obsequentem, plebem faventem reperiret. *Lipsius*.

Quorum non alia regio fœcundior] Scripsimus, *regia;* h. e. aula. Quod de deterrimis apud Neronem scribit, posset hodie de doctissimis apud Henricum viii. Angliæ regem dici, quorum non alia regia fœcundior extat. *Rhenanus*.

Progredi exposcunt] Flor. habet, *prægredi*. Pichena. Imo *prægredi*. Rogant ipsi Romam mittantur, cuncta exploraturi. *Grotius*.

Qua incederet] Muretus *quaque*. Parum opus. *Acidalius*.

Cap. 14. *Vetus illi cura erat*] In Budensi cod. legitur; *Vetus illi copia erat*. Rhenanus. Lipsius mallet, *cupido;* et

Mureto probatur. Ideo in margine notavimus. Inferius etiam constat, adeo hæc Neronem concupisse, ut jam sisti non posset; propterea Senecæ ac Burrho visum, ne utraque pervinceret, alterum concedere. Sic l. xv. 'acriore in dies cupidine adigebatur Nero,' promiscuas scenas frequentandi. *Pichena.*

Cithara ludicrum in modum canere] Nam, ut ait hoc loco Tacitus, cani solebat cithara in conviviis, ut ex Virgil. patet l. I. Æn. 'Cithara crinitus Iopas Personat aurata, docuit quæ maximus Atlas. Hic canit errantem lunam, solisque labores,' &c. *Lupanus.*

Quod Regibus et antiquis ducibus] * protendere manum potuisset, præ Pisone. Sed et decimo nono ætatis anno scriptum hoc carmen: nam ait: 'Quamvis nunc juvenile decus mihi pingere malas Cœperit, et nondum vicesima venerit æstas.' Quod non convenit in ætatem Lucani, præsertim cum scriptum sit diu post consulatum Pisonis, et paullo ante detectam, ni fallor, conjurationem. Certe post consulatum diu: quoniam et eloquentiæ ejus specimen Neapoli præbitum celebrat: quod scimus contigisse nos quinquennali certamine, cum Nero in eadem urbe Græcanica copiam fecit suæ vocis, annis aliquot post Pisonis consulatum, quem iniit anno urbis DCCCX. Sed nec Statius hujus carminis mentionem facit: cum omnia minima scripta ejus recenseat. II. Silv. *Lipsius.*

Ne utroque pervinceret] Putarem, *ne utrumque:* id est, ne duo illa extorqueret, alterum indulgere, ut in eo acquiesceret. *Lipsius.*

Ne utraque pervinceret] Non damno vulgatam lectionem, *utroque:* alteram tamen ex Flor. magis probavi. *Utraque* enim intelligit illa duo, quæ ipse cupiebat. *Pichena.*

Laudibusque extollere] Adjecimus copulam, *que*, ex Flor. *Pichena.*

Et si eodem princeps trahat] Illinc reposuimus, *et si eo princeps, &c.* Rhenanus. Flor. *et si eodem princeps trahat:* at Vulgati, *et si eo princeps.* Pichena.

Vulgatus pudor] Castigavimus, *evulgatus pudor.* Rhenanus. Muretus, *vulgatus:* quod ego etiam malim. *Acidalius.*

Ratusque dedecus amoliri] Romana editio, *dedecus molliri:* quod ego præfero. *Lipsius.*

Ratusque dedecus amoliri] Flor. *molliri.* Sed nihil muto. *Pichena.* Eadem editio Romana, quin et Ms. Pichenæ, *molliri:* quod et Lipsius probat, et ego veram lectionem esse credam. *Freinshemius.*

Majoribus eorum tribuendum] * æternas maculas impresserunt. Sic igitur ex illo Xiphilinus inquit: 'Visæ sunt eo tempore veteres et illustres familiæ Furii, Fabii, Porcii, Valerii, cæterique omnes, quorum tropæa atque templa conspiciebantur, ea de inferiore loco facere, quæ ne ab aliis quidem hominibus fieri unquam visa fuerant. Itaque vicissim digito commonstrabantur. Dicebant enim Macedones, Hic est nepos Pauli: Græci autem, Ille Mummii: tum Siculi aiebant, Videte Claudium: mox Epirotæ, Vos vero Appium videte: Asiatici Lucium ostendebant, Hispani Publium, Carthaginienses Africanum, Romani vero omnes.' *Vertranius.*

Subegit donis ingentibus] Effecit, et tamquam impulit donis ingentib. *Ferretius.*

CAP. 15. *Instituit ludos Juvenalium*] * Alia huic ritui in Excurs. B. *Lipsius.*

Et posita vero] Emendavi, *et posita veno;* hoc est, ut venum darentur. *Rhenanus.*

Irritamenta luxus] In Vaticani libris melius est *luxuriæ:* ut non male sup. l. I. dixisse videar legendum, non *luxus*, sed 'Vedii Pollionis luxu-

rim.' *Vertranius.*

Ipse scenam inscendit] Restitui ex libris. Vulgo, *ipse scenas incedit.* Lipsius.

Postremo ipse scenas ascendit] Scribendum, *incedit:* nam et hoc verbum Tacitus cum accusativo copulat; ut infra: 'Græci amictus, quos per eos dies plerique incesserant.' Et mox: 'Quia fontem aquæ Martiæ ad urbem deductæ, nando incesserat.' Sic l. I. 'Incedunt mœstos locos, visuque ac memoria deformes.' *Rhenanus.* Dubito an vere Lipsius restituerit. Movet ipsa locutio, *scenam inscendere.* Nam quorsum hic inscensio? Ferri vulgata scriptura possit: *Postremo ipse scenas* (vel potius *scenam* ut in Vaticano) *incedit.* Inusitatior hæc, sed Tacito etiam alias usitata locutio. Nam l. I. 'Incedunt mæstos locos.' Et infra hoc lib. 'Quia fontem aquæ Martiæ ad urbem adductæ nando incesserat:' quod tamen rectius ab *incessendo* ducas. *Acidalius.*

Assistentibus familiarib. abscesserat] Legerim, *absistentium facie abscesserat cohors.* De verbo *absisto,* monuimus ante. *Rhenanus.* In verbis *assistentibus familiaribus* magna dubitatio. Falsa Lipsius vult: et quia in Vaticano, Farnesiano, item Budensi fortasse, *facies,* supponit *facibus.* Firmat, sed locis parum firmis: quæ ne ego refutem, ipsa iterum phrasis lectionem istam refutet. Quis enim ita de facibus loquatur, *eas assistere.* Ac videtur ipse de restitutione dubitasse, cum alios divinos invocat, ad operam conferendam. Inter quos nescio si Muretus est, in cujus eclogis, &c. * *Acidalius.*

Et pars ingenio procaces, alii in spe potentiæ] Muret. *in* delet. Assentiar, vel *spem* reponam. *Acidalius.*

Hi dies ac noctes] Pronomen *hi* non est in regio libro; ut sit continua lectio, *Et pars ingenio procaces; alii in spe potentes, dies ac noctes.* Rhenanus. Delere videtur voluisse Muret. voculam *Hi;* sine qua inconcinna tamen oratio. Nisi, quod mihi placeat continuanda hæc cum superioribus. *Tuncque* (vel *tunc quoque*) *primum conscripti sunt eq. Ro. cogn. Aug. ætate ac robore conspicui. Hi pars ingenio procaces, alii spe* (vel *in spem*) *potentiæ dies ac noctes plausibus personare, &c.* Acidalius.

CAP. 16. *Nec dum insignis ætatis nati considere*] Faërnus pro vulgatis illis legebat; *nedum, &c.* Sed Danesius ita totum locum restituebat, *Contractis quibus aliqua pangendi facultas, nedum insignis ætatis vatibus considere.* Ursin. Quod Lipsius de Mureti conjectura, idem ego de Lipsii: non damno: nec veram tamen esse credo. Mihi e veterum librorum lectione, quam Muret. hanc proponit: *Nec dum insignis ætatis nati considere simul et natos vel repertos ibidem versus connectere,* ut minimum a vestigiis abeatur, sic placet: *contractis quibus aliqua pangendi facultas, nec dum insignis erat: ii varii considere simul et natos repente ibidem versus connectere; atque ipsius verba quoquomodo prolata supplere: quod species ipsa carminum docet, non impetu et instinctu,* (an *indistincto*) *nec ore uno fluens.* In quibus postremis possis etiam scribere, *nec tenore uno fluens.* Sed ego non mutem. *Acidalius.* Leviter hic mihi placeo, sed ab instituto temere non est discedendum. Nero coævos adolescentes (nam ad id temporis inter eos erat) apud se cogebat, qui versibus ejus suos, vel contra, concinnarent. *Nati insignem ætatem,* ἀντίπτωσιν, ut Ann. v. 'nihil abnuentem, dum dominationis apisceretur.' Notat vir eruditiss. discordiam inter Suetonium et nostrum, nec obviam it: mihi Cornelius suæ opinioni prætendit potiora: quod auctor e stylo præcipue deprehendatur, lituræ vero, et supplementa parum valent ad scriptorem conjiciendum. *Salinerius.*

Repono: *nec dum insignis æternitati. Hi consulere simul.* Hoc Tacitus dicit non admissos a Nerone in sodalitium illud Poëtas insignes æternitati, sive ad æternitatem, sive Poëtas, qui jam scriptis suis noti, ne notesceret in vulgus mimus ille compositus, et Nero laudem Poëticam in se ab aliis transferens. *Marcilius.* Non ita, sed *nedum insigniores ætatis. Adunati considere simul.* Aurelius. Muretus l. xv. Variar. 11: hunc locum sic emendare tentavit: *contractis quibus aliqua pangendi facultas, nec dum insignis erat. Ii considere simul, &c.* Ingressus est viam, sed non pergit. Nam cum ex voce, *ætatis,* restituat, *erat, ii:* bene ille quidem. Quod autem vocem, *nati,* ut supervacuam rejicit, ego potius leviter immutarem, ac rescriberem, *jussi.* Modus dicendi Tacito usitatus l. xv. 'jussi id accusatores objicere.' Hist. III. 'jussæ armari legiones.' Itaque sic legendum arbitror: *contractis quibus aliqua pangendi facultas, nec dum insignis erat: ii jussi considere simul, &c.* Vitiosa tamen hæc omnia suspicor. *Pichena.* Pro *nati* quod ferri non posse viderunt et alii, reponam *noti,* id est, amici, familiares, *nec dum insignis ætatis,* id est, adolescentes. *Ætas insignis* est ætas senatoria. Infra l. xv. et Hist. IV. *Grotius.* Meo judicio rem acu tetigit hactenus Muretus: post quem, quæ alii tentarunt quum considero, miror quemquam hiscere ausum; adeo nihil est, quod cum ejus conjectura putem comparandum. Quod si elidi τὸ *nati* ferre nequeunt, faciamus: *nec dum insignis erat ad famam:* vel *insignis erat: hi acciti considere simul.* Tales enim quæsivit, qui callerent, &c. * *Gronovius.*

Et allatos] Nihil sincere ex Flor. eruitur. In eo enim legitur, *et ablatos,* forte, *et oblatos.* Pichena.

Quoquomodo prolata] Vulgo, *quoque modo:* de eodem errore monui l. VI. *Pichena.*

Utque contraria asseverantium discordiæ eruebantur] Ms. exemplar habet, *merentur.* Forte, *ut contr. asseverantium disc. quærerentur.* Rhenanus. Non cuivis patent: post epulas adhibebantur, &c. * *Salinerius.* Legam, *rituque contraria asseverantium, discord. er. &c.* Acidalius. Venetum cod. sequutus sum scribendo, *eruerentur:* nam et eo videtur inclinare Flor. qui corrupte habet; *utque contraria asseverant tum discordiæ rueret?* Sensus est: Neronem post epulas Philosophorum disputationibus operam dedisse, ut inde discordiæ eruerentur: quod ipsi oblectamento et deridiculo esset. *Pichena.* Lectionem Ms. quam exhibet Pichena, rectam esse puto si leviter distinguantur connexæ perperam literulæ, et in hodiernum scribendi morem formentur. Nam supra quoque alibi dixi, nullum fere in membranis usum esse diphthongi *æ.* Apparet ergo sic scribendum, *ut, quæ contraria asseverantium discordia, erueret;* dividenda, inquam, diphthongus est *discordiæ,* atque ita clarum istud *e* literam principem esse vocis *erueret.* Sensus, audisse disputationes, ut erueret quænam esset discordia contraria asseverantium: ut nempe in quibus, et quomodo dissiderent, cognosceret. *Freinshemius.*

Qui voce vultuque tristi] Nec male fortasse in Florent. *qui ore vultuque.* Pichena.

CAP. 18. *Nero probata Strabonis sententia*] Vulgati, *Princeps probata.* Florent. *Ne probata:* scripsi ergo, *Nero probata.* Pichena.

CAP. 19. *Et elegantia vitæ, quam clariorem*] Trajecerim, *et quem elegantia vitæ clariorem effecit.* Lipsius.

Quam clariorem effecit] Forte, *quæ clariorem effecit.* Rhenanus. Danesius emendabat, *quæ clariorem effecit,* non ut in vulgatis, *quam.* Ursinus. Trajicit Lipsius. Sed quis non videt inconcinnitatem structuræ se-

qui? Male enim hærent, *elegantia clariorem effecit; par ingenio, morum diversus.* Trajiciam et ego, sed alia: haec enim ipsa ejicio. Nam quid aliud iis faciam, non video. Nihil huc quidem pertinent; ut clarum ex hac nostra restitutione: *Ille orando causas, et elegantia vitæ, Servilius diu foro, mox tradendis rebus Romanis celebris, ut par ingenio, ita morum diversus.* Servilium cum Domitio comparat, et id more suo rotunda brevique oratione, quæ syrma illud rejectorum verborum respuit. Tamen possis et illa leviter mutata retinere: *mox tradendis rebus Ro. celebris, quas clariores effecit.* Sed inepta talis additio, et quam Tacitus nunquam, me judice, usurpavit. *Acidalius.* Contenditur hic Servilius cum Domitio: ille doctrinæ et probitatis notæ, hic eruditus, sed impurus; Domitius (supra animum postulationibus devotum) avidus erat Ann. IV. 'quoque facinore clarescere,' illumque miratur nemo, 'quod diu egens et partó nuper præmio male usus, plura ad flagitia accingeretur.' Servilius autem totus ab eo discedebat *diversus morum:* nec dissimilis a Terentiano Micione in Adelph. 'Clemens, placidus, nulli lædere os, arridere omnibus.' *Elegantia vitæ μεταφορικῶς*, quæ vitiis intacta, et a bonis electa sit. Quam ob rem genus vitæ Servilii per se clarum, clarius evadebat ex deterrima Domitii comparatione. Sic Cæsarem cum Alexandro si compares (militiæ alioquin pares) unius clementia per alterius sævitiam illustrior habetur. *Salinerius.*

Cap. 20. *Quinquennale ludicrum*] Sic Augustus morbo variante quinquennale certamen gymnicum honori suo institutum Neapoli perspectavit. Scribit vero Strabo l. v. solitos Neapolitanos quinquennalem agonem celebrare, qui erat musicus et gymnicus, illisque agonibus æmulus, qui per Græciam maxima celebritate agebantur. *Lupanus.*

Si consideret] Danesius addebat dictionem, *ne*, legebatque: *Ne si consideret.* Ursinus. Notaverat Muret. *Ne theatro dies, &c.* ratus forte eam particulam desiderari, et omissam inde, quia paullo post repetita. *Ne spectaculorum quidem.* At ego aio indidem eam ipsam retrahendam, atque eo loco ponendam: *ne si consideret, th. d. t. ignavia continuaret.* Sequentia sic plane scribenda et distinguenda, ut vera sententia enitescat: *spectaculorum quidem antiquitas servaretur, quoties prætores ederent,* (ita recte Lipsius pariter et Muretus) *nulla cuiquam necessitate certandi* (al. *spectandi* quod defendere possis loco l. XVI. 'Quippe gravior inerat metus, si spectaculo defuissent) ceterum abolitos paullatim patrios mores funditus everti per accitam lasciviam, &c.' Ac cave in his postremis verbum *everti* vel deleas, quod recte posse censuerunt Lipsius et Muretus, vel mutes, *et verti*, quod permisit etiam Lipsius. Credo ego Tacitum *verti*, non *everti* hic scripsisse, quia simplex ubique magis amat. L. XI. 'Ut versa Cæsarum sobole imperium adeptus est.' Lib. XV. 'Sed provisum quonam modo pœnas versæ Reip. daret.' Et Taciti hæc mens hoc in loco: patrios mores, qui paullatim antea aboliti sint, nunc funditus everti hac lascivia: quomodo paullo superius in eandem formam: 'Nec ulla majoribus corruptis olim plus libidinum circumdedit, quam illa colluvies.' Mores, inquit, qui jam olim corrupti, tum libidinibus in omne flagitium exarserunt. *Acidalius.* Mallet Muretus, *ne si consideret:* cui non assentior. Sunt enim incusantium verba: qui postquam dixissent, vetustis temporibus populum stantem spectavisse ludos, sequuntur: nam si consideret, ignavia populi dies totos in theatro continuaret; atque accipio vocem, *igna-*

via, primo casu, non sexto, ut in postrema editione notatur. *Pichena*. Vox una excidit, qua reposita implebitur hians sensus: *stantem spectasse populum, ne, si consideret theatro, dies totos ignavia continuaret*. Grotius.

Quoties P. R. sederet] Faërnus legebat *Quoties P. R. ludos ederet*. Ursinus. Hæc dicuntur, ut nec prætextu antiquitatis Nero uti valeat: quasi dicant: Quid ad ista Nero? num se defendet quod sedens olim populus spectaverit? esto: sed nobis obsecro respondeat, an antiquitus (quod nunc fit) homines spectare cogerentur. Potes igitur præterire castigationes. Verum qui novum Romæ hujusmodi certamen? 'Varia fama ut cuncta ferme nova.' Vel quo pacto Nero id primus celebravit? 'Instituit et quinquennale certamen primus omnium Romæ more Græco, triplex, musicum, gymnicum, equestre.' Pompeius certe in dedicatione sui theatri, edidit musicum, gymnicum, et equestre certamen. Dio l. 39. *καὶ ἐν τῇ ἐκείνῳ θέαν καὶ μουσικῆς, καὶ ἀγῶνος γυμνικοῦ, κἀν τῷ ἱπποδρόμῳ καὶ ἵππων ἅμιλλαν*: i. et in eodem spectaculo musicæ, et certaminis gymnici, et in hippodromo equorum certamen exhibuit. Nero primus sanxit ut quolibet quinquennio celebraretur. *Salinerius*. Lipsius vere correxit. Corrupte antea, *quoties P. R. sederet*. Pichena.

Funditus everti] Libris meis abest *τὸ, everti*: et omiseris recte. Scribi etiam possit, *et verti*. Lipsius.

Per accitam lasciviam] Accitam undecunque, sed præcipue ex Græcia. Sic paulo infra: 'efflagitandi Græca certamina.' *Pichena*.

Proceres R. specie orationum et carminum scena polluantur] Verba non bonæ nec expeditæ sententiæ. Neque enim concessio esse potest. Censeo particulam *ut* excidisse: qua reposita nectantur superioribus: *Principe et Senatu auctoribus: qui non modo licentiam vitiis permiserint, sed vim adhibeant, ut Proceres Romani, &c.* Aut mutandum: *Proceres Romanos sp. or. &c. scena pollui*. Acidalius.

Cæstus assumant] Servius in Æn. v. ait, *Cæstum*, per diphthongum, pugilum arma significare. De Cæstu plura l. XVI. *Lupanus*.

An justitiam augurii] Vitium; cui medendo impar ego. *Lipsius*.

Justitiam augurii] Faërnus me hujus mendi admonuit: lego igitur, *jus augurum*. Vertranius. Faërnus reponebat: *An jus augeri, et decurias equitum, &c.* Ursinus. Corruptissimus locus: cui medendo se imparem Lipsius simpliciter fatetur, qui in prima edit. conjecit: *justitiam augeri*. Ego sanare posse videor, sed audaci medicina. Omnino quidem hæc trahenda ad equites illos, quos conscriptos supra memoravit ad celebrandos in scena plausus Nerone cantante. Ii *Augustani* vocati: quod nomen hic librariorum ignorantia an oscitantia interpolatum prius hoc modo, *Anjustitiam*: pro quo mox deinde hæsitantes alii scripserunt, *augurii*, donec receptum in textum utrumque. Nam mihi non dubium, quin vera scriptura sit *Augustanos*. Sed totus locus etiam porro sic emendandus: *Augustanos* (ironia est, sine interrogatione) *et decurias eq. egregie judicandi munus expleturos, si fractos sonos et dulcedinem vocum perite edidissent*. De his supra: 'Tuncque primum conscripti sunt equites Ro. cogn. Augustanorum.' Sueton. de iisdem, sed paullo aliter, Ner. 20. *Acidalius*. Securus corruptionis hæc attrecto. Res Romana stabat legibus et armis. Virg. Æn. VI. 'pacique imponere morem, Parcere subjectis et debellare superbos.' Hinc spectaculis detrahentes dicunt, his utraque pessum ire; de armis: *nisi ut corpora quoque nudent, et cæstus assumant, easque pugnas pro militia et armis meditentur*: de legibus: *an justi-*

tiam auguris, et decurias eq. egregium judicandi munus expleturos? leges enim divina humanaque complectuntur. Chrysipp. de legib. ὁ νόμος πάντων ἐστι βασιλεὺς θείων τε καὶ ἀνθρωπίνων πραγμάτων: i. *Lex est omnium divinarum humanarumque rerum regina.* Recensent vero patricios ac equites, quod hos Nero præcipue scena dehonestavit, quodque hi tunc temporis humani divinique juris judices erant. Cæterum *justitia* pro *jure:* πρωτότυπον ἀντὶ τοῦ παραγωγοῦ. Ulp. l. I. DD. de just. et jur. 'Juri operam daturum prius nosse oportet, unde nomen juris descendat: est autem a justitia appellatum:' idque noster fecit Thucydidis auctoritate l. I. καὶ ἐλθόντων τῶν πρεσβέων ἀπὸ τῆς συμμαχίας: ubi Scholiastes, ἀντὶ τοῦ ἀπὸ τῶν συμμάχων. Nostri eadem, 'ignaviam, et vana ingenia.' Adde si placet: 'ibi concessam dictitans nobilitatem.' Sed nihil opus circuitione: audi Virgil. unde noster sibi sumpsit Æneid. lib. I. 'O Regina novam cui condere Juppiter urbem, Justitiaque dedit gentes frenare superbas.' Hæc Æneas, quo vidente ipsa 'Jura dabat legesque viris.' Optime *frenare* quia jura vinculum, ne in flagitia ruamus. Consentaneum est igitur eos sic dixisse: an proceres, id est patricios, curatius executuros, quæ pertinent ad augurii jus, an equites quæ ad munus judicandi? *Salinerius.* Vere vitiosus locus; atque ego vereor, ne temeritatis arguar, qui desperatis manum adhibere audeam: tamen quid super eo divinaverim, non reticebo. Paulo supra dixit conscripsisse Neronem Romanos equites, cogn. Augustanorum. Ad hos derisionis causa fortasse alludit his verbis, quæ mihi sic corrigenda videntur: *An institutos Augustanos, et decurias equitum, &c.* certe non longe a vitiosæ scripturæ vestigiis. *Pichena.* Corrigo: *an peritiam augurii*, aut, *jus totum augurii.* Quasi diceret: num juventus Romana, postquam aures imbuerit peritia judicandi de modis numerisque cantus et de dulcedine vocum, melius tractabit scientiam auguralem, munia militaria, officium judicum? *Harlaus.*

Perite audissent] Alii, *edidissent.* Male: nam infra ait: 'nec cuiquam judici grave, aures studiis honestis et voluptatibus concessis impartire;' quæ verba ad hæc referuntur. *Pichena.*

Per diem concupiverit] Legam *concuperit.* Acidalius.

CAP. 21. *A Thuscis accitos histriones*] Nisi Tacitum sui oblitum velis; aut hic *ab Oscis* legendum est, aut supra IV. 14. 'Thuscum quondam ludicrum.' Sed potius inclinem, ut hunc locum corruptum dicam, cum histriones aliis quoque auctoribus Oscum spectaculum dicantur, ut Ciceroni Epist. fam. VII. 1. 'Non enim te puto Græcos aut Oscos ludos desiderasse.' Strabo lib. V. Osco sermone mimos agitatos fuisse scribit, cum gens ipsa defecisset. Hinc Atellanæ etiam fabellæ dictæ sunt, quod genus ludorum ab Oscis inventum prodit Livius VII. 2. et Valerius Max. II. 4. 6. qui tamen turbat, dum histriones Etruria accitos diserte affirmat. Sed videndum, num ita possit conciliari reliquis, ut dicamus non primum initium ludorum eorum respexisse, sed instaurationem. Nam, ut narrat Cluvius Rufus apud Plutarch. in quæst. Rom. 107. C. Sulpicio et L. Stolone Coss. pestem Romæ grassatam omnes ad unum scenæ ministros extinxisse: itaque alios requirentibus advenisse ex Etruria multos bonosque ejus rei artifices. Unde apparet id ludicrum ante etiam Romæ fuisse, quamquam nomine histrionum nondum recepto, cujus diversam originem iidem scriptores citatis locis adnotarunt, et Livius indicato capite qui tamen iis Coss. rem eam novam fuisse tradit, ut ita satis hæc obscura sint. *Freinsh.*

Ludos curatius editos] Germana Cornelii vox, non, *accuratius*, ex libris. *Lipsius.*

Ac ne modica quidem] *Immodica* legendum videtur: quæ videlicet excitari solebant Pantomimorum certamine. Supra I. 77. et XIII. 25. *Gronovius.*

Eloquentiæ primas partes] Farnesiano abest, *partes*, recte. *Lipsius.*

Eloquentiæ primas nemo tulit] Additum perperam fuerat in editis, *primas partes*, quam vocem abstulimus, cum a Flor. absit; et aliis, Lipsio teste. *Pichena.*

Græci amictus, quos per eos dies plerique incesserant] Ne admitte particulam *etiam*, quam Lipsius inserit, *Græci etiam amictus.* Orditur novam narratiunculam auctor, quæ nihil superioribus hæret. Porro pro *quos*, *queis* lege cum eodem; non quod probari etiam posse credidit, *quos per eos dies plerique ingesserant.* Acidal. Declino vestigia corrigentis. *Quos plerique incesserant;* conviciis scilicet; hæc ea de causa dicuntur, quod sub Nerone Græci habitus usurpatio, desuetudine vitio dabatur, postquam scil. Pompeius Græcos ludos Græcorum (ut reor) apparatu celebravit. Dio l. XXXIX. *Saliner.* Florentinus, *q° per eos dies:* unde, *quomodo*, legendum suspicor: quod alibi in eodem lib. observavi. *Pichena.* Scribo, *incessirant:* Quos, inquit, per eos dies toga posita gestatos plerique arguebant, jam vulgares tum erant, et sero reprehendebantur. *Gronov.*

Rubellius Plautus celebratur] Lego cum Mureto *celebrabatur.* Acidalius. Vulgo, *celebratur.* Sententia vero exigit, ut Mureto assentiar legenti, *celebrabatur.* Pichena.

Hunc illum numine Deum destinari credebant] Malim, *hinc illum.* Rhenan. Imo *hinc:* respondet ea vox voci *quia* quæ præcessit. *Grotius.* Quasi non alterum multo sit elegantius. Virgilius in quarto: 'Hoc illud germana fuit? me fraude petebas.' Petronius: 'hic est Cyclops ille et archipirata, cui vecturam debemus.' *Gronov.*

Consuleret sibi et turbis] Volebam, *sibi et urbi:* sed notat in Flor. legi *consuleret q̃ et urbis:* ex quo apposite Pichena, *quieti urbis.* Sed sic tamen prius illud deest, *sibi:* nec abeo a mea conjectura. *Lipsius.*

Consuleret quieti urbis] Vulgati, *consuleret sibi et turbis.* Vitium indicavit mihi Flor. in quo corrupte, *consuleret q̃eturbis:* unde facilis fuit emendatio. *Pichena.* Repugnat Lipsius passus ἀνθρώπινόν τι. Neque enim τὸ *sibi* vel Neronis vel Taciti oratio necessario requirit, ut si absit illud, manca vel vitiosa debeat putari. Posset id tenere locum, si constarent cætera. *Sibi et turbis* tolerari nequit: et arguitur ab antiqua manu, ex qua corrector indoctior fabricavit vulgatum, cum faciendum haberet, quod Pichena. Tum *consuleret urbi* quam laxum! at *consuleret quieti urbis* tale, nihil ut possit expressius aut definitius. *Gronov.*

Aquæ Marciæ] Vera lectio: frustra turbant libri, qui partim, *aquæ marginæ*, partim, *morgio*, referunt. *Lipsius.*

CAP. 23. *Ad occupandum Tigranocerta*] Scripsimus *ad occupanda Tigranocerta.* Rhenan.

CAP. 24. *Carne pecudum propulsare*] Addo, *carne paucarum pecudum.* Non enim ad ultimam necessitatem redactus videri potest exercitus, qui ovilla se sustentat, sed qui ovilla exigua. Modus exiguus debilitabit eum inter graves labores. *Harlæus.*

Alterum impetu captum] Vox addita, auctore Vatic. *Lipsius.*

Improvisum periculum vitarit] Inserenda mihi particula videatur, *vix vitarit.* Acidal.

CAP. 25. *At præsidium regium*] Volumen regium habet, *At præsidium legerat.* Forte, *At præsidium alterum.* Rhenan.

Quod ferox juventus clauserat] Muret. notavit; *clausa erat*. Accipio: sed addo, præpositionem etiam addendam, *in quod ferox juventus clausa erat*. Acidal. Muretus legit, *quo f. j. clausa erat*. Alii, *quo f. j. se clauserat*. Sed fortasse communis lectio se recte habebit, si accipiamus, *præsidium*, pro ipsis regiis castris, quæ clausa essent, id est, munita ac firmata a feroci juventute. *Pichena*.

Demum irrumpentium armis cessere] Addunt Flor. et Ven. *demum et irrumpentium*. Pichena.

CAP. 26. *Spem belli amittere coëgit*] Melius, *mittere*. Acidal.

Additum et præsidium] Sic Flor. et magis ex more Taciti. Vulgo, *additum etiam præsidium*. Pichena.

Et quo facilius novum regnum tueretur, pars] Hæc quoque distinctione potissimum laborare contendo, non enim pars Armeniæ aliis regibus tradita, ut Tigranes novum regnum facilius tueretur, nec etiam ideo profecerit, sed in præmium navatæ operæ: relata autem verba ad superiora pertinent, hoc ordine atque scriptura: *Additum et præsidium, &c. duæque equitum alæ quo facilius novum regnum tueretur. Pars, &c.* Ita se res habet, ad continendum regnum novum atque turbidum adhuc copiis et viribus opus. Vide locum parallelum XXV. 15. quem ideo notavi: et infra XV. 4. 3. et 5. *Freinsh.*

Pars Nipolique et Aristobolo] In volumine regio tantum est, *Nipuli et Arist.* Quid si legas, *pars populi Aristobulo atque Antiocho parere jussæ sunt?* Rhenan. Lipsii prim. edit. conjicit, *Ut cuique finitima Arsinoë, Polemonique et Aristobolo*. Sed latet omnino nomen alicujus regis, sed non in sola voce *Nipolique*, verum hanc præcedente etiam *pars*: quæ per se nihil orationi confert, imo etiam turbat, nisi ex hac simul et sequenti nomen confletur ignoti regis: quod esse *Thrascypolique* Lipsius censuit, nec me judice a vero abhorret. Nam mutilum locum nequaquam esse puto. Perfectus enim ita sensus: Armeniæ pars Thrascypoli, Aristobolo, et Antiocho, ut quæ cuique finitima, data: reliqua tota nimirum Tigrani permissa. *Acidalius*. Multa regum nomina apud omnes perierunt: quædam uni alterive tantum dicuntur, ita ut forte *Nipolis* iste soli Tacito memoratus est: quapropter non dicam maculas hic irrupisse: immo μεταξυλογία (quam etiam parenthesim dicunt) vulgata sic juvem: *Pars Armeniæ ut cuique finitima (pars Nipolique et Aristobolo atque Antiocho) parere jussæ*. Τὸ *jussæ* ex mera significatione rei: nam in plures partes Armenia tunc divisa Thucyd. ὁ δῆμος ἐν πολλῇ πρὸς ἀλλήλους ἔριδι ἦσαν· i. *populus autem Syracusanorum multum invicem contendebant*. Ad quæ Halicarnasseus: προθεὶς γὰρ ἑνικὸν ὄνομα τὸν δῆμον, ἀπέστρεψε ἀπὸ τούτου τὸν λόγον ἐπὶ τὸ σημαινόμενον πρᾶγμα· i. *præposito enim singulari nomine populum, convertit orationem ad rem significatam*. Eadem poëta: 'Pars Scythiam, et rapidum Cretæ veniemus Oaxem.' Verum non parum turbat illa prima conjunctio *Nipolique*. Tu tamen haud ignoras conjunctiones magnum quid facere in compositione. Phaler. οἱ μὲν σύνδεσμοι τὴν σύνθεσιν μεγαλοπρεπῆ ποιοῦσι· i. *conjunctiones autem structuram magnificam reddunt:* scisque τὴν μεγαλοπρέπειαν nostro in deliciis esse; cujus Thucydides ejusmodi commodavit: ἀφικομένων τῶν τελευταίων πρεσβέων ἐκ Λακεδαίμονος, Ῥαμφίουτε, καὶ Μελησίππου, καὶ Ἀλησάνδρου. Sed quid moror externa? Terent. Adelph. 'quod mihique, heræque, filiæque herili est.' Tac. Ann. I. 1. 'Dum Augustus ætate validus, seque et domum et pacem sustentavit.' *Saliner*. Bene videntur a Lipsio restituta *pars Armeniæ ut cuique finitima, Trascypolique, &c.* Freinshemius. At ego divinabam: *Pars Armeniæ, ut cui-*

que finitima, Pharasmani Polemonique et Aristobulo atque Antiocho parere jussa sunt. Iberus est Pharasmanes jamdudum per filium Rhadamistum insidiatus fratris Mithridatis regno, Armeniæ: unde cum absterreretur a Romanis, partim ut horum gratiam mereretur, partim proprio metu filium interfecit, et ex eo adversus Tiridatem Corbuloni militavit. Vide nostrum l. XII. 44. &c. Item l. XIII. 37. ubi et mentio de Antiocho, quemadmodum sæpius alibi. Polemo notissimus rex Ponti, Josepho Κιλικίας, Ant. II. 56. et Hist. III. 47. commemoratur. Aristobulus XIII. 7. Josephus XX. 5. Τὴν Μικρᾶς Ἀρμενίας προστασίαν Ἀριστόβουλος, Ἡρώδου τῆς Χαλκίδος βασιλέως παῖς, ἀπὸ Νέρωνος ἐγχειρίζεται. *Gronov.*

In Syriam abscessit] Ita emendavit Lipsius. Male antea, *accessit*. Pich.

CAP. 27. *Puteoli jus coloniæ et cognomentum a Nerone adipiscuntur*] In Italiæ regione Campania, Cumæorum emporium Dicæarchia, sic ab justo imperio dicta fuit, ubi deinde Puteoli colonia: de qua Livius l. XXXIV. Facit ex marmore Puteolano sic exscriptum, 'ab. colonia, deducta. anno. XC. N. Fusidio. N. F. M. Fullio. duo vir. P. Rutilio. Cn. Mallio. Coss.' a quibus retro ducta ratio cum Livio aptissime convenit: adeo ut nulla jam occasio dubitandi apud Velleium superesse videatur, ubi de M. Fulvii Nobilioris, Cn. Manlii Volsonis consulatu tractans, priore lib. sic habet: 'Eodem temporum tractu, quamquam apud quosdam ambigitur, Puteolos Salernumque et Buxentum missi coloni.' Fuerat autem Puteolos ante quinquennium colonia deducta, quam Fulvius et Manlius gererent una consulatum. Sane si Romana colonia Puteoli, uti profecto est, non satis scio, quid causæ sit, cur jus coloniæ et cognomentum a Nerone adipisci voluerit. Cum præsertim id ademptum Puteolanis minime constet. Verum liber de Coloniis: *Puteoli colonia Augusta, Augustus deduxit, &c.* Quæ ita quoque scripta legit Volaterranus Geographiæ l. VI. at Alciatus sic retulit, 'Puteolis col. Augusta. Augustus Nero deduxit.' Ego ex Lud. Miræi chirographo produxi, quæ mihi sunt: et verendum ne quisquis auctor illius libelli fuerit, *Augusti* vocabulo potius Octavium intellexerit, quam Neronem; illum enim idem ita sæpe, hunc *Neronem* vel *Claudium* vel *Cæsarem* frequenter nominat. Quo magis putem Alciatum hujus nomen addidisse de suo. Quod si Cæsarianis militib. Puteolanus ager assignatus est, ne possessorib. ademptus dicatur, infrequentiæ locorum subventurum novis legibus novam coloniam deduxisse Augustum probabile est; cum e veterib. colonis nemo superstes foret, qui jus Rom. civitatis ex lege coloniæ veteris habuisset. Sed si res ita se habet, Puteolis colonia Augustalis est: quid igitur sibi voluit, cum jus coloniæ et cognomentum a Nerone postulavit? circa dubitationem hanc tollendam deficit ingenium. Potuit enim coloniæ jus petere vicus, municipium: colonia non debuit: nisi ejusmodi esset, quæ ut ait Ulpian. I. de Censibus, 'nihil præter coloniæ nudum nomen haberet.' At vix est ut in Italia fuerit colonia, quæ jus, ne dicam coloniæ, Italicum non habuerit. Subtiliores viderint: neque enim me pudet in re præsertim non protrita illud nescire confiteri. De cognomine tentari potest, fueritne ut *colonia Agrippina*, sic *colonia Neroniana*: qualiter Veronæ inscriptum legimus, 'Colonia. Augusta. Verona. Nova. Galliana. Valeriano. II. et Lucillio Coss.' *Vertran.*

Veterani Tarentum et Antium adscripti] Lectio codicis veteris, *Veterani Tarentum asscripti.* Rhenanus. Corvinianus liber *Antii* non meminit: sed vulgaris lectio Tranquillum fau-

torem habet, ubi de Nerone inquit: 'Antium coloniam, &c.' *Vertran.*

CAP. 28. *A privatis judicibus ad Senatum*] * In Excurs. C. atque illinc lucem istis pete. *Lipsius.*

Favore enixus] Quidam libri, *opibus enixus.* Lipsius.

Vibii Crispi fratris opibus enixus] In vet. cod. legitur, *fratri sororibus enixus.* Lego, *Vibii Crispi fratris honoribus enixus.* Rhenan. Vulgo, *fratris favore enixus.* Flor. mihi viam ad emendationem aperuit. In eo enim corrupte, *frisoribus:* unde restitui, *fratris opibus:* idque clare scriptum reperi in alio recentiori Ms. quem deinde contuli, et est phrasis Tacito usitata: ut supra l. II. 'pulsus haud multo post Hermundurorum opibus:' et alibi pluries. Sic Liv. lib. v. dixit, duos tribunos pl. creatos, 'haud dubie patriciorum opibus.' *Pichena.*

CAP. 29. *Successor Veranius*] Ita in libello de vita Agric. Male vulgo, *Verannius.* Pichena.

Silvas populatus] Emendo, *Siluras populatus;* cum ea enim Britanniæ gente tunc maxime bellum. Consule Tacitum, l. XII. *Lipsius.*

Silvas populatus] Meo periculo repudia *Siluras.* Tò enim *populari Silvas* nil aliud est, quam Britannos populari, qui Silvas incolebant. Tac. in Agric. 'Veniunt a lateribus suis extrusi.' Et, 'nam ut superasse tantum itineris, Silvas evasisse.' Hæc de Agricola, qui (ut Veranius) morte prohibitus non est, quin bellum ulterius proferret: immo cæsis fortissimis in Silvis, cæterisque tandem profligatis, aperuit Caledoniam. 'Quomodo Silvas' (alloquitur milites, et simillima comparatione in hostes accendit) 'saltusque penetrantibus fortissimum quodque animal robore, pavida, et inertia ipso agminis sono pelluntur, sic acerrimi Britannorum jam pridem ceciderunt, reliquus est numerus ignavorum, et metuentium.' Cæsar l. v. 'Cum Silvas impeditas, vallo atque fossa munierunt.' Strab. l. IV. πόλεις δ' αὐτῶν εἰσὶν οἱ δρυμοί, περιφράξαντες γὰρ δένδρεσιν καταβεβλημένοις εὐρυχωρῆ κύκλον, καὶ αὐτοὶ ἐνταῦθα καλυβοποιοῦνται: i. *Eorum autem civitates silvæ sunt: circumsepientes enim arboribus dejectis latum ambitum, et ipsi tuguria sibi ponunt.* Saliner. Emendavit Lipsius ex Tacito ipso. Corrupte vulgo, *Siluas.* Pichena.

Supremis testamenti verbis] Glossematium est τὸ *verbis:* et statim, *subjecturum ei provinciam fuisse,* lego: capioque Britanniam ipsam quæ nondum perdomita. *Lipsius.*

Supremis testamenti verbis ambitionis manifestus] Lipsius τὸ *verbis* delet: ego cum Mureto etiam *testamenti.* Leg. *Supremis ambitionis manifestus.* Id est, fine vitæ. Lib. XII. 'Ne admotus supremis Claudius, et dolo intellecto, ad amorem filii rediret.' *Acid.*

Breve littus] Non profundum. *Ferrettus.* Delenda plane vox *litus,* Mureti etiam judicio; quam Lipsius prim. edit. abfuisse testatur a suis libris: et quidni, ait, *Breve,* sic dicamus, ut *brevia maris?* Mirum cur hoc postea spreverit. *Brevia* enim hic omnino Tacitus intelligit. *Acidal.*

CAP. 30. *Crinibus dejectis*] Forte an melius *disjectis* vel *rejectis.* Acidal.

Perculere milites] Ita Flor. nam sequitur, *præberent.* Vulgo, *militem.* Pichena.

Præsidium post hæc impositum victis] Reposuimus, *vicis.* Rhenan. Concordant Flor. et Ven. in voce *victis.* Vulgo, *vicis.* Pichena. Rectius, *vicis.* Sic appellat, quæ habebant pro captu gentis oppida. *Vici* Marsorum Annal. I. 50. Adde quæ scripsimus Observ. I. 20. *Gronov.*

Cruore captivo adolere aras] De hac Britannis, Gallis, Germanis, communi immanitate, dicam ad libellum De Moribus Germaniæ. *Lipsius.*

CAP. 31. *Longa opulentia clarus*] Nihil opus refingere vocem *longa.* Ita enim vocat opes multo tempore coacervatas. Sic supra, XII. 29. 'Vis innumera Ligii aliæque gentes advan-

tabant, fama ditis regni, quod Vannius triginta per annos prædationibus et vectigalibus auxerat.' *Gruter.*

Uxor Boodicia] Mox proprium hujus nomen erit, *Boudicea*, quæ Dioni et Xiphilino *Baudaica*, et Cornelio in Agricola *Voadica:* adeo in nomine barbaro jure Latii donando, non auctores inter se dissimiles tantum, sed ipse Tacitus sui dissimillimus est. *Vertran.* Addidi vocem, *ejus*, licet non necessariam, quia in Flor. extat: *uxor ejus Boudicea.* Pichena.

Commotis ad rebellationem Trinobantibus] Sic Flor. vulgo, *ad rebellionem:* proba enim vox *rebellatio*, et a Valerio Maximo non semel usurpata. *Pichena.*

Servitio assuefacti] Scripta veraque lectio, *servitio facti.* Lipsius.

Nondum servitio facti] A Flor. etiam confirmatur verbum, *facti.* Vulgo, *assuefacti.* Sic Cic. Off. l. I. 'Neque enim ita generati a natura sumus, ut ad ludum et jocum facti esse videamur.' Livius l. I. 'factus ad imitationem stultitiæ.' Tacitus etiam infra eodem lib. 'factus natura et consuetudine exercitus.' *Pichena.*

Templum divo Claudio] De eo Seneca in Menippæa: 'Parum est quod templum in Britannia habet, quod nunc [lego, *hunc*] barbari colunt et ut deum orant.' Quod in Tacito est, *ara dominationis*, libenter scripserim, *arra:* quasi id templum pignus et arrabo æternæ servitutis. Quamquam et aras sane habuisse Claudium in Britannia fateor: Poëta ejus ævi ad ipsum: 'Oceanusque tuas ultra se respicit aras. Qui finis mundo est, non erit imperio.' Nec tamen hic in Tacito, Templum ideo dixeris Aram. *Lipsius.*

CAP. 32. *Feminæ in furore turbatæ*] Faërnus legebat: *feminæ in furorem turbatæ.* Ursinus.

Externosque fremitus] Legerim, *externos quippe fremitus.* Acidal.

Notam esse subversæ coloniæ] Vitio non assignem τὸ *subvertendæ* doctissimi viri castigationem: verum vulgata non deleo, nisi cum jam fuerit conclamatum. *Subversæ* pro *subvertendæ*, ut ἀπωλόμην loco ἀπόλλυμαι· quia ἐναργέστερον αὐτῇ τῇ συντελείᾳ ἐστί· i. quia evidentius est propter ipsam perfectionem, ut ait Phalereus. Plaut. Pœn. 'jam hercle tu peristi, nisi illam mihi tam tranquillam facis, Quam mare est olim cum ibi alcedo pullos educit suos.' Noster de Messalina adhuc viva: 'suadebat ne percussorem opperiretur, transisse vita.' Vel malus ille dæmon, simius (pro viribus) prophetarum, usurpat eosdem dicendi modos. Illi enim, 'filia Babylonis vastata,' Psal. CXXXVIII. de Babylone a Dario Medo et a Cyro Persa vastanda. Ad hanc faciem quoque fœmina illa sapiens verba facit cum Joab Davidis duce: 'ecce caput ejus projectum ad te,' 2. Reg. XX. Loquitur de Seba, qui nondum fuerat capite truncatus. *Salinerius.* Muretus mutaverat, *visamque speciem mæstam subversæ coloniæ.* At Lipsius ex Dione, *visamque ædium speciem in æstuario notam esse subvertendæ coloniæ.* Ex eisdem Dionis verbis liceat et mihi nulla insigni mutatione proxime ad vestigia vulgatæ lectionis rescribere: *visamque speciem in æstuario, nomine Tamesa, submersæ coloniæ:* quod etsi plane cum Dione non consentit, Tacitum tamen sic scripsisse ego non dubito. *Acidalius.*

Manus, tutela templi freti. Et impedientibus] Apparet ex hac distinctione, sensum auctoris hactenus assequutos non esse editores, alias enim sic interpunxissent: *manus. Tutela templi freti, et impedientibus, &c.* nimirum duæ caussæ proponuntur negligentiæ et incuriæ veteranorum istorum, quarum singulæ singulis effectibus respondent: *neque fossam aut vallum præduxerant*, nempe, *tutela templi freti: neque motis senibus, &c.* nempe *impedientibus qui occulti rebellionis conscii consilia turbabant.* Freinshemius.

Qui occulti rebellionis conscii consilia

turbabant] Sic Flor. Male vulgo, *occultæ rebellionis:* nam rebellio non jam occulta erat, ut ex superioribus patet, sed conscii. *Pichena.*

Fossam aut vallum produxerunt] Scripsimus, *præduxerunt*. Item paulo post, *in Galliam transiit*. Rhenanus.

Neque motis senibus] Faërnus restituebat legebatque, *Neque amotis senibus*. Ursinus.

Restitit: quasi media pace incauti] Puto inserendum: *restitit. Ita quasi media pace incauti.* Acidalius.

Pæto Ceriali] Scribe, *Petilio*. Ita enim statim dicitur: estque ille qui bellum Germanicum sub Vespasiano administravit. *Lipsius.*

Petilio Ceriali legato legionis nonæ] Ita reposui, monente Lipsio, et historia ipsa. Vulgo, *Pæto Ceriali:* nam et paulo infra ait, 'temeritatem Petilii coërcitam.' *Pichena.*

Cap. 33. *Medius inter hostes*] Emendavimus, *medios inter hostes*. Rhenan.

Copia negotiatorum, et commeatuum maxime celebre] Ex Flor. ita restitui. Vulgo, *commeatu*. Pichena.

Quin daret profectionis signum, et comitantes in partem agminis acciperet] Et sententia, et orationis structura melior erit, si cum sequentibus ita hæc nectuntur: *quin d. p. signum. Et comitantes in partem agminis acceperat.* Acidalius.

Omissis castellis præsidiisque militarium] Corrigit Muretus, *militum:* ego mallem *militaribus*. Forte scriptum erat *militaribus*, unde facilis error. *Pichena.*

Quod uberrimum spoliant] Reponit Lipsius scriptam lectionem, *et defendentibus intutum*. Recte: at sequentia per me, inquit, in mendo manent. Etiam præcedentia, o bone. Nos totum locum sic persanamus: *quod uberrimum spoliantibus, et defendentibus intutum, læti præda, et aliorum segnes, petebant.* Clarissima elegantissimaque sententia. Vox *segnis* eodem modo usurpatur l. xvi. 'Inquies animo, et occasionum haud segnis.' *Acidalius.*

Et deferentes in tutum] Repone lectionem scriptam, *et defendentibus intutum:* quæ in prima recensione, mea culpa, me fugit. Cetera etiam Mercerus ingeniose sic concinnat: *quod uberrimum spolianti, et defendentibus intutum, læti præda et aliorum segnes, petebant.* Alacres ad prædam, segnes ad cetera. Mihi tamen probaretur, *et laborum segnes.* Lipsius.

Et deferentes in tutum, læti præda, et aliorum insignes petebant] Possumus absque castigationibus hæc interpretari. Barbari Verulamium populantur præsidiis non firmatum, spoliisque depositis in loca tutiora, sese accingunt ad municipia ejus generis diripienda, læti copia prædæ et clarissimi Britannorum ob tot felices eventus. Sic inter Germanos Frisii post cædem Romanorum Ann. l. iv. 'Clarum inde inter Germanos Frisiorum nomen dissimulante Tiberio damna, ne cui bellum permitteret.' At positivum pro superlativo accipiendum est, ut contra fit. Plutarch. in Hom. πότε δὲ τὸ ὑπερθετικὸν ἀντὶ τοῦ ἁπλοῦ, ὡς τὸ δικαιότατος κενταύρων: i. *aliquando superlativum pro simplici, ut istud, justissimus centaurorum.* Sane Plautus id usurpat vice comparativi. Mostell. 'speculo claras; clarorem merum.' Vel *insignes aliorum* pro *insignes aliis:* nempe gloria famaque fusæ legionis, totque successuum. Tertull. de Pall. 'Physconem et Sardanapalum tacendum, qui nisi insignes libidinum alias reges nemo nosset:' quæ Tertulliana mutuavi a doctiss. viro. Ad ultimum adtexere libet τὸ μεγαλοπρεπὲς hic a Tacito neglectum non fuisse, *spoliant*, deinde *petebant*. Exemplo Thucydides sit l. iii. qui dicto ἐλειποψύχησατο: i. *animi defectu captus est:* non addit, καὶ ἔπεσεν: i. *cecidit:* sed καὶ πεσόντος αὐτοῦ: i. *eo cadente* quod (ait Demetrius) πολὺ μεγαλειότερον, ἢ εἴπερ τῆς

αὐτῆς πτώσεως ἔφη, ὅτι ἔπεσεν: i. multo magnificentius, quam si eodem casu dixisset quod cecidit. *Salinerius.* Locus varie habitus et emendatus. Ergo nihil aliud nisi puram Flor. cod. lectionem reposui: *quod uberrimum spoliant et defendentibus intutum,* sublatis, quæ in libris editis irrepserant. Mercerus acute et vere. *Pichena.*

Et aliorum segnes] Hæc est correctio Merceri Lipsio pariter atque Pichenæ laudata: quanquam Lipsius mallet; *et laborum segnes.* Alii vitiose; *et aliorum insignes.* Freinshem.

Occidisse constitit] Flor. *cecidit.* Pichena.

Tanquam reddituri] A doctissimo viro habemus *reddituris.* Sed a vulgatis non divellor: *dare* enim *supplicium* alicui est pœnas luere. Terent. Eun. 'et te ultro accusabis et ei dabis ultro supplicium.' Heaut. 'Interea usque illi de me supplicium dabo.' Quis igitur erit impedimento, ne accipiamus *reddituri* dandi significatione? Id vel IC. fecere, quibus est cordi proprietas verborum: 'Hæres meus damnas esto L. Titio Stichum servum meum reddere. Cascellius ait deberi: neque id Labeo improbat, quia qui reddere jubetur, simul et dare jubetur.' Quam Plauto quoque præcipue debemus: Trinum. 'Non ego illi argentum redderem? M. non redderes.' Cæterum ex illis verbis *damnas esto* disce, quam proprie et signanter Virgilius locutus sit, 'damnabis tu quoque votis.' *Salinerius.* Assentior Lipsio legenti *reddituris.* Mureto non possum, qui aliquo item sensu sed a Taciti, ut opinor, diverso notaverat: *tanquam redemturis supplicium, ac præterita interim ultione fest.* Lipsius prima edit. conjiciebat etiam *redemturi.* Acidal.

Cap. 34. *Quartadecima legio cum vexillariis vicesimariis*] *Vexillariis vicesimanis.* Acidal.

Cap. 35. *Sed tunc non ut tantis majoribus ortum*] Videndum an legi debeat: *Se tunc non ut, &c.* nam fieri potest, ut illud *set,* quod ita scribebant antiqui pro, *sed,* ex prima litera sequentis verbi *tunc,* factum sit. *Ursinus.* Muretus inserit, *sed se tunc.* Recte. Estque tum alius denuo versus, *Sed se tunc non ut tantis majoribus ortam.* Acidal. Hæc ut sana transeunt: nec movent quidquam aut mutant eruditi. At locus palam mendosus est. Quid enim sibi hic vult *sed tunc?* Omnino legendum est: *Se nunc, non ut tantis majoribus ortam, &c.* Hoc vult: Non esse novum Britannis sub fœminarum ductu bellare, cum Britanni sexum in imperiis non discernant: non tamen se nunc in bello præire aliis ac præesse, tam ut reginam, tantis ortam majoribus, et pro regno pugnaturam, quam ut unam e vulgo, plebeio homini non ferendis contumeliis ac injuriis affectam a Romanis. Quæ oratio inprimis facit ad augendam invidiam in Romanos, et plus habet gravitatis. *Boxhornius.* Nodum in scirpo. *Gronovius.*

Cap. 36. *Ne Suetonius quidem*] Paulini Suetonii Bundaciæque reginæ orationes ad milites extant apud Xiphilinum ex Dionis Nerone. *Vertranius.*

Spernerent sonoras Barbarorum] Vatic. *sonores:* atque ita scripsisse Tacitum pertendo. Alibi: 'sonorem alterius prœlii non audirent.' *Lipsius.*

Ut spernerent sonores barbarorum] Ex Vat. restituit Lipsius priscam vocem, *sonores,* mutatam in, *sonoras,* et Florentinus consentit. *Pichena.*

Quod modica manu, universi exercitus famam adipiscerentur] Prorsus mihi persuasi Tacitum scripsisse, *quod modica manus universi exerc. f. adipiscerentur.* Acidal.

Ut certus eventus] Quod alibi, *eventi,* legimus. *Ferrettus.*

Cap. 37. *Propius suggressus hostis certo jactu tela exhauserat*[An, *certo,* id est, constituto? Potius dubito,

num sit legendum, *incerto jactu*. Mens enim Taciti est ostendere, barbarorum tela frustra exhausta, atque omnia fere in irritum jacta. Idque vel ex eventu prœlii discas, cum circiter octoginta millia Britannorum in ea acie ceciderint, Romanorum vero ferme quadringenti. *Pichena*. Non videtur percepisse mentem autoris Vir Eruditus, qui *incerta* substituit, atque hæc ita exponit, quasi de hostium telis intelligenda essent: quod ne ista quidem sinant, *propius suggressus hostis*. Sensus ergo est, &c.* *Freinshemius*.

Velut cuneo erupit] Fecimus, *ut cuneus erupit*. Rhenanus. Vocem, *cuneo*, reposui, veterum librorum consensu, præsertim Vat. et Florentini. Vulgo, *cuneus*. Pichena.

Cap. 38. *Cohortes alæque*] In prioribus edit. hæc dirimebantur a præcedentibus, non sine damno sententiæ, cui hac distinctione lucem addidi: pendent enim hæc omnia ab istis verbis 'quorum adventu:' quæ ideo a prioribus puncto majori divelli cupiam. *Freinshemius*.

Incuriosos, et omni ætate ad bellum versa] Casuum varietas hæc adduxit in maculæ suspicionem; sed quam bene Thucydides dicat l. III. τοῦ τε χωρίου τὸ δυσέμβατον ἡμέτερον νομίζω, ὃ μενόντων ἡμῶν σύμμαχον γίγνεται· ὑποχωρήσασι δὲ καὶ χαλεπὸν ὂν, εὔπορον ἔσται μηδενὸς κωλύοντος: i. *asperitas autem loci est in rem nostram: nam ea nobis resistentibus pro nobis militabit; cedentibus vero licet difficilis, facilis erit nemine prohibente*. Latine eadem casuum diversitas discerni non potest: at a secundo ad tertium transitur, μενόντων, ὑποχωρήσασι. Erit autem sensus: Britanni laborabant inopia commeatuum, quod erant suopte ingenio alieni ab agricultura, et ea tempestate omnes arma induerant, unde serendi neglectus. *Omni ætate ad bellum versa* Græci dixissent πανδημεί. Non temere igitur *incuriosos et omni ætate ad bellum versa*. Salinerius. *Serendis frugibus incurioso hoste*, ea indubie vera lectio. *Acidal.*

Gentesque præferoces tardius ad pacem inclinant: quia] Hæc aliter scribe et distingue: *sibi destinant: gentesque p. t. ad p. inclinabant, quia, &c.* Acidal.

Simul in urbe mandabat] Correximus, *Simul in urbem mandabat*. Rhenanus.

Nullum prœlio finem] Ἀκύρως. Legerim, *bello*: aut certe, *præliorum*. Lipsius.

Nullum prœlio finem expectarent] Non ἀκύρως *prœlio*, verum pro ea pugna, qua *octoginta millia Britannorum cecidisse tradunt*. Tot enim occidione sublatis, quid restabat nisi ut cæteri se suaque Romanis permitterent? quæ res finis prælii bellique penitus fuisset. Quapropter Julius Classicianus Suetonio discors, adversus eum *scribebat: deditionem minime futuram, propter sævitiam et superbiam legati: proinde si eam desiderent, Suetonio a se esse succedendum, qui mollibus consultis hostes alliceret: 'disperseratque novum legatum opperiendum esse, sine hostili ira, et superbia victoris, clementer deditis consulturum.' Vel *prælio* usurpative pro *bello*, ut *bellum* pro *prælio*. Noster, 'quibus tam anceps belli fortuna quamvis prospero fine equites afflictaverat.' Dicuntur de pugna inter Flavianos, postquam bellum inter eos non est exstinctum. Homer. Iliad. l. III. Ἤλυθες ἐκ πολέμου· ὡς ὤφελες αὐτόθ' ὀλέσθαι, Ἀνδρὶ δαμεὶς κρατερῷ: i. *Venisti e bello, utinam illic periisses, a viro domitus forti*. Helena increpat Alexandrum, quod singulari pugna ignaviter cum Menelao certavisset. *Salinerius*. Scio quidem uno alteroque loco irrepsisse in Tacitum *prælium* pro *bello*; sed et id exturbatum statim, ceu minus legitimum, etiam scio: quare heic faciendum, aut rescribendum, *nullum præliorum finem*. Sane *prælium* auc-

tori aliud a *bello*, aliquoties ipsemet indicat; ut cap. 30. de morib. Germ. 'Alios ad prælium ire videas, Cattos ad bellum,' et alibi. *Gruterus.*

Cujus adversa pravitati ipsius] Iniquam conditionem ducum! Ab hac injusta imputatione Carthaginienses non abhorruere: at Pericles ab ejusmodi barbaria remotos esse voluit Athenienses: ita enim dicit ad invidiam declinandam ob morbum divinitus immissum: Immerito ea de re vobis odio sum, Thucyd. l. II. εἰ μὴ καὶ ὅταν παρὰ λόγον εὐπράξητε, ἐμοὶ ἀναθήσετε: i. *nisi etiam quando res inopinato succedunt, id mihi acceptum fertis.* Felicitatis vos me auctorem vestræ non facitis, qui itaque mihi mala vestra imputare libet? *Saliner.*

Ad fortunam Reip.] Budensis codex: *Ad fortunam ipsius referebat.* Rhenanus. Quorsum hic addi opus vocem *Reip.?* Ego sane quia in Romana edit. *prospera fortunæ*, nec satis concinna lectio, *referre fortunæ* vel *pravitati;* scribendum conjicio, *prospera fortunæ accepta referebat.* Modius Epist. 5. Novantiq. *Pravitati ipsius, prospera fortunæ Reip. referebat.* Acidalius.

CAP. 39. *Cognita libertorum potentia*] In Budensi codice est, *libertinorum.* Rhenanus.

Detentusque rebus gerundis Suetonius] Faërnus legebat: *Demotusque rebus gerundis.* Ursinus.

Qui post paucas naves in littore, remigiumque in iis amiserat] In volumine regis Corvini, non est pronomen *qui*, et pro *post paucas* legitur, *perpaucas.* Proinde locum sic restituimus. *Detentusque rebus gerundis Suetonius, qui perpaucas in littore naves remigiumque in iis amiserat, tamquam durante bello, &c.* Rhenanus. Muretus *quamquam.* Recte. Sed me etiam *post* illud torquet, cujus nullum usum hic video; vereorque ne paucula quædam alia eo loci desint. Tale forte quid, *quod hostium prædatu paucas, &c.* vel *quod tempestate paucas, &c.* Certum quid non video in tota ista parte. Etiam de quo litore loquitur? quomodo si naves amisit, remigium in iisdem amisisse dicitur? *Acidalius.*

CAP. 40. *Ejus propinquus*] In volumine regis Corvini est, *et propinquus.* forte, *ei.* Rhenanus. Legi cum Mureto, *Ei.* Idem.

Vicio Rufino] Exemplar Manuscriptum, *Vincio Rufino:* forte, *Vinicio.* Rhenanus. Scribe, *Vinicio.* Mercerus. Faërnus legebat, *Vinicio Rufino.* Non, *Vicio Rufino.* Ursinus.

Tabulariis quos memoravi] In tabulis scribebantur testamenta: ideoque *Primæ* sunt dictæ, et *Secundæ tabulæ;* inde *Tabularii* scriptores et obsignatores testamentorum: hoc est, testes: nam neque tunc tabellionibus utebantur, neque testamenta aliter, quam scriptura, conficiebantur. *Ferrettus.* Olim testamentum epistolamve scripturi stilo in tabulis incidebant, quibus cera superimposita, et has lino deinde obligabant, et demum tabulas ceratas obsignabant, uti Chrysalus Plauti Bacchidibus indicat. Inde, qui adhibitus a testatore literarum ignaro, testamentum scriberet, quive rogatus ab amico tabulas contractus exararet, *tabularius* ab Ulpiano dicitur: neque enim tum erant, ut nunc nimio plures sunt, qui tabulariam profiterentur. Ille sane modó Valerius Fabianus testamentum Domitio Balbo subjecturus, ita ac si ex illius rogatu tabulas scripsit, ideoque *tabularius* Cornelio, deinde ascitis testibus signandum obtulit. Quod ita sentio ne plurium manu scriptæ testamenti tabulæ videantur. Est igitur vitio repurgandus hic locus, et ita legendum, *Fabianus tabulariis quos memoravi, et aliis minus illustribus obsignat*, id est, falsum testamentum signat ipse, tum fraudis participibus signandum offert, quæ juxta solemnia juris accommodata, fit verisimile. *Vertranius.* Emendavit Lip-

sius ex Vat. cum antea corrupte legeretur, *tabulariis quos memoravi*. Idem videtur a Flor. confirmari, in quo apparet scriptum fuisse, *tabulasiis;* sed recentiori manu erasa litera, *s*, et repositum *tabulariis*. Pichena.

Lege Cornelia damnantur] Testamentariam intellige, ex qua falsi pœna deportatio est, bonis confiscatis, auctore Marciano, I. Vide L. Cornelia de falsis. *Vertranius.*

CAP. 41. *Perculit is dies Pompeium quoque Ælianum*] Sic veteres quos vidi, et ratio ipsa. Male vulgo, *Pompeianum*. Pichena.

Interim specie legum] Non satis scio cur *specie legum* Valerius Ponticus ad prætorem et non ad præfectum urbi reos falsi dicitur detulisse: est enim persuadens conjectura ex Ulpiani scripto de officio præfecti urbis, ab ipsa institutione Augusti, omnia crimina intra urbem admissa ad curam præfecti urbis pertinere: ejus igitur notio de falsi crimine fuit. *Vertran.*

Vendidissetve] In exemplari manuscripto tantum, *vendidisset*. Sed tamen apparebat rasura. Melius autem placet, *Senatusconsultum*, quam quod illic legitur, *senatusconsulto:* Rhenanus.

Perinde pœna teneretur, ac si publico judicio] Faërnus delebat particulam *si*, legebatque: *Ut perinde pœna teneretur, ac publico judicio, &c.* Ursinus. Additum in vulgatis fuerat, *ut perinde*. Nos illud, *ut*, expunximus, in Flor. vacans, et omnino superfluum. Sunt enim obliqua verba ipsius Senatusconsulti. *Pichena.*

CAP. 42. *Sive amori exoleti infensus*] Emendavimus, *sive amore exoleti infensus*. Rhenanus. *Exoletus* dicebatur adultior cinædus, et qui passiva libidine prostitueretur. Exoletos in animo habuit vetare Alexander Imperator. Hoc verbum frequens est Suetonio. *Lupanus.*

Senatusque, in quo]. Expeditior sententia, *Senatuque in ipso*. Lipsius.

Senatus in quo ipso erant studia] Scripsimus, *senatusque:* et sic distinximus verba, *senatusque in quo ipso erant studia nimiam severitatem aspernantium) pluribus nihil mutandum censentibus.* Expone, *pluribus senatus*, hoc est, pluribus e senatu nihil mutandum censentibus. *Rhenanus.* Optima, verum sic distincta: *Senatusque (in quo ipso erant studia nimiam severitatem aspernantium) pluribus n. m. censentibus:* priora de seditione plebis, posteriora de discordia patrum: alterum per hæc: 'Sed obtemperari non poterat, conglobata multitudine, saxa ac faces minitante.' Alterum his clarum fit. 'Sententiæ Cassii ut nemo unus contraire ausus est, ita dissonæ voces,' &c. *Salinerius.* Lipsius legendum conjecit, *senatuque in ipso*, cum ederetur, *senatusque in quo:* quam lectionem suspectam reddunt etiam vet. edd. in quibus: *senatus in quo ipso:* ita non immerito dubiæ scripturæ certam emendationem Lipsii prætulisse videamur. *Freinshem.*

Pluribus nihil mutandum censentibus] Hic Florentinum codicem non audio, in quo legitur *nihil multandum:* falso: cum dicat, Cassium inter illos fuisse, qui nihil mutandum censebant, id est, legis executionem suadebant. *Pichena.*

Ex quibus C. Cassius] Flor. *ex quis C. Cassius*. Pichena.

CAP. 43. *Quod hodie venit*] Scribendum videtur, *quod hodie evenit*. Rhenanus.

At quem dignitas sua defendet] Volumen Budense, *ut quem*. Posset etiam legi, *ecquem dignitas sua defendet*. Rhenanus.

Avertit] In volumine Budensi est, *advertit*. Legerim, *quæ ne in metu quidem*, sive *motu, pericula nostra advertit.* Cum dativo construit hoc verbum l. III. 'Ne princeps antiquæ parsimoniæ durius adverteret.' Alibi usurpat *advertere*, pro *in se vertere*, sive *commovere*. Ut l. IV. 'Atqui illic ca-

dem actitando recentia veteraque odia advertit.' Lib. v. 'Ut vulgum miseratione adverteret.' *Rhenanus.* Quicquid codices manuscripti contineant, *quæ me in morte*, non autem *in metu*, aut *in motu* legendum esse contendo. *Vertranius.* Faërnus legebat, deleta, *in*, præpositione, *Quæ ne metu quidem.* Ursinus.

Quia de paterna pecunia] Abite sinistræ manus: nihil mutandum. Εἰρωνικῶς ista et ἐξ ἀντιστάσεως capienda sunt. *Lipsius.*

Libet argumenta conquirere] Negationem addendam scio, *Non libet.* Quod sequitur *sed et*, forte legendum, *sed ut*, id est, tanquam. *Acidalius.*

Cap. 44. *Deliberatum est*] Videndum an addenda sit interrogationis nota ad verba illa: *deliberatum est?* Illud autem, *jure cæsum videri*, ex antiqua judiciorum formula Tacitus sumpsit. *Ursinus.*

Sed et si nunc primum statuendum haberemus] Liber regius, *sed si.* Conjicio leg. *deliberatum est, ac si nunc primum stat. h. creditisne servum interficiendi domini animum sumpsisse.* Sic enim scripsimus pro *insumpsisse.* Rhenanus.

Sane consilium occuluit] Flor. habet, *consilium occultavit.* Pichena.

Telum inter ignaros paravit] Hoc interrogatione efferri placeat: *telum inter ignaros paravit?* Atque etiam repeti hoc verbum, eadem concessionis figura: *paravit: num excubias transiret, cubiculi fores recluderet, &c.* Acidalius.

Multa sceleris indicia præveniunt, quæ si servi, &c.] Ita Danesius legebat: nam in vulgatis deest illud, *quæ.* Ursinus. Muretus distinxit, *præveniunt: servi si prodant, possumus singuli inter plures, &c.* Vere. Sed nec dum veram sententiam assequere, ni etiam scribas: *Multa scelus indicta præveniunt.* Acidalius.

Non inulti inter nocentes agere] Videtur delendum illud, *non.* Ursinus. Haud exputo, cur optimus Ursinus abesse cupierit negativam *non;* cum, meo quidem judicio, in ea, veluti in cardine, versetur totius argumentationis salus. Si, inquit, servorum cohors in nos omnino conjuraverit, hoc erit tamen mortis nostræ solatium, quod severe vindicabimur, ipsis nobis, morte sua, parentantibus. *Gruterus.*

Num et ex fuso exercitu] Castigavi, *Nam et ex fuso exercitu.* Rhenanus. Videatur et hic negatio reponenda cum hac lectione: *Non et ex fuso exercitu, &c.* Sed non est. Eadem ratio objiciendi et respondendi, quæ infra hoc lib. 'Bello et periculis meruerant. In his enim juventa Augusti versata est.' *Acidalius.* Placuit reponere lectionem Veneti Codicis, cum nota interrogandi: et ex Flor. *fusti*, pro *fuste. Nam et ex fuso exercitu, cum decimus quisque fusti feritur, etiam strenui non sortiuntur.* Vulgati sic: *Nam et ex fuso e. c. d. quisque fuste feritur, etiam strenui sortiuntur.* Pichena.

Etiam strenui non sortiuntur] Negativam particulam, *non*, abstulimus. Quippe recte habet sententia: *Nam et ex fuso exercitu, quum decimus quisque fuste feritur, etiam strenui sortiuntur.* Usurpat autem hic *sortiuntur* passive. *Rhenanus. Sortiuntur* passive, quod perrarum inventu est. *Ferrettus.* Neque interrogationis notam admiserim, nec negandi particulam, quam fatetur satis Pichena in Florentino non apparuisse, quum ex Veneto accessit. Est autem oratio brevis, continens rationem ejus, quod non ponitur, sed intelligitur ex præcedenti. Quasi foret: *At quidam insontes peribunt.* Pereant sane; neque id hoc solum casu contingit: *nam et ex fuso exercitu, &c. etiam strenui sortiuntur:* id est, sortem trahunt inter decimandos, et sæpe accipiunt iniquiorem, pereuntque insontes. Neque enim *sortiuntur* παθητικὸν, ut volunt. Cicero in Verrem II. 20. 'Dic, inquit, illi

adesse non possunt. Nam hercle, inquit Minucius, me quoque Petilius, ut sibi in consilio essem, rogavit: et simul a subselliis abire cœpit.' Intelligitur, Immo et ego, inquit Minucius, adesse non possum: *nam hercle me, &c.* Pluribus alibi hoc in sermone compendium illustramus. *Gronovius.*

CAP. 45. *Et saxa ac faces*] Particulam, *et*, induximus. *Rhenanus.*

Saxa ac faces minitante] Flor. ac Venetus habent, *minante.* Pichena.

Per sævitiam incenderetur] Malim, *intenderetur.* Rhenanus. Scribe, *intenderetur*, quod Tacito et huic sæculo perpetuum, pro augeretur. Nam quod *incendi* annona dicitur, nihil ad vulgatum. *Mercerus.* Credo omnino *intenderetur* hic ab auctore scriptum, quo verbo frequenter usus alias: etsi illud eodem sensu. *Acidalius.* Vulgo, *incenderetur:* ego Rhenani ac Merceri judicium secutus, reposui, *intenderetur.* Pichena.

CAP. 46. *Statilium Taurum proconsulem ipsius*] Florent. habet, *proconsule*, ut sæpe alias. *Pichena.*

CAP. 48. *P. Mario, L. Asinio coss.*] Nomen hujus primi consulis corrupte legas in vetusta Persii vita nuper cum Juvenalis Scholiaste edita: 'Decessit Persius VIII. Kalend. Decembr. Rubrio Mario, Asinio Gallo Coss.' Scribe, *Publio Mario:* cui cognomen fuit, Celsus. *Lipsius.*

Quem in Tribunatu licenter egisse memoravi] Lib. XIII. *Idem.*

Revocata ea lex credebatur, (quæ haud perinde] Pugnat sequens narratio, suadetque rescribendum *qua:* non enim lex quæsivit gloriam principi: sed Capito eo consilio legem revocabat, non exitio Antistii, sed ut damnatus a Senatu beneficio Principis faceret locum. Scelestum hominis consilium subversum Thraseæ sententia et Senatus adsensu. *Mercerus.* Nero admisit delationem Cossutiani, non ut Antistium perverteret, sed ut damnatum sua intercessione liberaret, indeque sibi clementiæ gloriam conciliaret, *quæ* scil. revocatio majestatis ob carmen famosum *quæsivit*. Sed id frustra cecidit, prævaluit enim sententia Thraseæ, qua exilium, non mors, irrogabatur. *Intercessione tribunicia.* Nimirum Neronis, qui eo modo tribunus, quo Augustus. Tac. Ann. l. I. 'Et ad tuendam plebem tribunicio jure contentum.' Nec falsus est animi Cossutianus, qui conjecit ea revocatione Neronem clementiæ decus affectasse, 'Cæterum sequi severitatem decernentium impediturus fuerit.' Postremum quid nos urget ut cum ingeniosissimo Mercero legamus, *qua?* et faciamus Capitonem gnarum hujus Neronianæ calliditatis? An is ubique (ut in nequitiis) apertus? *Revocata ea lex credebatur, quæ*, ut Sallustius Cat. 'sed antea item conjuravere pauci contra remp. in quibus Catilina fuit, de quo quam verissime potero dicam.' *Salinerius.* Æstuat hic Lipsius, nec cuneum reperit huic nodo, quem sola particula *quæ* nectit. Expedit tamen Josias Mercerus, *qua haut perinde, &c.* ut ad accusatorem referatur, non ad legem. Bene profecto: sed eandem in sententiam ut de lege quoque ipsa acciperetur, voluerat Muretus, notaveratque legendum, *quæreret.* Mihi alterum horum satisfaceret, nisi locutio ista dissuaderet: *Tunc primum revocata ea lex credebatur.* Quid, *credebatur?* inepte, quasi id non certum. Revocata tunc primum lex Majestatis fuit, quæ tam diu sub Nerone acquieverat. Removendum igitur hinc illud *credebatur*, et cum sequentibus jungendum: quomodo eorum expeditissima sententia, verissima Taciti scriptura confiet: *Tum primum revocata ea lex: credebaturque haud perinde exitium Antistio, quam Imperatori gloriam quæsisse:* quamquam hoc postremum variam admittit mutationem: necdum satis constitui, quid potissimum reci-

piendum. Possit, *gloriam quæsitam*, *gloria quæsita; gloriam quæri; gloria quæri:* denique et *gloriam quærere*. Acidalius. Quam levi mutatione Mercerus hunc locum optime sanavit! Legit sane (ut sciant quibus ipsius notæ non sunt ad manum) *qua haud perinde, &c.* Sensus est, Capitonem, &c. * *Pichena.*

Ne condemnatus a senatu] Scripsimus, *ut condemnatus a senatu*. Rhen.

Obstricto senatui] Castigavi, *senatu*. Rhenanus.

Quin in insulam] Emendavimus, *Quin insula:* nam Tacitus frequenter omittit præpositiones, *in*, *de*, *ex*, *a*, vel *ab*. Rhenanus. Legendum, *Quin in insula*. Vertranius. Muretus optime ut et Lips. prima edit. *in insula:* et paulo post *miseriorem*. Acidalius. Aliquid hic deesse videtur: nam si attendas, Thraseæ sententia integra non est; nec juvant libri. Vulgati, *quin insula*. Venetus, *quin in insula:* quæ lectio a me reposita, convenit propius cum Florent. qui habet, *qui in insula*. Muretus pro, *miserior*, legit *miseriorem*. Sed nihil ad rem. *Pichena.*

Eo privatim miserior] Lego: *eo privatim miseriorem:* et sermonis textus ita postulat. *Lipsius.*

Publicæ clementiæ maximum exemplum futurum] Faërnus legebat, *futurus* pro *futurum:* quod magis placet. *Ursinus.*

Cap. 49. *Libertas Thraseæ servitium aliorum rupit*] Depravatum hic vocabulum est *servitium*. Correximus, *silentium aliorum rupit*. Rhenanus. Vulgata lectio suffragio exemplaris non destituitur, sed contrariis oppositis illustrior erit, si sic ex fide libri Palatini legas, *Libertas Thraseæ servitium aliorum rupit*. Similis est phrasis l. xv. 'Qui sæpius libertatem Senecæ quam servitium expertus esset.' *Vertranius.* Confirmatur hæc lectio, omnium fere librorum consensu: et tamen Rhenanus reposuit, *silentium aliorum:* an recte, alii judicent. Ego certe, *servitium*, malui: qua voce ostenditur, Senatores adeo servilem animum induisse, ut fere loqui non auderent. *Pichena.*

Paucis exemtis] Flor. habet, *exeptis*. Forte, *exceptis*. Pichena.

Data etiam absolvendi] Melius e priscis, *datam etiam abs. licentiam*. Lipsius.

Datam et absolvendi licentiam] Reposuimus, *data etiam absolvendi licentia*. Ubi *licentiam* vides in bonam quoque partem accipi. Sic l. I. 'Cur venisset, neque augendis militum stipendiis, neque adlevandis laboribus, denique nulla bene faciendi licentia.' *Rhen.* At mihi magis probatur lectio, quam restitui ex Flor. Ven. aliisque autoribus, *datam et absolvendi licentiam:* aptius enim exprimere videtur principis indignationem, ac responsum cum stomacho redditum: quin, inquit, etiam potestas, eum penitus absolvendi, vobis fuit. Ideo statim: 'et offensione manifesta.' *Pichena.*

Cap. 50. *Quod multa et probrosa*] Ita scripsi ex Flor. Vulgo, *qui multa*. Pich. Legendum *quia*, vel *quod*, quorum hoc Muretus notaverat. *Acid.*

Iis libris quibus nomen codicillorum dederat] Illic, *iis libris codicillorum quibus nomen dederat:* nec refert, si recte distinguas. *Rhenanus.*

Adjiciebat Talius Geminus accusator] Mur. *T. Allius*. Habet et Lips. prim. edit. Postea sprevit et forte merito. *Acidalius.*

Venditata ab eo munere principis] Exemplar regium, *vendicata ab eo munere principis*. Paulo post videtur ex scriptura regii codicis potius legendum, *incertum valitudine an veneno*. Rhenanus.

Cap. 51. *Quod in se tumescentibus*] Muret. *quod intumescentibus*. Ego vulgatum non mutem. *Acidalius.*

Illitum palatum ejus noxio med.] Genitivus *ejus* non est in Budensi volumine. *Rhenanus.* Addidi vocem, *ejus*,

ex Florent. ac Ven. quamvis non necessariam. *Pichena.*

Cum ad visendum eum princeps venisset] Accusativus *eum* non est in Budensi volumine. *Rhenanus.* Et hic iidem libri auctiores: nam vox, *eum*, a vulgatis abest. *Pichena.*

Aspectum ejus aversatum, sciscitantique hactenus respondisse, Ego me bene habeo] Hæc sane sunt inepta. Quid enim in hoc responso Burrhi, id est, spiritus est generosi? Quomodo eo Nero perstringitur? quod tamen non obscure indicat Tacitus. Et quid sibi vult illud, *hactenus respondisse?* Non est nisi erecti ingenii, quid tantus vir dixerit, quidve voluerit, observare. Itaque ad incomparabilem Heinsium rursus nobis eundum est. Scribit ille, ac distinguit: *sciscitantique, Hactenus, respondisse, ego me bene habeo.* Verba, inquam, Burrhi sunt, &c. * *Boxhornius.* Acute: et illud *Hactenus*, ut Burrhi, non Taciti, etiam præfert Aurelii lectio, verba ista, *Hactenus ego me bene habeo:* alio charactere formata exhibens. Commode tamen, *Hactenus respondisse*, potest exponi, hoc tantum, &c. * *Gronovius.*

Alterius flagrantissima flagitia et adulteria] Notatum in Mur. excerptis, *et ad ultimum:* quod supponi voluerit pro illis, *et adulteria*, an interseri, *flagitia, et ad ultimum adulteria*, nescio. Neutrum quidem mihi probabile. Illud non potest omnino; hoc possit; sed nulla necessitate, aut levi saltem caussa. *Acidal.*

Sine quæstu tractabat] Posset etiam legi, *tractaverat.* Rhenanus.

Sofonium Tigellinum] * Plura illic vide, sed hæc corrige: *a Vinicio et Lucio:* itemque, *Agrippinæ et Liviæ, sororum C. Cæsaris.* Nihil certius. Nam M. Vinicius Liviam Germanici filiam uxorem habuit, et L. Domitius Agrippinam. Tacitus l. VI. Idem Tigellini nomen corruptum odoror in Egesippi l. IV. c. 20. ubi de Nerone. *Et ideo*, inquit, *nequissimis se Nymphidio et Gemellino præcipue credendum putavit.* Gemellinum hunc nusquam reperias, et suppone fidenter *Tigellino.* Adprobat, quod ipse subdit desertum Neronem ab utroque: quod historiæ, et nominatim de Tigellino Tacitus, prodiderunt. *Lipsius.*

Ofonium Tigillinum] Xiphilinus vocat Σωφρόνιον, ubi fortasse debuit Σωφώνιον scripsisse: ceterum hic et lib. Hist. I. *Sofonium* legendum esse contendo. *Vertranius.*

Atque infamiam secutus] Nero amabat eos, qui flagitia Venerea dissimulabant: eaque de causa iis cætera scelera plerunque missa fecit, ut patet ex Suet. c. 9. Tigellinus itaque apertæ et perditissimæ luxuriæ vir, ea de re præfectura donatus est. *Salinerius.*

Ac quæ illi pro cognatis moribus] Non displicet Farnesiana scriptura, *Atque illi procognitis moribus fuere:* id est, præscitum antea, qui mores utriusque. Vatic. refert, *progenitis moribus:* tentabam, *pro gentis majoribus;* quasi commendatione vitiorum pro natalibus usus. Humilitatem quidem generis ejus notat idem Tacitus I. Historiar. 'Sophonius Tigellinus obscuris parentibus, fœda pueritia.' Forte et sic leg. *ut qui illi pro geminis moribus faveret.* Geminum, simile. Emeritus ergo Tigellinus favorem Neronis similitudine morum vitiorumque. Sed ne dissimulem, Farnesiana lectio firmari omnino a Victore videtur, phrasim hanc æmulante, imo annente a Tacito, in Othone: 'Qui potentia dies fere quinque et octoginta, præcognitis moribus, potitus, postquam a Vitellio pulsus est, mortem sibi conscivit.' Atque ita Victor: tamen ingeniosus Mercerus divisim illa Farnesiani codicis legebat: *illi pro cognitis:* tales, quales jam ante noti. *Lipsius.*

Et quæ illi pro genitis morib. fuere] In exemplari regio legitur, *atque illi.* Legerim, *ac quæ illi:* pro *genitis*, vero cog-

natis. Igitur emendavimus, *pro cognatis moribus fuere*. Rhen. Faërnus legebat, *quæ illi pro gente et majoribus fuere*, pro illis, *Ac quæ illis pro cognatis moribus fuere*. Ursinus. Nihil certius est scriptura Farnesiani codicis, si eam distinctione juves: *Atque illi pro cognitis moribus fuere; validior Tigellinus, &c.* Dixerat causas quibus evecti ad præfecturam Fenius et Tigellinus: subdit utrumque fuisse *pro moribus cognitis*, id est, ita apud principem valuisse, ut ratio vitæ prioris et morum pristinorum ferebat. Nam adscitus per libidines Tigellinus, per easdem vim retinuit apud Neronem. Fenius favore vulgi et commendatione innocentiæ lectus, gratiam populi retinuit, non principis. *Mercerus*. Multum defero *μεταξυλογίᾳ* et Hermogenes suadet *καὶ τῷ σχήματι χρῆσθαι τῷ κατ' ἐπεμβολήν*: i. e. *uti etiam figura, quæ interjectio vocatur*. Scribo igitur: *Sofonium Tigellinum, veterem impudicitiam, atque infamiam secutus, ac quæ illi (pro cognatis moribus) fuere*. Hæc *pro cognatis moribus*, id est, propter similes mores, ad impudicitiam referenda sunt, et ad alia vitia Tigellini, ut caussa præcipua, qua ei Nero sic indulserit: ambo enim crudeles et impudici: de Nerone tonsoribus notum est. Tigellinum hic habes impudicum, crudelem l. I. Hist. 'crudelitatem mox, deinde avaritiam, et virilia scelera exercuit.' Dixi, pro *cognatis moribus:* dictum vice, propter similes mores, affirmo. Terent. Eun. 'Ego pol te pro istis dictis et factis, scelus, ulciscar.' In culpa autem Cornelius non est, si nonnunquam metaphoras usurpat. Demetr. *αὐταὶ γὰρ μάλιστα καὶ ἡδονὴν συμβάλλονται τοῖς λόγοις, καὶ μέγεθος*: i. e. *ipsæ enim orationem impertiunt magnificentia et voluptate.* Nec nimis remota metaphora is usus est: quando *Germani* sic appellati sunt propter morum similitudinem cum Gallis. Strabo l. VI. *διὸ δίκαιά μοι δοκοῦσι Ῥωμαῖοι τοῦτο αὐτοῖς θέσθαι τοὔνομα*: i. e. *qua de re merito mihi videntur hoc nomine a Romanis nuncupati*. Salinerius. Torquent se viri docti in hoc loco. Lips. e Vat. tentat: *pro gentis moribus*. Mureto notatum, *pro gente et moribus*. Lipsius iterum: *ut qui illi pro geminis moribus faveret*. Sed labitur denique idem, ut veram Farnesiani libri putet scripturam, *Atque illi procognitis moribus fuere*: ductus eo potissimum, quod P. Victor velut a Tacito mutuatus, eadem phrasi in Othone usus sit, *præcognitis moribus:* quod mihi leve adeo videtur, ut nihil supra. Amplector et ego in parte Farnesianam lectionem: sed jungenda hæc moneo cum sequentibus, a superioribus avulsa: et legendum denique post tot errores: *ac infamiam in eo secutus. Atque illi pro cognatis moribus fuere, &c.* De utroque Tacitus l. XV. 50. Malim tamen nunc: *infamiam in eo secutus, ac quia illi pro cognatis faveret:* id est, propter morum cognationem, similitudinem, congruentiam, ut Suetonius de Othone in re simili 2. Illud *ex intimis libidinibus assumptus*, possis mutare *Et intimis lib. assumptus*. Acidalius. Varii hic codices. Farnesianus *pro cognitis morib.* Vat. *pro genitis morib.* Inde Lips. *quæ illi pro gentilib. morib.* Mirum ni ex vulgari lectione, tantum ejecta glossa, legendum: *quæ illi pro majoribus fuere*. Nam ad vocem *majoribus* aliquis interpretationem illam *pro cognatis* adscripserat, quæ postea in textu quasi Taciti verba valuere. Fuerat Tigellinus obscurus, patre Agrigentino egentissimo. Proinde ait Tacitus impudicitiam atque infamiam ipsi pro majorib. fuisse. Istis enim egregiis artibus, quasi præclaris majorum meritis alii solent, ad id honorum fastigium adscenderat. *Colerus*. Alter Manuscriptus proxime ab optimo Flor. distans, hanc lectionem comprobat, quam Mercerus, ex Farnesiano amplectitur. Sensus: Fenium ac Tigellinum minime ab opinione homi-

num degeneravisse, talesque in eo munere se præstitisse, quales pridem cogniti fuerant. Vulgo, *ac quæ illi pro cognatis morib. fuere*. Pichena.

Ex intimis libidinibus] Vatic. *in intimis;* esset, ad intimas libidines electus. *Lipsius*.

Ex intimis libidinibus assumptus] Scripsimus, *et intimis, &c.* Rhenan.

Quamquam nec Neronem adversum experiebatur] Sic hæc emendanda, pro quibus vulgo nulla sententia, *quod apud Neronem*. Vitii origo, quod pro *quamquam* primo sumptum *quodquod*, quorum alterum postea mutatum in *apud;* et *nec* facile omissum propter *Ner*. Acidalius. Apud Domitianum etiam, maxime. Tac. in vita Agric. 'militaris gloriæ cupido, ingrata temporibus, quibus sinistra erga eminentes interpretatio, nec minus periculum ex magna fama quam ex mala.' *Pichena*.

Cap. 52. *Et privatim supra modum evectas opes*] Mutavimus *privatim* in *privatum*. Rhenanus.

Illudere voces] Magis placeret, *vocem*. Ursinus. Muret. *vocem:* melius. Nisi fuerit *Vocei*, id est, *Voci*. Acidalius.

Cap. 53. *Studia, ut sic dixerim, in umbra educata? e quibus claritudo venit*] Legam, *in umbra educata? et quibus*. Acidalius.

Innumeram pecuniam dedisti] Codex Budensis, *circumdedisti*. Subauditur hic *et* particula, *gratiam immensam et innumeram pecuniam circumdedisti*, scil. *mihi*. Rhenanus. Faërnus legebat: *innumeram pecuniam circumdedisti, &c.* nam in vulgatis deest illud, *circum*. Ursinus.

Tales hortos instruit] Flor. *extruit*. Sed non mutavi. *Pichena*.

Cap. 54. *Et tot per annos nixum fastigii regimen*] Putem rectius *enixum fastigio:* id autem est ad fastigium. *Grotius*.

Possumus seniores amici, quiete respondere] Conjicio legendum; *poscimus seniores amici quietem respondere:* nam volumen regium habet, *quietem*. Rhenanus. Beatus legit *poscimus*, et ex Corviniano *quietem* reponit: ego malim, *possimus seniores animum quieti per te spondere*. Vertran. Intricata verba, e quibus sententia tamen utcunque elucet. Varii varie mutarunt. Muretus nihil hic juvat: qui *poscimus* saltem adnotaverat. Nos persanabimus etiam hunc locum, post tot præstantium virorum irritos conatus. Lego et distinguo: *et tot per annos nixum fastigii regimen possumus seniores amici reponere*, vel *deponere*. Quod verum probant, quæ subsequuntur: *Hoc quoque in tuam gloriam cedet, eos ad summa vexisse, qui et modica tolerarent*. Sed referebat mihi Dn. Pinellus, Joannem Petrum Maphæum, virum doctissimum, qui nunc Romæ ageret, et in Tacito, Livio, alisque auctoribus multa observasset, hunc locum sic interpretari, ut nihil mutetur. Esse enim metaphoram ab agricultura: ut terra respondet agricolarum votis, si aliquando quiescat: ita amicos seniores Neronis satis facturos ei etiam in ista ætate, si otium sibi concedatur. Quod præcedit, *Nixum fastigii regimen*, sic capiebat Pinellus: Superesse Neroni robur et per tot annos jam sustinuisse imperii onus, ut et sciret et solus sufficeret. *Acidalius*. Lege; *quieti nos spondere*, vel *quieti respondere*. Aurel. At tu vide, si lubet, Observ. II. 4. *Gronov*.

Qui et modica tolerarunt] Castigavimus: *qui et modica tolerarent*. Rhenanus.

Cap. 55. *Sed in ea ipsa ætate, cujus auctoritas, &c.*] Totus hic locus ita legi commodius posset: *Sed in ea ipse ætate, cujus auctoritas tueretur quicquid illi*, vel (ut Faërnus) *illis, et qualecunque tribuisset, ac tamen neutrum datis a se præmiis exuit, &c.* Ursin.

Attamen neutrum datis a se præmiis exuit] Malim, *Ac tamen:* quod et

Muretus. *Acidalius.* Flor. *ac tamen.* Pichena.

Bellis et periculis meruerunt] Scripsi, *Bello et periculis meruerant.* Rhenan. Præponi velim *at*, ut objectio clarior et robustior sit: *At bello et periculis meruerant. In his enim juventa Augusti versata est.* Acidal.

Pudet referre libertinos, qui te ditiores sunt] Ita Danesius legebat, addito, *te,* quod in vulgatis deest. *Ursin.*

Cap. 56. *Nisi forte aut te Vitellio*] Vitellius ter consul, malis artibus plurimum potuit apud Claudium: a quo, cum illi pudendum in modum adularetur, honores opesque maximas assequutus est. Sed cum inquit, *me Claudio proponis:* malim, *mihi Claudium præponis:* alioqui nullus bonus elici potest sensus. Nisi ergo, inquit, aut te plus adéptum esse putas quam Vitellium, ter consulem, summis hominem opibus, et alterum fere imperatorem; aut mihi Claudium præfers, addictum mulieribus, et libertis, et vix mentis compotem. *Ferrettus.* Faërnus legebat, *aut me Claudio postponis, &c.* non, ut in vulgatis, *præponis.* Ursin. Senecæ verba fuerunt: 'Sed uterque mensuram implevimus, et tu quantum princeps tribuere amico posset, et ego quantum amicus a principe accipere.' Quæ Nero studens impugnare, his innititur: Tu (quæ tua modestia) dicis me tibi ea donasse, quæ princeps in amicum conferre valuit; ego vero conscius mihi sum, idem vero procul esse, quia nonnullos libertinorum te video multo ditiores: sed quod a me nondum factum est, fiet utique, nec in longum ducetur. An fulgore, &c. * In his multus fui, quod obscura visa sunt doctissimo viro. *Saliner.* Muretus voluerat, *aut mihi Claudium præponis.* Recte, sed in parte. Rectius Lipsius *postponis,* vel addita negatione, *non præponis:* quorum illud ego malim. Sed et sequentia, *Sed quantum Volusio longa parcimonia quæsivit, tantum in te mea liberalitas explere non potest,* leviter mutanda, et cum antecedentibus nectenda hoc modo: *Nisi forte aut te Vitellio ter Consuli, aut me Claudio postponis: et quantum V. L. p. quæsivit, t. in te m. l. e. non potest.* Acidal.

Claudio præponis] Siquid video, aut negatione insita scribend. *non præponis:* aut mutandum in *postponis.* Certe et Nero judicio ante Claudium: et Seneca omni re ante Vitellium. *Lips.*

Innatumque robur] Ita Faërnus legebat, non ut vulgo legitur, *inornatumque, &c.* Ursinus. Non placet et mihi *inornatum:* sed magis utique quam aut *inordinatum* Lipsii, aut *innatum* Mureti. *Acidalius.* Lucianus Icaromen. πρὸς τοὺς κανόνας ἀπευθύναντας τὰ ξύλα. Amussitato ligno contrarium, *robur inornatum.* Ut si diceret: Superest mihi robur, sed *inornatum* sive indirectum, sive non amussitatum. Quin tu illud diregis, amussitas, exascias, ornas. *Marcilius.* Vide quot vulnera veteres correctores intulerint. Nam hic locus recte quidem legebatur in Flor. Sed a recenti quodam interpolatore sensum non percipiente, ante verbum, *ornatumque,* additum fuit, ĩ, ut fieret *inornatumque,* quomodo scriptum erat in omnibus vulgatis. Sed non fefellit, qui recentem manum agnoscerem, ideoque textum suæ integritati restitui. Ait enim: postquam robur ætatis meæ præceptis tuis ornasti, nunc tuo subsidio impensius regis. *Pichena.*

Unde amico infamiam parit] Reposuimus, *parat.* Rhenan.

Factus natura] Libri ita. Vulgo, *facetus.* Lipsius.

Seneca, qui finis omnium cum dominante sermonum, grates agit] Non video cur vox *sermonum,* ex omnibus recentioribus libris sublata fuerit, cum et Flor. et Ven. et alii Manuscripti, quos viderim, eam constanter habeant. Itaque restitui: et optima est sententia: omnium sermonum, qui cum Principe habentur, finem

esse, gratias agere. Hist. l. I. 'Finis sermonis in eo, ut quina millia nummum singulis militibus numerarentur.' *Pichena.*

Cum dominante sermonum] Quibusdam abest vox, *sermonum:* nec ego requiram. *Lipsius.*

CAP 57. *Præsentia*] Flor. corrupte, *præsentiora*. Pichena. Suspectam sua sponte lectionem, magis etiam falsi ream arguit Ms. Florentinus, in quo aiunt reperiri *præsentiora;* unde alii excudunt, *præsenti opera:* alii *præsenti ore:* mihi verum videtur *præsenti cura.* Freinshem.

Nec minus suspectos Asiæ populos] Lipsius corrigit, *suspensos.* Sed mihi *suspicionis* verbum, aptius ad Taciti mentem videtur. Intelligit enim, Asiæ populos, haud minus quam Gallos, suspectos, ne Plauto præbeant aures, si forte eos ad rebellionem solicitet, præcipue ob memoriam avi Drusi. *Pichena.*

Sullam, simulatorem segnitiæ] * Seneca in Œdipo: 'Certissima est regnare, &c. Ejusdem sententiæ illud Nostri est: 'cujus disparem mitioremque naturam contra interpretabatur.' Histor. lib. IV. in extremo. *Lipsius.*

Quæ turbidos, et negotiorum appetentes faciat] Faërnus legebat, *facit.* Ursinus.

Relatum caput ejus] Flor. habet; *prælatum caput ejus.* Forte, *perlatum.* Sic infra, *Perlatum, et paludamento opertum.* Tamen paulo infra ait; 'Caput interfecti relatum.' *Pichena.*

Quia a pluribus salus ejus curabatur] Præpositionem *a* delevimus. *Rhenan.*

Magnis tum exercitibus præsidentem] Talium transpositionum amator est Tacitus. Vulgo, *tum magnis exercitibus,* contra veteres libros. *Pichena.*

Hæc in ore famæ, credentium otio agebantur] Sane acute Modius, *more famæ credentium otio augebantur.* Muretus non minus, *Hæc more famæ præsentium odio augebantur.* Sed utrumvis accipias, *in ore famæ* nolim mutari, quæ elegans dictio. Plin. Panegyr. ex Lipsii emendatione, 'Sunt in ore hominum, et in ore famæ magna nomina,' &c. Tac. Hist. l. II. 'Erat tamen in ore famaque Vespasianus;' id est, in ore famæ. Curtius, nescio quo libro, 'Rumorem' dixit 'otiosi militis vitium;' et alibi, 'Otium alendis vel serendis rumoribus natum.' *Acidal.* Quod Lipsius ait, a Modio legi, *more famæ*, a Flor. confirmatur, et a Tacito Hist. l. IV. 'veraque et falsa more famæ, in majus innotuere.' Locum ergo correximus: vulgo, *in ore famæ.* Scripsimus etiam, *augebantur*, pro *agebantur* eodem Modio autore, ac sententia suadente. *Pichena.* Non placet mihi illud *una*, sub finem periodi contra Taciti morem, et numeros plerumque ab eo observatos. Itaque rescribo, *vana*, et cum sequentibus conjungo. *Ad spes novas transisse. Vana hæc, more famæ, credentium otio augebantur.* Erant enim hæc revera falsa et vana, sicut ex toto contextu liquet. *Boxhorn.* Vix est, ut non scripserit Tacitus *odio.* Sic Histor. lib. I. 'Sed plurima ad fingendum credendumque materies in ipsis castris odio, metu, et, ubi vires suas respexerant, securitate.' *Gronov.*

Effugeret segnem mortem, otium, suffugium, et magni nominis miserationem] Melius sit legere, *et magni nominis miseratione reperturum bonos:* id est, ob miserationem. *Rhenan.* Suspecta Lipsio, *otium, suffugium:* quæ Muretus mutabat, *effugeret segnem mortem hostium suffugio.* Sed parum convenienter. Mihi, si hæc deleantur, recte habitura reliqua videntur. *Acidal.* Hæc omnibus merito suspecta. Tentem sic ordinare: *effugeret segnem mortem: otium* (subaudi *esse*, quod usitatissimum) *suffugiis et magni nominis miseratione reperturum:* hoc est, spatium et tempus suffugii superesse, intereaque posse eum clari

generis commiseratione multos ad propulsandam injuriam inlicere, &c. *Freinshem.* Illa, *otium, suffugium,* merito Lipsio, aliisque sunt suspecta. At certissimum est, quod reponit Heinsii illa felicissima manus: *odii suffugium.* Effugeret segnem mortem, qua nihil aliud, quam odium hostium effugeret, et magni nominis miserationem pararet. *Boxhorn.*

Otium, suffugium] Suspecta. *Lips.*

Tot enim veniebant] Scripsimus, *tot enim adveniebant.* Rhenan.

Quæ ad usque bellum evalescerent] Quid si quis legat? *quoad usque bellum evalesceret.* Rhenan.

Cap. 59. *Constantiam opperiendæ mortis*] Imo, *oppetendæ mortis.* Ita legendum me monet idem Heinsius: quo nemo genium Taciti altius inspexit. *Boxhorn.*

Centurioni et manipulo] Manipulus constat sexaginta militibus. *Ferrett.*

Cujus aspectu, ipsa principis verba referam] Parenthesi hæc aptius includantur: *cujus aspectu (ipsa pr. v. referam) quin, inquit, Nero, deposito metu, nuptias Poppææ ob ejusmodi terrores dilatas maturare parat.* Melius secunda persona fuerit, ut hæc ad seipsum, *paras:* quod et Mureto visum. *Acidal.*

Maturare parat] Muretus, *paras,* ut sint verba Neronis sibi ipsi loquentis. Sed et vulgata lectio recte se habet. Nam etsi Nero de se ipso loquitur, fingit tamen alium aliquem ea verba oblique dicentem. *Pichena.*

Quamvis modeste agat] Flor. *ageret.* Idem.

Et ad senatum literas misit] Ita Faërnus legebat, non, *sed ad senatum.* Ursinus. Mur. *Sed et ad Senatum.* Acidal.

De cædibus Sullæ Plautique] Scripsimus, *de cæde Sullæ Plautique:* nec erat hic opus vocabulo plurativi numeri. *Rhenan.*

Cap. 60. *Postquam cuncta scelerum suorum*] Vocem, *suorum,* video abesse, salva sententia, potuisse, neque erat in vulgatis: ex Flor. tamen reposui. *Pichena.*

Eucerus natione Alexandrinus] Idem mox tibicen Ægyptius dicitur: ancilla vero quæ Octaviæ sanctitatem defendit, Pythias, apud Xiphilinum. *Vertran.* Flor. Ven. et alii, *natione Alexandrina.* Pichena. Quod supra dixi diphthongos non in usu fuisse librariis, qui Mss. nobis reliquerunt, id etiam suspicionem hoc loco movet, ut corruptum hoc nomen videatur, et scribendum *Eucærus,* Εὔκαιρος, *Opportunus:* quod nomen Latinum etiam non memini fuisse mihi lectum. *Freinshem.*

Amovetur tamen primo] Ita Faërnus legebat, non, *movetur,* ut in vulgatis. *Ursin.* Malim, *Amovetur tamen, primo civilis dissidii specie.* Acidal. Forte aptius, *amovetur.* Pichena.

Movetur tamen civilis dissidii specie] Non dubie legendum: *discidii,* id est, divortii. Loquitur enim de Octavia, quam Nero amoverat, et Poppæam substituerat. Sic Ann. xi. 28. 'Dedecus quidem illatum, sed excidium procul abfuisse:' nugatoria lectio propagatur hactenus. Quis enim non videt corrigendum esse? *sed discidium procul abfuisse:* quippe cum et in Florentino exaratum fuerit: *sed et scidium.* Tacitus alibi: 'An discidium tuum nosti?' Martialis l. x. de divortio Proculeiæ: 'Dissidium non est hoc Proculeia, lucrum est.' Male, pro *discidium.* Glossarium vetus *discidium* διαχωρισμός, χωρισμός. Apud Sueton. quoque in Domit. 3. lege: *Impatiens discidii.* Colerus.

His haut quaquam Nero] Mutila, fracta: et in quibus restituendis, sine libris frustra allaborem. In eadem noxa, sequentia. In Agricolæ tamen codice notatum: *His motus Nero, an pœnitentia flagitii:* sed ingenio, ut opinor, duce. *Lipsius.*

His, haudquaquam Nero pœnitentia flagitii] In regio volumine legitur: *His tamquam pœnitentia flagitii.* Malim, *His Nero tamquam pœnitentia fla-*

gitii. Rhenan. Aldus et Puteolanus ita distinxere, *His, (haudquaquam Nero pœnitentia flagitii) conjugem Octaviam revocavit*, quod potius est emendationibus e regio codice deductis. Mens est, Nero abhorrens ab Octavia, et perditus amore Poppææ, ea instigante uxorem amolitur, et in Campaniam pellit: postea revocat, non quod facti pœnitet (erant enim etiamdum integræ caussæ expulsionis) sed populum verens cui talia non probabantur: ' inde crebri questus, nec occulti, per vulgus cui minor sapientia, et ex mediocritate fortunæ pauciora pericula.' Non ergo sua sponte revocavit, sed timore populi, nam si ultro, sententiam mutasset, quod exigit τὸ *pœnitentia flagitii.* Gell. XVII. 1. ' pœnitere tum dicere solemus, cum quod ipsi facimus, aut quæ de nostra voluntate nostroque consilio facta sunt, ea nobis post incipiunt displicere, sententiamque in iis demutamus.' *Saliner.* Locum mutilum et fractum clamat Lipsius, et in quo frustra sine libris allaboretur. Forte est ita: et sane frustra Agricola: *His motus Nero, an pœnitentia flagitii.* Frustra et Muretus, qui transponit tantum: *His, haudquaquam pœnitentia flagitii Nero conjugem, &c.* Requiritur enim verbum omnino ad voculam *His.* Nos tamen, ut spero, feliciter et vere sic: *His auditis, tanquam pœnitentia flagitii, Nero conjugem revocavit Octaviam.* Ita est: simulabat Nero pœnitentiam. Verbum *auditis*, truncatum, ut multa in his libris alia. Ex *quaquam* nihil facilius, quam *tanquam* rescribi. Nomen Neronis sive trajicias, sive deleas prorsus, perinde est. *Acidal.* His scil. vulgi questibus motus non pœnitentia flagitii. Sic l. XI. ' His atque talibus, magnas copias coëgere:' nam et ibi subintelligitur, his moti. *Pichena.*

CAP. 61. *Deosque tandem venerantur*] Valla negat *tandem* ornatus caussa apud veteres inveniri, idque adversus auctoritatem Quintiliani. Ego litem meam non facio. Doctiss. vir ei favet dum in notis ad annales ait se nescire quō *tandem* pertineat: mihi vero pertinere videtur ad intentum populi desiderium, ut Octavia revocaretur; cujus tandem compotes diis gratias egerunt. *Saliner.* Non fero hic *tandem.* Lego, *Deosque advenerantur.* Damnavit hoc *tandem* etiam Lips. prim. edit. sed nihil extricavit. *Acidal.*

Repetitum venerantur] Emendavimus, *repetitum venerantium.* Rhenan. ' dictum quadragies.' Vel, si id mavis, dicta sunt per Synecdochen. Quidam συνεκδοχὴν *vocant, cum et in contextu sermonis, quod tacetur accipimus: ut carmen* sive quid simile suppressum sit. Sic Ælian. Var. XII. 3. ἐτρώθη καιρίαν, non addito πληγήν. Ejusdem generis sunt, Hom. Iliad. VI. πολλὰ δ' ἐν ἀφνειοῦ· i. *multa in divitis:* ubi desideramus, *domo.* Similia sunt Thucyd. l. III. ἐσηκόντιζεν ἐς τὰ γυμνά: ubi scholiastes μέρη δηλονότι. *Saliner.* Corrigendum puto; *repetitur veneratio:* Deorum scilicet, ut in re læta. Præcesserat enim ' Deosque tandem venerantur.' *Grotius.* Emendo, *repetita veneratione.* Tum nimirum, cum populus dejiceret Poppææ statuas, et Octaviæ restitueret. *Harlæus.*

Et Poppææ honos repositus est] Addidi ex Florent. *et*, quod in vulgatis exciderat. *Pichena.*

Quæ semper odio tumens, metu atrox] Reposuimus ex Budensi: *quæ semper odio, tum et metu atrox.* Rhenan.

Qui motis rebus facile reperiretur. Omitteret modo] Distinctione ista pleniore, obnubilatur prorsus auctoris sensus. Interpungendum erat, *repperiretur; omitteret modo.* Dux, inquit, non deerit, modo Octavia propius accesserit relicta Campania. *Gruter.*

Tibicinis Ægyptii] Euceri, de quo supra. *Ferrettus.*

At si desperent] Dubitat, an integra,

Lipsius. Idem legit, *An si desperent?* Unde sententiam nullam expedio. Mihi integra sunt, levissima mutatione, *ac* pro *at* scribenti. Facile, inquit, motus illi componentur, et in se consident. Atque ubi de Neronis nuptiis desperatum erat, alium Octaviæ maritum quærent. *Acidal.*

CAP. 62. *In servitio*] Scripsimus, *servo*. Rhenan.

Quæstionibus ancillarum eluserat] Jacobo Lectio erudito juveni adsentior scribenti, *elusa erat*. Lipsius.

Quæstionibus ancillarum illuserat] Reposuimus, *eluserat*. Rhenan. Faërnus legebat: *elusa erat, &c.* Nisi magis placeat, *illusum erat*. Ursin. Placet et mihi, Lipsio placita Lectii conjectura, *elusa erat*, magis quidem quam Mureti, *illusum erat*. Acidal. Probat Lipsius, *elusa erat*, id est, suspicio in servo. Vulgo, *eluserat*. Pichena. Viris doctissimis videbatur rescribendum, *elusa erat:* sed certe nihil mutandum putavimus, cum hoc usitatissimum sit auctori, verbis activis, ut vocantur, ad neutrorum formam uti, sic *vertere, mutare, &c.* pro *verti, mutari,* frequenter hic reperias. *Freinshem.*

Graviorum facinorum ministri] Flor. *malorum facinorum*. Sed nihil muto; nam vox, *graviorum*, quodammodo respondet præcedentibus verbis, *graviore odio*. Pichena. Omnia sana videntur. Cum tamen extet in chirographo Bibliothecæ Medicææ, *quia malorum;* videri poterat prius fuisse, *majorum facinorum;* sed idem sensus resultat ex illo *graviorum*, quapropter nihil temere mutabimus, nisi consentiant et alii codices plutearii. *Gruter.* Itane tam obtusæ cuiquam aures, ut non offendantur illa fatua repetitione vocis: *graviore odio, quia graviorum.* Nos vero sine dubitatione recipimus scripturam Florentinam. Plautus Menæchm. v. 7. ‘O facinus indignum et malum.’ Tibullus II. 4. ‘Illa malum facinus suadet.’ Noster lib. XII. ‘At Agrippina ne malis tantum facinoribus notesceret.’ *Gronov.*

Plura etiam quam jussum erat fingit] Malim, *jussus*. Acidal.

CAP. 63. *Præfectum in spem sociandæ classis corruptum*] Sic melius Flor. quam vulgo, *spe sociandæ*. Pichena.

Dicto memorat] Legendum hic, *edicto memorat*, idem Lectius, quem nominavi, docuit me vere. Nam principes per edicta populum adfabantur, ut notum. *Lipsius.*

Edicto memorat] Lipsio assensi, qui, *edicto*, reposuit. Vulgo, *dicto*. Omnia enim fere per edicta fiebant a principe. Lib. seq. ‘edicto testificatus.’ Hist. l. I. ‘laudatus per edictum.’ *Pichena.*

Melioris olim fortunæ recordatione allevabant] Emendavimus, *elevabant*, id est, minuebant, quæ elegantissima verbi hujus significatio satis nota est. *Rhenan.* Flor. et Ven. *allevabant*. Pichena.

Huic primum nuptiarum dies] Cave mutes, *primus*. Illud verum. *Acidal.* Correxi, *primus*, monente Lipsio: vulgo, *primum*. Pichena.

CAP. 64. *At puella vicesimo ætatis anno*] Scripsimus, *Ac puella*. Rhenan. Muret. *At*. Vulgatum *ac* retineo. *Acidal.*

A vita exemta] Lege, *e vivis*. Apuleius I Miles. *Ipse mihi supervivens.* Pricæus.

Communesque Germanicos] Faërnus legebat: *Cumque Germanici, et postremo Agrippinæ nomen cieret, &c.* non, ut in vulgatis, *Communeque Germanici.* Ursin. Octavia nuntio mortis accepto, ut aliqua sese illinc redimeret, ait, se spem matrimonii cum Nerone penitus abjecisse, nec unquam postea uxoris, sed solum sororis, nomen usurpaturam: hæc jaciebat, sed apud surdas aures: inde in desperationem versa, Germanicum invocabat; solent enim miseri inter extrema dejecti eos desiderare, per quos (si viverent) certa spes evadendi. Sen. in Troad.

'Servire Græco pateris Andromachen jugo, Crudelis Hector?' Nec finem in Germanici nomine faciebat, sed Agrippinam quoque appellabat. Viveres utinam, o Germanice, columen familiæ nostræ, vel tu saltem, o Agrippina, qua viva si non omnino felix fui, mihi tamen exitium non imminebat. Plus igitur (ut vides) sibi pollicetur de Germanico, quam de Agrippina, ille undique pius, hæc noverca: nec amens Octavia, (Ann. l. XIII. 'Quæ quamvis rudibus annis, dolorem, caritatem, omnes affectus abscondere didicerat,') ut fictæ Agrippinæ caritati fidem haberet. 'At matris ira nulla munificentia leniri, sed amplecti Octaviam, crebra cum amicis secreta habere.' *Salinerius.* Mur. *communesque Germanicos;* Lipsius, *cum manesque germani.* Neutrum placet præ vulgato, cujus sententia, quam Lipsius idem tetigit, optima. *Acidal.* Flor. ac Ven. *communesque Germanicos.* Mercerus nihil mutat, atque interpretatur. *Pichena.* Vulgo, *communeque Germanici.* Sed Florentini Ms. veterisque editionis Venetæ lectio est, quam restituimus, *Communesque Germanicos;* quod haud dubie proba sit. Nec enim unus tantum fuit Germanicus, &c. * *Freinsh.*

Additurque atrocior sævitia] Malebam *atrocius sævitia,* hoc est, gravius ludibrium crudelitate. Sic libro sequenti: 'Adjecisse Deos dignum Arsacidarum.' *Dignum, atrocius,* res digna, res atrocior. *Gronov.*

ANNALIUM LIB. XV.

CAP. 1. *Defectione Hyrcanorum*] Scripsimus, *dissensione Hyrcan.* Rhenanus. Faërnus legebat, *deditione.* Ursinus.

Proxima trahi: et nisi, &c.] Transpositione copulæ sententia explicanda: *proxima trahi, nisi defendant Parthi: et levius servitium.* Acidalius.

Per silentium haut modice querendo] Cuivis mendum hic suboleat. Quomodo enim per silentium, et nec modice, querebatur? Nec tamen hoc adverterunt viri magni: nisi Muretus ante nos, cum quo vere scribimus, *per silentium, aut modice querendo.* Acidalius. Si *immodice* querebatur: quomodo *per silentium?* An cum aspiceretur, quamvis silens, ignaviam exprobrare videbatur, ideoque gravius silentium ipsius, quam Monobazi voces? Ita videtur: ac sequentia verba, *non enim ignavia, &c.* repetita intelligo a primoribus illis gentium: quæ cum ad aures Vologesi pervenissent, commotus est, conciliumque advocavit. *Pichena.* * Sup. XIV. 62, Seneca ad Helv. 16. 'nunquam te fecunditatis tuæ, quasi exprobraret ætatem, pœnituit.' Plinius epist. I. 'Mala emptio exprobrare stultitiam domino videtur.' Tacitus XV. 16. 'non eam speciem insignium et armorum prætulit, ut diversitatem exprobraret:' et XVI. 22. 'rigidi et tristes, quo tibi lasciviam exprobrent:' et XVI. 10. 'tanquam vivendo exprobrarent interfectum esse Rubellium.' Expressit tale quid Martialis lib. I. epig. 69. 'Si tacet, hanc loquitur.' Male alii in Tacito rescribendum putarunt; *aut modice querendo:* subjicitur enim querela, haud modica tamen. *Freinshemius.* Nihil hic est mutandum. Silentis

orationem et questus exponi ac subjici, non est novum apud elegantissimos auctores. Nam silentio non minor vis inest indicandi interiores animi motus ac cogitationes, quam sermoni. Itaque haud sine ratione ex eo orationem colligunt et proponunt Scriptores. Cauti inprimis et callidi, qualis Tacitus. Neque aliter Lucanus l. I. 'Gelidos pavor alligat artus, Et tacito mutos volvunt sub pectore questus.' Plane eodem modo, quo hic Tacitus. Vide etiam quæ ad hunc locum notat Cl. Freinshemius. *Boxhornius.* Exemplum vivum est apud Cæsarem lib. I. Gall. 32. in Sequanis. *Gronovius.*

CAP. 2. *Et certamen*] Emendavi, *contra veterum fratrum odia et certamina.* Rhenanus.

Et a Diis æstimatur] Non satis capio, quid sibi velit iste Parthus hac sententia. Putabam olim legendum: *et ab imis æstimatur.* Crebro hæc componuntur apud auctores, *summa et ima.* Freinshemius.

Dum ipse positis adversus Hyrcanos discordiis] Reposuimus, *Dum ipse compositis, &c.* Rhenanus.

CAP. 3. *Festinatius agerent*] Nos, *festinantius.* Rhenanus.

Congestu terræ obdidit] Scripsimus, *abdidit.* Rhenanus. In v. c. est, *congestis arenæ obdidit*, non *abdidit.* Ursinus.

CAP. 4. *Inerantque milites, et provisi ante commeatus*] Copulam, *que*, ex Flor. reposui: nam a vulgatis abest. *Pichena.*

CAP. 5. *Omitteret potius*] Lego, *ocius*, non, *potius.* Lipsius.

Omitteret potius obsidionem] Faërnus legebat: *Omitteret ocius, &c.* Ursinus. Lipsius mallet, *ocius.* Sed et, *potius*, recte se habet, ut ostendat utilius id Vologesi esse. *Pichena.* Lege, *Omitteret protinus obsidionem.* Boxhornius.

Casperius centurio] Muretus, *C. Asperius.* Acidalius.

CAP. 6. *Patrata magnifice extollebant*] Reposuimus, *ac magnifica extollebant.* Rhenanus. Mur. *Patrata magnifice extollebant.* Assentiar, nec tamen vulgatum damnem; *Patrata et magnifica, &c.* Acidalius.

Exercitum Rom. a Tigranocertis deductum] Editio decrepita non agnoscit præpositionem, *a*, neque requiritur. *Gruterus.*

Cesennius Pætus] Qui male in Dionis eclogis, quas nuper Fulvius Ursinus dedit, Σέννιος scribitur. Enimvero Κεσέννιος Πέτος etiam in Josepho scribitur, diciturque libro Excidii VII. c. 21. An hic ipse, qui sub Nerone præfuerat, etsi parum bona fama? ætas haud neget. *Lipsius.*

Cesennius Pætus] Vide supra notam ad XIV. 29. *Freinshemius.*

CAP. 7. *Famisulanus Vectonianus*] Codex Budensis, *Fimisulanus Vectonianus.* Rhenanus.

Calavius Sabinus regebat] Nos, *regebant.* Placeret, *Flavius Sabinus.* Ursinus. Vide supra notam ad VI. 9. *Freinshemius.*

Turbatus equus qui] Mos infrequens, et inobservatus, de hoc equo. Geminum tamen locum habes in Plutarchi Crasso, &c.* *Lipsius.*

CAP. 10. *Si Pæto aut in suis, aut in alienis consiliis constantia fuisset*] Deesse vocem credo post *in suis.* Neque *constantia* accommodari illuc videtur posse, si sequentia ista spectentur: *Verum ubi a viris, &c.* Forte verum, *Si Pæto aut in suis vis, aut in alienis consiliis constantia fuisset.* Acidalius.

Ubi a viris militaribus adversus urgentes casus firmatus erat] Vox prima et ultima, si non sunt ab aliena manu, haud tamen multum habent, quod heic agant; hoc est, sede ista ejici poterant. *Gruterus.*

Tria millia delecti peditis, proximo Tauri jugo] Placuit hæc lectio a Flor. indicata: in quo, *tria millia delecti pedites.* Vulgo, *delectorum peditum.* Sed et in peditibus, et in equitibus, Tacitus pleraque singularem nume-

ram amat. *Pichena.*

Imposuit, quo transitum regis arcerent] Mur. maluit, *quæ*. Mihi utrumque eodem loco. *Acidalius.* Ego *qui* mallem. *Gronovius.*

Castello cui Asamosata nomen est] Correximus, *Arsamosata*. Rhenanus.

Qui in uno habitus] Ita Flor. Vulgo, *in unum*. Pichena.

Et ægre compulsum ferunt] Sustulimus particulam *et*: non autem hæc sola supererat, sed mox item particulam *ut*, *ægre compulsum ferunt, instantem Corbuloni fateretur*, subauditur autem *ut*. Rhenanus. Ex libris veteribus, præsertim ex Flor. addidi illud, *et*. Verbum autem, *instantem*, refertur ad superiora, *vagum hostem*. Pichena.

Ut instantem Corbuloni fateretur] Vel hostem, vel metum ex hoste. *Ferrettus.*

Et alarios octingentos] Vel *ex alariis octingentos*. Sed dubito an eadem sententia. *Acidalius.*

Cap. 11. *Hinc peditatu, inde equite*] Codex Budensis, *Hinc peditatu, hinc equite*. Rhenanus.

Nihil mutato consilio, vi ac minis alares exterruit] Ita Faërnus legebat, delebatque particulam, *sed*. Ursinus.

Facta sæpius eruptione] Et hic excidit, aut sublata fuit copula: quam ex Flor. repone: *factaque sæpius eruptione*. Pichena.

Per longinqua et avia] Præpositionem *per* expunximus, sic distinguendo sententiam: *peditum si quis integer, longinqua et avia: vulnerati castra repetivere*. Subauditur ante, *petiit*. Rhenanus.

Missis item ad Corbulonem precibus] Scripsimus, *Missis iterum ad Corb. pr.* Rhenanus. Florentinus et Venetus, *item*: si conjecturæ locus esset, facerem, *identidem*, hoc est, crebro subinde; quod quidem sensus velit. *Freinshemius.*

Se fidem interim, donec vita suppeditaret, retenturos] In vulgatis, *retenturum*: at magis placuit, *retenturos*, ex Flor. ac Ven. nam ad ipsum ducem, et ad exercitum refertur. *Pichena.*

Cap. 12. *Regionem Comagenam*] Syria dividitur in plures partes, cujus una pars Comagena, quæ ad Amanum et Taurum montes extenditur. *Lupanus.*

Comitabantur exercitum] Mur. *Comitabatur*. Ad quid vero? *Acidalius.*

Præter alia assueta bello] Flor. *sueta*. Pichena.

Se nisi victoribus immitem esse] Corbulo primipilarem hortatus, et ceteros milites, qui Pætum in bello deseruissent, ut illius potius misericordiam experirentur, quam ut a se deprehensi in eodem perfugium haberent, dixit, se disciplinæ militaris diligentissimum exactorem, qua deserentibus nisi a victoria militibus non parceret, ut supra lib. XIII. Suadebat autem Corbulo militibus, &c. * *Vertran.* Milites, qui ducem Corbulonem cum Pæto mutaverant, falsis nominibus utebantur: Corbulo sævus dicebatur, quia veram militiam revocabat: Pætus, mitis, quod legiones ‘promiscuis militum commeatibus infirmaverat.’ Hæc omnia Corbulo nunc ulciscitur: Redite (ait amara irrisione) ad vestrum clementissimum ducem: quid rei vobis est cum me sævo, qui solis victoribus æquus, victos angue pejus semper odi? *Salinerius.* Frustra exercet acumen suum homo optimus, quum obscuri nihil sit. Non enim si lib. XIII. *Pactius Orphitus primipilaris* jussu Corbulonis præsidio præpositus commemoratur, et hic *Pactius centurio primipili* a Pæto venire dicitur, ideo et omnes milites hic obvios Corbuloni ducem eum cum Pæto mutasse necesse est. Lib. XIII. 40. sunt cum Corbulone tertia et sexta legio et decuma: easdem obtinet hoc lib. c. 6. Pætus quartam et quintam et duodecimam. Nec *diversas fugæ causas*

obtendere est falsis nominibus uti Corbulonis sævi, Pæti mitis. Eoque nec ulciscitur hic Corbulo quicquam privati doloris, neque amara irrisione ludit: sed voce plena gravitatis et disciplinæ profugos redire ad signa et duci, cui a Cæsare attributi essent, causam probare jubet, si forte veniam det ille; se nullam fugæ excusationem accipere, nec desertoribus ignoscere. *Gronovius.*

Si singulis manipularibus] Ita Plinius lib. XXII. c. 4. 'Si civicæ honor uno aliquo ac vel humillimo cive servato præclarus sacerque habetur, qui tandem æstimari debet unius virtute servatus universus exercitus?' *Aurelius.*

Numerus adipisceretur] Malo, *adspiceretur:* etsi non ignorem Plautum, et Tacitum ipsum alibi, adipiscendi verbum παθητικῶς esse usos. *Lipsius.*

Ubi par eorum numerus aspiceretur] Ita emendavit Lipsius: male vulgo, *adipisceretur:* facilis enim fuit lapsus, præsertim cum in veteribus legatur, *apisceretur*. Pichena. Etiamnum proba mihi Lipsii correctio, quam et Pichena amplexus est, *adspiceretur*. Freinshemius.

Cap. 13. *Modo castellum, quo imbellis ætas defendebatur, adpugnare*] Restitui ex Flor. *adpugnare*. In vulgatis, *oppugnare*. Pichena.

Ne aliud quam munimenta propugnabant] Emendavimus, *nec aliud q. m. pr.* Rhenanus.

Aut metu] Ablativum, *metu*, delevimus, et pro *aut* scripsimus, *ut*, hoc modo, *et alii propria ignavia, ut Corbulonem opperientes* Siquidem in Manuscripto libro tantum est *Ut* pro *Aut*, librarius ultimam præcedentis vocabuli quod est *ignavia* literam, cum *ut* conjunxit, ut fieret *aut:* deinde quispiam ablativum adjecit *metu*. Rhenanus. In v. c. est: *Et alii propria ignavia, aut metu Corbulonem opperientes:* nam in vulgatis desunt illa, *aut metu*. Ursinus. Flor. ac plerique veteres habent, *aut Corbulonem: ut* sit sensus: Corbulonem opperientes, non ignavia se intra munimenta continuisse: sed fortasse prudenti consilio, cum se hostibus impares viderent. Tamen vulgatam lectionem præfero. Venetus, et nonnulli alii addunt, *aut metu Corbulonem opperientes.* Pichena. Editio Veneta, *propria ignavia, aut metu*, aliæque veteres probo sensu, quem aliæ pervertunt, *propria ignavia, ut Corbulonem, &c.* nec minus illi, inter quos et Ms. Pichenæ, qui legunt, *propria ignavia, aut Corbulonem, &c.* Freinshemius. De lectione hujus loci optime Rhenanus. Ex *ignavia ut*, litera male repetita, *ignavia aut*, factum. Suppleverunt *metu*, qui nesciebant *ignaviam* hic nihil aliud esse quam metum. Sæpe veteres has voces, *ignavus, segnis, ignavia, segnities*, usurpant in illis, quibus abest virtus aut viro digna audacia, quos *poltrons* dicimus. Illis, inquit, abunde magnum erat, &c.* *Gronovius.*

Aut Pœnis Rom. imperii æmulis] Mirum omnes editiones ita conspirare in hanc lectionem, cum palam vitiosa sit. Nullæ enim hic Pœnorum partes, &c.* *Freinshemius.*

Contra daret] Hoc mihi magis probatur quam quod verbum in regio volumine est scriptum, nempe *contradiceret*. Sic Hist. lib. I. 'Si fortuna contra daret, iratis ne relinquerentur.' *Rhenanus.*

Quod pro Armeniis semper Romanæ ditionis] Videtur legendum omissa, *pro*, dictione: *Quod Armeniis semper Romanæ ditionis.* Ursinus.

Pacem ex æquo utilem, nec præsentia spectaret] Non est inepta Budensis exemplaris lectio, *Pace ex æquo utili, ne præs. t. sp.* Rhenanus.

Cap. 14. *Illum locum, tempusque consilio destinatum*] Deinde, *quid de Armenia cernerent adjecisse Deos:* ubi etiam clauditur, qui sequitur, sensus. Postremo, quando a Diis decretum

fuit, quid futurum Armenia sit, quam in manu Parthorum posuere, cedentibus legionibus Romanis, dignum esse Arsacidarum vel memoria fœderum vel commiseratione fortunæ, ut etiam de legionibus Rom. statuerent. Perinde est itaque ut si scripserit, exspectare sibi esse in animo fratres, et in id tempus consilium et locum rejicere: Deos adjecisse tamen quid cernerent de Armenia: dignumque esse Familiæ nominisque sui, statuere una de legionibus Romanis. *Ferrettus.*

Adjecisse Deos dignum] Locus de quo tria verba non possum hiscere. *Lipsius.*

Adjecisse Deos dignum Arsacidarum simul et de legionibus Rom. statuerent] Scribendum apparet, *Adjecisset eos, dignum Arsacidarum, &c.* Sensus est: Rescripsit Vologeses se adhibuisse fratres suos in consilium, Pacorum ac Tiridatem, ut digne Arsacidis simul et Romanis statuerent. Cur enim non possim docendi gratia sic loqui, quum Cicero dixerit, 'convenienter naturæ vivere.' Arbitror autem *dignum Arsacidarum* imitatione Græca protulisse ἀξίως τῶν Ἀρσακιδῶν· nisi quis malit, *dignum Arsacidarum* pro *dignitatem Arsacidarum:* hoc est; pro dignitate Arsacidarum simul et de legionibus Rom. statuerent. *Rhenanus.* Si quis me audiet, ita leget, *Adjecisse eos, dignum Arsacidarum, simul ut de legionibus Rom. statuerent:* hoc sensu; Adhibuisse fratres in consilium, dignum esse Arsacidis, ut una de legionibus Rom. deliberarent quid fieri oporteret. *Vertranius.* Videtur ex v. c. ita legendus hic locus: *Quo de Armenia decernerent. Adjecisse deos dignum Arsacidarum, simul ut de legionibus Rom. statuerent.* Ursinus. Morbis desperatis quale quale remedium non dedecet adhibere: illudque inde mihi petam, unde toties suggestum est: scil. a parenthesi: *Quid de Armenia cernerent (adjecisse deos dignum Arsacidarum) simul et de Romanis legionibus statuerent.* Fratres (inquit) expecto: etenim inter nos jam convenit, ut hic omnes de rebus Armeniæ decernamus, (cujus possessionem dii ut rem dignam Arsacidarum, iis tradiderunt) simulque statuamus de legionibus Romanis. Subobscure quidem hoc in loco Vologeses apertius alibi: Se priora, et toties jactata super obtinenda Armenia nunc omittere, quoniam Dii quamvis potentium populorum arbitri possessionem Parthis non sine ignominia Romana tradidissent. Τὸ *adjicere* sive *addere*, pro *dare.* Terent. Eun. 'Quam inique comparatum est, ii qui minus habent Ut semper aliquid addant divitioribus!' *Salinerius.* Desperatus Lipsio locus, qui tria de eo verba hiscere non potest. Ego aliquid, imo multum possum, sed certi tamen nihil. Visum est primo transponere: *Illum locum tempusque consilio destinatum, quid de Armenia, regno Arsacidarum, cernerent: adjecisse Deos simul ut de legionibus Rom. statuerent.* Postea sine transpositione legebam saltem, *Adjecisse Deos fastigio Arsacidarum, simul et de leg. R. statuerent.* Fastigium Arsacidarum initio etiam hujus libri dixit: *Spretum Arsacidarum fastigium ire ultum volens.* Possit etiam: *Adjecisse Deos, de regno Arsacidarum simul et de leg. R. statuerent.* Quid si legatur? *Illorum* (fratrum scil.) *consilio locum tempusque designandum, quo de Armenia cernerent. Adjecisse Deos Arsacidarum fastigio dignum, simul ut de leg. R. statuerent.* Acidalius. Trajectione et mutatione haud multa sensum Vologesis epistolæ congruentem sic eruo: *Allegisse Deos illum locum, tempusque dignum Arsacidarum consilio destinatum, quid de Armenia cernerent, simul et de leg. R. statuerent.* Grotius. Ausim sponsionem facere ita recte locum habere, *qui de Armenia cernerent:* et, *simul de legionibus.* *Qui* pro *Quo* sive *Ut* positum. *Cernere* hic certare est. *Dignum Arsacidarum,* recte, æque

ac si esset, dignum Arsacidis. *Statuerent*, pro, *ut statuerent*: quamvis ἀπὸ κοινοῦ subaudiatur τὸ *Qui*. Zinzerlingus. Vulnus turpe, cui medeor: *Adjecit sese, et eos, de genere regum Arsacidarum*. Aurelius. Scribe: *Adjecit esse regnum Arsacidarum, de eo simul et de legionibus R. st.* Barthius.

Vasatem præfectum] Et mox, *Vasates*. Scripsimus, *Vasacem* et *Vasaces*. Rhenanus.

Et si qui duces obtinendæ donandæve Armeniæ egerant] In Flor. legitur: *et si qua ces obtinendæ, &c.* unde suspicor restituendum, *et si qua Cæsares:* id est, quæcunque gesserint Cæsares, super obtinenda, donandave Armenia, refert. *Pichena.*

Imaginem retinendi donandive penes nos] In Flor. legitur, *retinendi largiendive*. Pichena.

Cap. 15. *Fluvio Arsameti*] Non alibi lectus nobis hic Arsametes: et omnino arbitramur falsum. Magis, quia in Dionis fragmentis (edidit haud ita pridem Fulvius Ursinus) hic ipse fluvius *Arsanias* dicitur. Verba Dionis: Ἀφῆκεν αὐτὸν, προδιομολογησάμενος ἵνα τὸν ποταμὸν αὐτῷ Ἀρσανίαν ζεύξωσι: *Parthus dimisit Pætum, prius cum eo pactus ut ponte sibi jungerent fluvium Arsaniam.* Nominat et ante, Ῥανδεῖαν τῷ πρὸς Ἀρσανίᾳ ποταμῷ οὖσαν. *Randeian* (opidum, sive vicum, ubi Pætus obsessus) *ad Arsaniam fluvium sitam*. Plinius quoque Arsaniam agnoscit, et in Euphratem labi facit, lib. v. c. 24. Sed et Plutarchus in Lucullo. Itaque corrigi prorsus velim in Tacito: *Fluvio Arsaniæ (etenim is castra præfl.)* litteris postremis in aliam voculam reformatis. Emendabis iterum infra. *Lipsius.*

Interim fluvio Arsameti (is castra præfluebat) pontem imposuit, &c.] Feliciter e Dione Lipsius sententiam veram loco reddidit: ego tamen, ne oratio Taciti languidiuscula sit, paullo aliter ita malim: *Interim fluvio Arsaniæ (is castra præfluit) pontem imposuit, specie sibi illud iter expedientis* (ita Muretus, et in aliis credo Lipsii editionibus ad marginem, in editione certe prima ita conjecit idem): *sed Parthi, quasi documentum victoriæ jusserant: nam neque iis usui fuit, et nostri per diversum iere.* Acidalius. Ex historia a Lipsio nomen fluminis emendatum. *Interim flumini Arsaniæ, &c.* Vulgo, *Arsameti, is castra, &c.* Idem et paulo infra correximus. *Pichena.*

Is castra perfluebat] Malim, *præfluebat*. Rhenanus.

Specie sibi illud iter experientis] Imo *expedientis*. Sic *expediit copias, arma, tela*, alibi sæpe. *Experiendi* hic nec tempus nec locus. *Grotius.*

Namque iis usui fuit] Quamvis pontem pauci fortasse Parthorum transierint, tamen aliqui: at ex Romanis nullus. Non ergo falso dictum, Parthis usui fuisse. Nihilominus malim cum Lipsio, *neque iis*. Pichena. Non male isthæc mutantur ab aliis, verum cum varia oriatur corruptio, nisi a vocabulo minus usitato, suspicari libet, fuisse, *namque iis inusus fuit;* quæ dictio frequentata Sallustio, a cujus imitatione minime abhorret noster. *Gruterus.*

Addidit rumor] Cui rumori Suetonius etiam fidem habet, c. 39. *Lipsius.*

Nam et munimenta ingressi sunt] Flor. ac Venetus, *Namque et munimenta*. Pichena.

Antequam agmen Romanum excederet] Emendavimus, *decederet*. Quod illic sequitur, *aut jumenta adnascentes*, in vulgata editione est *agnoscentes*, nec refert. *Rhenanus.* Muretus, *excederet*. Aptius paullo. *Acidalius.* Flor. ac Venetus, *excederet*. Pichena.

Proximus quisque regi vi equorum] Suspicor de loci defectu. Nonne plerique Parthorum in equis (talis illorum militia), non solum proximi regis? certe. Adde quod Dio disertim narrat, *regem quidem elephanto, alios sine usu ullo pontis, ut prius, transisse:*

Αὐτὸς μὲν (ὁ βασιλεὺς) ἐπ' ἐλέφαντος, οἱ δὲ ἄλλοι, ὥσπερ καὶ πρότερον, ἀνεχώρησαν. Itaque fidenter, fortasse et feliciter, expleo; *et proximus quisque regi, alii vi equorum perr.* Hac mente rex quidem in elephanto, et in simili bellua ejus exemplo primores transmisere, aliud vulgus in equis. *Lipsius.*

Regi vi equorum perrumpere] De mendo suspicatur Lipsius: nec Florent. variat, nisi quod habet; *et proximus quisque regem.* Pichena. Aliter editio prima; *insidens proximus quisque regem vi, &c.* non male, dummodo interpungamus, *insidens; proximus quisque regem, vi, &c.* Vocem *proximus,* accusativum regere, satis notum. *Gruterus.*

Validum et firmum intellexere] Reposui, *Validum et fidum intellexere.* Rhenanus.

Cap. 16. *Neque se plus tridui itineri abfuisse*] Nos, *itinere.* Rhenanus.

Donec referrentur litteræ Neronis] Sic Flor. et Ven. Vulgo, *referantur.* Pichena.

Quæ ut augendæ infamiæ composita, sic reliqua] Non puto affirmare hic Tacitum, quæ modo narraverat a Corbulone ficta fuisse; sed hoc velle, etiamsi fides forte iis derogaretur, non ambigua esse alia haud minus fœda. Quæ mens hanc potius scriptionem desideret: *Quæ ut augendæ infamiæ composita sint, reliqua, &c.* Freinshemius.

Non eam speciem insignium et armorum prætulit] Liber manu descriptus, *Non eam speciem insignium armorum pr.* Rhenanus.

Ne lachrymis quidem temperare] Scripsimus, *temperavere.* Rhenanus. Flor. ac Ven. *temperare.* Pichena. Jocundior sonus emergit ex scriptura vetustiss. *temperare.* Gruterus.

Cap 17. *Hoc conquerentium*] Castigavimus, *Hæc conquerentium.* Rhenanus. Faërnus legebat: *hoc conquerente.* Ursinus. Scil. *irritum laborem.* Corbulo se ita composuerat, ut Pæto insultare non videretur. Et Pætus inter adversa dedidicerat æmulatus. Quapropter (aliis missis) ambo lamentantur injuriam fortunæ, quod temporius eo non potuerit pervenire, certissimaque victoria defraudati sint. Addit Pætus, ut res ceciderint, esse in eorum manu omnia integra, si conjunctis legionibus Armeniam aggrederentur. Ea Corbulo non probat, ejusmodi mandata prætexens ab imperatore non habuisse. Hæc mallem quam tot emendationes. Verum nonnihil me sollicitat *respondebat.* Quid si usurpative pro *loqui* ut Plautus? Merc. 'Instare factum simia, atque hoc denique respondet.' Et forsan Hebræorum exemplo, qui verbo *Ngana* credunt utrumque significatum: unde in *N. T.* habemus Marc.12. *καὶ ὁ Ἰησοῦς ἰδὼν αὐτὸν, ὅτι νουνεχῶς ἀπεκρίθη.* Nec mirum tibi videatur, si gentes imitati sunt Hebræos. Homerus enim non aliunde doctus est, cum facit nuncios iis ipsis verbis agere, quibus ad aliquem leguntur. Is etiam inde sumpsit *εἶπε πρὸς ὃν μεγαλήτορα θυμόν.* Præcesserat enim sacer ille Moyses: 'Et dixit Dominus ad cor suum.' Quid Herodotus? *δράκοντες δὲ ἦσαν ἐν τῷ Καυκάσῳ μέγεθος μέγεθος.* Judæos æmulatur quibus frequens verba duplicare ad aliquid augendum. Psalm. LXXXVII. 'Nunquid Sion dicetur, homo, et homo natus in ea?' Lamentat. 'Et multiplicavit in filia Sion dolorem, et dolorem.' Ad ultimum noster Ann. l. XVI. 'ejusdem animæ est Poppæam divam non credere,' illi Levitic. II. 'quando anima obtulerit.' *Salinerius.* Liquida sententia in turbatis verbis: quæ varii varie interpolant, nimia hercule licentia. Scribe servatis proxime vestigiis: *Ductum inter se brevis sermo secutus est: hoc conquerente irritum laborem, &c.* Acidalius. Flor. et alii veteres, *hoc conquerentium.* Suspicor legendum, *hoc conquerente, suum irritum laborem:* hoc scil. Corbulone:

nam deinde sequitur. *Ille*, id est, Pætus: quæ Mureti etiam fortasse sententia est. *Pichena.*

Amnemque ut olim medium faceret] Scribendum, *Amnemque ut omnium medium faceret.* Item *Diruptaque quæ ultra Euphratem communierat Corbulo.* Rhenanus. Expulit Rhenanus adverbium, *olim*, reposuitque, *ut omnium*, contra veterum librorum auctoritatem. Nos Florentinum præcipue secuti, locum restituimus. *Pichena.*

Diruptaque quæ Euphratem ultra communierat Corbulo] Aptius mihi verbum, *diruta*, ex Flor. aliisque veteribus, quam, *dirupta*, ut in vulgatis. *Pichena.*

Cap. 18. *Frumentum plebis*] Fortasse legendum, *frumentum publicum:* nam in V. C. est, *frumentum publ.* sed corrupte. *Ursinus.* Frumentum plebis non alibi memini me legisse. Itaque assentior Mureto legenti, *frumentum publicum.* Acidalius.

Annonæ sustentaret] Scribe: *sic ostentaret:* nam *sustentare*, quicquid Julius cantet, alienum; *sistentare* verbum nihili. *Gronovius.*

Fortuitus ignis assumpsisset]. Emendavi, *absumpsisset.* Rhenanus.

Ducennium Geminum] Qui sub Galba Præfectus urbi, Histor. l. i. *Lipsius.*

Cap. 19. *Adeunt, ibi naturæ munus, labores educandi*] Exemplar Matt. Corvini habet, *Adeuntib. naturæ:* proinde lego, *Qui magna cum invidia senatum adeunt, jus naturæ, labores educandi, adversus fraudem, et artes, et brevitatis adoptionem enumerant.* Dele ergo vocabulum *munus* quod castigatores infulserunt, *ibi* pro *jus* scribentes. Hic locus feliciter, ut puto, restitutus est, atque in contextu mutatus. *Rhenanus.*

Ac ne usurpandis quidem hæreditatibus prodesset] Particula, *quidem*, in Matt. Corvini exemplari non est, et potest abesse. *Rhenanus.* Vide quæ notavit Lipsius ad l. iii. super verbis, 'de moderanda Papia Poppæa.' *Pich.*

Cap. 20. *Cæteris criminibus*] *Malim, certis.* Ferrettus.

Cinciam rogationem] Quænam fuerit lex Cincia, jam a nobis dictum est l. xiii. qua cavebatur, ne quis ob causam orandam, pecuniam donumve acciperet. Ambitus olim duplex fuit, &c.*

Ergo adversus novam provinciarum superbiam] Faërnus legebat, *provincialium*, pro, *provinciarum.* Ursinus. Vulgo, *provinciarum:* ego ex Flor. *provincialium.* Sic paulo supra, 'ut solent prævalidi provincialium:' et infra, 'maneat provincialibus, potentiam suam tali modo ostentandi.' *Pichena.*

Qualis quisque habeatur, alibi] Quis unquam ita loquutus est, *alibi quam in civium judicio:* cum *alibi* locum demonstret. Malim igitur, *haud quaquam*, ut ita legamus: *Qualis quisque habeatur alibi, haud quaquam in civium judicio esse.* Ferrettus.

Cap. 21. *Decernaturque, et maneat*] Si non fractus locus, scribo sententia ducente, *decernatur ne maneat.* Nisi per ironiam hæc dicta capies, et simulata quadam concessione. Quo sensu nihil mutem. *Lipsius.*

Et maneat] Neque fractus hic, ut suspicari videtur Lipsius, neque legendus, ut censuit idem, *decernatur ne maneat:* sed ut idem postremo dubitanter ponit, simulata quadam concessione capiendus; quod ut eluceat magis, distinctio illa adhibeatur; *promtius accusatio decernitur; decernaturque; et maneat provincialibus, &c.* Decernantur sane et accusatio et grates ad eorum nutum, et relinquamus illis potentiam suam provincialib. tali modo ostentare: falsa tantum et precibus exambita laus cohibeatur. Phrasis *maneat ostentandi*, Taciti est: et de ea nos ad Val. Max. iv. 3. *Acidalius.* Corrigit Lipsius. Mihi autem vulgata lectio facile defendi posse videtur, imo aliquam majorem vim habere, cum sit invidiosa quædam

concessio; hoc est, Decernatur accusatio, &c.* *Pichena.* Frustra hæc mutata voluit Vir Doctiss. *decernatur ne maneat:* nam quæ mox sequuntur *sed laus falsa, &c.* aperte volunt hanc postremam consuetudinem aboleri, priorem, de decernenda accusatione, relinqui, non per simulationem facta concessione, sed serio, ut eo modo cohibeantur libidines provincias regentium. Porro ista phrasis, &c.* *Freinshemius.*

Potentiam suam tali modo] Non est in exemplari Matt. Corvini, *suam.* Rhenanus.

Laus falsa et precibus expressa perinde cohibeatur] Sic lego, non *cohibeantur.* Acidalius.

Cap. 22. *Consulibus ea de re relatum*] Ad ea accuratiss. Lipsius: Jus relationis solis Consulibus; nec sine relatione perfici potuit ullum Senatusconsultum. Scribe ergo cum Heinsio: *Non tamen Senatusconsultum perfici potuit. Nec, abnuentibus Consulibus, ea de re relatum:* i. e. nec, quod Consules abnuerent, ea de re relatum. Non dubito quin hanc ejus de hoc loco sententiam magno adsensu celebraturi sint eruditi. Et utinam ei nunc fuissent ad manum, quæ plurima alia eaque pulcherrima notasse olim ad Tacitum scimus, iis præsertim in locis, in quibus aliorum ingenium aut eruditio hactenus defecit. Quæ ut aliquandò in lucem ipse producat, tanti scriptoris, totiusque eruditi ordinis nomine, identidem privatim, nunc etiam publice rogamus. *Boxhornius.*

Agendas apud Senatum propratoribus proveconsulibus grates] De hac gratiarum actione, jejuna quædam, hoc loco Marcellus Donatus; at meliora multo poterat ex supellectili Latinorum Græcorumque auctorum; imo vel ex nudis Inscriptionibus. Sane qui Epigraphas illas veteres negligit, eum vix censendum inter solide doctos, solide ingenuos, juxta censeo cum Scaligero, cum Velsero; quicquid oggrunniant e terra nati suesne, an scarabæi; stercora tantum vorare dociles. *Gruterus.*

Et motu terræ celebre] Dixi ad l. I. 68. (ubi *prorupere* non *prorumpere* volui in verbis Curtii,) apud bene Latinos semper κυριακῶς poni τὸ *proruere.* Auctor quidem Ætnæ vulgo, ver. 308. 'rupes aliquas penitasque cavernas Proruere.' Sed cum Scaliger ibi testetur vett. lib. habere *Provehere,* censeo scribendum, *Procidere.* Quemadmodum et apud Valerium Flaccum l. VII. 600. 'In caput inque humeros ipsa vi molis et iræ Procidit;' ubi editur *Proruit.* Tale vitium et hic oblatum Tacito, qui scripserat, *Et motus terræ.* Ut Livius, l. XXII. 'Eum terræ motum, qui multarum urbium Italiæ magnas partes prostravit, montes lapsu ingenti proruit.' Senec. nat. q. VI. 1. 'hic motus Campaniam magna strage vexavit.' *Gronovius.*

Cap. 23. *Locus puerperio colonia Antium fuit*] Abest in Matt. Corvini exemplari verbum *fuit,* quod nos quoque dispunximus. *Rhenanus.* Verbum *fuit,* ex Flor. ac Ven. addidimus. *Pichena.*

Jam senatus interim uterum Poppææ] Adverbium *interim* sustulimus. *Rhenanus.*

Atticæ religionis] Lipsio aliorum commenta hic non placent, mihi nec ipsius. Non probare possum, quia et res et locutio vetant. Scil. Tacitus *Actiacam regionem* diceret, cum vellet ludos Actiacos intelligi. Et quis ita loquatur, *ad exemplar regionis.* Deinde quæ ratio similitudinis inter caussas hujus, et illius ab Augusto certaminis? Nullam ego certe video. Sed melius ad hunc locum afferre nihil ipse possum, nisi quod Muretum notasse memini: *Antilanæ religionis:* quod quia non capio, nec firmo, nec refello. *Acidalius.* Muretus *Antianæ religionis,* ut vox ab Antio colonia dicta sit. Ego nihil: sed moneo in

Flor. corrupte legi, *actiercæ religionis.* Pichena. Frustra nos in Græciam trahunt viri eruditi. Farnesianus codex habet *Anciatæ.* Legendum haud dubie *Antiatis.* Fortuna Antii maxima religione colebatur, ut notum ex Horatio et aliunde. Eam imitati Romani, nempe quia Poppæa, ut jamjam dixerat Tacitus, pepererat Antii. *Grotius.*

Adnotandum est] Scripsimus, *Adnotatum est.* Rhenanus.

Unde gloriæ egregiis viris et pericula gliscebant] Nescio si delendum *et:* capiendumque, pericula gliscebant viris gloriæ egregiis: non, gloriæ et pericula gliscebant egregiis viris. Quid si? *Unde gloria egregiis viris,* (scil. gliscere vel provenire solent) *pericula gliscebant.* Unde pericula tum provenisse. *Acidalius.* In vulgatis, *gloriæ,* numero plurium. Nos, *gloria,* scripsimus, Flor. ac Ven. auctoribus. *Pichena.*

Cap. 24. *Inter quæ veris principio legati Parthorum*] Sic Flor. ac Ven. Vulgo, *interim.* Pichena.

Cap. 25. *An pax in hoste*] Fortasse rectius, *an pax inhonesta placeret.* Lipsius.

Bellum anceps an pax in hoste] Ut *honestum* dignitatis plenum, ita contra *inhonestum* dedecoris ac turpitudinis. Apud Tacitum duobus locis hæc vox esse debuit: ubi enim in impressis lib. xv. 'An pax in hoste placeret,' in antiquissimo libro *inhosta:* quare *inhonesta* arbitror legendum. Item Hist. l. ii. 31. Ubi in excusis *ventre et gula sibi ipse hostis,* in eodem *sibi inhostus,* ego *inhonestus* lego. Et ut plenius intellegatur negligentia librarii, qui imminutas voces scribebat, has maculas exortas, Hist. l. iv. 62. pro *innexa signa* legi debet *inhonora:* in illo enim *in hora,* ad Catonem *P. Victorius.* Magis omnino placeat Lipsii conjectura. Alias Taciti phrasis et sensus suadebat mihi scribere *pax in hostem.* Acidalius. Recte, opinor, emendavit Lipsius: nam in Flor. legitur, *an pax in hosta.* Pichena. Vox Latina *hostus,* unde *hostorium,* quo modius æquatur et cumulus deruitur: et verbum *hostire,* quod est æquare, et *hostimentum* ἀμοιβή: unde et *redhostire* par pari referre. *Hostus* igitur æquum vel æquatum significat: inde *inhostus* pro iniquo et injusto, quam vocem Arnobio ex scriptis alibi restituimus: etiam usus Tacitus Hist. l. ii. et Ann. l. xv. *Hostus* χωστός. *Salmasius.*

Quam populus Rom.] Castigavi, *quem:* subaudi *modum.* Rhenanus. Amplector lectionem Venetam: *quam pop. Rom.* simillimo Curtii loco persuasus: sic enim ille vi. 5. 'Artabazum deinde geminato honore, quam Darius habuerat ei, remittit domum,' quamquam et hunc locum in recentioribus editionibus corrumpi videam. *Freinshemius.* Neutrius auctoris his in verbis particulæ commodum esse locum censeo. *Gronovius.*

Cap. 26. *Apud Melitenen*] Ptolemæo, Μελιτηνή, Susianæ pars. *Lips.*

Adversa in inscitiam Pæti declinans] * adversorum istorum culpam conferret. Hæc ergo mens est auctoris, quam ex sensu potius quam verbis vulgatis assequutus est interpres Germanus et Italus; qui ambo Pætum a Corbulone reprehensum agnoscunt. At non hoc exprimas ex istis verbis *adversam inscitiam declinans:* sed id potius quod Gallus reddidit: *se donnant garde de parler de la miserable ignorance de Petus:* et optimus Hispanus: *sin tocar en el mal govierno de Peto:* quæ tamen sententia falsa est: nec enim pepercisse infamiæ Pæti Corbulonem satis apparet ex pluribus Taciti locis, ut xv. 16. et xv. 28. *Freinshemius.*

Cap. 27. *Non enim adhuc eo ventum*] Flor. *nec enim adhuc.* Pichena.

Scire quantum] Sententiam adjuveris, si scribas, *Sciret.* Lipsius.

Simul consilio] Comptiora hæc om-

mina sint, si sic legas: *simul, ut consilio terrorem adjiceret, Megistanas, &c.* Freinshemius.

CAP. 28. *Ergo Vologeses neque atrox in summam*] Doctiss. vir stellula nobis ostendit defectum sive corruptionem loci. Quid si *atrox* ab A privativo et τρεῖν tremere. Plaut. Capt. 'Nisi reperio atrocem mihi aliquam astutiam.' Vologeses amplectitur consilium Corbulonis ut fidum, et quia timens prævidebat, (nisi a bello desisteretur,) non de Armenia tantum certamen fore cum Romanis, sed de summa suarum rerum, quod semper caverat. 'Vologesi vetus et infixum erat arma Romana vitandi.' Τὸ *in summam* eodem significatu Hist. l. II. 'Sed Corsicam prope afflixit Decimi Pacarii procuratoris temeritas, tanta belli mole nihil in summam profutura.' *Salinerius.* Vitii manifestus locus: nec quisquam dum subvenit. Lego *neque atrox in summam, et quibusdam præfractior.* Vera et clarissima emendatione: id est, neque omnino atrox, et in parte præfractior. *Acidalius.*

Operiri reliquias malæ pugnæ imperavit] Imo, *operire*, id est, terra tegere insepulta suorum corpora. *Grotius.*

Minister bello datus] Suspicor legendum, *minister bello clarus*, ut idem fuerit error, quem supra notavimus ad l. XIII. 'et dato die.' Sic Hist. l. III. 'quod illic secundæ legioni a Claudio præpositus, et bello clarus egerat.' In vita Agric. 'clari bello, ac sua quique decora gestantes.' Similiter Hist. l. II. dixit, 'militia clarus.' Tamen vulgatam lectionem non sperno. *Pichena.* Vide Observat. II. 20. *Gronovius.*

Nondum Senatoria ætate] Quæ est annus vigesimusquintus, ut alibi monui. *Lipsius.*

Nondum senatoria ætate] Plutarchus in Pompeio scribit minoribus quinque et viginti annis non licuisse in Senatum venire. *Lupanus.* Anni vicesimi quinti initium tam in urbe quam in provinciis, ætas legitima fuit, per quam in curiam ingredi licuit. *Vertranius.*

Honori ejus] Sic emendavit Lipsius. Vulgo, *honore.* Pichena. Atqui Hist. l. I. 44. 'non honore Galbæ.' Adde Observ. IV. 16. *Gronovius.*

CAP. 29. *Omissis præcipitibus tuta et salutaria capessentem*] Præcipitium locus præruptus, e quo facile quis præcipitari potest: hic vero translatitie sumitur, quod omisso bello, quo privari a Nerone Tiridates regno poterat, paci et suorum quieti consuleret. *Lupanus.*

Ponere apud effigiem Cæsaris insigne regium] *Ponere* pro deponere. *Rhenanus.*

CAP. 30. *Et rogitante rege causas*] Videtur edidisse Tacitus, *rogitantem regem.* Id enim requirunt his respondentia, *admiratione prisci moris adfecit.* Gronovius.

Per centurionem enunciari] Scripsimus, *nunciari.* Rhenanus.

Ante auguralem aram subdita face accendi] Castigavimus, *et structa* (hoc est, struem lignorum exstructam) *ante auguralem aram subdita face accendi:* subauditur, *ligna*, vel simile quippiam. *Rhenanus.* Legendum: *Structam ante auguralem aram, &c.* non, *structa*, quod mendosum est. De *augurali* autem *porta*, mentio est supra, ubi scriptum est, *augurali egressus.* Ursinus. Nihil certius Lipsii correctione: nam præter historiæ fidem, a Flor. etiam fere confirmatur, in quo legitur, *et structam.* Male vulgati: *et structa ante auguralem aram.* Pichena.

Cuncta in majus extollens] Florent. ac Ven. *attollens.* Idem.

Postremo die] Forte, *postero.* Nam noctem eam mansit, uti apparet ex vigiliis nunciatis. *Lipsius.*

Postero die spacium oravit] Emendavi, *postremo die.* Quamquam si quis de biduo ultimo tantum intelligat, recte scripserit *postero die;* id quod

secutus est castigator hujus loci. Quod si quis totum tempus respiciat, quo semel atque iterum congressi sunt, præsertim quum præcedat, *Dein paucis diebus interjectis:* non absurda lectio erit *postremo die*, quam nos Budensi codici debemus, cui cætera ferme omnia. *Rhenanus.* Lipsii correctionem Flor. confirmat. Vulgo, *postremo die*. Pichena.

Cap. 31. *Tantusque ei Romæ, quantus Consulibus, honor esset*] Addidi istud, *ei*, ex Florentino. *Pichena.*

Non erat notitia nostri] Flor. habet: *non inerat*. *Pichena.*

Apud quos jus imperii valet, inania transmittuntur] Leviter dubito, num, *vis imperii*, legendum sit. *Vis* enim magis proprie opponitur ad, *inania*, quam jus; quasi dicat: Illi inania sectabantur, nos rerum substantiæ insistimus. Lib. II. 'favorabili in speciem oratione, vim imperii tenuit.' Lib. III. 'Sed Tiberius vim principatus sibi firmans, imaginem antiquitatis Senatui præbebat.' Lib. XV. 'Ad vim dominationis conversus.' *Pichena.*

Cap. 32. *Equitum Rom. locos sedibus plebis anteposuit*] Scripsimus, *sedilibus plebis*. Rhenanus.

Ad eam diem indiscreti ibant] Reposui, *indiscreti inibant*. Rhenanus.

Pari magnificentia ac priori] Castigavimus, *pari magnificentia; ac priora.* Rhenanus.

Sed feminarum illustrium senatorumque plures per arenam fœdati] Quid faciunt *feminæ* illustres in arena? Deest hic genitivus *filiorum*, quem inseruimus: *Sed feminarum illustrium senatorumque filiorum plures per arenam fœdati*. Rhenanus. Propugnat hanc lectionem non sine grandi probro sexus sequioris ordinis nostri Lucifer. Interim mihi eripi non potest, loco *feminarum*, substituendum *familiarum*, literis non nimium diversum ab altero: intelligendumque de *Equitibus*, quibus proprium quasi cognomen *illustrium*, eoque ipso insignivit Tacitus haud semel; ut videre licet in indice. Feminarum, nullæ heic partes, nullum jus. Ubi enim supra mentio de feminis? nusquam. Et tamen respicere isthæc ad ea, quæ facta sunt anno priore; aperte urget illud quod præcessit; 'Spectacula gladiatorum idem annus habuit, pari magnificentiæ ac priora.' At annorum priorum memoriis, nulla mentio mulierum: contentus dicere auctor Ann. XIV. 14. 'Notos quoque equites Rom. operas arenæ promittere subegit donis ingentibus:' ubi minime id tacere debebat, si eodem redactæ feminæ, et quidem illustres. Et ut ipse hoc forsan neglexisset, cur tam novum et hactenus non visum flagitium, seu principis seu matronarum, non annotatum alibi Suetonio, non Dioni, non Zonaræ, non uni alicui vel extra ordinem. *Gruter.*

Cap. 33. *Non tamen Romæ incipere ausus*] Vulgati auctiores, *incipere scenas ausus*. Nos eam vocem Florent. autoritate, ac Lipsii judicio, sustulimus. *Pichena.*

Ut transgressus scenis in Achaiam] *Scenis*, id est, per scenas. *Rhenanus.*

Ejus rei fama civerat] Scripsimus, *acciverat*. Rhenanus.

Cap. 34. *Ubi gladiatorium munus*] Ita Flor. Vulgo, *gladiatorum munus.* Sic l. XII. 'gladiatorii muneris magnificentia.' Lib. XIV. 'gladiatorio spectaculo.' *Pichena.*

Primo in contumelias assumptus] Mur. *inter:* dubito. *Acidalius.*

Etiam aliis præmineret] Reposuimus, *etiam malis præmineret:* quasi diceret primum facetiis scurrilibus, deinde flagitiis sceleribusque præminuit. *Rhenanus.* Ego *magis* legendum conjeci, hac sententia: præminebat gratia, præminebat potentia; at magis vi nocendi præminebat. Apuleius mil. VI. 'præminentes silices.' *Pricæus.*

Cap. 35. *Jussi id accusatores objicere*] Pronomen *id* non est in libro

manuscripto, nisi postea additum. *Rhenanus.*

Qui ne ignobiles haberet, quos ab epistolis] Volumen regium habet, *qui ne immobiles habere quos ab epistolis et libellis et rationibus appellet.* Conjicio legendum, *Quin eum*, sive, *quin etiam nobiles habere, quos ab epistolis, et libellis et rationibus appellet.* Quare sic emendare contextum ausi fuimus. *Rhenanus.* Vox illa, *nobiles*, suspecta est doctiss. interpreti, ut necessario aut mutandum censeat, aut ejiciendum. At rationes, quas adfert, nullæ sunt. Qui enim isti, inquit, tam viles nobiles, &c. Atqui Torquatus hic Silanus erat inter nobiles clarissimus, &c. * *Boxhorn.*

Nomina summæ curæ et meditamenta] Addere Lipsius velit, *meditamenta imperandi:* vel potius scribit, *meditamenti.* Nihil ego in vulgato mutem, cujus sensus, ab epistolis, ab libellis, et rationibus esse nomina et meditamenta summæ curæ. Et firmat vulgatum hoc geminus locus l. XVI. 'Ipsum dehinc Silanum increpuit, iisdem quibus patruum ejus Torquatum, tanquam disponeret jam imperii curas, præficeretque rationibus et libellis et epistolis Libertos.' Muretus supra scribebat, *appellaret, omnia s. c. et meditamenta.* Sed nec huic assentiar. *Acidalius.* Defectus locus Lipsio videtur, mihi sanus et integer. Interpretor enim, nomina summæ curæ, et etiam summæ curæ meditamenta. *Pichena.*

CAP. 36. *Secretis imaginationibus agitans*] Nihil mutandum, quamvis fortasse melius legeretur, *machinationibus*, pro, *imaginationibus.* Ursinus. Mur. *machinationibus.* Neque hoc admittam, non magis, quam quod paullo post pro *necessitudinibus*, mutat *necessitatibus.* Acidalius.

Cuncta in rep. perinde immota ac prospera fore] Antea, *exinde immota.* Flor. *periende:* ex quo ego, *perinde.* Subintelligitur enim, perinde ac si ipse adesset. Sic paullo infra: 'quo fidem acquireret, nihil usquam perinde lætum sibi:' et inferius: 'non perinde solis vapore perrumperentur.' *Pichena.*

Illic veneratus Deos, cum Vestæ quoque templum inisset] Vulgata lectio et distinctio erat: *adiit Capitolium, illic veneraturus Deos. Cum Vestæ quoque templum. &c.* Meliorem indicavit mihi Flor. qui habet, *veneratus.* Pichena.

Hæc atque talia plebi valentia fuere] Budense exemplar hic rasis aliquot literis, habet *volentia.* Scripserim ego, *Hæc atque talia plebi volenti f.* Similem locutionem usurpat in vita Agric. 'Eoque initio erecta provincia, ut quibus bellum volentibus erat.' Hoc sermonis genus Græcis familiare. Plato; Ἀλλ' ὅρα εἴ σοι βουλομένῳ εἴη ἃ λέγω: id est, *Sed vide num tibi volenti sint quæ dico.* Gregor. Nazianzenus, ἐνέπαιζον ὅσα βουλομένοις ἦν: id est, *Illuserunt quæcunque volentibus erant.* Sic Hist. l. III. 'Cæterisque remanere et in verba Vespasiani adigi volentibus fuit.' Quo loco nos dictionem *liberum* a castigatoribus infultam submovimus. Expressit hanc figuram amator Hellenismi Macrobius, quum inquit, 'Si vobis volentibus est.' Hujus generis et illud quod Ann. l. I. 'Ut quibusque bellum invitis, aut cupientibus erat:' quod auctores Græci dicunt ἀχθομένοις ἦν, et ἡδομένοις ἦν. Nec est admodum dissimile quod eodem l. I. infra legitur: 'Volentibus Armeniis præfecit.' Item Hist. lib. II. 'Mutiano volenti scripsere:' quamquam in vulgatis editionibus male legitur *volentia.* Sed de hac figura admonuimus sub initium operis, et suis deinde locis. *Rhenanus.* Cornelius frequenter utitur hac forma dicendi, sumpta a Græcis. Sallust. prope finem Jugurth. 'Non tam diffidentia futura, quæ imperavisset, quam uti militibus exæquatus cum Imperatore labor volentibus esset.' *Ferrettus.* Reposui ex Flor. verbum,

volentia, id est, grata, accepta. Idem Hist. l. III. *Muciano volentia scripsere:* vide quæ ibi notat Lipsius. *Pichena.*

CAP. 37. *Nihil usquam perinde lætum sibi*] Mihi hoc lucet. Vertranium malle, *nihil usquam periculosum sibi*, insipientia est. Clare hoc ait: Nero uti reipsa ostenderet nullum sibi locum præ Roma esse: struxit in publico convivia, &c. *Lipsius.*

Nihil usquam perinde lætum sibi publicis locis] Hic locus est prorsum vitiatus. Liber manuscriptus habet: *Quo ipse fidem acquireret nihil usquam perinselocum sibi locum publicis locis.* Divinatione est opus. Legerim: *Ipse quo fidem acquireret, nihil usquam periculosum sibi, lætus publicis locis struere convivia, totaque urbe quasi domo uti:* hoc est, struebat, atque utebatur. Id nimirum simplicius est, quam legere, *periculosum sive turbulentum*, pro *sibi lætum.* Rhenanus. Legerim, *Nihil usquam periculosum sibi, lætus publicis locis, &c.* Vertranius. Faërnus legebat: *Nihil usquam periculosum sibi publicis locis, &c.* Ursinus. Id est, Lætiorem vitam se nusquam agere, quam Romæ. *Pichena.*

Quasi Tigillino paratæ, ut exempla referam] Et hic depravata verba sunt. Emendavimus; *Quas Tigillino paratas, ut exemplum feram.* Ubi *feram* dixit pro *referam.* Rhenanus. Mur. *Quas a Tigellino.* Clariore sensu, sed quo eodem et vulgatum. *Acidalius.* Florentini lectio, *Quas a Tigellino paratas ut exemplum referam.* Vulgati etiam bene: *quas Tigellino paratas.* Pichena.

Cui superpositum convivium, navium aliarum tractu moveretur] Vox, *navium*, a vulgatis aberat: recte enim subintelligi poterat. Sed cum in Flor. sit, negligenda non fuit. *Pichena.* Idem de Domitiano Plinius in cœlesti Panegyrico, ubi hujusmodi naves 'religatas, revinctas, et quasi captas' vocat. 'Itaque procul ab omni sono, inconcussus ipse et immotus, religato revinctoque navigio, non secus ac piaculum aliquod, trahebatur. Fœda facies, cum populi Rom. Imperator alienum cursum, alienumque rectorem, velut capta nave, sequeretur.' *Boxhornius.*

Illustribus feminis completa] Corrigo in hac sententia Suetonium cap. 27. 'Insignes ganeæ et matronarum institorio copas imitantium.' Legoque, *institoria*, pro locis ipsis. *Lipsius.*

Et contra scorta visebantur] Particula connectens, *et*, non est in volumine Bud. *Rhenanus.*

Et postquam tenebræ incedebant] Malim, *incidebant.* Rhenanus.

Misit auspices duos] Sic in volumine Bud. legitur. Forte melius: *Visi auspices duo:* nam sequitur, 'cuncta etiam spectata:' sive ut in scripto codice legitur, *aspectata.* Rhenanus. Alias, *missi auspices duo.* Ferrettus. Lipsius correxit ex Sulpitio Severo; quo nihil certius puto: nam Flor. etiam præ se fert veræ lectionis vestigium; qui habet: *Missi auspices dos.* Pichena. Ut recte legendum vidit Lipsius, ita et Torrentius ad Sueton. Ner. 28. ex Sulpitio Severo. Sed et Florentinum suum adstipulari Pichena testatur. Merito ergo hæc lectio præfertur vulgatæ, *missi auspices duo.* Freinshem.

Cuncta denique spectata] Manuscriptus liber, *cuncta etiam aspectata.* Plusque est *aspectata* quam *spectata.* Verbum *aspectandi* lib. I. usurpat, 'Omnis, exuta æqualitate justa principis adspectare.' *Rhenanus.* Danesius ex v. c. legebat, *aspectata.* Ursinus.

CAP. 38. *Omnibus quæ huic urbi*] Parenthesi sublata conjunctionem *sed* inseruimus: *Sed omnibus quæ h. u. p. viol. i. acciderunt, gravius atque atrocius.* Nova sententia est: subauditur, *id incommodum.* Rhenanus.

Et rursus inferiora populando] Particulam *et* delevimus. *Rhenanus.* Copulam, *et*, addidi ex Flor. Pichena.

Hucque et illuc flexis] Nec hoc loco codex manuscriptus particulam *et* ha-

bet. Opinor Tacitum scripsisse, *huc illuc flexis*, quemadmodum alibi sæpe loquitur. Lib. I. 'Sed exterruit Cæcina huc illuc ferens arma.' Lib. IV. 'Sed persequi incertum fuit, quum ex usu temporis huc illuc mearent.' *Rhenanus.*

Ad hæc lamenta paventium feminarum] Scripsimus *Adhoc:* qua voce etiam alibi utitur. *Rhenanus.*

Fessa ætate senes, aut rudis pueritiæ ætas, &c.] Ita ex v. c. legendum. In vulgatis deest verbum *senes*. Ursinus. Quam aperte senes designasset si sic dixisset *fessa annis, aut rudis pueritiæ ætas.* Idem autem sunt *ætas fessa ætate* et *ætas fessa annis*. Scil. seniores. Virgil. Georg. III. 'At tribus exactis cum quarta accesserit ætas, Carpere mox gyrum incipiat.' Fit igitur mentio de feminis, de senibus, et de pueris, quippe qui infirmiores sint. Vel recensentur feminæ seniores tantum, *feminarum fessa ætate*, et pueri: sequiturque Homerum noster, qui senes etiam prætermisit. *αἴ κ' ἐλεήσῃ Ἄστυ τε, καὶ Τρώων ἀλόχους, καὶ νήπια τέκνα*: i. *si forte misereatur civitatis et conjugum Trojanorum et infantium puerorum.* Ad ultimum *ætas* tam brevi repetita intervallo castigationes allicere non debuit: nam de suo loco similia non decessere. Curt. l. III. 'Contra si quis aciem Macedonum intueretur, dispar acies erat.' Neque hæc. Plaut. Trinum. 'nam ego talentum mutuum Quod dederam, talento inimicum mihi emi, amicum vendidi.' Multo minus hujusmodi Suet. Aug. 28. 'Dubium eventu meliore, an voluntate, quam voluntatem.' *Salinerius.* Delet Lipsius vocem, *ætate:* quæ si non supervacua, saltem vitiosa. Ego si librum auctorem haberem, libenter restituerem, *fessa annis aut rudis pueritiæ ætas.* Certe similis aliqua vox requiritur, quæ voci *pueritiæ*, respondeat. Rhenanus etiam ad Hist. l. I. 'fessa jam ætate Galbæ:' corrigendum suadet, *fessa annis ætate Galbæ.* Pichena. Sensit corruptionem Vir doctiss. et amoliri sategit superfluenti voce inducta. At videsis an concinnius ita subvenerimus; *fessa ætas, aut rudis pueritia:* pingue enim nescio quid sonat *ætas pueritiæ:* deinde ista trajectio *fessa, &c. ætas*, haud placet, nec Taciti genium resipit. *Freinshemius.*

CAP. 39. *In irritum cadebant*] Codex Budensis, *irritum cadebant.* Sic infra: 'Dum merita erga Neronem sua, et quam irritum cecidissent,' aperit. At utrobique legitur in vulgatis editionibus, *in irritum.* Rhenanus.

Nec dum posito metu satis credebatur, cum levis] Reposuimus, *Nec dum posito metu, redibat. Levis rursum grass. ignis.* Rhenanus. Muretus: *Needum posito metu satis credebatur, cum rursum gr.* sed major hæc licentia, quam ut probanda. Malim transponere: *Nec dum posito metu, redibat ignis, rursumque grassatus, levius, et patulis magis urbis locis.* Acidalius.

CAP. 40. *Quia prædiis Tigillini Æmilianis proruperat*] Suet. Claud. 18. 'Quum Æmiliana pertinacius arderent.' Videnda quæ scripsimus ad verba illa Varronis ex lib. III. de re rustica 'Qui habitant extra portam Flumentanam, aut in Æmilianis,' &c. ubi inscriptionem etiam protulimus, quæ apud me est in ænea tabella, 'De navi oneraria, quæ servit in Æmilianis.' *Ursinus.*

Quippe in regiones XIV. *Roma dividitur*] Convenit hoc cum aliis Scriptoribus, et antiqua etiam inscriptione, in qua est: MAGISTRI. VICORUM. URBIS. REGIONUM. XIIII. *Ursinus.*

Tres solo tenus dejectæ] Regiones dejectas non apte, credo, dixeris; veriusque hic forte sit, *detectæ*, ut solo tenus denudatas dicat, cui sequentia pulchre respondent: 'Septem reliquis pauca tectorum vestigia supererant, lacera et semiusta.' *Acidalius.*

Cap. 41. *Ser. Tullius Lunæ*] Suspicabar de Lua matre antea: sed falso. *Lipsius.*

Multa seniores meminerint] Castigavimus, *meminerant*. Rhenanus. Vulgo, *meminerant*. Rectius ex Flor. *meminerint:* nam de suo tempore Tacitus loquitur, et de senioribus, qui tunc vivebant, viderantque Romam ante Neronis incendium. *Pichena.*

Quæ reparari nequibant] Videndum an legi debeat, *reperiri*, pro eo, quod est in vulgatis, *reparari*. Ursinus.

Quo et Senones] Forte, *et quo Senones capt. urbem infl.* Ursinus.

Inter utraque incendia numerent] Potius *numerarent*. Acidalius.

Cap. 42. *Effodere proxima Averno juga connixus est*] Codex Budensis, *enisus est*. Forte, *annisus est*. Rhenanus.

Cap. 43. *Quæ domus supererant*] Sic interpretari possunt. Nero usus ruinis decem regionum, excitavit immanem illam domum, de cujus spatio Sueton. Ner. 31. Vestibulum ejus fuit in quo colossus cxx. pedum staret, tanta laxitas, ut porticus triplices milliarias haberet: item stagnum maris instar circumseptum ædificiis ad Urbium speciem. Et versus: 'Roma domus fuit: Veios migrate Quirites. Si non et Veios occupat ista domus.' Quidquid itaque ruinarum superfuit tam laxæ domus ædificationi, Nero ad normam et dimensionem novis domibus explevit. *Salinerius.* Recte vitium loci vidit Lipsius; pugnat enim in se omnino sententia: nescio an et medicinam: legit, *quæ domus perierant*. At convenienter dixeris, easdem, quæ perierant erectas fuisse, quod in prima editione Lips. post priorem conjecturam suam hisce verbis innuit: nisi tamen placet Neronem etiam stantes domus omnes diruisse et rursus erexisse. Itaque potius est, ut paucula verba, post verbum *supererant*, desint: in hanc forte sententiam: *Ceterum urbis quæ domus supererant dirutæ, aliæque (sive novæque) non ut post Gallica, &c.* Dirutas quæ superfuissent, inde suspicere: quia si mansere, videntur impediisse dimensos illos vicorum ordines, obstitisse etiam alicubi latis viarum spatiis: ut non ad mensuram et composite urbs tota, quod Tacitus innuit, ædificari potuerit. *Acidalius.* Nonnihil dubitaveram, an illud, *supererant*, quodammodo respiceret verbum, *erectæ:* id est, postquam Nero suam domum extruxit, erectæ fuerunt urbis domus, quæ erigendæ supererant. Nuper autem doctissimi Salinerii acuta interpretatio mihi valde arridet: ideo sic a Tacito dictum, quia tam immensa fuit nova Neronis domus, ut totam fere urbem complecti, ac paucæ admodum privatorum domus, sive domuum ruinæ, superfuisse viderentur. *Pichena.* Nihil me movet acuta Salinerii interpretatio, quin verissimam censeam emendationem Lipsii, quam etiam in textum recipere ego non dubitassem. *Freinshemius.* At movere debuit, et movisset, opinor, si paullo explanatius tradita fuisset. Quod videndum, an possimus assequi. Hoc dicit Tacitus: Ceterum, &c. * *Gronov.*

Sed dimensis vicorum ordinibus] In codice Budensi legitur, *diversis ordinibus:* hoc est, *separatis*. Sic infra: 'Et diversi interrogantur.' *Rhenanus.*

Hostienses paludes destinabat] Forte melius, *destinavit*. Pichena.

Quæ frumentum Tiberi subvectæ essent] Emendavimus, *utque naves quæ frumentum Tiberi subvectassent*. Rhenanus. Flor. et alii veteres, *subvectæ essent*. Pichena.

Quod is lapis ignibus impervius est] Correxi, *Quod is lapis igni imper. est.* Rhenanus. Flor. et alii veteres, *ignibus;* sed non muto. *Pichena.*

Quo largior in publicum flueret, custodes, &c.] Faërnus addebat particulam, *ut*, ad sensum necessariam, legebatque: *Ut custodes, et subsidia repri-*

mendis ignibus, in propatulo quisque haberet. Ursinus. L. *intercepta est restituta, quo pluribus locis in publicum flueret: Custodes et subsidia.* Custodes, familiæ, de quibus l. I. D. de Officio Præf. Vigilum. *Aurelius.* Vitiosa distinctio totum locum corrupit, ansamque nonnemini præbuit inserendi spurium istud *quo*, explendæ, ut putabatur, sententiæ. Sed eo nihil opus: vides omnes istas leges, &c.* *Freinshemius.*

Cap. 44. *Et lectisternia ac pervigilia celebravere feminæ*] Exemplar regium, *Sellisternia.* Rhenanus. Etiam Flor. habet, *Sellisternia*, ut Budensis. *Pichena.*

Quos per flagitia invisos] Hic et mox, quum pietatem Christianam 'exitiabilem superstitionem' vocat, loquitur ut ethnicus, et mysteriorum nostræ religionis ignarus. *Rhenanus.*

Qui Tiberio imperitante] Illud, *qui*, a Flor. abest, et abesse salva sententia potest. *Pichena.*

Haud perinde crimine incendii, quam odio generis] Ita Faërnus legebat, deleta, *in*, particula. *Ursinus.* Quomodo vero *humani generis?* Muretus *humani* vocem delet, hoc sensu: Non revera convicti sunt crimine incendii, sed tamen damnati odio in illorum genus. Sed nescio an phrasis, *convinci odio*, vel *in odio*, gignere non coacta possit hanc sententiam, *damnari ob odium.* Credam potius legendum, *odio Romani generis.* Ita non convicti sunt incendii crimine, sed odio in Romanos. *Acidalius.* Magis placuit verbum, *conjuncti*, ex Flor. quam, *convicti*, ut in vulgatis: neque ingentem illam multitudinem convictam constat, sed, cum aliis confessis conjunctam, et quasi cumulo additam. *Pichena.*

Et pereuntibus addita ludibria] Reposuimus, *Ea pereuntibus addita ludibria.* Rhenanus.

Aut flammandi] Faërnus legebat, *ut flammandi.* Ursinus. Nisi defectus sit locus, ego sic intelligo: crucibus eos affixos, ut vel ibi cruciatibus interirent, aut flammandi per tenebras reservarentur. *Pichena.* De his scribit Sulpicius Severus, qui Tacitum sæpe transcribit: 'Multi crucibus affixi, aut flamma usti. Plerique in id reservati, ut cum defecisset dies, in usum nocturni luminis urerentur.' Unde cogitandum, ne concinnius fuerit in Cornelio: *aut flamma usti; aliquis ubi defecisset.* Isac. Pontanus.

In sævitiam unius adsumerentur] Castigavi, *absumerentur.* Rhenanus.

Cap. 45. *Omnis populi Rom. ætas prospere aut in metu sacraverat*] Lego, *prospera re aut in metu.* Acidalius.

Simulacra numinum abripiebantur] Plinius ait, lib. XXXIV. clarissima quæque signorum 'violentia Neronis in urbem convecta, et in sellariis domus aureæ disposita fuisse.' *Lipsius.*

Secundo Carinate] Flor. *Caprenate.* Pichena.

Hic Græca doctrina ore tenus exercitus] *Oretenus* non est in volumine Budensi. Qui addidit, motus est, quod sequitur, 'animum bonis artibus non ind.' quum possit stare sententia sine eo adverbio, quod hic minime locum habet. Nam *oretenus* significat usque ad os. Sic Ann. lib. I. 'Permiscentur inter se manipuli, modo pectore, modo oretenus extantes.' Rhenanus.

Ferebant Senecam] Scripsimus, *ferebatur Senecam.* Nam sæpenumero hoc verbum usurpat impersonaliter. Porro melius cohærebit sententia si legas: *Ferebatur Seneca oravisse, et non egressus.* Rhenanus.

Cubiculum non egressus] Subaudi *est.* Rhenanus.

Dum pro simplici victu, &c. vitam tolerat] In libro regio non est præpositio *pro*, sed pro *tolerat*, est *tolerabat.* Itaque legendum, *Dum simplici victu et agrestibus pomis, ac, si sitis admoneret, profluente aqua vitam tolerat*, sive *tolerabat.* Rhenanus. Restitui ex Flor. vocem, *persimplici;* vulgo *simplici*,

et male alii veteres, *pro simplici.* Sic paulo inferius, 'perseverum imperium.' *Pichena.*

CAP. 48. *Silius Nerva*] E Fastis et lapidibus, *Silanus Nerva.* Lipsius.

CAP. 49. *Subrium Flavium*] Dioni dicitur, Σούβριος Φλάβιος: et statim, Σουλπίκιος Ἄπρος, qui nostro est, *Asper.* Lipsius.

Prohibueratque ostentare, vanus assimulatione] Quinquennali ludicro, cum Orpheum Lucanus recitasset, coronatus contra Neronem est; quod ægre tulit citharœdus Princeps. Statius: 'Ingratus Nero dulcibus theatris, Et noster tibi præferatur Orpheus.' Sed quid sibi vult hic, *Vanus assimulatione?* An quod Nero, &c.* *Lipsius.*

Vanus assimulatione] Vanus in eo quod similitudinem suis esse credebat Lucanique carminibus: id enim est *assimulatio.* Idem supra: 'Præterita mala vetustis cladibus assimulantem.' *Ferrettus.* Videndum an potius sit legendum, *vana æmulatione.* Ursinus. Legendum olim conjeci, *Vanissima æmulatione:* postea vidi Lipsium eodem inclinare. Nam legit: *vanus æmulatione.* Freinsh.

Quinctianus molli corpore] Farnes. *mollitie corporis.* Ita Latinis dicta, ἡ θηλεῖα νόσος. Ovidius: 'Mollis erat, facilisque viris Pæantius heros.' *Lipsius.*

Quintianus mollitia corporis infamis] Ita Flor. Vulgo, *molli corpore.* Pichena.

CAP. 50. *Super Subrium*] Libri mei, *per Subrium.* Lipsius.

Aut cum ardente domo per noctem huc illuc cursaret] Muretus mutabat: *aut cum aurea e domo per noct.* Nihil necesse: *Ardentem domum* cape, crebris luminibus et facibus illustrem, cum nocturnas scenas domi iniret. *Acidal.*

CAP. 51. *Interim contantibus prolatantibusque spem ac metum*] Omnino legendum *spe ac metu:* quomodo Lipsius non male ait legi posse. Aut inserenda præpositio *inter,* quæ perire ea occasione potuit, quia *interim* præcesserat. Leg. *Interim contantibus prolatantibusque spem inter ac metum.* Acidalius.

Spem ac metum] Nec male, *spe ac metu.* Lipsius.

Quonam modo sciscitata] Legendum *suscitata.* Vertranius.

Ergo Epicharis plura et omnia] Mendum hic esse arbitror; sed sensus fortasse talis est: Epicharis plura scelera orditur, et omnia facta a principe: ut sit, plura scelera orditur, et omnia principis. 'Neque senatui quod inane esset provisum: sed provisum, quonam modo pœnas,' &c. vulgo enim ita codices habent, *Neque senatui quod inane esset, sed provisum.* Ergo cum certissima sint, quæ parentur a senatu in exitium principis, accingeretur modo, &c. *Ferrettus.* Id est, Complura ex sceleribus principis, sed et omnia Epicharis incipit pandere et aperire. Quod pono, ne quid cum aliis hoc loco deesse putes. *Vertranius.* Rectius, ni fallor, distinxi, *plura: et omnia scelera.* Cum antea conjunctim legeretur, *plura, et omnia scelera.* Sensus est: Tentavit callide mulier Proculi animum, eumque haud alienum a scelere cognovit: ergo illi *plura,* subintellige, locuta est, conjurationemque aperuit: ac simul *omnia scelera principis* memorare cœpit, quo magis illum accenderet. *Pichena.* Puto ex compendiosa scriptione natum errorem, ut fuerit *populi iram et omnia scelera Principis.* Neque enim bene connectas *plura et omnia.* Grotius. *Plura et omnia,* meo judicio, non bene hic conjunguntur. Emenda: *et communia scelera Principis orditur. Communia,* sunt publica. Ita Tacitus et optimi Auctores passim loquuntur. Communia ejusmodi scelera erant: *quod nihil maneret senatui, eversa Rep.* Contra Volusius Proculus privata tantum scelera produxerat. Considera antecedentia. *Boxhornius.*

Neque Senatui, quid manere] Vatic. codicis scripturam expressi: nec dis-

sentit Farnesianus, nisi quod refert, *quod manere*. Quis Castor aut Pollux liberat me ab hoc æstu? Forte, *Neque se nautam, &c.* * Lipsius.

Neque senatui quod inane esset, sed provisum] Adversativam particulam eximimus, quæ ex posteriori syllaba proxime præcedentis dictionis nata est. Emendavimus itaque, *Neque senatui quod inane esset, provisum quonam modo pœnas versæ Reip. daret*. Rhenanus. Epicharis ista, quo Proculum facilius in partes traheret, ait, senatum quoque adversus Neronem conspirasse, omnibusque jam providisse, quæ ad eandem rem conducere viderentur, *immo provisum quonam modo pœnas versæ Reip. daret*. Sit igitur *manere* idem quod *restare* ad eam faciem, qua Hist. lib. I. 'sed quamvis capite defectionis ablato, manebat plerisque conscientia:' qua Catullus: 'Scelesta tene, quæ tibi manet vita:' qua Virgil. lib. x. 'Nunc etiam Manes (hæc intentata manebat Sors rerum) movet.' Et qua tandem Curtius lib. IX. 'Iter qua manet navigiis, in tenuem alveum cogitur.' *Salinerius*. Ex v. c. legendum: *Neque Senatui, quod in manus esset, provisum, quonam modo pœnas eversæ reip. daret, &c.* nam in vulgatis corrupte est. *Ursinus*. Rhenani conjectura insana et jam pridem explosa. Modius xv. Novantiq. notat Agricolam reponere, *Neque se novum quid monere:* in desperato loco tamen et Lipsius, &c. Sententia, quam obolo ærato non permutem, et quæ pugnat cum sequentibus. Lego, *Neque se natam quid movere: sed provisum, &c.* Ea mente, Neque se eam esse, quæ quid moveret, utpote femina nata: ceterum jam provisum aliis. Hæc mens et lectio auctoris: quæ nescio an omnibus sit arrisura. *Acidalius*.

Quonam modo pœnas eversæ reip. daret] Scripsimus, *eversæ*, ex Flor. Vulgo, *versæ*. Pichena.

Et multum acerrimos duceret in partes] Castigavi, *et militum acer. d. in partes*. Rhenanus.

Cum indice composita] Vulgo pragmatici dicunt *confrontata*. Lupanus.

CAP. 52. *Metu proditionis permotis, placitum*] Sublatum a vulgatis fuerat verbum, *permotis:* nos ex Flor. aliisque veteribus, ut non supervacuum, restituimus. *Pichena*.

Cujus amœnitate captus Cæsar, crebro ventitabat] Aliquid hic deest, ut integra sit sententia. Legendum puto, *quo, ejus amœnitate captus*. Erravit fortasse librarius, cum pro, *quo ejus*, scripserit, *quojus*, quod antiqua scriptura valet, *cujus*. Pichena.

Ne L. Silanus] De quo inferius lib. XVI. *Lipsius*.

Qui a conjuratione integri essent] Codex Budensis, *qui conjurationem integri*. Lego *conjuratione*, aut potius, *conjurationis integri*. Rhenanus.

Ne a libertate moveretur] Piso, ex ingenii acritate, merito suspectabat Vestinum esse libertatis amatorem: quem etiam eadem de caussa Nero ipse metuebat: nam homines præfracti spiritus, libertatis non raro studiosi deprehenduntur. Quamobrem ille damnatur, 'quod ferociam Asinii Pollionis avi attineret,' qui vel in scriptis foverat libertatem. Ann. IV. 'Asinii Pollionis scripta egregiam eorundem,' scil. Bruti et Cassii, 'memoriam tradunt.' Ceterum Vestinus haud minus, quam Silanus, deterruit Pisonem, ne in sua villa principem trucidaret: is enim Nerone sublato inter sacra mensæ, vel populum (ut amator patriæ) in libertatem vindicasset, vel alium imperatorem Pisonis odio dedisset: quæ omnia sacris hospitii violatis consuli facilia fuissent. Quod memoravi de odio Pisonis, hinc patet: 'Vel delecto imperatore,' &c. additis c. 68. 'quidam vetustis in eam simultatibus.' *Salinerius*. Lipsius bene. Muretus, *Ne ad libertatem moveretur*. Æque bene. Et eadem uterque sententia. *Acidalius*. Cum Flor. habeat, *ne ad libertate moreretur*, legendum

olim putavi, *ne ad libertatem oriretur;* id est, ne ad libertatem instituendam insurgeret. Nunc dubito, num verius sit ad Taciti mentem, et ex communi librorum scriptura, *ne ad libertatem moveretur,* scil. ad libertatem populo Rom. restituendam. *Pichena.* Divertunt alii ad conjecturas, mihi proba videtur scriptura vulgata, ut velit ipsammet libertatem varie movere potuisse animum Vestini, ut eam reductam cuperet. Libertatem etiam inter Numina cultam, patet ex Inscriptionibus nostris, pag. XCIX. 2. CI. CXIII. 2. Sed et de *modestia,* tanquam una Dearum, locutus est noster Ann. l. IV. 7. 'Precandam posthæc modestiam,' &c. *Gruterus.* Videndum an fuerit: *ne a libertate moneretur.* Justinus II. 'Hujus virtute cum admonita civitas libertatis esset.' *Gronovius.*

CAP. 53. *Circensium ludorum die, qui Cereri celebratur*] L. *celebrantur.* Acidalius.

Domoque aut hortis clausus] Addidi copulam, *que,* ex Flor. *Pichena.*

Genibus principis accedens] Emendavimus, *genibus principis accidens.* Est ab *accido,* quod est ab *ad* et *cado.* Rhenanus.

Animi validus, et corpore vigens] Codex Budensis, *et corpore ingens.* Sic Hist. lib. I. 'Cæcina, decora juventa, corpore ingens, animi immodicus.' *Rhenanus.*

Et cæterorum ut quique audaciæ plus habuisset] In Budensi, *et cæterorum ut quisque audivisset, accurrerent.* Rhenanus.

Ut quisque audentiæ] Lectio a Vatic. est, Farnes. *audaciæ habuisset:* corrupte triti libri, *audivisset.* Lipsius.

Gestabatque velut magni operis sacrum] Omnino aliud verbum fuit quam *gestabat.* Lipsio placebat, *servabatque,* vel *jactabatque.* Mihi proximum ad literas videtur, *custodibatque.* Acidalius. Vulgo, *magni operis:* et utrumque recte: tamen Flor. sequor, qui habet, *magno operis:* litera, *s,* redundante. *Pichena.*

Magni operis sacrum] Pichena ex Flor. colligit, *magno operi.* Neque ego olim male, *magnis operis,* multitudinis numero. *Lipsius.*

Quamvis absurdum videretur et inane, aut ipsi Antoniam nomen et periculum commodavisse] Rodolphus peracute: *aut inani spei Antoniam.* Hi tales homines, si ad Criticam serio se dedissent, quid non pervidissent? Et tamen nos Pelei placemus nobis in hac

Quamvis absurdum videretur, aut inanem ad spem Antoniam] In vulgatis legitur, *quamvis absurdum videretur, et inane, aut ipsi Antoniam.* At Flor. qui habet, *aut inane aut spem,* prætulit mihi lucem ad correctionem, quam restitui. *Pichena.*

CAP. 54. *Divites, pauperes*] Pro *divites* scripsimus, *dites:* quam vocem usurpat crebro. Ut Hist. lib. II. 1. 'Dites dominos in prædam, aut si repugnatum foret, ad excidium destinabant.' *Rhenanus.*

Et mucronem ardescere jussit] Flor. *et in mucronem.* Pichena. Lucanus lib. VII. 'nisi cotibus asper Exarsit mucro.' Forte tamen Cornelius: *et mucrone ardescere jussit.* Gronov.

Quibusque sistitur sanguis parare eumdem Milichum jubet] Liber Matthiæ Corvini: *Quibusque sistitur sanguis sarciebat eumdem Milichum jubet.* Lego, *sarcienda eumdem Mil. jubet.* Dicimus enim, *jubeo te aliquid.* Mox est illic, *in hortos servianos.* Rhenanus. Nescio an a libris verbum, *parare,* et an aliquis lateat error: aliter enim in veteribus. Rhenanus ait, in Matthiæ Corvini codice legi: *sartiebat eundem Milichum.* In Flor. *partiebatque:* in alio Man. *partiebatur.* Alii cogitent. *Pichena.*

Parare eumdem Milichum] Sententia apta est: tamen libri illud verbi redarguunt: quorum partim, *sartiebat eundem;* alii *partiebatque;* nonnulli, *partiebatur.* Quid veri, quæro. *Lips.*

Ut plerique tradidere de consequentibus] Sensus nullus est. Conjicio: *de*

conscientibus: id est, consciorum plerique. *Grotius.*

Multosque astitisse libertos ac servos] Dele copulam *que* a voce *multos.* Id enim ipsum est, per quod intentabat: ut et sequentia statim. *Acidalius.*

CAP. 55. *Graves conjurationes*] Flor. *graves conjuratos.* Pichena.

Adjungere crimen visum, se pariter indicem et testem facere] Exemplar scriptum habet, *vixisse.* Forte legendum, *Adjungere crimen nixum, se pariter indicem et testem facere.* Rhenanus. Hæc nullus capio, et videtur nec Muretus, qui stellulam hac regione appinxerat. Legendum forte, *Adjungere crimen, cujus se pariter indicem et testem faceret:* quod nec ipsum satis placet. Modius xv. Novantiq. notat Rod. Agricolam legere: *adjungere crimen, ut sese pariter indicem et testem faceret.* Idem probat. Ego alteri non præfero. *Acidalius.* Nihil hac lectione certius, *Adjungere crimen, ut sese pariter indicem et testem faceret,* quam ex Flor. verbis licet corruptis elicui: is enim habet: *adjungere crimen l 8 sisse pariter indicem et testem faceret.* Pichena. Mihi sedet Acidalium rem acu tetigisse: *adjungere crimen, cujus.* i. Adjicere hanc quoque calumniam, quam et deferat ipse, et sibi tanquam testi credi velit. *Gronovius.*

Crimen visum] Non erat hoc crimen, fomenta parasse; sed conjurasse. Itaque legam, *crimini, cujus se pariter indicem et testem faceret.* Et vero libri etiam quidam, *faceret,* præferunt. *Lipsius.*

Ac secreto collocutum] Farnes. *secreta,* et ad oram, *Seneca:* non probo. Statim e libris edidi, *An cuncta jam patefacta credens:* non ut obtinuerat, *ante.* Notum et creberrimum Tacito dicendi genus. *Lipsius.*

Ac secreto collocutum] Flor. *ac secreta:* sed vulgata magis placet. *Pichena.*

CAP. 56. *Ergo accitur Natalis*] Scripsimus, *Ergo accitus Natalis:* subaudi *est.* Rhenanus.

Simul arguendi peritior] Faërnus parva mutatione legebat: *simul arguenti paratior.* Ursinus. Non ausim dubitare legendum cum Faërno, *simul arguenti,* (vel, si malueris, *urgenti* Neroni) *paratior.* Lib. xiv. 'incesto parata.' Apul. lib. vii. 'parati morti.' *Pricæus.*

CAP. 57. *Senatores in tantis tormentis*] Faërnus legebat: *Senatoresque intacti tormentis.* Ursinus. Leviter maculata sunt. Lege, *intentis,* et hoc sensu: Senatores, et equites, visis modo tormentis, animis cecidere: cum libertina iis propemodum laniata, nil interea mutiret. Juvant hæc de iisdem viris dicta: 'et tormentorum aspectum ac minas non tulere.' Nec non sequentia, 'intento mortis metu subegerunt.' *Salinerius.*

Charissima suorum quisque pignorum proderent] Castigavi, *Charissima quoque suorum pignorum proderent.* Rhenanus. Muretus, *quisque,* quod malim et ipse. Notat id ipsum ex Rom. editione Modius lib. xv. Novantiq. *Acidalius.* Flor. ac Ven. *carissima suorum quisque pignorum.* Vulgo, *carissima quæque suorum pignorum.* Pichena.

CAP. 58. *Lætatum erga conjuratos*] Reposui, *lætatum erga conjuratos.* Rhenanus. Corrupta: quæ nunc non sano. Conjeci sed leviter, *certatim arguere conjuratos.* Sententia et emendatio vera e sequentibus verbis elicienda. *Acidalius.*

Sed quo fidem inscitiæ pararet] Malim, *et quo fidem.* Acidalius. Scripserim; *et quo fidem.* Freinsh.

Assistenti, annuentique] Malim, *innuentique.* Acidalius.

Retinuit, infregitque] Faërnus dudum, *renuit,* legebat: probaturque a quibusdam libris, et rectum est. Annuerat Flavius, iste renuit. *Lips.*

Retinuit infregitque impetum] Non est dubium, quin, *renuit,* legendum sit, pro, *retinuit;* et ita Faërnus emendabat. *Ursinus.* Verbum, *renuit,* ex Flor. et aliis Manuscriptis restitui. Male antea, *retinuit.* Flavius enim Fe-

nio annuit, et Fenius Flavio renuit. Ann. lib. I. 'renuit Tiberius.' *Pich.*

CAP. 59. *Rostra escendere*] Libri scripti. *Lips.*

Multa experiendo confieri] Negligere nolui verbum, *confieri*, quod est in Florent. et ab optimis autoribus usurpatur. Vulgo, *fieri*. Pichena.

Auxilia libertati invocat, dum miles potius deesset, &c.] Legam, *auxilia libertati invocat. Miles potius deesset, &c.* Acidalius.

Animum adversum suprema firmabat] Nos, *firmat*. Rhenanus. Melius ex Flor. ac Ven. *firmabat*, quam, *firmat*, ut in vulgatis. *Pichena.*

Quanquam favore imbutus] Mutavi meum secutus judicium, *quamquam*, in *tamquam*. Rhenanus.

Et sola corporis forma commendatam] Volumen regium, *et sola corporis fama com.* Rhenanus.

Nomen mulieris Arria Galla] Lego, *mulieri*: quod quilibet videt. Et est forte mendum typographicum. *Acidalius.*

Domitius filius] Scripsimus, *Domitius Silius*. Rhenanus.

CAP. 60. *Quando venenum non processerat*] Codex manuscriptus, *quoniam venenum non processerat*. Nec magnopere refert. *Rhenanus.*

Suaque responsa nosceret] Videatur forte melius *adnosceret*. Sed illud firmatur loco Ann. lib. XIII. 'Itur ad Agrippinam, ut nosceret objecta dissolveretque, vel pœnas lueret.' Ubi omnino malim veterem lectionem, quam Modius XCIX. Novantiq. annotat, *pœna*. Acidalius.

Villam globus militum sepsit] Sive *globis*. Acidalius. Vulgo, *globus*, suo quidem sensu. Sed melius, *globis*, ex Flor. ut ad Tribunum ipsum referatur, qui globis militum villam sepsit. *Pichena.*

CAP. 61. *Quod a visendo eo prohiberetur*] Emendavimus, *quod visendo eo prohiberetur*. Solet enim tales præpositiones omittere Tacitus. *Rhenanus.* Suspecta alicui esse posset vox *visendo*, tanquam partus librarii. *Grut.*

Se ratione valetudinis et amore quietis] In Cod. manuscripto legitur, *rationes valitudinis et amorem quietis excusavisse*. Rhenanus. *Seque rationem valetudinis, et amorem quietis excusavisse.* Lectio hæc ex Flor. at vulgata: *se ratione valetudinis, et amore quietis, &c.* Pichena.

Nec sibi promptum in adulatione ingenium] Pluralitatem hanc non sperno: mallem tamen, *adulationem*: de simili lapsu dixi ad Ann. lib. III. in principio. *Pichena.*

CAP. 62. *Quod unum jam et tamen pulcherrimum*] Mutavi, *quod unum jam tamen et pulcherrimum habebat*. Rhenanus. Faërnus legebat: *Quod unum tantum, et pulcherrimum habebat*, pro eo quod vulgo legitur: *Quod unum jam tamen et pulcherrimum hab.* Ursinus. Lege; *quod unicum tamen et pulcherrimum habeat*. Acidalius. *Quod unum jam, attamen pulcherrimum, &c.* hanc Florentini ac Veneti lectionem prætuli. Vulgo, *jam tamen, et pulcherrimum*. Pichena.

Bonarum artium] Faërnus hæc verba delebat. *Ursinus.* Lego, *bonarum artium famam, tum constantis amicitiæ laturos.* Atque ita fere etiam Muretus. *Acidalius.*

CAP. 63. *Complectitur uxorem paululum adversus præsentem formidinem mollitus*] Hic inseruimus particulam *et*. *Complectitur uxorem, et paululum adv. pr. form. moll. orat rogatque.* Rhenanus. *Mollitus* hercle Senecæ non convenit. Mur. voluit, *molitus*. L. *et paullo adversus præsentem formidinem mollius rogat oratque, &c.* Paullo nunc mollius, quia ante intentior in modum coërcentis, ad firmitudinem revocarat. *Acidalius.* Scribendum, *paullulum adversus præsentem formidine mollitus*, diximus Observ. II. 20. *Gronovius.*

Sibi quoque destinatam mortem asseverat] Conjunctio *quoque* non est in volumine Budensi. *Rhenanus.*

Invertere supersedeo] Quod factum fuisset, si hic aliis verbis retulisset;

alioqui posset etiam legi, *innectere superseedeo*, quæ lectio mihi summopere probatur, nam superior sensus plane frigidus est. *Idem.*

Cap. 64. *Inhiberi mortem imperat*] Verbum *imperat* non est in libro manuscripto: quare Tacitum scripsisse suspicor, *At Nero nullo in Paulinam proprio odio, ac ne gliseeret invidia crudelitatis, inhibere mortem. Inhibere*, id est, inhibebat. *Rhenanus.* Testatur Rhenanus, abesse a suo Msto verbum, *imperat.* Ego item a Flor. atque a duobus aliis veteribus. Forte scripsit Tacitus, *inhibet mortem.* Pichena. Alii; *inhiberi mortem imperat:* sed *imperat* istud nec in Ms. Florentino, aliisque duobus Pichenæ veteribus; nec item in Ms. Rhenani comparet. Ergo non dubitavi scripsisse Tacitum *inhibere*, pro inhibebat, aut inhibuit, forma loquendi ipsi, aliisque Latinis Scriptoribus usitatissima. *Freinsh.*

Obligant brachia, premunt sanguinem] *Premere* idem hic, quod cohibere Ann. lib. I. 'multaque indicia sævitiæ, quanquam premantur, erumpere.' Hist. lib. IV. 'pressit iras.' *Pichena.*

Incertum an ignaræ] Dubites an *ingratæ*; i. e. invitæ: ut Donatus ad Terentii Eunuchum eam vocem interpretatur. Et voluit P. Faber idem hoc verbi reponere in Tacito sup. lib. XII. ubi de pœna feminarum, quæ servis conjungerentur: 'Statuiturque ut ignaro domino ad id prolapsa;' legit *ingrato:* i. e. invito. Sed non probo. Hoc autem loco *ignaræ* nescio qui convenire possit. Inscienti enim obligare brachia, sistere sanguinem non potuerunt. Et sententiam alteram juvat, quod infra sequitur: 'Deinde oblata mitiore spe, blandimentis vitæ evictam.' *Acidal.*

Et lenitudine mortis] Placeret magis, ut Faërnus legebat: *lentitudine mortis.* Ursinus.

Diu sibi amicitiæ fide et arte medicinæ probatum] Muretus, *et amicitiæ fide et arte medic.* Acidalius.

Damnati publico Atheniensium judicio extinguerentur] Apparet ex regio volumine legi posse; *damnatus pub. Ath. jud. extingueretur.* Rhenanus. Cicuta venenum est, publica Atheniensium pœna invisa, inquit C. Plinius XV. 11. cujus absorptæ exemplum in Socrate superest apud Ælian. Var. lib. I. et apud alios. *Vertran.*

Frigidis jam artubus et clauso corpore adversus vim veneni] In regio volumine legitur, *Frigidus jam artus et cluso corpore adversus vim veneni.* Græca constructio est, sed Historicis permissa. *Rhenanus.* Danesius emendabat; *Frigidus jam artubus, &c.* non, *frigidis.* Ursinus. Brevitati auctoris non admodum faciunt tres voces postremæ, *adversus vim veneni:* invexit eas forsan glossa. *Gruterus.* Quod calefacto corpore vim suam exserit, cum natura sua sit frigidissimum, ut ostendit Plinius XXV. 13. Ideoque Athenis, qui cicutam bibere debebant, ambulare jubebantur, ut apparet ex Phædone Platonis in fine. *Freinsh.*

Ita codicillis perscripserat] Supposui, *præscripserat;* quamquam me non latet elegans esse verbum *perscribere*, et hic locum habere posse. *Rhenanus.*

Cap. 65. *Occisum opera Pisonis Neronem*] Ita Flor. Vulgo, *ope Pisonis.* Pichena.

Quasi insonti, claritudine virtutum ad summum fastigium dilecto] Hic quidem copulam Tacitus non omisit. Leg. *quasi insonti, et clar. v. &c.* Acidalius. In Flor. legitur, *insontib':* quam additionem ego arbitror fuisse copulam pertinentem ad sequentia. Lege ergo: *quasi insonti, et claritudine virtutum, &c.* Pichena. Sic hæc conjungenda, *insonti claritudine virtutum.* Male, qui distinxerunt; sextus enim casus hic est, non tertius. *Freinsh.*

Cap. 66. *Accensis indicibus ad prodendum Fenium Rufum*] Vocem addunt Flor. ac Ven. *Accensis quoque indicibus.* Pichena.

Instanti minitantique renidens Scevi-

nus] Flor. ac Veneti fide reposui, *renidens*, procul dubio aptius, quam *renitens*, ut in vulgatis. *Pichena.*

Renitens Scevinus] Imo, *renidens:* et statim; 'redderet jam bono Principi vicem.' *Lipsius.*

Pavoris manifestus, ceterisque] Sic distinguendum fuerat: *pavoris manifestus, ceterisque:* nam istud *manifestus* a sequentibus verbis *corripitur, vinciturque.* Freinshemius.

Cum inermibus effeminatis tantum facinus consociaturum] Hic copula intermittenda, *inermibus et effem.* Acidalius. Exciderat in vulgatis copula, *et*, quam ex Flor. restitui. *Pichena.*

Cap. 67. *Auriga, et histrio, et incendiarius extitisti*] Priorem particulam *et* submovimus, *auriga, histrio, et incendiarius fuisti.* Rhenanus. Hic restituimus copulam *et* ante vocem *histrio*, ex Flor. *Pichena.*

Et incomtos, et validos] Assentior Rhenano, *incomtos, sed validos.* Lips.

Incomptos et validos] Hæ duæ voces, *et validos*, non sunt in libro Matthiæ Corvini. Legendum arbitror, *Nec minus nosci decebat militaris viri sensus, sed incomptos.* Facile est videre, quid induxerit castigatorem, ut adderet clausulam, *et validos.* Nempe *et*, conjunctio, pro qua *sed* scribendum erat. *Rhenanus.* Scriptum oportuisse, *sed validos*, Beatus censet, quod nobis placet. *Vertranius.* Lipsius Rhenano assentitur. Etiam ego: nisi potius credam, *sensus ut incomtos, ita validos.* Acidalius. Vulgo, *et incomptos et validos.* Emendatio a Rhenano, quam nonnihil juvat Flor. in eo enim vacat particula, *et*, ante vocem, *incomptos.* Pichena.

Quamvis Flavius ut humilem et angustam increpans] Non aliter illic legitur, nisi quod *angustum* exemplar habet. Verum attentius inspecta scriptura deprehendisse mihi videor pro *quamvis* scribendum simpliciter *quem.* Mox est illic, 'Ne hoc quidem, inquit, ex disciplina.' Sentit autem disciplinam militarem castrensemque. Quare sic emendavimus locum: *In proximo in agro scrobem effodi jussit, quem Flavius ut humilem et angustum increpans, circumstantibus militibus, Ne hoc quidem, inquit, ex disciplina.* Porro *scrobem* in masculino quoque genere usurpari non est ignotum ex auctoribus. *Rhenanus.* Faërnus ex v. c. legebat: *Quam Flavius ut humilem et angustam, &c.* ad *scrobem*, referens. *Ursinus.* 'tellus impio capiti incubet.' Hæc libuit depromere ex Suspicionum loculis, ob monstrosam explicationem super isto alioque loco Corneliano nuperi scriptoris, ne deinde et alio loco ceteri longius abirent a via veritatis regia. *Gruterus.* Vulgo, *quem Flavius ut humilem et angustum*, utrumque recte. Sed antiquiores codices secutus sum. Sic l. I. 'quot patibula captivis, quæ scrobes.' *Pichena.* Venetus: *quamvis Flavius:* forte legendum: *qua visa Flavius.* Freinshemius.

Admonuitque fortiter] Copulam, *que*, ex Flor. restitui.

Sesquiplaga interfectum] Hoc a G. Budæo explicatur in principio de Asse. *Lupanus.* Plaut. in Capt. 'Inde ibis porro in latomias lapidarias. Ibi cum alii octonos lapides effodint, Nisi cottidianum sesquiopus confeceris, Sexcentoplago nomen indetur tibi.' *Sesquiopus* dixit, id est, ubi alii octonos lapides, ille duodenos effoderit. *Pichena.*

Cap. 68. *Flagitiis ejus subveniri potuisse*] Scripsi, *posse.* Rhenanus. Flor. *potuisse.* Simile Suet. Tib. 66. * Noster lib. VI. 'Perpulisset juvenem ad ea, quorum effugium non nisi morte inveniret.' *Gronovius.*

In perpetiendis suppliciis denegavere] Crassum erratum est: emendavi, *degeneravere.* Sane quisquis fuit, qui supposuit verbum *denegavere*, respexit ad id, quod dictum supra de Subrio Flavio, 'Confessionis gloriam amplexus.' Verum quod hic præcedit, 'in perpetiendis suppliciis,' et quod sequitur, 'at non Fenio par animus,'

indicant legendum, *degeneravere*. Neque enim *denegare* absolute usurpatur. *Rhenanus.*

Violentum et infensum ratus] Leve nimis hoc *ratus*. Non rebatur enim Nero, sed sciebat. Legam *narus*, sive *gnarus*. Acidalius.

Ferociam amici] Haud dubie, *animi*. Lipsius.

Ferociam amici metuit] Indubie *animi* legendum ait Lipsius. Non dubito ego, sed nego. Principem et amicum Tacitus opponit. *Acidalius.*

Statiliam Messallinam] Quæ postea Neroni uxor. Sueton. c. 35. *Lipsius.*

Inter adulteros ejus ad Cæsarem esse] Castigavi, *inter adulteros ejus et Cæsarem esse*. Rhenanus.

Cap. 69. *Quia speciem judicis induere non poterat*] Reposui, *quia speciem judicii ind. non poterat*. Rhenanus. Optime Venetus, *speciem judicis:* alii depravate *speciem indicii*. Nero exspectabat, ut supra traditur, ut Vestinus quoque inter conjuratos nominaretur, ut specie judicis inimicum adversus eum animum expleret. Hic hujus capitis sensus est. *Freinsh.*

Convivium celebrarat] Feci, *celebrat*. Rhenanus. Lego *celebrabat*, ut et Muretus. *Acidalius.* Melius ex Flor. et Venet. *conviviumque celebrabat*. Vulgo, *convivium celebrat*. Pichena.

Nihil metuens aut dissimulando metu] Nos, *nihil metuens an dissimulando metu*. Rhenanus.

Emissi sunt] Venetus *omissi sunt:* haud minus probe. *Freinsh.*

Et mensæ exitium opperientium] Enorme mendum hic est, correximus: *et imminens exitium opp.* Postquam pavorem eorum et imminens exitium opperientium et imaginatus et irridens Nero. Budense exemplar habet *immensæ exitium*, hinc ansa conjiciendi data est. *Rhenanus.* Flor. corrupte, *et ns̃æ exitium.* Hinc Franc. Medices ingeniosa conjectura legendum putabat, *ex mensa exitium:* hoc est, vice epularum, mortem: tamen et vulgata lectio ferri potest. Sic Hist. l. I. *Sed latebra imminens exitium differebat.* Pichena. Pro *imminens exitium* reposuimus optimam conjecturam Franc. Medicis *ex mensa exitium*, quam veram esse Taciti scripturam, et ipse sensus, et Florentinus Codex arguit; ibi enim teste Pichena; *et mensæ exitium.* Venetus etiam diserte præfert; *et mensæ.* Freinsh.

Cap. 70. *Exin Mannio et Lucani cædem imperat*] Id videtur sic dictum, quasi *Mannio* centurioni cuipiam etiam Lucani necem imperarit: sed si quis attentius consideret, apparebit scribendum, *Exin M. Annæi Lucani cædem imperat:* et sic nostrum secuti judicium mutavimus. Nam a codice regio nihil erat hic præsidii. Sic supra: 'Et Lucanus Annæus Plautiusque Lateranus consul designatus, vivida odia intulere.' *Rhenanus.*

Cap. 71. *Genua ipsius advolvi, et dextram osculis fatigare*] Hinc observabis veterem supplicum morem. De genibus sæpissime Tacitus, et alii. Quod ait, 'dextram osculis fatigare,' antiqua fuit adorandi consuetudo. Qui enim Deos adorabant, dextram labiis admovebant, eam osculantes, primore digito in erectum pollicem residente, capite submisso, ac corpus dextrovorsum circumagentes. Hoc diligenter docent Pithœus Advers. I. 7. et Lipsius Electorum II. 6. ad quos ego lectorem delego. Addam tamen locum Senecæ, Controv. VIII. 1. ubi ad hunc adorandi morem alludens, ait: 'Commodavimus, qui posset facere Deos; recepimus, qui ne adorare quidem possit.' De Phidia loquitur, quem Athenienses Eliis commodarunt, ut Jovis statuam faceret. Illi postea sacrilegii insimulatum, præcisis manibus remiserunt. Adorantibus, flectere etiam genua mos. Seneca Suasor. 1. 'Quæ tam feræ gentes, quæ non Alexandrum posito genu adorarint?' Tacit. lib. seq. de Nerone: 'Flexus genu, cœtum illum

manu veneratus, sententias judicum opperiebatur ficto pavore.' *Pichena.* Ritus ille adorandi alibi opportunior memoratu: nam Tacitus Neronis dextram intelligit. Suetonius Domitiano: 'Cænidi patris concubinæ ex Istria reversæ, osculumque, ut assuerat, offerenti, manum præbuit.' *Gronov.*

Vanitate exitus corrupit] Faërnus rectissime, *velocitate* legebat, pro *vanitate.* Ursinus.

Pellitur et Rufrius Crispinus] Melius erit *Rufus.* Sic enim dicitur sup. l. XIII. et ejus filius non *Rufrianus*, sed *Rufinus* est Suetonio. *Vertranius.*

Verginium et Rufum] Non dubium est sic esse legendum, quod Lipsius vidit et probavit: alii enim scribebant *Verginium Rufum*, tanquam non duorum hominum ea nomina, sed unius fuissent. *Freinsh.*

Virginius studia juvenum] Hoc a Plinio Cæciliano prætermissum esse miror, qui lib. II. Epist. Romano, et lib. IX. de Virginii laudibus scripsit. *Vertranius.*

Cæsonius Maximus] Hoc verum ei nomen, ut monuit Lipsius ex historia. Vulgo, *Cesennius.* Pichena.

Reos fuisse se, tantum pœna experti] Ut recte capias, sic distingue; *reos fuisse se tantum, pœna experti:* id est, pœna illa nihil aliud experti, nisi reos se fuisse. Sententia similis superiori nescio quo libro. *Acidalius.* Male distinguit, nam in justis judiciis multa præcedunt, quibus aliquis reum sese intelligat, antequam pœnæ subjiciatur. *Gronovius.*

At illa mater] In regio codice est; *Acilia mater.* Rhenanus. Non monerem, nisi in multas editiones irrepsisset hic error. Legendum *Atilla.* Vide supra. *Grotius.*

Sine absolutione, sine supplicio dissimulata] Vulgati corrupte, *in supplicio.* Correxit Lipsius ex libris. Idemque indicat Flor. qui habet, *sin supplicio.* Pichena.

In supplicio] Romana editio, *sine absolutione, sine supplicio*, probissime. *Lipsius.*

CAP. 72. *Apud palatium quoque effigies eorum sisteret*] Nos, *apud palatium effigies eorum quoque sisteret.* Rhenanus. Hoc ordine legitur hic locus in Florent. ac Ven. *Apud palatium quoque effigies eorum sisteret.* Alii minus apte transponunt: *apud palatium effigies eorum quoque sisteret.* Pich.

Dedit etiam consularia insignia] Verba, *dedit etiam*, absunt a Flor. et a Ven. et abesse salva sententia possunt: nam subintelligitur verbum, *tribuit*, supra positum. Sed nihil mutavi. *Pichena.*

CAP. 73. *Tanquam viros insontes*] Faërnus addita voce, *claros*, legebat: *Tanquam claros viros et insontes, &c.* Ursinus. Flor. et Ven. *viros et insontes.* Suspicabar legendum *claros et insontes:* id enim præcipue ad invidiam, de qua sequitur, pertineat. *Freinsh.*

Donec consensu patrum deterritus est, ne] Versus. *Acidal.*

Neu compositam et obliteratam mansuetudinem principis novam ad sævitiam retraheret] In regio codice non habetur particula connectens, *et:* quare suspicor hanc fuisse germanam Taciti lectionem, *Neu compositum, obliterata mansuetudine principis novam ad sævitiam retraheret.* *Neu compositum*, hoc est, sedatum et qui jam placidus factus esset, subaudi Neronem. Porro *compositum* etiam alibi usurpat pro sedato. Ut Hist. lib. I. 'Compositique ad præsens, qui coërceri non poterant.' Sed et *obliterandi* verbo rursum utitur lib. sequenti: 'Quæ obliterari non sinebat Capito Cossutianus.' Et Hist. lib. I. 'Ac ne reverentiam imperii exuere viderentur: in S. P. Q. R. obliterata jam nomina, sacramenta advocabant.' Item in prioribus libris sæpe. *Rhenanus.* Lego, *immansuetudinem*, pro ferocia sedata et composita. *Vertranius.* Faërnus addita voce, *iram*, legebat: *Neu*

compositam et oblitteratam mansuetudinem principis, iram novam ad sævitiam retraheret. Ursinus. Insane bene Lipsius: *neu composita et oblitterata mansuetudine Principis novam ad sævitiam traheret.* Nec ego muto, nisi quod eodem sensu legi etiam poterat: *neu composita et oblitterata mansuetudinem Principis novam ad sævitiam traherent.* Acidalius.

Cap. 74. *Grates Deis decernuntur*] Τὸ *decernuntur* redundat, ut opinor. *Lipsius.* Cum modo præcesserit vox *decreta*, eam iterasse statim Tacitum haud crediderim, adeoque hoc loco id *decernuntur* pro insititio habuerim. *Freinshemius.* Dubius sum tamen utrum *decreta* an *decernuntur* aboleam: neque enim minus belle: *Tum dona et grates Deis decernuntur.* Gronovius.

In præsens haud animadversum est] Sensus est, Huc usque minime animadversum fuit ad auspicium, postquam arma Julius Vindex moverat: tametsi præsagium futuræ ultionis trahebatur. At mireris Cornelium, qui Galliarum defectionem referre lib. xiv. oblitus sit, C. Vipsanio et Fonteio Coss. 'Eo anno Neapoli de motu Galliarum cognovit [Nero], ipso die, quo matrem occiderat; [deficientium] duce Julio Vindice, qui tum [Galliam] provinciam pro Prætore obtinebat,' ut ait Suetonius. Illius autem edictis contumeliosis et frequentibus permotus Nero, Senatum epistola in ultionem sui reique publicæ adhortatus est, excusato languore faucium, propter quem non adesset. Eam excusationem sive accepit sive non probavit Senatus. Inde Neronem timor mali ominis incutit, puta, quum organa hydraulica se prolaturum omnia in theatrum affirmavit, si per Vindicem liceret, vel cum noctibus plerique jurgia cum servis simulantes, crebro Vindicem poscebant. Illudque diri præter cætera fuit auspicii, quod ex Neronis oratione, qua in Vindicem perorabat, recitaretur in Senatu, daturos pœnas sceleratos, ac brevi dignum exitum facturos, conclamatum est ab universis, *Tu facies Auguste.* Sed auspicium illud animos non adverterunt, et tamen 'ad præsagium futuræ ultionis trahebatur,' ait Tacitus. Quod si Cornelium ad extremum libri consequentis retulisse C. Julii Vindicis motum existimare malis, simili ordine quo Dio scripsit, ego non impediam, si modo per hujus perque Tranquilli scriptum liceat ita conjectari. Hoc enim loco tempus præsens, quo hæc scriberet, Tacitus non inepte dicetur exprimere; qui an verum dixerit, ejus æquales viderint. *Vertranius.*

In præsens haud animadversum] Credo voculam intermittendam, *quod in præsens.* Acidalius. Ut hæc cohæreant superioribus, adjiciam voculam: *Id in præsens.* Freinshemius.

Venerationem hominum item merito] Adverbium *item* submovimus, quod non sit in libro manuscripto. *Rhenanus.* Verbum, *hominum*, licet retineri possit, magis tamen pro eo placeret, *numinum.* Ursinus. Adsentior Mureto legenti, *venerationem numinum merito.* Sed et postea particulam insero necessariam: *Sed quod ad omina olim.* Acidalius.

Quod ad omina olim sui exitus verteretur] Liquida apertaque sententia. *Olim*, tantum sit significatione futuri: quod pueris non ignotum. At nostri Critici ex Budensi Codice, *quod clam ad omen ac dolum*, legunt, non sine meo risu. *Lipsius.*

Quod ad omnia olim sui exitus verteretur] Budense volumen: *Quorundam ad omnia dolum sui exitus verteretur.* Legerim: *Quod clam ad omen ac dolum sui exitus verteret:* ubi *sui* pro *ejus* usurpat, more Ciceronis et veterum autorum. *Rhenanus.* Corrupte Flor. *quorundam ad omina dolum sui exitus verteretur.* Pichena. Pro *sui exitus* mallm etiam *sequturi.* Ut jam ante dixit, *futuræ ultionis.* Boxhor-

nius. Suspicabar ex scriptura Florentina: *Fuerunt tamen, quos id omen propinqui exitus adverteret.* Tertio enim post anno periit. Hist. II. 'Lætus ultro et tam propinquæ sortis ignarus.' Eodem lib. 'exitu demum Neronis positis odiis in medium consuluere.' Eodemque: 'mereri se festinato exitu clementiam victoris.' *Gronovius.*

Nam Deum honor Principi non ante habetur, quam agere inter homines desierit] Tertullianus pulchre et apposite huic rei: 'Si non de mendacio erubescit ejusmodi adulatio, hominem Deum appellando: timeat saltem de infausto. Maledictum est, ante Apotheosin, Deum Cæsarem nuncupare.' *Lipsius.*

Nam Deum honor] Ex hujus autoritate Ælianum sophisten ridere licet, qui ad Adrianum imperatorem scripto libello de instruendis aciebus, θεῖον illum appellavit. Sed in eo videatur adulatus, more quem Domitianus induxit, sibi nomen Dei adscribens, quo ab aliis appellari vellet. Quare Apologetici 13. ait ille, 'Digne imperatoribus defunctis honorem divinitatis dicatis, quibus et viventibus eum addicitis.' At vero quid de Octaviano dicemus? Numisma æreum habeo, qua facies ejus refertur, ita inscriptum, DIVUS AUGUSTUS PATER: quod S. C. cusum sub templi fronte providentiam Augusti testatur. Verum opinari mortuo Augusto, dum cunctaretur Tiberius an imperium acciperet, Senatum illud numisma formari jussisse, melius erit et tutius. Neque vero scio an illi assentiri debeam qui Antoninum Pium *Divum* appellatum scribit, initio imperii sui: est certe apud me numus qui eum *Divi* inscriptione, ejus faciem oculis spectandam præbet. *Vertranius.*

ANNALIUM LIB. XVI.

CAP. 1. *Et promissa*] Ita Flor. ac Ven. Vulgo, *ex promisso.* Pichena.

Cesellii Bassi] Is eques Romanus est Suet. Ner. 31. *Vertran.*

Quæ per tantum ævi occulta, augendis præsentibus bonis latuerint] Verbum *latuerint* non est in volumine Budensi: atque potest abesse, si quis verbum *fuerint* subintelligat, aut simile quippiam. De quo monui lectorem, ut videat, quam multa sint in autoribus passim interpolata. *Rhenan.* Verbo auctior Venetus: *augendis præsentibus bonis latuerint*: sed glossema videtur, et a Flor. abest. *Pichena.*

Ceterum ut conjectura demonstrat] Lego, *demonstret.* Refert enim oblique Tacitus orationem Cesellii. *Acid.* *Ut conjectura demonstret*: ita legi postulat totus ordo narrandi: hactenus edebatur, *demonstrat*, contra loquendi leges. *Freinshem.*

CAP. 2. *Nec missis visoribus*] Nisi legissem Annal. lib. primo, 'simul Segestes ipse ingens visu.' Deinde lib. III. 'Et tot adstantium visum.' Rursum l. IV. 'Numeroque et robore, et visu inter se, fiducia ipsis, in ceteros metus crederetur:' potuissem hic scribere, *jussoribus*, pro *sponsoribus*, atque *expromissoribus*, quos non miserit Cesellius ille Bassus. *Rhen.*

An vera afferrentur] Scripsimus, *asserentur*. Rhenan. Legendum omnino *afferrentur;* ut et Muretus. *Acidalius.*

Mittitque qui velut partam prædam avekerent] Lego, *paratam*. Idem.

Dantur triremes, et delectum navigium, juvandæ festinationi] Cur triremes et navigium hoc loco distinguuntur? An nòn navigii nomine etiam veniunt triremes? Malim igitur: *et delectum remigium, juvandæ festinationi. Remigium* hic idem est, quod remiges. Ita Ann. XIV. 'Detentusque rebus gerundis Suetonius, quod post paucas naves in littore, remigiumque in iis amiserat, tamquam durante bello, tradere exercitum Petronio Turpiliano jubetur.' Neque aliter Ann. l. III. ubi Agrippinæ in Italiam ex Oriente adventus describitur, 'non alacri remigio,' dixit. *Boxhorn.* Valde placet Boxhornii conjectura. Vide quæ notamus ad Liv. XXVI. 51. *Gronovius.*

Nec aliud per illos dies populus plus credulitate] Comparativum *plus* delevimus. *Rhenanus.* Recte cape, *aliud credulitate:* id est, aliud quam credulitatem. *Acidalius.* Suspectus mihi locus. Venetus et nonnulli alii veteres addunt, *populus plus credulitate prudentis.* Florent. pro, *tulerat*, habet, *tulere.* An populus cum Bassi credulitatem, ac spem haud dubiam videret, nihil aliud per illos dies sermonibus tulit? Potius suspicor, credulitatem ad Neronem referri, qui ea non tantum in vulgus prodidit, sed auxit ultro rumorem. *Pichena.* Cujus vero *prudentis?* Luxatum sensum sana levi mutatione: *credulitate prudentis diversæ famæ.* Grotius. Merito suspectum hunc locum habet Pichena, quem sic restituam: *populi credulitate protenus divisa fama.* Hoc ait famam, ut solet, credulitate audientium ubique statim sparsam fuisse, ut non alia de re per eos dies sermo crebrior esset. Vide Hist. I. 12. Vulgus enim credulum est, et vocatur nostro Hist. II. 72. Hist. IV. 49. Ergo etiam quod audit creditque, protenus divulgat. Egregie id expressum est supra II. 82. 'Statim credita, statim vulgata sunt, ut quisque obvius quamvis leviter audita in alios, atque illi in plures cumulata gaudio transferunt.' Vulgata autem lectio contrarium sensum habet, in his *diversa fama*, non certe vult diversam famam fuisse, sed omnibus fidem factam; deinde cujusnam *prudentis* ista credulitas, quia ita aut quo loqueretur. *Freinsh.* Recte eruditiss. Gronovius notaverat, populi et prudentium judicia hic, ut et alibi, a Tacito distingui. Qui proinde sic rescribit: *Nec aliud per illos dies populus, plebs credulitate, prudentes diversa fama tulere.* Nempe quia Mss. habent, *populus plus credulitate.* Vide ipsum c. 14. elegantissimarum Observationum. Ego jam ante, nobili et egregio juveni, Nicolao Heinsio, in his litteris judicii incorrupti, ad oram Codicis mei notatam hanc emendationem ostenderam: *Nec aliud per illos dies populus credulitate, prudentes diversa fama, tulere.* Quæ, nisi fallor, ipsa Taciti scriptura est. *Populus* et *prudentes* fere a Tacito opponuntur. Non *plebs* et *populus*, quod sciam. Distinguere videtur Annal. I. ubi de testamento Augusti, sed videtur. Est enim corruptus iste locus. In quem vide doctiss. Freinsh. Sed et ibi de aliis potius, quam de judiciis hominum agitur. *Boxhornius.* Fefellerat me optimus Pichena, opinatus in Ms. esse *populus plus:* unde tentabam, quod dictum est: nam *populum* et *plebem* sæpe distingui ex Livio Plinioque notavimus ad Senecam de ira, III. 18. Sed ipso libro Florentiæ inspecto inveni nil aliud quam *popls:* quod est *populus*, non *populus plus*; statimque emendavi conjecturam meam aliquot annis ante, quam suam Marcus proderet, cui tamen laudem suam non invidemus. *Gronovius.*

Oratoribusque præcipua] Vatic. *ab-aratoribus oratoribusque*. Legerim, *ac rhetoribus oratoribusque*: vel *ac vatibus oratoribusque*. Certe, et vates et oratores, Musico illo agone certasse scimus. *Lipsius.*

Oratoribusque præcipua materia] Mendosam vocem libri veteres inculcant. Flor. *anaratoribus oratoribusque*. Lipsius varie emendat. Ego leviter dubito, an sit legendum, *adulatoribus, oratoribusque;* nam paulo infra ait, *summa facundia, nec minore adulatione:* quæ verba, ad hæc fortasse respondent. *Pichena.*

Provenire terras] Flor. *terram*. Pichena. Mirum certe est, hæc ut sana hactenus esse ab omnibus transmissa. At vero quis Latine dixerit, *provenire terras*, ubi de iis agitur, quæ ex terra proveniunt et enascuntur? Mihi haud dubium est, quin aliter scripserit Tacitus. Ad oram codicis mei sic rescripsi, neque nunc muto: *Non enim tantum solitas fruges, nec metallis confusum aurum gigni, sed nova ubertate provenire. Æternas et obvias opes deferre Deos.* Distinguendum esse, sicut nos distinximus, quivis videt. *Æterna* veteribus dicuntur, aut quæ vere talia, ut dii; aut quæ spe ac voto talia facimus, ut Principes et Respublica: aut quæ continua, diu durant, et prope inexhausta sunt: ut servitus, discordia, Annal. XII. et opes, hoc loco. Nam, ut paullo ante Tacitus, Cesellius Bassus, exprompsit apud Cæsarem, repertum in agro suo specum, altitudine immensa, quo magna vis auri contineretur. Magna et immensa, æterna fere vocantur. *Boxhornius.*

CAP. 3. *Gliscebat interim luxuria*] *Luxuria* hic non ponitur pro libidine venerea, ut Ecclesiastici usurpant, sed pro nimia profusione, abundantiaque nimia. *Lupanus.*

CAP. 4. *Adjicitque facundiæ coronam*] Restitui ex Flor. copulam, quæ a vulgatis aberat. *Pichena.*

Se æquum] Quasi diceret, se æqualem et parem in hoc certamine. Sed non displicet, quod olim conjeci, *seque unum adversus æm.* Lips.

Se æquum adversus æmulos] Lipsio perplacet: *Seque unum advers.* vel *seque imo:* neutrum mihi. Legam, *seque adversus æmulos religione ducum*, &c. abjecta copula *et*. Acidalius.

Ea quam indutui gerebat veste] Apuleius Florid. l. II. ‘Habebat indutui ad corpus tunicam interulam.’ Et statim: ‘habebat cinctui balteum: amictui pallium candidum.’ Cic. Tusc. Quæst. l. V. ‘Mihi amictui est Scythicum tegmen.’ *Pichena.*

Excrementa viserentur] Exemplar Budense, *viserent*, subaudi, *ipsi spectatores*. Rhenanus.

Et plebs quidem verbis histrionum gestus juvare solita] Emendavimus, *Et plebs quidem urbis*. Rhenanus.

Certis modis, plausuque composito] * Dio, Εὐρύθμως, ἐκβοᾷν, in Pertinace: Ὅσα τε εἰώθησαν ἐν τοῖς θεάτροις ἐπὶ τῇ τοῦ Κομμόδου θεραπείᾳ εὐρύθμως τως ἐκβοᾷν, ταῦτα τότε μετασχηματίζοντες ἐς τὸ γελοιότατον ἐξῇδον. Vide quædam hujus rei ad Hist. I. *Lips.*

Per injuriam publici flagitii] *Injuriam* ægre hic tolero; nec enim capio. Mutem *incuriam* quod sane valde accommodatum sententiæ. *Acidalius.* Vix video quid hæc sibi velint. Reponam: *per incuriam publici flagitii*. Talis semper fuit indoles populi; hic præsertim Romani, qui principia sui indecoris factis (quæ, hercle, merito vocantur *publica flagitia*) velut majestatis Principis ac imperii incuriosus lætabatur. *Boxhornius.*

CAP. 5. *Severamque adhuc*] Rod. Agricola legebat: *severaque*, et, *retinente Italia*. Lipsius.

Severamque adhuc, et antiqui moris retinentes Italiam] Legendum omnino cum Rod. Agricola, *severaque adhuc et a. m. retinente Italia;* et deinceps cum Mureto, *longinquas*. Acidalius. Rodulphus Agricola, ut ait Lipsius, le-

gebat, *severaque adhuc, et a. m. retinente Italia.* Sed, opinor, ex conjectura. At vulgatæ etiam lectioni constructio fortasse constabit; ii scilicet, qui remotis e municipiis adveniebant, retinentes sive inhabitantes Italiam, adhuc severam, et moris antiqui. *Pichena.* Corrigo: *severique adhuc et antiqui moris retinentes Itali.* Vult enim auctor, qui e partibus remotioribus advenissent, eosque, qui retinerent adhuc aliquid priscæ gravitatis et consuetudinis, non potuisse applaudere fœdis factis Principis. *Harlæus.*

Quique per longinquas provincias lasciviæ inexperti] Haud dubium, quin ita sit legendum: et Flor. indicat, qui habet, *per lonquas.* Sic l. XII. 'longinquas in provincias commeatus portabant.' Corrupte hic in vulgatis, *per longas provincias.* Pichena.

Qui per cuneos stabant] De cuneis theatri vide Lipsium de amphitheatro c. 13. *Idem.*

CAP. 6. *Corpus non igni abolitum, &c.*] Corpora primum terra condebant Romani, postea cum cognovissent erui longinquis bellis obrutos, cremandorum corporum morem sumpsere. Apud Syros et Ægyptios, &c.* *Lupanus.*

CAP. 7. *Ita recordantibus lætam*] Eleganter Muretus *recondentibus:* quod illi *palam* opponitur. *Acidalius.*

Quod primum indicium mali, neque in longum dilatum est] Scripsit Tacitus: *officio exequiarum: quod primum indicium mali. Neque in longum dilatus est, &c.* Idem.

Etiam C. Cassii effigiem coluisset] In scripto libro non est, *etiam.* Sed mox est: *Dux partium.* Rhenanus.

Aut memoria tantum infensi nominis ad discordias uteretur] Scribendum, ut Faërnus legebat: *Ac ne memoria tantum infensi nominis.* Vrsinus. Nero scribens ad Senatum, iis tacite occurrit, quæ Cassio apud eum gratiam parare potuissent: scilicet illum non amore libertatis, ejusmodi tentare, sed odio sui tantum. Et ut sciatis (inquit) Cassium in mei solum perniciem, illius Cassii se agnatum facere, ea ad imperium vocat, et sollicitat Silanum. *Salinerius.*

CAP. 8. *Inania simul et falsa*] Castigavimus, *et inania simul et falsa.* Rhenanus. Vulgo, *et inania.* Sed abstulimus redundantem, *et*, Florentini ac Veneti. *Pichena.*

Nam Silanus intentior metu et exitio patrui ad præcavendum erat, &c.] Ita scribendum, et delendum est verbum *exterritus.* Ursinus. Deleri poterat non modo vox *erat*, sed et, *exterritus:* mihi profecto resipiunt illegitimum quid: idemque fere pronuntiaverim de illis, *ad præcavendum.* Gruterus.

Inducit] Alias, *inducti.* Ferrettus.

CAP. 9. *Tunc senatusconsulto*] Volumen regium, *tunc consulto senatu.* Paulo post apparet illinc etiam legi posse, *Haud minus promptam.* Rhenanus. Scribendum est, *Tunc consulto senatu;* et ita liber Corvinianus habet. *Vertranius.*

Et senatus jus exspectabatur] Haud scio, damnato Cassio, quale jus senatus expectaretur: at ita scriptum lego, *Deportatusque in insulam Surdiniam Cassius e senatus jussu spectabatur*, id est, ex senatus decreto. *Vertranius.* Inter tot emendationes satius erit vulgatis adhærere. Claudius 'neminem exsulum nisi ex senatus auctoritate restituit.' Suet. 12. Quod Nero, qui alias dixerat Annal. XIII. 'Teneret antiqua munia senatus, se mandatis exercitibus consulturum,' in Cassio æmulatur: imbellis enim (licet olim dux) habebatur Ann. XII. 12. et oculis tum captus erat Suet. Ner. 37. At non expectatur restitutio Silani, quippe qui Neronis erat præcipuus timor. *Salinerius.* Hisce nec Lips. nec Mur. medentur, et ne tentant quidem. Palmerius tentat ille quidem, sed irrito conatu. Ego nihil hiscere etiam possum: nisi si delenda plane sunt.

Etenim oratio sine his integra: et ipsa nullo modo aptari ad sententiam loci posse videntur. Nisi trajicias in hunc modum: *Tunc Senatusconsulto Cassio et Silano exsilia decernuntur, de Lepida Cæsar statueret. Et Senatus ocius exsequebatur: deportatusque in insulam Sardiniam Cassius. Silanus tanquam Naxum, &c.* Acidalius. De corruptione non dubitatur. In Flor. legitur, *et Senatus ejus*. Quod Franc. Medices corrigendum censuit: *et senectus ejus:* id est, expectabatur, ut senectute caderet, contra quam acciderat Silano, cujus senectus non expectata. Ego potius legendum suspicor, *et exitus ejus:* timebatur scilicet ne centurionem Nero ad cædem Cassii patrandam mitteret, ut Silano acciderat, et ut moris tunc, ad fugiendam invidiam civitatis. Sic de Lollia l. XII. 'In Lolliam mittitur tribunus, a quo ad mortem redigeretur.' *Pichena.* Hæc plurimos exercuerunt. Et locus haud dubie mendosus est. Quippe jamjam tradidit Tacitus, Senatusconsulto exsilium Cassio indictum. Quomodo igitur hic dicitur, *Senatus jus* expectatum? Florentinus codex habet; *et senatus ejus expectabatur*. Corrige autem, *et festinatus exitus exspectabatur.* Id est, in Sardinia brevi vitam cum morte commutaturum Cassium sperabatur. Quam pestilens, et aliunde advenientibus plerisque letale fuerit Sardiniæ cælum, nemo nescit. In hanc autem Cassius erat deportatus. *Boxhornius.* Acu rem tetigit Fr. Medices. Sic l. XIII. 'P. Celerem, quia absolvere nequibat Cæsar, traxit senecta donec mortem obiret.' *Gronovius.*

Sed non permittere percussori gloriam] Faërnus legebat; *sed non præripere, &c.* Ursinus. Mur. *Se vero permittere, &c.* Male, et contra Taciti et viri fortis mentem. *Acidalius.*

CAP. 10. *Vidua implexa luxu continuo*] *Implexa* vocem certum est mihi delendam, natam ex superioris lineæ iterata voce *amplexa*. Acidalius.

Immobilem se precibus et invidiæ juxta ostendit] Non habet hic particulam, *et*, exemplar Budense: sicut nec mox adverbium, *simul: Simul affertur parari cognitionem Senatus.* Rhenanus. Fortassis, *invidia*, nec precibus nec reverentia famæ, aut maligni rumoris metu moveri. *Gronovius.*

CAP. 11. *Cui tum prima ætas extinguuntur*] In exemplari Budensi habes, *extinguitur*. Rhenanus. Legendum, *tum cui proxima ætas:* aut potius, *ac seniores prius, tum cui prima ætas;* ut capias, prius patrem et aviam, deinde filiam exspirasse. *Acidalius.*

Mortem sine arbitrio permittens] Videndum an legi debeat: *mortis arbitrium permittens*. Ursinus. *Sine arbitrio*, id est, arbitro; ut judicium pro judice; *judicium dabo*, ait prætor Lib. DD. et facile animum induco hæc vera esse; quod legitur apud nostrum Ann. lib. IV. *superbiam* vice *superbam*. Sed si eadem postulas in eodem verbo, de Cæsare pete. Lib. III. 'Constituit ut arbitri darentur: per eos fierent æstimationes possessionum, et rerum quanti quæque earum ante bellum fuissent, atque eæ creditoribus transderentur.' Adde, 'et siquis appellasset de æstimatione, et solutionibus, quæ per arbitrium fierent (ut Cæsar præsens constituerat) fore auxilio pollicebatur.' *Salinerius.* Lipsius ait Fabro placuisse. *mortem suo arbitrio:* cum in vulgatis omnibus legeretur, *mortem sine arbitrio*. Ipse autem ex ingenio restituit, *mortem sine arbitro*, id est, liberam, sine domino, sine judice. Sic Ann. lib. I. 'An præmia sub dominis, pœnas sine arbitro esse?' Quam correctionem a Flor. codice confirmatam, recepi. *Pichena.* Scribendum esse, *mortem sine arbitrio remittens*, docuimus Observat. IV. 2. *Gronov.*

CAP. 12. *Locus in theatro inter viatores Tribunitios datus*] Qui *viatores* Romanis antiquis essent, diu anxie

quæsivi; et difficultatem afferebat, quod apparitores, viatores, accensos, lictores, summotores, ita officio conjunctos observarem, ut quæ inter illos differentia esset constituenda, ignorarem: quod tamen longo studio et diligentia me adinvenisse existimo. Itaque hi omnes *Apparitores* dicti, quod scilicet Magistratibus assisterent, et præsto essent ad obsequendum, Liv. III. 49. et VIII. 33. Quod et potissimum passim patet ex Amm. Marcellino, et ex Justiniano, in l. XXXI. § 5. *Cod. de Episcop. et Cleric.* Hi quoque nominati *ministeria*, l. III. § *Tutor.* D. *de suspect. tutor.* Aliquando *apparitio*, l. finali, § finali, D. *de evictiou.* Cicero tamen in epist. ad Thermum, *apparitionem* pro officio apparitoris accepit. Vocati quoque et interdum *officia*, l. *Illicitam*, § *Ne tenuis*, D. *de offic. præsid.* Nonnunquam *officiales*, Rubric. et l. I. Cod. de filiis official. et Cap. *Nullus*, 4. quæst. quarta. Interdum *executores*, l. II. *Cod. de sportul.* Aliquando *missi*, uti cap. 1. de immunit. eccles. et ibi glossa in novella. Τάξεις ταξεῶται, id est, *ordo* et in glossa veteri, ἀμφοδάρχαι ἀρχιυπηρέται. In horum numero fuere *lictores*, qui apparebant his tantum magistratibus, qui auctoritatem haberent non solum vocandi et ligandi, sed et quoque puniendi; hique ab aliis in hoc distinguebantur, quod securi et virgis supplicium de damnatis sumebant, jussu magistratuum, quibus apparebant. Ita Tribunos Consulari potestate creatos, lictores habuisse constat ex Livio lib. III. Ita Consules ubique, ita et Imperatores. Isti autem *lictores* et aliquando *summotores* dicti, eo quod eorum officium esset, turbam et alios quoscunque summovere. Liv. III. 45. et 48. et l. VIII. 33. et XLV. 29. quo in loco pro *summotore*, intelligendum lictorem, non dubitandum vel propter verba l. XXVIII. 27. *Accensis* munus fuit vocandi, et ab acciendo dicti, ex Varrone de Ling. Lat. l. V. Cic. epist. I. I. ad Q. Frat. Verum quia et id munus proprium erat *Viatoris*, in quo differrent et distinguerentur, indagandum. *Viatoris* munus præcipuum fuisse vocandi, constat ex Columella in præf. l. I. Cic. de Senect. c. 16. Et Festo in *Viatores*. Et Liv. VIII. 18. Et Plin. XVIII. 3. Ex dictis patet, sicuti *Accensi*, ita et *Viatoris* quoque vocandi munus fuisse. At quomodo distinguendi sint, non æque manifestum. Ego statuendum puto, in hoc *Viatores* ab *Accensis* distingui, quod *Viatores* non modo vocandi jus haberent, sed et ligandi. *Accensi* vero minime. Verum quia Sigonius id aperte negat de jure antiq. civ. Rom. II. 15. ideo comprobandum est. Livius III. 6. et VI. 16. et IX. 10. et IV. 14. Utrobique enim *apparitoris* voce, *viatorem*, omnemque alium, qui ligandi jus haberet, intelligendum non dubito. Sicut III. 38. de *Viatoribus* interpretandum conjicio. At Cicero omnem scrupum demit, quum ait in Vatinium: 'Miserisne viatorem, qui M. Bibulum vi domo extraheret?' Itaque quum *Viatores* facultatem haberent ligandi, in hoc ab *Accensis* distinguebantur; *Accensi* vero a *Viatoribus* alia differentia discernuntur: namque *Accensi* munus erat, etiam meridie conclamare populo, quod *Viatores* non faciebant. Id autem constat ex Varrone loco citato. Et Plin. VII. 6. *Viatores* aut proprios fuisse Tribunorum pl. sicuti *lictores* Consulum existimavit plurimæ lectionis vir, Andreas Tiraquellus ad Alexandrum, motus auctoritate Livii II. 56. qua tamen in re eum hallucinatum non dubito: namque non modo Tribuni pl. sed et alii magistratus *viatores* habuere, quibus vocandi jus fuit. De Senatu constat ex Plin. XVIII. 3. De consulibus nulli dubium. De Ædilibus patet ex Livio l. XXX. *Scribæ Viatoresque Ædilicii.* Romæ in Basilica Sancti Petri in Vaticano

extat tabella antiqua inscripta, in qua fit mentio *T. Tettieni Viatoris Ædilicii*. Et in Æde Sanctæ Cæciliæ in alia tabella: *viator. quæstor. ab ærar.* In alia in domibus Dominorum S. Crucis legitur: *Ti. Onesimo. viatori. collegii. magni*. Quod pariter et reliqui magistratus *viatores* proprios habuerint, rationi consonum est, et constat ex Jurisconsultis, l. finali, de judic. p. l. *Magis puto*. § *Illud quæri potest* de rebus eorum, qui sub tutel. p. Unde et *Viatores* Prætoris scil. vel Judicum aliorum eisdem dicti executores litium, ut Imperator docet in § *Triplici, de actionibus*. *Viatores* ex servorum genere fuisse contendunt aliqui ex recentioribus auctoritate Strabonis innixi l. v. et Gellii x. 3. Idem et adversus Picenos et Lucanos observatum, qui viatorum tabellariorum loco sunt habiti. In oppositum tamen stat veritas, siquidem Viatores cives Rom. fuisse constat ex antiq. inscriptione tabellæ, quam Car. Sigonius d. l. describit. Præterea quomodo Nero liberto et accusatori præmium operæ dedisset, locum in theatro inter viatores, si hi ex servili genere extitissent? Ad hæc Livius l. XXXVIII. scribit, 'ut postremo scribæ, viatoresque tribunos relinquerent.' Itaque viatores a servili comitatu discernit. Ad auctoritates autem Strabonis et Gellii dicimus; aliud esse *servorum vice haberi*, aliud vero *servum esse;* namque et communi appellatione etiam *servire* dicuntur, qui liberi sunt, non servi. Et ita a Frontino lib. de Aquæductibus, et a Varrone et Livio *apparitores* (inter quos viatores statuimus) servos publicos appellatos observamus, hoc est, qui publico inservirent, quum tamen hi fere omnes ex libertino genere essent, uti Cicero ad Q. Fr. scribens et Appium, in Verr. et in Corn. docet, et Tacitus l. XIII. demonstrat. Valgius Rufus et cum eo Gellius XII. 8. *Viatores* in collegio lictorum reposuere, quos tamen aberrasse ex jam dictis constat; apertius vero ex antiqua tabella dignoscitur præcones potius ex viatorum collegio fuisse, quam lictores. Quantum aberraverit doctiss. Turneb. l. I. et c. 11. *viatoris* vocem ex antiqua inscriptione interpretans, ex dictis jam satis patere puto. *Marcell. Donatus.*

Junius Germanici vocabulis] Malim, *Julius:* sequitur enim, *ideo Junium transmissum*. Ferrettus. Libri omnes et Mss. et editi in voce, *Junius*, consentiunt. Lipsius reposuit, *Julius*, Junii vocem falsam adseverans, eo quod statim sequatur, 'Junium mensem transmissum.' Huic opinioni ac mutationi assentiri minime potui, et antiquam ac genuinam lectionem restitui. Nam Orfiti adulatio eo spectat, &c. * *Pichena.*

Ideo Junium mensem transmissum] Id est, censendo a se non nominatum, licet satis intelligeretur qui Maium inter et Julium esset. *Vertran.* Hoc est, omissum, deletum, oblivioni traditum, neglectum, quomodo sup. XV. 31. 'inania transmittuntur.' Sic *transmittere silentio*, *dissimulatione, &c.* alibi apud nostrum. Oblitteratum ergo nomen Junii, in Juniæ familiæ dedecus. Frustra æstuant viri doctiss. qui hæc aliter aut emendant, aut explicant. *Freinshem.*

Infaustum nomen Junium fecissent] Male antea, *nomen Junii tum fecissent*. Emendavit Lipsius, et indicat Florent. qui habet, *nomen junctum*. Pichena.

Cap. 13. *Pertulitque violentiam ad mœnia urbis*] Liber Ms. *ad mœnia vicina urbi*. Suspicor scribendum tantum, *ad vicina urbi*. Sic Hist. lib. IV. 'Cæterique per urbem et urbi vicina conquisiti.' Nam quantum ad scripturam attinet, vocabulum *mœnia* non differt a dictione *vicina*, itaque conjicio bis scriptum idem vocabulum. *Rhenan.*

Cladem Lugdunensem quadragies HS

solutus] Æstimatur hæc summa centum millibus ducatorum nostræ ætatis. *Alciatus.*

CAP. 14. *Innixum*] Rectius *innexum.* Freinshem.

Nuntios et consolationes] Omnino lego, *consultationes:* et jam notavit Pichena sic in Florentino esse. Verbum ejus artis. Juvenalis: 'quæ nullum consulit, et jam Consulitur.' Noster: 'Quæ caritate erga parentem, non tamen aliud consultaverat, quam de incolumitate domus.' Paullo ante scribo, *multorum amicitiis innexum,* non, *innixum.* Lipsius.

Consolationes] Ex jam dictis audacter accipias licet, *consolationes* pro *consolatoribus:* qui ab amicis mittebantur specie consolandi, sed re vera ut scirent eventura. Eruditiss. vir *consultationes,* quod mihi non arridet: quis enim in exilio eadem palam exerceret, per quæ fuerit deportatus? Severus scil. cui exilium Creta, eadem factitando evasit majores pœnas. Ann. l. IV. 'Recentia veteraque odia advertit, bonisque exutus, interdicto igni atque aqua, saxo Seriphio consenuit.' At Sosianus amicus erat Pammeni, 'similitudine fortunæ conciliatus;' eoque omnium gnarus. Crederem, nisi pro comperto haberem, Pammenem talia dissimulasse, et ab omnibus occuluisse. 'Igitur interceptis Anteii literis, furatus etiam libellos, quibus dies genitalis ejus, et eventura secretis Pammenis occultabantur.' *Saliner.* Corrupte in vulgatis, *nuncios et consolationes.* Prævidérat correctionem Lipsius ex ingenio. Ego Florentini fide restitui. *Pichena.*

Simulque annuam pecuniam] Scripsimus, *simul annuam pecuniam.* Rhen.

Exstitisset. Monitus prius Anteius, ne supremas tabulas moraretur] Fallor, an hæc ita nectenda? *exstitisset, monito prius Anteio, ne suprema tabulis moraretur:* id est, ne mortem differret curatione testamenti. *Acidal.*

CAP. 15. *Caussa festinandi ex eo oriebatur, quod Ostorius multa*] Manifeste abundant voces illæ, *ex eo oriebatur,* neque videntur manasse ab auctore: unde legimus in editionum prima, *caussa festinandi exoriebatur, quod Ost.* Gruter.

Ne invaderet, pavidum semper, et reperta nuper conjuratione magis exterritum] Scribo *pavido,* et *exterrito,* referoque ad præcedens *Neroni.* Pro *invaderet* dubito etiam nunc an *evaderet* potius sit. Conveniat id cum sequentibus, *Igitur Centurio ubi effugia villæ clausit.* Sed credam potius voculam desiderari, et scribendum, *ne imperium invaderet pavido semper, &c. et exterrito.* Ut l. V. in simili caussa: 'Ceterum timore occulto, ne L. Silanus eximia nobilitate, disciplinaque C. Cassii, apud quem educatus erat, ad omnem claritudinem sublatus, imperium invaderet.' *Acidal.* Sic hæc conjungenda duxi, expuncta virgula, quæ addebatur, post *invaderet.* Porro in Veneto est *invaderetur:* ex quo facerem, *invaderet ut pavidum.* Freinsh.

Jussa imperatoris Ostorio aperit] Codex Budensis habet, *impost.* ut etiam legi queat, *jussa mox,* vel *post Ostorio aperit.* Mox, *Is fortitudinem adversum hostes sæpe spectatam.* Rhenan.

CAP. 16. *Quam ne oderim tam segniter pereuntes*] Hunc locum, meum secutus judicium, *oderim* in *oderint* mutato, sic lege, *Quam ne oderint tam segniter pereuntes.* Sensus est, A lectore non exigimus, ut istorum plusquam servilem patientiam defendat aut excuset, sed hoc tantum, ne istos odio prosequatur aut odisse incipiat: nam res fuit plane fatalis. *Rhenan.* Segniter vero illi peribant, de quibus jam diu memoravit? promte imo plerique omnes et fortissime. Et male hæc culpatio convenit isti proximæ laudationi: *Detur hoc illustrium virorum posteritati, ut quomodo, &c.* Denique quid ita horum segnem interitum ad sui excusationem valere ve-

lit Tacitus? Falsi jure suspecta mihi lectio: quam mutem: *ne oderint tam segniter pergentem.* Quod firment illa, quæ subduntur: 'Ira illa numinum in res Rom. fuit, quam non, ut in cladibus exercituum, aut captivitate urbium, semel editam transire licet.' *Acidal.* * sed tantum ne oderint. At nuper Julius Salinerius, *oderim*, retinet, atque ad Tacitum refert. Qui lectoris tædium veritus, propter continuas similesve civium mortes a se traditas; hac tantum ratione defendi atque excusari postulat, ne si tales viros silentio transmisisset, odisse eos videretur, quia tam segniter serviliterque perierint: eoque odio suspicionem fortasse dominantibus daret, se pro patientia audaciam et seditionem in conjurationis noxiis desiderare. Sed fortasse verius: Tacitum a lectoribus petere, ne existiment, se nominatim illos tradidisse, odii exprobrationisque causa: cum alioquin solitus sit hujusmodi virorum nomina silere l. XIV. 'nobilium familiarum posteros egestate venales, in scenam deduxit: quos fato perfunctos ne nominatim tradam, majoribus eorum tribuendum puto.' *Pichena.* Doctiss. vir *oderint.* Quo autem sensu, dicit Curtius Pichena, vir ingenii perquam amæni. Haud assentio, quia sic Tacitus exigeret a lectore, si non defensionem tam segniter pereuntium, at saltem ne ea de caussa eos odio prosequeretur: quod sane aliquantum friget. Tu *oderim* ne hinc expelle, &c. * *Saliner.*

Ut quomodo exequiis, ac promiscua sepulchra separantur] Emendavimus, *Ut quo modo exequiis a promiscua sepultura separantur.* Mox c. 17. scripsimus, *Annæus Mella.* Est deinde in libro Ms. *Consularibus insigniis.* Rhen.

CAP. 17. *Ita scripsisse, se quidem mori nullis supplicii causis*] Reposui, *Ita scripsisset, se quidem mori nullis supplicii causis.* Rhenanus. Involuta sententia quam distinctione et levi emendatione hac explico: *Additur codicillis, tamquam de iniquitate exitii querens, ita scripsisse: se quidem, &c.* Acidal. Ven. ed. *scripsisse:* fortasse melius: nisi si et duo verba hæc, *ita scripsisset*, a glossa sint, fuitque initio: *Addit codicillis, tanquam de iniquitate exsilii quærens, se quidem.* Gruterus. Tacitum reliquisse censeo: *Additur, codicillis tanquam de iniquitate exitii querentem scripsisse.* Gronov.

Rufum tamen Crispinum] Scripsi, *tamen*, Florentino volente. Alii *autem.* Pichena.

CAP. 18. *De C. Petronio pauca supra repetenda sunt*] Nos, *De C. Petronio supra: pauca repetenda sunt.* Rhenan. Fuit cum hæc suspecta haberem, atque ita legendum esse conjicerem: *De C. Petronii supremis.* Sed docuit me Socer meus phrasin esse Sallustianam, cujus perpetuus imitator Tacitus. Sic enim ille in Catilina 5. 'Res ipsa hortari videtur, quoniam de moribus civitatis tempus admonuit, supra repetere:' et in Jugurtha 5. 'Sed priusquam hujuscemodi rei initium expedio, pauca supra repetam.' *Freinshem.*

Ingentem se ac parem negotiis ostendit] Malim, *vigentem se ac parem negociis ostendit.* Sicut superiori libro, *animi validus et corpore vigens.* Rhen.

Seu vitiorum invitationes] Emendavi distinxique, *Seu vitiorum imitatione inter paucos familiarium Neroni assumptus est.* Rhenan. Malim, *imitationes.* Ferrettus.

CAP. 19. *Præceps vitam expulit*] Credo Tacitum scripsisse *per præceps.* Acidal.

Incisas venas, ut libitum, obligatas aperire rursum et alloqui amicos] Illud, *ut libitum*, mihi est suspectum. Neque enim admodum huc facit. Elegantius erit, si scribas: *incisas venas, et iterum obligatas, aperire rursum, et alloqui amicos.* Boxhorn.

Ut quasi coacta mors, fortuitæ similis

esset] Volumen regium, *quam coacta.* Scripsi, *quamquam coacta*. Rhenan.

CAP. 20. *Tanquam non siluisset, quæ viderat, pertuleratque, proprio odio*] Legerim: *pertuleratque. Proprio odio hanc; Numicium Thermum prætura functum Tigellini simultatibus dedidit.* Est fere eadem verborum positio, qualis occurrit et infra XVI. 30. 'Vetera hæc: sed recens,' &c. *Freinsh.*

Tigellini simultatibus dedidit] In volumine regio est, *deditum;* malim, *dedit*. Rhenan. Potius *dedit*. *Dandi* enim verbum, non *dedendi*, hoc significatu celebre est. *Acidal.*

Patronus ejus nece immerita lueret] Tacitus scripsit *luere*, id est, luerunt. *Acidal.*

CAP. 21. *Interfecto Thrasea Pæto, et Barea Sorano*] Hoc ordine in Flor. nominantur: apud Tacitum enim dignior Thrasea. In vulgatis transponuntur: *interfecto Barea Sorano, et Thrasea Pæto;* etsi nihil refert. *Pichena.*

Quod Senatu egressus est] Lege, *esset;* quomodo et Muretus. *Acidal.* Muretus legit, *egressus esset*. Rectius. *Pichena.*

Parum expectabilem operam præbuerat] Castigavi, *parum expetibilem operam præbuerat*. Rhenan.

Ludis cesticis ab Antenore institutis] Hærent viri docti in his ludis: nec, qui aut explicent, aut mutent, sciunt. Nihil etiam ego video: nisi si quid sani aut firmi in illorum conjectura, qui in Suetonii Tiberio et Caligula 'Asticos ludos:' et l. XV. in Tacito 'Asticam religionem' reponunt; conjiciam, etiam hic *Ludis Asticis* scribendum. Et sane quia dicit a Trojano Antenore Patavii institutos, videntur sic vocari, quasi *Urbici*, potuisse. Lipsius ipse *Asticis* in prima edit. conjecit, in posterioribus sprevit. *Acidal.*

Et cum dirini honores] Exemplar Budense, *Et cum Deum honores Poppææ decernuntur.* Sic in fine l. XV. 'Nam Deum honor principi non ante habetur, quam agere inter homines desierit.' Itaque et nos hoc loco scripsimus, *Deum honores*. Rhenan. Faërnus legebat: *Et cum Deum honores Poppææ decernerentur, &c.* non *decernuntur*. Ursin. Legendum certo *decernerentur*. Sed quid honores decreti cum funere junguntur? Eodemne tempore exsequiæ ducebantur, et Senatus de honoribus decernendis habebatur? Non potest. Censeam pro *funeri*, scribendum, *senatui:* aut certe diducam sententiam immissa particula: *Et cum Deum honores Poppææ decernerentur, sponte absens,* (mirum ni pro *sponte, senatu* reponendum) *etiam funeri non interfuit.* Acidal.

Funeri non interfuit] Flor. habet, *non interfuerit:* ergo supra, pro *decernuntur*, legerim, *decernerentur*. Pich.

Inimicus Thraseæ] Flor. *iniquus Thraseæ*. Sed nihil mutavi. *Pichena.*

CAP. 22. *Qui tibi lasciviam exprobrent*] In exemplari Budensi legitur *quod*. Opinor scribendum, *quo tibi lasciviam exprobrent*. Rhenan. Faërnus legebat: *Quasi tibi lasciviam exprobrent.* Ursinus. Correxi, *quo tibi lasciviam expr.* quia Flor. habet, *quod ibi*. Vulgo, *qui tibi*. Pichena.

Huic uni incolumitas tua sine arte, sine honore] Lipsius excidisse vocem putat, *sine cura, artes sine honore:* cui opinioni nonnihil Florent. astruit, in quo legitur, *artes*. Pichena. Videtur Florentinus significare: *Huic uni incolumitas tua, tuæ artes, sine honore.* Gronov.

Per exercitus accuratius leguntur] Reposui, *per exercitus curantium leguntur*. Infra est in libro Ms. 'cæde insignium virorum,' pro *illustrium:* quam lectionem et nos secuti sumus, tametsi vocabulum hoc passim obvium est apud Tacitum. *Rhenan.*

Si perverterint, libertatem ipsam aggredientur] In vulgatis tantummodo legitur: *si perverterint, ipsam aggredientur.* Sed quoniam in Flor. inge-

minatur vox, *libertatem*, neque id temere; illam et nos adjecimus. Est etiam in eodem libro, ad dictionem, *perverterint*, in margine adnotatum, sed eadem, ut videtur, antiqua manu, *impetraverint*. Pichena.

CAP. 23. *Ostorius Sabinus*] Mutant libri. Alii, *sibi Torius*. Vatic. *Subitorius*. Flexit me ut *Ostorius* scriberem locus infra, de hoc ipso: 'Ostorio duodecies, et Quæstoria insignia tribuuntur.' *Lipsius*.

Inultam omiserat] Vatic. Male vulgo, *invitam*. Idem.

Ut ad externa rumoribus intestinum scelus obscuraretur] Aut subintelligenda, aut addenda vox? *Ut ad externa versis rumorib.* Vel, *ut versis ad externa rumoribus*. Acidalius. Olim dubitavi, num legendum, *ut ab externis rumorib.* sed jam utcunque vulgatam lectionem fero: ut scil. existentibus Romæ rumoribus ad res externas, scelus intestinum obscuraretur. *Pichena*. Verosimile est, relictum primitus a Tacito, *ut ad externa rumorum intest.* Gruterus.

CAP. 24. *Exterritum Thraseam sensisse*] Sententia mecum malit, *scripsisse:* et quod prævidi, firmat Florentinus nunc codex. *Lipsius*.

Sperans exterritum Thraseam scripsisse] Ita Faërnus legebat pro eo, quod est in vulgatis: *Thraseam sensisse per quæ, &c.* Ursinus. Male vulgo, *sensisse*. Correxi ex Flor. idque conjectura præviderat Lipsius. *Pichena*.

CAP. 25. *Secretum circumdare*] Bene mei libri, præ quod vulgo, *otium dare*. Lipsius.

Secretum ocium dare] Notant eos, qui nihil tentantes venas in balneis solvebant, vel intra domesticos parietes se ipsos transfigebant. Tacit. dict. loco: 'Effugeret segnem mortem, ocium.' Contendunt itaque, ut prodeat in publicum, et laudem gloriamque dictis magnanimis asciscat, vel ea saltem de caussa: 'Distingui certe apud posteros memoriam honesti exitus ab ignavia per silentium pereuntium.' Cæterum per doctissvirum jam *ocium* exulabat. *Salinerius*. Etiam a Flor. confirmatur verbum, *circumdare*, a Lipsio ex aliis libris repositum. Vulgo, *otium dare*. Pichena.

Audiret senatus voces quasi ex quodam numine] Emendavi, *quasi ex aliquo n.* Rhenanus.

Sin crudelitati insisteret] Fecimus, *persisteret*. Forte scribendum, *crudelitate*. Rhenanus. Secutus sum Florentinum ac Venetum legentes; *sin crudelitati insisteret:* at in vulgatis; *sin crudelitas persisteret*. Pichena.

CAP. 26. *Contra qui opperiendum domi censebant*] Regius Codex, *contra qui opperiendum eum domi censebant*. Forte legendum, *opperiendum ei domi censebant*. Rhenanus.

Superesse, qui forsitan manus ictusque per immanitatem Augusti] 'Η ἀποσιώπησις, sive reticentia, graviter dicenti satis apta est: nam ut Demetr. Ποιήσει δεινότερον τὸν λόγον: i. graviorem faciet orationem. 'Quos ego—sed motos præstat componere fluctus.' Qui Thraseam deterrere studebant a senatus ingressu, contumeliis id faciebant, quæ illum gravissimæ manerent: eos vero Tacitus inducit verba supprimentes, quia (ut Demetrius) πᾶν τὸ ὑπονοούμενον φοβερώτερον: i. Quicquid suspicamur, horribilius est. Vel pro se quisque obscurant futura ludibria, quæ viri caritate fere nequeunt continere, idque Thraseæ venerationi dant. Quintil. IX. 2. 'ostendit [loquitur de reticentia] affectus iræ, vel sollicitudinis, et quasi religionis.' Siletur autem *intendant*. Præter Eprium et Cossutianum (dicebant amici) convicia, et (quod nefas dictu) verbera a malis et a bonis expecta: ab illis, student enim solum sævitia inire gratiam a Nerone. *Superesse qui manus ictusque per immanitatem Augusti:* ab his urgente metu,

ne despexisse principis injurias viderentur. Juvenal. Sat. x. 85. *Salinerius.* Animam agenti loco aquam sic affundit Lipsius: *ictusque parent: immanitatem Augusti etiam bonos metu sequi.* Assentirer, nisi vox *Augusti* vetaret: quæ hic a Tacito scripta nunquam. Augustum scil. illi, quorum ista oratio est, Neronem dicerent. Lege mecum potius, &c. * *Acidalius.* Recte incomparabilis Grotius vidit, pro *Augusti* vocabulo, *audendi* esse reponendum. Legit autem; *per immanitatem auderent.* Ego jam olim in codice meo notaveram: *per immanitatem ausuri.* Quod et eamdem sententiam habet, et minus abit ab apicibus corruptæ istius vulgatæ lectionis. Sic 'audere aciem,' 'codicillos,' 'pericula,' alibi dicit Tacitus. *Boxhornius.*

Senatui quem perornavisset] * nisi condemnaverit.' Non ergo bene mutavit hæc Vir Doctiss. dum legit, *Senatui quem semper ornavisset.* Freinshemius.

Sibi actam ætatem] Distinxerim hæc a sequentibus, nec enim pertinent ad istud *deserendum;* sed integram causam, quam contra Aruleni impetum profert Thrasea, sola continet. Sic ergo scribe: *sibi actam ætatem: et tot, &c.* Hoc enim dicit, quod apud Senecam de vita beata Diodorus Epicureus ex Poëta: 'Vixi et quem dederat cursum fortuna peregi.' *Freinshemius.*

Quod tali in tempore capessendæ reip. iter aggrederetur] Restitui præpositionem *in*, ex Flor. quæ in aliis exciderat. Emendavi etiam alibi. *Pichena.*

Cap. 27. *Oratio principis per Quæstorem ejus audita est*] Lib. I. explicuimus, qui dicerentur *candidati Principis.* Lupanus.

Quid mirum e longinquis provinciis adveniri] Alibi, *non adveniri.* Ferret. Quis faciat sano medicinam? Senatores ægre jam tulerant, senatum patuisse proceribus Galliæ comatæ, eaque de causa Nero dicit per Quæstorem: Injuria principibus succensetis, quod Gallos asciverint in Senatores: talia enim facere coacti sunt, quia multi senatoria munera detrectant: quorum nunc signifer Thrasea, qui cum suo grege curiam frequentare dedignatur. *Salinerius.* Plene sententiæ consultum priori Lipsii divinatione, *haud veniri:* quamquam malim, *haud adveniri:* nec audienda altera quæ longissime a Taciti mente recedit: *quid mirum nec longinquis provinciis subveniri*, vel *provinciis adverti.* Acidalius. Imo *non adveniri* in urbem, scil. considera quæ sequuntur. *Grotius.*

Cap. 28. *Summam reipub. agi clamitabat*] Melius; *summam remp.* quod et Muretus censuit. *Acidalius.*

Nisi contra instituta] Id est, Nisi ex cive hostis, proditorque palam factus sit. *Ferrettus.*

Et principis obtrectatores protegere solitus] Taciti manum fuisse censeo: *Denique agere senatorem, ut principis obtrectatores protegeret, solitus veniret, &c.* Gronovius.

Cap. 29. *Cum per hæc atque talia Marcellus inveheretur*] In regio Codice legitur, *verteret.* Forte debet esse, *perverteret:* quod verbum pro accusare, sive per accusationem subvertere, sæpe Tacito solemne est, ceu in initio operis ostendimus. *Rhenanus.* Perperam in vulgatis emendatus locus, *Marcellus inveheretur torvus* pro, *ut erat torvus:* nam attentum lectorem non fugiet, duo illa verba *inveheretur*, et, *ardesceret*, orationem confundere. At veram lectionem indicavit Florent. qui corrupte habet, *Marcellus uteret torvus, &c.* Similis dicendi modus Ann. I. 'isque, ut erat recens dolore et ira, apud circumfusos ita cœpit.' *Pichena.*

Celebritate periculorum] Cum Rhe-

nano lego, *crebritate*. Lipsius.

Celebritate periculorum sueta jam senatus mæstitia] Opinor scribendum, *crebritate periculorum*. Rhenanus. Τὸ *celebris* ac τὸ *frequens* idem valent, licet Vallæ aliter visum sit. Tacit. 'Quo obsequio florentem Soranum celebraverat, labentem non deseruit.' *Salinerius*. Cum Rhenano legebat Lipsius, *crebritate periculorum*: et sensus id requirit. *Freinshemius*.

Quia protulerit ingenium] Sentio voculam abesse sententiæ, quam reddo, *sed quia prot*. Acidalius.

Cap. 30. *Accusator ingreditur orditurque*] Duo hic verba ejusdem significatus junctim posita, quod Tacito insolens, *ingreditur, orditurque*. Utrumque enim nihil sonat aliud, quam incipit. Nec a glossa posterius opiner. Forte scribendum: *Sabinus Sorani accusationem ingreditur orditurque*. Phrasi de qua ad lib. v. supra. *Acidalius*.

Quodque proconsulatum Asiæ Soranus] Cum in antiquioribus libris, ac præsertim in Flor. scriptum esset, *procos*. Vulgo interpretatum fuit, *proconsul:* at sententia postulat, *proconsulatum*, ut restituimus, suadente etiam Lipsio. *Pichena*.

Sed recens discrimini patris filiam connectebat] Flor. addit: *Sed recens, et quot discrimini*. Forte, *et quod*. Pichena. Ms. Florent. addit; *sed recens, et quot discrimini*. Forte legendum; *sed recens id, quod discrimini*. Quod statim sequitur de pecunia Magis data, magicisque sacris, recenset et Scholiastes ad illud Juvenalis, 'faciet quod deferat ipse,' his verbis: 'Egnatium Philosophum significat, qui filiam Bareæ Sorani, quam cum ipse ad magicam descendisset hortatu, detulit Neroni.' Sed rectius fortasse legeris: *quamquam ipse ad magicam discendam esset hortatus, detulit Neroni:* nam ipsa quoque interfuit magicis sacris, ut patet ex cap. seq. *Freinshemius*. Ego ex Flor. codice τὸ *quot*, ut supervacuum recidendum puto. Prorsus enim Taciti fuit: *Vetera hæc, sed recens, et discrimini Patris filiam connectebat*. In duobus prioribus membris orationis intelligi voluit verbum substantivum. *Gronovius*.

Cap. 32. *Quantum misericordiæ*] Præclare libri. Vulgo *quantum nunc:* errore ex concisa ratione scribendi, *miæ*. Ingenio suo pridem hanc correctionem vindicaverat Faërnus: nec invideo ego, nec culpo. *Lipsius*.

Quantum nunc sævitia] Locus hic est in quo inscitiam exscriptorum cum Faërno mirati sumus. Ita legit: *Quantum misericordiæ sævitia:* et ita in altero bibliothecæ Pontificalis scriptum inveni. Decepit autem librarios brevibus notis scribentes, inter *miẽ* pro *misericordia*, et *nunc* literarum similitudo. *Vertranius*. Cum v. c. Faërnus scriptum invenisset: *Et quantum miæ, &c.* vel, ut in alio, *Et quantum nunc, &c.* ex ea voce fecit *misericordiæ, &c.* quam lectionem ita plane scriptam vidimus postea in aliis libris manuscriptis. *Ursinus*.

Habitu et ore ad exprimendam imaginem honesti et exerciti] Faërnus legebat, *honesti exercitus, &c.* Sed Danesius non male, *honesti et exercitio, &c.* quamvis lectio Faërni magis placeat. *Ursinus*. Et hæc inter Lipsii conjecturas digna mihi visa est, quæ recipiatur. Inepte vulgo, *honesti et exerciti*. Pichena. Et hæc inter conjecturas Lipsii digna Pichenæ visa est, quæ recipiatur. At vulgatam lectionem *honesti et exerciti* omnibus libris constanter inhærentem, egregie mihi explicasse visus est Vir Eruditus Gronovius in epistola ad socerum meum scripta: cujus verba, paullo prolixiora, amplioribus commentariis servamus. *Freinshemius*. Vide Observ. II. c. 4. *Gronovius*.

Honesti et exerciti] Suadeo scribas,

honesti exercitus, ex sententiæ ductu. *Lipsius.*

CAP. 33. *Cassii Asclepiodoti*] Xiphilino Caspius Asclepiodotus Niceus paulo aliter dicitur. *Vertranius.*

Æquitate Deum erga bona malaque documenta] Lipsius hic: 'Depravatio manifesta: quam tamen adnotare volui, tollere non potui.' At ego non solum nullum mendum inesse existimo, quinimo præclarissimam suspiciendamque sententiam mira brevitate Tacitum complexum non dubito. *Æquitas animi* absolute est constantia quædam, et moderatio, quum æquo animo patienterque omnia feruntur, ac in bonam partem accipiuntur, quæ et *tolerantia* dicitur. Cicero pro Planc. 'Fugisti sententiam legis, æquitatem omnem rejecisti.' Et I. de Finibus: 'Probabo, modo ista sis æquitate, quam ostendis.' Et lib. de senectute: 'Novi enim moderationem animi tui, et æquitatem.' Et in Epist. 'Æquitatem tuam non potui non probare.' Æquitatis vim duplicem dixit Idem in partit. Orat. cujus altera directi et veri et justi et æqui et boni ratione defenditur, altera ad vicissitudinem referendæ gratiæ pertinet, quod in beneficio *gratia*, in injuria *ultio* nominatur. His sic se habentibus, interpretor Taciti dicta: *Factum æquitate Deum*, id est, tolerantia et permissione, &c. * *Marcellus Donatus.*

Si sic distinguas, clara et integra sunt. *Idem tamen dies, et honestum tulit exemplum Cassii Asclepiodoti* (*qui magnitudine opum præcipuus inter Bithynos, quo obsequio florentem Soranum celebraverat, labentem non deseruit, exutusque omnibus bonis et in exilium actus*) *æquitate Deum erga bona malaque documenta.* Eodem die (Tacitus ait) &c. * *Salinerius.*

Manifestam depravationem adnotat, non tollit Lipsius. Non tollo quidem etiam ego: sed fomento hoc tego: *æquitatis dedit erga bona malaque documentum. Æquitatem* capio æquanimitatem: eodem enim anno tolerasse eum vult bona et mala. *Acidalius.* Quicquid dicant, ἐπικουρίζει Tacitus, aut patitur sensus, qui pios etiam et divinæ providentiæ adsertores sæpe turbarunt, cum viderent scelus præmia, virtutem supplicia sequi. *Æquitatem* vocat indifferenter aliquid ferre, nihil ad id commoveri. Ut Cicero I. Agrar. 'Quantum tibi agri vendet, ut alios omittam, socer tuus? et (si ego ejus æquitatem animi novi) non invitus.' Adde Observ. IV. 17. *Gronovius.*

CAP. 34. *Igitur flentes queritantesque*] Forte, *quiritantesque.* Rhenanus. Cum hic antea *queritantes*, pro cientibus flebiles questus scriptum esset, et placeret, Beatus tentavit legere, *quiritantes*, quod gravius et magis placet. Est autem *quiritare*, ut inquit Marcellus, * &c. *Vertranius.*

Arriamque tentantem] Arriæ uxori, (quæ filia fuit Arriæ illustris fæminæ et Pæti Cæcinnæ; illius, qui Scriboniani partium fuerat, cum arma in Illyrico adversus Claudium moverentur,) Thraseas dissuadet mortem, et matris exemplum eam ut sequatur monet, qua marito mortis solatium, non qua mortis exemplum præbuerat. Ejus de virtutib. extat Cæciliani l. III. ad Nepotem epistola. Ceterum deficit dimidia pars libri hujus, et annis duobus gesta exciderunt, scil. Fonteio Capitone et Julio Rufo, Valerio Turpiliano Thracala et Silio Italico consulibus: studiosus ex Dione et Suetonio historiæ sitim explebit. *Vertranius.*

Exemplum Arriæ matris sequi] * Arriam uxorem habente.' Quid est autem, Diligi apud Thraseam? Solœcus sermo. Manuscriptus Vulcanii, *apet ithrasea.* Facile correctu, *a Pæto Thrasea.* Commentarii autem hujus parum adhuc pervulgati auctoritate

sæpe nitor. Quis carpet? doctus ille, probus: imo in pleraque parte et Probi. Utinam hodie sic commentemur! Debemus eum P. Pythæo Jc. viro doctrinæ, judicii, vitæ directæ. *Lipsius.*

Cap. 35. *Porrectisque utriusque brachii venis*] Nescio, an verius *prosectis*, vel *perfectis*, an *perictis*. Aptum tamen et illud. *Acidalius.* Copulam *que*, ex Flor. restitui. *Pichena.* Non placet hæc lectio; emendem, *prosectisque*. Freinsh.

Et omen quod Dii prohibeant] Scripsimus, *et omen quidem Dii prohibeant*. Rhenanus.

Quibus firmare animum expedit] Scripsimus, *expediat*. Florent. ac Veneto auctoribus. *Pichena.*

Obversis in Demetrium] Indubie *obversus* scribendum. Sed quid hoc auxilii? *Acidalius.*

HISTORIARUM LIB. I.

Cap. 1. *Initium mihi operis*] Hunc fuisse primum librum Annalium Cornelii, semper sum suspicatus; illumque blandiente postea profectu longius ductis initiis, ad Augusti exactum imperium calamum retulisse. Nam si pars hæc fuisset posterior, haud tam multa illi repetenda fuissent, et perscribenda: tanquam aditum factura ad historiam: nec ipse, *initium operis*, incepisset: et, *Opus aggredior*. Ferrettus. Hos libros *Historias* inscriptos Cornelio fuisse asserere, et veterem titulum audeo eis vindicare. Neque enim si nuncupatos *Annalium* nomine cum vulgo vel ex Rhenani auctoritate probes, titulo satisfaciat in operis cursu Tacitus, in quo non Consulibus acta distinguit, nec quoque libro res gestas plurium annorum componit, quod *Annalium* proprium est, sed uno anno quæ facta fuere, in plures libros distribuit: quorum nomine (ut ego quidem interpretor) dicitur Fla. Vopisco Corn. Tacitus *historiæ Augustæ scriptor*. His in libris res gestas principatu Galbæ, &c. * *Vertranius.* Muretus adscripserat. Ex vetere libro constat principio hujus libri quædam desiderari. Quod an verum sit, mihi non liquet: ceterum non esse videtur. *Acidalius.*

Ser. Galba iterum, T. Vinius Coss.] Vulgo appellant T. Junium. At mihi religio non fuit sequi scripturam antiqui marmoris eruti ad radices montis Cœlii:

SER. GALBA. II. T. VINIO. COSS.

a quo præsertim staret Plutarchus, qui fere hunc hominem Τίτον Ὀβίνιον, aut Οὐίνιον appellat. Simile mendum in Suetonii Aug. cap. 27. ubi *T. Junius Philopœmen*, scribitur, qui ex Dione est *Vinius*: etsi Appiani scriptura firmat vulgatam. Sane Junia gens nobilior, quam ut in hunc hominem conveniat: cujus pater dumtaxat ex familia Prætoria, ut Tacitus infra refert. *Lipsius.*

Atque omnem potestatem ad unum conferri] Exemplar Matthiæ regis, *atque omnium potestatem*; quæ lectio mihi magis probatur: nam hæc clau-

sula, *ad unum*, respondet illi *omnium potestatem*, subandit, *civium;* hoc est, totius populi Romani. *Omnium potestatem*, hoc est, quam omnes habebant. *Rhenanus.* Ego nihil muto; sic enim scripsit Ulpianus, 'Lege regia, quæ de imperio principis lata est, populus ei et in eum omne suum imperium et potestatem confert,' id est, Omnem imperandi potestatem, quam populus in cives singulos, et in summum ipsum magistratum haberet. *Vertranius.* Non displicet lectio Danesii, qui habet ex v. c. *Atque omnium potestatem.* Ursinus. Flor. habet; *atque omnem potentiam.* Pichena. Cicero Phil. I. 'ne ignorans verum iter gloriæ gloriosum putes plus te unum posse quam omnes.' Livius l. III. 'licentiam suam malle, quam omnium libertatem.' Sive ab τῷ *omnia* malis. Noster l. I. 'quam subjectum fortunæ regendi cuncta onus, proinde in civitate tot illustribus viris subnixa non ad unum omnia deferrent.' Quintilianus Inst. VI. 1. 'cum omnia curæ tutelæque unius innixa.' *Gronov.*

Ambitioni scriptoris facile adverseris] Reposui, *Sed ambitionem scriptoris facile adverseris:* nam Tacitus solet hoc verbum cum accusativo conjungere. Sic infra: 'Vidistis commilitones notabili tempestate etiam deos infaustam adoptionem adversantes.' Libro Annal. I. 'Sua facinora adversari Deos lamentantur.' Rursum Hist. l. III. 'Voce flebili precabatur placatos patris manes neve se ut parricidam adversarentur.' Hist. lib. IV. 'Vulgus adversari regem, invidere Ægypto, sibi metuere, templumque circumsidere.' *Rhenanus.* Mutaverat Muretus, *adverteris:* male. Quod si quid erat mutandum, potius *averteris*, vel *averseris.* Sed non erat Taciti illa propria phrasis: hoc ipso libro infra: 'Deos infaustam adoptionem adversantes.' Ceterum notabis *ambitionem* rariore significatu hic pro assentatione vel adulatione poni. Id patet cum ex proxime sequentibus: 'Quippe adulationi fœdum crimen servitutis, malignitati falsa species libertatis inest:' tum ex præcedentibus: 'mox libidine assentandi,' adulationem et ambitionem deprehendens. Sed et *ambitiosum* item pro assentatorio. Infra: 'Multi occulta spe, prout quis amicus, vel cliens, hunc vel illum ambitiosis rumoribus destinabant.' Sall. in Jugurth. de Metello, 'tanta temperantia inter ambitionem sævitiamque moderatum.' *Acidalius.* Muretus, *adverteris.* Malim, *averseris.* Similis lapsus non semel in his libris. *Pichena.* Legam *averseris*, cum Pichena. *Freinshemius.*

Mihi Galba, Otho, Vitellius] Eadem fere Crispus, ut sibi fides haberetur in prooem. Catil. 'Statui res gestas populi Rom. carptim (ut quæque memoria digna videbantur) perscribere: eo magis quod mihi a spe, metu, partibus reip. animus liber erat.' *Salin.*

Incorruptam fidem professis nec amore quisquam] Mur. *nec cum amore:* ut placet. Sed quorsum etiam *professo* mutat? Nimis putidum istud. *Acidal.*

Uberiorem secūrioremque] Comparativum alterum non est in libro manuscripto. *Rhenanus.* Dubito de sinceritate vocis *uberiorem:* nullo enim modo uberior scribendi seges in temporibus Nervæ et Trajani, quam in his, quæ nunc aggreditur. Quod si vera scriptura, non ex vero sententia. Nec sane ratio est, cur uberiorem materiam senectuti reservet; nisi quietem forte et otium respicit, cui tamen vitæ senilis uni commodo multa e diverso opponas incommoda. Denique si illa materies uberior tandem, cur hujus operis opulentiam tam ambitiose statim incipit recensere? Vel lege *liberiorem*, quod probant sequentia: 'Rara temporum felicitate, ubi sentire quæ velis, et quæ sentias dicere licet.' *Acidalius.*

Cap. 2. *Plenum variis casibus*] Parum firma aut germana lectio. Nam Vatic. ille opt. *opus aggredior opibus casibus*, præfert: et supra adnotatum, *opimum.* Et in Romano antiquitus excuso item legas, *opimum casibus.* Censeam fuisse, *opulens casibus:* quæ vox paullo a vulgo seductior, exscriptores seduxit. *Lipsius.*

Opus aggredior opimum casibus] Non dubium, quin hic vetera omnia exemplaria sint corrupta. Sed luce clarius vulgatam lectionem, *plenum variis casibus*, a nimis audaci arbitrariaque manu substitutam, quæ ne ullum quidem scripturæ priscæ vestigium præferat. Testatur Lipsius in Vat. legi, *opibus casibus:* et supra, *opimum:* ex quo ille mallet, *opulens.* Flor. item *opibus.* Mihi certe minus a libris abhorrens visum est, *opimum casibus:* quod etiam retulit Romanus editus. Nec video cur improprie dicatur, *opus opimum*, id est, fecundum, abundans, refertum. *Pichena.* Veniebat in mentem *obsitum* vel *uberrimum.* Gronovius.

In ipsa etiam pace sævum] Præpositionem *in* expunximus, subauditur enim Tacito. *Rhenanus.* Spectantur hic inprimis Domitiani tempora. *Savillius.*

Tria bella civilia] *Trina bella civilia*, legitur in manuscripto. *Rhenanus.* Flor. *trina bella civ.* Pichena.

Perdomita Britannia, et statim missa] In vitio aperto et confusione locus. Quid enim illud, *missa cohorte?* Itane unius cohortis res fuerit, in Sarmatas ac Suevos bellum? Nugæ. Denique quis hic sermonis contextus aut cohæsio, missa cohorte in Suevos, Dacum cladibus involutum? qui populi sane diversi. Omnino recte correximus pridem: *perdomita Britannia, et statim amissa: coortæ Sarmatarum ac Suevorum gentes: nobilitatus clad. mutuis Dacus:* nec exiguo ad historiam momento. Discimus scilicet perdomitam Britanniam, &c. * Aliquid etiam Windichindus Saxonicorum l. 1. At fons totius hujus corruptionis (varie enim interpolatus locus) a verbo *coortæ* ortus: quod plerumque libri scripti in medio adspirant, *cohortæ*, *cohoriri.* Hinc turbellæ. *Lipsius.*

Et statim missa cohorte in Roxolanos Sarmatarum ac Suevorum gentes] Accusativus *Roxolanos* videtur postea additus: nam non est in volumine Budensi, nos quoque sustulimus. *Rhenanus.* Vir doctus sic corrigit hunc locum, qui procul dubio corruptus est, *statim amissa: coortæ Sarmatarum.* Perdomita Britannia intelligitur, &c. * *Savillius.* Doctiss. Lipsius constituit, *perdomita Britannia et statim amissa.* Bene utique, nisi quod verbum *amissa* minus placet acerrimi judicii viro Savillio, qui verissime tradit non amissam Britanniam sub Domitiano; imo ne sub Hadriano quidem. Verius ergo, quod ei visum, *missa:* quia perdomita quidem ab Agricola omnis Britannia, sed incuria sequentis seculi non omnis retenta, quia pars ejus minus fructuosa. *Mercerus.* Hæc in integrum restitui possunt vel minima castigatione, *et statim amissæ cohortes in Rhoxolanos.* Agit Cornelius de prosperis, deque adversis, quæ Romanis evenere intra Galbam et Domitianum. Rhoxolani ea strage irritati, qua sese Mœsiam populantes M. Apronius profligaverat, denuo sub Domitiano rebellarunt: ad quos reprimendos legio mittitur, quæ cum legato ad internecionem cæsa est. Suet. Dom. 6. Sed cur non ibi mentio Sarmatarum? recensetur provincia, in quam ii se effundere soliti sunt, hoc libro cap. 79. Indeque Hadrianus teste Spartiano, 'audito tumultu Sarmatarum, et Alanorum, præmissis exercitibus Mœsiam petiit.' Hæc autem Romanorum cædes accidit postquam Britanni ab Agricola domiti sunt: in vita ejus cap. 41. At τὸ *statim* impedimento

non est. Ann. xiv. 'Erepto per venenum patre, et statim postea fratre.' Britannicus enim anno post veneficio sublatus est. Si hæc mea minus placent, sua quisque proferat: quæ ego non potui, alius assequi nequeat? Doctiss. vir his manus admovit, *et statim amissa. Coortæ Sarmatarum, &c.* at is mendacem Tacitum facit, et historiæ fidem convellit: nam Cornelius sibi terminos historiæ finivit, cap. 1. *Mihi Galba, &c.* Quo pacto igitur sibi constaret, si ei verba hic essent de Britanniæ amissione, quæ vivo Domitiano non accidit? historia vero (quod sciam) nihil de ea re usque ad Hadrianum: nec tunc (si non ignave rem examines) ibi aliquid amissum: etenim Britannia non omnis a Romanis provincia facta fuit nec ultimo illo Agricolæ prælio. 'Tradiderat interim Agricola successori suo provinciam quietam tutamque;' a quibus? a reliquis nimirum Britannis, qui ea perterriti occidione, satis habebant, si a Romanis non lacesserentur: nec prius rebellare sunt ausi, quam undique gentes conspirarent adversus Hadrianum. Spart. in Hadr. 'Nam deficientibus nationibus, quas Trajanus subegerat, Mauri lacessebant, Sarmatæ bellum inferebant, Britanni teneri sub Romana ditione non poterant.' Et is muro solum divisit provinciales a Barbaris Britannis. *Salinerius.* Recte omnino Lipsius pridem: *et statim omissa: coortæ Sarmatarum, &c.* Quia tamen in vulgata lectione etiam præpositio *in*, quæ a Lipsio neglecta: valde libeat cum Mureto addere, *coortæ in nos Sarmatarum ac Suevorum gentes.* Acidalius. Recte opinor a Lipsio emendatum. Sed arguit Salinerius, Tacitum sibi terminos historiæ scribendæ statuisse, usque ad Domitiani tempora: at Britannia amissa fuit, Hadriano imperante: ergo illius amissio complecti hac historia non potest. Nego primum adeo certum a Tacito terminum sibi præfinitum, ut etiam ulterius progredi non cogitaret, si vita suppeteret: nam ut paulo supra dixit, imperium Nervæ et Trajani suæ senectuti seposuit. Deinde, cum præcipuas Rom. imperii calamitates velut procemium futuræ historiæ proponat, non erat locus de Britannia perdomita dicendi, nisi diceretur etiam de amissa. *Pichena.* Forte non frustra est quod de Rhoxolanis ingerunt veteres editiones; *cohorte Roxolanos Sarmatarum:* ea enim Sarmatica gens Romanis bellum fecit, hoc lib. c. 79. *Freinshem.*

Cladibus mutuis Dacus] * Tyrius Maximus: Ὄρος Καππαδόκαις καὶ θεὸς, καὶ ὅρκος, καὶ ἄγαλμα. *Lipsius.*

Falsi Neronis ludibrio] Dat et accipit lucem Suetonius, in extremo Nerone: 'Denique cum post xx. annos, adolescente me, exstitisset quidam conditionis incertæ, qui se Neronem esse diceret, tam favorabile nomen ejus apud Parthos fuit, ut vehementer adjutus et vix redditus sit.' Post viginti annos, inquit, a morte Neronis: ergo in xiv. consulatu Domitiani hic motus. *Lipsius.*

Haustæ aut obrutæ urbes. Fæcundissima] Verius distinxeris, *Haustæ aut obr. urbes fæcundissima Campaniæ ora: et urbs inc. vastata.* Idem.

Urbes fecundissimæ Campaniæ oræ. Urbs] Ita fere Lipsius distinxit, historiæ fidem secutus: nisi quod ipse scripsit, *fecundissima Campaniæ ora: et urbs.* At mihi aptior visa lectio quam reposui, deleta copula, *et*, forte sumpta ex antecedenti diphthongo. Inepte antea, *urbes. Fecundissima Campaniæ ora, et urbs incendiis, &c.* Pichena.

Pollutæ cærimoniæ] Vestalium nempe incestis: quæ protraxit Domitianus pariter et puniit. Præter historicos, Papinius allusit: qui prospectantem Domitianum facit, 'an tacita vigilet face Troicus ignis, Atque ex-

ploratas jam laudet Vesta ministras.' *Lipsius.*

Agerent, ferrent cuncta] Secutus sum lectionem Florentini codicis, *Agerent, verterent cuncta odio et terrore. Corrupti, &c.* aliquanto, ut opinor, aptiorem vulgata, quæ sic habebat; *agerent, ferrent cuncta. Odio et terrore corrupti.* Pichena. Vulgatam et lectionem et distinctionem multo meliorem esse docuimus Observ. III. 22. *Gronovius.*

Odio et terrore corrupti in dominos servi, in patronos liberti] Explicat hanc ut veram lectionem Lipsius, dissimulans interim alteram, quam margini textus adjecit. Quæ mihi quidem, quisquis ejus auctor, multo verior et concinnior. Muretus tanquam suam in libro suo adnotaverat. Istam nempe dico: *agerent, ferrent cuncta odio et terrore. Corrupti, &c.* Acidalius.

CAP. 3. *Et laudatis antiquorum mortibus pares exitus*] Regium exemplar habet, *ne et laudatis.* Posset etiam legi, *Nec laudatis antiquorum mortibus impares exitus.* Rhenanus.

Non esse curæ Diis securitatem nostram] Per hæc Tacitus ut ἀσεβὴς prorsus damnandus non est: quid si alio respexit? calamitatibus homines admonentur quantillum sint. Eurip. Troad. οὐδέ σ' αἱ τύχαι, τέκνον, Ἐσωφρονίκασιν: i. *Neque te, filia, adversitates modestam reddiderunt.* Contra rebus affluentibus nil humani sapiunt. Pindarus: ἀλλὰ γὰρ καταπέψαι μέγαν ὄλβον οὐκ ἐδυνάσθη, κόρῳ δ' ἕλεν ἄταν ὑπέροπλον: i. *At magnam felicitatem concoquere non potuit, satietateque immensam calamitatem subivit.* Nec (ut ait Gell. II. 18.) omnes Diis invisi sunt, 'Qui in hac vita cum ærumnarum varietate luctantur. Sed esse arcanas caussas, ad quas paucorum potuit pervenire curiositas: Δοῦλος Ἐπίκτητος γενόμην, καὶ σώματι πηρὸς, Καὶ πενίην Ἶρος, καὶ φίλος ἀθανάτοις: i. Servus Epictetus eram et corpore mutilus, Et paupertate Irus, et carus immortalibus. Hæc ad amussim ethnicorum, quibus consona sunt veræ religionis monumenta: narrat enim sacer ille Moses, Judæos securos idola semper coluisse, castigatos vero in viam rediisse. Deuteron. XXXII. 'et incrassatus est Israëlulus et recalcitravit.' Psalm. LXXVIII. 'Et si occidebat eos, et quærebant eum.' *Salinerius.* Scio quam admittant interpretationem hæ voces: interim non adhuc plene acquiesco *justis* illis *judiciis:* irritatque me, inter alia, etiam editio Romana, quæ exhibet, *magis vetustis indiciis;* quod non nemini salivam movere posset, non mihi: nam *indicia*, hoc est prodigia et talia, præcedunt clades, non sequuntur. Hæreo sane. *Gruterus.*

Ut non modo casus eventusque] Est scriptoris historiarum causas rationesque rerum expromere. Asellio apud Gell. v. 18. Ubi vero incidit in fortuita, quid ei reliquum, quam ea exsequi sola veritate? Hortatur itaque Tac. lectorem ad caussas investigandas non omnium, sed eorum quæ fortuita non sunt: qua de re negationem non amplectar, quam hic inseruit doctiss. vir. Cæterum non absurde (ni falsus animi sum) quæram, quid Annales distent ab historia. Asellionis opinio vera mihi videtur, si annales pro illis scriptis accipiantur, quæ strictim et jejune quæque civitas sibi componit; undeque homines historias postea describunt. Idem dicto loco. At qui locum hæc sibi vendicabunt in annalibus Livii et Cornelii? ii certe multi et frequentes in reddendis caussis, et rationibus rerum. Igitur cautius quis (meo judicio) dixerit idem esse annales ejusmodi cum historia, prætérquam quod hi distinctione annorum concepti sunt. Gellius d. l. 'Sed nos audire soliti sumus,' &c. Dixi cautius, quod, qui ad alia respexere, lapsi sint. Ecce nunc nuper cele-

berrimi nominis vir ita de iis egit, ut per eum Livius non sit in historicis, neque inter annalium scriptores, Tacitumque dicit ἐφημερίδας scripsisse: adsit sibi Livius XLIII. 13. ‘ quæ in meos annales referam.’ Noster præter hæc Ann. IV. ‘ Sed nemo annales nostros cum scriptura eorum contenderit.’ Aperte ostendit ἐφημερίδας sive diaria suis annalibus haud convenire Ann. XIII. 31. Cæterum imposuit eloquentiss. viro titulus codicis Veneti *actionum diurnalium*. Verum cui credendum, Tacito an scribæ? sed quonam in loco Tacitus (ut is ait) suas ἐφημερίδας contendit cum annalibus, easque præ illis habet pro despectis? non certe hic, &c. Sciendum est etiam, dialogistam, de quo nobis verba sunt, disparasse scriptores, qui plurium nationum plures actiones scribunt, ab iis, quibus una unius gentis contexitur: posteriorum lucubrationes historiarum dicit, priorum, sermones; exempli gratia, Herodotus ei sermonum, Thucydides historiæ scriptor est. De hoc cum eo mihi convenit, at non facile concesserim historias Herodoti *sermones* appellari: nam si ex inscriptione rem metimur, nil habet, quo se muniat. Ἡροδότου Ἁλικαρνασσέως ἱστορίαι vel Ἡροδότου τοῦ Ἁλικαρνασσέως ἱστοριῶν λόγοι θ΄, ἐπιγραφόμενοι Μοῦσαι. Etenim λόγος ibi nil aliud significat, quam *librum*, ut κατὰ τὸν ἕβδομον λόγον, i. libro septimo. Nec ei prodest, quod Thucydides omnes ante se dixerit λογογράφους, non λογοποιοὺς, quia utrumque nomen est historicis commune, et utroque discernuntur a poëtis. Nec ille alioversum ea dixit, quam ut suggillaret scriptores, qui fabulas historiis inserebant. Sed quid usus velitatione? audi eundem de suis scriptis: Ἡροδότου Ἁλικαρνασσῆος ἱστορίης ἀπόδεξις ἥδε. Postremum ne quid dissimulem, est alibi Herodoto mentio λόγων Ἀσσυρίων, et λόγων Λιβυκῶν. Sed eo significatu quo apud Latinos dicitur. Liv. l. XXIX. ‘ Clodius Licinius in libro tertio rerum Romanarum:’ quod ab Hebræis haud dubie profectum est. Hieron. in Prolog. galeat. ‘ Verba sive res dierum. Quod significantius chronicon totius divinæ historiæ possumus appellare.’ *Salinerius.*

Qui plerumque fortuiti sunt] Nullum hic, meo judicio, ulcus tectum; nedum ut immissa negatione scribi debeat; nihil enim longinquius a mente auctoris: quæ vult, ex casibus et eventu rerum non adquiri prudentiam civilem; cum ea fere non respondeant rationibus suis ac caussis; eaque propter ipsas illas curatius persequendas historico: hocque est, quod iterum inculcat Ann. IV. 33. ‘ Hæc conquiri tradique in rem fuerit,’ &c. Hinc excusatio M. Terentii apud eundem Ann. l. VI. ‘ Non est nostrum æstimare, quem supra cæteros et quibus de caussis extollas.’ Inde etiam securius gravat Suetonium Julius Cassicianus; ‘ cujus adversa, pravitati ipsius; prospera, ad fortunam reip. referebat,’ ut loquitur noster Ann. XIV. 38. Egregius locus est Val. Maximi III. 8. ‘ Blandum animum sane temeritati casus facit, ubi pravo consilio propitius adspirat; et quo vehementius noceat, insperatius prodest.’ Et hoc spectatum etiam fuisse Pœnis, proditum eidem Valerio II. 8. Verum hæc reservanda erant Diatribis nostris, exspatiantibus cursu effreno ad illa Cornelii Hist. II. 25. ‘ Cunctator natura Suetonius, et cui cauta potius consilia cum ratione, quam prospera ex casu.’ *Gruterus.* Hoc est, fortunæ arbitrio bene vel male succedunt. Ex iis ergo judicari non possunt consilia, sed in his cum præcipua vis sit Politicæ prudentiæ, quam maxime tradit hic auctor, rationes etiam atque caussas rerum exponendas sibi credidit: nullum ergo hic ulcus agnoscam nec legam cum viro doctiss. *qui plerum-*

que haud fortuiti, &c. Freinshem. *Fortuitum* interpretatur Savilius, cujus nullæ sunt aut ignotæ causæ, atque inde Tacitum reprehendit, ut imprudenter locutum. Cui reprehensioni subscribit Freinshemius in Versiones 2, 31. quomodo enim, ait, fortuitorum causæ tradi possunt? aut quomodo quorum causæ possunt tradi, pro fortuitis possunt haberi? Mihi vero, *qui plerumque fortuiti sunt*, est, &c.* *Gronovius.*

Aut populum aut urbanum militem] Castigavimus, *apud pop. apud urb. mil.* Rhenanus. Ex Flor. ita *apud patres, aut populum, aut urbanum militem.* Vulgo minus apte: *apud patres, apud populum, apud urb. militem.* Quod sequitur cave interpreteris, Neronis finem omnes legiones ducesque concivisse: sed quod apud omnes etiam legiones et duces, conciverat varios animorum motus. *Pichena.*

Evulgato imperii arcano] Evulgare arcana imperii idem videtur ei quod in Dionysii fragmentis: *ἐκκαλύπτειν τὰ μυστήρια τῆς τε δοκούσης ἀρετῆς, καὶ ἀγνοουμένης κακίας*, in describenda publicorum negotiorum administratione detrahere speciosos virtutum prætextus clandestinis nequitiæ molitionibus. *Arcana* tamen *imperii* cum varia sint, neque unius prorsus naturæ, una definitione comprehendi nequeunt. Ann. II. 'Censuit Gallus in quinquennium Magistratuum comitia habenda: haud dubium erat eam sententiam altius penetrare, et arcana imperii tentari.' Ex iis hoc loco spectatur, cum spes honoris et commodi optime pascat aulicorum ambitionem, et cohibeat intra obsequii fidem; si in plura simul munia successores cooptarentur, languescerent appetentium studia; tot vero annis ante si destinarentur, in desperationis rabiem adigeret. Eod. lib. 'Augustus inter alia dominationis arcana, vetitis, nisi permissu, ingredi Senatoribus aut equitibus Romanis illustribus, seposuit Ægyptum, ne fame urgeret Italiam.' Arcanum est, nunquam provinciæ, cujus rebellio secum tractura reip. periculum sit, gubernandæ admovendum virum illustrem, aut populari gratia florentem. Hic videntur intelligi, quæ ex arcanis imperii maximam veri speciem præferunt, cum hæc in vulgi animos magis valeat, quam rerum soliditas. Exemplum rei factæ loco non suo, cui præcedentia tempora nihil par dederunt. Ex prisco instituto princeps Romæ creandus erat, et urbe primaria petendus Imperator, neque in contrarium exemplum exstabat. Tanti autem non erat observata loci solennitas apud eum, qui electionis jus armis tueri poterat, neque adversantes experiretur subjectos. Arcanum illud imperii Galba vulgavit, et suæ in Neronem fortunæ ista aura velificatus, idem jus aliis in se dedit. Milites Germani in electione Vitellii, ut Plutarchus memorat, *φέρε δὲ, τὸν Οὐιτέλλιον ἑλόμενοι δείξωμεν ἀνθρώποις πᾶσιν ὡς Ἰβήρων καὶ Λουσιτανῶν ἀμείνους ἐσμὲν αὐτοκράτορα αἱρεῖσθαι*, id est, Agite, electo Vitellio omnibus probemus, Hispanis et Lusitanis meliores nos esse, qui Imperatorem creaverimus. Vitellium ut militaris favor extulit, ita et destituit. 'Nam posse ab exercitu Principem fieri, sibi ipsi Vitellius documento est,' ait Mucianus apud Tacit. Hist. II. Et in universum postquam semel patuit istud dominationis arcanum, evulgante Galba, plures Imperatores alibi, quam Romæ electi. Præter hæc *imperii* aut *dominationis arcana* legimus etiam Ann. I. I. 'Arcana domus Augustæ,' id est aulæ vel palatio propria, et Ann. III. 'secreta Imperatorum.' *Savillius.*

Pars populi integra, et magnis] Attende, et mecum rescribes: *pars p. integra, et magnis domibus annexi cli-*

entes libertique damnatorum. Integram partem populi appellat, sinceram et lascivia temporum non corruptam. *Lips.*

Pars populi integra, et magnis domibus annexa, clientes, &c.] Non renuam cum Lipsio legere, *annexi clientes libertique damnatorum.* Sed cur Tacitus clientes libertosque damnatorum et exsulum solum hic nominat? Cur hi potissimum in spem erecti, non etiam eorum, qui damnati et exsules non essent; aut cur clientes libertique eorum potius, quam damnati et exsules ipsi? An vero etiam credemus, clientium et libertorum, qui magnis domibus annexi, patronos omnes eo tempore damnatos et exsules? nullasque magnas domos integras et incolumes fuisse? Nihil absurdius: aliudque huic loco vitium majus, defecto sine dubio: sed quem integrare nos facile possumus, inserta voce unica, quæ quomodo perierit, vix adspecta ea, omnes videbunt. Scribo, *pars populi integra, et magnis dom. annexi clientes libertique, quique damnatorum, &c.* id est, quotquot damnati. Idem valeat, *quod damnatorum:* quomodo hic etiam addita copula scribi potest, et forte magis debet. Hæc enim forma Tacito crebrior, et passim legis, *quod equitum, quod peditum,* similiaque alia. Ceterum ex hac emendatione *integra pars populi* non jam cum Lipsio accipienda sincera, et lascivia temporum non corrupta, sed incolumis, et cui status suus salvus. *Integros* enim opponit auctor exsulibus et *damnatis.* Acidalius. Proculdubio rectius a Lipsio correctum ac distinctum. Male et confuse vulgo. *Pichena.* Legerat Lipsius *annexi clientes, &c.* idque in textum Pichena receperat. Sed pace Doctiss. Virorum dixerim, vulgatam lectionem longe esse præferendam. Loquitur de parte populi honestiore, &c. * *Freinshem.*

Cap. 5. *Qui in bello*] Placet fere, quod in scripto filius meus Jacobus Oxonii notavit: 'eundem in pace, quem in bello locum.' *Gronov.*

Et quamvis capite defectionis ablato] Ab omnibus exemplaribus dissentiens hic pro, *et*, scripsi, *Sed quamvis, &c.* Nam extrema proxime præcedentis vocabuli litera est S. *Rhen.*

Manebat plerisque militum conscientia] Conscientiam quidem necesse est mansisse omnibus, non tantum plerisque. Sed nimirum emendandum *constantia.* Solito illo et vulgatissimo errore mutuæ inter has voces permutationis, quam notavimus etiam in Agric. *Acidal.*

Neque deerant] Nos, *nec deerant.* Rhenanus.

Militari fama celebrata] In illo, quem Sueton. Galb. 6. citat, versu; 'Disce miles militare, Galba est, non Gætulicus.' *Savillius.*

Angebat coaspernantes veterem disciplinam] *Coaspernantes* verbum non hic valde idoneum. Malim cum Mureto simplex *aspernantes:* nisi tamen nova compositione formasse Tacitum credemus *conspernantes;* quod meis quidem admodum blanditur. *Acidal.*

Virtutes verebantur] Credam verius, *reverebantur.* Acidalius. Non sperno; sed fortasse melius, *reverebantur.* Pichena. Apta heic quidem vox *reverebantur;* sed nihilo inefficacior illa nostra vulgata, ut ostendi exemplo non uno, in farragine Suspicionum. *Gruterus.*

Legi a se principem, non emi] Castigavimus, *Legi a se militem, non emi.* Qui supposuit *principem,* putavit Tacitum loqui de Pisone, quem is Cæsarem fecit. Sed præcedit *veterem disciplinam:* id accipiendum de militari castrensique disciplina. *Rhenanus.* A legendo enim legio dicta, quod scil. in delectu leguntur milites. Varro de L. Lat. l. IV. *Pich.*

Cap. 6. *Odio flagitiorum onerabant*] Sive, ut libri scripti, *oneratum.* Vox quidem ea retinenda est, male a Bea-

to expulsa. *Lips.*

Odio flagitiorum onerabant] Recte verbum quod a Rhenano expulsum, a Lipsio restitutum: sed cave censeas, nihil interesse *oneratum* an *onerabant* recipiatur. Illud obscuram et alienam facit sententiam, hoc liquidam et veram: quæ est, ut structuram verborum Taciti in sua membra resolvam: T. Vinius mortalium deterrimus odio flagitiorum suorum onerabat: Corn. Laco ignavissimus contemptu suæ inertiæ destruebat. *Acidalius.* Flor. et alii, *Odio flagitiorum oneratum:* tamen Rhenanus sine causa scripsit, *onerabant.* Pichena. Sic Ann. l. II. 'Artavasden regem Armeniorum specie amicitiæ illectum, dein catenis oneratum, postremo interfecerat.' *Gronovius.*

Cingonio Varrone] Ita scribamus jubet Vaticanus, qui non aliter nominat et Plutarchus, cui est Κιγγώνιος Βάῤῥων. Sed in Taciti vulgatis etiam libris ita perscriptum, Annali XIII. 'censuerat Cingonius Varro consul designatus.' Est autem hic ipse. *Lipsius.*

Consulari] Anno Urbis conditæ 814. *Savillius.*

Tanquam innocentes perierant] Plutarch. in Galb. quasi loci hujus interpres: ἔδοξε μὴ νομίμως (ὁ Γάλβας), εἰ καὶ δικαίως, μηδὲ δημοτικῶς, ἀνῃρηκέναι πρὸ κρίσεως ἄνδρας οὐκ ἀσήμους. *Savillius.* Imo *tanquam nocentes:* et hoc Tacitus voluit dicere: cujus mentem non assequare alia correctione, *quanquam innocentes:* etsi ejus quoque sententia forte vera. Emendatio prior etiam Mureto in mentem venerat. *Acidalius.* Nihil melius vulgato: et mens ejus: Haud scio, an nihil peccarint; certe, ut solent, qui nihil peccarunt, a tyrannis occidi, nempe inauditi et indefensi. *Gronovius.*

Multi ad hoc et innumeri] Vitium quivis viderit, et sermonis ineptias, imo sordes. Quid enim illud est, *multi et innumeri?* Adstricto nostro scriptori satis erat, credo, alterum. Ferretus emendabat, *milites ad hoc innumeri.* Ego verissime ex Farnesiani vestigiis *multi ad hoc numeri.* *Ad hoc,* Sallustianum est: et valet, Etiam, Præterea. At *numeros* hic capio *cohortes, &c.* * sparsi per provinciam numeri.' Hæc quidem proba et certa: sed illex ista libido correctorum ignara quiescere etiam in certis. Itaque rescribit quidam, *multi ad hoc innumeri:* id est, inquit, qui in numeros legionesque nondum relati. Acumen! quod fateor superfuisse illi juveni, magis quam judicium: nisi quod ætas tamen id correxisset et direxisset. At tantum abest, ut de tironibus aut collectitio milite hic Tacitus: ut contra, veteranos intellegat, et electos sub vexillis. Itaque magis distincte paullo post, *Illyrici exercitus electos* nominat, et *Germanica vexilla.* Omitto quod notionem eam vocis nobis ingerit, sine exemplo. *Lips.*

Multi adhæc innumeri] Emendavimus, *multi adhoc et innumeri.* Rhenanus. Alias, *milites adhoc innumeri.* Ferrettus. Male vulgo, *multi ad hoc et innumeri.* Astrictus equidem noster est, et continens verborum; sed aliquando perfluit. Ann. l. XV. 'Ergo Epicharis plura et omnia scelera orditur:' nonne satis erat *omnia?* at hæc *multi adhoc et innumeri* conveniunt cum iis, πολλοὶ, ἀπειρέσιοι, i. *multi, infiniti* Hom. l. XIX. Odyss. ad quæ Eustathius, τὸ δὲ ἀπειρέσιοι διασάφησίς ἐστι καὶ ἐπίτασις τοῦ πολλοί: i. *Illud autem infiniti declaratio et extensio est multi.* Salinerius. Emendavit Lipsius judicio Farnesian. codicis, idque prorsus Flor. confirmat. *Pichena.*

In unum aliquem prono favore ita audenti parata] Legendum *parato:* nempe favore. *Acidalius.*

CAP. 7. *Haut dubie turbantem*] Vocem ejeci, quæ aberat recte ab optimo libro: et passim ita Turbandi verbo usi prisci. *Lips.*

Et inviso semel principe] Rotunde;

neque ego is sum, qui aliquid novandum censeam; solum prurit fere manus mutare literam primam voculæ primæ; *ut inviso:* ac si causam indicet, cur utraque cædes odiosa. Male interim Annibal Scottus, qui editioni suæ invexit, *et invisum semel principem.* Gruterus.

Jam afferebant venalia cuncta] Verbum *afferebant* quid sibi vult? nullus hic ei locus. Non sententiam modo corrumpit, sed et sermonem inficit solœcismo. Quin mentem non video: nec ejicere dum audeo, quanquam absque eo locus ab omnibus sane partibus integer videtur: maxime si ita distinguas: *Jam venalia cuncta, præpotentes liberti, servorum manus subitis avidæ, &c.* Acidalius. Vix est ut integram hanc lectionem putem: adscribam autem eam, quam pro legitima Tacito restituo, ut ex utriusque collatione veritas appareat: *Iram afferebant venalia cuncta: præpotentes liberti: servorum manus:* hæc, inquit, omnia atque singula movebant animos, atque iram afferebant. Sic 'afferre consilium,' 'cunctationem,' 'curam,' 'formidinem' alibi dixit. *Freinsh.*

Eademque novæ aulæ] Sententia (nam alios involvere video), eadem mala novæ aulæ Galbianæ fuisse, quæ veteris, id est, Neronianæ: sed non æque excusata. Quid ita? quia Nero ortu et natalibus Princeps, quia juvenis, quia in plebem etiam gratiosus. Itaque plusculum ei licere volebant, et ignoscebant. Non sic in Galba, qui electus; qui senex, ideoque prudens esse debebat; qui denique parcus, tristis, et per omnino paucis gratus. *Lipsius.*

Eademque novæ aulæ mala] An intelligit, fuisse tunc eadem mala, quæ in nova aula solent? Verior sensus videtur, in nova Galbæ aula, eadem mala fuisse, quæ in Neroniana: sed non æque excusata, nempe ob principis senium, et intempestivam severitatem. Contra sub Nerone, populus assiduis voluptatibus lætus, vitia ejus excusabat. *Pichena.* Bene hæc explicantur a Pichena, cujus tamen interpretationem rejectitiam habuerim ego pro eximia; ob vocabulum, *eadem.* Gruterus.

Cap. 8. *Et pacis artibus bellis inexpertus*] Correximus, *et pacis artibus, belli inexpertus.* Expone, et pacis artibus, subaudi expertus, belli artibus inexpertus. *Rhenanus.* Videtur deesse vox *clarus,* quam addebat Faërnus, legebatque; *et pacis artibus clarus, belli inexpertus, &c.* Ursinus. Defectus indicem stellulam Muretus apposuerat iis vocibus, *pacis artibus,* tanquam addenda iis aliqua vox sensui explendo: quod tamen, si Tacitum cogites, non necesse: apud quem non exprimuntur multa talia, sed subaudienda omittuntur. Idem an hic fuerit, in dubio nihilominus etiam apud me. *Acidalius.*

Proximæ tamen Romanis exercitibus] Scripsimus, *Germanis exerc.* Rhenanus.

Germani exercitus quod] Nos *Germanici exercitus.* Rhenanus.

Soliciti et irati] Haud temere mutem: aptior tamen membrorum connexus et responsio, si legas, *soliciti et elati.* Metu nempe soliciti, victoria elati. *Lips.*

Sollicití et irati superbia] Lipsius audacter *soliciti, et elati.* Verius scripsit Tacitus: *Soliciti et irritati.* Et tamen vulgata lectio fortassis verissima. Suet. Galb. c. 16. 'Sed maxime fremebat superioris Germaniæ exercitus.' Et ipse Tacit. infra sibi scripturam vindicat: 'In Britannico exercitu nihil iratum.' Ita sæpe correctorum oculi nimis aperti, ubi satius erat cæcutire. *Colerus.*

Etiam qui queri non poterant, tamen indignabantur] Non de aliis loquitur auctor, quam de Germanico exercitu. Itaque rescribe, *etiamsi queri non poterant.* Conjecerat sic et Mu-

retus. *Acidal.*

CAP. 10. *Mox atteritis opibus*] Pro vulgato verbo, *attritis*, placet Lipsio priscum *atteritis*, in Vat. repertum: quod libentius recepi, cum etiam habeat Flor. *Pichena.*

In secretum Asiæ repositus] Scripsit Tac. *sepositus*, more suo et aliorum omnium in hac re. *Acidal.*

Nimiæ voluptates] Cogitandum an legi possit, *nimiæ voluptatis*. Item, *magnæ virtutis*. Rhen.

Palam laudares, secreta male audiebant] Quandoquidem Codex regius habet, *palam laures secreta male audiebat*, videtur hic esse Græca constructio, *secreta male audiebat*, id est, in secretis, sive propter secreta. Alioqui hujusmodi lectio queat erui, *palam laudari*, infinitivum pro præterito imperfecto: *Secreto male audiebat.* Rhenanus.

Et cui expeditius fuerat, tradere imperium] Sententia horum satis expedita, vereor ut ipsa ex Taciti sententia. Ille Muciani potentiam extollere vult; hæc deprimitur. Valde scil. potens Mucianus, si ei facilius alii imperium tradere, quam sibi obtinere. Incongrua etiam alia et majora sunt, quæ non excutio. Satis, corrupta demonstrasse. Jam medicina in promptu et facillima, immissione particulæ negantis in hunc modum: *et cui haud expeditius fuerat, &c.* Hæc enim mens: non difficilius, sive tam facile Muciano fuerat sibi obtinere imperium, quam Vespasiano tradere: nisi paullo alia sententia transponi verba magis placeat: *et cui expeditius fuerat obtinere imperium, quam tradere.* Lib. IV. ita loquitur: 'quod in manu sua fuisse imperium, donatumque Vespasiano jactabat.' *Acidalius.* *Et cui expeditius fuerit.* Sic Flor. Vulgo, *fuerat*. Pichena. Vox *fuerit* supervacua videri queat, certe si ejiciamus, inoffensiore cursu processerit oratio. *Gruterus.*

Suo loco memorabimus] Male antea, *memoravimus*. Nam hæc quidem narrat initio l. II. infra. *Lips.*

CAP. 11. *Ægyptum equites Rom. obtinent*] * insedisset.' Arrian. l. III. putat Romanis in ordinanda Ægypto exemplum Alexandri Magni fuisse propositum. *Savillius.* Vide quæ ad Annal. l. II. c. 59. *Freinsh.*

Ignaram magistratuum domi] Quæ nullos unquam habuisset, novissetve magistratus, nisi externos: assueta Regibus plane placere. *Ferrettus.* Veneta editio, *insciam legum, ignaram magistratuum*: at Vaticana *in scientia legum, ignaram magistratuum*; optime, meo quidem animo, dummodo compingantur duæ primæ dictiones in unam; *inscientia legum*, rationem reddit, cur ægrius pareant magistratui, aitque fieri quod leges nesciant. Vox ea excidit item Cæsaris Commentariis. *Gruterus.*

Domi retinere] Nondum hæc, et propter ea, superiora parum intelligo. *Acidalius.* Id est, per procuratores suos administrari. Alibi Lipsius docuit. *Pichena.*

Duæ Mauritaniæ] Tingitana et Cæsariensis. *Savillius.* Mauritania dividebatur a geographis in Bocchiariam, sive Cæsariensem ab urbe Cæsarea, quæ Iol ante dicebatur, et Bogudianam seu Tingitanam ab oppido Tingi: de eo inf. l. II. 58. *Lupanus.*

Rhetia, Noricum] In regio codice legitur *Rhetiæ*, sed mutatum in *Rhetia*, nescio an casu. Sunt autem duæ Mauritaniæ, prima et secunda, sive superior et inferior. Verum quando ea distinctio nata, incertum. *Rhenanus.*

Conctatu valentiorum agebantur] Scripsimus, *contactu val.* Rhenanus.

Inchoavere annum sibi ultimum] Eleganter dictum. Solicitant tamen: et Nonne, inquiunt, idem est Ultimum ac Supremum? Fateor: geminanda tamen vox fuit ob sententiam disparem. Non enim certe reip. ultimus annus. Alioqui dicere percommode

potuisset, *sibi et reip. supremum*. Non ergo audio adolescentem eruditum, qui per litteras me monuit videri legendum, *reip. prope primum:* quia tantum non vetus, inquit, resp. et libertas incœpere a Galba. Logi alogi. *Lipsius*.

Cap. 12. *Rupta sacramenti reverentia*] Ita mei libri, et sententia exigit. Rhenanus, dum Budensis codicis corruptam scripturam ut τεμένων ἱερὰ observat, nodum in scirpo quærit. *Lipsius*.

Rupta sacramenti reverentia] Liber Corvini regis habet, *licentia*, ut rear scripsisse Tacitum, *rupti sacramenti licentia*. Rhenanus.

Dein fessa jam ætate Galbæ] Budense volumen aliter hic habet, nempe sic, *defessa an ætate Galbæ*. Lego, *defessa ann.* (hoc est annis) *ætate Galbæ*. Movit eum, qui locum castigavit, quisquis fuit, ut scriberet, *dein*, quod præcedit adverbium, *primum*. Enimvero non est necesse, ut sequatur *deinde* aut simile quippiam: nam possumus intelligere primum e licentia ac libidine vulgi, sermones jactatos fuisse defessa annis ætate Galbæ: quum postea adoptatio ipsa præstaret eidem sermoni agitando occasionem. *Rhenanus*. Ego malo, *dein fessa annis ætate*. Vertranius.

Multi occulta spe] Libri mei scripti, *stulta spe;* uti et in Covarruviæ. Placet tamen magis vulgata. *Lips*.

Multi occulta spe] Vocabulum *multi* non est in volumine Budensi: sed pro *occulta* est illic *culta spe;* et stat optime sensus: Paucis judicium aut Reip. amor stulta spe, prout quis amicus vel cliens hunc vel illum ambitionis rumoribus destinabant. *Rhenanus*. Florentinus, *militis occulta spe;* forte, *multis occulta spes:* præcessit enim *paucis*. Pichena.

Ambitionis rumoribus] Verum non negaveris, *ambitiosis*. Lips.

Hunc vel illum ambitiosis rumoribus destinabant] Ita Faërnus emendabat, non *ambitionis*, ut erat in vulgatis. *Ursinus*. Vere Lips. *ambitiosis*. Nec ego sane probem alteram lectionem *stulta spe* præ vulgata. Cæterum nondum hic omnia tamen sana. Vocula deest, quæ diversa orationis membra distinguat. Neque enim iidem occulta spe pariter et ambitiosis rumoribus hunc vel illum destinabant. Sed alii occulta spe, alii ambitiosis rumoribus: quos invicem sibi Tacitus opponit. Leg. *primum licentia ac libidine talia loquendi, dein fessa jam ætate Galbæ, etiam in T. Vinii odium* (vel *etiam T. Vinii odio*, quod malim) *qui in dies quanto potentior, eodem auctu invisior erat. Paucis judicium, aut Reip. amor: multi occulta spe; quidam prout quis amicus, vel cliens, hunc vel illum ambitiosis rumoribus destinabant: quippe hiantes in magna fortuna amicorum cupiditates ipsa Galbæ facilitas intendebat, &c.* Acidalius. Inepte antea, *ambitionis*. Pichena.

In T. Vinii odium diverterant] Parum cohærens lectio aut sententia. A priscis libris abest vox *diverterant*. Et tollam sane ego arbiter, legamque: *hunc vel illum ambitiosis rumoribus destinabant, etiam in T. Vinii odium: qui indies, &c.* Multi, inquit, successorem destinabant ex sua spe, quidam ex odio Vinii. Non dissimile illud Taciti de Pisone: 'Juvenis recenti favore; et infensus T. Vinio: seu quia erat, seu quia irati ita volebant.' Quod si retinendum tamen id verbi sit, mutem et diducam, *Etiam in T. Vinii odium diversi ierant*. Lips.

Etiam in T. Vinii odium diverterant] Particulam *etiam* divisimus in *et jam:* placet vero verbum, quod in volumine Budensi scriptum est, *diverterant*, quod et alias in regio codice plerumque occurrit, ubi nos *divertere* legimus. *Rhenanus*. Inepte ante, *et jam in T. Vinii odium diverterant*. Postremum verbum quoniam a Flor. abest, delevi tanquam subditicium,

sententiamque pervertens. Idque et Lipsio probatur. *Pich.*

Eodem actu invisior] Quid est illud, *Actu invisum esse?* Ineptiæ, et sermo parum non dicam lautus, sed Latinus. Scribebam sublata ea voce, *eadem invisior erat:* genus sermonis notum vel ex uno Plauto. Placuit Jac. Lectii eruditi viri conjectura, *eodem auctu:* nunc mea ista, *eo dein fastu invisior.* Lips.

Eodem actu invisior erat] Verba, *eodem actu,* depravata censeo: ac si conjecturæ locus esset sine ope librorum, libenter restituerem: *eo cunctis invisior erat.* Pichena. Varia hic tentent Viri Eruditi. Ego non dubitem scripsisse Tacitum: *eodem tanto invisior erat. Eodem* valet, ea ipsa de causa, quia potentior. *Grotius.* Alii, *eadem invisior;* vel *eodem in fastu invisior:* vel, *eo cunctis invisior erat.* Sed nihil arridet præ Jac. Lectii eruditi viri conjectura; *eodem auctu invisior.* Freinshemius.

Cap. 13. *Potentia principatus divisa*] Sueton. et Sex. Aurelius scribunt Galbam trium amicorum consilio regi solitum, quos Pædagogos vocabant. *Lupanus.*

Icelo Galbæ liberto] Nequissimi hujus servuli nomen varie scriptum. Alibi *Hycellus,* alibi *Icellus.* Vaticanus semper *Icelus:* quem sequor. Plutarchum in ea voce emaculo, in Galba: Καὶ ἧκεν ἀπὸ Ῥώμης Ἴκελος ἀπελευθερὸς ἑβδομαῖος. Vulgo, Σικελὸς scriptum: et verterunt homines docti, *Siculus quidam.* At Icelum hunc festinarum nuntium fuisse, doceat eos Suetonius Galb. c. 22. *Lips.*

Quem anulis donatum] De hoc eodem Suetonius: 'Icelus paullo ante anulis aureis donatus, et Marciani cognomine ornatus, et jam summæ equestris gradus candidatus,' &c.* *Lips.*

Annulis donatum libertum] Paulus juris auctor, 'Qui jus,' inquit, 'aureorum annulorum impetraverit, ut ingenuus haberetur.' Idemque rescripsisse Divum Adrianum Ulpianus scribit: concedebat autem solus imperator etiam fœminis, ut natalibus restitueretur. *Alciatus.* Id est, jure annulorum aureorum quorum meminerunt JCti. Plinius l. XXXIII. ait annulum aureum longo tempore fuisse insigne eorum, qui legati fuerant, hisque in publico uti solitos, domi ferreis. Postea annulis aureis usi nobiles, ut ostendit Livius l. IX. 46. postquam autem a Senatu ad Equites sunt judicia translata, usi Equites annulis aureis; quod non tam Equitum, quam Judicum insigne fuit, teste Plinio. Et postea hoc datum Manumissis. Sic Vitellius Asiaticum libertum annulis honoravit. Ad hæc fœminis ipsis jus annulorum aureorum concedi solebat, cum tamen ob rem strenue in bello gestam, auctore Cicerone in Verrem v. daretur: ex quo istud Ulpiani ita intelligi debet, mulierem jura ingenuitatis posse consequi. Hunc Icelum summæ equestris gradus candidatum Sueton. appellat, Galb. 14. *Lupanus.* Neminem latet, ex constitutionibus, servum qui donetur annulis aureis, imaginem ingenuitatis consequi, non esse ingenuum. Lib. II. Co. de Jur. aur. an. 'libertinitatis quoad vivunt imaginem, non statum ingenuitatis præstat.' Prioribus tamen constitutionibus plenam atque perfectam præstabant ingenuitatem. Ulpianus l. x. §. 3. D. de in jus voc. Idem l. III. pr. D. de bon. Libert. Supra ætatem vero Alex. Severi, vel saltem temporibus Taciti, jus annulorum ad equestrem dignitatem spectabat. Tranquillus in Galba c. 14. Idem de Asiatico in Vitellio c. 12. Tac. Hist. II. 57. *Ferrettus.* 'Annulum medium ordinem tertiumque plebi et patribus inseruere,' ait C. Plinius XXXII. 9. Quare ante Galbam et ejus temporibus majus aureorum annulorum jus, quo jura ingenuitatis sic a principe tributa sunt, ut libertinitas, lituraque ser-

vitatis permaneret. De Icelo, quo de agimus, idem Suet. Galb. 14. Similiter Cornelius lib. sequenti scribit, Asiaticum libertum equestri dignitate donatum, et annulis honoratum fuisse, quod et Tranquillus Vitell. 12. refert. Ut ex illis constet a principio imperii constituti idem 'jus annulorum aureorum exorare,' quod in equestrem ordinem adlegi. *Vertranius.* In Hispania cum perferret de morte Neronis nuntium: 'Annulis donare' est 'equestri dignitate ornare.' Hist. II. 'postulante exercitu ut libertum suum Asiaticum equestri dignitate donaret, &c. inter secreta convivia largitur, honoravitque Asiaticum annulis.' Sueton. Vitell. 12. Dio l. XLVIII. δακτύλοις τε χρυσοῖς ἐκόσμησε, καὶ εἰς τὸ τῶν ἱππέων τέλος ἐσέγραψεν (Αὔγουστος τὸν Μῆναν): id est, *Augustus Menam annulis donavit equitumque ordini adscripsit.* Priscis enim temporibus, quanquam postea crescente luxu frequens auri usus esset, tamen τῶν πάλαι Ῥωμαίων οὐδενὶ, οὐχ ὅτι τῶν δουλευσάντων ποτὲ, ἀλλ' οὐδὲ τῶν ἐν ἐλευθέρῳ γένει γραφέντων, δακτυλίοις χρυσοῖς, πλὴν τῶν τε βουλευτῶν καὶ ἱππέων, χρῆσθαι ἐξῆν: id est: *nulli olim Romanorum (intelligo non libertini tantum generis, sed et ingenuos liberaliterque educatos) aureos licuit gestare annulos, excepto Senatore et Equite.* Neque id jus princeps in suos tantum contulit libertos, sed et alienos (quanquam *invitis et ignorantibus patronis* non facile id fieret, aut factum revocaretur et in irritum deduceretur), habuitque annexum *ingenuitatis jus, ne tamen ab hæreditate liberti* patronus excluderetur. Lib. XL. Digest. *Savillius.*

Et rebus minoribus sibi quisque tendentes] Legam *et in rebus.* Præpositionem eam sane et Muretus addi voluerat, ceterum vocem *minoribus* stigmate notaverat, quod illi solet esse vel delendi prorsus, vel certe mutandi signum. At illa et minime corrupta hic et maxime necessaria. Triumviri illi discordes semper, et alias minoribus in rebus, dum sibi quisque tendit, in tres divisi partes; in hoc adoptionis consilio tam gravi velut coibant, et in duas saltem abibant. *Acidalius.*

Non tam unum aliquem fovebant] Non tam hunc aut illum, quam quemcunque præter Othonem. *Ferrettus.*

Ac T. Vinii amicitia ex rumoribus] In regio codice legitur: *et ex rumoribus*, id est, etiam. *Rhenanus.*

Quia Vinio vidua filia] Concinno immissa vocula, ut mihi videtur, necessaria: *quibus* (rumoribus) *quia Vinio vidua filia, &c.* Acidalius.

Namque Otho pueritiam incuriose] Juvenal. Sat. II. 'pathici gestamen Othonis.' *Savillius.*

Æmulatione luxus] Suet. Oth. 2. 'Per libertinam aulicam insinuatus Neroni, facile summum inter amicos locum tenuit congruentia morum.' *Savillius.*

Eoque jam] Particula *jam* quid hic faciat, nescio. Nisi deinceps videro, delebo. *Acidalius.*

Octaviam uxorem amoliretur] Iisdem in hanc rem verbis usus est Annal. XIV. et sic mei libri. Covarruviæ tamen codex et Budensis, *Octavia uxor amoveretur.* Quod rectum æque. *Lipsius.*

Donec Octaviam uxorem amoliretur] Budense volumen manifeste habet, *Donec Octavia uxor amoveretur:* quid erat opus hoc mutare? Scio quomodo acciderit. L. XIV. leguntur hæc verba: *Octaviamque conjugem amoliri;* quæ rursum hoc loco castigator quispiam supponere voluit, germana lectione erasa. *Rhenanus.* In Covarruviæ libro, *donec Octavia uxor amoveretur.* Rescripserim ideo Cornelio nostro: *donec Octavia uxor amoliretur.* Fuit quidem librarius offensus, quod scriptum videret παθητικῶς *amoliretur*, itaque scripturam interpolavit. Atqui idem Tac. Ann. XII. 'Vangio ac Sido

inter se regnum partiverunt,' ut scriptum in Flor. ac Veneto reperit Pichena. *Colerus.*

In provinciam Lusitaniam] Totidem verbis Suetonius: 'Sepositus est per caussam legationis in Lusitaniam.' Sed operæ est videre divisionem Hispaniæ, &c.* *Lipsius.*

In Lusitaniam seposuit] Deprecante Seneca. Plutarch. Annal. XIII. 'dejicitur familiaritate sueta, post congressu et comitatu Otho, et postremo ne in urbe æmulatus ageret, provinciæ Lusitaniæ præficitur.' *Savillius.*

Et donec bellum fuit inter præsentes] Particula una traducta suam et orationi et sententiæ concinnitatem reddideris, *donec bellum fuit et inter præsentes splendidissimus.* Acidalius.

CAP. 14. *Accersiri jubet, seu propria dilectione, sive, ut quidam tradiderunt*] Muretus *accersi* et *crediderunt*, maluerat. De utroque non gravate assentiar, quanquam necessario mutandum esse neutrum scio. *Acidalius.* In Flor. legitur: *seu propria electione; sive, ut quidam crediderunt.* Sed nihil muto. *Pichena.* Reposuimus lectionem Ms. Florentini; *crediderunt.* Freinshemius. Lege, *arcessi.* Gronovius.

Piso M. Crasso et Scribonia genitus] Puto, illo M. Crasso Frugi, qui consul fuit cum C. Lecanio Basso, DCCCXVI. sub Nerone: qui ipse e Calpurniis Frugi, in Liciniam gentem adoptione transiit, ut ex cognomine apparet: sicut hic noster iterum e Liciniis ad Calpurnios ivit. Quod autem de Scribonia addit: ex eo vides perperam in Plutarchi Galba legi, Κράσσου καὶ Κριτίωνος ἔγγονος: et ex nostro corrigendum. *Lipsius.*

Piso M. Crasso ex Scribonia genitus] Emendavimus, *et Scribonia genitus.* Rhenanus.

Quo suspectior sollicitis, adoptanti placebat] Scio qui contendebant legendum, *qua*, præter omnem rationem. Omissa hic quoque particula, quæ alteri *quo* responderat, *quo suspectior sollicitis, eo magis adoptanti placebat.* Acidalius.

CAP. 15. *Lege curiata, ut moris est*] Nescio an a glossographo illa, *ut moris est.* Acidalius.

Mihi egregium erat tunc] Non placet extrema ista vocula, quam suspicor effictam fuisse ex corrupto prænomine Pompeii, ut scribendum sit; *mihi egregium erat Cnæi Pompeii:* cum etiam Crasso pronomen suum addatur. *Freinsh.*

Et tibi insigne, Sulpiciæ ac Lactatiæ decora] Ita scripsimus. *Rhenanus.* Plutarchus agens de Galbæ genealogia inquit, μέγα δὲ εἶχεν εὐγενείας ἀξίωμα τὸν Σερουΐων οἶκον· i. *ex illustri Serviorum gente trahebat natalium splendorem:* et Tac. Hist. II. 'Post Julios, Claudios, Servios;' nonnihil improprie usus cognomine pro gentilitio ad significandam Sulpiciorum domum; de qua fusius agentem vide Sueton. Galb. 2. et 3. Sed Galba, inquit Plutarchus, ἐφρόνει μεῖζον ἐπὶ τῇ τοῦ Κάτλου συγγενείᾳ· i. *ingentes ei spiritus faciebat Catulorum stirps:* cum Q. Lutatius Catulus, esset ei avus maternus. Quod ex Liviæ Augustæ cognatione descenderit, ex lectione mihi non succurrit, quamquam verum sit, eum 'observasse ante omnes Liviam Augustam, cujus et vivæ gratia plurimum valuit, et mortuæ testamento pene ditatus est.' Sueton. 5. Sed cognationis ne vestigia quidem apud scriptores extant, ut fidem facile ita sentienti abjudicem. Novercam tantum habuit Liviam Ocellinam, in cujus nomen ex adoptione transiit, appellatus L. Livius Ocellinus *usque ad tempus imperii*, si non erronea est Suetonii in Galb. 4. sententia. *Savillius.* *Familias* intelligit, ex quibus ortus Galba, ex Sulpicia genus nomenque paternum, ex Lutatia genus maternum ducebat: qui ex Mummia Achaia natus, statuarum ti-

tulis pronepotem se Q. Lutatii Catuli Capitolini scripserit, uti refert Sueton. in Galb. 3. *Vertranius.* Nihil video, quo hæc referri possent, *Sulpiciæ ac Lutatiæ;* nec dubito scripsisse Tacitum *Sulpicia ac Lutatia decora:* quomodo fere *avitum genus* sup. III. 72. et magis etiam *longa decora præferentes,* h. e. multos avos, multas imagines, sup. XIV. 53. simile est quod Florus I. 8. habet: 'Romana prodigia atque miracula.' *Freinshemius.* Omnia sana sunt, si, ut oportet, illa, *Sulpiciæ ac Lutatiæ,* referas ad id, quod sequitur, *nobilitati:* Hic enim subintelligitur, *nobilitatis.* Boxhornius.

Et judicii mei documentum sit] Castigavi, *ut judicii mei documentum sit;* ubi malim *sint:* nam sequitur, *necessitudines non meæ sed tuæ.* Rhenanus.

Secundæ res acrioribus stimulis animum explorant] Melius, credo, in Flor. legitur, *animos explorant.* Pichena.

Per obsequium imminuent] Ita diserte Vatic. et Venetus: nec quidquam pote (non me quidem arbitro) lectione hac melius. Rhenanus tamen turbat, mutat, et exemplaria ut haberent fecit, *alii licet per obsequium annuant.* Lipsius.

Sed alii per obsequium imminuent. Irrumpet adulatio] Hic locus fœde corruptus est. Restituimus ex volumine Matthiæ Corvini in hunc modum, *sed alii licet per obsequium annuant. Irrumpet adulatio.* Expone, *licet,* hoc est, datur, conceditur, permittitur, ut alii per obsequium annuant. *Rhenanus.*

Blanditiæ pessimum veri affectus venenum, sua cuique utilitas] Verba hæc prorsus ἀπροσδιόνυσα. Nec sensum evolvas verum quidem: nec structuram videas aliqua ratione concinnam. Non multo in sequentibus particula *etiam* ad sensum facit. Quæ omnia si auferantur hic, reliqua inter se pulcherrime congruant: et nos locum vidimus, quo ista rursus, audaci quidem, sed necessaria trajectione, reponenda: *Sed alii per obsequium imminuent. Irrumpet adulatio, blanditiæ, pessimum veri adfectus venenum. Ego ac tu simplicissime inter nos hodie loquimur, ceteri libentius cum fortuna nostra, quam nobiscum. Nam suadere principi, quod oporteat, multi laboris: assentatio erga principem quemcunque sine affectu peragitur. Sua cuique utilitas, &c. Etiamsi, &c.* Hic illa, *sua cuique utilitas,* sententiolæ loco post aliquantam respirationem a Galba interjecta, quibus transitum et aditum ad sequentia sibi faceret, præcipua totius orationis, ut quibus utilitatem et prope necessitatem hujus adoptionis et electionis vult demonstrare. *Acidalius.* Verba hæc ad sequentia pertinere arbitror. Ideo distinguerem: *Irrumpet adulatio, blanditiæ: pessimum veri affectus venenum, sua cuique utilitas.* Pichena. Vir Eruditus distinguit: *blanditiæ: pessimum veri affectus venenum, sua cuique utilitas:* me non adsentiente, qui credam blanditias potius hac infamia notari: quam et mereri, vel Plutarchi libellus fidem fecerit, quem de adulatore, ab amico dignoscendo scripsit. *Freinshemius.*

Etiam ego ac tu simplicissime inter nos hodie loquimur] Illud, *etiam,* in hoc loco supervacuum et ineptum videtur, ac suspicor ad antecedentia pertinere. Sic ergo legerem: *sua cuique utilitas etiam. Ego ac tu, &c.* Pichena.

CAP. 16. *Nos bello et ab æstimantibus asciti*] Qui judicio id fecerunt. *Ferrettus.* Illud, *nos,* ad utrumque referendum videtur. Ideo interpretor, ipsum Galbam bello ascitum Imperatorem, Pisonem autem adoptione a Galba æstimatum. At æstimatio etiam de utroque intelligi potest, cum initio hujus orationis dixerit: 'Nunc me deorum hominumque consensu ad imperium vocatum.' *Pichena.*

Nec tamen territus fueris] Scripsimus, *ne tamen, &c.* Rhenanus.

Ne etiam a bonis desideretur] Vox ultima, si absit, nemo desideret; imo oriatur facies orationis longe jucundior; meis quidem oculis. *Gruterus.*

Utilissimus quidem ac] Sive, ut Rhenano, et Mauro visum e Budensi, *utilissimus idem.* Lipsius.

Utilissimus quidem ac brevissimus bonarum malarumque] Codex Budensis, *Utilissimus idem ac brev. bonarumque rerum delectus, cogitare.* Legerim ego: *Utilissimus idem ac brev. bonarum quoque rerum delectus; Cogitatio quid aut nolueris sub alio principe, aut volueris.* Rhenanus. Cum in mala non cadat electio, vulgarem scriptionem suspicor corruptam. Chirographo regio deest *malarum.* Sic igitur scribo: *Utilissimus idem qui brevissimus bonarum rerum delectus: cogita quid aut nolueris sub alio principe, aut volueris.* Particulam *quidem* partitus sum: *ac* sustuli: neminem enim, opinor, latet, quam multa sint in auctoribus passim interpolata. *Vertranius.* *Utilissimus idem ac, &c.* ita malo quam *quidem.* Acidalius. Vulgo, *Utilissimus quidem:* mutavi, quoniam Flor. et plerique alii veteres habent, *idem.* Ex eodem etiam Flor. restitui *est,* quod interciderat. *Pichena.*

Cogitare quid sub alio] Vel debes vel cogita. *Ferrettus.* Melius sic ex Flor. *Quid aut volueris sub alio principe, aut nolueris.* Vulgo inverso ordine. *Pichena.*

CAP. 17. *Pro rostris*] Id est, ad populum in concione. *Savillius.*

An in castris] Locus hic explicatione indiget, cui, quantum in nobis est, lucem adferre conabimur. Castra vero hic accipiuntur (quæ a Sueton. addito epitheto Prætoriana dicuntur in Claud. 21.) pro loco illo, qui teste Plinio erat in extrema urbis parte, in quo Prætorianæ cohortes continebantur: quæ a Tiberio sunt constituta, &c. * tradit Appianus. Horum castrorum mentio fit a Tac. in fine Hist. l. III. atque hoc libro sæpius. *Lupanus.*

CAP. 18. *Contemptorem talium, ut*] Sic Julius Cæsar ne religione quidem a quoquam incœpto retardatus est. Alexandrum quoque ferunt contemptorem religionis fuisse, auctore Anaxarcho Philosopho, ut scribit Justinus l. XII. *Lupanus.*

Quamvis significata non vitentur] Emendavimus et distinximus, *quamvis significata, non vitantur.* Rhenanus.

More D. Augusti, et exemplo militari] Trajectio facta vocum videtur: quam odoratus Æmilius Ferrettus, legitque, *Exemplo D. Augusti et more militari;* me quidem utraque manu adsentiente. *Lipsius.*

More Divi Augusti] Malim, *exemplo Divi Augusti, et more militari.* Ferrettus. Ego quoque, ut Æmilius, scribendum puto. Etsi enim C. Julius Cæsar belli Gall. lib. I. 'negat se more et exemplo populi Rom. posse iter ulli per Provinciam dare:' Tacitus tamen initio Galbianæ orationis dixit: 'Principatum quiescenti offeram, exemplo Divi Augusti.' Quod autem adoptare se Pisonem, &c. * *Vertranius.* Τὸ *mos* et τὸ *exemplum* eadem fere possunt. Plaut. Bacchid. 'Multi more isto atque exemplo innuunt, quos cum censeas Tibi amicos, reperiuntur falsi falsimoniis.' Cæsar Gall. lib. I. 'negat se more et exemplo populi Rom. posse iter ulli per provinciam dare.' Sint hæc igitur per me sine trajectione. *Salinerius.*

Quartam et duo et vicesimam legiones] Vulgo, *duodevicesimam:* falsum, ex libris, et historia: idque etiam in Flor. repositum fuerat a recentiori manu: sed tamen apparet, scriptum antea fuisse, *duoetvicesimam.* Pichena.

Lenocinium addit, aut pretium] Ita scripsi, Flor. indicante, qui habet, *addita ut precium.* Vulgo etiam non male, *additum aut pretium.* Idem.

Et proximi militum grata auditu respondent] Mendosus locus est, casti-

gavimus, *Et proximi militum gratabundi respondent:* nam *gratandi* verbum etiam alibi Tacit. usurpat; ut lib. v. 'Et incolumem fore gratatur.' Lib. XIV. 'Atque ubi incolumem esse pernotuit, ut ad gratandum sese expedire.' Hist. lib. II. 'laudantes gratantesque,' &c. *Rhenanus.* Librorum veterum lectionem licet suspectam, malui restituere, quam Rhenani aberrantem conjecturam retinere. Flor. nihil ab aliis manuscriptis discrepat, nisi quod pro *auditu* habet *audito.* Suspicor Tacitum scripsisse, *grata ac læta;* militum scil. acclamationes, quibus fausta omnia precari solebant: ut lib. seq. 'militariter locutus, læta omnia et affluentia excepit:' lib. IV. 'Magna voce, læta Pisoni omina, tanquam principi continuare.' *Pichena.*

Quantulacunque parci senis liberalitatem] Liber Corvini: *quantulacunque parva liberalitate, Nocuit.* Opinor fuisse scriptum, *Quantumcunque parva liberalitate,* aut tantum, *quantacumque liberalitate,* ut vox *parva* fuerit ab interprete. *Rhenanus.*

CAP. 19. *Non longior quam apud milites sermo*] *Militem* legitur in Corvini libro. *Idem.*

Et patrum favor aderat: multi] Verum sensum non assequeris, nisi aliter interpungas: nempe hoc unum videtur auctor dicere: Multi qui medie noluerant, voluntate effusius, scil. favebant. At ille longe aliud vult, quod distinctio hæc tibi aperiet: *Et patrum fav. aderat: multi voluntate, effusius qui noluerant, medie; ac plurimi obvio obsequio.* Tres favoris velut gradus facit. *Multi voluntate,* id est, Taciti phrasi, quibus adoptio volentibus erat, *effuse* (nihil enim hic amplius valet *effusius*) favebant; quibus privatæ tantum spes: nulla publica cura: *plurimi obvio obsequio,* id est, effusissime: inter hos *medie* illi, qui noluerant, seu quibus adoptio adversa. *Acidalius.* Sic emendandum censui locum, probavique Socero meo; *multi voluntate; effusius, qui noluerant; medii ac plurimi:* cum ante legeretur: *multi voluntate effusius, qui noluerant medie, ac plurimi obvio obsequio, &c.* omnia confuse, non sine pulcherrimæ et acutissimæ sententiæ injuria: effusius favisse (in speciem saltem) qui noluerant eo fastigii provectum Pisonem. Sic in loco parallelo, quem confirmandæ huic correctioni in margine adjeci: H. I. 45. 'quanto magis falsa erant, quæ fiebant, tanto plura facere.' *Freinshemius.*

Dictum a Pisone in publico, factumque] Placuit, *in publico,* juxta Flor. quamvis non male vulgati, *in publicum.* Pichena.

Majore prætextu] Quid illud, *majore?* Suspectum mihi hic verbum. *Lipsius.*

Majore prætextu] Suspectum Lipsio verbum *majore:* mihi magis quod sequitur, *prætextu:* et mutem sane hoc, scribamque fidenter, *majore profectu:* id est, in majorem profectum; sive, ut eo plus legatione proficeretur. *Acidalius.* Græci dicerent, ἐπὶ μείζονι προσχήματι. Subjicit enim Tacitus; 'illi auctoritatem Senatus, hic dignationem Cæsaris laturus:' ἀξίωσιν scil. καὶ πρόσχημα, quod prætextum vocat. Itaque non erat, quod in hoc loco Lipsius desideraret. Erat Piso jam Cæsar factus adoptione Galbæ, et ideo plus dignationi conciliaturus. *Boxhornius.*

Illi auctoritatem senatus] Scripsimus, *ille auct. s. hic d. Cæsaris laturus.* Rhen.

Is consilio intercessit] Exemplar Budense, *ni consilio intercessit.* Forte legendum, *ni consilio intercessum:* aut potius, *cui consilio intercessum.* Rhen.

CAP. 20. *Ubi inopiæ causa erat*] Reposui, *ubi,* ex Flor. et aliis veteribus. Vulgo, *unde inopiæ.* Pichena.

Bis et vicies mille sestertium] Verius fortasse, *bis et vicies millies:* quæ summa sane grandiuscula, sed digna effusionibus ejus monstri. *Erant quin-*

quaginta quinque milliones, ut loquamur ritu et compendio nostro. Quid nimium pro opibus Romanis? *Lipsius.*

Bis et vicies mille Sestertium] Faërnus legebat, *Bis et vicies millies sestertium.* Ursinus. Reposuimus haud ambigue veram lectionem: prius legebatur, *bis et vicies mille*, inepte. *Freinshemius.*

Vix decumæ super portiones erant] Castigavimus, *vix decumæ supra portiones erant.* Rhenanus. Id est, vix decumæ portiones supererant. *Ferrettus.* Transpositio poëtica. Virgil. Æn. II. 'Jamque adeo super unus eram.' *Pichena.*

Iisdem erga aliena sumptibus] Videtur illud *erga* abundare. *Ursinus.* Delet Muret. *erga:* non magna sententiæ sed structuræ maxima injuria. *Sumptus erga aliena*, non insolita Tacito dictio. *Acidalius.*

Exactioni XXX. *equites Rom. præpositi*] Suetonius ait fuisse præfectos quinquaginta. Galb. 15. *Vertranius.* Notat Lipsius in Sueton. *quinquaginta* esse; nec liquere sibi ait de veritate. Non equidem et mihi; sed credam Suetonianum verius, &c. * quinquaginta magis suadent quam triginta, numero non adeo enormi. Simul et conjecturam ejusdem Lipsii juvant, imo plane firmant, in loco superiore: 'Bis et vicies mille sestertium donationibus Nero effuderat.' Ubi *millies* reponit, ratione valde consentanea. Si enim exactorum numerus tam grandis, necesse est et summam vastiorem Neronianæ profusionis. *Acidalius.*

Inquieta urbs actionibus] Malim, *auctionibus:* nam mox præcedit, *ubique hasta et sector.* Rhenanus. Malim *auctionibus.* Ferrettus. Legendum *auctionibus*, eá quæ præcedunt, *hasta et sector*, Rhenano et Ferretto suasere: hic certe mendum hoc tam facile, quam triplici loco in Pandectis similiter obrepserat. *Vertranius.* Faërnus emendabat, *Inquieta urbs auctoribus, &c.* non *actionibus*, ut erat in vulgatis. *Ursinus.*

Nec remedium in ceteros fuit] Excidit vocula *id*, quam repono: *Nec id remedium, &c.* Acidalius.

Cap. 21. *Othonem exstimulabant: luxuria*] Veræ hæ mutationum caussæ: et prudenter Aristoteles eas ingerit Polit. v. Γίγνονται δὲ μεταβολαὶ, καὶ ὅταν ἀναλώσωσι τὰ ἴδια ζῶντες ἀσελγῶς. Καὶ γὰρ οἱ τοιοῦτοι καινοτομεῖν ζητοῦσι, καὶ ἢ τυραννίδι ἐπιτίθενται αὐτοὶ, ἢ κατασκευάζουσιν ἕτερον: *Fiunt mutationes cum per luxum sua prodigunt. Tales enim innovare omnia student, et aut sibi tyrannidem aut alteri parare.* O veriloquium, quod utinam principes imbibant, et corruptissimis hodie moribus advertant! *Lipsius.*

Prægravem se Neroni fuisse] Budense volumen, *Se Neroni gravem fuisse.* Rhenanus.

Alterius exilii honorem] Reposuimus, *aut alterius exilii honorem.* Idem.

Occidi Othonem posse] Ant. Augustinus legebat: *occidi Pisonem posse.* Ursinus.

Nondum coaluisset] Seu potius, *convaluisset.* Ad Velleium de hoc verbo lib. II. 48. *Acidalius.*

Acrioris viri esse] Istud *acrioris* hic me nimium offendit: libentius utique scripsisset Tacitus, si quid video, *viri esse:* quippe in quo omne dicti pondus consistit. Viri enim appellatione satis monemur, ne quid indignum perpetremus aut effeminatum, qua et supra XIV. 35. efficacissime utitur: *viverent viri et servirent.* Sallustii Catilina; *si viri esse vultis.* Nempe ea vox sola significationem habet fortitudinis, neque putida adjectione opus est. Vide quæ de illa notavimus ex Floro, in indice auctori adjecto. *Freinsh.*

Cap. 22. *Non erat Othonis mollis*] Bene sed forte melius, et Tacito magis proprium, *Othoni.* Pichena.

Adulteria, matrimonia] Codex manuscr. *adultera matrimonia.* Rhenanus. Apud Suetonium lego inter illa, quæ

maxime improbantur in Nerone, cap. 28. 'Super ingenuorum pædagogia, et nuptarum concubinatus Virgini Vestali Rubriæ vim intulit.' Hinc colligo Tacitum scripsisse: *aulam Neronis et luxus, adulteria, pædagogia cæterasque regnorum libidines.* Gronov.

Ceterasque regnorum libidines] Glossam præfert: ac fortasse germanius, *ceteraque regnorum avido talium.* Paullo ante etiam malim conjunctim legi, *adultera matrimonia.* Lipsius.

Mathematicis] *ut extat apud Gell. xiv. qua de re latior est apud Lucianum disputatio. Divorum Basilii in Hexaëmero, Augustini, et Chrysostomi multiplicia in omnes astrologiæ partes scripta prætereo tacitus. Tertull. De idololatria scribit, Angelos illos desertores Dei, auctores astrologiæ, propterea quoque a Deo damnatos. Ea Cardanus viderit. Nos latius ad constitutiones de Mathematicis et maleficis quæstionem exsecuti sumus. *Vertranius.*

E quibus Ptolemæus Othoni in Hispania comes] Malim, *in Hispaniam comes.* Nec aliter scripsit Tacitus. *Acidalius.*

Conjectura jam et rumore, senium Galbæ] Credam melius *conjectura jam ex rumore senium Galbæ*, et certe magis ad sententiæ lucem. Ptolemæus imperium Othoni promiserat, conjectura saltem, quam ex rumore populari fecerat: at ille accipiebat tanquam divinandi arte prædictum. *Acidalius.*

Libentius obscura credi] Assentior Pichenæ, *credendi.* Lips.

Cupidine ingenii humani libentius obscura credi] Legendum plane, *credendi.* Acidalius. Capio et fero: tamen suspicor legendum, *credendi.* Aut si vulgata lectio magis placet, hæc a superioribus separarem, puncto apposito post verbum, *accipiebat:* ut non ad Othonem tantum referantur, sed sint generaliter dicta. *Pichena.*

Cap. 23. *Incertum an repens*] Scripserim potius *recens:* nisi tamen *repens* pro eodem, quod memini Annal. etiam libris a me vel Mureto, recte an secus interpolatum. *Acidal.*

Eniterentur] Probum: nec improbe idem Pichena, *emetirentur.* Lips.

Ægre sub armis emitterentur] Scripsimus, *eniterentur*, quo verbo Ann. lib. ii. utitur; 'Pars objectum agmen eniteretur.' *Rhenanus.* Ex Flor. restitui, *eniterentur.* Vulgo minus apte *emitterentur.* Ann. lib. xi. 'non ultra dubitatum, quam dum Rom. cohortes in æquum eniterentur.' Forte etiam non male, *emetirentur.* Sic lib. xv. 'uno die quadraginta millium spatium emensum esse.' Hist. lib. v. 'tertio die tantum maris emensi.' *Pichena.* Cave mutemus, *eniterentur:* est enim vox heic mire efficax: ut ostendi pluribus in Suspicionum congerie. *Gruterus.*

Cap. 24. *Flagrantibus jam militum animis*] Dativus *animis* non est in regio libro, nec eo opus hic est: nam Tacitus dixit, *flagrantibus militum* pro *flagrantibus militibus:* quo loquendi modo nihil apud hunc crebrius. *Flagrantibus jam militum, velut faces addiderat.* Rhenanus.

Viritim centenos nummos dividebat] Tranquillus, *aureum* dare solitum tradit: ut inde fortissimum sit argumentum, *centum nummis* æstimari *aureum.* Alciatus.

Publicam] 'Εμφανῆ, aut potius δημοσίαν. *Savillius.*

Proculo speculatori] Ubicumque vulgatæ editiones habent *spiculatoris* vocabulum, *speculatoris* Codex Matthiæ Corvini continet. Notum autem est quodnam officium fuerit militum speculatorum. *Rhenanus.*

Cap. 25. *Optionem eorundem*] *optioni. Male autem hactenus in Tacito hic, *Othonem*, lectum, contra meliores libros, itemque Cujacii monita et Turnebi. *Lipsius.*

Veturium Optionem] Ita est in Codice Matthiæ Corvini. *Rhenanus.* Pontificalis liber habet *Optionem:*

Regius habet *Optionem*: quod placet. Dictus autem primum est *Optio* is, quem decurio centuriove optaret sibi rerum privatarum ministrum, quo facilius officia publica obiret, qui olim ante *Accensus*. Festus, Varro et Marcellus. Aliud vero senescente imperio munus *optionis* fuit, de quo Veget. II. 7. et Modestinus. *Vertranius*. Præivit eximiis viris Plutarch. in Galb. ἔντε τούτοις Οὐετούριος καὶ Βάρβιος, ὁ μὲν ὀπτίων. At *eodem* pace doctiss. viri non erat in *eorundem* mutandum: nam Onomastus eos in unum locum seduxit, ingentibusque promissis in futurum scelus accendit. *Salinerius*.]

In communi omnes metu] Malim, *in commune*: ut paulo post, *accendendos in commune ratus*. Rhenanus. Flor. *exterrebantur*. Vulgo *terrebantur*. Pich.

CAP. 26. *Postero iduum die*] Hispanus liber, *dierum*. Ego utrumque addititium puto, et *postero Iduum*, scribo. *Lipsius*.

Postero Iduum die] Non temere libr. veteres consentire crediderim in hæc verba, *postero Iduum dierum*. Præsertim Vaticanum et Flor. Ego potius suspicor corrigendum, *postero Iduum Januar*. Nam quid attinebat dicere, *postero Iduum*, nisi cujus mensis adjecisset? Januarium vero mensem fuisse constat, cum paulo infra dicat, XVIII. *Kal. Februar*. Pichena.

Quædam apud Galbæ aures] Liber manuscriptus: *quædam apud Galbam audiens præf. Laco elusit*. Aperta sententia est, nec causæ quicquam erat, cur mutaretur. *Rhenanus*.

CAP. 27. *Sub ædem Saturni*] Regius codex, *in ædem Saturni*. Unde Rhenanus elicit, *in Saturni*. Falso uterque. Suetonius convincit: *ut se in foro*, inquit, *sub æde Saturni ad milliarium aureum opperirentur*. Lipsius.

Sub ædem Saturni pergit] In libro manuscripto legitur, *in ædem Saturni pergit*. Forte, *inde in Saturni pergit*. Subaudi, *ædem*. Rhenanus. Domum Tiberianam ad radices Palatini montis fuisse, didicimus ex inventis nuper in eo loco laminis plumbeis cum inscriptione Tiberii Cæsaris. Tacitum autem illustrant verba Suetonii de eadem re: 'Ut in foro sub ædem Saturni ad Miliarium aureum opperirentur,' &c. Et recte. Nam forum Rom. sub æde Saturni fuit ea parte, quæ est inter arcem Tarpeiam et Palatinum montem, ut ex Dionysio etiam apertius constat. Quin et ipsa Saturni ædes Tarpeii montis radices attingebat, ut ex veteri inscriptione de Ærario ibi reperta intelligimus. Infr. lib. III. 'Cito agmine ad forum, et imminentia foro templa prætervecti:' et supr. lib. XII. 'Per ima montis Palatini ad aram Consi, mox ad Curias veteres, tum ad Sacellum Larium, Forumque Romanum, &c.' Larium enim Sacellum fuisse in summa sacra via, qua parte foro Rom. jungebatur, scribit Solinus cap. 11. *Ursinus*.

Pars clamore et gladiis, pars silentio] Faërnus legebat, *pars clamore et gaudiis*. Ursinus. Inepta hic vox, *gladiis*: scribe, *gaudiis*. Ita sibi recte membra orationis respondent. Ut *clamori silentium* opponit, sic *gaudiis* habitum animi adhuc quieti, et ex eventu se commoturi. *Gaudiis* et Muretus notaverat. *Acidalius*. Muretus non male, *et gaudiis*. Sed fortasse melius, *et gaudio*. Sic lib. seq. 'Vulgus quoque militum clamore et gaudio deflectere via.' *Pichena*.

Animum ex eventu sumpturi] Ita Flor. Vulgo, *animos*. Idem.

CAP. 29. *Tentari animum*] Libri fere *pertentari*: ex quo ego, *prætentari*. Lipsius.

Pertentari animum cohortis] Scripsimus, *tentari an. coh.* Rhenanus. Scripsi *pertentari* ex Flor. ac Ven. Sic paulo supra: 'data pecunia ad pertentandos plurium animos.' Ann. lib. IV. 'quem accitum et diversis sermonibus pertentatum.' *Pichena*.

Ut qui adversa expertus cum maxime, ducam ne secunda, &c.] Reposui, *cum maxime*, distinxique, *Ut qui adversas expertus cummaxime, ducam ne secundas quidem minus discriminis habere:* hoc adverbio etiam alibi utitur, ut infra, 'Non hercle illi quibus cummaxime Vitellius in nos ciet, Germani audiant.' Ann. lib. III. 'Littora et lacus Campaniæ cummaxime peragrantem.' Ann. lib. IV. 'Cæptantem cummaxime conjurationem disjecit.' Quamquam utrobique *tum maxime* scriptum, sed mendose. Hist. lib. IV. 'Capi cummaxime urbem.' Sic enim legendum non, *tum maxime*. Paulo post eod. lib. 'Tolerant cummaxime obsidionem.' Hist. IV. 45. 'congregantibus se cummaxime Rom. exercitibus.' Hanc vocem reperi etiam apud Livium sæpe corruptam: nam lib. IX. legitur *quam maxime* pro *cummaxime*, in vulgatis editt. Hoc adverbium Tertulliano frequentissimum. *Rhenanus.* Recte tamen in Flor. legitur; *ut qui adversas res expertus cum maxime, ducam ne secundas quidem.* Pichena. Habent et hæc sensum, sed non eum, aut omnia me fallunt, quem Tac. dederat, qui scripsisse videtur, *adversa expertus, cum maxime discam* (juvat nonnihil editio Veneta, quæ *dicam* præfert) *ne secunda quidem, &c.* Hoc ait, Non timeo casus adversos, primo quia illos jam expertus sim, eoque animum firmaverim; deinde, quia nunc cum maxime (hac ipsa seditione edoctus) disco, ne secunda quidem solidam securitatem et perinde felicitatem habere. *Freinsh.*

CAP. 30. *An illo muliebri ornatu*] Veneta, *an alio muliebri ornatu:* non male. *Idem.*

Mereretur imperium] Lege, *meretur.* Acidalius.

Quibus luxuria speciem liberalitatis imponit] Tametsi destituat nos hic volumen manuscriptum, non dubitamus tamen esse legendum, *specie liberalitatis* pro *speciem:* nam *imponit* non est hic indit, sed decipit. *Rhenanus.*

Nemo enim unquam] Infr. eodem lib. 'Simul reputans, non posse principatum scelere quæsitum, subita modestia, et prisca gravitate regi.' *Pichena.*

Vana nomina sunt] Codex regius habet, *vacua nomina sunt. Vacuum* pro otioso, Tacitus infra usurpat: 'Is quo magis vacuus, quietis castris jussa exequeretur.' *Rhenanus.* Optimum puto: moneo tamen, in Flor. legi, *vacua nomina.* Pichena.

Sed proinde a nobis donativo plus ob fidem] Comparativum *plus* erasimus e superiori versu repetitum hic per errorem. Plerumque veteres librarii *proinde* scripserunt pro *perinde.* Itaque clarus sensus erit si legas, *sed perinde a nobis donativo ob fidem quam ab aliis pro facinore accipietis,* ut dicimus, 'dono munerive accipere.' *Rhenanus.* Faërnus legebat, *sed perinde a nobis plus donativi ob fidem, quam ab aliis.* Ursinus. An melius, *perinde?* Acidalius.

CAP. 31. *Timore magis, et nonnullo adhuc consilio, parat signa*] Budense exemplar, *Ut turbidis rebus evectior ire magis et nullo adhuc consilio, parat signa.* Est autem *evectior* ab *evectus.* Itaque castiganda editio vulgata, quæ contrarium sensum depravatis verbis præfert. *Rhenanus.* Vere infirmus locus: sed quem exulcerat magis sua conjectura Lipsius, quam sanat. Nos defectum, sed levem; et luxationem aliquanto majorem deprehendimus. Unica enim vox bis omissa, duæ transpositæ: quibus in suum locum reductis, et illa suis locis inserta, præsto vere emendatum fore totum locum: *Parat signa: sive, ut turbidis rebus evenit, timore magis, et nonnullo adhuc consilio; sive, quod postea creditum est, insidiis et simulatione.* Alternat suo more caussas Tacitus; nec quidquam amplius in probationem dici debet. *Acidalius.*

Scripsi, *forte magis*, conjectura eruta ex Flor. qui habet: *eventior te magis:* unde vulgo, *evenit, timore magis.* Quod autem Lipsius corrigit, *pars ingens*, nonnihil ab eodem Flor. juvatur, qui habet, *par signas.* Sed neque sic integer locus. *Pichena.* Ex scriptura Florentina quam Pichena prodit, aliisque editt. vett. colligo Tacitum ita scripsisse: *more magis, et nullo adhuc consilio parat signa; quam ut postea creditum est, insidiis et simulatione.* Nam Ms. habet; *eventior te magis, &c.* Cætera facile corrupta sunt ab imperitis et negligentibus librariis. Illud præsertim, *nullo adhuc consilio* cum non intelligerent, audacter mutaverunt; deinde *quod* istud natum fuisse credam ex compendio scribendi *quam ut.* Sensus autem auctoris hic est, perorante Pisone, &c.* *ex eventu sumpturi*, quemadmodum illi, de quibus sermo est sup. H. I. 27. *Freinshemius.* Varia hic moliuntur, nec meo animo satisfaciunt hactenus eruditi. Ms. literarum ductus sequor, et fidenter hæc scribo: *ut turbidis reb. evenit, reverentior magis, et nonnullo adhuc consilio, parat signa; an quod postea creditum est, insidiis et simulatione.* Singula explicemus. *Ut turbidis rebus evenit*, ut sæpe videre est turbata Rep. quosdam in obsequio adhuc persistere, neque statim turbatoribus se adjungere. *Reverentior magis*, scil. Principis, quam speculatores, qui concionaturum Pisonem deseruerant. *Reverentior*, ut alibi, *metuentior*, aut *metu intentior.* Et quis dubitet, quin ea vox lateat in corrupta illa Ms. *eventior? Nonnullo adhuc consilio*, quo hactenus sic utcunque statuebant, utilius futurum reip. ac sibi, agnoscere Principem potius Pisonem, quam Othonem, monstrum hominis, nulla virtute redemptum. In publicis turbis trium generum homines fere se offerunt, et Tacito describuntur. Horum alios *ruentes*, alios *bonos*, quosdam *dubios*, hoc ipso libro, ut alia jam non adducam, vocat. *Ruentes* sunt, auctores turbarum, aut qui eos acerrimo studio sequuntur. *Boni*, quibus est recti contumacia. *Dubii*, quibus nec nullum, nec fixum, sed trepidum et facile mutandum est consilium pro caussa meliore. Hi sunt, quibus, *nonnullum adhuc consilium*, tribuit non sensibus tantum, sed verbis etiam accuratissimus auctor. Postrema ista, *an, quod postea creditum est, insidiis et simulatione*, quin genium Taciti sapiant nemo ambigat. *An* illud ultima syllaba præcedentis vocis, *signa*, haud dubie intercepit. *An* etiam plerumque apud eum particula est non tam rogantis, quam dubitantis. Dubitat autem hic Tacitus. *Boxhornius.*

Missus et Celsus Marius] In his quoque ordinem turbatum suspicor: et comprehensionem, quæ hanc sequitur, huic præponendam. Lege, *Præceptum Am. Sereno, &c. e Libertatis atrio accerserent. Missus et Celsus Marius ad electos Illyrici exercitus, Vipsanii in porticu tendentes. Legioni classicæ diffidebat.* Videatur hoc parum alicui referre: at qui diligentius attendet, rectius ita disponi perspiciet. *Acidalius.*

Legioni classicæ diffidebat] Quis *diffidebat?* facile subintelligi potest: tamen credo verius scribi, *diffidebatur.* Acidalius.

Et nondum adulta seditio] Reposuimus, *et necdum adulta seditio.* Rhenanus.

Quia non ordine militiæ, sed e Galbæ amicis] Quid illa? *quia non ordine militiæ*, nihil intelligo: intelligam, et mecum spero omnes, si traducta particula una legamus: *Non ordine militiæ, sed quia, &c. Non ordine militiæ* accipio; Non quod gradu aliquo dignationis militaris inferior ceteris esset Longinus, atque eo milites irreverentius, et contume-

liosius hunc, quam reliquos tractarent. *Acidalius.*

Infestis pilis proturbant] Volumen Matthiæ Corvini, *ingestis pilis proturbant*. Ab *ingeror, ereris*, passivo verbo. *Rhenanus.*

Germanica vexilla diu nutavere] Paulo aliter Suetonius 20. 'Omnes qui accerserentur, sprevere nuncium, excepta Germanicorum vexillatione. Hi ob recens meritum, quod se ægros et invalidos magnopere fovisset, in auxilium advolavere: sed serius, itinere devio per ignorantiam locorum retardati.' *Savillius.*

CAP. 32. *Conjuratorum exsilium poscentium*] Nescio an potius *exitium*. In tanto quidem animorum motu, seu potius adulandi tanto studio, vix putes aut pœnam fuisse moderatos, aut genus illius Galbæ præscripsisse. Nec fidentius mutaverim *implerat*. Acidalius.

CAP. 33. *Non exspectandum*] Plus vigoris hæc habeant, si scribas: *An exspectandum*: fere enim per Interrogationem absurdi consiliorum effectus traducuntur, ut Ann. II. 77. 'An festinamus cum Germanici cinerib. adpellere?' *Freinshemius.*

Obsidionem nimirum toleraturus] In Volumine Matthiæ Corvini legitur, *toleraturum*. Tum stigme ponenda ante *obsidionem*. Rhenanus.

Privati odii pertinacia] Immittenda copula, *et privati odii*. Acidalius.

CAP. 34. *Credula fama*] Dionysius observat inter alia ex novo dictionis genere, familiarem fuisse Thucydidi activorum in passiva, et contra, mutationem; τὰ μὲν παθητικὰ ῥήματα δραστήρια ποιῶν, τὰ δὲ δραστήρια παθητικά. Hic occurrit vox *credula*, ut significet cui facile credatur, passive, cum tamen *credulus* pervulgato apud Latinos usu, etiam hoc in libro, notet duntaxat qui facile credit. Ad hunc loquendi modum illud est, 'Ne vulgi largitione Centurionum animos averteret,' id est, largitione quæ fiat vulgo, sive gregario militi. Rursus Ann. XV. 'injuriæ minorum;' id est, quæ minoribus inferuntur. Sed ut pateat quam Grammaticam Tacitus fuerit secutus, tria aut quatuor loca in medium proferam, notatu sane digna. Hist. III. 'ii omnes Muciano volentia scripsere,' id est, grata. Iterum, 'Turbæ sacricolarum immixtus, ignarusque delituit,' id est, ignotus. Alio loco, 'Gnarum id Cæsari,' id est, notum, et 'quæ gnara Vitellianis, incomperta hostibus.' Ann. I. 'Fama dediti Segestis vulgata, ut quibusque bellum invitis, aut cupientibus erat:' ὡς ἦν ἑκάστῳ ἢ βουλομένῳ ἢ ἄκοντι πόλεμος. Ann. XV. 'hæc atque talia plebi volenti fuere,' δήμῳ βουλομένῳ ἦν. In Agric. 'ut quibus bellum volentibus erat.' Hist. V. 'Cæsar Titus ut superior sui crederetur' κρείττων ἑαυτοῦ. Ann. II. 'Appellitque Colophona, ut Clarii Apollinis oraculo uteretur.' Homer. Odyss. K. ψυχῇ χρησομένους Θηβαίου Τειρεσίαο. Annal. III. 'Adulteros earum morte aut fuga punivit,' id est, exilio, φυγῇ. Ut compendio defungar, cui volupe fuerit propius excutere Taciti phrases, in miras sermonis novitates incidet ex Grammaticæ ejus penu, neque pauciores, quam Dionysius observavit in Thucydide. *Savillius.*

Mixtis jam Othonianis] Muret. *mixtis etiam*. Possis quoque *clam*. Sed mutatione non valde opus. *Acid.*

Læta falso vulgaverant] Scripsimus, *vulgaverint*. Rhenanus.

CAP. 35. *Non populus tantum et imperita plebs in plausus et immodica studia, ruere intus, &c.*] *Intus* pro intro nusquam mihi lectum: nec credo hic Tacito scriptum. Etiam illa non habent unde pendeant, *in plausus et immodica studia*. Itaque prope abest, ut traductionem hic quoque usurpandam putem: *non populus tantum et imperita plebs, sed equitum plerique ac Senatorum posito*

metu incauti, refractis palatii foribus, ruere in plausus et immodica studia, ac se Galbæ intus ostentare, præreptam, &c. Quamquam sane malim *ruere intro* scribere, ac vulgatum ordinem retineri, nisi quod eo retento, necesse erit, unam tamen dictionem transponere in illis superioribus: *non populus tantum et imperita plebs in plausus et studia immodica:* ut jungas non *immodica studia*, sed *plebs immodica in plausus et studia.* Atque ita credo prorsus huic loco veram medicinam factam. *Acidalius.*

Sumto thorace] Quasi duntaxat statuisset, ut narrat Plutarchus, populo se exhibere, et sacrificiis placare deos vindices, nequaquam de morte Othonis dubius: τῷ τε δεῖ θῦσαι, καὶ φανῆναι τοῖς πολίταις βουλόμενος. Sed longe aliud agi expertus est. Suetonius *loricam linteam* dicit. *Savillius.*

Irruenti turbæ] Rhenanus Budensem scripturam secutus legit, *irruente turba, neque corpore sistens:* hoc sensu, ut dicat, propter irruentem turbam, et quia corpore non posset sistere sive insistere, sella levatum. Meis tamen libris scriptæ eæ voces, quas tollit: legamque potius, *irruenti turbæ, &c.* * Lipsius.

Irruenti turbæ neque ætate neque corpore sistens] Hæ duæ voces, *neque ætate,* non sunt in libro Ms.; quare suspicor scribendum, *irruente turba, neque corpore sistens, sella levaretur.* Sensus est, Propter irruentem turbam et quod corpore non posset sistere, id est, insistere, sella fuisse levatum. *Rhenanus.* Manuscriptus non habet, *neque ætate:* quæ verba nullius sensus, hoc loco, delenda sunt. *Vertranius.* Faërnus emendabat, *resistens, &c.* nam *re* syllaba videtur a librario prætermissa, ob præcedentem postremam verbi, *corpore.* Ursinus.

Occisum a se Othonem exclamavit] Sic Flor. Vulgo, *clamavit.* Pichena.

Ad coërcendum militarem licentiam] Scripsimus, *ad coërcendam mil. lic.* Rhenanus.

CAP. 36. *Miles caveri insuper præpositos jubet*] Muret. *carere.* Utrumque idonea sententia: nescio utrum veriore. *Acidalius.*

Prehensare manibus] Faërnus legebat, *prehensare arctius, complecti armis;* ut puto ex v. c. *Ursinus.* Quid est *armis complecti?* In Agric. XXXVI. *complexus armorum* legitur; optimo ibi sensu, et qui huc quadrare non possit. Emendandum hic, *complecti artius,* quomodo et Muretus voluit. Nam *armos* Tacitum intelligere voce *armis* nunquam opiner. *Acidalius.* Muretus mallet, *complecti arctius.* Mihi tamen a militari more alienum non videtur, ut exultantes lætitia milites, eam, armorum etiam complexu, inter se significent; ut sit, *complecti armis,* quasi complecti armatos. *Pichena.*

Complecti armis] Muretus vellet, *arctius.* Non equidem: et militaris salutatio fuit, et affusi sunt cum gladiis et scutis, atque iis amplexi. Siquid mutandum; vellem, *amplecti armis.* Lipsius.

Universa classiariorum legio] Hoc melius placet, quam quod in manuscripto legitur, *classiorum.* Rhenanus. Milites e classe indistincte videntur a Tacito aut *classici* aut *classiarii* appellari: ideo quamvis Flor. hic habeat, *classicorum,* nihil tamen mutavi. *Pichena.*

CAP. 37. *Quia nec privatum me vocare sustineo*] Reposui, *vocari.* Rhenanus. Malui verbum, *vocare,* ex Flor. et aliis veteribus, quam *vocari,* ut in vulgatis. *Idem.*

Simul postulentur] Sic enim Tacitus paulo ante; ‘Dissonus clamor plebis et servitiorum, cædem Othonis et conjuratorum exsilium poscentium.’ *Savillius.*

Obultronii Sabini] Conjectura ductus sic restitui, cum in libris esset,

ab ultroniis Albini. Suspicor autem eum esse, de quo Tacitus Annali XIII. * *Lipsius.*

Et Cornelii Marcelli] Libri scripti ita appellant, hominem alia mihi ignotum. Paullo post *Veitii Chilonis* lego, cum Rhenano. *Idem.*

Cornelii Marcelli in Hispania] Fatetur candide Lips. hominem hunc alia sibi ignotum: hoc facit nempe, quod memoria nobis minime immortalis; nam est is ipse, qui nominatus Tacito satis vocaliter, Ann. XVI. 8. 'Trahebantur ut conscii, Vulcatius Tullinus, ac Marcellus Cornelius Senatores,' &c. *Gruterus.*

Bervichilonis in Gallia] Codex Budens. *Betvichilonis.* Forte, *Vettii Chilonis.* Rhenanus. Ex opinione Rhenani melius *Veetii Chilonis.* Est enim in regio *Betui Chilonis:* quæ non hic solum sed et apud Cæcilium commutatio literarum est: ubi is habet lib. epist. VI. *Bettio Prisco,* pro *Vectio.* Vertranius. Evidentissimam Rhenani conjecturam, Lipsio quoque probatam, in textum merito recepimus: tota enim inest in istis corruptis aliarum editionum *Beruichiconis.** Freinshemius.

Vatinii, et Elii, et alii] Vulgatis libris erat, *et Egii:* qui mihi quidem inter potentiores libertos irrepertus. At Elium invenio (Dioni scribitur Ἥλιος) qui magnus apud Neronem, quique abeunte eo in Græciam cantillatum, præfectus mansit urbi Romæ. Est isipse, de quo Tacitus lib. XIII. 'P. Celer eques Romanus et Elius libertus, rei familiari Principis in Asia impositi.' Quod sequitur, *et alii,* videndum ne superfluat, natumque sit ex hæsitantia librarii, et adfinitate vocis prioris. *Lipsius.*

Quam quod Polycleti, Vatinii, et Helii paraverunt] Helius, quem Nero, cum Achaiam peteret, sibi vicarium Romæ subsistere jusserat, cum auctoritate quanta poterat maxima, adjuncto ei Polycleto; qui ambo, ut Xiphilin. notat, ἦγον, ἐπόρθουν, ἐσύλων πάνθ' ὅσα ἐνεδέχετο: id est, *rapinas exercuerunt quantas poterant maximas.* Tac. Vatinii mentionem facit Ann. XV. 'Vatinius inter fædissima ejus aulæ ostenta fuit.' *Savillius.* Indubie delendum istud *et alii,* quomodo Lipsio visum. Sed nec incertius expungendum etiam *quod,* meo quidem judicio. *Acidalius.* Inculcata fuit in libris editis vox præter veterum fidem, *et Elii, et alii par:* quam suadente Lipsio delevimus. Flor. corrupte: *et Vatinii, et Egiali perierant.* Pichena. Placet *Elii;* verum *et alii* non assignem incuriæ transcriptoris: nam plerique Neroni (ultra dictos) dites et præpotentes liberti: inter quos (ni fallor) Sporus et Doryphorus: an iis minus indulsisset perditissimæ luxuriæ vir, quibus (dictu nefas) maritus et conjux fuit? Suet. Ner. 28. 'Et quum affatim desævisset, conficeretur a Doryphoro liberto, cui etiam sicut ipsi Sporus ita ipse denupsit.' Anicetus scil. ei tot flagitiorum conscius, minus rapuit, qui classi apud Misenum præfectus, quique tandem in Sardinia 'Non inops exilium toleravit, et fato obiit.' *Salinerius.* Conjiciebam: *et jam plus rapuit Icelus, quam Polycleti et Vatinii et Elii et Tigellini paraverunt.* Gronovius.

Avaritia ac licentia grassatus] Ita Flor. Vulgo, *aut licentia.* Pichena.

CAP. 38. *Infaustam adoptionem adversantes*] Faërnus mutabat ex v. c. verbum *adversantes,* in *aversantes.* Ursinus. Muretus correxit *aversantes.* Vulgo, *adversantes.* Sic Ann. lib. I. 'sua facinora adversari Deos lamentantur.' Hist. lib. III. 'neve se ut parricidam aversarentur:' ita enim in optimis libris. *Pichena.* Libri, *adversantes:* postea ex Mureti conjectura ediderunt *aversantes:* nec impugnem istam lectionem, si a libris esset: cum autem non sit, nec altera illa deterior videatur, nescio cur

libeat mutare, quod ferre possis, forte etiam debeas. Nam etiam efficacius hic *adversari* ponas: hanc enim vim habet, non modo, ostendisse sibi displicere, nam id *adversari* sit; sed etiam impedire voluisse. *Aversus* enim is dicitur, qui non juvat, *adversus* qui præter quod auxilium negat, damnum infert. *Freinsh.*

Cum signum meum acceperit] Codex Budens. *hoc solum cum signum m. acceperit, erit certamen.* Rhenanus.

Nisi peractum] Suet. c. 6. addit: ‘ Ad conciliandos pollicitationibus militum animos, nihil magis pro concione testatus est, quam id demum se habiturum, quod sibi reliquissent.’ *Savillius.*

Aperire deinde armamentarium jussit] Muret. *aperiri*, melius. *Acidalius.* Correxi sententia volente. Vulgo, *aperire*. Pichena.

Miscentur auxiliaribus galeis scutisque] Deest in Codice Budens. vox *galeis*. Rhenanus.

Cap. 39. *Ad posterum vel odio*] Malim, *ad postremum*. Rhenanus. Alias, *ad postremum*. Ferrettus.

Cap. 40. *Lugubri prospectu*] Id est, *prospectui*. Tac. Hist. II. ‘ Luxu et saginæ mancipatus.’ Plutarchus hunc locum vertit ὥσπερ θέαν καταλαμβανόντων. *Savillius.* Qui Tacito suam Grammaticam exprobrat, videat qualem ipse habuerit. Cicero pro domo: ‘ in Palatio pulcherrimo prospectu porticum cum conclavibus,’ &c. *Gronovius.*

Non quies, quale magni metus et magnæ iræ silentium est] Inserere olim volebam, *sed quale:* errasse nunc video, cum sententiam acutius inspicio. *Acidalius.*

Occupare pericula jubet] Scripsimus, *occupari pericula jubet*. Rhenanus.

Quasi Vologesem aut Pacorum] De Parthorum imperio ab Arsace condito vide Dion. lib. XL. Herodian. lib. VI. Tempus in quod exacte incidit Parthica defectio, ad Antiochi refertur imperium, Tac. Hist. V. ‘ Antiochus Parthorum bello prohibitus est: nam ea tempestate Arsaces desciverat.’ Appian. Συριακῇ diserte notat Antiochum quis fuerit, nempe Antiochus cognomento Deus, nepos Seleuci, qui fundator Syriacæ dominationis. Ab hoc Arsace in Artabanum continua successione devolutum est Parthorum regnum, quem sub Alexandro Severo sceptra tenentem Artaxerxes Persa evertit, et sic illud Orientis imperium denuo coaluit cum Persarum imperio. Herodianus lib. VI. Vologeses aut Vologesus (utroque enim modo scriptum nomen occurrit, Græci eum Οὐολόγαισον appellant) Parthis tum imperabat, filius Vononis sub Claudio mortui, A. U. C. 802. frater Pacori Medorum regis, et Tiridatis, quem Nero Armeniis regem imposuit. *Savillius.*

Cap. 41. *Comitatus Galbæ cohortis*] Castigavimus, *comitantis Galbam cohortis*. Rhenanus.

Vergilionem] Plutarchus in Galba edit, *Servilionem*. Item *Arcadium*, pro, *Lecanicum*. Sed a Græcis scriptoribus fides in Latinis nominibus non est nimium requirenda. *Ursinus.*

Dereptam] Sic castigavimus. Quamquam ubicumque nos legimus *diripere* sive *diripiendum*, illic plerumque habetur, *deripere* et *deripiendum*. Rhenanus.

Agerent ac ferirent] Muretus legi voluit, *Hoc agerent ac ferirent*. Non accedo. Exprimere Tac. vel innuere nobis saltem voluit hanc ejus hortantis vel jubentis vocem, *Age, feri:* aut, *agite, ferite*. Tamen ut Muretus voluit, omnino scribendum videtur e Suet. in Galb. 20. qui sic hoc narrat: ‘ plures autem tradiderunt, obtulisse ultro jugulum; et ut hoc agerent, ac ferirent, quando ita videretur, hortatum.’ *Acidalius.*

Cap. 42. *Conscientia conjurationis confessus est*] Videtur *conscientiam* le-

gendum. *Acidalius.*

In utrumque latus transverberatur] Suspicor præpositionem non esse a Tacito. Livius lib. XXI. 'adversum femur tragula graviter ictus.' Auctor Africani belli: 'pilo per cassidem caput ictus.' Idem: 'Rufus brachium gladio percussus.' Suetonius Augusto: 'crus et utrumque brachium consauciatus.' *Gronovius.*

CAP. 43. *Virum Densum quem*] Has duas postremas voces expunximus. Ut nunc legatur sententia: Insignem illa die virum Sempronium ætas nostra vidit. Arbitror concinnatori formularum apud typographum aliquid superfuisse spacii, quod iteratis et inculcatis verbis istis expleverit. Post *virum* hæc verba etiam legebantur: *et senem trucidare pergunt disjecta plebe:* Quæ nos ex superioribus hic perperam repetita delevimus. *Rhenanus.*

Sempronium Densum] Plutarchus et Xiphilin. scribunt non Pisonem, sed Galbam a Denso protectum. *Savill.*

Centurio is prætoriæ cohortis ad Galbæ custodiam a Pisone] Erudite Lips. hanc lectionem impugnat: ac valde probabiliter ex vestigiis Farnesiani Codicis aliam substituit. Nec ego vel hanc Taciti sententiam fuisse, vel ipsam sententiam ex historiæ fide et veritate esse dubito, quidquid Dio et Plutarchus contradicant; ad quorum narrationem quod Lips. idem flectere Taciti verba conatur, frustra est. Manifesta inter eos pugna et dissensio, quam nulla interpretatione recte concilies. Nec refert, quod innumeris alibi locis hi et Historicorum quotquot sunt plurimi, non idem dicunt. Ego Tacito hic potius credam. Sed in scripturæ emendatione, etsi de sensu, non et de verbis Lipsio penitus assentior. Nec enim putem *Centurionem prætorii* recte dici pro Centurione cohortis Prætoriæ; nec valde eleganter, *custodiæ alicujus addi.* Quocirca non audiam hic Farnesianum librum, sed vulgatam lectionem traductione saltem præpositionum *ad* et *a*, quæ permutatæ errorem peperere, concinnem: *Centurio is Prætoriæ cohortis a Galba ad custodiam Pisoni additus.* Ubi et *Pisoni* scripsi, poscente sic elegantia sermonis. Plaut. in Aulul. 'Quem quondam Ioni Juno custodem addidit;' et Captiv. et Milite sæpius in eundem modum. Sic et verbum *apponere* Suetonio usurpatum Tib. 12. et sæpe alibi: 'hunc tribunus militum custos appositus occidit.' Ceterum non omittam etiam Mureti lectionem, etsi falsam et ineptam: quam tamen e libro videtur hausisse, non ex ingenio prompsisse: *Insignem illa die virum et senem trucidare pergunt, disjecta plebe, Sempronium Densum, quem ætas nostra vidit. Centurio is Prætoriæ cohorti ac Galbæ custodiæ a Pisone additus.* Puto e libro, quia multo quam vulgata auctior. Sed quæ inserta, inscite e proxima præced. pag. ubi ardor militum in Galbæ cædem narratur, repetita sunt. 'Imperatorem suum inermem et senem trucidare pergerent,' &c. Unde vides integram lineam pessimo errore huc translatam. *Acidalius.* Conversa fuerunt in vulgatis, et verba, et sensus: *ad Galbæ custodiam a Pisone additus.* Lipsius correxit et Flor. fere congruit, qui corrupte habet; *a Galba custodi et a Pisonis additus.* Pichena. In favore Pisonis centurio prætoriæ cohortis, et inter Galbæ custodes, cuique imperator beneficiis cognitus non erat. Plutarch. in Galb. 'Sempronius enim centurio, qui nullo privatim beneficio a Galba esset affectus.' Cæterum nostro adversatur (ait eruditiss. vir) Plutarchus et Dio, qui dicunt hunc Densum tulisse auxilium Galbæ: facile conciliari possunt. Piso tunc lecticæ Galbæ adhærebat, &c. * *Salinerius.*

Stricto pugione] Plutarch. notat terruisse ipsos primum vite, ᾗ κολάζουσιν ἑκατόνταρχοι τοὺς πληγῶν δεομένους:

qua centuriones utuntur in castigandis militibus. Savillius.

Occurrens armatus] Scripsimus, *armatis.* Rhenanus.

Exitium differebat. Tum advenere] Emendavimus, *differebat, cum advenere.* Idem.

Missu Othonis] Nos, *jussu Othonis.* Rhenanus. Elegantius alii libri, *missu Othonis.* Loquitur ita Cic. quoque ad Att. VIII. 9. 'Balbus minor ad me venit, occulta via currens ad Lentulum Cos. missu Cæsaris, cum literis et mandatis.' Et recte Guilielmius in perioche Curculion. Plauti emendavit: 'Curculio missu Phædromi it in Cariam.' Tac. Hist. v. 'Missu Neronis Vespasianus fortuna famaque et egregiis,' &c. *Acidalius.* Restitui vocem *missu* ex Flor. et Ven. quod sæpe Tacito usurpatum. Vulgo, *jussu.* Pichena.

Cap. 44. *Levata omni sollicitudine mens vagare gaudio cœperat*] Non nego aptum verbum *vagare* ad habitum mentis explicandum, quæ gaudio diffusa velut natet. Nego hoc loco aptius, quam *vacare* cui præferri alterum a Lipsio minime debuerat. Concinnitas sermonis hoc requirit, in quo quasi metaphora quædam ab homine occupato. Mens Othonis antea sollicitudine occupata, nunc demum levata, gaudio vacare cœperat. *Acidalius.* Vett. editt. quas sequimur, *vacare gaudio;* quod istud *vagare* quod ex Vaticano suo Lips. reposuerat, non videretur germanum, præ altero isto, quod elegantem sensum reddit: tum demum otium fuisse menti Othonis, eique vacasse, ut gaudium ex mutatione fortunæ plene gustaret, postquam æmulo remoto, nulla amplius sollicitudo inerat. 'Vacare gaudio' hic dictum, ut apud Plin. ep. I. 9. vacare corpori,' apud Curt. VI. 7. 'Vacare sermoni:' itaque hoc quoque loco istud *gaudio* pro tertio casu habendum est, non pro sexto. *Freinsh.*

Vagare gaudio] Repertum in opt. Vatic. non sprevi: quoniam passim veteres ita locutos sciebam. Vox autem apta, ad habitum explicandum mentis gaudio diffusæ et velut natantis. *Lipsius.*

Confuderat. Pisonis] Non hæc particula τελείᾳ στιγμῇ divellenda erat a superioribus, quibus sententia cohæret. Tu sic distingue, ut recte capias: *seu recordatio majestatis in Galba; amicitiæ, &c. confuderat; Pisonis ut inimici et æmuli, &c.* Pendet enim verbum *credebat* a particula *seu,* non minus quam alterum *confuderat.* Acidalius.

Quive vere, quive falso] Franc. Modius me monet in Rom. codice legi, *qui vere, qui falso.* Quod idem etiam scriptus Covarruviæ liber habebat. *Lipsius.*

Quive vere, quive falso, ut pulchrum] Rom. Codex, *qui vere qui falso.* Hic particula una deest: illic superest. Vix enim concinna oratio, ni scribas, *qui vere, quive falso, ut pulchrum, &c.* Si *quive* ubique retines: vide, ne alia vocula desit, atque ita distinctione sententia juvari debeat, *quive vere, quive falso; ceterum ut pulchrum, &c.* Acidalius. Lipsius ex libris, *qui vere, qui falso,* et Florent. eandem fere lectionem confirmat. Vulgo, *quive vere, quive falso.* Pichena.

Tradito Principibus more] Diu in hoc loco mei atque alieni fluctus. Nunc sisto in emendatione mea ultima: vera, etsi quidam renituntur: sed neque omnium est veram Criticam approbare, quid exercere? De re, ita lego: *Tradita Principibus more, munimentum ad præsens, in posterum ultione.* Ita verba structa apte, quæ alioqui non redigas sub Grammaticæ leges: ita sententia concinna et vera. Ultio, inquam, hæc tradita est, &c.* *Lipsius.*

Sed tradito principibus more] Tentasse olim, Lipsius fatetur, postrema editione ad verum pervenisse putat. Rescribit, *tradita princip. m. &c. ultione:* atque exponit, Quia more tradita hæc in posterum ultio princi-

pibus, ad præsens munimentum. Quam etsi ipse lucidam et veram sententiam dicit, ego tamen valde adhuc obscuram et incertam video. Quid enim est? *ultio in posterum?* et cur mutat elegantissimam locutionem *tradito more?* Cujus exempla ubique multa: Curt. l. III. 'Ita tradito more, ut victorem victi regis tabernaculo exciperent.' Id. l. v. 'Sed rex deserere milites insepultos erubescebat, ita tradito more, ut vix ullum militiæ tam solenne esset munus, quam humandi suos.' Ipse Tac. hoc ipso lib. 'Neque illis judicium aut veritas; sed tradito more, quemcunque principem adulandi.' At inquit, alias peccat Tac. contra Grammaticorum regulas, neque eum a ferulis illorum quisquam liberabit. Jubeo securum esse Taciti nomine. Ego liberabo. Nec in verbis quidem ipsis quicquam muto, saltem in eorum ordine. Trajectio enim manifesta est; quam et Muretus viderat. Eaque corrigi dupliciter potest, vel *sed tradito principibus more, ultionem ad præsens, in posterum munimentum:* vel *munimentum in posterum, ad præsens ultionem:* quo posteriore modo Muretus restituerat, et mihi sane restitui magis placeat. Sensus nunc liquidissimus est, itemque verissimus, Non honore Galbæ, sed quia principibus mos est, ut scelus in præsens ulciscendo, in posterum ab iis sese muniant; ut sic nec interprete nec assertore ulterius egeat: sed constructio adhuc dubia. Facile firmavero Taciti exemplis: In Germ. 'suam quisque domum spatio circumdat, sive adversus casus ignis remedium, sive inscitia ædificandi.' Ibidemque: 'solent et subterraneos specus aperire, eosque multo insuper fimo onerant, suffugium hyemi, et receptaculum frugibus.' Hist. l. III. 'Qui suas centurias turmasque tradere donum victori, et sibi in posterum gratiam, certabant.' Hist. l. IV. 'Simul omnium conjuges parvosque liberos consistere a tergo jubet, hortamenta victoriæ, vel pulsis pudorem.' Ibid. 'Donativum, duplex stipendium, augeri equitum numerum, promissa sane a Vitellio, postulabant, non ut assequerentur, sed causam seditioni.' Si hoc nolis, possis etiam aliter: *ad præsens ultioni:* æque bona vel meliore, Tacito certe non minus usitata phrasi. Ita Ann. XIII. qui locus huic, de quo agimus, etiam sententia est assimilis: 'Factum et SCtum ultioni juxta et securitati.' Sic lib. XV. 'Multa Romanis secunda, quædam Parthis evenisse: documento adversus superbiam.' Et aliis passim innumeris locis. *Acidalius.* De sinceritate hujus loci adhuc dubito: nam neque priorem, neque postremam Lipsii emendationem satis probaverim: præsertim cum illud, *tradito more,* sit auctori nostro familiare, qui supra eod. lib. dixit: 'tradito more, quemcunque principem adulandi.' Tentavi ita construere: tradito principibus more, ad munimentum præsens, et ad ultionem in posterum: ut scil. vox, *ultionem,* pendeat ex antecedenti præpositione, *ad:* quomodo paulo infra dixit: 'ad seditionem et discordias,' et 'ad extremum bella civilia ruebant.' Novissime vero alia mihi defensio hujus loci succurrit: si appositive quarto casu, *munimentum,* accipias, pendens a superiori voce, *omnes:* tunc enim recte sibi invicem respondebunt, *munimentum* et *ultionem.* Pichena. Jam dixi casum pro casu magnificentiam dicere, simillimoque exemplo rem firmavi. Plaut. Trinumm. 'Is homo exornetur graphice in peregrinum modum, Ignota facies, quæ non usitata sit, Falsidicum confidenter.' Quapropter hic emendationes non inducam: quæ enim clarior gnome? Et sine schema ultio, quam manere scimus ausos cædem principis, munimentum est dominantis: nam inter ejus conjuratos is facile nomen non

dabit, quia sciat successorem facinus omnimodo vindicaturum. Hoc libro c. 40. 'quo minus facerent scelus, cujus ultor est quisquis successit.' Allusit ad hunc morem Darius moribundus. Justin. l. II. 'Ultionem sceleris [erga se perpetrati] non solum sua, sed exempli omniumque regum causa, non negligere illi cum decorum tum utile futurum.' *Salinerius*. Locus, si quisquam, toto libro, sanus et integer. Sic enim alibi locutum ostendi infra. At sententia auctoris ista est; duabus de caussis id hominum genus e medio tolli a principibus, una ut in præsens securiores agant; altera, ut in posterum, hoc est, in futurum vindicentur: notum enim illud P. Syri. 'Inimicum ulcisci vitam accipere est alteram.' Unde et Ann. XIII. 32. 'Factum et SCtum ultioni juxta et securitati; ut si quis a suis servis interfectus esset, ii quoque qui testamento sub eodem manumissi sub eodem tecto mansissent, inter servos supplicia penderent.' Quæ verba ita explicat C. Cassius Ann. XIV. 44. 'Multa sceleris judicia præveniunt servi. Si prodant, possumus singuli inter plures, tuti inter anxios, postremo si pereundum est, non inulti inter nocentes agere.' Tali ultioni allusit Florus IV. c. ult. 'Ceterum Barbarus undique infesto exercitu oppressus, gladio et pyra, in quam se perculsus immisit, superstiti etiamnum Cæsari satisfecit.' Sic Plin. ep. III. 14. 'Ipse paucis diebus ægre refocillatus, non sine ultionis solatio decessit; ita vivus vindicatus, ut occisi solent.' Sed et isthæc hujus loci. *Gruterus*. Firmavit evidentissime lectionem ad Sueton. Titum c. 6. socer meus; quo benignum lectorem remittimus. Insignem autem Livii locum occasione hujus ipsius phraseos, in contrariam omnino sententiam corruptum, eadem opera restituam. Sic enim ille XXX. 22. 'Quum more tradito a Patribus potestatem interrogandi, si quis quid vellet, legatis prætor fecisset.' Ait legatis potestatem factam, ut patres interrogarent, quod omnino falsum, nec ratio rem tam surdam siverit, nec mens auctoris hæc fuit, et sequentia reclamant. Legam: *Quum more tradito, Patribus potestatem interrogandi, si quis quid vellet, legatos prætor fecisset*. Freinshemius. Non memini me umquam, ex quo Taciti cum fructu tractandi fiduciam habui, hic loci hæsisse. Quid enim? nonne clamat auctor se dicere, Vitellium de istis supplicium sumpsisse; non ut Galbæ manes hac vindicta coleret, sed ut solent principes punire omnes interfectores principum, quo et ipsi in præsens sint ab insidiis hujusmodi tutiores, et successori exemplum ulciscendi, si quid ipsis contigerit, præbeant. 'Ad præsens, in posterum;' sic Hist. l. IV. 'Clara ea victoria in præsens, in posterum usui.' Τὰ *munimentum et ultionem* sunt ἐπεξήγησις totius illius *conquiri et interfici jussit*: quasi foret: interfici jussit, quo recte principes et more veteri judicant se sibi munimentum circumdare ad præsens, in futurum parare ultorem: vel quali animadversione putant principes se comparare sibi, dum sunt, statum securiorem; si quid durius eveniat, ne desit vindex, ab ipsorum exemplo doctus decessorem non inultum pati. Collegeram ob genus loquendi fere omnia, quæ jam alii ediderunt, neque repeti necesse est. Sic et l. XVI. 'Annæum Lucanum genuerat grande adjumentum claritudinis.' Ad rem pertinent ista. Suetonius Claudio c. 11. 'paucis e conjuratorum numero interemptis, exempli simul causa, et quod suam quoque necem depoposcisse cognoverat.' Dio l. XLVII. de triumviris: ἅτε γὰρ τῆς μοναρχίας ἐφιέμενοι καὶ πρὸς αὐτὴν ἐπειγόμενοι τούς τε σφαγέας αὐτοῦ (τοῦ Καίσαρος) τοὺς λοιποὺς ὀργῇ μετῄεσαν (quare? non profecto honore Cæsaris, ut Vitellius non honore Galbæ, sed) ὡς, καὶ ἐκ τού-

του τήν τε ἰδίαν σφίσιν, ἣν ἐπόθουν, καὶ τὴν ἀσφάλειαν πόῤῥωθεν προπαρασκευάσαντες, (hoc utique *munimentum ad præsens*) *καὶ πανθ' ὅσα* (hoc pro illo, *in posterum ultionem*, etsi melioris omninis et latius pateat) *ἐς τιμὴν αὐτῷ ἔφερε, προθύμως ἔπραττον, ἐς ὑποδοχὴν τοῦ καὶ αὐτοὶ ποτὲ τῶν ὁμοίων ἀξιωθῆναι.* Notabile quoque in hanc rem, quod Zonaras narrat in imperio Theophili. Pater hujus Michaël Balbus Leonem Armenium conspiratione sustulerat regnumque invaserat. Filius *αὐταρχήσας πρῶτον ἐποιήσατο ἔργον, τὴν κόλασιν τῶν τῷ περὶ αὐτοῦ συναραμένων εἰς τὸ τῆς βασιλείας τυχεῖν καὶ ἀνελόντων τὸν Λέοντα·* et quæ cætera penes ipsum legi possunt. *Gronov.*

Cap. 45. *Ad prohibendum scelus: jubere jam poterat*] Fieri potest ut oscitantia librarii hæc verba fuerint in codice regio omissa. *Rhenanus.*

Cap. 46. *Ita simulatione iræ vinciri jussum*] Seneca de Ira III. 30. 'Simulabit iram, ut tamquam adjutor et doloris comes, plus auctoritatis in consiliis habeat.' *Pichena.*

Vacationes præstari centurionibus] Non erant hæ militiæ vacationes, sed largitiones pecuniæ ob spectatam per multos annos fidem: illam vero pecuniam honoris causa milites singuli primum tribuebant, quam post Othonem ex fisco imperatoris exolvi solenne fuit. Quod hic locus aperte docet, eo usque, *Laco præfectus*. Sane de hujusmodi vacationibus idem Cornel. intellexerit Ann. I. I. ubi milites indiscretis vocibus, inquit, 'precia vacationum, angustias stipendii,' &c. incusant. *Vertranius.* Male Vertranius. Ut vero id palam fiat, sciendum, vacationem honestam a militia fuisse, quæ militibus dabatur iis, qui per XX. annos in legione militassent; vel qui L. annum excessissent; et hæc perpetua erat et cum privilegiis, atque a duce exercitus, vel Principe, vel Senatu dabatur. Veterani enim in colonias mittebantur, et pro navata tot annis opera reip. agros accipiebant, teste Livio, l. LV. et VII. 59. et XLII. 34. Erat etiam *vacatio perpetua* gratiosa, quæ dabatur causa non tali, qualem a Senatu P. Æbutio datam legimus apud Livium XXXIX. 19. Alia erat vacatio a militiæ muneribus, non perpetua, sed temporanea, et sine privilegiis veteranorum, quæ quandoque et ipsa gratiose a Principe dabatur, unde statutum sub Theodosio I. unica de iis, qui a Principe vacat. accip. et Liv. XXIII. 20. Erat denique et vacatio, &c. * *Marc. Donatus.* *Centurio Lucilius;* ut in omnibus seditionibus in centuriones præcipue sævierint ex odio gregarii milites. In Germanorum seditione sub initium Tiberii, intra sese prius queruli velut irarum stimulos acuebant, 'venisse tempus quo cuncti modum miseriarum exposcerent, sævitiamque centurionum ulciscerentur,' &c. Jam illi, quibus facultas erat, milites pecunia redimebant a centurionibus munerum vacationem. *Savilius.*

Ut tributum annuum pendebat] Nihil post hæc addendum, aut sequentibus præponendum, etiamsi lib. vett. inserunt *quarta:* quæ vox, fallor, aut a nasuto aliquo huc translata ex illo inferius loco, 'qui remissam sibi a Galba quartam partem tributorum.' Tota certe orationis concinnitas vitiatur, si alterutram Lipsii conjecturarum admittas. *Acidalius.* Et hoc in juniorum gratiam adnotabo, gregarios milites, alio vocabulo, Munifices appellari. Veget. II. 7. 'Munifices appellantur, qui munus facere coguntur.' Pomp. Festus: 'Beneficiarii dicuntur milites, qui vacant muneris beneficio: e contrario Munifices vocantur, qui non vacant, sed munus Reip. faciunt.' Iisque oppositi sunt, Immunes, qui ab omnibus operibus muneribusque vacabant, ut Beneficiarii. Ammian. lib. XXV. 'portio pultis parabatur exigua, etiam munifici

fastidienda gregario.' Vide latius Lipsium de mil. Rom. dial. v. 6. *Pichena.*

Pendebat. Pars manipulis] Libris veteribus vox inseritur, *pendebat quarta pars.* Numquid, *pendebat quartam?* ut velit in hoc tributum quartam stipendii partem erogatam? an magis Pichenam audimus? *Quarta pars manipuli sparsa per commeatus.* Audio, audio, et nihil melius veriusve. *Lipsius.*

Pars manipulis, pars per commeatus] Auctior hic Flor. *quarta pars manipulis.* An intelligit, quartam militum partem commeatibus et vacationibus, a castris abfuisse, corrupto illius militiæ more? Ita ex his Taciti verbis, quamvis corruptis, conjici videtur: quæ fortasse ita restituas: *Quarta pars manipuli sparsa per commeatus.* Nihil tamen affirmare ausim. *Pichena.* Lectionem hanc ingenio Pichenæ et ope Ms. Florent. Tacito restitutam merito jure prætulimus isti monstro, quod alias editt. inquinat: *Pars manipulis, pars per commeatus, &c.* Freinshemius.

Socordia miser elanguerat] Mallem, *misere,* pro *miser:* aut cum Pichena, *insuper.* Lips.

Socordia insuper elanguerat] Vulgo, *socordia miser.* Restitui, *insuper,* quia Flor. habet, *in s'* nam sæpissime in eodem Ms. invenias *S'* pro, *super.* Pichena.

Ut in libertum, &c.] Non hoc odio Galbæ factum, quod Icelus ejus libertus fuisset, sed quod esset libertini generis, ideo non in carcere, ut de ingenuis retuli ab lib. Ann. sed publice necatus est. At aliquis fortasse quæret, ex quo fonte mores tam diversi prodirent? scil. constat jure civili gravius cum servis, quam cum libertis actum, et inter hos melioris conditionis ingenuos usquequaque et deterioris libertinos semper fuisse. *Vertranius.* In ingenuos cæde plerumque clandestina sævitum, *servi* aut *libertini generis* publice suppliciis affecti. Sic Asiaticus, Vitellio gratus, e medio sublatus est, cum Vespasianus principatum adeptus esset. Hist. IV. 11. *Savillius.*

CAP. 47. *Omisisset offensas an distulisset*] Inseruimus hic vocem *tot,* et quia Budense exemplar habet *omisisse,* nos fecimus etiam *distulisse:* quæ lectio stare potest, si quis subaudiat *eum:* non displicet tamen, quod est in contextu. *Rhenanus.* Muretus, *tot,* delet, et ego facile patior. *Acidalius.* Inseruit Rhenanus vocem, *tot offensas,* præter librorum mentem. Erroris causa fuit, quod in Flor. corrupte legitur, *omisisse tot fensas.* Venetus etiam eandem emendationem asserit. *Pichena.*

Per strages jacentium, &c. concedi corpora sepulturæ, cremarique permisit] Mur. *stragem,* quod nec improbo, nec probo. Ceterum inconcinne dictum videtur, *concedi permisit.* Acidalius.

Pisonem Verania] Plutarchum hinc emendemus in eadem ista re: Τὴν δὲ Πείσωνος (κεφαλὴν) ἡ γυνὴ ἔλαβεν οὐ κρανίου δεηθεῖσα· et scribamus, Οὐερανία δεηθεῖσα: ut interpretes aliquando nubecula ista liberentur. Nam Verania est, quæ precibus caput mariti abstulit. De hac Plinius lib. II. epistola ultima: 'Verania Pisonis graviter jacebat, Pisonis dico illius quem Galba adoptavit.' *Lipsius.*

CAP. 48. *Magnum Claudius, Crassum Nero, interfecerant*] Sic ex Flor. verius, quam vulgo *interfecerat.* Pichena.

Adhæc tantum majori fratri prælatus est] Nos, *ad hoc.* Rhenanus.

Eadem lascivia tentasset] Regius codex, *temperasset:* ex quo Rhenanus, *temerasset.* Lipsius.

Eadem lascivia temperasset] Liber manuscriptus, *temperasset,* forte legendum *temerasset.* Mox abest illi ablativus *jussu,* fortassis omissus per incuriam librarii. *Rhenanus.* Legendum conjecit Rhenanus ex Regio Co-

dice, *eadem lascivia temerasset:* alii editores, *ead. lasc. tentassent:* nos illud ut aptius et magis apposite dictum antehabuimus. *Freinsh.*

In ipsis principiis] Plutarchus expressit, καὶ διέφθειρεν ἐν τοῖς ἀρχαίοις ἃ πριγκίπια Ῥωμαῖοι καλοῦσι.

In ipsis principiis] Principia locus in castris ubi aquila et insignia. *Savilius.*

Proconsulatu, Galliam Narbonensem severe integreque rexit] Mur. *proconsul Galliæ.* Non mutem vulgatum, etsi neque hoc spreverim. *Acidal.*

Cap. 49. *Dispensator Argius, &c.*] * *Argentarii* dicuntur. Meminit Plinius III. 11. Aitque Justinianus in tractatu Pandectarum de statuliberis, dispensatorem servum dignum libertate, si diligenter tractaverit dominicas rationes. *Lupanus.*

E prioribus servis] Faërnus recte ex V. C. restituebat, *e primoribus servis.* Ursinus. Savilius corrigit, *e primoribus.* Pichena. Ingeniose quidem, qui substitutum eunt, *primoribus*, sed quod pace eorum liceat, retinuerim hactenus vulgatum: vocat enim, *servos priores*, quibus dominus Galba, fuerat ante imperium, adhuc privatus. *Gruterus.*

Humili sepultura] Τὸ δὲ σῶμα τοῦ Γάλβα Πρίσκος Ἑλβίδιος ἀνείλετο, τοῦ Ὄθωνος ἐπιτρέψαντος, ἔθαψε δὲ νυκτὸς Ἀργεῖος ἀπελεύθερος· h. e. *Galbæ cadaver sustulit Helvidius Priscus, et terræ mandavit noctu libertus ejus Argius, mandante Othone.* Plutarch. *Savill.*

Tribus et septuaginta annis] Sic interpunge: *Hunc exitum habuit Ser. Galba, tribus et septuag. annis, quinque, &c.* Acidalius.

Pecuniæ alienæ non appetens] Contrarium dixit Sallustius in Catil. 'alieni appetens, sui profusus:' et Plin. Epist. VIII. 6. 'homo est alieni abstinentissimus, sui diligens.' Hunc Taciti locum imitatus est Sidon. Apollinaris Epist. III. 5. 'Vir alieni non appetens, sui parcus.' *Pichena.*

Usque ad culpam ignarus. Sed claritas natalium et metus temporum obtinuit] Pro verbo *obtinuit*, nos posuimus dativum *obtentui*, subauditur autem, *fuit.* Habet hoc vocabulum et aliis in locis in usu. Lib. XII. 'Cupido auri immensa obtentum habebat, quasi subsidium regno pararetur.' Hist. lib. II. 'Deletæque omnes copiæ forent, ni victorem exercitum attinuisset obscurum noctis, obtentui fugientibus.' *Rhenanus.* Sensus vult, *ignavus:* et sequentia illa confirmant. Ubi miror judicium Lipsii, quod veterem scripturam, *obtinuit*, veriorem censet, quam Rhenani emendationem, *obtentui.* At Rhenanus, si quid unquam bene in Tacito, hoc certe optime correxit, et phrasin hanc Taciti quisquis agnoscit, aliter non judicabit. *Acidalius.*

Metus temporum obtentui] A Rhenano est. Lib. scripti, *obtinuit:* quod verius hic puto. *Lips.*

Proconsul Africam] Ut supra alias, ita hic in Flor. legitur, *proconsule*, neque aliter per totum librum. *Pichena.*

Cap. 50. *Velut ad perdendum imperium*] Ita libri flagitant, ita sententia. Beatus tamen, Nos, inquit, *ad partiendum*, emendavimus. *Lips.*

Velut ad perdendum imperium] Emendavimus, *ad partiendum imp.* Rhenanus.

Suis civibus urbem] Præfero quod in scriptis, *suis exercitibus.* Lips.

Captam totiens suis exercitibus urbem] Codex regis Corvini habet, *captam quotiens.* Nos indidem pro *exercitibus*, scripsimus, *civibus.* Rhenanus. Etiam Flor. ac Ven. consentiunt in voce *exercitibus*, ut de aliis libris testatur Lipsius. Illam ergo restitui, ac vocem, *civibus*, delevi, suppositam a Rhenano: cui utinam facultas fuisset conferendi potius hunc nostrum, quam suum Budensem, ex quo ille in Tac. multa depravavit. *Pichena.*

Solusque omnium] Post eum et filius

Titus sic mutatus. Sueton. Tit. 6. 'Titus amor ac deliciæ generis humani: tantum illi ad promerendam omnium voluntatem vel ingenii, vel artis, vel fortunæ superfuit,' &c. *Savill.*

Cap. 51. *Cæso, &c.*] Exercitus 'ex re ipsa atque opere exercitii nomen accepit.' Veget. II. 1. Et sic Tac. ex proprietate locutus videtur, nomine ad *exercitatos* tantum milites restricto, rudes illos Vindicis neque bellis assuetos appellans *Copias;* cum utrique tamen generi significando ea vox adhiberi soleat Hist. I. 'Ægyptum copiasque quibus coërceretur,' cum duas legiones ibi relictas designaret. Præter hunc usum, apud Tac. quoque vox *Copiæ* significat etiam ad victum pertinentia. Hist. III. 'ut specie parandarum copiarum civili præda miles imbueretur.' Et, 'Lixas, calonesque Bebriacum mittit, copias cæteraque usui allaturos.' Et cap. 6. 'tuto copiarum aggestu.' Et Hist. IV. 35. Et hoc lib. 'privatis et promiscuis copiis juvere' militem. *Lipsius.*

Expeditionem et aciem] Non temere mutem, et elicio sententiam etiam ex hac scriptura. Tamen haud paullo clarior Antithesis videatur si legas, *expeditionem quam otium.* Lipsius.

Expeditionem et aciem, præmia quam stipendia malebat] Ut captarum urbium spolia aut provinciarum, donativa, aliudve liberalitatis extra ordinem genus. *Savillius.* Non mutat Lips. pro sua modestia, sed omnino mutandum, ut conjecit, *expeditionem, quam otium.* In sequentib. deleta copula, velut novam comprehensionem Muretus orditur: malebat: *Diu infructuosam et asperam.* Id non adeo necesse. Quid si *præmia* capias *prædam?* quod exemplis tamen firmandum. *Acidalius.* Ille prompti et amœni ingenii Dominicus Baudius ad oram codicis sui, quem videre mihi contigit in incomparabilis Heinsii ditissima Bibliotheca, notat nobilissimum Rutgersium legere: *prædas quam stipendia malebat:* idque omnino probat. At si attendas ad ea, quæ proxime antecedunt: *Cæso cum omnibus copiis Julio, &c.* non dubitabis, quin legendum sit, *prædam quam stipendia malebat.* Nam, ut jam dixit, erat ferox præda exercitus, ac ideo ejus nunc quoque avidus. Reddi enim quisque ac denuo offerri sibi cupit, per quæ jam ante profecit. *Boxhornius.* Quasi *præmia* non sint interdum idem quod prædæ. Diximus ad Livii epitomen 89. *Gronov.*

Ingenio loci cælique] Hist. II. 'Germanica hiberna cælo ac laboribus dura.' *Savillius.*

Ad usum et ad decus] Id est, arma, equi, iis suppetebant, non ad necessitatem modo sed et ornatum. Tale est quod iisdem infra tribuit, 'baltheos et faleras insigniaque armorum argento decora.' Tamen libri quidam *dedecus:* ex quibus alii scribendum, *ad abusum et ad dedecus*, censuerunt; ut mea mens est, procul a Taciti mente, et 'Quantum Hypanis Veneto dissidet Eridano.' *Lipsius.*

Equi ad usum et ad decus supererant] In codice Regis Corvini legitur, *ad dedecus.* Itaque suspicor scribendum *ad abusum*, nisi quis malit, *abusui.* Id exposcit sensus. Paratis utrinque corruptoribus, et perfidia impunita, viri, arma, equi, ad abusum, et ad dedecus supererant. *Rhenanus.* Scriptum oportuit, *ad abusum et ad dedecus supererant*, uti fere in Corviniano exemplari est, Beatoque placet, et filum orationis arguit. *Vertranius.*

Ante bellum] Adversus Vindicem. *Savillius.*

Centurias tantum suas turmasque noverant] Budense volumen non habet *turmas*, sed tantum, *suasque.* Forte legendum: *Sed ante bellum centurias tantum suas quisque noverant.* Aut distingue; *centurias tantum, suasque noverant.* Et expone, centurias tantum

noverant, sed suas. *Rhenanus.* Sic distingue; *turmasque noverant exercitus: finibus provinciarum, &c.* Acidal.

Hoc enim nomen] Ita solita plebs, mutare per fastidium et innovare hæc contumeliæ nomina. At Dionysio Gothofredo Jc. legendum videbatur, *fatis dato Vindice.* Lips.

Super arrogantiam et avaritiam] Idem error hic, de quo c. 46. dixit. Nam cum in Florent. scriptum esset, *S' avaritiam*, interpretatum fuit, *secundum avaritiam.* Notavi etiam ad lib. XII. 9. *Pichena.* Retinemus cum libris, *secundum avaritiam.* Nam quæ in Florentino Ms. nota est, æque *secundum* valere possit, quam *super:* præsertim cum optimum habeat sensum: præcipuas causas fuisse arrogantiam et avaritiam; sed accessisse contumaciam quoque Gallorum: ea significatio in his Ciceronis de Off. II. 3. 'Proxime et secundum Deos, homines hominibus maxime utiles esse possunt.' *Freinsh.*

Qui remissam sibi a Galba] Dixit Ann. XI. Galliæ Comatæ liberos et bene meritos populos fœdera et civitatem assecutos: nullum igitur ab illis stipendium exactum. Proinde accipiendum est de cæteris, qui stipendia singulis annis penderent, quique censione res suas profiterentur, ubi libri hujus initio legimus, 'Galliæ super memoriam Vindicis obligatæ recenti dono Romanæ civitatis, et in posterum tributi levamento,' id est, remissa Gallis stipendiariis quarta pars tributorum, qua se a Galba publice donatos, in contumeliam exercitus jactabant. *Vertranius.*

Publice] Faërnus ex V. C. restituebat, *Et publice civitate Romana donatos:* cum in vulgatis tantum sit, *publica donatos.* Ursinus.

Cap. 52. *In quibus sordem et avaritiam mutaverat*] Alias, *notaverat.* Ferrettus. Usitatius erat, *sordes.* Nec sane unquam aliter, vel alii, vel ipse Tacitus alibi. *Acidalius.*

Assignandisve suæ militiæ ordinibus] Pronomen *suæ* per repetitionem ultimæ syllabæ ejus dictionis quæ proxime præcedit, hic natum, erasimus. *Rhenanus.*

Et Vitellius apud severus humilis] Forte, *Et ut Vitellius apud severos humilis; ita comitatem bonitatemque faventes vocabant.* Rhenanus. Danesius ex V. C. statim addebat: *simul aviditate imperandi, quod sine modo, sine judicio donaret sua, &c.* Ursinus. Muretus particulam *ita* delet: ego etiam inserendam aliam puto, huic respondentem. Certo enim sic Tacitus scripsit: *Et Vitellius ut apud severos humilis, ita comitatem, bonitatemque, &c.* Acidalius. Hoc itidem factum fuit in seditionib. Græcorum: Thucyd. lib. III. Καὶ τὴν εἰωθυῖαν ἀξίωσιν τῶν ὀνομάτων ἐς τὰ ἔργα ἀντήλλαξαν τῇ δικαιώσει. Τόλμα μὲν γὰρ ἀλόγιστος, ἀνδρία φιλέταιρος ἐνομίσθη, μέλλησις δὲ προμηθὴς, δειλία εὐπρεπής· i. *Et solitam nominum significationem pro libidine mutaverant: audacia enim inconsiderata fortitudo amicorum dicebatur, cunctatio vero pavida timiditas specioso prætextu.* Eodem fere Romanus Thucydidea, Sallust. Catil. 'Jampridem equidem nos vera rerum vocabula amisimus; quia bona aliena largiri liberalitas, malarum rerum audacia fortitudo vocatur.' *Salinerius.* Quid? hoc ne faventium comitatem appellare nomine humilitatis quæ Latine loquentibus (Christiani enim significationem mutarunt) nihil boni notat. Imo contra, ut ait, vitia pro virtutibus interpretabantur, ut apud Horatium: lib. I. Sat. 3. 'Parcius hic vivit? frugi dicatur; ineptus Et jactantior hic paullo est? concinnus amicis Postulat ut videatur,' &c.

Quare pro *ita* lege *id.* Quod erat humilitas, id comitatem blandientes appellabant. *Grotius.* Forte legendum: *Vitellius ut apud severos humilis, ita, &c.* Severi, inquit, rerum æstimatores, Vitellii morem contemptissimo

cuique adulandi, accipiebant pro humilis et abjecti animi nota; sed faventes id comitatem interpretabantur bonitatemque. Supra etiam diversa judicia protulit de iisdem moribus, ut Hist. I. 14. 'Æstimatione recta severus, deterius interpretantibus tristior habebatur.' *Freinsh.* 'Largiretur aliena.' Neque enim *bonitatis* vocabulum etiam pertinet ad humilitatem excusandam, ut viri docti accepisse videntur. Nempe *bonitas* est ei liberalitas vel munificentia: quemadmodum alibi *malitiam* dicit pro avaritia, ut Ann. XIII. 31. et XV. 21. Plutarchus pro utroque dicit χρηστότητα καὶ μεγαλοφροσύνην. *Gronovius.*

Sicut modesti quietique, ita mali et strenui] Depravate omnino: lego: *Sicut immodesti quietique.* Immodesti quietis opponuntur, sicut mali strenuis. *Colerus.*

Sed profusa cupidine, et insigni] Castigavimus, *Et profusa cupidine, insigni temeritate legati legionum.* Rhenanus. Muret. *Sed:* non valde necesse: tamen forte rectius. *Acidal.* Ex Flor. ac Ven. *Sed profusa cupidine, et insigni, &c.* Vulgo, *Et profusa cupidine et insigni tem.* Pichena.

Alienus Cæcina] Mihi, imo libris debetur verum hoc Cæcinæ nomen. Nam illi constanter *Alienum* scribunt. Etiam in Dionis Epitoma semper, Ἀλιηνός. Romanum vero id nomen: et nummi exstant, C. CAESAR. IMP. COS. ITER. ALIENVS. PROCOS. Nominat et quemdam Alienum Cicero Divinatione in Verrem. Vulgatis tamen Taciti libris hic A. Cæcina dicitur: et Fastis, quos eruditi viri concinnarunt. *A. Licinius.* Unde eruerint, miror. *Lipsius.*

A. Cæcina] Non putamus pro A. recte emendatum esse *Allienus*, nam *Cæcina* non cognomen, sed nomen familiæ fuisse, constat ex alio Cæcina, qui *C. CÆCINA LARGVS* dicitur in inscriptione fratrum Arualium, et alio item, qui in basi statuæ Vespasiani Imperat. dicitur *C. CÆCINA PÆTVS.* Hic autem ipse A. Cæcina habetur apud me in antiquo lapide, ita plane inscriptus, *A. CÆCINA.* Nomina vero familiarum apud Romanos omnibus literis scribebantur, cum prænomina unicis tantum, vel duabus, aut ad summum tribus litteris notarentur. *Ursinus.*

Detectam a se Verginii cunctationem] Scripsimus, *detecta a se Virg. cunctatione.* Rhenan.

Imperatoriam dignationem et auferre] Faërnus omissa copula, *et*, legebat: *imponere jam pridem Imp. dignationem, auferre.* Ursinus. Restitui ex Flor. illud, *et, Et imponere, &c.* quod cum altero sequenti conjunctum, vim orationi addit. Quod autem sequitur, *et auferre privati securitatem:* similis est sententia Muciani ad Vespasianum, lib. seq. 'Confugiendum est ad imperium.' Magni enim viri, suspecti semper imperantibus: et ideo vita eorum in discrimine versatur: ut passim ex Tacito. *Pichena.*

Ut concupisceret magis quam ut speraret] Expunxi particulam, *ut.* Rhenanus. Adjeci postremum, *ut*, ex Flor. ac Ven. etsi non necessarium. *Pichena.*

CAP. 53. *Superiore Germania*] Ammianus scribit ita divisas Galliæ Germaniæque provincias. Prima Germania Moguntiaco Argentoratoque nobilis: secunda Germania, in qua Agrippina et Tungri. Prima Belgica Mediomatrices et Treviros habens: tum secunda Remos, Sequanos, Ambianos complexa. Hinc Lugdunensis prima, Senones, Bituriges, Lugdunum, Augustodunum: secunda Rothomagum, Mediolanum, Tricastinos Alpes continebat. Eodem modo et Aquitaniæ fines distincti. *Alciatus.*

Cito sermone, erecto incessu, studia militum allexerat] Credam potius, *scito sermone:* hic enim prorsus valeat studiis alliciendis, quam *citus.* Acidal.

Flor. *inlexerat*. Vulgo, *allexerat*. Pichena.

Mox compertum] Non item male, *comperto*. Lipsius.

Paganos] *Pagani* hic non accipiuntur pro villas habitantibus, ut vulgo creditur; sed pro non militantibus, licet in urbe habitarent. Qui enim non militabat, paganus dicebatur. Hist. II. 'Ut pars classicorum mixtis paganis in colles mari propinquos exurgeret.' Et paulo post: 'Apta ad jaciendum paganorum manus,' &c. *Lupanus*.

In Verginium favor] Τῆς ἐπιθυμίας σφῶν ἁμαρτόντες ἐπὶ τοῦ Οὐεργινίου, ἐζήτουν αὐτὴν ἐφ' ἑτέρου τινὸς ἀποπληρῶσαι. Xiphil. hoc est, *Cum sua in Virginium spe excidissent, alio eam transtulerunt*. Savilius.

Cuicumque alii profuturus] Codex Budensis, *cujusque alii*, *&c.* Rhenan.

Cap. 54. *Dextras hospitii insigne*] Fidei etiam et pacis. Cæsaris locus est, quem correctione libens huc traxerim, l. VII. De bello Gall. 'Ædui visi ab latere nostris aperto: ii similitudine armorum vehementer nostros perterruerunt: ac tametsi dextris humeris exertis animadvertebantur; quod insigne pacatis esse consueverat; tamen idipsum sui fallendi caussa milites ab hostibus factum existimabant.' De humeris, et quomodo exeri ii potuerint, nec capio, nec legi. Glossema subolet, et insitio non proba: legamque, *dextris exertis;* voce *humerorum* ejecta, nisi si ea aliter conformanda. Dextras quidem attolli, etiam nunc pacis ac socii adventus signum habetur. *Lipsius*.

Add. In Cæsaris loco libenter nunc legerim, *dextris nudis exertis*. Livius suadet lib. XXVIII. qui scribit oppidanos quosdam deditionem et amicitiam significantes, egressos: 'dextras nudas ostentantes.' Lacedæmonii etiam apud Thucydidem lib. IV. circumventi ab Atheniensibus, τὰς χεῖρας ἀνέσεισαν, *manus quatiebant*, signum pacis et deditionis. In Frontino quidem lego, humeros etiam exeri a militibus, sed longe alio sensu: l. II. Strateg. c. 1. 'Cum Sertorianos milites animadvertisset magno impetu instinctos, deposcentes pugnam, humerosque exercentes (lego, *exerentes*) et lanceas vibrantes.' Itaque hoc magis in Cæsariana correctione nostra firmamur. *Idem*.

Pronis militum auribus accipiebantur] Vulgo, *militum animis*. Sed rectius ex Flor. *auribus*, propter verba sequentia, *accendebant animos*. Pichena.

Ac nisi ipsi consulerent] Scripsimus, *ac ni sibi consulerent*. Rhenan.

Per tenebras et inscitiam cæterorum occiderentur] In cod. Budensi, *et inscientia*. Legerim, *per tenebras et inscitia cæt. &c.* Idem.

Cap. 55. *Inferioris inde Germaniæ legiones*] Nos, *Inferioris tamen Germ. leg.* Idem.

Insita mortalibus natura propere] Melius, *insito*. Vidi qui sequentia perverteret, *non tam propere*. Vere perverteret. Nam Taciti gnome, arcanæ, ut solet, veritatis est: et plebs ita facta, ut rebus arduis nemo facile ducem se præbeat, comitem quivis. Facit huc illud Hist. III. &c. * *Lips.*

Duo et vicesima] Covarruviæ scriptus codex, ita passim. Probamus. Sæpe erratum etiam infra. Recte tamen integreque scriptum lib. III. 'sextadecimanos duoetvicesimanosque lævum cornu complesse.' Nos alibi in textu reposuimus. *Idem*.

Dirumpunt imagines] An verius *diruunt?* an *deripiunt?* ut supra, 'dereptam Galbæ imaginem solo affixit.' Et de hac ipsa re paulo post: 'Projectis Galbæ imaginibus.' Lib. III. 'Vitellii imagines direptæ.' *Acidal.* Forte melius, *deripiunt*. Supra I. 41. 'Dereptam Galbæ imaginem solo affixit.' *Freinshem.*

Contanter. Mox consensu, ac] Melius distingui. *Contanter, mox consensu. Ac ne r.* Lipsius.

Mox consensu] Sane quod prima facie videantur digna distinctione, hæc rite distincta sunt, *Quarta legio promptius, duodevicesima cunctanter. Mox consensu, ac ne reverentiam.* Nec aliquid Eruditiss. viro debent, corrigenti. Non eadem alacritate legio, &c. * *Savilius.*

Cap. 56. *Non cohortari bonos ausus, sed segnis, pavidus, et socordia innocens*] An Hordeonius ergo, tot indignis legato Consulari vitiis opertus, innocens judicio Taciti, rigidissimi ubique scriptoris, dicam, an censoris? Hactenus innocentem agnoverim, dum dicit Tacitus, *non ausus.* Malum enim ubi majus remedio est, non peccat, cum deficit, cujus alias fuisset mederi. Quamquam fortean ne hoc quidem nomine excusandus veniat Hordeonius. Quid si enim ausus non fuerit, cum debuerit potueritque audere? Jam vero cum addat fuisse *segnem, pavidum, socordem,* quis non judicet fuisse eum *inter nocentes?* Atque ea de causa hic lege. Haud sum nescius, 'segnem innocentiam' tribui Annal. xiv. Fenio Rufo. Sed id idem eo loco significat, quod alibi *silentium.* Ut in Agric. 'Idem præturæ silentium.' Et hæc segnities plane fuit innoxia: qualem hanc Hordeonii nec esse, nec hic describi, quivis videt. *Inter* autem hic positum, qua forma alibi *ante.* Annal. i. 'Cn. Lentulus ante alios ætate et gloria belli.' Hist. iv. 'Classicus nobilitate opibusque ante alios.' Et similia passim. *Boxhornius.* Si quid mutandum, vellem *socordia nocens.* Gronov.

Impetu militum abrepti] Codex scriptus habet, *obtecti.* Rhenan.

Cap. 57. *In coloniam*] Præpositionem, *in*, ex Flor. reposui, quæ a vulgatis aberat. *Pichena.*

Imperatorem Vitellium salutavit] Suet. Vit. 8. nonnihil varians: 'vespere a militib. e cubiculo raptus, ita ut erat in veste domestica, Imperator est consalutatus.' Plutarch. meridiem fuisse dicit. *Savilius.*

Secutæ ingenti certamine] Hispanus liber, *ingenti agmine.* Lipsius.

Ut quisque corpore, opibus, ingenio validus] Alienam et ineptam hic vocem Lips. censuit, *ingenio:* etiam ego, nec tamen scio, an satis apte mutem, *Ut quisque corpore ingens, opibus validus.* Sic de Cæcina sup. 'Corpore ingens, animi immodicus.' *Acidal.*

Quibus præsentia ex affluenti] Muret. mutat, *quibus ex præsenti affluentia.* Inscite, *ex affluenti,* id est, affluenter, abunde. Ut sæpe alias dicit, *ex facili,* facile; eadem forma. *Acidal.*

Instinctu et impetu et avaritia] *Instinctu* legatorum nempe tribunorumque et centurionum: *impetu*, proprio: *avaritia*, quod crederent se, quæ darent, cum ingenti lucro recepturos. Vide similem locum infra Hist. ii. 84. quem ideo inter parallela adnotavi. *Freinshem.*

Pari simulatione vinculorum frustratur] Manifestum mendum: quo enim illud, *pari*, referetur? Tu vel meo periculo lege, *partim.* Sævitiæ militum, inquit, sæpe indulget, et ad pœnam iis plerosque largitur: quosdam simulatione vinclorum subtrahit. Prisca lectio suffragatur huic correctioni, quæ præfert, *Parum:* ex quo, *pari*, emendasse fatetur Rhenanus. *Partim* autem, solitarium sæpe poni nec geminari semper, notius est quam ut ostendam. *Lipsius.*

Parum simulatione vinculorum frustratur] Emendavimus, *Pari sim. &c.* Rhenan. Faërnus emendabat, *partim simulatione:* et ita postulat sententia. *Ursin.* Indubia mihi hæc Lipsii emendatio, *partim.* Male vulgo, *pari.* Pichena. Otho ficta vinctione Celsum iræ militum subduxit. Tac. 'Ita simulatione iræ vinciri jussum, et majores pœnas daturum affirmans præsenti exitio subtraxit.' Quid Vitellius? octo erant, quorum pœnas milites postulabant. Pompeius, Burdo, Civilis, Crispinus, Nonius, Dona-

tius, Romilius, Calpurnius: ex quibus Burdonem duntaxat eximit prætextu vinculorum, Civilem metu Batavorum missum fecit, cæteros vere morte affecit. Hinc dictum *sæpius approbat* et *parum frustratur*. Cum haud ægre potuisset sex reliquos eripere per simulationem: 'Et apud sævientes occidere palam, ignoscere non nisi fallendo licebat.' *Saliner.*

Stratis jam militum odiis] Suspicor, *Frustratis jam militum animis.* Rhenan. Lectionem hanc *satiatis jam mil. odiis* ex conjectura mea Tacito restituimus: erat ante, *stratis, &c.* nullo bono sensu, et manifestis veræ scriptionis vestigiis. *Freinsh.* Nos vero restituimus in locum suum vetus *stratis*, quo nihil elegantius, idque juvimus exemplis Observ. III. 22. *Gron.*

Punienti vilior] Fortassis enim in suum id caput recidisset. *Savil.*

Cap. 59. *Julius Civilis*] * 'Injectæ Civili catenæ,' &c. Observandum ibi Claudium Civilem, hic Julium appellari. Lapsus alterutro loco auctor, vel culpa in consuetam librariorum negligentiam rejicienda est. *Savillius.*

Donatum, Romulium] In codice scripto, *Donatium, Romilium.* Rhen.

Damnatos fidei crimine] Crimen fidei erat, quia fidem Galbæ servaverant, et proditores esse noluerant. *Pichena. Damnatos fidei, crimine gravissimo,* sic distinxi: quomodo acutiorem multo sensum exhibent, quam si cum aliis retineas: *damnatos fidei crimine, gravissimo, &c.* Freinshem. Vocat hic *fidei crimen,* sicut Lucanus sub initium Pharsal. I. 'jus datum sceleri.' Ubi enim bella civilia et iniqua tempora sunt, scelera virtutum, virtutes criminum nomine induuntur. *Boxhorn.*

Cap. 60. *Conviciis proturbantibus*] Priscæ editiones, *proturbatus:* quas sequor. *Lipsius.*

Militum convitiis proturbatus] Emendavi, *proturbantibus.* Vett. libb. et inter eos Floren. hanc lectionem asseruut, *proturbatus,* et Lipsio probatur. Dispunximus ergo Rhenani emendationem. *Pichena.*

Cap. 61. *Quotidianis Alpibus*] Easdem Alpes infra eodem lib. *Cottias* appellat; et l. XIV. *Cottianas.* Pich.

Digredi jussus] Codex manuscriptus pro *digredi* plerunque habet *degredi.* Id locum habet, ubi descensus ex alto significatur. *Rhenan.*

Cum aquila quintæ legionis] Vatic. habet, *aquilex quintæ:* e quo legendum esse, *aquila xquintæ,* aut si magis placet, *quintædecimæ,* ego censebam. *Lipsius.*

Cum aquila quintæ legionis] Lipsii lectionem repellit Mercerus, quia non dixisset Tacitus *decimæ quintæ,* sed, *quintæ decimæ.* Ego tantum moneo, Florentinum cum vulgatis congruere. *Pichena.*

Quadraginta millia] Hic numerus longe excedit cujuscunque tandem ætatis legionem, collectus ex aliis in ista provincia legionibus imminutis, relicta et aquila et nomine; atque ex Germanicis auxiliis, ut ex verbis Taciti apparet. *Savil.*

Legio una, prima et vicesima] Distinctione locum juvi. Nec tamen nunc abnuo, quin glossematium hic sit, scribendumque, *unaetvicesima.* Lipsius.

Legio una et vicesima] Judicium doctiss. Virorum sequuti, glossematium ejecimus, nam fuerat, *Legio una prima et vicesima.* Freinshem.

Cap. 62. *Ubi facto magis, &c.*] Non parum civile interest aliis bellis. Sallust. Catil. 'Sed diu magnum inter mortales certamen fuit, vine corporis, an virtute animi res militaris magis procederet: nam et, priusquam incipias, consulto, et, ubi consulueris, mature facto opus est.' *Saliner.*

Inerti luxu] * Vitelliani cibi dicantur. Vide Tacitum Histor. II. 31. et 62. Itaque Livius l. IX. belli Macedonici ait, post Asiam devictam lux-

um epularum invectum, et cocum, vilissimum antiquis mancipium, in pretio haberi cœpisse. Hinc apud JCtos dicitur, venditorem, qui optimum cocum dixerit, optimum in eo artificium præstare debere, in tractatu De Ædilitio edicto. *Lupanus.*

Medio diei temulentus] Idem de Nerone dixit initio l. XIV. 'medio diei, cum id temporis Nero per vinum et epulas incalesceret.' Vide ibi Lipsium, et multa ab eo disce ad hunc morem. *Pichena.*

Nomen Germanici Vitellio statim additum] Correxi, *Nomine Germ. Vit. statim addito.* Rhenan. * semper Augustus.' Quo autem jure Vitellius arrogarit sibi Germanici cognomen, toto imperii tempore nunquam cum hoste congressus, non disputo. *Savil.*

Lætum augurium] Plerique ex Latinis Historicis (iis enim et quotquot ex eorum schola prodierunt illud peculiare) non bene se putant officio functos, me judice, nisi insigniores in Rep. mutationes illustrent per *portenta, omina, &c.* inducentia rerum fatales revolutiones; cum tamen pars longe maxima esset conficta et adornata in pompam serviret terrendo et in stuporem rapiendo lectori, πρὸς τὴν ἔκπληξιν τῶν ἀκροατῶν. Alia sæpius evenire sólita tum demum solebant observare, si memorandi qui casus consequerentur. Lib. II. Othone mortuo, alia extat fabula ad similem pæne modum conficta, nisi quod paulo deterior sit, cum præfatione ut proniori fide admittatur. Quod ad aquilam nostram, fuerit fortasse potius vel manifestus impostor, aut penitus ignarus futuri, quam ut præbere potuerit *omen haud dubium* duraturæ ad momentum felicitatis. *Savil.*

In bellum agebat] Corrupte vulgo, *in bellum cogebat.* Falso: jam enim coactus erat exercitus, et proficiscebatur: ideo ex Flor. correxi, *agebat.* Pichena.

Aquila levi meatu, prout agmen incederet] Lego, *leni.* Sueton. *sensim antecessit*, inquit. *Acidalius.* Sic magis proprium. Vulgo, *levi.* Pichena.

CAP. 63. *Dinodurium*] Castigavi, *Divoduri.* Rhenan.

Raptis repente armis] Flor. habet, *raptisve*, forte, *raptisque.* Pichena. Non hic locus est copulativæ: sed si non omnino incassum sunt inculcatæ literæ, significant, *raptis derepente.* Gronov.

Non ob prædam aut spoliandi cupidinem, sed furore] Rectum quis negat? *cupidinem.* Tacitus tamen scripsit, *cupidine.* Acidal.

Quæque alia placamenta hostilis iræ] Locum obscurum et corruptum clamat Lipsius, neque se vel illustrare vel emendare. Est verum utrumque, sed non usque adeo. Et facile restituere, *quæque alia placamenta hostilis iræ, non quidem in bello, sed pro pace tentabantur:* junctim enim hæc legenda et intelligenda. Muretus *tendebat* notaverat, quod non satisfacit. *Acidal.* * vastaturus esset. Supplices itaque procedunt obviam Vitellianis, non eo quod adversus eos bellaverint, sed quo paci cautum vellent, qua tunc fruebantur, quamque bello civili infirmam esse non ignorabant. At quænam illa sunt, quæ ab iis *tendebantur?* dicat noster: 'Cum haud ignari discriminis sui Viennenses velamenta et infulas præferentes.' Eurip. Supplic. ἱκεσίοις δὲ σὺν κλάδοις φρουροῦσί μ' ὡς δέδορκας ἐν κύκλῳ. Scholiastes Aristophanis: ἱκετηρία ἐστὶ κλάδος ἐλαίας ἐρίῳ πεπλεγμένος: i. *Iκετηρία est ramus oleæ lana circumplexus.* Livius, &c. * *Saliner.* Locus aliis obscurus, imo corruptus; quem non emendant, non illustrant, mihi integer est et clarus. Dicit enim, magistratus ac sacerdotes civitatum, velatis manibus ramos oleæ prætendisse, humi interim cum flebili vociferatione procumbentibus uxoribus ac liberis: et hoc (inquit) factum, non ut bellum redi-

merent, quod nullum erat; sed ut retinerent pacem. Est convicium publicum in militarem disciplinam, nihil minus quam disciplinam. 'Placamenta hostilis iræ,' quænam prætenderint, describit noster cap. 66. *Gruterus.*

Non quidem in bello] Locus obscurus, sed illustro (si tamen sincerus): Erant preces et supplicia, ut in bello: neque bellum erat, sed tamen timebant hostilia, et pacem sic orabant. *Lipsius.*

Cap. 64. *Formidine permotus*] Sic legitur in cod. Manuscripto. *Rhenan.*

Jurgio primum] Sic restitui locum: cum ante male legeretur, distingueretur que: *Jurgia primum, mox rixa inter Batavos et legionarios. Dum his aut, &c.* Addet infra Hist. II. 27. de ipsis Batavis, ubi nota verba; 'corrupta jurgiis et rixis disciplina.' *Freinshem.*

Cohortes octodecim Lugduni] At tot cohortes mihi relinqui non placet. Cur enim, cum undique miles conquiratur, et eo ad aciem opus; in uno eoque amico opido, impositæ tot cohortes? Sed ait etiam vetera et solita tot cohortibus hiberna fuisse: quod falsum. Unica enim dumtaxat jam olim Lugduni cohors: e Taciti Annal. III. 'Andegavos Acilius Aviola, excita cohorte, quæ Lugduni præsidium agitabat, coërcuit.' Manuscriptos igitur meos audio, et hic *cohortem decimamoctavam* repono. Vox etiam, *Lugduni*, supervacua videtur, et velut interpretamentum inserta. *Lipsius.*

Cohortes XVIII. *Lugduni, solitis ibi hibernis, &c.*] Rectissime Lipsius *cohortem decimam octavam*; et ejicienda omnino vox *Lugduni*, ut eidem visum. De cetero et pro *ibi*, *sibi* scribendum ex mea vel Mureti conjectura. *Acid.* Corrupte vulgo. Rectius Florentinus: *Cohortem XVIIIam.* ut de aliis manuscriptis testatur Lipsius. Correxi etiam ex eodem libro, *sibi*, pro, *ibi*. Pichena. Tendebat Lugduni legio Italica, et ala Taurina. Vide c. 70. Verum doctiss. vir potius ducit: *cohortem decimam octavam*. Et *ibi tendentibus* abjecto *Lugduni*: quod una tantum cohors præsidium Lugduni agitaret. Ann. l. III. 'quorum Andecanos Acilius Aviola legatus excita cohorte, quæ Lugduni præsidium agitabat, coërcuit.' Quodque e re non fuisset tot cohortes relinquere in socia civitate, maxime dum anxie milites undique contrahuntur. Prioribus obviam sic iri potest. Sub Tiberio minus suspecta fuere Gallorum ingenia, quæ post motum Vindicis Romanos usque sollicitabant. Posterioribus hæc satis erunt: abducitur legionis robur, et ala Taurina, relinquuntur *inania belli*, nempe cohortes auxiliorum. Hist. lib. II. 'reddita civitatibus Gallorum auxilia, ingens numerus, et prima statim defectione inter inania belli assumtus.' *Saliner.*

Cap. 65. *Veterem inter Lugdunenses Viennensesque discordiam*] Cujus origo hinc repetenda. Primi Lugduni incolæ, Vienna expulsi, jure oderant, quos iniquissime sua per vim occupasse norant. *Savil.*

Crebrius infestiusque] *Municipalem æmulationem bellis civilibus miscentes:* ut scribit Tac. Hist. III. de Capua et Puteolis. *Idem.*

Et Galba redditus] Ita Danesius legebat. In vulgatis est, *reditus.* Ursinus.

Legiones in præsidium Galbæ referendo] Nihil deperiret sententiæ, quamvis sua sede extruderetur in malam rem, vox ultima *referenda:* meo certe animo, lepidius subintelligitur quam exprimitur. *Gruter.*

Cuncta illic externa] Senatus cum accepisset Silanum Antonii rebus favere, Lepidum et L. Plancum veritus, ne hi se quoque Antonianis adjungerent, misit ad eos, qui dicerent, nihil jam eorum opera remp. opus ha-

bere. Ac ne quid suspicarentur mali, facinusque aliquod patrarent, jussi sunt a senatu urbem iis Ergosiavorum condere, qui quondam Vienna, provinciæ Narbonensis oppido, ab Allobrogibus expulsi, ad confluentes Rhodani Ararisque fluminum consederant. Itaque illi subsistentes, Lugdunum (antea *Lugudunum* dictum) ædificaverunt. Auctor Dio Cassius lib. XLVI. Quæ si vera sunt, perperam se Lugdunenses jactitant, *Coloniam Romanam, et partem exercitus*. Sed qui libenter antiquitatem tueor, Dionis et Cornelii ita scriptum accipio, ut Vienna pulsis Ergosiavis, veterani cives Romani immixti fuerint a L. Munatio Planco: neque enim novum est dicere Romanam deductam coloniam, ubi non omnes coloni cives Romani fuissent. Inde vero expulsi patrio solo Lugdunenses incolæ, non mirum, si in Allobroges, Vienna potitos, odium hæreditarium exercent. *Vertranius*. Pugnam hanc Taciti et secum et cum aliis non aliter putem conciliandam, quam rhetorica ista ratione: ex invidia hæc a Lugdunensibus contra Viennenses ultra verum aucta, ad odium in militum animis conciliandum. *Acidalius*. Reipsa, non etiam nomine. Itaque non erat, cur heic hærerent Criticorum summi. Serviunt enim suæ causæ Lugdunenses: cuncta producentes, quibus alienetur a Viennensibus miles; oratorio more scil. extenuando verum: utique cum animo quisque censeatur, non titulo, &c. *Gruterus*. Quid ergo, inquit doctiss. interpres? Non etiam Vienna inter Romanas colonias? Equidem haud satis hæc concilio. Ita ille. Utraque colonia Romana, et Lugdunensis, et Viennensis. Non tamen utraque nunc vere Romana, fide, affectu, obsequio in Romanos. Hanc laudem, cum magna Viennensium invidia, hic sibi vindicant soli Lugdunenses. Vides sic optime hæc posse et debere conciliari. *Boxhornius*.

Se coloniam Romanam] Quid ergo? non etiam Vienna inter Romanas colonias? Vero pridem. Vel Claudio Imperatori credamus in Oratione quam pro Gallis habuit: 'Ornatissima ecce valentissimaque colonia Viennensium, quam longo jam tempore Senatores huic Curiæ confert!' Sed et noster statim, de eadem: 'Tum vetustas dignitasque coloniæ valuit.' Equidem haud satis hæc concilio. Nisi si Viennenses prisci, &c. * *Lipsius*.

CAP. 66. *Ut nec toguti quidem et duces*] Vitium frequens nimis. Lege: *ut ne legati quidem ac duces*. Sic et II. 76. et IV. 38. *Gronovius*.

Velamenta et infulas præferentes] * hostes moverentur. Eo enim jure vetustiores utebantur, eratque ex pop. Rom. disciplina, 'nequid, quod usquam sanctum esset, apud eos violaretur,' inquit P. Scipio Livii XXVI. Contrarium autem fuit in re apud hostes religiosa vel sacra: illa enim capi violarique sine religione potuerunt, 'captaque religiosa vel sacra esse desiverunt,' Pomponio ad Q. Mucium, et Paullo ICtis auctoribus. *Vertranius*.

Tricenos singulis militibus sestertios] * *Treceni* HS. sunt nobis, septem Philippici et semis. *Lips*.

Trecenos singulis militibus sestertios] Id est, 46. S. 10. d. ob. et sic 40,000. (in hanc enim multitudinem excreverat exercitus, præter octo cohortes Batavorum, legionem Italicam, et alam Taurinam) 93,750. libras. *Savillius*. Ita Flor. male vulgo, *triceni*. Pichena.

Vetustas dignitasque Coloniæ valuit] Proscriptus passim locus iste, tanquam mutilus: sed non est, vult auctor, flexos quidem fere animos militum habitu illo supplicum, sed tum plene ac bona fide agnovisse quales essent, cum donativum eis obvenisset, omni ratione et adfectu valentius.

Gruterus.

Materia deesset, stupris et adulteriis exorabatur] Ita legebat Faërnus, omissa copula *et*, quæ est ante verbum *stupris*. Ursinus. Melius demseris prius *et*. Muret. habet similiter. *Acidalius.* Additam in vulgatis particulam, *et*, ante vocem, *stupris*, ex antecedenti syllaba ingeminatam sustuli auctoritate Florentini, tanquam supervacuam. *Pichena.*

Cap. 67. *Plus prædæ*] Hinc incipiendum esse caput monui; cum alias hæc verba divellerentur a sequentibus, et initium capitis facerent ista. *Irritaverant turbidum:* non sine damno sententiæ. *Freinsh.*

Helvetii Gallica gens] * repressis Cæsaribus. Hac ætate prima illis peditatus gloria. A Philippo Vic. quod deletis cohortibus dedecus subierant, frequentibus nunc victoriis recuperavere, nisi quod et memorabili prælio sua inter se perfidia in suburbanis Mediol. a Francisco Francorum rege cæsi, superbos titulos deponere rursus coacti sunt. *Alciatus.*

Gens, soli in armis virisque, mox memoria nominis clara] Emendavi distinxique, contra vulgatarum editionum Budensisque voluminis lectionem: *gens, olim armis virisque, mox memoria nominis clara.* Expone, *clara gens memoria nominis*, hoc est, ob memoriam nominis. Meminimus hujus etiam loci libro rerum Germanarum primo. *Rhenanus.*

Festinatio undevicesimæ legionis] Ut supra narravit, Cæcina unicam legionem habuit, eamque XXI. Quis igitur hæreat, quin hic scribendum, *unaetvicesimæ?* Didici postea sic esse in Florentino. *Lipsius.*

Avaritia ac festinatio unaetvicesimæ legionis] Ita clare ac vere Florentinus. Male vulgo, *undevicesimæ*. Pichena.

Rapuerint pecuniam] Ita legebat Faërnus, non *rapuerunt*, ut in vulgatis. *Ursinus.* Scripsi *rapuerant;* ex Flor. ac Ven. Vulgo, *rapuerunt*. Pichena.

Cap. 68. *In Vocecium montem*] * ab ipsis Lotharingis. Meminit Lucanus in Phars. I. 407. 'Quæ Vogesi curvam super ardua ripam Pugnaces pictis cohibebant Lingones armis.' Quam lectionem mutari a Sabellico non ignoro. Si enim vetus lectio vera est, *Vasegus*, sive *Vogesus* flumen potius, quam mons videri poterat. Hoc docti viderint. *Lupanus.*

Cunque direptis omnibus] Flor. *dirutis*. Ven. *diruptis*. Mihi vulgata lectio potior, ut referatur ad prædam. Supra enim dixit: 'Plus prædæ ac sanguinis Cæcina hausit.' *Pichena.*

Aventicum] Hodie Friburgensis est ditionis. Amm. Marcell. suis temporibus desertam civitatem dicit. *Lupanus.*

Cap. 69. *Militis animum mitigavit, ut est*] Sic restitui totum locum, adjutus edit. vett. consensu, quæ fere sic habent: *militis animum mitigavit: ut est mos vulgo mutabilem subitis: et tam pronum in misericordiam: quam immodicum sævitia fuerat:* ex quibus, excepta distinctione nihil muto, nisi ut *immodicus* faciam ex *immodicum:* quoniam manifestum est, omnia ista referenda esse ad vocem *animum:* non ad vocem *vulgo*, ut putaverunt, qui ista sic mutabant; *militis animum mitigavit: ut est mos vulgo, mutabili subitis, et tam prono in misericordiam, quam immodicum sævitia fuerat*. Freinshemius.

Mutabilem subitis et tam pronum in misericordiam] Quia regium exemplar habet, *mutabile*, sum ausus hunc locum sic mutare, *mutabili subitis, et tam prono in misericordiam, &c.* Rhenanus.

Meliora constantius postulando] Forte melius, *molliora*. Sic item Lips. ad marginem. Sed tamen Hist. lib. IV. idem legitur: 'Sic accensum, sed meliora referre jussum dimittit.' *Acidal.*

Cap. 70. *Lætum ex Italia nuntium accipit*] Deest hic in Flor. folium, cujus tamen defectum supplevi, alterius manuscripti ab illo proximi col-

latione. Isque sic legit, *nuntium accepit*. Pichena.

Ob bellum Vindicis revocati] Castigavimus, *remorati*. Rhenanus.

In Alpe Graia ipse] Male huic loco esse jurem apud omnes Censores. Pugnat historia, pugnant libri. De historia, quid certius quam Cæcinam non Graio monte sed Penino in Italiam venisse? Tacitus supra: 'Cæcina propiore transitu Peninis jugis digredi jussus:' et paullo infra: 'Penino subsignanum militem itinere et grave legionum agmen traduxit.' Atqui diversi et dissiti hi transitus. Jam libri longe abeunt ab hoc scripto. Farnesianus, *in alpe triaria*, sicut et Hispanus: Budensis, *trianna:* optimus Vatic. *cum alpe tarina:* ex quo ego, *ala Taurina:* Savillius, *Petrina*. Et certe Taurina, jam cum Valente, in Italiam iverat. Ergo Savillio assentior, et libens. *Lipsius*.

In alpe Graia] Nusquam magis variant exemplaria quam in nominibus propriis vel locorum vel hominum. Liber Ms. sic habet, *in alpe trianna*. Rhenanus. Nota in singulari *Alpe Graja* Hist. l. IV. montem Grajum idem ipse nominat. Hæ Alpes a transitu Græcorum et Herculis, Grajæ nuncupatæ, quas summas Alpes Cæsar appellat: *montem Sancti Bernardi* vocant, et ea transiisse Hannibalem volunt, tametsi Pœninis Alpibus Hannibalem transiisse Livius scribat. *Lupanus*. Felicius Savillius; *cum ala Petrina*. Nam et ala Taurina hic esse non potuit, quæ cum Valente Cottiis Alpibus transiit, et *Petrinam* alam in partibus Vitellii fuisse, indicio est Sagitta præfectus alæ Petrinæ. Inf. l. IV. *Mercerus*. Alter Ms. *in Alpe Triaria*. Lipsius *Taurina;* at Mercerus ex Henrico Savile, veram lectionem affirmat, *cum ala Petrina*. Pichena. Miror qui hæc emendatio venire potuerit in mentem doctiss. viro *cum ala Taurina*. Hæc enim ala Lugduno abducta, et comes Valenti, qui Italiam diverso itinere petebat. 'Fabius Valens allicere, vel si abnuerent vastare Gallias, et Cottianis Alpibus Italiam irrumpere, Cæcina propiore transitu Peninis jugis degredi jussus.' Et 'sed legio Italica et ala Taurina abductæ: cohortes XVIII. Lugduni solitis sibi hibernis relinqui placuit.' Interpretemur itaque vulgata. Cæcina dum Peninum versus tendit, transpadanas civitates audit Vitellii partes induisse: ideo metuens, ne tot oppida unius alæ Syllanæ defensioni male relinquerentur, præmittit auxiliares, qui Penino descenderent in Transpadanam regionem, ibique cum Syllanianis fortunam partium sustentarent: ipse vero petit Alpes Grajas, ut inde in Noricum deflecteret adversus Petronium procuratorem: sed cum eos jam teneret, et re melius animadversa præmissis copiis timeret, iter convertit, et milites (ut jussus erat) per Peninum ducit. Τὸ *alpe Graia* ἐνικῶς ut Hist. IV. 'pars monte Graio traducuntur.' At Hist. II. 'Germanorum vexillis,' scil. equitum, et 'equitum vexilla cum legione prima' de morib. Germ. maxime quod Germani equo libenter merebant. Præterea *ala* dicitur de equitibus sociorum, et *vexilla* proprie equites designabant. Lips. dial. II. 6. de mil. Rom. et dial. 8. Quapropter jure scriptum est *alaque*. Cæterum noster solitâ sibi brevitate non exprimit aditionem alpium Grajarum, ut alibi siluit petitionem proconsulatus: 'eoque etiam Asiæ sorte depellendum.' Ann. III. Nempe M. Lepidum. *Salinerius*. Palmariam Savillii correctionem Lipsio etiam, Merceroque atque Pichenæ probatam, ut debuimus, auctori reddidimus. Editt. corrupte, *in alpe Graia*. Freinshemius.

Rhæticis jugis] Vulgo *Grisonum Alpes*. Lupanus.

Petronium urbis procuratorem] Cujus urbis? imo totius Norici procura-

tor erat, non unius alicujus opidi. Vertranius Maurus JCtus emendat, *urbis Præfectum*, sive *Prætorem*. Haud recte: quæ enim ejus partes in Norico? Ego vero aut oblita ea voce scripserim, *Petronium procuratorem*, aut mutata, *Petronium ibi procuratorem*. Vetus quidem lectio *urbi* habet: quod depravatum facile ex *ubi* vel *ibi*. Lipsius.

Petronium urbis procuratorem] Lego, *præfectum:* licet alius *prætorem* legere possit, ex iis literis, quæ primo positæ sunt, *pr*. Alterutrum certe probabilius est multo, quam si *urbis procurator*, cujus nemo præterea, quod sciam, mentionem fecit, ex hoc uno loco asseratur in Rom. rep. Neque vero intra urbem fuere tributa, quæ procuratores exigerent: quod si ærario populi vindicandum quidpiam erat, Quæstorum ab ærario, præfectorumve muneris fuit. *Vertranius*. Castigationes vulgatis de via decedant. *Urbs κυρίως* quæ muris cingitur. Lib. II. D D. de verb. signif. ‘Urbis appellatio muris finitur.’ *Civitas* pro gente Cæs. l. VII. Gall. ‘procumbunt Gallis omnibus ad pedes Bituriges, ne pulcherrimam prope totius Galliæ urbem, quæ et præsidio et ornamento sit civitati, suis manibus succendere cogerentur.’ Sic Q. Sanga in cujus tutela Allobroges, dicitur patronus *civitatis:* Sallust. Cat. ‘itaque Q. Fabio Sangæ, cujus patrocinio plurimum civitas, utebatur.’ Cæsar adstipulat, Gall. c. 2. ‘et civitati persuasit.’ Nec dissentit Velleius l. I. ‘quæ nunc Thessalia appellatur, antea Myrmidonum civitas vocitata:’ quibus noster consonat Hist. III. ‘Principes Sarmatarum Iazigum penes quos civitatis regimen.’ At ii sæpe utrumque. Istri ripam incoluere. Strab. l. VII. *μεθ' οὓς οἱ Ἰάζυγες Σαρμάται, &c. τούτους φασὶ καὶ παρὰ τὸν Ἴστρον οἰκεῖν ἐφ' ἑκάτερα πολλάκις*. Et mirum est, nisi Norici arripuere consilium, quod Ionibus Thales olim dedit: *ὃς ἐκέλευσεν ἓν βουλευτήριον Ἴωνας ἐκτῆσθαι· τὸ δὲ εἶναι ἐν Τέῳ (Τέον γὰρ μέσον εἶναι Ἰωνίης), τὰς δὲ πόλεας οἰκεομένας μηδὲν ἧσσον νομίζεσθαι, καθάπερ οἱ δῆμοι εἶεν.* At Cornelio *urbs* abusive usurpatur pro civitate, nec sine exemplo: Græci enim utrumque significatum nomine *πόλεως* amplectuntur. Thucyd. l. I. *Ἐπίδαμνός ἐστι πόλις* i. *Epidamnum est urbs*. Alibi *πόλεως κατὰ κώμας τῷ παλαιῷ τῆς Ἑλλάδος τρόπῳ οἰκειούσης:* i. *civitate antiquo Græcorum more vicatim habitata*. Dicamus igitur *procuratorem urbis*, id est, totius Norici, quæ gens per procuratores administrabatur. ‘Duæ Mauretaniæ, Rhætia, Noricum, Thracia, et quæ aliæ procuratoribus cohibentur.’ Vel, *procuratorem urbis*, non Cæsaris, Nero enim sic Patres affatus est. Ann. l. XIII. ‘consulum tribunalibus Italia, et publicæ provinciæ assisterent, se mandatis exercitibus consulturum.’ *Salinerius*. Alter Ms. habet, *urbi*, quod magis firmat Lipsii correctionem, *ibi*, quæ apud me indubia. Aliquid simile lib. seq. ‘trierarchum Liburnicarum ibi navium.’ *Pichena*. Altius quoddam vitium metuo, credamque potius ibi latere cognomen hominis, ut forte fuerit *Petronium Urbicum:* cognomine aliis quoque familiis usurpato. Sic commentator Frontini de agrorum qualitatibus *Aggeni Urbici nomine* noscitur: nisi forte rectius *Adginnius* scribatur, ut in inscriptione apud Gruterum pag. 13. n. 15. ADGINNIVS VRBICI FIL. *Freinshemius*.

Simul ac reputans] Particulam *ac* delevimus. *Rhenanus*.

In cætera victoriæ præmia cessuros] Scripsimus, *accessuros*. Rhenanus. Man. *cessuros*, ceteris fere omnibus consentientibus. Vulgo, *accessuros*. Pichena. Legendum arbitratus, *in ceteræ victoriæ præmia:* cum esset, *in cetera vict. præmia:* haud quaquam probe. Sensus enim est: Noricos

parum momenti ad rerum summam adferre, sed accessionem fore ceteræ victoriæ, hoc est, ei qui alibi reliquis locis victoriam obtinuisset. *Cetera victoria*, sicut *ceterus orbis*. Infra Agric. 17. 'et ceterum mare.' Supra II. 24. *Freinshem.*

Accessuros] Covarruviæ liber et priscæ editiones, *cessuros*. Lipsius.

Subsignanum militem et grave legionum agmen] Lipsius de mil. Rom. II. dial. 2. de Velitibus loquens, ait, ab iis secerni subsignanos milites. Sed quod genus militum subsignani fuerint, neque ipse docet, et ego dubito. Legionarii non erant, &c. * leviores et expeditiores. De iis multa dixi ad l. I. Ann. *Subsignanorum* etiam meminit Amm. Marcell. l. XXIX. 'hos vero subsignanos milites debuisse lenius corrigi, ad unum prolapsos errorem.' *Pichena.*

Hibernis adhuc nivibus traduxit] Sic verba ordinavimus. *Rhenanus.* Vulgo, *nivibus*: at, *Alpibus* scripsi, manuscripti auctoritate, et aliorum, teste Lipsio, qui probat, exemplisque confirmat. *Pichena.* Sic solum editio Veneta prior illa *hib. adhuc Alpibus*, quod jam sine controversia restituendum Tacito, ejecta voce altera, quæ jam centum annis, injusta insestrix possessionis alteræ. *Gruterus.*

Cap. 71. *Acciri in Capitolium jubet*] Proximo post Galbæ cædem die, ut testatur Plutarch. *Savill.*

Exemplum ultro imputavit] Non videtur esse mala lectio, quanquam nos *impetravit* scripsimus, secuti fidem libri vetustioris. Et sequitur: 'Nec Otho quasi ignosceret.' *Rhenan.* * indignatione excipiendum. Non me latet, aliud Plutarchum tradere in principio Othonis: 'Otho jussit ad se adduci Marium Celsum, quem complexum amice compellavit, ut potius, quod fecisset, oblivioni traderet, quam datæ veniæ meminisset,' &c. Sed hujus vitii gratiam ei facimus, quod contraxit ex loco Taciti hic perperam intellecto, cum in longe facilioribus apud Cæsarem, quo minus laberetur, præcavere non potuerit. Sed ut ad exempla redeamus. Hist. II. 'proditionem ultro imputabant.' Hist. V. eodem sensu: 'Potuisse tunc opprimi legiones, et voluisse Germanos, sed dolo a se flexos imputavit Civilis.' Utroque loco significat Tacitus hostium commodo partes suas prodidisse: 'Unde metus et ex metu consilium, posse imputari Vespasiano, quæ apud Vitellium excusanda erant;' id est: beneficium in Vespasianum esse, quicquid accusare Vitellius potuit. Hist. IV. 'Ambiguam fortunam belli Vespasiano imputaturos;' id est: quod infelice belli eventu, et a suis partibus fortuna, pro Vespasiano stetissent, sin ipsi victores evasissent, non adigendos ad reddendam prosperi successus rationem. Hist. III. 'Imputare perfidiam non possunt, qui Vitellium Vespasiano prodidere:' id est, reip. beneficii loco annumerare non possunt, quasi publico Patriæ bono id præstitissent, qui prius per rebellionem a Galba Imperatore bono descivissent ad Vitellium aut Othonem. De morib. Germ. 'Gaudent muneribus, sed nec data imputant, nec acceptis obligantur:' id est, nec ea, quæ conferunt, in partem ullam beneficii deputant, nec iis quæ accipiunt, inest aliquod redhostimenti vinculum. Neque usus verbi *imputare* istius ævi auribus adeo insolens erat. Sueton. Tib. 53. 'Imputavit etiam quod non laqueo strangulatam in Gemonias abjecerit.' Plin. ep. VIII. 21. 'Recitavi biduo, hoc assensus audientium exegit, et tamen ut alii transeunt quædam, imputantque quod transeunt.' Utroque loco *imputare* pro beneficii loco numerare. Sumitur quoque pro maleficii loco numerare et vitio vertere. Hist. II. 'Vitellio initium belli nemo imputabat,' id est: nemo id illi vitio vertebat. Hist. III. 'Casum Cremonæ

bello imputandum;' in vita Agric. 'Approbate Reip. nunquam exercitui imputari potuisse aut moras belli, aut causas debellandi.' Et sic in aliis scriptoribus, quos ista tulit ætas, ut Seneca, Lucano, Statio, Martiale, &c. obvia in utrumque sensum significatio istius vocis est. *Satillius.* An ut fidus Galbæ fuit, eodem exemplo se Othoni futurum ait? potius credo, ipsum Othoni imputasse exemplum servatæ ab eo erga Neronem fidei. *Pichena.* Ipsius Othonis interesse, ut fidos ministros habeat Imperator; ejus rei exemplum se dedisse, qui Galbæ, imperatori suo, fidus fuisset. Ex hac mente magni reges ducesque fidem etiam in hoste coluerunt: ut Ptolemæus, cujus exemplum Lipsius in monitis Politicis cap. 13. refert, qui Andronicum, fidum Demetrio, eam ob caussam honore et præmiis adfecit: quale de Antonio etiam, atque Solimanno Turca ibidem reperias. Huc respicit istud Eumenis apud Justin. XIV. 1. dum milites persuadere nititur epistolas, quibus interfectori ejus præmia promittebantur, ab se ipso jactatas fuisse; ut animos suorum experiretur; qua in opinione ut magis eos confirmaret, subjicit: 'nec quemquam ducum sic velle vincere, ut ipse in se exemplum pessimum statuat.' Addo simillimam Ciceronis mentem, ex illis epist. penult. l. XI. famil. 'Sed non vereor, &c. ne etiam ii, qui me non amant, propter meam in Cæsarem constantiam, non malint mei quam sui similes amicos habere:' et Plinii epist. III. 9. 'Fides in præsentia eos, quibus resistit, offendit: deinde ab illis ipsis suspicitur, laudaturque.' *Freinshem.*

Nec Otho quasi ignosceret] Frons aliqua sententiæ appareat: sed si excutias, vanæ et falsæ. Censeo emendandum: *sed nec hostis metu, reconciliationi se adhiberet.* Duo videlicet, cum Celsum sibi jungeret, Otho cavit. Ne aut ignoscere videretur, ut in vero magnoque crimine: aut ne hostis, id est, Vitellii metu, adscisceret sibi virum nobilem et fortem. Itaque nec obnoxium habere eum voluit, nec suspensum: sed statim assumpsit inter intimos amicos. Plutarchus comitatem hanc ita narrat: Κελεύσας Μάριον Κέλσον ἀχθῆναι πρὸς αὐτὸν, ἠσπάσατο καὶ διελέχθη φιλανθρώπως, καὶ παρεκάλεσε τῆς αἰτίας ἐπιλαθέσθαι μᾶλλον, ἢ τῆς ἀφέσεως μνημονεύειν: *Jubens Marium Celsum ad se adduci, amplexus est virum, et benigne allocutus monuit, ut caussæ magis oblivisceretur, quam veniæ meminisset.* Hæc talia acumina frustra multis verbis approbem iis qui non tales. *Lipsius.*

Metum reconciliationis adhiberet] Volumen Budense habet, *metum reconcioni adnitens, statim intra intimos amicos habuit.* Rhenanus. Magis placeret, *inter intimos, &c.* Ursinus. Muret. *inter.* Sed loco huic non melius Lipsii emendatione factum, pejus potius. Sententia, quam ille vult, nec elici ex ipsis verbis Taciti ita emendatis potest, et est prorsus a Taciti et Othonis mente aliena. Otho nolebat videri ignoscere? cur igitur inter amicos intimos assumebat? assumebat hercle vero ea causa, ut quanquam ex animo non ignosceret, fidem ei tamen faceret, se ignoscere. Deinde quid ad rem, Vitellii metu an contemptu sibi Celsum adjungere videretur? Omnino fatendum est, nihil sani in hac correctione. Non multo plus, aut tantundem in Mureti, qui notaverat: *Sed ne hostis metum reconciliationis amitteret:* quod ego quidem, quo sensu dicatur, non assequor. Nostra conjectura unius litterulæ detractione clarissimam et verissimam sententiam exhibebit. Lego, *Nec Otho quasi ignosceret, sed ne hostis metum reconciliationi exhiberet.* Recepit, inquit, Celsum statim inter intimos amicos, non tanquam, vel quod (id enim hic valet *quasi*) revera ei ignosceret, sed ne in hac reconci-

liatione metum ei faceret, imo ut metum omnem demeret hostilis adhuc in ipsum animi, id enim est *hostis* in generandi casu. *Acidal.* De mendo suspicor: nam Ms. corrupte, *sed ne hostes metueret conciliationis adhibens.* Sed utcunque ex vulgata lectione hujusmodi sensum elicio: Otho statim intra intimos amicos Celsum habuit: non quasi illi ignosceret, cum is nullo crimine teneri propter fidem Galbæ servatam prætenderet: sed ne, ut hostis Othonianarum partium, si in nullo aut modico honore haberetur, in metum reconciliationis incideret, id est, reconciliationem fidam sinceramque non fuisse suspicaretur, immo ad se decipiendum, ac propterea suspenso animo ageret. *Pichena.* Acute scripta, sed non corrupta, ut opinatus est doctiss. vir. Ludos Cornelius facit et aperit fictam Othonis clementiam, de qua superius: 'clementiæ titulus e viro claro et partibus inviso petebatur.' Atque Celsum inter amicos Othonis non clementia statim receptum, sed metu, ne is, Vitellii nomine indies invalescente, crederet tunc id factum, non quod ex animo sibi ignosceretur, sed partium timore: et hoc pacto nullas Othoni gratias haberet. Placet attamen (nec inficior) acumen sententiæ doctiss. viri, nempe: Cui magna crimina missa fiunt, is ignoscenti nunquam æquus est. Quod a Q. Curtio quoque scriptum legimus: lib. VI. 'Utinam in principio quoque hujus rei nobiscum deliberasses: suasissemus, si Philotæ velles ignoscere, paterere potius ignorare eum, quantum deberet tibi, quam usque ad mortis metum adductum cogeres de periculo suo, quam de tuo beneficio, cogitare. Et, quædam beneficia odimus, meruisse mortem confiteri pudet. Superest, ut malint videri accepisse injuriam, quam vitam.' *Saliner.* Levissima mutatione veram mentem reduxisse Socero meo visus sum, pro *hostis*, legendo *hosti:* hoc sensu. Otho revera hac intentione tam facilis erga Celsum fuit, ut illustri clementiæ et moderationis exemplo, hostem etiam, Vitellium, eo facilius iuliceret: hoc enim cum maxime agebat, ut patet ex seq. c. 74. Ergo ne metum hujus, quam offerebat, reconciliationis adhiberet, si Celsum durius tractavisset, omnino ista lenitate utendum esse vidit. Porro ne quem sermonis insolentia terreat, *adhibere metum* non aliter hic dicitur, quam supra XIII. 18. 'necessitas adhibita;' et I. 23. 'adhibiti cruciatus.' *Freinshem.*

Fides integra et infelix] Vana sententiola, et contra historiæ fidem, quamdiu *infelix* legetur. Contra vero legendum, *felix:* hoc enim vult fataliter, etiam pro Othone, fidem ei integram fuisse, nec infeliciter cessisse apud Vitellium, prorsus ut pro Galba constans in fide, et id apud Othonem impune fuerat. Probat eventus, qui l. II. sic Tacito breviter narratus: 'Mario Celso consulatus servatur. Sed creditum fama, objectumque atrox in Senatu Cæcilio Simplici, quod eum honorem pecunia mercari, nec sine exitio Celsi, voluisset,' &c. *Acidal.*

Læta pro moribus civitatis] Emendavi meum secutus judicium, *Læta primoribus civitatis:* nam sequitur, 'celebrata in vulgus Celsi laus.' *Rhenan.*

Celebrata in vulgus Celsi laus] Ita vulgata: nec male: nam Celsus laudatus est propter magnanimum responsum: 'Celsus constanter servatæ erga Galbam fidei crimen confessus, exemplum ultro imputavit:' de quo Plutarch. in Othon. τοῦ δὲ Κέλσου μήτ' ἀγεννῶς, μήτ' ἀναισθήτως, ἀλλὰ φήσαντος, αὐτοῦ τοῦ τρόπου δίδοναι τὸ ἔγκλημα πίστιν: i. *Celsus autem non demisse, neque stupide, sed crimen dixit sui moris imprimis fidem facere.* Salin.

Eamdem virtutem admirantibus] Est vera et notabilis gnome: atque eadem

in Livii l. v. de Camillo: 'Sed severitate imperii victi, eamdem virtutem et oderant, et mirabantur.' *Lipsius.*

CAP. 72. *Sophonius Tigillinus*] " Principis anteibat.' Rursus, 'Poppæa et Tigellino coram, quod erat sævienti principi intimum consiliorum.' Ann. XIV. 57. describitur ut omnium calamitatum isto tempore auctor. Prorsus tam malo domino dignus minister, et indignus quem Galba protegeret. *Savillius.*

Qua velocius erat] Magis placet, quam *quia*, ut habent vulgatæ editt. *Ursin.* Cum Mureto legerim et distinxerim, *qua velocius erat*, *vitiis adeptus.* Id est, Qua ratione tum citius et facilius ad honores perveniebatur: quæ via tum compendiaria ad dignitatem erat. *Acidal.*

Virilia scelera] Turbat magis Muretus *et* copulam delendo: quasi tandem avaritia virile scelus, aut plane scelus sit. Trajecta vox *avaritiam:* quod si non sensus argueret, structura saltem innueret. Quia enim sit, *crudelitatem mox*, necesse est aliud quid præcessisse, quod primo. Itaque traduco has voces; et sic lego, *avaritiam, mox deinde crudelitatem, et virilia scelera exercuit.* Turbellæ causa illud *mox deinde* fuit fortasse, quod disjungi debere, et diversis membris accommodari aliquis plus nimio acutus censuit. At jungitur ita sæpe, nec exemplis opus. Si quis tamen malit divelli, non incommode sic etiam scripserit: *avaritiam, crudelitatem mox, deinde et virilia scelera exercuit.* Acidal.

Ac proditor] Hæc non comparent in edit. illa Rom. et vero si item abfuerit Vaticano, nihil certius quam esse a manu aliena. *Gruter.*

Mutationem pavens] Duæ voces fere vacant, tanquam ortæ a librariis. *Gruter.*

Præparat: unde nulla innocentiæ cura] Non mutant libri, nisi quod, *vices impunitatis*, habent. Totum locum lego: *privatam gratiam præparatum it: nulla innocentiæ cura, sed vice suæ impunitatis.* Palmerii etiam conjectura haud improba: *privatam gratiam præparat undeunde: nulla, &c.* *Undeunde* Latinis valet ἑκοθενοῦν. Quod autem ad sententiam, pulchra est, et usu sæpius probata. Ita Dio notat, &c. " *Lipsius.*

Gratiam præparat. Unde nulla innocentiæ cura] Malim, *præparat aliunde, nulla innocentiæ cura.* Rhenan. Danesius illud *unde* mutabat in *aliunde*, et sic legebat: *Aliunde nulla innocentiæ cura.* Ursin. Mihi integer videtur locus. Intelligo enim, *unde*, id est, postquam privatam gratiam præparaverit, nulla jam innocentiæ cura, sed vitæ (id est, scelerum ac vitiorum) impunitatis. *Pichena.* Conjiciat alius, alius castiget, me juvat solitum obtinere. Τὸ *unde*, id est, qua de re. Sic paulo ante, 'postremo ejusdem desertor ac proditor; unde non alium pertinacius ad pœnam flagitavere.' Quia (inquit noster ex facto Tigellini sententiam concinnans generalem) pessimus quisque gratia privata sibi cavet adversus odium publicum, clarum est ei innocentiam cordi non esse, sed vices tantum impunitatis. Quod si nimis abrupta videntur, leviter sic emenda: *Unde nulla innocentia curæ.* Τὸ *nulla* pro non, ut *nullus feceris.* Saliner.

Sed vices impunitatis] Enorme mendum est: castigavi, *sed vitæ impunitatis.* Rhenan. Lipsius, *vice impunitatis*, pro *causa impunitatis:* quis unquam ita locutus? Nec Palmerii mutatio satis apta: nisi alii aptiorem excogitent, ego cum Mureto statuerim prorsus ejiciendam utramque vocem, *unde* et *vitæ*. Quæ cum absunt, nihil in sententiæ, nihil in sermonis integritate desideres. *Acidal.* Mirum est non revocari a quoquam primigeniam calamo exaratorum scripturam, adhuc etiam vetustius. edit. *sed vices impunitatis:* primum ejecta

est a Rhenano subjectaque isthæc spuria; perperam. Vult enim auctor hos diffidentes exercere humanitatem, non quod innocentibus bene velint; sed ut per hosce impune auferant ante delicta. Qui *innocentiam* Tigellini personæ accommodant, lucem poscunt a tenebris, virtutem a vitio. Similis locutio restat apud nostrum Ann. vi. 35. 'Modo equestris prælii more, frontis et tergi vices,' &c. qui locus injuste item periclitatur. *Gruterus.* Mendosam esse scripturam, notatum et aliis. Ego sic sanem: *unde nulla innocentiæ cura, sed vitia et impunitates.* Quia, inquit, pessimus quisque adversus publicum odium gratiam sibi T. Vinii parat, inde factum, ut nulla cura esset faciendi officium, sed et vitia regnarent et iis comes esset impunitas. *Grotius.* Reduximus lectionem, quam libris suis haberi testatur Lipsius: alii *vitæ impunitatis:* unde variæ variorum conjecturæ. Nos libris libenter adhæremus, ubi probam sententiam fovent, ut hic: nam ait Tigellinum servasse Vinii filiam, ut si Galba rerum potiretur, in Vinii gratia potentiaque præsidium haberet; idque ita solere pessimos: inde nullam fere innocentiæ curam esse reliquam, sed *vices impunitatis*, ut hoc quasi pro fœdere habeatur, et ab alio servati, vicissim eum servent: atque etiam facinorum in alios exercitorum securitatem impunitatemque præstent. Ita supra xiii. 20. Nero suspectum habet Burrhum, 'tamquam Agrippinæ gratia provectum, et vicem reddentem.' Pertinet ad hunc locum Justin. xi. 12. ubi Alexander negat 'a se quicquam factum in hostis adulationem, nec quod in dubios belli exitus, aut in leges pacis sibi lenocinia quæreret.' *Freinshem.* Vix habent hic *vices* locum. Agitur tantum de effugio in futurum. Lege, *sed vitæ et impunitatis.* Nemo, inquit, de innocenter agenda vita cogitabat, sed tantum de ea quavis ratione conservanda. *Impunitas* et *vita* hic distinguuntur pro ratione diversa pœnarum, quarum aliæ capitales sunt, ut mors, aliæ non capitales, ut exilium, infamia et aliæ ejusmodi, tunc temporis frequentissimæ. *Boxhorn.*

In circum ac theatra effusi] Ferme ridiculum est heic, quod quidam adponit; ideo sapienter circo et theatris absterreri Lucillium a Seneca Epist. 8. Versantes enim iis locis semper aliquid fere haurire vitiorum, inquinarique cum vulgo ambitione, luxuria, libidine. Quin ab eo exspectabam, ostenderet, iis locis populum quidvis a principe et poscere solitum sæpius, et sæpius impetrare: quod ipsum ostendi pluribus classicorum auctorum monumentis: quorum fundi Sueton. Aug. 67. Tib. 47. Cal. 30. Tit. 18. Dom. 13. Plinius Natural. hist. Josephus, Herodianus, Spartianus, Appianus, Cassius, aliique. *Grut.*

Sinuessanas aquas] Male vulgo, *Suessanas.* Libri scripti docent, et Plutarchus in hac ipsa re: Ἔπεμψεν οὖν ἐπ' αὐτὸν ὁ Ὄθων εἰς τοὺς περὶ Σινόεσσαν ἀγρούς. *Lipsius.*

Sinuessanas] Sinuessa, locus frequentari solitus et firmandæ sanitatis et voluptatis gratia. Ann. xii. 'refovendisque viribus mollitie cœli et salubritate aquarum Sinuessam pergit.' *Savill.*

Vitam fœdavit exitu sero et inhonesto] Quidam emendat, *exitu misero, &c.* Inepte. Notat Tacitus, deformes illas moras, quas paulo ante mortem fecerat Tigellinus. Plutarch. de ipso: ἐδεήθη δὲ ὑπομεῖναι ἕως ἂν ἀποξύρηται τὸ γένειον, καὶ λαβὼν αὐτὸς ἑαυτὸν ἐλαιμοτόμησεν. Licet etiam intelligamus exsilium Tigellini, quod ἐσχάτην τιμωρίαν merito interpretantur apud eundem Plutarchum οἱ σωφρονοῦντες. *Colerus.*

Cap. 73. *Calvia Crispilina*] Budense exemplar, *Galvia Crispinilla.* Rhenan.

Famem populi Rom.] Malim, *populo Rom.* Acidal.

Consulari matrimonio innixa] Ms. *subnixa* Sed vulgatam prætuli. *Pichena.* Ego fere alterum, quod sensu prægnantius: nam *subnixa* dicit pro superba, elata. Ut apud Silium Varro, 'Subnixus rapto plebeii muneris ostro.' *Gronov.*

Potens pecunia et orbitate] * Alii Germanorum mores, 'Nulla orbitatis pretia, sed quanto plus propinquorum, quo major affinium numerus, tanto gratiosior senectus.' *Savilius.*

Quæ bonis malisque temporibus valent] Ablativus, *temporibus*, non est in libro Regio. Expone, *quæ bonis malisque*, subaud. *hominibus*, *juxta valent*, in dandi casu. *Rhenan.*

CAP. 74. *Crebræ*] Sueton. Oth. 8. 'Otho per internuntios et literas consortem imperii generumque se Vitellio obtulit.' *Savil.*

Muliebribus blanditiis] Nos, *blandimentis.* Rhenan.

Offerebantur, pecuniam et gratiam] Scripsimus, erasa hypostigme, *offerebant pecuniam et gratiam.* Rhenan. Similes conditiones per Flavium Sabinum nomine Vespasiani oblatas non rejecit Vitellius quantum in se fuit, sed pacta evertere amici ejus Hist. III. *Savil.* Tacitus scripsit: *epistolæ. Offerebat pecuniam.* Pichena.

Paria Vitellius ostendebat, primo mollius] Codex regis Matthiæ, *paria Vitellius ostendebat. Vocontiorum primo mollius.* Nescio quid sibi hic velit *Vocontiorum* vocabulum. Forte leg. *Vacationem primo mollius, stulta utrinque et indecora simulatione:* subaudi *accepere.* Nam ex verbis istis apparet utrumque non abhorruisse a vacatione, si cum dignitate contigisset. Sed simulatio ea erat. *Rhenan.*

Increpabant ultro] Posset etiam legi, *Increpabat ultro.* Subaudi Fab. Valens. *Rhenan.*

Tanto ante] Majora verba quam pro re. Nam intervallum sane, inter Vitellii Othonisque imperium, exiguum. Jurarunt enim Germanici exercitus in Vitellii nomen Kalendis Januariis: at postridie Idus Galba cæsus, et Princeps factus Otho. Ita pauci dies interfuerunt, et aut militum aut Taciti adsertio non usquequaque cauta. *Lipsius.*

Traditum Vitellio imperium] Vitellius enim Imperator salutatus 2. Januarii, Otho 15. die. *Savil.*

Ad Othonem vertissent] Et hic *vertissent* usurpat absolute. *Rhenan.*

CAP. 75. *Ut bello impares, in pace nihil amissuri*] Lege, *ita pace.* Acidal.

Neque ideo Prætorianorum] Hæc adeo a prioribus divulserant, ut etiam novum inde Caput ordirentur: cum tamen tam præcedentibus, necessario cohæreant, quam a sequentibus, quibus conjungebantur, sint alienissima. *Freinshemius.*

Ad Tucianum fratrem] Scripsimus, *Titianum.* Salvius Titianus vocabatur. *Rhenanus.*

Et stetit domus utraque sub Othone] Tu vero interpunge: *stetit domus utraque: sub Othone incertum an metu.* Lipsius.

CAP. 76. *Julius Cordus*] Existimo castigatiorem lectionem esse *Manilius Cordus.* Extat Bononiæ post Petronii fanum tumulus in hæc verba: Q. MANILIO. C. F. CORDO. TR. LEG. XXI. RAPAC. PRÆF. EQUIT. EXACT. TRIBVT. CIVITAT. GALL. FAC. CVR. CER. LIB. IN. AGR. P. XLIX. IN. FRO. P. XLIX. *Alciatus.*

Omnesque versæ in Orientem] Credo germanum esse: aliquot tamen libri, *omnesque versus Orientem.* Lipsius.

Omnesque versæ in orientem provinciæ] Florent. corrupte, *versam in Orientem.* Alter Man. non male, *versus Orientem.* Sed nihil muto. *Pichena.*

Vipsanii Aproniani] Fragmentum fratrum Arvalium: 'Adfuerunt. A. Vitellius. M. Aponius. Saturninus. L. Salvius. Otho. Titianus. Sulpicius. Camerinus. C. Vipstanus. Apronia-

nus.' Iterum: 'Adstantibus. Sulpicio. Camerino. Magistro. L. Salvio. Othone. Titiano. C. Vipstano. Aproniano.' Et sæpius. *Gronovius.*

Nam in malis temporibus] Malim, *in malis temporum:* quod magis ad sententiam, si recte perscrutaris: etsi parum in ea mutat. *Acidalius.* Vera lectio, ni fallor, *Nam et hi malis temporibus partem se reip. faciunt*, a Flor. indicata, qui habet; *Nam et in malis, &c. faciunt.* Vulgo minus apte; *nam et in malis, &c. fecerat.* Pichena. Vaticanus non abit a membranis Florentinis, ut tuto liceat amplecti emendationem amicissimi mei Pichenæ: tanquam perstringat totum ordinem libertorum, cui nullus in rep. locus ævo castiori, ut vel ex Plinio uno ad Trajanum cognitissimum. *Gruterus.*

Partem se reip. fecerat] Melius et aptius erit, *participem se.* Vertranius.

CAP. 77. *Otho ut in pace multa*] Quod monui sæpius, profecto in distinctione sæpissime peccatum est, quomodo et hic: nam si hæc a præcedentib. sejungas, auctoris mentem haud ceperis. Caput igitur inchoandum putem inde: *Sic distractis, &c.* eoque modo intelligetur oppositio atque comparatio, quam instituit: 'Vitellio quidem ad capessendam principatus fortunam bello opus erat: Otho ut in multa pace munia imperii obibat.' *Freinshemius.*

Et præsenti usu properando] Correximus, *ex præsenti usu properando.* Rhenanus. Perspicua sententia, nescio an proba, mihi quidem multo verius legi videatur, *ex præsenti usu probanda:* quam sententiam post enumerationem gestorum Othonis statim repetit: 'Inter quæ necessitate præsentium rerum et instantibus curis excusata,' &c. *Acidalius.*

Consul cum Titiano fratre in Kalend. Martias] Id est a XVIII. Kal. Februarii, quo die Galba occisus, usque in Kal. Martias: et hoc præcipue respexisse Tacitum crediderim, cum dixit: 'pleraque contra decus ex præsenti usu properando.' Sic lib. seq. de Vitellio: 'Ut Valenti et Cæcinæ vacuos honoris menses aperiret, coartati aliorum Consulatus.' Inoleverat quidem jam inde ab Augusto mos, ut plures in unum annum Consules subrogarentur, quo pluribus locus honoris esset, teste Dione l. LIII. Sed deinde per bella civilia, honores et magistratus, immane quantum a sequentibus principibus vulgati, ut pecuniis ad largitiones deficientibus, saltem dignitatibus duces ac ministros bellorum aut remunerarent, aut sibi conciliarent: et ad eam indignitatem res pervenit ævo inferiori, ut Commodo imperante, viginti quinque Consules in unum annum crearentur, quod in vita ejus tradit Lampridius. Sed tamen primorum tantum Consulum nomina in Fastos referebantur, iique ad differentiam ceterorum, Consules *ordinarii* appellati. Seneca de Ira III. 31. 'Dedit mihi præturam: sed Consulatum speraveram. Dedit duodecim fasces: sed non fecit ordinarium Consulem. A me numerari voluit annum: sed deest mihi ad sacerdotium.' *Pichena.*

Jungitur Verginio Pompeius Vopiscus] Vel hic locus argumento nobis sit, quam multa in monumentis veterum auctorum passim infulserint viri eruditi de suo, dum non tantum temporis sibi sumere possunt, quod attentius excutiendo loco sufficiat: nam volumen Corvini regis sic habet: *Consul cum Titiano fratre in Kalend. Martii ipse, proximos menses Verginio. Pompeius Vopiscus prætextu, &c.* Sic enim nos distinguimus. Expone, Consul cum Titiano fratre in Kal. Martii ipse Otho, in proximos menses cum Verginio Consul fuit. Pompeius Vopiscus (nomen auctoris est) subaudi, scribit, id prætextu veteris amicitiæ factum, plerique Viennensium honori datum interpretabantur. Cæterum hæc lectio valde convenit brevitati

Cornelianæ. *Rhenanus.* Verum quid causæ fuerit, quod plerique datum id honori Viennensium interpretarentur, cum Virginius, Alciato vindice, Mediolanensis fuerit? Ego nihil muto ex recepta scriptione: et Pompeium Vopiscum forte Viennensem cognomine Silvanum, T. Virginio forte Ruffo collegam, reor, Julium Frontinum de Aquæ ductibus assiduum secutus auctorem. *Vertranius.*

Archio Antonio] Liber Ms. *Ario Antonio.* Rhenanus.

Honoratis jam senibus] Otho, inquit, *senibus* Patrum *jam honoratis* (qui summis olim scilicet essent honoribus functi aut fungendis designati) *addidit cumulum dignitatis.* Quem illum? *pontificatus auguratusque*, quæ duo vocabula plurativi numeri accusandi casu κατ' ἐπεξήγησιν, quam appositionem vulgo vocant, adhærent, junguntnrque τοῖς *dignitatis cumulum.* Justin. l. XVII. 'In eo bello Lysimachus, amissis ante variis casibus XV. liberis, non instrenue moriens, postremus domus suæ ruinæ cumulus accessit.' Et firmat planissime Græcus auctor: Τοῖς ἀποδεδειγμένοις ὑπὸ Νέρωνος ἢ Γάλβα πᾶσιν ἐτήρησε τὰς ὑπατείας· ἱερωσύναις δὲ τοὺς καθ' ἡλικίαν προήκοντας ἢ δόξαν ἐκόσμει. Hæc, ne quem abducat Jac. Gutherii fiducia in suo, *honoratus jam insignibus*, de jure pontif. l. I. c. 15. *Gronovius.*

Violeri majestatem] * quod violasset perjurio nomen Augusti.' ibid. Granius Marcellus præter 'sinistros sermones habitos,' quod statua sua ipsius 'altius quam Cæsarum sita esset, et alia in statua, amputato capite Augusti, effigiem Tiberii indidisset,' habita compendii ratione. Lutorium Priscum Ann. III. quod Principis filio nondum exstincto, 'suprema ejus celebri carmine deflevisset, delator corripuit, indictumque reo ultimum supplicium.' Ennius ibid. quod 'Principis effigiem promiscuum ad usum argenti vertisset;' C. Silius Ann. IV. et Cremutius Cordus, Pompeia Macrina cum marito, socero, patre ac fratre Ann. VI. Titus Sabinus Ann. IV. Mamercus Scaurus Ann. VI. Petra Ann. XI. Sub Nerone Cassius quidam Ann. XVI. quod inter imagines majorum etiam C. Cassii effigiem coluisset, ita inscriptam *DVCI PARTIVM;* et infiniti alii ob similes nugas. Quare cum lex majestatis tam diu tam odiose fuisset exercita, visum fuit illis in veniam pronioribus, quod vere extorsio erat, crimen majestatis vocare: cujus adeo execranda erat memoria, ut bonas etiam leges in neglectum adduceret. *Savilius.*

CAP. 78. *Eademque largitione*] Nos, *eadem.* Rhenanus.

Hispaliensibus et Emeritensibus familiarum adjectiones] * desertis coloniis. Fuerit aut hæc aut alia causa, videtur utraque et Hispalis et Emerita, imminutis colonis, novas familiarum adjectiones ab Othone impetrasse. *Savilius.* Qui olim manumittebantur, cum libertate patroni nomen accipiebant. Sicque Terentius, poëta Comicus, Terentii Lucani domini sui nomen assumpsit: et Livius l. III. Appii Claudii libertum appellat nomine domini Marcum Claudium. Cic. ad Att. 'Cum Demetrio Mega mihi vetustum hospitium, familiaritas autem tanta, quanta cum Siculo nullo. Ei Dolabella rogatu meo civitatem a Cæsare impetravit. Itaque nunc P. Cornelius vocatur.' Erat enim P. Cornelius Megæ patronus. Hoc vero fiebat, ne barbaris nominibus civitas repleretur, obscuratis et deletis Romanorum gentilitatibus. Sueton. in Claud. 'Peregrinæ conditionis homines vetuit usurpare Romana nomina, duntaxat gentilitia,' id est, quæ gentium essent Patriciarum. Romani enim nolebant sua nomina cum exteris communicari: sed plebeiorum nomina poterant illis dari. Ex verbis vero Taciti colligit Fr. Connanus permissum Hispaliensibus et Emeritensibus fuisse, se in familias Romanorum inserere et

adjicere. Id est, ut cuique eorum, qui vellet, concederetur civitas Romana: dum in alicujus civis nomen gentemque transirent, ut fecit Mega ille Siculus. At Lingonibus civitatem fuisse datam universis, ut nec familiæ adoptione, nec nominis mutatione illis opus esset. *Lupanus.* Faërnus legebat, *Hispalensibus, &c.* Ursinus. Quod Lupanus hic de mutato nomine illorum, qui manumittebantur, aut beneficio alicujus civitatem impetrabant, verum est: sed huc minime congruens; cætera nugæ et neniæ. *Gronov.*

Familiarum adjectiones] Ita solent Romani coloniarum infrequentiæ subvenire, nova familiarum aliquot adjectione. Livius l. XLIV. 'Postulantibus a Senatu Aquileiensium Legatis, ut colonorum numerum augeret, mille et quingentæ familiæ ex Sc. scriptæ.' *Lipsius.*

Lingonibus universis civitatem Romanam] Vix assentior tantum beneficium ab Othone in Lingones Gallos fuisse collatum, præcipue (quantum mihi quidem constat) partibus Vitellii faventes, qui solus cum eo hanc de imperio rivalitatem exercebat. *Savilius.* 'Germanico delinimentum:' nec mirum, nam etiamdum privatus huic rei nimis studebat. 'Adeo animosus corruptor, ut Cocceio Proculo speculatori, de parte finium cum vicino ambigenti, universum vicini agrum sua pecunia emtum dono dederit.' Eadem postea molitus est Primus. 'Et partes præsumsere, facta tribunis et centurionibus retinendi quæ Vitellius indulserat spe,' &c. Hist. III. *Salinerius.*

Nova Africæ ostenta] Castigavimus, *Nova jura Cappadociæ, nova Africæ, ostentui magis, quam mansura.* Hoc vocabulum etiam usurpat l. I. 'Corpora extra vallum abjecta, ostentui.' Lib. XII. 'Auribus decisis vivere jubet, ostentui clementiæ suæ et in nos dehonestamento.' Lib. XV. 'Iturum Tiridatem ostentui gentibus, quantominus quam captivum.' Item: 'In Galliam Julium Calenum tribunum, in Germaniam Alpinum Montanum præfectum cohortis, &c. ostentui misit.' *Rhenanus.*

Interque necessitate præsentium rerum et instantibus curis excusata] Codex Budensis habet, *excusatus.* Scripsi, *Inter quæ necessitate præsentium rerum et instantibus curis excusatis.* Idem.

Et fuere qui imagines Neronis præponerent] Emendavimus, *reponerent.* Rhenanus. Melius quidem, *reponerent*, ut in margine recentiorum notatum est: tamen et vulgatum verbum, *proponerent*, ferri potest, id est, conspiciendas in publico ponerent. *Pichena.* Male qui malunt, *reponerent*; neque id licebat, nisi per principem aut Senatum; ut pluribus ostendi ad Sueton. Cæs. 11. 'tropæa Marii de Jugurtha deque Cimbris atque Theutonis, olim a Sulla disjecta, restituentem.' *Gruterus.* Plinius l. XXXV. 4. 'Princeps tabulam pictam prælii, quo Carthaginienses et Hieronem in Sicilia devicerat, proposuit in latere Curiæ Hostiliæ.' Suetonius Caligula c. 41. 'Hujusmodi vectigalibus indictis neque propositis.' *Gronovius.*

Quibusdam diebus, populus et miles] Quibus diebus? Quinquatribus, sicuti censet Lipsius. Si hoc verum, non caussæ erat, cur Quinquatrua non nominaret Historicus. An ex compendio Scripturæ natum mendum, et scripserat Tacitus? *Quibusdam disserentibus, &c.* Ait auctor noster, ita quosdam disseruisse sive tradidisse scriptis. Quod etiam affirmat Sueton. in Oth. 'Nero nullum indicium recusantis dedit, imo ut quidam tradiderunt.' Inter eos qui hoc tradiderant, fuit eximius Scriptor Cluvius Rufus: Plutarch. Κλαύδιος δὲ Ῥοῦφος εἰς Ἰβηρίαν φησὶ κομισθῆναι διπλώματα. Cluvii Rufi istius meminit etiam Suet. et Plinius. *Colerus.*

Cognoscendi pudore] Malim, *agnoscendi.* Lipsius.

Vetandi metum vel cognoscendi pudorem] Liber manusc. habet, *metu*. Scripsi, *vetandi metu, vel cognoscendi pudore*. Rhenanus. Faërnus legebat, *Vetandi metu, vel agnoscendi pudore:* Ursinus. Lipsius recte, *agnoscendi*. Muretus voluisse videtur, *ipse in suspenso tenuit, vitandi metum, vel agnoscendi pudorem*. Quanquam in libro ejus notatum reperi, *vitandi metum, et agnoscendi*. Acidalius. Rectius ex Flor. *vel agnoscendi pudore*, quam vulgo, *cognoscendi*. Pichena.

Cap. 79. *Rhoxolani, Sarmatarum gens*] Rhoxolani Plinio et Ptolemæo, Rhoxani Straboni, hodie Ruteni dicti. Hi adversus Mithridatis Eupatoris duces dimicarunt. *Lupanus*.

Magna spe ad Mœsiam irruperant] Delendum *ad*. Nam sine præpositione Tacitus hæc talia semper effert. Supra: 'Vastare Gallias, et Cottianis Alpibus Italiam irrumpere.' Imo non delendum, transferendum saltem ad proxime sequ. 'Novem millia equitum:' hic, inquam, reponendum, *Ad novem*, &c. Acidalius.

Et ferocia et successu prædæ] Castigavi distinxique, *ex ferocia et successu, prædæ magis quam pugnæ intenta*. Rhenanus. Hæc transponenda: *ferocia ex successu, et prædæ magis quam*, &c. Muret. notaverat, *et ferocia et successu;* non tam bene. *Acidalius*.

Sarmatæ dispersi aut cupidine prædæ graves onere sarcinarum] Leg. traductim, *Sarmatæ dispersi cup. pr. aut graves onere sarc.* Acidalius. Ex re ipsa atque ratione lectionem restitui, sola trajectione voculæ, quæ locum deseruerat, effeceratque: *Sarmatæ dispersi: aut cupidine pr. graves*, &c. quomodo nolim scripsisse Tacitum: nec ille sane tam inepte scripserit. At si legas ut volumus, *dispersi cupidine prædæ, aut graves*, constabit sibi verissima sententia: quam aliunde firmare, ut promptum, ita supervacuum foret. *Freinshem*.

Ibi sævitia, hic miseria] Mutilus locus, aut corruptus. Mihi ex sententia videatur: *illi sævitia hiemis, hi miseria vulnerum absumpti*. Junctim enim cum prioribus legenda: et reliqui confugerunt, inquit, ad paludes: quorum alii frigoris vi, alii jam læsi, cum nemo curaret, misere tabe et pure vulnerum perierunt. *Lips*.

Hic misericordia vulnerum absumpti] Budense volumen habet, *miseria*. Reposui, *miseria vulnerum*. Rhenanus. Faërnus legebat: *Ibi sævitia vulnerum, hic misericordia absumpti*, &c. non ut in vulgatis. *Ursinus*. Impropria et parum apta videtur vox, *miseria:* mihique admodum arridet Mureti emendatio: *Ibi sævitia hiemis, et vi vulnerum absumpti;* totidem fere literis, nec dissimilibus. *Pichena*. Præstare se ait Lips. legendum, *Ibi sævitia hiemis, hic miseria vulnerum*. At ego præstabo ea geminatione nihil opus. Quorsum enim *hic*, non duobus locis, sed uno scil. *in paludibus* ait *absumptos esse*. Verior igitur Mureti emendatio singulis vestigiis et apicib. vulgatæ scripturæ insistens. *Acidalius*. *Miseria*, ταλαιπωρία, dolor, cruciatus. Ter. Adelph. 'miseriam omnem ego capio, hic potitur gaudia.' Plaut. Pers. 'Dum tunicas ponit, quanta afficitur miseria?' Pauci Sarmatarum manus Romanorum evaserunt, iisque effugium paludes ab hoste, sed non a vulneribus: quæ non fota, non curata, sed ipso frigore exacerbata, præsentem perniciem attulerunt. Assignetur itaque *sævitia* militibus Rom. ut agatur de Sarmatis, qui manus cum iis conseruerunt, quorum major pars *ibi*, id est, in acie, reliqui *hic* scil. inter paludes exstincti sunt. *Salinerius*. Optimam emendationem Mureti, Pichenæ quoque judicium sequuti, maluimus inserere textui; quam illa manifesto falsa: *ibi sævitia, hic miseria vuln*. Freinshem.

Triumphali statua] * *Consulibus, Prætoribus, Quæstoribus*. Hist. IV. 'Multo cum honore verborum Mutiano tri-

amphalia de bello civili data, sed in Sarmatas expeditio fingebatur. Adduntur Antonio Primo Consularia, Cornelio Fusco, et Arrio Varo prætoria insignia.' Ann. XI. 'decreta Narcisso quæstoria insignia,' &c. *Savillius.*

Titius Julianus] In secundo et quarto lib. tantum appellatur *Tertius Julianus.* Savillius.

CAP. 80. *Septimam decimam e colonia Hostiensi*] Præpositionem *e* submovimus. Subauditur enim. *Rhenanus.* Muretus addi voluit præpositionem, *e colonia.* Acidalius. Ex Flor. addidi præpositionem *e.* Pichena.

Affectatio quietis in tumultum evaluit] Placeret, *evadit*, pro *evaluit:* nisi verbum sit a Tacito ex obscura antiquitate erutum, ut pleraque alia. *Ursinus.*

Visa inter temulentos arma] Odyss. II. vs. 292. Μήπως οἰνωθέντες, ἔριν στήσαντες ἐν ὑμῖν, Ἀλλήλους τρώσητε. *Savillius.*

Pars ignavi et vino graves] Nos, *pars ignari, &c.* Rhenanus.

Cujuscumque motus novi cupidum] Scripsi, *cujusque motus novi cupidum.* Rhenanus. Edd. antiquissimæ *cujuscunque;* quod ambigas sitne ab librariis, an ab auctore ipso. *Gruter.*

Severissimum centurionum] Vatic. *severissimos:* et Plutarchus ἑκατοντάρχας δύο interfectos scribit. Noster tamen etiam infra de uno tantum: 'Unus alterve perditus ac temulentus, centurionis ac tribuni sanguine manus imbuet?' Itaque placeat magis hic legi, et *Severissimum centurionem*, ut proprium nomen expresserit interfecti: aut certe in altero Taciti loco, *centurionum ac tribuni*, scribendum erit. *Lipsius.*

Severissimos centurionum obtruncant] Nos, *severissimum centurionum, &c.* nam sequitur infra, 'Centurionis ac Tribuni sanguine manus imbuit.' *Rhenanus.* Ἑκατοντάρχας δύο. Plutarch. *Savillius.* Constans veterum Codicum lectio et Florentini et Vat. et aliorum, *severissimos Centurionum:* multo probabilior vulgata *severissimum Centurionum:* nec Lipsio adsenserim, qui, *Severissimum Centurionem*, legit, ut sit proprium nomen interfecti. Quod autem inferius in Orat. Othon. unus tantum Centurio interfectus videatur, id minime obstat. Dum enim indefinite ait: Ergo miles suum centurionem ac tribunum interficiet? idem est ac si dicat: Ergo milites suos centuriones ac tribunos interficient. Nam ibi etiam sequitur, 'imperatoris sui tentorium irrumpet:' et tamen id minime acciderat; sed dixit, tanquam accidere posset. *Pichena.* Vide, cui potius credas, Tacito Romano, an Græco Plutarcho: ille etiam paulo post: 'Unus alterve perditus, ac temulentus, centurionis ac tribuni sanguine manus imbuet?' hic ἑκατοντάρχας δύο. Ego (quod inter ingenuos dicendum sit) plus fidei Romanis in re Romana habeo. *Severissimum centurionum:* non proprium nomen, sed nota centurionis sævitiæ insignioris: tales enim sæpe a militibus cædebantur: ut Ann. l. I. 'Centurio Lucilius interficitur, cui militaribus facetiis vocabulum, Cedo alteram, indiderant,' &c. *Savil.*

Urbem ac palatium petunt] Vide Sueton. Oth. c. 8. *Savil.*

CAP. 81. *Primoribus fœminis virisque*] Ὀγδοήκοντα συγκλητικούς. Plutarch. *Savil.*

Abire propere] Καθ' ἑτέρας θύρας ἀφεὶς. Plut. *Idem.*

CAP. 83. *Neque ut animum ad virtutem*] Inserui præpositionem, *ad.* *Neque ut ad animum, ad virtutem cohortarer:* nam omittere solet conjunctiones. Sic hoc lib. 'Et apud Galbam, Othonem, Vitellium illæsa.' *Ad virtutem*, id est, ad fortitudinem. *Rhenanus.*

Sed veni postulaturus a vobis] Muretus trajecit, *veni: sed postulaturus, &c.* Acidalius.

Non cupiditate vel odio] Vulgo, *cupidine*. Mutavi suadentibus veterib. libris: nam Flor. syllaba minus habet, *cupidite;* Venetus clare, *cupiditate*. Non enim omnino idem, cupido, ac cupiditas, ut notum est. *Pichena*.

Aut formidine] Non recte ceperis, nisi recte sic distinxeris: *formidine periculorum: nimia pietas vestra, &c.* Acidalius.

Imus ad bellum, non omnes nuntios] Distinximus, atque emendavimus, *Imus ad bellum. Num omnes nuntios, &c.* Rhenanus. Lectio veterum edit. est, *non omnes nuntios*, quam hoc loco meliorem esse putavimus substituta; *num omnes nuntios*. Freinshemius.

Ut multa per centuriones] Liber Hispanus, *ut multa centuriones tribunosque*, omissa vocula. Verissime. Nam ea Othonis mens est, ut velit quædam imperia centurionibus tantum tribunisque indicari, non in milites spargi. Florentinus liber habet, *Multa etiam centuriones:* optime. *Lipsius*.

Ut multa etiam per centuriones] Duas istas voculas, *etiam per*, expunximus. *Rhenanus*. Lipsius in curis secundis legit, *multa etiam centuriones;* in postrema recensione illud *etiam* quoque omisit. Eamque asseverat lectionem, et hanc ejus mentem verissimam, quædam imperia Centurionib. tantum tribunisque indicanda, non in milites spargenda. Neutrum horum voluit Tacitus aut Otho, quorum ut mens non satis liqueat, una particella facit *tantum*, quæ verbo *juberi* jungenda, non vocibus *centuriones tribunosque*. Et Farnesianus liber recte *etiam*, quo recepto locum sic distinguo: *ut multa etiam Centuriones Tribunosque tantum juberi expediat*. Hic sensus enim verus, nec præter eum alius saltem probabilis. In usu et ex usu militiæ est, ut multa saltem jubeantur, non modo vulgus militum, sed Centuriones etiam ipsi ac Tribuni. Id requirunt statim sequentia: 'Si ubi jubeantur, quærere singulis liceat: pereunte obsequio, etiam imperium intercidit.' Quæ cum neutra Lipsianarum emendationum recte cohærent. *Acidalius*. Flor. *ut multa etiam centuriones, &c.* eodem sensu, quem Lips. elicuit ex Hispano Codice, qui habet: *ut multa Centuriones*. Vulgati vero addunt: *per centuriones*. Pichena. Editio prima, secunda, tertia servant illud quod produxit e Flor. Pichena: *ut multa etiam Centuriones, &c.* Lectio verissima, quam cur alii mutaverint, rationem non video: eam confirmavi plurium exemplorum quasi munimentis in Suspicionum farragine. *Gruterus*.

Perditus ac temulentus] Puto, *percitus*. Nam ad instinctum quemdam et *insaniam* (ita statim) refert. *Lipsius*.

Cap. 84. *Si Vitellio et satellitibus ejus*] Homer. Iliad. A. Ἦ κεν γηθήσαι Πρίαμος, Πριάμοιό τε παῖδες, Ἄλλοι τε Τρῶες μέγα κεν κεχαροίατο θυμῷ, Εἰ σφῶϊν τάδε πάντα πυθοίατο μαρναμένοιϊν. Et cur non ab illo uberi eloquentiæ et sapientiæ fonte sit hic rivus? *Lipsius*.

Eligendi facultas detur] Forte, *colligendi;* id est, ut exercitus colligantur, aut *confligendi facultas detur:* nam regium volumen habet, *elligendi*. Rhenanus. Mire heic hæret Rhenanus, et tandem ad emendationes refugit. Sed frustra. *Eligendi facultas*, est facultas optandi atque impetrandi a Deis: Si, inquit, efficaciter quidvis nobis imprecari possent; nihil nobis aliud optent, quam nostram mentem: conferantur isthæc cum Hist. III. 10. *Gruterus*.

Quem nobis animum] Malim, *vobis*. Rhenanus. Inepte mavult Rhenanus *vobis:* id quidem sentit Otho; sed invidiæ molliendæ subticet, et se etiam aliosque ei numero includit, ut solent oratoria arte insignes. *Idem*.

Quas mentes imprecentur] Tolle hic interrogationis notam, et repone comma: neque enim in præcedentibus saltem verbis adhuc interrogationi-

vis est, sed conditionis expressio: in sequentib. illatio cum interrogatione. *Acidalius.*

Ne illas adversus Senatum voces] Scripsi, *Nec illas, &c.* Rhenanus.

Vitellius in nos ciet] Locum ab aliis fœde interpolatum e Vaticano restitui, religiose servata ejus scriptura: nisi quod *audeant* feci, ex *audiant.* Ne Germani quidem, inquit, illi barbari, quos nunc Vitellius in nos concitat, audeant ad pœnam amplissimum ordinem deposcere: nedum vos Romana suboles: non etiam spreverim scribere cum Hispano codice, *quis cum maxime:* id est, Quis comitatus maxime Vitellius in nos movet. *Lipsius.*

Quos nunc maxime Vitellius in nos ciet] *Nec, quibus cum maxime in nos ciet:* ubi dictum, *in nos ciet,* sicut, *in nos movet.* De adverbio *cum maxime* admonuimus alibi. *Rhenanus.* Lipsii correctionem ego ex Flor. prorsus confirmo: male vulgo: *quibus cum maxime:* et, *audiant.* Pichena. Apage Hispani libri lectionem, *queis cum,* pro cum quibus. Quod Lipsius tamen probare ausus est. Ne faceret, vox saltem *cum maxime* monere debebat. Hist. lib. IV. *tolerant cum maxime inopiam.* Emendavimus in Plinii epist. lib. X. insignem locum. Tac. iterum Hist. IV. 'vastatam Italiam, capi cum maxime urbem.' *Acidalius.*

Ad sanguinem et cædem reposcerent ordinem] Exemplar Matthiæ Corvini habet, *deposcerent:* malim, *deposcent.* Sane *deposcendi* verbum inprimis hic locum habet, quod exemplis astruere facillimum est. Hist. III. 'Nec minus violenter Aponium, quam Flavium, ad supplicium deposcerent.' Eod. lib. 'Victos in deditionem accipere, aut expugnare deposcunt.' *Rhenanus.* Lege, *deposcent.* Nisi tamen hæc Taciti formula est, quæ et supra in Pisonis oratione: 'Habitune et incessu, an illo muliebri ornatu, mereretur imperium?' et illic item a nobis interpolata, fortasse male. *Acidalius.*

Vitellianarum partium perstringimus] Lege, *præstringimus:* i. hebetamus, obumbramus. At recte mox: 'perstringendos mulcendosque animos.' Hoc enim quod Persius 'mordaci radere vero.' *Gronovius.*

Domibus et tectis] Tale Augustus in Dione, oratione ad populum, lib. LVI. Ἄνθρωποι γάρ που πόλις ἐστὶν, οὐκ οἰκίαι, οὐδὲ στοαὶ, οὐδ' ἀγοραὶ ἀνδρῶν κεναί: *Viri enim urbs sunt, non domus, et porticus, aut fora hominum vacua.* Lipsius.

Promiscue possunt] Budensis codex, *promiscua sunt:* itemque Florentinus, in quo *promiscua sunt:* quod Hellenismo quodam retineri posse, imo debere, assentior Rhenano. Sed velim amplius, *inanima,* rescribi, paullo ante. *Idem.*

Reparari promiscue possunt] Sincerior est manuscripti codicis lectio, *reparari promiscua sunt.* Expone *promiscua sunt,* ut intercidant ac reparentur: quæ locutio Græcam constructionem redolet. *Rhenanus.* Flor. aliter; *reparari promisca sunt;* quod Rhenanus interpretatur. Animadverti etiam, et in hoc antiquissimo codice, et in altero priorum librorum, perpetuo scriptum esse, *promiscus, promisca, promiscum, promisci, &c.* Quod autem Lipsius reposuit, *inanima,* exemplo Ciceronis firmatur, qui in Verrem Act. III. ait: 'omnia muta atque inanima, tanta et tam indigna rerum atrocitate, commoverentur.' Simili modo Plin. Paneg. ad Trajanum: 'muta quidem ista et anima carentia, sentire tamen et lætari videntur.' *Pichena.* Reposuimus ex scriptura librorum Rhenano, Lipsio, Pichenæ indicata probataque. Prius editi; *promiscue possunt.* Freinsh.

Æternitas rerum et pars gentium] Emendavimus, *et pax gentium.* Rhenanus.

CAP. 85. *Ea oratio ad perstringendos*] Nos, *et oratio.* Rhenanus. Muret. *ea.* Non opus, nec probo. *Acidalius.*

Coërceri non poterant] Leg. *potue-*

rant: qui antea ne coërceri quidem potuerant, nunc fuere etiam compositi. *Idem.*

Non tamen quies urbi] Lectionem hanc et distinctionem a libris priscis non potui, quin anteferrem vulgatæ, aut conjecturis aliorum parum firmis. *Lipsius.*

Quies urbis redierat. Strepitus, &c.] Hic locus est misere corruptus; nec quicquam auxilii fuit a libro manuscr. unde mendosa verba transfusa sunt in vulgatas edit. Nos magno labore eruimus tandem germanam sinceramque lectionem. Sic autem emendavimus distinximusque, *quies urbi. Sed erat strepitus, &c.* Rhenanus.

Erat militibus] Pro *erat* supposuimus particulam *et* e codice Budensi, sicque distinximus sententiam: *Et militibus, &c. occulto habitu: et maligna cura in omnes.* Dictum autem est auferendi casu, *et maligna cura*, sicut *et militibus.* Rhenanus.

Animo vultuque conversis] Scripsimus, *Animum, vultumque conversi.* Græca figura sed Latinis quoque familiaris, poëtis videlicet atque historicis. *Rhenanus.* Muret. *animo vultuque conversi, ne diffidere dubiis, aut parum.* Sane *aut* omnino reponendum: priora cur mutet, nescio: nisi si poëticam magis quam historicam locutionem censuit. At Tacitus in eam formam alia multa. *Acidalius.* Bene Rhenanus *animum vultumque;* male *conversi:* nam alterum prorsus postulat series orationis in qua intelligitur verbum substantivum; quasi esset: *Sed plurimum trepidationis in publico erat conversis animum vultumque, ut quemque nuntium fama attulisset.* Grov.

Ac parum gaudere prosperis] Fortasse rectius esset, *aut parum gaudere.* Ursinus.

Atque eadem dicenti, nota adulatio] E Vatic. ita restituimus, voce una addita, et altera mutata, &c.* *Lipsius.*

Et Othoni eadem quæ nuper privato, dicenti adulatio, &c.] Sic videtur legendum, non ut vulgo legitur: *Et privato Othoni nuper, atque eadem dicendi adulatio.* Ursinus.

Aut tumultu verborum sibi ipsi obstrepentes] Non cohæret sermo, ni reponas *aucto tumultu.* Grotius.

Cap. 86. *Sereno et immoto die*] Codex Budensis non habet *die.* Malim ego *cælo.* Rhenanus. Recte *die*, non *cælo*, quod magis placeret Rhenano. Nihil opus: *diem* enim pro *cælo* poni, et contra *cælum* pro *die*, multis probavi in Suspicionum centonibus; quos tandem aliquando manumittam necesse est, ne si quid me subito fiat, similis habear Bombycium telis suis misere immortuorum, quem deinde non Pamphila, sed Pamphilus aliquis curiose et evolvat, et abjiciat, filis sibi retentis; precium laboris scil. *Gruterus.* Delet Muret. *die*, me non probante. *Acidalius.*

Etiam futuri pavor] Is enim, ut ait Plinius, 'vates quodammodo intelligitur ac monitor, auctu semper religiosus.' *Lipsius.*

Subita inundatione Tiberis] Faërnus legebat, *subita inundatio Tiberis*, cum in aliis sit, *inundatione:* quod non ita placet. *Ursinus.*

Prorupto ponte sublicio] Sine dubio Tacitus scripsit, *proruto.* Gronovius.

In tabernis ex cubilibus intercepti] Castigavi, *in tabernis et cubilibus:* hoc est, in lectis. *Rhenanus.*

Fames in vulgus] Orta ex fluminis inundatione. Plutarch. πλεῖστον δὲ κατέκλυσεν ἐν ᾧ τὸν ἐπὶ πράσει διαπωλοῦσι σῖτον, ὡς δεινὴν ἀπορίαν ἡμερῶν συχνῶν κατασχεῖν: h. e. *foro frumentario maxime nocuit inundatio, ut secuta fuerit per dies complures annonæ caritas.* Savilius.

Id ipsum quod paranti expeditionem Othoni] In libro manuscripto non est dativus *Othoni*, qui subauditur elegantius: nec est illic particula *quod*, sed tantum *id ipsum;* ut queat etiam legi: *id, quoniam paranti expeditionem campus, &c.* Rhenanus.

Cap. 87. *Reliquos cæsorum*] Forte

rectius, *reliquias*. Freinsh.

In custodiam habites] Malim, *in custodia*. Rhenanus.

In numerum legionis] Hispanus codex, *numero:* Romana editio et Florentinus, *numeros;* quod rectum hic est: intelligendique numeri militares, de quibus jam prædixi. *Lipsius.*

In numeros legionis composuerat] Ita Ms. alter: nam in Flor. sequitur respondentis folii defectus. Vulgo, *in numerum:* quod alibi etiam Lipsius correxit. *Numeri* enim sæpe pro cohortibus Tacito usurpantur. *Pichena.*

Facta et reliquis spes] Illis scil. qui navalibus operis distinebantur. *Savillius.* Vulgo, *reliquis*. Quod videtur sumptum ex superiori voce, *reliquos*. Reposui *cæteris* ex Flor. Sensus autem est: Ceteris etiam militibus, qui in ea classe erant, præter reliquos illos Galbianæ cædis, factam spem honoratioris militiæ in posterum: quo scil. libentius in eam expeditionem irent. *Pichena.* Suspicor auctorem scripsisse: *composuerat, facta et cæteris spe honoratioris in posterum militiæ*. Sic lib. III. 'in Vitellium ut inimicum rescripsere, facta tribunis et centurionibus retinendi, quæ Vitellius indulsisset, spe.' *Gronovius.*

Vires et robur] A conjectura nostra est. Libri enim omnes, *e prætorianis viris, ut robur exercitus;* parum apte. *Lipsius.*

Summa expeditionis Antonio Novello] Ita emendavi: male vulgo *Novellio*. Sic lib. sequ. 'Antonium Novellum:' ibique statim; 'Antonio Novello nulla auctoritas,' &c. *Pichena.*

Invitatus] Vox, *Invitatus*, suspecta: quidam libri, *Imitatus;* alii, *immutatus*. Faërnus, *initio datus*. Lips.

Ad observandam honestiorum fidem initio datus] Ita Faërnus emendabat pro eo, quod est in vulgatis, *invitatus*. Ursinus. *Invitare*, eandem vim fere habet, quam, rogare: neque Imperatorem erga præfectum suum, præsertim libertum, decet: hi enim jubentur, non rogantur. Merito igitur Lipsio suspectum verbum. Man. noster adhuc corruptius, *immutatus:* forte, *immixtus*, quasi inter duces additus. *Pichena.* Prima editio, *imitatus*. Emendationibus incumbitur hinc inde, ego mallem totam vocem omnibus suis elementis eradicari, ceu supervacuam. *Gruterus.* Non compareret sententia: minus etiam deleta suspecta voce *invitatus*, quod fecerat Muretus. Nec Lipsio Delius favit: nescio, si mihi. Possit credo legi: *ad observandam, honestiorum fide invitatus*. Id est, ut fideliter curam navium ageret, fide honestiorum, et dignioris conditionis, ipse libertus invitatus. Aut potius: *in observanda, honestiorum fidem imitatus*. Ut in observanda navium cura tam fideliter se gesserit, ac si non libertus, sed honestior aliquis esset. *Acidalius.* Cur *honestiorum?* Nam inhonestiorum potius fides observanda videri possit. Imo, *honestiorum*. Nam pessimis principibus optimi sunt suspecti, ut optimis pessimi. *Observare* hic est eorum custodum, quorum jam jam meminit: 'Addidit classi urbanas cohortes,' &c. Sed hæc in gratiam tyronum. At turbant hic eruditi. Omnibus suspectum τὸ *invitatus*. Cujus ego suspicionis causam certe nullam video. Vocantur alii ad dignitates, &c. * *Boxhornius.* Nihil ineptius τῷ *invitatus*, nisi forte ipsæ illius verbi defensiones. Hoc adfirmare proclive est: sed non tam facilis medicina. Suspicabar tamen, *comitatus*, vel *minister datus*. Adde Observ. II. 20. *Gronovius.*

Marius Celsus, Annius Gallus, rectores destinati] Liber Covarruviæ, *rectores constituti*. Utrumque spurium: et sententia sine eo constat. *Lipsius.*

Rectores destinati] Hispanus liber, *constituti*. Lips. utrumque spurium, et sine eo sententiam constare ait.

Est ita vero. Sed vide, si ex Hispanica lectione alia concinnari melior potest, ut cum sequentibus copuletur, in hunc modum, *rectores. Cunctis tuta, sed plurima fides*, &c. Acidalius.

Licinio Proculo] 'Profecto Brixellum Othone, honor imperii penes Titianum fratrem, vis ac potestas penes Proculum præfectum.' Hist. Tac. II. *Savilius*.

Cap. 88. *Secum expedire jubet*] *Expedire* pro in bellum accingi; absolute. *Rhenanus*. Faërnus legebat, *expeditos ire*, sive, *expediri*, si magis ita placeret. *Ursinus*.

Mota urbis cura] Scripsi *motæ*. Rhenanus. Editiones vett. *mota urbis cura*, quod ignoro cur mutaverint. Dictum est sexto casu, ut in illa oratione supra VI. 17. 'commoto simul omnium ære alieno, inopia rei nummariæ.' *Freinsh.*

Sapientibus quietis a Reip. cura] Castigavi, *Sapientib. quietis et Reip. cura*. Rhenanus.

Multi afflicta fide in pace] Reposuimus, *Multis afflicta fides*. Afflictam fidem hic dicit quam Hist. lib. III. vocat *affectam*, hoc est, collabefactam deminutamque. *Rhenanus*. 'Quis crederet optimum Rhenanum tam diu impune laturum fuisse hanc mendam? Mutat olim editum, quod, etiamsi, ut ille voluit, omnes libri præferrent, ipso orationis filo postulante restituendum foret. Et profecto sic conjeceram, antequam ex notis ejus didicissem antea lectum ita fuisse. Quam bene, quæso cohærent: *Multis afflicta fides, ac alacres et tutissimi?* Præsertim si conferas: *Multi afflicta fide ac alacres et tutissimi*. Qua parte autem commodius, *Multis afflicta fides*, quam *Multi afflicta fide?* An *homo antiqua virtute et fide*, insolentius quam, *homini antiqua virtus et fides?* Redde igitur Tacito multo rotundiorem sermonem: *Multi afflicta fide in pace, ac turbatis rebus alacres et per incerta tutissimi*. Gronovius.

Cap. 89. *Secura tum urbe a provinciali bello*] Minutissimum hic erratum, nempe quod sit in *a*, perdit totum sensum. Nos, *secura tum urbe, et provinciali bello*. Subauditur *existente*. Porro provincialia bella propter longinquitatem, minus urbanæ plebi dispendiosa erant. *Rhenanus*.

Adversa reip. pertimuere] Danesius pro verbo, *pertimuere*, reponebat, *parti nocuere*. Ursinus. In altero Man. legitur, *adversæ. p. pertimuere*. In aliis autem veterib. *reip. pertimuere*: quam vocem a Lipsio sublatam, ego haud temere adjectam, librorum omnium consensu, crediderim. Forte, *resp. pertimuerat*. Pichena. Libri omnes, *adversa reip. pertimuere*. Unde legendum censeo; *pacis adversa rei pertimuere*: ut notet accusatione ea tempestate frequentissimas, atque atrocissimas, quam pestem videre est ex prioribus sex Annalium libris, et esset ex sequentibus, si extarent. *Freinsh.*

Sub ducibus aliis si bellatum foret] Quid si legas, *Si ducibus aliis bellatum foret*. Rhenanus. Tac. Hist. II. 'quod singulis velut ictibus transacta sunt bella, ignavia principum factum est.' *Savillius*. Ex altero Man. restitui, *si ducibus aliis bellatum foret*, quod Rhenano etiam placuit. *Pichena*.

Fuere qui proficiscenti] Hinc potius incipere debebat novum caput; nam hæc a sequentibus nullo modo divelli patiuntur, sed ita distinguenda sunt: *Aspernatus omnem cunctationem, ut Neroni quoque exitiosam (et Cæcina jam Alpes transgressus exstimulabat) pridie Idus*, &c. Freinsh.

Cap. 90. *Festinata exactione*] 'Itaque pro hac sententia bene Florent. et quidam libri, *festinata jampridem exactione*: addita significanter voce. *Lips.*

Sed festinata jam pridem exactione] Adverbium *jampridem* nescio quis hic infulsit: nos submovimus. *Festinata exactione*, id est, propter festinatam

exactionem. *Rhenanus.* Auctiores hic plerique libri veteres: *sed festinata jam pridem exactione.* At duplex potest esse sensus, &c.* *Pichena.* Muret. nescio unde inserit, *festinata jampridem exactione.* Nullo detrimento ea vox abest, nec magno commodo sane adest. *Acidalius.*

Galerii Trachali ingenio] Hic orator ad Domitiani tempora pervenit, sobrius et satis apertus suis, et quem velle optima crederes, auditu tamen major. 'Nam in eo vocis quantum in nullo cognovi,' inquit Quintilianus, 'et pronunciatio vel scenis suffectura, et decora omnino.' *Vertranius.*

Othonem uti, &c.] Credo illud *Othonem* ab interprete insitum glossema esse. *Acidalius.*

Ad implendas populi aures] Sic quidem editio Veneta; at Romana prima non agnoscit vocem *populi:* neque requiritur admodum; imo, ne requiritur quidem. *Gruterus.*

Sed ex libidine servitii, ut in familiis] Verius clariusque distinxeris, *servitii. Ut in familiis, &c.* Lipsius.

Ut in familiis] Id est, *inter servitia* opposite huic *plebem ingenuam.* Ann. IV. *Savillius.* Nec quid hæc verba sibi velint, nec quid Savilliana eorum explicatio, intelligo. Suspicabar autem: *sed ex libidine servitii et in tantis malis privata cuique stimulatio et vile decus publicum.* Sic video aliquam sententiam. Τὸ *et* accipiendum pro *etiam.* Solent adversa ex fortuna ebriis facere sobrios, et admonere decoris, atque efficere, ut privata spe neglecta in publicum consulamus. At hi adeo, inquit, adsuerant servili adulationi, ut etiam, quum cogeret nemo, et tanta imminentia civilis belli mala facile tristiores vultus excusarent, gratiam captarent privatam, nec cogitarent quid tali tempore reipublicæ deceret. Histor. II. Vitellius Neronem 'sectari cantantem solitus, non necessitate, qua honestissimus quisque, sed luxu et sagina mancipatus emptusque.' Eodem libro, cap. 74: ex Ms. *in tanta mole,* pro *inerat a mole eruit* Pichena. *Gronov.*

HISTORIARUM LIB. II.

Cap. 1. *Quod varie ortum*] Non suspicabar de mendo, absque Vaticano fuisset; cujus lectio diversa coëgit me acrius paullo intueri. Nam in eo, *vari aborte,* scriptum. Et hercules vulgata inepta et exsensa: quid enim est, varie ortum esse imperium Vespasiani? Imo unus et certus illius ortus. Scribo ex vestigiis illis priscis, *quod varia sorte.* Atque ita est: imperium Vespasianorum, felix reip. et infelix, itemque ipsis Principibus fuit. *Lipsius.*

Quod varia sorte] Vulgo, *varie ortum:* ac si ea lectio constanter in libris veterib. haberetur, nihil mutavissem; sed cum Vat. corrupte habeat, *vari aborte;* et ex eo Lips. emendaverit, *varia sorte,* injurius tam pulchræ emendationi fuerim, nisi recepissem. *Pichena.* In Vat. *varia ab ortu.* Conjectat inde Lips. non satis feliciter. Mihi lectio proba et elegans et proxime Vaticanum: *varie abortu.* Doctiores favebunt, sat scio. *Colerus.* Emendationi Lipsianæ per

se certissimæ addam præsidium ab alio auctoris loco infra c. 95. ‘ Magna et misera civitas, eodem anno Othonem Vitelliumque passa, inter Vinios, Fabios, Icelos, Asiaticos, varia et pudenda sorte agebat.’ *Freinshemius.* Hist. III. ‘ Varia legatorum sors fuit.’ *Gronov.*

Lætum reip. aut atrox] Exemplar Corvini regis habet, *semen reip. aut atrox.* Suspicor Tacito fuisse scriptum : *Quod varie ortum, semel reip. atrox, ipsis principib. prosperum aut exitio fuit.* Elegans est sententia de imperio Romano. Similia Cicero divinat in Philipp. *Rhenanus.* Lætum et prosperum, si respicias Vespasianum et Titum; atrox et odiosum, si Domitianum. *Savilius.* Danesius, cum in V. C. sit, *semen reip. aut atrox,* ex ea lectione emendabat, *semel reip. atrox.* Sed amplius de hac lectione considerandum censeo. *Ursinus.*

Causam profectionis] Joseph. ἁλώσ. IV. c. 29. addit, missum Titum, ut super Judææ rebus mandata Galbæ acciperet, ἀσπασάμενος καὶ λημψόμενος τὰς περὶ Ἰουδαίων ἐντολάς. *Savilius.*

Decoris cum quadam majestate] Scripserim, *decor oris cum q. m.* Magis id placet, quam *decor corporis.* Rhenanus.

Prosperæ Vespasiani res] Hæc duo vocabula, *Vespasiani res,* non sunt in codice Budensi : proinde cogitandum, num potius sic legendum sit, *Prospere præsaga responsa,* ut sit adverbium, *prospere.* Expone prospere præsaga, hoc est, prosperitatem præsagientia responsa. *Rhenanus.* Legendum, *præsagia, responsa,* diximus Obs. II. 20. *Gronovius.*

Loco ominum etiam fortuna] Ita videtur legendum ; nam illud, *omnium,* pro, *ominum,* perturbat sententiam. *Ursinus.* Maximam injuriam se facere fortunæ non animadvertit, qui *omnium* nobis oggerit : nimis enim jus ipsius coarctat ; utpote quæ juxta Plauti Pseudolum, ‘ Centum doctum hominum consilia, una devincat Dea.’ *Gruterus.* Muret. *ominum :* quod ego adhuc teneo in suspenso, propior ut non probem. *Acidalius.* Prætereunt hunc locum ut sanum omnes, cum tamen postrema illa sonum habeant sine sensu : neque dubitem legendum, *loco ominum etiam fortuita.* Quæ alias casui ascripta fuissent, rapiebantur in omen principatus Tito destinati, ex quo semel ista credulitas animos invaserat. Simile illud Ann. I. ‘ quæ casus obtulerat in sapientiam vertenda ratus :’ et Hist. IV. ‘ quod in pace fors seu natura, tunc fatum et ira dei vocabatur.’ *Grotius.* Cum jam ante Socer meus editis in Aug. Sueton. notis c. 12. correctionem hanc meam, *loco ominum etiam fortuita,* loco, quem ideo notavi, parallelo ex Hist. I. 86. confirmatam, probavisset, hic quoque in textum recipiendam putavit. Sic fere supra II. 84. ‘ Tiberius cuncta etiam fortuita ad gloriam vertebat.’ *Freinshemius.*

Offensum haud dubie victoris] Danesius legebat, *offensarum.* Sed fortasse melius legeretur, *offensam haud dubiam victoris.* Ursinus.

Et incerta adhuc victoria] Castigavi, *Sed incerta, &c.* Rhenanus.

Obliviscendum infensarum de bello agitantibus] Opinor scribendum, *offensarum.* Rhenanus. Fortasse legi posset, *infensorum.* Ursinus. Manuscr. et Vaticanus, *offensarum.* Vulgo, *infensarum.* Pichena. Vox mihi non lecta. Ponam, *infensorum,* nempe Othonis ac Vitellii : nisi quis *offensarum* ex Vaticano malit eodem sensu. *Grotius.*

Cap. 2. *Neque abhorrebat a Berenice*] Fuisse hanc forma conspicuam quodam disticho Asclepiades in ejus formam scribit, si modo de eadem sensit : nam et aliæ hoc nomine celebrantur : Κύπριδος ἅδ' εἰκών· φέρ' ἰδώμεθα μὴ Βερενίκας. Διστάζω ποτέραν φῇ τις ὁμοιοτέραν : *Ambigo, an hæc Veneris sit imago, vel Berenices. Sit mage utri similis hospes amice refer.* Alciat.

Suo quam patris imperio modestior] Man. *moderatior*. Quid autem verba hæc sibi volunt? An proprie magis instinctu ac ratione quam præceptis patris? Verior sensus videtur: Suo ipsius Principatu modestiorem fuisse, quam regnante patre. *Pichena*.

Læva maris] Id est, lævas maris partes, aut læva maris littora; illa scil. maris Mediterranei loca, quæ ex Syria Corinthum petentib. ad lævam sita. *Savilius*.

Prætervectus] Man. *prævectus*. Pichena.

Audentioribus spatiis] Lege, *lentioribus spatiis*. Sic Nicetas in Andronico: ὁμαλαῖς κινήσεσι καὶ σταθμοῖς βραχέσι. *Marcil*.

Templi situm] Designatum id quidem scribentis animo, sed quominus pertractatum, fecit oblivio; nisi forte illa verba *quanquam in aperto* plenæ descriptioni sufficere putemus. Sed durior aliquanto fuerit æquis auribus illa interpretatio, cum speciatim de altaribus actum sit, et Homero distincte diserteque τέμενος commemoretur, quam βωμὸς, id est, templum et altare. *Savilius*.

Cap. 3. *Regem Aëriam*] * Alciatus hic mavult, *Uranium*. De Cinara autem, quod sequitur, Homerus, Plutarchus, Athenæus, Arnobius, aliique meminere. *Lipsius*.

Conditorem templi regem Venerarium] Id regis Deæque nomen non facile quemquam offendas, qui in promptu habeat: ipse *Uranium* lego. * sacris initiantur. Sane hujus Paphii templi fusius meminit Lucianus dialog. qui inscribitur Ἔρωτες. *Alciatus*. Liber Man. habet, *Verianum*: reponendum, *Aëriam*. Id docet Tacitus noster Ann. III. 'Exin Cyprii tribus delubris, quorum vetustissimum Paphiæ Veneri auctor Aërias.' Huic regi filius fuit Amathus. Nam sequitur illic mox: *Post filius ejus Amathus Veneri Amathusiæ*. Rhenanus. Hanc opinionem Tacitus ipse videtur sequi Ann. III. *Savilius*. Corvinianus habet *Verianum*; alii, *Venerianum*; Alciatus mavult *Uranum*. Ego *Aëriam* non muto; est enim constanter scriptum et ab omnibus probatum. Ann. l. III. *Vertram*. Optimus Flor. (jam enim folii defectum in eo pertransivimus) habet, *Regem Verianum*. Pichena.

Quidam ipsius Deæ nomen id] Aëriæ Veneris nomen nusquam legi: Acreæ Veneris templum est in monte prope Carpasiam, cui summo nomen Olympus: quod nec adire nec videre mulieribus licet, auctor Strabo. *Ferrett*.

A Cinara sacratum templum] * Flor. *Cynira*. Sic paulo infra, *Cyniradæ sacerdos*. Pichena. *A Cinyra*, sic recte scribitur istud nomen, si fides Ovidii libris Metam. x. 299. aliisque fere omnibus, quibus hominis hujus mentio. Male edebatur alias *Cinara*: nam et Græcis est Κινύρας, ut Æliano in Hist. Anim. IX. 36. *Freinshem*.

Accitum e Cilicia Myram intulisse] In Ms. legitur, *accitam et cilicentam miram intulisse*. Scripsi, *accitam, et Ciliccm Thamyram intulisse*. Rhenanus. De Cilicum industria, qua huc spectat, legi possunt, quæ Cicero de Divin. et alii habent. *Savilius*.

Ut quisque vovisset] Pichena ex vestigiis Florentini libri: *ut quisque vovit, sed mares*. Lipsius.

Hostiæ ut quisque vovisset, mares deliguntur] Levem correctionem intuli, a Flor. indicatam, qui habet: *ut quisque vovit s & mares, &c.* Pichena. Lege, *ut quisque vovit, sed mares deliguntur*. Acidalius.

Obfundere] Nos, *effundere*. Rhenanus.

Continuus orbis latiore initio] Tyrius Maximus: 'Venus a Paphiis colitur, cujus simulacrum nulli rei magis assimile, quam albæ pyramidi.' *Lipsius*.

Cap. 4. *Cæsis plurib. hostiis*] Emendavimus, *cæsis complurib. &c.* Rhenanus.

Sostratus, sacerdotis id nomen erat] Florent. *Sacerdotii*: sed vulgata lec-

tio melior. *Pichena.*

Ad patrem] Qui tum subsistebat Cæsareæ, quæ Judææ caput. Joseph. ἁλώσ. IV. c. 29. *Savilius.*

Provectus] Castigavi, *pervectus.* Sic infra, 'Corpus insigne oculis, &c. Romam pervectum est.' *Rhenan.*

Ingens rerum fiducia] Suspicabar, *ingens rerum*, voce sequenti rejecta. Sed Pichena sagaciter sensum eruit, *ingens rerum fiducia* (sexto casu) quam ex oraculo conceperat. Audiamus. *Lipsius.*

Ingens rerum fiducia accessit] Lipsius vocem, *fiducia*, tollit; mihi omnino retinenda, cum sit præsertim in nostro antiquissimo: non enim eam primo casu, sed sexto, accipio: id est, Titum ingentem accessisse, ob fiduciam rerum ex oraculo conceptam. Locum ergo juxta hunc sensum melius, quam in vulgatis, distinxi. Sic Ann. l. XI. 'ingens gloria, atque eo ferocior.' *Pichena.* Recte Lips. qui vocem *fiducia* tollit. Muretus non recte, qui retinet, et sic distinguit, *ad patrem pervectus. Suspensis provinciar. &c.* Acidalius. Distinguendum putavi, *ingens rerum fiducia accessit:* utque appareat Titum ipsum dici *fiduciam:* cujus vocabuli primus hic casus, non postremus ponitur. Quomodo mox seq. cap. 'præcipua concordiæ fides' vocatur. *Freinsh.* Sic Justinus l. XI. 'qui ex continenti ad Darium profecti, non mediocre momentum Persarum viribus accessere.' Et l. XIII. 'ubi et Olympia esset mater Alexandri, non mediocre momentum partium.' *Gronovius.*

Profligaverat bellum] Paullo aliter *profligandi* verbo usus, quam placuit Agellio l. XV. Noctium: qui in tota ea re vereor ut caliget. Ni ita est, barbare etiam locutus sit Augustus in Ancyrano lapide: CEPTA. PROFLIGATAQUE. OPERA. A. PATRE. MEO. PERFECI. quod exemplum rigide et ex diametro cum Agellii nota pugnat. *Lipsius.*

Vespasianus oppugnatione Hierosolymarum. Reliqua duro magis] Scripsi distinxique, *Vespasianus, oppugn. Hierosolymorum reliqua. duro m. &c.* Rhenanus.

Ob ingenium montis] Hæc Flor. lectio est, atque, ut mihi videtur, aptior vulgata, *ob ingenium gentis.* Duos enim unius montis colles, immensum editos, Hierosolymarum munimenta complectebantur, ut notum est, et Tacitus tradit infra l. v. Nec novum videatur *ingenium montis.* Nam Ann. l. VI. dixit: 'locorumque ingenio sese contra imbelles Regis copias tutabatur:' et Hist. l. I. 'ingenio loci cælique.' Apud Plinium etiam l. XIV. 1. legitur, 'ingenium soli:' et in Agell. l. XII. 1. 'ingenium lactis.' *Pichena.*

Tres, ut supra memoravimus] Hinc inchoandum esset caput, si rerum etiam capita distincte proponenda. Sed hoc plerumque arbitrarium est; et qui primi sic auctores distinxerunt, haud magnam in ea re curam posuisse videntur. Et hinc tamen aliquando tenebræ et remoræ lectionis; ergo cum eas offenderemus, sæpiuscule mutavimus. *Freinshem.*

Mucianus] Ita ubique præpotentis hujus hominis nomen scripsi. Græci suadent, qui Μουκιανὸν appellant: et lapides, in quibus C. media, non T. semper sculptum, ut in illo Romæ: L. ANNIO. FABIANO. M. NONIO. MUCIANO. COS. Multa etiam hujus mentio in Plinio, qui Licinium ei nomen addit, et titulum fere ter consulis, l. XII. 'Licinius Mucianus ter cos. et nuper Lyciæ provinciæ legatus.' Lib. XXXII. de ostreatum præstantia: 'Dicemus,' inquit, 'aliena lingua, quæque peritissima hujus censuræ in nostro ævo fuit. Sunt ergo Muciani verba quæ subjiciam.' Et sæpè alias: ostenditque doctum et alterum velut Mæcenatem. *Lipsius.*

Et inexpertus belli labor] Redundare vox *labor* videtur, et inculcata huc e priore versu. Logam, *et inexpertis*

belli. Ita supra: *pacis artibus, belli inexpertus.* Idem.

Et inexpertus belli labor] Malim, *ardor.* Nam omnino *labor* hic locum non habet. *Rhenan.* Danesius legebat, *ardor,* non *labor, &c.* ne repeteretur vox, *labor,* supra iterum posita. *Ursinus.* Delendam censet Lipsius vocem *labor.* Ego nihil mutarem, nec supervacua mihi repetitio illa videtur, ut mens sit: illis laborem belli, his laborem pacis, robur et vigorem addidisse. *Pichena.* Placet cum Lipsio deleri vocem *labor,* ut e linea superiore certe inculcatam: non placet scribi *inexpertis.* Lego, *integra quies et inexperta belli.* Acidal.

Cap. 5. *Ac si res posceret*] Particulam *ac* erasimus: nam Tacitus brevitatem amat. *Rhenan.*

Dispositu provisuque] Non possum hic videre, quod Savilius: *very expert in the direction and foresight of civil affaires:* quasi uno spiritu jungeret auctor; *dispositu provisuque civilium rerum peritus:* quum ille voluerit, *aptior sermone, dispositu provisuque,* junctim accipi, quæ sensum impleant absque illo, *civilium rerum peritus.* Significat enim Mucianum elegantiorem et diligentiorem fuisse in dispositione et ordine omnium, quæ ageret circaque haberet. Quale est, quod de Vespasiano Suetonius c. 21. 'Ordinem una fere hunc tenuit,' &c. Plinius epist. l. II. 11. 'Salvius Liberalis vir subtilis, dispositus, acer, disertus.' Noster infra: 'Apud Vitellium omnia indisposita, temulenta.' Adde ad Sen. de ira III. 6. Sic igitur Vespasiano dispositior, vel *aptior dispositu,* Mucianus. Idem *aptior provisu,* hoc est, magis providus et divinus et pensitator futuri, quicquid ageret. *Gronovius.*

Aboluerat] Veteres omnes habent, *aboleverat;* et melius. *Pichena.*

Cap. 6. *Vario eventu*] Lego, *vano.* Acidalius.

Imperii præmia] Videtur expressisse Josephi verba, quæ extant IV. ἁλώσ. c. 36. *Savilius.*

Duæque legiones] Paullo aliter hoc olim. Nam C. Cæsar, Ægypto devicta, tres in ea legiones reliquit. Auctor Suetonius in Jul. c. 76. Augustus eum numerum retinuit, imo et Tiberius: sub quo Strabo sane vixit, et hæc scripsit l. XVII. Ἔστι δὲ (in Ægypto) τρία τάγματα· ὧν τὸ ἓν κατὰ τὴν πόλιν ἵδρυται, τ' ἄλλα δ' ἐν τῇ χώρᾳ: *Sunt tres Legiones: quarum una in urbe agit, reliquæ in ipsa regione.* Sed Tiberius tamen non in longum. Anno enim imperii ejus nono, Tacitus clare duas saltem legiones Ægypto adtribuit: uti et hic. Lib. IV. 'Cetera Africæ per duas legiones, parique numero Ægyptus.' Observa ergo obiter, paullo certius de Strabonis scriptione, quam vides, eum desiisse ante hunc nonum Tiberiani imperii annum. Addo, Egesippum etiam de duabus hic legionibus assentiri Tacito, l. IV. 'Esse etiam illic duos ordines militarium virorum, quos sibi adjungere Vespasianus properavit.' *Lipsius.*

Seclusum tutumque] Vatic. Flor. et Romana editio, *secundum tutumque:* quod approbo. *Idem.*

Seclusum tutumque] Aut extra iter Vitellii et Othonis potestatem situm. *Savilius.* Congruit Flor. cum Vat. in voce *secundum,* quæ a Lipsio probatur. Eam itaque reposui, pro vulgata, *seclusum.* Pichena. Lipsius alteram lectionem probat. Non possum ego, sed deleta copula distinguo, *cingitur parando interim bello seclusum, tutumque, &c.* Acidal.

Cap. 7. *Cum in victores victosque*] Rodolphus et prisca item editio, *cum victoribus victos numquam solida fide coalescere.* At totum locum libentius nunc cum Pichena legam: *exspectari belli exitum: victores victosque numquam, &c.* Lipsius.

Placuit exspectari bellum, cum in victores, &c. fides coalesceret] Volumen manuscr. habet, *fide coalescere.* Nos

sic legendum tandem deprehendimus, et distinguenda verba: *placuit expectari bellicum. Victores, &c. fide coalescere.* Ergo, qui volet, sequatur meum judicium, aut mendosa se lectione diutius oblectet. *Rhenan.* Placuit expectari belli Othoniani exitum: quoniam utrinque mota magna mole armorum pax nunquam certa erat futura victoribus et victis. *Ferrettus.* Distinguenda ex Beati judicio; *placuit expectari bellicum:* scil. ex quo sciretur, quam in partem inclinaret victoria, &c. *Vertranius.* Danesius sic legebat; *pl. exp. bellicum: victores, &c. fides coalescere.* Ursin. Hæc mihi valde suspecta, neque scio an satis apte dicatur, *expectare bellum, aliis bellantibus.* Flor. nihil mutat, nisi quod habet: *solida fide coalescere:* longe melius vulgatis, cum verbum, *coalescere,* ac sequentia, *referre,* et *insolescere,* sibi optime respondeant. Si autem hoc, ut magis sincerum, admittimus, supervacua remanebunt superiora illa, *cum in:* ex quibus fortasse aliqua emendatio exorietur. Itaque suspicor, totum locum sic legendum: *Sed bellantibus aliis, placuit expectari belli exitum. Victores, victosque nunquam solida fide coalescere.* Pichena. Placet *in* in *inter* mutandum, nisi quod Agricola, incertum ex libris an ex ingenio, emendabat ante annos plus minus centum: *placuit expectari bellum: cum victorib. victos n. sol. fide coalescere:* quidquid hujus est: de re ita Curtius meus: 'Quibus bellum non intuleris, bonis amicis poteris uti. Nam et firmissima est inter pares amicitia, et videntur pares, qui non fecerunt inter se periculum virium. Quos viceris, amicos tibi esse cave credas.' *Modius.* Rodolphi lectionem, quæ eadem et priscæ edit. *cum victorib. victos n. s. fide coalescere,* probat Lipsius itemque Modius. Muretus deleta voce *bellum* scripsit: *pl. expectari. in victor. victosque n. s. f. coalescere.* Et si attendis, *bellum* nihili hic vox. Quid enim est aliis bellantib. bellum exspectare? Vespasianus quidem bellum nullum exspectabat, sed inferre cogitabat. Nec tamen cum hoc deleri probo, reliqua ejus emendationis admitto. Aliud latere video in corruptis particulis *cum in.* Scribo: *pl. exsp. casum. Victores victosque n. s. f. coalescere. Casus* hic est Taciti more, occasio Ann. l. XII. 'Si Catti cupidine ulciscendi casum pugnæ præberent.' Ibid. 'Vologeses casum invadendæ Armeniæ obvenisse ratus.' Ann. XI. 'casus Mithridati datus est occupandi Armeniam:' et Ann. XIII. 'bene gerendæ rei casum offerri scripserat.' Sallust. in Jug. 'Fortunam illi (lego *illis*) præclari facinoris casum dare.' Sententia sic verissima. Ita fit enim: aliis bellantibus alii occasionem captant. Et hæc ipsa mens Vespasiani: quam clarius paullo post Tacitus his declarat verbis: 'Igitur arma in occasionem distulere.' Hæc emendatio vera et certa. Olim etiam moliebat: *placuit exspectari bellum, non sumi. Victores, &c.* Nihili præ altera. Quid si legas etiam, *pl. exsp. belli casum?* Acidalius. Postulante sententia, nec verbis multum abeuntibus, Pichenæ correctionem recepimus. *Freinshem.* Nisi malis, *exspectari eventum.* Gronov.

Cæterum olim mixtis consiliis] Scripsimus, *Cæteri o. m. c.* Rhenan. Suspecta Lipsio verba, *ceteri olim:* ex quibus ego quondam aliquem sensum eliciebam: accipiens, *olim,* in futuri temporis significationem: de ceteris scil. qui postea partibus Vespasiani accessere. Sed nunc mihi ipsi non probatur, propter adverbium, *super,* præcedens: ac potius interpretor, Ceteros, videlicet, Titum, legatos, &c. * *Pichena.* * *arma in occasionem distulere.* Postremum castigatio *cæteri* ne comparanda quidem est ad *cæterum* veterem scriptionem. *Salinerius.* Mihi certum traductione levi, et mutatione leviore, integrum locum

ita fore. Lego, *Mucianusque secretis olim, nuper mixtis cons.* Ita enim est. Nuperrime consilia miscuerant, quæ semper antehac secreta habuerant. Firmat et illustrat superior ille locus, 'Ceterum hic Syriæ,' c. 5. De cætero non muto nunc porro, ut olim censebam: *Optimos quosque amor reip. multos dulcedo, &c.* Acidalius.

Cap. 8. *Propior ad fallendum fides*] Suspicor legendum, *promptior*. Freinshemius.

Scithinum insulam] Farnes. *Cynthum*. Vatic. *Scithinum*. Vera lectio, *Cythnum*: quomodo aiunt legi in Florentino: quæ insula juxta Atticam sub Eubœa. Plinio nominatur l. iv. et Ptolemæo dicitur Κύθνος. Philoni etiam in Flaccum sic dicitur, et juxta Ceam collocatur. In Zonara non recte scriptum, hunc falsum Neronem in trajectu Cydni amnis interfectum: decepitque eum adfinitas hæc vocum. *Lips.*

Cythnum insulam detrusus] In Flor. ita scribitur, et verius: male vulgo, *Scithinum*. Pichena.

Et abnuentes interfici] Flor. *Vel abnuentes*. Idem.

Dextras concordiæ signa] Nos, *dextras concordiæ insignia*. Rhen.

Cap. 9. *Ad prosequendum eum, quibus*] Codex Budens. *ad prosequendum, cum quibus, &c.* Quemadmodum nos quoque castigavimus: nec displicet altera lectio. *Idem.*

Alloquendos sibi milites] Ita Venetiis primum editus: sed Romanus eo prior diserte habet, *adequandos*, unde non ambigo, quin litera mutata fieri debeat, *adaquandos sibi milites;* egregia emendatione, nec minus plana. Veniemus, inquiunt trierarchi, postquam refecerimus milites aqua, qua jam aliquot diebus destituti animis pariter, corporibusque languent. Et hinc scire licet insulam Cythnum aquarum sterilem. *Gruterus.*

Cap. 10. *Magnis motibus*] Demiror hanc clausulam omissam in lib. Ms. sicut paulo ante *mare*, ubi legimus, *mare ingreditur*. Sed dormitant sæpe librarii. *Rhen.*

Delationes factitaverat] Habet a Cicerone in Bruto: 'qui quum tanto nomine esset, patremque optimum virum habuisset et juris peritissimum, accusationem factitaverit.' *Gronovius.*

Accusatorum causæ noscerentur] Vide, si lubet, pecuniæ veteris lib. iv. c. 3. *Idem.*

Adhæc terrore et propria vi] Volumen Budense; *Adhunc terroris et prop. &c.* Legerim, *Adhoc terroris*, hoc est, ad hunc terrorem. Intelligit Senatusconsultum modo relatum. *Rhenanus.* Vulgatam distinctionem utcumque retineo, hoc sensu: Ad ceteras illius Senatusconsulti jactationes, nova hæc disceptatio accessit: quod Crispus et ejusdem Senatusconsulti terrore, et potentia propria, fratris sui delatorem pervertere conabatur. *Pichena.* Qui hæc emendant et distinguunt sui saltem consilii redderent rationem: an melius ista? *infirmum aut validum retinebatur adhuc: terrore.* Annius non erat in reis potentioribus, itaque locus Senatusconsulto: præterea Crispus, dum fratrem ulciscitur, adeo eloquentia sua, sibi propria vi, terroreque (si sibi tam præpotenti accusatori morem non gererent) patres ursit, ut Annium indefensum, inauditum damnare sustinerent. Per hæc firmatur interpretatio quam dedimus ad illa, Ann. l. iii. 'Senatus nunquam satis credito sine fraude Germanicum interiisse, scripsissent expostulantes.' Τὸ *adhæc* respicit ad illa: 'parvæ quoque res magnis motibus agebantur.' *Salinerius.* Paullo melior ad marginem lectio: *retinebatur adhuc. Terrore et propria vi, &c.* nondum optima. Scribo: *retinebatur adhuc terrori: et propr. &c.* id est, ad vel in terrorem. *Acidalius.* Malim, *At hoc terrore, et propria vi.* Freinshemius. Quid si, *Ad hunc terrorem.* Super hoc

terriculamentum Senatusconsulti etiam, non terriculis, sed vi eloquentiæ et gratiæ suæ annitebatur. *Gronovius.*

Traxeratque magnam senatus partem] Exemplar regium, *Traxeratque magistratus p.* Rhen.

Dedi ad exitium postularent] Sic Florent. Vulgo, *postularet*. Pich.

Quamvis infirmum et nocentem] Scripsimus, *Quamvis invisum ac nocentem.* Rhen.

Meminerant] Tacit. Hist. IV. in oratione Curtii Montani; et paulo post, ubi occurrit junctus 'Eprio Marcello.' *Savil.*

CAP. 11. *Læta interim*] Adverbium hoc in vulgatis vacans restitui, Florentini et Ven. et aliorum veterum auctoritate. *Pich.*

Othoni principia] In describendo rem tanti momenti, qualis hæc fuit, inter Vitellium et Othonem agitata, Tacitus, ut mihi quidem videtur, longe seipso inferior est; omissis, quæ plurimum huc faciunt, circumstantiis, asserensque et confundens in speciem pugnantia, atque, ut breviter dicam, lectori non satisfacit ex historiæ legibus. Quoad circumstantias, Othonem, præcipuum actorem, et cujus vel vestigia fuissent numeranda, Tacitus ex urbe, &c. * *Savil.*

Præcipua fama quartadecumana] Castigavimus *præcipui fama Quartadecimani*. Rhenanus. Alii *præcipui*. Nos, *præcipua*, Venetum sequuti, quod ista vox concinnior videretur. Sic infra Hist. II. 32. de hac ipsa legione, 'magna ipsam fama.' *Freinsh.*

Rebellione Britanniæ] Historiam hanc fuse persequitur, Ann. XIV. et in vita Agric. *Savil.*

E fiducia tarditas inerat] Hic tarditatis Othonem arguit, et tamen paulo infra ait: 'Nec illi segne aut corruptum luxu iter:' et supra lib. præc. in fine: 'Aspernatus omnem cunctationem, ut Neroni quoque exitiosam.' Respondetur, Othonem quidem festinanter, omnique cunctatione remota, profectum cum exercitu ab urbe: et quantum ad ipsum attinet, neque corrupte neque segniter se gessisse, ut qui omnia providi ducis munia adimplevisset. Sed tantæ molis exercitus, præsertim legionum agmen, fiducia virium suarum, lentiorib. spatiis incedebat, quam belli necessitas postularet. *Pichena.* Fallitur vir eximius. Non enim Othonis, non omnis exercitus, sed solorum quartadecimanorum tarditatem accusat Tacitus. *Gronov.*

Eo agmen legionum] Sustulimus dictionem *eo*. Rhen.

Vestricius Spurinna] De illo vide Plinium l. IV. ep. 1. et 10. et II. ep. 7. *Savil.*

Sisti intra Gallias] Ex Flor. *intra:* nam vulgo, *inter*. Pich.

Veterani e prætorio] Superesse videantur hæ voces. Præmisit enim jam nunc de prætoriis omnibus cohortibus: qui igitur isti amplius e prætorio? Sed non supersunt. Distinguit enim a cohortibus Veteranos: recte; quia exauctoratos intellegit, et qui post sedecim stipendia habebantur sub vexillo, non aliter quam legionarii, de quibus scripsi satis ad Annal. I. Atqui hi nec in legionibus ultra censebantur, nec illi in cohortibus. *Lips.*

Lorica ferrea usus est, et ante signa] Delevimus verbum *est*. Rhenanus. Addidi verbum *est*, ex Flor. ac Ven. Mos autem notandus Romanorum ducum, pedibus ante signa ambulantium. Plin. Paneg. ad Trajanum; 'cum jam tua vexilla, tuas Aquilas, magno gradu anteires.' Ubi Lipsius alia exempla adjicit. *Pichena.* Alius describitur a Juvenale Sat. III. v. 190. Quid si ex priore fama hæc illi affingantur a poëta? nosterque recenseat veritatem? *famæque dissimilis*. Sed prætereundum non est, quam lepide Satyrographus hemistichio Virgiliano captaverit venustatem: 'Actoris Arunci spolium.' Quod Aristophani etiam factum, qui,

ait Demetrius lib. XII. σκώπτων που τὸν Δία ὅτι οὐ κεραυνοῖ πονηροὺς, φησίν· ἀλλὰ τὸν ἑαυτοῦ νεὼν βάλλει, καὶ Σούνιον ἄκρον Ἀθηνῶν: i. e. *irridens quodam loco Jovem, quod scelestos fulmine non peteret, ait, verum suum templum ferit, et Sunium promontorium Athenarum.* Scripserat enim Homerus Odyss. γ. 278. ἀλλ' ὅτε Σούνιον ἱρὸν ἀφικόμεθ' ἄκρον Ἀθηνῶν. *Savilius.* Si quis propius attendat nexui orationis, videbit ei officete voculas illas binas, *usus et*, quam prodesse. *Gruterus.*

Cap. 12. *Et majore Italiæ parte*] Particula connectens, *et*, videtur hic mihi superesse. *Rhen.*

Quibus tentandis, aggrediendæque] Farnesiana hæc scriptura est: quam verissimam censeo. Vulgata lectio valde turbat: *quibus tentandis aggrediendisque, provinciæ Narbonensi, &c.* tanquam tres hi duces Provinciæ impositi: et mage majores tenebras offundit etiam Maurus. *Lips.*

Provinciæ Narbonensi, Suedium, &c. duces dederat] Imperio constituto Provincia nostra Populi facta, ut alibi diximus, et consularis est: unde lib. sup. legitur Titus Vinius proconsulatu Galliam Narbonensem severe integreque rexisse. Moris autem fuit in provinciam, quæ limitem ditionis Rom. constitueret, Proconsuli, Prætori, Præsidive laborum et operis parte levando, si opus esset, mittere, qui Duces et Limenarchæ dicerentur. Sed hoc loco Vedius Clemens, Antonius Novellius, Æmilius Pacensis, aliam ob rem missi sunt ab Othone, tentandis scil. aggrediendisque Alpibus maritimis. Ad id autem duces electi, et cum militibus profecti sunt; non ut quidam scripsit, proconsuli juvando, quem tum in provincia non fuisse conjicio ex eo, quod nulla proconsulis mentio fit in hac tota, quæ sequitur, civilium bellorum scriptione: adhæc plura lib. seq. ubi de Valerio Paulino referam. Verum quid est dicere, *Alpibus tentandis aggrediendisque provinciæ Narbonensi Suedium, &c. duces ab Othone* datos? si ex Italia mittebantur, qui Alpes maritimas tentarent, aggrederenturve, illi provinciæ Narbonensi non erant dati duces, cum id nomen haberent eo, quod milites ducerent. Alias non nisi Dux Narbonæ in codice Præfecturarum dicitur. Quare non videntur tres missi duces, qui provinciam regerent, sed qui exercitum Othonianorum ducerent, qui χιλίαρχοι, ut est apud Ulpianum, dici potuerunt. Equidem et celebritatis patriæ et emaculandi Cornelii gratia, Clementem, Novellium et Pacensem oriundos Provincia puto: quod significant illa quæ sequuntur, 'Videbatur non Italia adiri nec loca sedesque patriæ.' Sic igitur a Cornelio scriptum, et cæteris exscribendum reor, *provinciæ Narbonensis Vedium Clementem, &c. duces dederat*: et infra, 'Vedius Clemens ambitioso, &c.' Supraque lib. proximo, 'Novellio, Vedio Clementi primipilarib. &c.' non *Suedio*, neque enim *Suedium* in libris Latinis legas. *Vertranius.* Omnes aditus Galliarum (in quibus Alpes maritimæ) armis Vitellii tenebantur; 'quando Peninæ Cottiæque Alpes, et cæteri Galliarum aditus, Vitellianis exercitibus claudebantur.' At Othoni placuerat sistere in Gallia Cæcinam. 'Transgresso jam Alpes Cæcina, quem sisti intra Gallias speraverat.' Eaque de causa Narbonensem provinciam memoratos duces classe aggredi jussit, ut illa recepta aditus Alpium maritimarum pateret: nec (si bene rem putes) faciliores Alpes maritimis habuisset: utrinque enim petitus Maturus earum procurator iter ocius aperuisset. Sed frustra fuit; nam provinciam Narbonensem suarum partium fecit, is Valentem comiter exceptum, ne Galliam Narbonensem temere ingrederetur monendo terruit: non itidem Alpes maritimas. Hist. l. III. 'Haud procul inde agebat Marius Maturus Alpium maritimarum procurator; fidus Vitellio,'

&c. *Salin.*

Duces dederat] Forte, *Duces legerat*. Freinsh.

Per licentiam militum victus] Verius ex Flor. *vinctus*, quam, *victus*: ut in vulgatis. Sic infr. eod. lib. 'vinctus præfectus castrorum Julius Gratus.' Et statim: 'cum fratrem ejus Jul. Frontonem tribunum, Othoniani sub eodem casu vinxissent.' *Pichena.* Est qui malit, *victus*. Muretus, *vinctus*: pessime. Retineo *victus*, nec illa trita significatione, sed qua etiam infra hoc lib. usurpatur: 'Ne ut victi et ignavi despectarentur.' Terent. Heautont. III. 1. 'Si te tam leni et victo esse animo ostenderis.' Quomodo idem fortassis et Eunucho: 'Eludet ubi te victum senserit.' *Acidalius.*

Non Italia adiri] Nihil ego hic nisi germanum video. Sudant tamen in mutando Rhenanus pariter et Vertranius. *Lips.*

Sedesque patriæ videbantur. Tanquam externa littora et urbes hostium urere] Hæ sententiæ multis mendis sunt insignes. Manuscr. volumen habet; *sedesque patriæ jubebantur tamquam et urbes hostium urere*. Vides hic abesse duas illas voces, *externa littora*; quas castigatores addiderunt. Ego vero pro *tamquam et urbes*, deprehendi post laboriosam loci considerationem, scribendum, *tamquam metu res*. Itaque sic distinxi sententiam: *Sedesque patriæ. Jubebantur tamquam metu res hostium urere.* Cæterum verba, *tamquam metu res*, non inserui in contextum, quum mea sit inventio. Mutet, qui velit. *Rhenan.*

Nihil usquam provisum adversum metus] Sic infra l. IV. 'constans adversus metus.' *Pich.*

Occursantes domini, juxta conjuges et liberos] Nescio, si mutandum: *occursantes domini, juxta conjuges et liberi*: hoc scio, copulam delendam, scribendumque; *securitate pacis, belli malo circum.* Acid.

CAP. 13. *Nec capi poterant pernix genus*] Exemplar regium, *nec pernix.* Forte scribendum, *Nec capi poterant, et pernix genus, et ignari locorum.* Rhenanus.

Tortoribus] Regius codex, *temporibus*, ex quo Rhenanus, *terroribus.* Lipsius.

Nec ullis deinde tortoribus] In exemplari regio legitur, *temporibus*. Lego; *nec ullis deinde terroribus, &c.* Rhenanus. Flor. *terroribus*. Vulgo, *tortoribus*. Pich.

CAP. 14. *Duas Turingorum cohortes*] Video *Turingos* librario melius fuisse notos quam Tungros. Sed quia supra dixit; 'Non defuisse partem Galliarum, quæ Rhenum accolit, Vitellii partes secutam;' inducor ut credam hic et in sequentibus, *Tungrorum* scribendum, non *Turingorum*. Quod vero de Batavis paulo post deque Transrhenanis meminit, fateor equidem accipiendum de Germanis, qui trans Rhenum colunt. Sed proximis amni, puta Tencteris, Usipiis, Tubantibus, Chamavis, Bructeris, et similibus. Longius vero dissiti Turingi erant; Tacito non commemorati; quos veteres, e quorum numero Sidonius est Apollinaris et Vegetius, non *Turingos*, sed *Toringos* appellant. *Rhenan.* Muretus hic *Turingorum*. Unde aut cur nescio. *Acid.*

Ala] Quæ ut alibi notamus, complectebatur decem turmas; ut quatuor turmæ et ala constituerent quatuordecim equitum turmas. Ex illis duodecim in hostem missæ, reliquæ data Foro Julii custodia. *Savil.*

Paganis] Vox hæc in jure magis frequens, quam in cæteris auctoribus, accipitur eo significatu, ut omnes comprehendat, qui milites non sint, a *pagis*, id est, oppidis deducta. Qua ratione Persium credibile est *semipaganum* se dixisse: quasi semimilitem se fuisse denotaret, et idcirco non plene poëticam, quæ ars umbratica est, edoctum. Alioquin me non latet,

pagum, prima origine a fonte dictum, πηγή. *Alciatus.*

Simul a latere saxis urgeret] Hæc verba, *a latere saxis urg.* non sunt in volumine Manuscr. nam illic legitur, *Simul altitudo aptæ ad jacendum*, pro *jaciendum*. Subauditur et Paganorum manus exciperet. *Rhenan.*

Ad jaciendum paganorum manus] Auctior Flo. *ad jaciendum etiam paganorum manus.* De paganis paulo supra dixit; 'mixtis paganis:' atque inf. l. III. 'Nisi vincitis pagani.' Pagani autem in bellicis expeditionibus vocabantur ad differentiam militum; id est, omnes qui milites non essent: a pagis, vel oppidis d. Plin. ep. x. 18. 'apud me et milites et pagani, certatim ei testimonium retribuerunt.' Juven. Sat. VI. 'citius falsum producere testem Contra paganum possis.' Lib. XIV. D. de pœnis: 'Quædam delicta pagano, aut nullam, aut leviorem pœnam irrogant; militi vero graviorem.' Item ad leg. Falcid. l. ult. 'Miles, si dum paganus fecerit testamentum, militiæ tempore codicillos,' &c. *Pichena.*

Obscurum noctis objectum obtentui fugientibus] Participium *objectum* erasimus. De *obtentu* monuimus alibi. *Rhenanus.*

CAP. 15. *Turingarum cohortium præfecti*] Scripsimus, *Tungrarum cohort. præ.* Rhenanus. Muretus, *Turingarum.* Unde, aut cur, nescio. *Acidal.*

Sustentata quidem diu acie] Conjunctionem *quidem* submovimus. *Rhenan.*

Ne hinc classis, inde eques] Sic veteres nostri, *eques.* Vulgati vero, *equites.* Pichena.

Antipolim Narbonensis Galliæ municipium] Neminem latet *municipes* cives esse Romanos, ex municipiis, suo jure et legibus suis utentes, muneris tantum cum populo Rom. honorarii participes. A quo munere capessendo appellati videntur, 'nullis aliis necessitatibus neque ulla pop.Rom. lege adstricti, cum nunquam pop.Rom.fundus eorum factus sit,' ut ait eleganter Agell. XVI. 13. Sed si Tauroëntium, Olbia, Antipolis, Niceaque in Salyum solo exstructæ sunt; illoque in littore, unde C. Sextius Salyes, et Deceates et Ligures Alpium maritimarum incolas expulit, cum ex eo facta pop. Rom. regio maritima sit, haud scio, cur Antipolis municipium a Cornelio appelletur: nisi forte causa sit hæc, quod Sextius ex littoribus, quæ Massilia ducunt in Italiam, pulsis Barbaris, relictam ab iis oram Massiliensibus attribuit, ut auctor est Strabo l. IV. Ita non fuit ea pop. Rom. facta, quam purgavit proconsul Sextius, nomine socii populi Massilitani. Cæterum e natione Salyum, Deceatium, Oxybiorumve quosdam fuisse non hostiles necesse est dicere, qui municipio a proconsule attributi fuerint. Neque enim colonos a Romanis missos legimus Antipolim, quæ colonia, si id esset, non municipium diceretur. Minus a Massilitanis, quibuscum tandem judicio contendens Antipolis, libera ab eorum maudatis facta est, inquit ille: quod perperam judicatum fuisset, si origine sua Massilienses attinuisset. Proinde Galliæ Narbonensis municipium Cornelio Antipolis dicitur, quod in Narbonensi hodie quoque supersit: olim autem teste Strabone Italiæ annumerabatur. Quæ cum ita sint, ubi C. Plinius ait, l. III. 4. 'in ora oppidum Latinum Antipolis,' non accipi debet inter Græcas Massiliensium civitates fuisse Antipolim, quæ Latine loquentes municipes haberet: sed ideo Latinum, quod Italici juris esset. *Vertranius.*

CAP. 16. *Nihil in summa profuturum*] Malim, *in summam.* Quodam supra loco rursum *in summa* scriptum fuit pro, *in summam*, de quo lectorem admonere fui oblitus. *Rhenanus.* Placet, ut Danesius legebat, *in summam profutura:* quæ scriptura non eget exemplo, ut confirmetur. *Ursinus.* Recte in margine, *summam.* Sed vide

verba recte ordines, ut sensum satis assequaris. Temeritas nihil profutura *in summam belli tanta mole*, id est belli, cujus esset tanta moles. *Acidal.* Cum libri præferant *in summa*, alteram lectionem *in summam* editionis suæ margini Lipsius adscripserat: quam recepimus audacter: quod hanc ipsam phrasin tam apud Tacitum, quam alios reperimus. Supra XIII. 38. quidam recte legunt, 'nihil in summam pacis proficiebatur.' Livius XXXI. 37. 'In summam etiam belli profectum foret.' Quintil. l. I. 'Hoc per singulos annos prorogatum in summam proficit.' Quæ loca me dubitare cogunt, etiam in illis Taciti pro *profutura* legendum esse *profectura*. Freinshemius. Videtur scripsisse auctor, *tentata mole belli*, utcunque τὸ *tanta* explicet Acidalius. *Gronovius.*

Phirrhicum trierarchum] Forte nomen hominis fuit, *Pyrrhicum*. Idem.

Balineis interficitur] Scriptitabant veteres plerunque, *balineis*, ut hic Florentinus. Vulgo, *bulneis*. Pichena.

CAP. 17. *Faciles occupantibus, et melioribus incuriosos*] Lego, *melioribus incuriosis*. Paratos obvio et invitanti, quum melior nemo esset, aut curam adjungendi eos susciperet. *Gronovius.*

Camporum et urbium est] Induximus verbum *est*. Rhenanus.

Quem repente contra Placentiam] *Repente* adverbium delevimus: nam in volumine ms. non extat. *Rhenan.* Deleverat olim Rhenanus adverbium, *repente*, quoniam a suo codice aberat. Ego restitui, Florentino et aliis veteribus volentibus. *Pichena.* Muretus inserit, e libro, credo, *repente*. Acidalius.

Raptis quædam exploratoribus] Confirmant veteres Ms. verbum *raptis*, hic magis proprium: quasi celeriter captis, et avectis. Male, qui substituunt, *captis*. Pichena.

CAP. 18. *Indomitus miles et belli ignarus*] Plutarchus scribit, Spurinnam pœne a militibus interfectum: qui eum probris exceptum, proditorem vocabant, et principis negotia cunctationibus perdere aiebant. Alii stimulante vino irruperunt de nocte in tentorium ejus, viaticum flagitantes, ut ad Principem Brixellum profecti, proditionis reum peragerent. *Savilius.*

Spretis centurionibus, tribunisque providentiam ducis laudantibus] Non temere soleo glossematum suspiciones admittere. Hæc autem verba, *providentiam ducis laudantibus*, magis magisque suspicor, hic perperam inculcata ex iis, quæ paulo infra subjiciuntur: *inserentib. se centurionibus, tribunisque laudari providentiam ducis.* Nam si attendis, fateberis, absurda et aliena hic. An cum milites ita fremerent, tela duci intentarent; centuriones ac tribuni providentiam ducis laudarent? imo potius cogerent, retinerent. Auxit etiam suspicionem, quod in Flor. pro *laudantibus*, sit *laudari*, ut eadem verba cum sequentibus. At quod Tacitus ait, spretos centuriones ac tribunos, cave intelligas, spretos, dum militibus se opponerent: sed interpretor, milites nihil illorum ductum moratos, sed ipsos sibimet itineris duces fuisse. *Pichena.* Pedibus descendo in sententiam Pichenæ, putantis posteriores voces tres heic esse a glossa, inculcatas, ex iis, quæ paulo post subjiciuntur. Sed et amplius addo; idem dicendum videri de tribus verbis reliquis: certe spretos centuriones tribunosque, quid monere opus militibus vim intentantibus summo etiam duci? *Gruterus.*

Qui pro Othone] Mercerus ingeniose: *quin proditione accitum:* quasi id crimen Spurinnæ objecerint, ut est in Plutarcho. *Lipsius.*

Quin pro Othone et accitum Cæcinam] Fortasse legendum, *qui pro Othone etiam accitum Cæcinam.* Rhe-

nanus. Danesius legebat: *Quin pro Othone etiam, &c.* Ursinus. Corruptum est; minima mutatione restitues, *quin proditione accitum Cæcinam clamitabant.* Sane in proditionis crimen vocatum Spurinnam a milite diserte scribit Plutarchus. *Mercerus.* Quod olim de proditionis voce divinaveram, non longe abest a Merceri conjectura. Is enim legit, *Quin proditione acc. &c.* Ego, *quin proditionem et accitum, &c.* quod a vulgata scriptura minus aberrat, et cum Flor. magis congruit, qui habet, *p Othonem et accitum, &c.* Pichena. Non emaculat locum solum illud mutatum *quin*, quod margini apposuerunt. Majus ulcus est, quod absque sectione non curabitur. Resecanda enim illa, *providentiam ducis laudantibus*, turpiter inculcata ex inferiori isto loco. Scribe igitur, *Spretis centurionibus tribunisque, qui pro Othone, et accitum Cæcinam, &c.* Quæ ejecimus verba, Muretus etiam subduxerat, ejicienda an ipse ratus nescio. Ea quidem nota illi solet esse, delendi vel mutandi. Sed idem et *quin* mutaverat: quod ejectis illis locum non habet. Unde tollenda censuisse vix crediderim. *Acidalius.* Egregio mendacio nonnunquam res fere perditæ in integrum restituuntur: quamobrem Tullius Albanorum perfidia cognita, dicto 'nihil trepidatione opus esse, suo jussu circumdare Albanum exercitum, ut Fidenatium nuda terga invadat.' Liv. l. I. metum a suis vertit in Fidenates. Ad eundem modum Centuriones tribunique, milites sedatum eunt, qui temere in prælium ruebant; opus non esse (aiunt) pugna, non festinatione: quod Cæcina Vitellii desertor, jamque Othonianus adventaret. Hæc ex vulgatis: ut verba militum sint certam sibi victoriam spondentium, quod hostium dux desertor foret. Pichena *quin proditionem, et accitum*, et verba illa *providentiam ducis laudantibus* abjicit: sed de eo libenter quæsierim, tum hæc, *Sed indomitus miles, &c.* ita interpretari valeant, ut Spurinna prius per centuriones et tribunos milites continere studeat, quibus spretis se ipsum iis opponat unde sibi tela intententur. *Salinerius.* Vulgo, *quin pro Othone:* unde lectionem ingeniose restituit Pichena, Merceri etiam conjectura eo tendente. *Freinshemius.*

Cap. 19. *In conspectu Padus et nox apparebat*] Vix me contineo, quin ultimam vocem furcillis hinc præcipitem agam: non esse a Tacito, vociferatur contextus orationis. *Gruter.*

Contudit animos] In volumine regio est, *contundet.* Rhenanus.

Tum vetustissimus quisque] Vulgata ante lectio, *tum mœstissimus quisque:* ex quo Rhenanus illud *vetustissimus* extrudit: ego malim *modestissimus.* Lipsius.

Tum mœstissimus quisque] Emendavi, *vetustissimus quisque.* Intelligit diu meritos. Sic l. v. dixit *vetustissimos familiarum.* Et infra *vetustissimum consularium.* Item *vetustatem stipendiorum.* Rhenanus. Non abnuerim cum Lipsio potius ex veteri lectione *modestissimus* rescribere. Ceterum inserenda etiam videatur talis aliqua vocula: *aliis metum ac discrimen ostendere.* Quanquam cum sequentia diligentius cum his confero, videtur etiam mihi hic transpositio facta: Ordo certe hic magis arriserit: *Tum vetustissimus quisque castigare credulitatem suam: jamque totis castris modesti sermones, inserentib. se centur. tribunisque laudare providentiam ducis, quod coloniam virium et opum validam robur ac sedem bello legisset, metum ac discrimen ostendere, si cum, &c. circumfudisset.* 'Inserunt se laudare,' Taciti phrasis infra: 'pleraque municipia et coloniæ æmulabantur corruptissimum quemque adolescentum pretio allicere.' *Acidalius.* Vulgata antea lectio; *mœstissimus:* ex quo Rhenanus, *vetustissimus*, extudit. Lipsius malit

modestissimus. In tanta conjiciendi licentia meam opinionem prætuli, *inertissimus*, quam adeo et scripturæ priori, et vero sensui convenientem judicavit Socer meus, ut in textum recipiendam putaret. *Freinshem.*

Laudari providentiam ducis] Ita in Flor. quod mihi magis probatur, quam ut vulgo *laudare.* Intelligitur enim, non a centurionibus tribunisque tantum laudari, sed etiam ab ipsis militibus. *Pichena.* Cum in edit. principe restet, *laudari;* accedo Pichenæ, lectionem illam reponenti. *Gruterus.* Ipsa sermonis ratio exigit *laudare:* quod et ipsum tam ad militem quam centuriones tribunosque pertinet. *Freinshem.* Ego sermonis rationem exigere τὸ *laudare* non censeo, nisi fiat: *et inserentes se centuriones tribunique laudare.* Sed mitior in promptu cura est; nec parvi momenti, quod et hic et supra Florentinus *laudari.* Assentior autem omnino Pichenæ priori loco eas voces male inculcatas: non quod ineptum ibi sensum faciant: cur enim non et retinere simul militem et paucis consilium ducis probare possent? sed quia non tam inops verborum Tacitus. Hic autem scripsisse auctorem certum habeo: *et inserentibus se centurionibus tribunisque laudari providentia ducis:* quod est, laudabatur, nempe ab utroque genere. *Gronov.*

Robur ac cædem bello legisset] Quod hic male se habet, cum in melius mutare non possim, videndum, an non magis cohæreat legere, *robur ac sedem bello legisset.* Hoc tamen nescio an cæteris, mihi ipsi certe non satisfacit. *Vertranius.* Videtur scribendum, *robur ac sedem bello.* Ursinus.

Quam ratione ostendens] Nos, *quam ratione attendens.* Rhenanus. Nescio an melius, *oratione.* Acidal.

Cap. 20. *Braccas tegmen barbarum, &c.*] Apparuit *Braccas* esse vestem; nam quas vulgo *Braccas* hodie appellamus, Latini dixerunt *feminalia*, a feminibus. Tranquillus Aug. *Ferrettus.* Ex hoc loco potes colligere differre togam a sago: nam toga vestis erat pacis index, sagum vero belli, teste Nonio. Martialis, 'Vis te purpureum, Marce, sagatus amem?' Virgilius, 'Virgatis lucent sagulis.' Braccæ auctore Diodoro in vi. sunt vestes, &c. * *Lupanus.*

Insita mortalibus natura] Lipsius et hic, et alibi, pro, *insita*, substituit, *insito:* cujus mutationis nulla, quod videam, causa. Intelligo enim, *insita natura*, sexto casu, id est, propter insitam mortalibus naturam. Sic lib. præced. 'insita mortalibus natura, propere sequi, quæ piget inchoare:' infra l. iv. 'insita ignavia et trepidis ministris.' *Pichena.*

Cap. 21. *Ac missilem ignem*] Ita nos: alii *et.* Rhenanus.

Dum regerunt] Exemplar Matthiæ Corvini; *dum reportans gerunt.* Suspicor scribendum, *dum reperta transgerunt.* Rhenanus. Suspectum mihi verbum, *regerunt*, magis conjectura, ut arbitror, repositum, quam a libris. Flor. enim habet, *dum reportans gerunt:* idemque asserit Rhenanus legi in alio vetere libro. Mihi satis fuit suspicionem indicare. *Pichena.*

A quibusdam e vicinis coloniis, invidiæ æmulatione] In exemplari Matth. Corvini legitur, *et quibusdam vicinis coloniis invidiæ æmulatione.* Subauditur existente. Nam dandi casu dictum est, *quibusdam vicinis coloniis*, hoc est, quum quædam vicinæ coloniæ haberent invidiæ æmulationem. Sensus est: Non solum ob fraudem, verum etiam propter invidiæ æmulationem: itaque sic emendavimus. *Rhenanus.* Videtur legendus hic locus ex veteri codice adjuto conjectura ex parte aliqua ita; *a quibusdam e vicinis coloniis invidia et æmulatione.* Nam illa, *a quibusdam e vicinis* V. C. suppeditavit. Cetera nituntur conjectura. *Ursinus.* Addidi præpositionem, *e*, meis libris auctoribus; quod

rectius est. Intelligit enim, a quibusdam hominibus ex coloniis vicinis. Dein Muretus correxit; *invidia et æmulatione*, verius quam, *invidiæ æmulatione;* ut in vulgatis. Sic infra: lib. eod. in fine: ‘ æmulatione invidiaque, ne ab aliis apud Vitellium anteirentur:’ et lib. seq. ‘ Tanquam invidia et æmulatione fortunam fratris moraretur.’ *Pichena.* Malim legere cum Mureto: *a quibusdam e vicinis coloniis, invidia et æmulatione.* Sic enim disjungere solet. Hist. I. ‘ Unde æmulatio et invidia, et uno amne discretis connexum odium.’ Sic et hoc l. extremo. *Acidalius.*

Invidiæ æmulatione] Muretus, *invidia et æmulatione.* Lipsius.

Quocunque casu accidit] Codex regius *accidat.* Scripsimus, *acciderat.* Rhenanus. Flor. et Ven. *accidit.* Pichena.

Nox parandis operibus assumpta] Hic fortasse melius a Mureto legitur, *absumpta.* Sic in vita Agr. ‘ Sequens hyems saluberrimis consiliis absumpta.’ *Pichena.* Accesserim Mureto, qui legit *absumpta*, Pichena quoque eam opinionem probante: nam omnia, tam præcedentia, quam sequentia, hoc suadent. *Freinshem.*

Perfringendis operibus] Dativus *operibus* non est in codice Regio; nam subauditur, vel similis alius, puta *munimentis.* Rhenanus.

Celebrantes culpantesve] Ita Flor. ac Ven. Vulgo, *culpantesque.* Pichena.

CAP. 22. *Densum legionum agmen*] Et tamen unicam tantum legionem habuit Cæcina, quæ *undevicesima Rapax*, ut ego quidem locum interpretor. *Savillius.*

Librata magis et certo ictu] *Magna* legitur in codice regio. *Rhenanus.* His consona sunt Hist. III. ‘ Majore Flavianorum pernicie, in quos tela desuper librabantur.’ Dissentit Quadrigarius Gell. IX. 1. ‘ Sagittarius cum funditore utrinque summo studio spargunt fortissime, sed sagittam atque lapidem deorsum an sursum mittas, hoc interest; nam neutrum potest deorsum versum recte mitti, sed sursum utrumque optime: quare milites Metelli sauciabantur multo minus, et quod maxime opus erat, a pinnis hostes defendebant.’ Verum ille de sagittis et lapidibus fundis excussis, quæ nimio impetu in præceps non recte feruntur: noster de pilis et telis, quæ manu jaciuntur. Virgil. lib. IX. ‘ Ecce aliud summa telum librabat ab aure.’ ‘ Ingerunt desuper Othoniani pila.’ Et ‘ in quos tela desuper librabantur.’ Quorumque jactus quanquam desuper, patitur moderamen. Liv. l. I. ‘ præter virtutem locus quoque superior adjuvit, ut pila omnia hastæque non (tanquam ex æquo missa) varia ut plerumque fit, caderent: sed omnia librata ponderibus figerentur.’ Non eo tamen inficias, teli nomine sagittas etiam contineri. Caius l. 233. D. de verb. signif. ‘ telum vulgo quidem id appellatur, quod ab arcu mittitur. Et quod ab arcu mittitur, apud Græcos quidem proprio nomine τόξευμα vocatur, apud nos autem communi nomine, et telum appellatur.’ Sed hoc in Cornelii loco, ubi discriminandi gratia adjecit, *librabantur.* Salinerius.

Et exangues ac laceri] Manuscr. exemplar habet *ait.* Reposuimus, *et exangues aut laceri.* Item, *Et Julius Briganticus.* Rhenanus.

Fama et pudore] Lego, *fame.* Duplex enim caussa abscessus, Fames et pudor irriti cœpti. *Lipsius.*

Et Cæcina, fama et pudore cœptæ oppugnationis] Lipsius legit, *fame et pudore.* Unde obsecro Cæcinæ fames? Aio delendas voculas *fama et*, repetitas temere, cum nullo pene intervallo eædem præcessissent: *Infracta partium fama. Et Cæcina, &c.* Lege igitur: *Et Cæcina pudore cœptæ temere oppugnationis.* Acidal. Emendat Vir Doctiss. *fame,* atque hanc

inter causas abeundi Cæcinæ fuisse asserit. At vereor, ut florentissimum Italiæ latus (sic appellat Tacitus sup. c. 17.) nullis adhuc belli cladibus accisum, copias non suffecerit exercitui: ergo malim legere: *Et Cæcina jam ira et pudore.* Ira et pudor in ejusmodi infortuniis indivisi fere comites. *Freinshem.* Lipsius reponit, *fame*, et hanc quoque causam abscessus dicit. Sed contra Taciti mentem, qui paulo post se ipse explicat; *ne vanus irrisusque iisdem castris adsideret.* Recte se habet lectio vulgata. *Fama* qua apud alios lacerabatur; quam meliorem excitare se non posse intelligebat, nisi aliis alibi felicius tentatis; *pudore*, quo in suo ipse judicio, quotiens inspiceret hæc loca, subeunte irriti conatus memoria, gravis sibi molestusque erat. *Boxhornius.* Forte: *Et Cæcina damno et pudore cœptæ temere oppugnationis.* Justinus lib. II. 'amissis octoginta millibus hominum trepidus refugit, quæ jactura inter damna numerata non est.' *Gronovius.*

Cremonam petere intendit] Vel vox *intendit*, vel altera, *petere*, salva sententia tolli poterat. *Gruterus.*

Tradidere se abeunti Turullius Cerealis] Ut penitiori lector cognotione frueretur, utile fuisset addidisse, a Spurinna defecissent an a Gallo allove quopiam, et quæ istuc fortuna detulisset. *Savilius.* Ingeminat hic Flor. *sese.* Vulgo tantum *se.* Pichena.

Cap. 23. *Bedriaci*] Vicus parvus, sed duabus Romanis cladibus insignis, nec indignior cujus verum nomen norimus, quam Cannæ aut Philippi. Vulgo *Bebriacum* appellant, atque ita Juvenalis libri, 'Bebriaci in campo spolium adfectare PalatI' At sincerus ille Vatic. *Bedriacum*, semper: quomodo et in Clariss. Sambuci scripto codice exstare cognovi, cum strictim eum Viennæ vidissem. In vetustis Suetonii libris, *Betriacum*, dicitur: sicut et in Plutarcho, Βητριακὸν, πολίχνη πλησίον Κρεμώνης. Juvenalis interpres quam nugatur, qui vicum hunc Campaniæ facit! in Sat. III. 'Othonem,' inquit, 'bello civili Vitellius vicit apud Bebriacum Campaniæ.' Atqui noster clare: 'Inter Cremonam Veronamque situs est is vicus:' et ipse Scholiastes mox fatetur. Corrupta ea verba igitur, et scripsit: *apud Bedriaci campum.* Manifesto enim allusit Juvenalis sui versum, 'Bedriaci campo spolium affectare PalatI.' Quod autem adtexitur: 'Horum bellum Cornelius scripsit et Pompeius Planta, qui ait Bebriacum vicum esse a Cremona vicesimo lapide.' Sane Cornelium hunc nostrum intellegit: Pompeius ille quis sit, nondum repperi. *Lips.*

Situs est vicus] *Bedriacum*, ait Scholiastes Juvenalis, 'vicus est a Cremona vicesimo lapide.' *Savilius.*

Notus infaustusque] Per utramque cladem intelligit duo prælia, alterum inter Othonem et Vitellium, quod hoc libro exequitur.; alterum inter Vitellianos et Flavianos, cui sequens liber destinatur, et plerumque sumpto ex re nomine *Cremonensis prælii* venit; quod sub Cremonæ tum muris fuerit pugnatum, vicesimo a Bedriaco lapide, etsi initia velitationum inciderint in octavum circiter a Bedriaco lapidem, Hist. III. Priorque conflictus evenerit longe a Bedriaco, 'immensum id spatium,' inquit Tacitus, et verisimilitudo si non fallit, multa milliaria complexum, ut alibi planius discutietur. *Savilius.*

Novis subsidiis firmati] Scripsi ex Flor. *subsidiis.* Vulgo, *præsidiis.* Pichena.

Omnia quæcumque] Rarum hoc apud Latinos. *Ferrettus.* Quomodo locuta omnis antiquitas: et Græci eodem modo πάνθ' ὅσα. *Mercerus.* Inepta lectio, quam ita restituere tentem, *omnia ducum facta. Ducum* illud facile ita corrumpi potuit, ut deleta vi temporis literæ *d* in altum tendente vir-

gula, alia ex inferiori linea literam contingens, formam hanc *q*; efficeret: quæ res viam struxerit accedenti postea particulæ *que*. Freinshem.

Scelere et metu vecordes] Metu scil. ne in Vitellianorum manus inciderent, pœnasque luerent. *Pichena*.

CAP. 24. *Locus Castorum*] Recte, non *castrorum*. Suetonius eumpse locum, *ad Castoris* dixit: Orosius l. VII. ' circa locum quem Castores vocant.' *Lipsius*.

Ad XII. *a Cremona locus Castorum vocatur*] Orosius *Castoris* eum vocari auctor est. *Alciatus*.

Imminentib. viæ lucis imponit] Nos, *eminentib. viæ lucis componit*. Rhenanus. Flor. *componit*. Vulgo, *imponit*. Pichena.

Procedere longius jussit, et irritato prælio refugerunt] Corruptum locum sic restituimus: *pr. longius jussi, et irritato pr. sponte refugi, festinationem sequentium elicere;* subauditur, *jussi sunt*. Mox illic legitur, *altis ordinib. obtinuere*. Rhenanus.

Dextra fronte] * Claudian. in Ruff. II. 174. ' Armeniis frons læva datur,' &c. Non absimilis metaphora Reg. II. c. 10. ' facies belli;' quam puram putam Latini quoque arripuere. Curtius lib. IV. ' Philagus Balacros regebat in societatem nuper adscitos: hæc dextri cornu facies erat.' Addito, ne titubes ' peditum acies equitatum tegebatur, frons lævi cornu hæc erat.' *Salinerius*.

Cum duabus vexillaribus cohortibus] Libri omnes, *vexillaribus*. At Mercerus plurib. verisque rationibus ostendit corruptam eam vocem, ac legendum, *auxiliaribus*. Ipsius notas vide. Sic lib. seq. Tac. ' auxiliares cohortes in Cremonensem agrum missæ.' Lib. XII. ' duas auxiliares cohortes avaritia præfectorum incautius populantes intercepere.' Sæpe etiam eas auxiliarias appellat. *Pich*.

CAP. 25. *Incipi victoriam ratus*] Nisi me fallit Corneliani sermonis genius, istud *ratus* ab extraneo adjectum est, qui deesse aliquid hic putabat: at mihil deest, sed velut ipsa Suetonii verba referuntur, *pandi aciem* jubebat; ' satis cito incipi victoriam, ubi provisum foret, ne vincerentur,' subaudi *dicens* vel *adjiciens*, ut sexcentis aliis hujus scriptoris locis. *Freinsh*.

Rex Epiphanes] Cujus regionis? quæ illuc fortuna devexit? De illo postea quid actum? quicunque enim eminentiore loco constituti reliquis in historia præfulgent, impensiorem exigunt scriptoris operam, si erronea me non ludit opinio. *Savillius*.

CAP. 26. *Apud fugientes occursantesque*] Conjunctionem, *que*, erasimus, *Apud fugientes, occursantes, in acie*. Rhenanus.

Recens castris] Qui recens e castris egrediebatur. Cic. *Recens Roma*. Ferrettus.

Et perculsis nullum retro subsidium foret] Particulam, *et*, submovimus: nam elegantior sententia si abeit. *Rhenanus*. Reposui ex veterib. copulam, *et*, quæ in vulgatis interciderat. *Pichena*. Inserit Muretus: et ego cum eo copulam, *et*. Ut etiam *fore* legatur, eidem non assentio. Imo jam assentio, loqui sic Tacitum solere: an hic locutus ita, nondum. *Acidal*.

CAP. 27. *Haud perinde id damnum*] Scripsimus, *haud perinde damnum, Vitellianos in metum compulit*. Rhenanus. Addidi vocem, *id*, ex Flor. et Ven. *Pichena*. Muret. inserit: *haud perinde id damnum:* sequor. *Acidalius*.

Recuperandi decoris cupidine] Codex Budensis habet, *dedecoris:* forte legendum, *recurandi dedecoris cupidine*. Rhenanus.

Ad postremum Valens petulantia] *E* præpositionem addidimus, *Ad postr. Valens e petulantia, &c.* Idem.

CAP. 28. *Trevirorum alam Turingosque*] Castigavi, *Trevirorum alam Tungrosque:* nam hoc est, quod dixit supra, ' Duas Tungrorum cohortes, quatuor equitum turmas, universam Tre-

virorum alam.' *Rhenanus.*

Sin victoria, sanitas] Nos, *victoriæ sanitas.* Item infra, ' postremo precibus ac lachrymis.' *Idem.*

CAP. 29. *Obire vigilias*] De hoc ritu ego, in Militia lib. v. Dial. IX. *Lips.*

Silentio, patientia] Malim, *silentio, pœnitentia.* Idem.

CAP. 30. *Rapido agmine Cæcinæ jungitur*] Scripsimus, *junguntur.* Rhenanus.

Simul in suam excusationem, et adventantium] Trajectionem hic agnosco. Ordino, *simul in s. excusationem, ne ut victi et ignavi despectarentur, et adventantium robur per adulationem attollentes. Et quamquam, &c.* Acidal.

Plus virium ac prope duplicatus] Particulam *ac* delevimus; nam sensum perdit. *Rhenanus.*

Fædum et maculosum] Valet in omne animi vitium et labem *Maculosi* vox: tamen vereor ut hic proprie in ignaviam ac timorem. Ex antithesi quæ sequitur, suspiceris: et magis ex hoc Ammiani loco, libro XXX. ' Arguebat hic idem Princeps [Valentinianus] timidos sæpius, maculosos tales appellans et sordidos.' *Lipsius.*

Fædum et maculosum] * libidine fœdum ac maculosum.' Cicero, ad Attic. 16. ' maculosi senatores, nudi equites.' Plinius lib. III. ep. 9. ' homo fœdus et aperte malus proconsulatum non minus violenter quam sordide gesserat.' *Gronov.*

CAP. 31. *Gula sibi ipsi hostis*] Codex Matthiæ regis habet *sibim.* forte legendum, *sibimet hostis.* Rhenanus. Flor. *sibi inhostus:* fortasse interpretandum, *sibi inhonestus:* nam et l. XV. ' bellum anceps, an pax in hoste placeret:' idem habet, ' pax inhosta,' quod præeunte Lipsio correximus, *pax inhonesta.* Et sic sensus esset: Vitellium sua inhonesta vita neminem læsisse, nisi se ipsum. Sed cum duriusculus dicendi modus videatur, facile possumus vulgatam lectionem tueri: Vitellium (scil.) non fuisse hostem reipublicæ, sed sibi ipsi tantum: Othonem contra, Reip. exitiosiorem. *Pichena.*

Suetonius Paullinus] * Sed et in Africa bellum gessit, e Plinio lib. v. ' Suetonius,' inquit, ' Paullinus, quem consulem vidimus, primus Romanorum ducum transgressus Atlantem,' &c. Ubi autem mens sive judicium fuit viro magno et celebri, qui in Variis suis nuper hunc Suetonium patrem fecit Suetonii nostri Tranquilli? Ita enim locum eum corrigit, Suetonii Othone: ' Interfuit huic bello pater meus Suetonius Lenis, tertiædecimæ legionis tribunus angusticlavius.' Et liber, inquit, qui tineas et cariem senserat, habet, *Linus.* Omnino autem legendum *Paulinus.* Testem in eam rem laudabo Tacitum, qui fortis viri neque nomen neque virtutem tacitam esse sivit: ejus enim sæpe et in Annalibus et in Agricolæ vita honorificam mentionem facit. Hæc ille. Quid dicam? Non insector te, vir elegantissime: sed bona fide hæc scribis? Erras nimis. Suetonius ille Lenis, Tribunus fuit: noster belli dux. Ille angusticlavius, id est, nondum Senator, sed inter equites: iste, Consularis: nec tenue usquam vestigium confusionis ejus, quam facis. Hoc mihi in transcursu monitum, non ut carpam (Fidem testor); sed ut claro sub exemplo doceam quam fallax hæc Critica, et ignoscendum etiam nobis esse, si labimur interdum in proclivi ista via. *Lipsius.*

CAP. 32. *Quoniam Galliæ tumeant*] In codice Matthiæ regis legitur, *quam.* Lego, *quamquam.* Rhenanus. Fortasse legendum, *timeant.* Sed Danesius pro, *quoniam,* legebat, *quanquam.* Ursinus.

Paucis diebus quartamdecimam] Hæc restitui, in vulgatis qua a verbis qua ab interpunctis mendosa. *Lips.*

CAP. 33. *Brixellum concederet*] Ita factum, ibique se occidit. Elue mendam igitur quæ in Egesippo (scriptore mihi quidem haud spernendo)

libro IV. capite 24. 'Cum Otho comperisset Valenti ac Cæcinæ, Vitellii comitibus, victoriam cessisse, Brixiæ positus, voluntaria morte eripuit se ludibrio.' Facito *Brixelli*. Lips.

Summæ rerum et imperii seipsum reservaret] Exemplar manusc. habet, *summam*, velut sit appositive dictum. Sed placet ut *summa* legatur. Mox est illic *prætoriunarum*, nec id placet. *Rhenanus.*

Et Otho ut cui uni] In exemplari manuscr. *et ut Otho*. Malim, *Et Otho ut cui, &c.* Rhenanus.

CAP. 34. *Adversus oppositam gladiatorum manum, ac ne ipsorum*] Melius ex Flor. distinxi. Antea sic, *manum. Ac ne ipsorum miles segne otium tereret, naves, &c.* Duplex consilium inchoandi pontis: ut primo transitum simularent; ac deinde, ne milites otio languescerent. Postea descriptionem pontis aggreditur. *Pichena.* Aliter distinguendus locus. Nec enim hinc nova periodus inchoanda: *Ac ne ipsorum miles, &c.* Sed nectenda ea cum superioribus, quorum sententia integra finitur demum in verbo *tereret*. Duas enim caussas ponit Tacitus inchoati a Vitellianis pontis, et ut transituri Padum viderentur contra gladiatores oppositos, et ne miles otium segne tereret. Post illa pontem et ejus formam describit. Igitur sic distingue, *inchoato ponte, transitum Padi simulantes adversus oppositam gladiatorum manum, ac ne ipsorum miles segne otium tereret. Naves, &c.* Acidalius.

Jactis insuper ancoris] Quod in exemplari manuscr. sit, *super*, forte legendum, *jactis superne ancoris*. Paulo post deest illic vocabulum *hostes*: 'unde tormentis et machinis propulsarentur.' Item in eodem codice legitur, *Mixti remiges propugnat*. Rhenan.

CAP. 36. *Abruptis quæ superfuerant navibus*] Forte: *abreptis*, id est, Raptim abductis; quæ ab hostibus captæ aut mersæ non erant. *Gronovius.*

Incursu tribunorum] Scripsimus, *intercursu*. Rhenanus.

CAP. 37. *Obstructumque moribus suis principem*] Reposui, *obstrictumque meritis suis principem*. Rhenan. Venetus *moribus:* quam vocem vulgatæ non antepono, præsertim a Flor. firmatæ. *Pichena.*

CAP. 38. *Cn. Pompejus occultior, non melior*] Sallust. apud Sueton. de Gram. 'Pompeius oris probi, animique inverecundi.' *Savilius.*

Nedum Othonis ac Vitellii exercitus] Qui scil. ut supra dixit, linguis moribusque dissoni, nec de rep. aut imperio solliciti. Quod sequitur, *illos*, referendum est ad Othonianos ac Vitellianos exercitus ducesque, non ad Pharsalicos, et Philippenses. *Pich.*

CAP. 39. *Profecto Brixellum Othone*] Prœlii hujus descriptio laborat multis non excusandæ negligentiæ vitiis. Sed, ut prius extricetur lectionis ambiguum, in editis quibusdam exemplaribus verba sic emendata leguntur: *Confluentes Padi et Adduæ fluminum petebant*, ubi Vett. Mss. habent *Padi et Agele*, manifesto corrigentis errore. Padus et Addua confluunt supra Cremonam; Bedriaco inferius ad vigesimum milliare remoto; ut Othoniani e campis Bedriacensibus excita mole exercitus, pugnæque in Vitellianos accincti, qui circa Cremonam erant, contendere non debuerint ad confluentes Padi et Adduæ; obstat enim loci distantia, cum recta Bedriacum inter et confluentem Adduæ via longius excurrat, quam positi hac descriptione termini patiuntur. Quærendus itaque fluvius Pado confluens, quatuor aut circiter infra Cremonam milliaribus; fortasse Ollius, aut alius, ad cujus confluentem Othoniani progrediebantur, et unde haud procul factum prælii initium. Tacitus vero ignarum dimittit lectorem, (quod summopere mireris) ubi Vitellianis castra fuerint. Macer suos habuit gladiatores haud procul Cremona, cui Cæcina pontem objecit, structum, ut circumstantiæ suadent,

non longe a præcipua castrorum sede. Dispersi quoque fuga Vitelliani Cremonam petunt, munitionis caput et refugii locum. Tandem Hist. III. ubi de Cremona, 'eadem rursus belli sedes,' et eod. lib. 'Othoniano bello Germanicus miles mœnibus Cremonensium castra sua, castris vallum suum circumjecerat;' res animadversione digna, sed gratior, si hic fuisset inserta. Ex omnibus hisce locis (si meo stetur judicio) certius, quam per conjecturas, statuere licet, Vitellianos castra habuisse ad Cremonam, quomodocunque illuc fuerint delati; nam super ea re, ut antea feci, non moveo auctori controversiam. Othoniani autem, inquit Tacitus, quatuor progressi milliaria, relictis tamen, quæ castrorum Bedriacensium defensioni sufficerent, multis copiis; cum tamen locus ille, ad quartum a Bedriaco lapidem, in unam tantum noctem eligeretur. Othoniani enim, magna clade accepta, Bedriacum confugiebant. Longius inde et sexdecim milliarium iter ingressi, non recta, ut præsumere licet, sed ad læva Padi deflectentes, quatuor circiter milliaria infra Cremonam ad confluentes Padi et Oglio, ut hodie vocant, aut Agele, aut quodcunque fuerit nomen; et tamen non videntur ibi consedisse, sed recta in hostem, suis ad Cremonam munitionibus tutum, pergebant. Nam (inquit Tacit.) plerosque Vitellianos equites intra vallum suum redegerant. Prout ergo rem concipio, misellus hic vicus Bedriacum, nomine ita ignoto præteritis consecutisque temporibus, ut situs ejus inter incerta ponatur, injusta hujus prælii fama celebratur præterita Cremona. Et tamen conspirat scriptorum omnium in illud nomen consensus; nisi forte hæc movet ratio, quod Othoniani in fugam sparsi eo se receperint. Pugnæ enim initium in vigesimum ab illo milliare incidit, et sub Cremonæ mœnia; tempus autem, si Josephum et Egesippum sequimur, in posterum a prælio ad Castoris diem. Sed Tacitus, cui hic potior debetur fides, in re magis ei explorata, utpote intra Italiam gesta, alio nobis præit. Suet. Oth. 9. occursum utrinsque exercitus longe aliter describit. *Savil.*

Alienæ culpæ] Emendavimus, *alienaque*. Rhenanus.

Promoveri ad quartum] E Plutarcho scriberes, *ad sextum*. Nam ille quinquaginta stadia numerat. Sed et paulo post ubi noster XVI. milliaria numerat, Græci ejusdem computatione XII. saltem efficiuntur. Nihil tamen ego mutem. *Lipsius.*

Adeo imperite] Totum hunc locum verbatim Plutarchus expressit, ut pleraque alia: etsi haud multum ætate nostro inferior. *Idem.*

CAP. 40. *Non ut ad pugnam, sed ad bellandum profecti*] Imo plus est ad bellum se parare, quam ad prælium. Scribe, *ad debellandum*. Ibant non quasi ad incertum certamen, sed ut finem imposituri bello una victoria. *Grotius.*

Non amissuro] Castig. *non admissuro, &c.* Rhenanus.

Ubi consiliis vincerentur, ad jus] An jussa Othonis prætendebant? potius credendum est, eos dicere solitos, sic volo, sic jubeo. *Pichena.*

Citus equo Numida] Viri eminentiore dignitate tum temporis ducebant plerumque quosdam Africanos Numidas equites augendo comitatui, aut expediendis, quæ festinato opus haberent. Senec. ep. 124. 'Omnes jam sic peregrinantur, ut illos Numidarum præcurrat equitatus, ut agmen cursorum antecedat.' Idem epist. 88. Mart. l. XII. Epig. 24. 'Non vector Libyci caballi, Succinctus neque cursor antecedit.' *Savil.*

Æger mora, et spei impatiens] Talis in Homerico illo Hectore affectus: Βέλτερον αὖτ' ἔριδι ξυνελαύνεμεν· Ὄττι τάχιστα Εἴδομεν ὁπποτέρῳ κεν Ὀλύμπιος εὖχος ὀρέξῃ. Et Polybii verissima

gnome: Βαρύτατος δὲ πᾶσιν ἀνθρώποις ὁ τοῦ μέλλοντος γίνεται χρόνος. *Lipsius.*

CAP. 41. *Quæ strictis mucronib.*] Sustulimus pronomen *quæ*, et participium *astrictis* prima litera mulctavimus, vocem *ea* substituentes, *Ea strictis mucronib. &c.* Rhenanus.

Accurrentium, clamantium] Farnes. et priscæ editiones, *accurrentium, volantium;* Vatic. *vomantium:* ut omnino aliud hic verbi fuerit; placetque Pichenæ, *vocitantium.* Lips.

Incertus undique clamor accurrentium, clamantiumque] Submoto parelco *que* scripsimus, *accurrentium, clamantium.* Rhenanus. Corrupte in editis, *accurrentium, clamantium:* cum inepte dicatur *clamor clamantium.* Sed neque verbum est a libris vett. Flor. *vomantium,* ex quo Lipsius, *boantium.* Mihi veteri scripturæ propius visum est, *vocitantium,* cum ex litera, *m,* facillime fieri possint litteræ, *cit,* ac reliquæ omnes congruant. *Pichena.* Quod ad marginem est *vocantium,* sententia sane requirit: nisi tamen quia in Vat. *vomantium* legitur, inque eo Lipsius latere aliud verbi putat, fuerit forte, *vocitantium.* Nam Muret. *acuentium, volantium,* æque ridicula ac Palmerii *bovinantium.* Acidalius. Locus haud dubie corruptus. Veteres, *vomantium.* Unde fecerim, *vitantium,* nempe signa. 'Ut vitare castra' paullo post dicit. Certum est hic agi de militibus, aliis strenuis, et accurrentibus, ad signa, aliis ignavis, et signa vitantibus. Horum autem diversus et incertus clamor. Considera sequentia, et agnosces restituendum hic esse verbum, quod τῷ *accurrere* opponatur. *Boxhorn.*

In primam postremamve aciem] Nos, *postremamque.* Rhenanus.

Revehebantur] Flor. *relabebantur.* Non muto. *Pichena.*

CAP. 42. *An in ipsa Othonis parte*] *In* præpositionem delevi. *Rhenanus.* Muret. addita præpositione, *an in ipsa, &c.* Acidalius.

Cominus eminus] Scripsi, *Cominus eminusque, &c.* Rhenanus.

Umbonibus niti] Vocem, *niti,* ex Farnes. et Vatic. addidi: et vero abesse sine sententiæ incommodo non potest. *Lipsius.*

Perrupere] Nos, *perrumpere,* hoc est, Perrumpebant. *Rhenanus.*

Cæteris conspicui] Si quis *cæteri* volet legere, quemadmodum est in cod. Ms. sic distinguet, *Noscentes inter se cæteri, conspicuum in eventum, &c.* Idem.

CAP. 43. *Prima adjutrix*] Indebantur hæc cognomina legionibus fortuito, et plerumque arbitrio imperatoris, unde et primam legionem *Minerviæ* nomen habuisse Spartianus scribit. Sed et in veterum marmorum scriptionibus hæc eorum cognomina reperi, ut secunda legio *Italica, Germanica, Parthicaque* dicta sit; III. legio, *Augusta, Cyrenaica, Prætoria, Gallica:* IV. *Macedonica.* V. etiam *Martia:* VI. *Ferratensis* et *Gallicana:* VII. *Claudia Geminia Gamilensis:* IX. *bis Augustalis:* X. *Fretensis Geminia:* XI. *Apollinaris,* sicut et XVI. Sed et legio XX. *Victrix:* XXII. *Primigenia:* XIII. et XIV. *Geminia,* quandoque et *Germanica:* XXX. et XXXII. *Virginia.* cæterarum nomina adhuc non comperi. *Alciatus.*

Unaetvicesimanorum principiis] Aliquot libri, *principibus:* placet. *Lips.*

Stratis unaetvicesimanorum principibus] Castigavi, *stratis Unaetvicesimanorum principiis.* Rhenanus. Plutarchus *principia* hic accipit, qui primos ducunt ordines: Πάντας προμάχους ἀποκτείναντες. *Savil.*

Aperte alia propulsa] Nos, *A parte alia, propulsa, &c.* Rhenanus.

CAP. 44. *Castra vitavere*] Farnes. *castra petivere:* falso. Nam Plutarchus aperte: Τῶν δὲ στρατηγῶν οὔτε Πρόκλος οὔτε Παυλῖνος συνεισελθεῖν ἐτόλμησαν, ἀλλ' ἐξέκλιναν φοβούμενοι τοὺς στρατιώτας. *Lips.*

Annius Gallus] Consultationi ad Bed-

riacum habitæ non interfuit. Quando reversus eo fuerit, et cur, cæteris ad pugnam euntibus, ibidem substiterit, Taciti negligentia intactum reliquit, ut et compluriam, quæ speciatim Celsum, Gallum, Titianum, &c. spectant, ignoratione nos multat, cum accuratæ narrationis operam mereantur in subjiciendis Valenti et Cæcinæ Othonianis; Plutarcho non omissa, et iners auctoris nostri silentium arguentia, qui (si verum fateri licet) hac narratione ita defunctus est, ut illud solum intelligamus, quid scripserit, non intellexisse. Et sane quoad particularia scribit Plutarchus, qui in acie versati fuerint, professos sui se ignaros fuisse, *διὰ τὴν ἀταξίαν καὶ τὴν ἀνωμαλίαν*: i. *cum omnia confuse gererentur.* Neque tamen excusanda Tacitus commisit, cum Plutarchus minori rerum Romanarum notitia, cui nec ita faciles ad intima negotiorum aditus, ex duobus malis id prodiderit memoriæ, quod magis potuit intelligi; vir alioquin Tacito longe major. *Savil.*

Et si ita ferret] Nonne addendum aliquid ad illa fuerat? Forte legendum, *si fors ita ferret.* Acidalius.

Cap. 45. *Apud duces Vitellianos dubitatum*] Imo vero, *non dubitatum:* idque res et Plutarchus suadent. Ideo optima lectio quam ex Flor. adstruit Pichena: *missa legatio: nec apud duces.* Lipsius.

Missa legatio, nec apud duces] Male vulgo: *missa legatione, apud duces:* unde Lipsius non immerito negationem inserendam censebat. Florentinus mihi ad veram correctionem prætulit facem, qui habet: *missa legatione: capud duces.* Infra eod. lib. 'et missa legatio, quæ gaudio fungeretur.' *Pichena.* Quo pacto dubitatum si isti castris abstinuere, sperantes voluntariam deditionem? 'simul voluntaria deditio sperabatur.' Et centuriones jam præmiserant, qui de conditionib. agerent cum victis? Plutarch. in Oth. 'ipsis vero proficiscentibus centuriones obviam facti sunt, qui dicerent motum jam exercitum Bedriacum petere, se autem a ducibus missos pro concordia.' An legationem non statim amplecterentur, qui animos hostium non demissos cernebant, et Mœsicos propediem sciebant affuturos? hæc nonnihil urgent, non addam tamen negationem, ut factum est eruditissimo viro. Putem, *apud duces Vitellianos*, positum pro in castris Vitellii; exemplo Comicorum, qui dicunt *apud nos, apud vos*, domi nostræ, vestræ. In castris enim Vitellii, qui concilio non interfuerunt, suspicati sunt Othonianos irritos spei ad suos reversurum, quod a ducibus diutule in concilio detenti fuerint, quasi ea mora signum esset pacis non impetratæ. Hæc an vera sint nec ne, sequentia non obscure docent: 'legati paulisper retenti, ea res hæsitationem attulit ignaris adhuc, an impetrassent.' *Salinerius.*

Cap. 46. *Et consilii certus*] Malim, *sed cons. certus.* Rhenanus.

Is prætorii præfectus] Duo Præfecti prætorio sub Othone, Licinius Proculus et Plotius Firmus. Tacitus l. I. 'Prætorii Præfectos sibi ipsi legere, Plotium Firmum e manipularibus quondam, et Licinium Proculum.' Nec alios usquam nominat. Ut jure mirer in hac Othonis morte Plutarchum commemorare Pollionem prætorii Præfectum. Quod vix est ut sit sine mendo: verba ejus: Οἱ δὲ στρατιῶται, Πολλίωνος, τοῦ ἑτέρου τῶν ἐπάρχων, ὀμνύειν εὐθὺς εἰς τὸν Οὐιτέλλιον κελεύσαντος, &c. malimque Πλωτίου: nisi huic Plotio etiam Pollionis cognomen, quod unum dici superest. *Lipsius.*

Is prætorii præfectus erat] Verbum *erat* sustulimus. *Rhenanus.*

Majore animo tolerari] * Lucanus: &c. * Illa virgo apud egregium vatem (intellego qui Thebaida scripsit) 'non est, ut putas, virtus, pater, Timere vitam: sed malis ingentibus Obstare,

nec se vertere, ac retro dare.' Cæsar lib. VII. &c. * Q. Curtius: 'Fortium virorum est, magis mortem contemnere, quam odisse vitam. Sæpe tædio laboris, ad vilitatem sui compelluntur ignavi.' Biberunt omnes e patera Aristotelis, cujus hoc scitum in Ethicis: Τὸ δὲ ἀποθνήσκειν φεύγοντα πενίαν, ἢ ἔρωτα, ἤ τι λυπηρὸν, οὐκ ἀνδρείου, ἀλλὰ μᾶλλον δειλοῦ. Heu taceo. *Lips.*

Fortes et strenuos] Itaque Florus, IV. 8. 'Magnæ indolis signum est, sperare semper.' *Idem.*

Præmissi e Mœsia] Nos, *præmissi Mœsia:* subauditur autem *e* præp. *Rhenanus.* Addidi ex Flor. ac Ven. præpositionem, *e*, in vulgatis vacantem. *Pichena.* Muret. *e Mœsia.* Sed innumeris locis præpositiones ad eum modum omissæ, incertum ab ipso auctore an ab exscriptoribus. *Acidal.*

CAP. 47. *Tanto pulchrior mors erit*] *Tanto* non est in volumine Budensi, nec est opus ea voce; subauditur enim; Quanto plus spes ostenditis, si vivere placeret, pulchrior mors erit. Nec hic solum omittit, sed et aliis in locis. Hist. lib. III. 'Propinqua Cremonensium mœnia, quanto plus spei ad effugium, minorem ad resistendum animum dabant.' Eod. lib. 'Nam amicorum ejus quanto quis clarior, minus fidus.' Proinde nos hoc quoque loco supposititiam vocem *tanto* submovimus. *Rhenanus.* Bene etiam vulgati, sine voce, *tanto:* neque etiam adjecissem, nisi in Flor. haberetur. *Pichena.*

Nec tempus computaveritis] Scripsi, *Ne tempus, &c.* Rhenanus. Scripsi, *nec*, ex Flor. Vulgo *ne.* Pichena. Cum Mureto malim scribere et distinguere: *Nec tempus computaveritis. Difficilius, &c.* Acidalius.

Difficilius est temperare felicitati] Dativus *felicitati* non est in libro Regio, nec eo opus est: nam subauditur, *fortunæ*, quod vocabulum præcedit, aut similis dativus quispiam, puta, *rei*, vel ablativus *re*, pro, *ab re.* Rhenanus. Hæc omnia eo tendunt, ut probent milites immania Othonis cœpta, simulque iis obviam eunt, 'majore animo tolerari adversa quam relinqui.' Ii quibus læta, quibusque tristia jam experimento cognita, credebantur nimirum vixisse. Hist. III. 'et prosperis adversisque satiatum, sed quod nomen quemque statum filio ejus Germanico fore?' Itaque Otho, quid moras (ait) meis destinatis, o commilitones, objicitis? satis jam, satis jam vixi: si quidem experiendo didici, quid prospera sint, quidque adversa, et (quod me facit vitæ securiorem) utrobique sancte me gessi: nec hilum promovebitis dicendo, quod non tantum temporis usus felicitate sim, quantum cum miseriis conflictavi, eoque vitæ parcendum, et obviam suspicioni eundum esse, nempe me felicem majore vivendi spatio eundem vitæ tenorem habiturum non fuisse; nam respondeo, qui verentur, ne secunda momentanea sint, ii sese immergere solent in vitiorum sentinam: quæ cum a me brevis meæ felicitatis præscio facta non videatis, non est, quod ejusmodi me deterrere tenteris. Hæc *experti invicem sumus, &c.* * dies modeste administrato. Quæ vero dixi de suspicione, quam habebat Otho de sui imperii brevitate, his firmantur. Suet. c. 7. 'Postridie quoque in augurando tempestate orta graviter prolapsum, identidem obmurmurasse, τί γάρ μοι καὶ μακροῖς αὐλοῖς;' i. *quid enim mihi et longis tibiis?* Cæterum hic habes, quam impotenter in imperiis agant, qui se ὠκυμόρους credunt: quos imitantur ministri senum dominorum. Hist. I. 'servorum manus subitis avidæ et tanquam apud senem festinantes:' unde non illepide Teius Anacreon: Ἐγὼ δὲ τὰς κόμας μὲν, Εἴτ' εἰσὶν εἴτ' ἀπῆλθον, Οὐκ οἶδα· τοῦτο δ' οἶδα, Ὡς τῷ γέροντι μᾶλλον Πρέπει τὰ τερπνὰ παίζειν, Ὅσῳ πέλας τὰ μοίρης, i. *ego vero comæ defluxerint nec ne, igna-*

rus sum: hoc unum autem scio, senem decere magis lusus ludere quo magis fatum propinquat. Salinerius.

Initium illic fuit] Malim, *illinc.* Rhenanus.

Alii diutius imperium tenuerint] Sic rectius Flor. nam sequitur, *reliquerit.* Vulgo, *tenuerunt.* Pichena.

Nemo tam fortiter reliquerit] Verbum *reliquerit* delendum est: nam optime habet sententia: *Alii diutius imperium tenuerunt, nemo tam fortiter,* subaudi *tenuit.* Loquitur autem de fortitudine animi, qua mortem etiam] non timebat. *Rhenanus.* Non solum Otho primas tulit inter Reges, qui mortem sibi consciverunt, sed Martiale arbitro fortius ipso Catone in ferrum incubuit, Lib. VI. Ep. 22. *Salinerius.*

Sed este superstites] Muretus, *sed estote.* Pichena.

Plura de extremis loqui] Quem non capiant hæc talia, ex intimo animorum et affectuum penetrali deprompta? et sunt assidua in nostro scriptore. Quinctilianus Declamator, &c.* *Lipsius.*

CAP. 48. *Neu remanendo iram victoris asperarent*] Castigavi, *neu remorando.* Rhenanus. Huic Florentini aliorumque veterum lectioni Rhenanus ex suo Budensi substituerat: *neu remorando.* Pichena.

Senes precibus movebat] Verbum, *movebat,* reposui ex Flor. verius, ni fallor, ad Taciti mentem, quam, *monebat,* ut in vulgatis. *Pichena.*

Aut in Vitellium] Præpositionem *in* sustulimus. *Studio erga se, aut Vitellium* (subauditur *erga* repetitum) *contumeliis insignes abolet.* Rhenanus. Addenda videtur, *in,* præpositio, legendumque: *Aut in Vitellium, &c.* Ursinus.

Salvium Cocceianum fratris filium] Melius ita, quam *Cocceium;* quod Plutarchus præfert. Nam et Tranquillus ita appellat, in Domit. cap. 10. ubi narrat hunc interfectum. At Suetonius non fratris solum filium, sed ipsum hic fratrem præsentem facere videtur: contra Taciti et Plutarchi narrationem aperte. Nam ille in castra evaserat e pugna, seque cum aliis dedidit. Suetonii tamen verba, cap. 10. 'Fratrem igitur, fratrisque filium, et singulos amicorum cohortatus:' quæ profecto non vera, si verus Tacitus. *Lipsius.**

Prima juventa, trepidum] Sic distinguendum putavi, cum esset, *prima juventa trepidum,* multo deteriori sensu; quasi iste adeo trepidasset, quod juvenis adhuc esset. 'Non ego hoc ferrem calidus juventa:' ut ait Horatius. *Freinshemius.*

Neu patruum sibi Othonem] Totidem pæne verbis Plutarchus: *μήτε ἐπιλαθέσθαι παντάπασι, μήτε ἄγαν μνημονεύειν, ὅτι Καίσαρα θεῖον ἔσχες.* Non audiemus Beatum, qui verbum, *nimium,* auctore Budensi codice, delet, et una sententiæ acumen. Totum id enim in eo: sicut et in Plinii loco fuerat, epist. lib. III. 14. quem depravarunt: 'Largius Macedo superbus alioqui et sævus dominus, et qui servisse patrem suum parum imo minimum meminisset.' Tu scribe, *nimium meminisset.* Lipsius.

Aut nimium meminisset] Adverbium *nimium* non est in cod. Bud. Videtur adjectum ab eo, qui putabat alioqui sententiam esse imperfectam: quum horum verborum, *Neu patruum sibi Othonem fuisse, aut oblivisceretur unquam, aut meminisset,* sensus sit, Nec se fuisse talem, cujus pudere merito queat, ut ipsius obliviscendum sit, nec rursum adeo profuisse ut longam apud suos memoriam meruerit, aut expectet pro beneficiis celebrari. Miram Othonis modestiam arguunt hæc verba. *Rhenanus.* Excidere Salvio patrui vera monita: nam si memor, nunquam celebrasset ejus natalem. Suet. Dom. 10. *interemit Salvium Cocceianum, quod Othonis imperatoris patrui sui diem natalem celebraverat.* Sed Otho moribundus exitium nepo-

tis vere præsagit, quasi vera prædicentur ab iis, qui jam jam vitam sunt cum morte commutaturi. Hom. Il. Π. 851. Ἄλλο δέ τοι ἐρέω, σὺ δ' ἐνὶ φρεσὶ βάλλεο σῇσιν, Οὔ θην οὐδ' αὐτὸς δηρὸν βέῃ, ἀλλά τοι ἤδη Ἄγχι παρέστηκεν θάνατος, καὶ μοῖρα κραταιή: i. *Aliud autem tibi dicam, tuque in pectus conde tuum, Non equidem neque tu ipse diu vives, verum jam tibi mors Imminet, et potens fatum.* Et quidem Patroclus falsus animi non est. Orodes etiam eodem eventu eadem Mezentio prænuntiat. Virgil. x. 739. *Salinerius.*

Cap. 49. *Supremas jam curas animo volutantem*] In volumine regio legitur, *Jam super c. agentes.* Scripsimus, *jam supremas curas agentem.* Rhenanus. Non video cur spreverit Rhenanus hanc lectionem ab optimis exemplarib. præsertim a Flor. firmatam. *Pichena.*

Repens tumultus avertit] Non hic ausim reponere *advertit*; eo significatu, quo in Annalib. noster utitur, et nos ibi notavimus. *Acidalius.*

Exitum minitabantur] Castig. *exitium.* Rhenanus.

Vesperascente die] Farnesiano est, *vesperante:* quod verum arbitramur. Agellius: 'Ubi jam vesperaverat.' *Lipsius.*

Allatis pugionibus] Vocem addunt aliquot libri, *pugionibus duobus:* atque ita Plutarchus: δυοῖν ὄντων αὐτῷ ξιφῶν. *Idem.*

Tum allatis pugionibus duobus, cum utrumque pertentasset] Liber Ms. *Tum allatis pugionibus, cum utrimque temptasset* (hoc est ab utraque acie) *alterum capiti subdit*, non *subdidit.* Apparet autem fuisse duos, quia dicit, *alterum capiti subdit;* ergo subintelligitur ablativus *duobus:* quam lectionem nos in contextum retulimus. *Rhenanus.* Ex Ven. addidi vocem, *duobus*, certe necessariam, cum postea dicat, *utrumque.* Dein Flor. ac Ven. *cum utrumque pertentasset, alterum capiti subdidit.* Vulgo, *cum utrumque tentasset, alterum capiti subdit.* Pich.

Placentiæ, aliisque in castris] Erasmus particulam *que:* nam gaudet asyndeto Tacitus. *Rhenanus.* Ex Flor. restitui copulam, *que*, nam in editis exciderat. *Pichena.*

Sepulchrum exstructum] Plutarch. *Brixelli.* Savilius. Si enim superbum et operosum exstruxissent, Vitellius forte aut alii futuri Principes invidia sustulissent. *Idem.*

Cap. 50. *Maternum genus impar*] Sueton. appellat *splendidissimam fœminam* c. 1. Savilius.

Duobus facinoribus, altero flagitiosissimo, altero egregio] Alterum intelligit cædem Galbæ, alterum suam ipsius mortem. *Pichena.*

Meruit bonæ famæ] Martial. l. vi. Ep. 31. 'Sit Cato, dum vivit, sane vel Cæsare major: Dum moritur, numquid major Othone fuit?' *Savil.*

Apud Rhegium Lepidum celebri luco consedisse] Scripsimus, *celebri loco.* Rhenanus. Ita hodie legimus apud Tacitum: sed scripserat ille insignis vir: *celebri loco.* Fuit enim Rhegium Lepidum celebre oppidum a M. Lepido C. Flaminii collega sic dictum, qui τὴν ἑξῆς μέχρι Βονωνίας κἀκεῖθεν εἰς Ἀκυληΐαν παρὰ τὰς ῥίζας τῶν Ἀλπέων ἐγκυκλούμενος τὰ ἕλη ἔστρωσε, secundum Strabonem. Idem Ῥήγιον Λέπιδον vocat, rectius fortasse, quam Ptolemæus Λεπίδιον. Sic Rutilius in itinerario: *Lepidum recidit ense malum.* Plinio sunt Rhegienses de Lepido. Hodieque *Reggio* dicitur. *Colerus.*

Aut circumvolitantium alitum] Conjunctionem *aut* delevimus, et scripsimus, *circumvolitantem alitem.* Rhen.

Tum ablatam ex oculis] Codex Budensis, *Tum ablata ex oculis*, subauditur *est.* Sed tum oportebit in clausula, quæ sequitur, 'et tempora reputantib. initium finemque miraculi cum Othonis exitu competisse,' rursum subaudire verbum *memorant*, aut *aiunt.* Idem.

CAP. 51. *Verginius*] Plutarch. *μανικὸν ἡγησάμενος τὴν ἡγεμονίαν τῶν ἡττημένων παραλαβεῖν· νενικηκότων πρότερον μὴ θελήσας·* i. *insanum existimans accipere imperium a victis, cum antea idem recusasset accipere a victoribus.* Savillius.

Per aversam domus portam furtim digressus] Mur. *partem* maluit. Parum abest, quin ego et hoc et illud spernam, scribamque, *per aversa domus furtim digressus.* Qui minus enim hic ita, si ad finem lib. III. recte Lipsius eodem modo: 'Vitellius, capta urbe, per aversa Palatii, Aventinum in domum uxoris sellula defertur.' Nam et hic vulgo, *per aversam Palatii partem*, et Roman. non, *portam.* Si alterutrum utrobique reponendum, quod crediderim: *partem* retinendum. Ea enim utitur post Hist. lib. III. 'Et monuit Martialem, ut per secretam ædium partem occulte abiret.' *Acidalius.*

Et venia statim impetrata] Nisi defectus sit locus legendum putem; *cohortium, preces Rubrius Gallus tulit: et venia statim impetrata. Concedentib. ad victorem per Fl. Sabinum iis copiis quibus præfuerat; et posito, &c.* Freinsh.

Iis copiis] Gladiatorum. *Savil.*

CAP. 52. *Illuc adverso de prœlio allatum*] Nos, *illuc de adverso, &c.* Rhenanus.

Conviciis postremum] Scripsi, *postremo:* nec refert utro modo legas. *Idem.*

Societate culpæ tutior] Puto, *tutiores.* Lips.

Appellabatque patres consultos] Castigavi, *appellabatque patres conscriptos.*

CAP. 53. *Irritaverat Cæcinam*] Fatebere multo hic rectius legi *invitaverat.* Acidalius.

Rursus consiliaturi] Quid si legas, *consilituri,* a verbo *consilire?* nam ante dispersi fuerant. Hoc verbo Tacitus utitur Ann. lib. V. 'Patrem Abdagasen, aliosque occultos consilit:' nisi mendosa est editio. Construit cum dativo Ann. lib. III. 'Heduos evincite, et fugientibus consilite.' *Rhenanus.* Alias, *consulturi.* Ferrettus. Scribendum, *consilituri.* Vertranius.

CAP. 54. *Cœnus libertus*] Sic in libris antiquis scribitur. Vulgo, *Cenas.* Pichena.

Diplomata Othonis] Ad cursum publicum ea spectant, et a Principe dabantur. Si ergo ille mortuus, quis pareret? Sed de Diplomatis plene alibi: nunc Suetonii locum *παρέργως* emendemus, Calig. cap. 38. 'Prolata Divorum Julii et Augusti diplomata, ut vetera et obsoleta deflebat.' Cur deflebat? aut qui id convenit? vidi qui *delebat*, vellet. Ego, *deflabat*, vel *difflabat*, verum contendo: non enim alio gestu melius expresseris superbum habitum illum contemnentis et respuentis. Eaque difflatio etiam in nostris hodie moribus, ubi elevamus quid aut aspernamur. *Lips.*

Ut diplomata Othonis, quæ negligebantur reviviscerent] *quod ostendit Plinius in epist. ad Trajanum. Venuleius Jurisconsultus: 'Non debet felici diplomate usus omni tempestate contempta continuare iter diebus et noctibus.' Ex his clarissimus redditur hic Taciti locus. *Rhenanus.* Edicta significat et mandata principis cujusque modi sint. Id enim *Diploma* est, quod duplicato contineri soleret aut lino, aut alia materia: referturque ad *tesseram cursoriam:* quo significatu passim accipitur in nostris libris, ut in lib. XII. c. de cursu publico, et alibi. Hic vero tam *cursoriam tesseram*, quam *edicta* ad naves, commeatus, et cætera temporaria pertinentia, continentur: quæ labentibus Othonianis partibus negligi cœperunt. Eadem significatione accipitur paulo infra: 'Diplomatibus nullum principem præscripsisset.' *Ferrettus.* Ad publicum cursum hæc pertinebant. *Pichena.*

Rapidus in urbem vectus] Exemplar

Corvini regis, *rapidum urbem.* Forte, *rapide in urbem vectus.* Rhenanus. Beatus conjicit, quod verius est, legendum, *rapide.* Vertranius.

Jussu Vitellii pœnas luit] Muretus delet *jussu Vitellii;* nescio an librorum auctoritate, an ob glossematis suspicionem. *Acidalius.*

Cap. 55. *Cereales ludi*] In Cereris honorem fiebant ludi, quos alii Circenses quoque dictos volunt. *Lupanus.*

In sacramento Vitellii] Legendum, *Quod erat militum, sacramento Vitellii adactum.* Sic enim infra loquitur: 'Festinante T. Alexandro, qui Kal. Jul. sacramento ejus legiones adegit.' *Rhenanus.*

Haud immoderatæ] Placet editio Veneta: *haud immoderate,* per adverbium. *Freinsh.*

Cap. 56. *Tantum peditum equitumque, vis*] Si attendis, haud difficulter mecum fatebere, illud, *tantum,* a glossographo esse, legesque: *peditum equitumque vis, damnaque, &c.* Vis pro multitudine et copia, tritum. *Lipsius.*

Tantum peditum equitumque vis] Non equidem ego offendor in hac lectione: sed quia Lipsio visum accipere vocabulum *Vis* pro multitudine et copia, eoque delere, ut glossema, *tantum,* si quid omnino mutandum, magis placeat, non deleri, sed leviter concinnari, *tanta peditum equitumque vis.* Sed ego in vulgato lubens acquieverim. *Acidalius.*

Cap. 57. *Remanentium legionum nomina supplerentur*] Non muto hoc: sed valde hæsito, an non potius, *numeri.* Acidalius.

Cura belli Hordeonio] Verissime e Florentino corrigunt, *cura ripæ:* nempe Rheni, et ne Germani transirent. *Lipsius.*

Cura ripæ Hordeonio Flacco permissa] Male antea, *cura belli:* nam cujus belli? Sane contra Othonem, Valens tantum ac Cæcina a Vitellio destinati: neque in eo bello ullæ Flacci hujus partes. In Germania plus suspicionis quam belli. Hujus loci vitium simul et correctionem indicavit Flor. in quo, *Curari ripe Hordeonio.* Restitui ergo *Cura ripæ.* Verissime. Reliquerat Vitellius Hordeonium ad tutandam Rheni ripam, ne forte Batavi, aut aliæ suspectæ nationes, aliquid turbarent. Quod etiam apparet infra, 'Hordeonius Flaccus, suspectis jam Batavis, anxius proprio bello.' *Pichena.*

Inhonestam adulationem compescit] Reposui, *compescuit.* Rhenanus.

Cap. 58. xviii. *cohortes, quinque alæ*] In Flor. legitur, *decemnovem cohortes:* quod si rectum, scribere potius oportuit, *undeviginti.* Pichena.

In Othone pronus] Malim, *in Othonem.* Rhenanus.

Cap. 59. *Appulsus littori trucidatur*] Scripsi, *Appulsus litori, trucidatus;* subaudi, *est.* Rhenanus.

Nihil Vitellio anquirente] Merito id verbum reposui, cum in manuss. repperissem, *acquirente. Anquiro* enim, pro Inquiro, sive potius, valde quæro, veteri et proba nota signatum verbum est, Ciceroni, Varroni, aliisque crebro usurpatum, crebro corruptum. *Lipsius.*

Vitellio anquirente] Verbum, *anquirente* a Lipsio repositum, incorrupte in Flor. habetur. Vulgo, *inquirente.* Pichena.

Quamvis magna transibat] Neque hoc damno. Sed potuit Tacitus scripsisse, *transmittebat,* quod illi familiare in hac re verbum. *Acidalius.*

Nullo principali apparatu] Castigavi, *n. pr. paratu:* de qua dictione supra monuimus lectorem. *Rhenan.*

Circumdaret principis ministeria] Correxi, *Circumdaret principi ministeria.* Rhenanus. At ego, priusquam scirem ab interpolatione Rhenani sic legi, corrigebam *Principis.* Sic enim omnino legendum. *Circumdaret* puta Vitellio *ministeria principis,* qualia scilicet princeps Romanus habere circa consuevit. Sic Hist. lib. i. 'minis-

teria principatus per libertos agi solita.' *Gronovius.*

Comitaretur liberaliter] Observa *comitari* verbum novo et inusitato alias significatu, pro comitatu instruere; nisi tamen Tacitus ita non scripsit, quod subvereor, et jam inclino, ut reponam, *comiter et liberaliter.* Acidal.

Humilibus blanditiis] In Florentino, *vernilibus:* quod germanissimum. *Lipsius.*

Vitellius humilibus blanditiis velaret] Liber Matthiæ Corvini habet, *juvenilibus blanditiis.* Lego, *vernilibus blanditiis,* hoc est, servilibus, adulatoriis. Hoc vocabulum usurpat lib. seq. 'Vernile dictum omnem invidiam in eum vertit:' id est, scurrile, procax. *Rhenanus.* Scribendum, *vernilibus blanditiis velaret,* non *humilibus, &c.* Et ita Danesius legebat. *Ursinus.* Jure anteposui vocem *vernilibus* a Flor. traditam, id est, servilibus. Vulgo, *humilibus,* vere humiliori voce. *Pichena.*

Perlatumque et paludamento opertum] Addidi ex Flor. copulam, *que.* Pich.

Cap. 60. *Tum interfecti centuriones promptissimi*] Ne scripturæ huic omnino credam, facit editio prima: *Tum interfectis centurionibus, &c.* Forte fuit, *Tum interfecti ex centurionibus promptissimi.* Gruterus.

Credidit de perfidia, et fidem absolvit] * Hist. lib. I. 59. Non dissimili mendacio Themistocles init gratiam apud regem Persarum: is enim quasi sollicitus de regis salute, eum per Arnacem monuit, Græcos velle pontem solvere, quo junctus erat Hellespontus, ut reditu intercluso ejus copiæ occidione occiderentur: at re vera id simulatum quo maturius Rex Græciam linqueret, seque domi reciperet. Thucyd. lib. I. Θεμιστοκλῆς ἥκω παρά σε, ὃς κακὰ μὲν πλεῖστα Ἑλλήνων εἴργασμαι τὸν ὑμέτερον οἶκον, ὅσον χρόνον τὸν σὸν πατέρα ἐπιόντα ἐμοὶ ἀνάγκῃ ἠμυνόμην· πολὺ δ' ἔτι πλείω ἀγαθὰ, ἐπειδὴ ἐν τῷ ἀσφαλεῖ μὲν ἐμοὶ, ἐκείνῳ δὲ ἐν ἐπικινδύνῳ, πάλιν ἡ ἀποκομιδὴ ἐγίγνετο· καί μοι εὐεργεσία ὀφείλεται (γράψας τήντε ἐκ Σαλαμῖνος προάγγελίαν τῆς ἀναχωρήσεως, καὶ τὴν τῶν γεφυρῶν, ἣν ψευδῶς προσεποιήσατο τότε δι' αὑτὸν, οὐ διάλυσιν); i. *Themistocles ad te venio, qui præ aliis Græcis domum vestram pluribus affeci malis, quamdiu necessario tuo patri me invadenti resistebam: sed etiam multo pluribus beneficiis, quod rebus meis salvis, ejusque in periculo constitutis, reditus ei rursus contigit: et mihi beneficium debetur: (adscripserat enim monitum de relinquenda Salamine, et pontium, quam tunc falso, ut in ejus rem finxit, non solutionem).* Hæc ille, quæ Plutarcho astipulante minus recte mihi versa a Valla, et ab Henrico videntur. Hic, 'Sed multo plurimis beneficiis, posteaquam mihi quidem tuta, illi autem periculosa reversio fuit.' Ille, 'Sed multo plura bona contuli, postquam mihi integro fuit: et ille quod in periculo positus iterum reversus est, hoc mihi beneficium debet.' *Salinerius.* Egregium acumen depravat Muretus legendo, *et ideo absolvit.* Quod revera fides fuerat, Vitellius perfidiam fuisse persuasus, sub hujus nomine illam absolvebat. Et nove inopinateque dixit *fidem absolvi: absolvi perfidia* potius soleat et debeat. *Acidal.*

Sed creditum fama] Rectumne? an scribendum, *deditum famæ?* Lips.

Creditum fama] Velim *famæ.* Sic sup. VI. 2. 'crediderat epistolæ.' *Freinsh.*

Deditque postea consulatum Simplici, innoxium et inemptum] Innoxium ait, sine alterius pernicie quæsitum. *Pichena.*

Cap. 61. *Nomen id sibi indiderat*] In libro Matthiæ Corvini legitur, *nam id sibi indiderat.* Rhenanus. Florentinus et Ven. *nam id sibi indiderat.* Sed nihil mutavi. *Pichena.*

Ac mox feris objectus] * feris objectos legimus. Videat quoque stu-

diosus, quod de Androclo Daco Gellio scriptum est l. v. 14. Cic. pro Roscio Amer. 'Noluerunt majores feris corpus objicere:' et Lamprid. in Comm. 'Adolescens omne genus infamavit hominum et ab omnibus est infamatus, irridentes se feris objecit.' Spartianus in Severo, 'Narcissum deinde Commodi strangulatorem leonibus objecit.' 'Subjici feris' dixit Sueton. Cal. 21. Omnibus nota est Vedii Pollionis crudelitas, qui servos ob minimum delictum in vivaria murænarum immergebat. Senec. l. III. de Ira 40. Aliud erat in ludum venatorium, &c.* *Lupan.* Similiter postea Constantinus pater, per filium attritis Alemannis, qui in Italiam irruperant, ipsorum reges captos spectaculo bestiis objecit: quæ vetus noxiorum hominum pœna fuit. Siquidem apud Pausaniam lib. I. legitur, Lysimachus Macedo Alexandri satelles, in eandem cum leone caveam objici regis ira jussus: sed cum bestiam a Lysimacho interemptam rex audisset, viri perpetua admiratione virtutem prosecutus est. Romæ vero Scipio, exemplo patris sui Æmilii Paulli, &c. * Plinius de chalcantho quoque lib. XXXIV. 12. scribit. Quod vero tanquam inviolabili Marico feræ, quibus objectus, nec laniatus erat, humanissime pepercissent: an iterum infligi pœna, aliudve genus mortis irrogari debuerit a Vitellio, juris quæstio est, cujus Seneca exemplum refert, Declam. 3. lib. I. sed ejus definitio locum alium postulat. *Vertranius.*

CAP. 62. *Si luxuriæ temperaret*] Non dubium est, quin Tacitus, *luxuriæ*, scripserit, ut habet Florent. non, *luxuriam*, ut vulgati. Sic alibi *temperare felicitati*, *victoriæ*, *lachrymis*, *dolori*, &c. Pichena. Muret. *luxuriæ*. Nihil interest: sed hoc elegantius, et magis in Taciti usu. *Acidalius.*

Inexplebilis libido] Vide Suet. Vit. c. 13. *Savil.*

Ex urbe atque Italia irritamenta gulæ] Simile de Nerone Ann. XV. 37. 'Volucres et feras diversis e terris, et animalia maris Oceano ab usque petierat.' Genus istud hominum sugillat Seneca epist. 60. 'Quamdiu unius mensæ frumentum multa navigia, et quidem non ex uno mari subvehent?' ita quidem in edit. vulg. sed libri calamo exarati sufficiunt nobis *instrumentum*; quod ego amplexus sum in Animadversionibus meis; nescio quam feliciter; pugnante pro recepta lectione Critici Senatus principe, cui nunc nihil respondeo, nisi hoc, non agere eo loci Senecam de 'turba servorum, ad quos pascendos transmarinarum regionum est optanda felicitas,' ut idem loquitur Epist. 17. sed nec de immodica hominum cupiditate, quam reprehendit Epist. 114. Quid ergo? de conviviorum luxuria: nam cur heic iterum inculcaret *frumentum*, cum proxime dixerit; 'Quamdiu sationibus implebimus magnarum urbium campos? quamdiu nobis populus metet?' Verum locum illum fulcivimus suis tibicinibus l. XI. Suspic. c. 16. *Gruterus.*

CAP. 63. *Seram veniam post scelus quærebat*] Codex manuscr. manifeste habet pro *seram*, *secundam*. Itaque et nos sic scripsimus. *Rhenanus.* Nescio cur Rhenanus veterum librorum scripturam mutaverit scripseritque: *secundam*. Reposui ergo Flor. auctoritate vocem, *seram*, optimo sensu: ait enim: Cum Plautius objecta non probaret, pœnitentia ductus sceleris sui veniam quærebat: sed sero ac frustra, cum nihilominus Dolabella occisus fuisset. *Pichena.* *Seram* alias legi notatum, sed nemini adhuc receptum. Mihi olim *post* glossema videbatur, et Tacitum scripsisse: *veniam secundum scelus quærebat*. Esse enim aliquando *se-*

cundum idem quod *post*. Nunc hæsito. *Acidal.* Facile apparet hæc minus intellecta ab eis, qui hactenus heic retinuerunt Rhenani, *secundam*, plane contra mss. et edd. vett. in quibus constanter, *seram*, quod auctoris legitimum. Loquitur de Plautii pœnitentia; qui cum objecta Dolabellæ probare non posset, inductus pœnitentia, veniam petiit delationis suæ: quemadmodum, meo judicio, recte exposuit Pichena. *Gruterus.*

Et famam clementiæ affectare] Nos, *affectaret*. Subauditur, *ut*. Rhenanus. Sic quidem Veneta edit. at Romana, *tenuit ne periculo, &c. adfectaret*, fortasse sincerius vulgato. *Gruterus.*

Cap. 64. *Longum interfectori*] Hic ordo verborum in meis libris: et sententia liquet. Alii trajiciunt; quid nisi libidine quadam omnia mutandi? *Lipsius.*

Longum interfectori visum. In itinere] Reposuimus, *Longum interfectori*, (subauditur, *erat.*) *In itinere visum, &c.* Rhenanus.

Cujus hoc primum specimen noscebatur] Vocabulum postremum hinc auferri posset sine ullo sententiæ malo. Ann. lib. I. 6. 'Primum facinus novi principatus fuit Postumi Agrippæ cædes.' *Gruterus.*

Non minax tristibus] Scripsimus, *non minis tristibus*. Rhenanus. Danesius legebat: *Non minis tristibus*. Ursinus. Vulgo, *non minax*. Sed suspecta illa vox, nec veterum librorum fide adstruitur. Florent. corrupte, *non inmix*. Corrigendum olim putavi, *non nimia tristibus*, id est, non superba et intolerabilis erga tristes ac miseros, ut Triaria. At nuper aptius, ni fallor, emendavi, *non immitis*, voce ab auctore nostro frequentissime usurpata, et scripturæ priscæ similiore, quam *minax*. Pichena. In Flor. *inmix*. Hinc Pichena facit *nimia*. Sed ausim affirmare, me rectius conjecisse: *non minima ex tristibus*: proxime etiam vulgarem scripturam, quæ ex compendio scribendi corrupta. Tristes illi vocabant mulieres, nullo illicito gaudio aut lascivia corruptas sed pudicas et frugi. *Colerus.* Forte: *non immixta tristibus*; i. non particeps ullius crudelis aut acerbi consilii. *Gronovius.*

In gaudium evicta] Castigavimus, *evecta*. Rhenanus. Magis probavi vocem, *evecta*, ex nonnullis Manuscr. quam *evicta*, ut in vulgatis. *Pichena.* Muret. mutat, *evecta*. Ego quod vulgatur, scripsisse Tacitum credo, imo scio. *Acidal.*

Cap. 65. *Exhortationibus ejus*] Emendavimus, *ex orationibus*. Rhenanus.

Comitatu principis adjectus] Nos, *comitatui*. Idem.

Exemplo L. Arruntii. Eum Tiberius] Annal. IV. *Savilius.* Vulgo, *L. Arruntii, quem Tiberius*. Emendationem indicavit Flor. qui habet, *Arruntium Tiberius*. Pichena.

Vectius Bolanus. E præsentibus] Distingui malim, *Bolanus e præsentibus. Angebat, &c.* ut significet Bolanum e comitatu principis in Britanniam missum. *Lipsius.*

Missus in locum ejus, Vectius Bolanus e præsentibus] Distinctio hæc a Lipsio reposita, confirmatur etiam a Flor. Aliter in vulgatis: *Vectius Bolanus. E præsentibus, &c.* Pichena.

Cap. 66. *Augustæ Taurinorum*] Vulgo, *Turinum*, caput populorum Subalpinorum, quod firmissimo Regis nostri præsidio tenetur. *Lupanus.*

Cladibus obliteratum est] Verbum *est*, expunximus. *Rhenanus.*

Alpibus digressi sunt] Magis proprie corriges, *degressi*. Pichena. Significantius legas *degressi*. Atque ita lib. I. 'Cæcina propiore transitu Peninis jugis degredi jussus.' Lib. III. 'Pullo amictu palatio degreditur.' *Acidal.*

Cap. 67. *Separatæ primum*] Scripsi,

Separati. Rhenanus.

Honestæ missionis] Satis ab Ulpiano in c. 2. Pandectarum de his, qui notantur infamia, et a Martiano c. 13. de re militari explicatur, tria esse missionum genera, *Honestam*, *Causariam*, (unde a Livio *Causarii* milites, qui ea se excusant) *Ignominiosam*. Lupanus.

Arma ad tribunos deferebant] Sic Flor. vulgo, *ferebant*. Pichena.

Tum resumpta militia] An cum de Vespasiani bello auditum, Vitellius iterum prætorianos sibi adscivit? potius intelligo, eos tum pro Vespasiano militiam resumpsisse: infra enim ait: 'Ad omnes exercitus legatosque scriptæ epistolæ, præceptumque, ut Prætorianos Vitellio infensos, reciperandæ militiæ præmio invitarent.' Ergo antea non reciperaverant. Et de Vitellio inferius: 'Prætorianos nuper exauctoratos insectatus.' *Pichena.*

Tertiam decimam struere amphitheatrum jussit] Codex regius habet, *Tertia decima*. Cujus occasione vocabuli sic reposuimus. *Tertiadecimani struere amphitheatrum jussi*. Rhenanus. Danesius legebat, *Tertiadecima ac septima suis hibernis redditæ. Undecimani struere amphitheatra jussi, &c.* non ut in vulgatis, *Undecima ac septima s. h. redditæ. Tertiadecimani, &c.* Ursinus.

Voluptatum oblivisceretur] Ita Flor. at vulgo, *voluptates*. Pichena.

Cap. 68. *Et quidem partes modeste distraxerat*] Et hoc verbum ex Flor. restitui. Vulgo, *distinxerat*. Pichena. Hinc incipiendum duximus caput: alii adsuebant præcedentibus, idque sensum turbaverat. *Freinsh.*

Apud victores orta seditio] Vix tandem emersi me ex hac salebra, et vidi errorem. Transpositi enim per negligentiam versus sunt, iique in hunc ordinem cogendi: *Et quidem partes modeste distraxerat, nisi numerus cæsorum invidiam bello auxisset. Apud victores orta seditio, ludicro initio. Discubuerat Vitellius, &c.* Si tamen locus integer est, de quo ambigo. Scripsi *distraxerat*, non, *distinxerat*, ex Vatic. et videtur ad sententiam aptius, quia intellegit Vitellium satis clementer et modeste legiones adversæ partis disparasse, et per varias provincias distraxisse, ne coirent. *Lipsius.*

Orta seditio ludicrorum initio] Nos, *ludicro initio*. Rhenanus. Non est quod transpositum censeas: nec enim invidia bello e numero cæsorum in acie, quam ultra non sævitum a Vitellianis; sed e numero cæsorum post pacem partam sociorum: quia duæ cohortes auxiliarium Gallorum cæsæ. *Mercerus.* Transposita hæc Lipsius autumat. Ego vulgatum textum reliqui: refertur enim cæsorum numerus ad duas cohortes in ea seditione interfectas, ut paulo infra narratur. Ideoque detestabatur civile bellum, in quo, tam levibus caussis, tot mala possunt accidere. *Pichena.* Levem originem habuit seditio, nempe studium luctandi, sed adeo res rediit, ut explicari nequiverit, nisi duarum cohortium strage: unde civilis belli detestatio, quæ oblata quavis de causa semper arripitur. Tacit. 'advertere proximi, deinde plures, hinc per omnem aciem miraculum, et questus, et sævissimi belli execratio.' At Eruditiss. vir ea quasi luxata sic restituit in suas sedes: *modeste distinxerat, nisi numerus cæsorum, &c.* quasique ibi agatur de numero interfectorum Bedriaci, et hoc sensu: modeste se gessit Vitellius cum victis, et inde laude dignus, nisi tot civium prælio perdidisset. Sed cur sine chirurgia non referimus *nisi numerus cæsorum* ad *ludicro initio*, et respectum dicimus ad duas Gallorum cohortes cæsas in illa turba? *Salinerius.*

Numerus cæsorum invidiam bello auxit] Budense volumen habet, *nisi nũs cæsorum invidiam bello auxis-*

set. Correxi locum, *nisi numerus cæsorum invidiam bello auxisset.* Rhenanus.

Aut licentior] Antea, *licentiosus*, legebatur: quod sane eligam præ isto quod supposuit Rhenanus. *Lips.*

Intentus aut licentiosus] Scripsimus, aut *licentiosior*. Nam in Budensi volum. legitur, *licenter*. Rhenanus. Addit verbum Florent. *aut licent'. agit*, id est, *licenter agit*. Pichena.

Pervigiliis] 'Cereri Græco sacro.' Vitellius, narrante Sueton. c. 10. 'in Apennini quidem jugis etiam pervigilium egit;' Tacito fortassis ad illud factum hic alludente. Bacchanalia autem, ut opinor, pervigilia fuerunt in honorem Bacchi, omnium perditissima, et vera morum corruptela. De illorum origine, incremento, destructione apud Rom. legatur Livius l. XXXVIII. et Tullius de Legibus. *Savillius.*

Castris propiora] Codex Manusc. *promptiora*, nec est absurda lectio. Nec illic habentur mox duæ voces; *altero e;* sed tantum, *altero legionis quintæ, Gallis auxiliaribus.* Rhenanus. Vide Sueton. Vit. 10. *Savillius.*

Per lasciviam et certamen] Verius, *ad certamen:* quod in Florentino item exstat. *Lipsius.*

Per lasciviam et certamen luctandi accensis] Lege ex Flor. *ad certamen.* Quod et Lipsius judicio suo conjectavit. *Pichena.*

Cap. 60. *Postera die*] Nos, *postero.* Rhen.

Externoque bello parantibus fatis] Concitore Civili et Batavis, quodque mox Gallorum rebellio continuavit. Tac. Hist. IV. et V. *Savill.*

Inter initia belli assumptus] Ita Danesius legebat pro eo, quod in vulgatis est, *inter inania belli, &c.* Ursinus. Lipsius mallet, *immania.* Mihi vox, *inania*, magis probatur, hoc sensu: Assumpta a Vitellio Gallorum auxilia, ut speciem magni exercitus facerent, cum revera nihil aliud esset, quam inane et inutile vulgus. *Pichena.* Non placet *immania*, multo minus *munia.* Auxilia respectu legionum *inane* quid sunt; at et *robur* dicuntur Hist. I. 61. 'quorum robur legio una prima et vicesima fuit.' Sic naturæ bona in comparationem veræ virtutis Ann. l. XIII. 'Omnium ora in se vertebat, corpore ingens, verbis magnificus, et super experientiam sapientiamque etiam specie inanium validus.' Eodemque modo cultus sine imperii vi lib. XVI. 'Tantusque Romæ quantus consulibus honor esset: scilicet externæ superbiæ sueto, non erat notitia nostri, apud quos vis imperii valet, inania transmittuntur.' *Salinerius.* Non habet hic locum *inania.* Feram, quod in aliis libris est, *munia*, donec quod probem aliud inveniatur. Conjeci ipse olim, *minas;* neque nunc displicet: nondum tamen in eo acquiesco. *Inter minas*, id est, dum bellum parat, et minatur, aptissima quidem sententia. Quid si pro *inania* legas *initia?* Acidalius.

Affectæ tamen imperii opes sufficerent] Vocat eleganter *affectas opes imperii*, quas imminutas intelligit exhaustasque. *Rhenanus.*

Exitiabile id Reip.] Scripsi, *Exitiabile*, Flor. volente. Vulgo *Exitiale.* Pichena.

Cap. 70. *Lacera corpora*] Xiphilinus refert in prœlio circa Cremonam utrimque cecidisse 40,000. Tacitus ex præcepto Sallustii nunquam aut raro numerum exprimit. *Savillius.*

Inhumana pars viæ] Forte, *inamana.* Rhenanus. Male heic infarcire cupit Rhenanus *inamana;* ubi locus diritatis et horroris. Sic alibi dixit 'inhumana securitas,' Hist. lib. III. 83. *Gruterus.*

Lauru rosisque] Nos, *lauro.* Rhenanus.

Regium in morem] Non mirum id in Romanis Principibus; nisi abrogan-

da Suetonio fides in Galb. 18. 'Per omne iter dextra sinistraque oppidatim victimæ cædebantur.' *Savillius.*

Erupisse legionum agmen] Liber Corvini regis, *irrupisse.* Rhenanus. Rectius, ut opinor, ex Flor. *inrupisse:* quam ut vulgo, *erupisse.* Nam de ipsis Vitellianis legionibus sermo est, quæ in Othonianos irruperant. *Pichena.*

Equites cohortos] Nos, *coortos.* Rhenanus.

Falso vera aut majora vero miscebant] Manuscr. volumen, *Falsa vera aut majora vero miscebant.* Sensus est, Falsa et vera aut majora vero miscebant. *Rhenanus.* Florentini lectionem, *falsa vera, aut majora vero, &c.* vulgatæ anteposui. Ea erat, *falso vera, &c.* Pichena.

Spacia certaminum recognoscere] In volumine Man. *Spacia certamina recognoscere.* Repone, *Spacia et certamina recognoscere.* Rhenanus.

Horruit] Sueton. Vit. 10. 'ut campos, in quibus pugnatum est, adiit, abhorrentes quosdam cadaverum tabem, detestabili voce confirmare ausus est, optime olere occisum hostem, et melius civem.' *Savillius.*

CAP. 71. *Luxu et saginæ mancipatus*] Nisi Cornelius in dandi casu singulari dixerit, *luxu,* Lucilium, Virgilium, Cæsarem secutus, uti supra Hist. l. I. 'prætextu veteris amicitiæ datum,' de quo Gell. lib. IV. malim scriptum, *luxui et saginæ mancipatus emptusque,* id est, traditus et acceptus, quæ propria verborum significatio est:' de illo scriptum Ann. II. *Vertranius.* Videtur legendum, *luxu et sagina.* Ursinus.

Cohortati aliorum consulatus] Emendavi, *coartati, &c.* Rhenanus. Nonnulli sane loco dejecti; sed quisque, ut patet, binos menses explevit, recepta tum istius temporis consuetudine: adi notas in lib. I. *Savillius.*

Dissimulatus M. Macri] Scribendum videtur *Martii Macri.* Nam ita eum supra crebro nominat, qui præfectus gladiatoribus fuit. *Lips.*

Dissimulatus Martii Macri] Vulgo, *M. Macri.* Lipsius verum illius nomen restituit, quo supra a Tacito appellatur, et Flor. congruit, in quo legitur, *Marci Macri.* Pichena.

CAP. 72. *Interrogatus quisnam mortalium esset*] Nos, *interrogatusque quis mor. esset.* Rhenanus.

CAP. 73. *Speculatores e Syria Judæaque*] Delevimus præpositionem *e,* quæ subintelligitur. *Rhenanus.* Aberat a vulgatis præpositio, *e,* quam ex Flor. restitui. *Pichena.* Iterum Muretus præpositionem addit, *speculatores e Syria.* Possis etiam legere, *superbia socordiaque* nominandi casu, id est, quantum Vitellio aucta sit superbia. *Acidalius.*

Et procul vel juxta sitas vires] Particulam *et* submovimus. *Rhenanus.* Hic etiam ex Flor. addidi illud *et,* quod in editis vacabat. *Pichena.* Inseruerim cum Mureto copulam, *et procul, &c.* Acidalius.

CAP. 74. *Fausta Vitellio omnia precantem*] Malim hic *omina;* ut ostendi supra ad I. 85. *Freinshem.*

Per silentium audierunt] Consueverunt enim bene sentientes milites, acclamationibus preces adjuvare. *Ferrettus.*

Præfectus Ægypti Ti. Alexander] Ita videtur legendum, ut fortasse illud, *Ti.* ob præcedentem postremam syllabam Ægypti omissum sit a librario. Sueton. certe *Ti. Alexandrum Ægypti præfectum* edit in Vesp. 6. *Ursinus.* Censet Muret. inserendum *Ti. Alexander,* quæ nota valet, *Tiberius:* quod nomen etiam huic Alexandro. *Acidalius.*

Tertiam legionem, quod e Syria in Mœsiam transisset] * Sarmatas vicit. Hist. I. 79. III. 24. Mox *transgressa* (sic lego Hist. II. 85.) *in partes* Vespasiani, *exemplum cæteris Mœsiæ legionibus præbuit.* Et duce Duillio Aponiano Veronam venit. Hist. III.

10. Capuæ hiemavit Hist. IV. 3. Deinde iterum in Syriam remissa est Hist. IV. 39. nempe quod olim ibi fuisset. Unde et morem, qui in Syria, retinuerat, Solem salutandi, H. I. 24. Hinc ergo Mucianus eam *suam numerabat*, ut ait auctor hoc loco. *Freinshem.*

Omnes exercitus flammaverat arrogantia venientium] Exemplar manuscript. *omnis exercitus flammaverat ad arrogantiam, &c.* Ubi *flammaverat* accipit absolute. *Rhenanus.* Ubi elegantia Mureti mutantis, *omnis exercitus flammaverat ad arrogantiam, &c.* Apage inficetam et non necessariam correctionem. *Acidalius.*

Sed inerat a mole belli] In Florentino: *sed iniant a mole:* ex quo Pichena, *sed in tanta mole.* Lipsius.

Inerat a mole belli plerumque cunctatio] Legitur in exemplari Ms. *inerat amor belli.* Scripserim, *inerat timor belli, plerumque cunctatio.* Appositive. *Rhenanus.* Corrupte antea; *inerat a mole belli.* Flor. facilem mihi viam ad veram emendationem aperuit, in quo ita legitur: *iniant a mole belli;* unde ego: *in tanta mole;* idque etiam clare inveni in altero Manuscr. *Pichena.* Hic non necessario Muretus mutat: *in tanta.* Phrasis Taciti eum decepit, quam notabis in simillimo loco hujus ipsius libri propius initium: 'Sed quo plus virium ac roboris, e fiducia tarditas inerat.' Velleius l. II. 'Admonitio frequens inerat et castigatio, vindicta rarissima.' *Acidalius.*

Quo LX. ætatis annos, et duos filios juvenes] Suspicor legendum, *quo sexagesimo ætatis anno se et duos, &c.* Pichena. Nihil hac figura orationis rotundius. Dicas esse unionem, itaque nihil mutandum: ut pluribus probo in suspicionum farragine. *Gruterus.*

Esse privatis cogitationibus progressum] *Regressum* ad marginem notatum: quod nemo recipiet, qui sequentia ex opposito dicta recte accipiet. *Acidalius.* Apposuerunt viri eruditissimi suis edit. legendum forte, *regressum:* male prorsus: omnibus enim modis amplectendum *progressus*, nisi solidam vim facere amamus sententiæ auctoris; ut ostendi in Diatribis meis ad Tacitum. *Gruterus.* Vulgo *progressum:* at potior visa est quam reposuimus, *regressum*, cum sententia hoc velit, et sic alibi loquatur auctor; ut supra IV. 11. 'nullo ad pœnitendum regressu.' *Freinshem.* Recte vocem, *regressum*, reposuit Freinshemius, cum ante, sed nullo sensu, *progressum*, legeretur. Privatæ, et illæ de invadendo principatu cogitationes hic inter se contenduntur. *Privatæ cogitationes* dicuntur, quibus ad quasvis, sed quæ infra Principem sint, publicas dignitates, potentiam, auctoritatem adspiramus. Quicquid enim infra Principem est, quantumvis cætera maximum et publicum, adspectu principis est et dicitur *privatum;* passim Tacitus et alii auctores sic loquuntur. Illæ *privatæ cogitationes*, etiám ambitiosissimæ, &c. * *summa et præcipitia.* Refer autem huc illud Juvenalis Sat. x. 'Quid Crassos, quid Pompeios evertit, et illum Ad sua qui domitos deduxit flagra Quirites? Summus nempe locus.' Et ista, 'Altæ turris tabulata, unde altior esset Casus, et impulsæ præceps immane ruinæ.' Hæc vera est sententia hujus loci. *Boxhorn.*

Inter summa aut præcipitia] Nos, *inter summa ac præcipitia.* Rhenanus. Auscultandum Rhenano, refingenti *et præcipitia*, neque secus editio antiquissima, et per consequens Ms. Vaticanus, ejus prolis mater. *Gruterus.*

CAP. 75. *Viro militari*] Vespasianus enim, antequam mitteretur in Judæam, in Germania fuerat legatus legionis, postea in Britannia, ubi triginta prœliis interfuit, viginti civitates expugnavit, insulamque Vectem Romano subjecit imperio, unde obtinuit

'triumphalia ornamenta.' Suet. Vesp. iv. *Savilius.*

Præsenti facinori] In exemplari Ms. est, *facinore*. Rhenanus.

Cap. 76. *Post multos secretosque sermones jam et coram*] Ergo multos istos sermones non coram eo protulerat, quocum loquebatur? nugæ. Latet omnino cæcum aliquod vulnus, et conjicio toto capite considerato, aliquid hic fuisse de amicis, &c. * *Freinshemius.* Nescio cur hunc locum mutare aggressus sit vir doctus. Ratio, quam adfert, nulla est. *Coram* hic significat palam, multis audientibus, et quasi in publico. Ita ea voce usus Tacit. Ann. vi. ubi M. Terentius; 'Spectamus porro, quæ coram habentur;' id est, quæ publica, et oculis judiciisque omnium offeruntur. Vides igitur aliud hic esse *secretos sermones*, aliud *coram loqui*. Boxhornius.

Juxta Deos] Videtur dictum pro, Per favorem Deorum, sicut dicimus, *secundum Deos*, pro, Post deos. At codex Budensis habet, *vixit Deos:* ex qua scriptura nihil erui queat, nisi quis legendum suspicetur, *vixit nepos*, hoc est, ganeo, scil. Vitellius. *Vixisse* dicimus, quos periisse significamus. Tum distingue: *Vixit nepos. In tua manu positum est.* Sed hæc conjectura esto. *Rhenanus.* Hoc est, voluntate, et quasi decreto Deorum: ii enim favorem suum Vespasiano sæpius ostenderunt, ut alibi Tacitus; et post Muciani orationem ait: 'responsa vatum et siderum motus referre,' et statim: 'Recursabant animo vetera omina,' et quæ sequuntur. Etiam lib. præced. dixit: 'occulta lege fati, et ostentis ac responsis destinatum Vespasiano liberisque ejus imperium post fortunam credidimus.' Seu potius hoc sibi vult Mucianus: Ejusdemque momenti fere tua voluntas est, ac Deorum favor. *Pich.*

A contumelia et laude propius fuerit] Muciani mens videtur: cum Vitellius suis vitiis corruptisque moribus imperium laceret, contumeliosum potius quam laudabile esset, si eligi Imperator post illius obitum exspectares, atque interim illum regnare in perniciem reipublicæ permitteres. Ideo paullo post sequitur: 'Torpere ultra, et polluendam perdendamque rempublicam relinquere, sopor et ignavia videretur.' Verior tamen sensus est, ni fallor: Hinc, Vespasiane, &c. * *Idem.*

Quo posses videri concupisse] Regius liber habet manifeste, *quo posses videri concepisse*. Est *concipere* ex destinato suscipere. Ann. l. i. 'Fraude aut vi raptum Agrippam ferre ad exercitus Germanicos non servili animo concepit.' Liv. l. iv. 'In ea Sp. Melius spem regni conceperit.' Sic etiam dicitur *scelus concipi*, quod suscipitur. *Rhenanus.*

Splendidior origine quam nos sumus] Flor. corrupte habet, *splendiori:* forte *splendidiori;* sed neque sic esset vulgata lectione melius. *Pichena.*

Ne Othonem quidem ducis arte, aut exercitus sui, sed] Castigavimus, *aut exercitus vi*. Rhenanus.

Cap. 77. *Discrimen ac pericula*] Vulgo, *periculum:* at Flor. *pericula*, quod reposui. *Pichena.*

Aperiet et recludet] Vix abest, quin ad hæc Demosthenis sit adspectum: et certe paria sunt, in Olynthiaca: 'Ωσπερ ἐν τοῖς σώμασιν ἡμῶν, ἕως μὲν ἐῤῥωμένος ᾖ τις, οὐδὲν ἐπαισθάνεται τῶν καθ' ἕκαστα σαθρῶν· ἐπὰν δὲ ἀῤῥώστημά τι συμβῇ, πάντα κινεῖται, κἂν ῥῆγμα, κἂν στρέμμα, κἂν ἄλλο τι τῶν ὑπερχόντων σαθρὸν ᾖ· οὕτω καὶ τῶν πόλεων, καὶ τῶν τυράννων, ἕως μὲν ἂν ἔξω πολεμῶσιν, ἀφανῆ τὰ κακὰ τοῖς πολλοῖς ἐστίν· ἐπειδὰν δὲ ὅμορος πόλεμος συμπλακῇ, πάντα ἐποίησεν ἔκδηλα. *Lips.*

Recludet contecta et tumescentia victricium partium vulnera] Ita Flor. nam in vulgatis sic transposite: *contecta victricium partium et tumescentia vulnera.* Pichena. Demosthenes prima

in Philippum: Οὐκ ἐπὶ τὴν ἐκείνου πλευσσούμεθα; Ποῖ δὴ προσορμιούμεθα; ἥρετό τις· εὑρήσει τὰ σαθρὰ τῶν ἐκείνου πραγμάτων αὐτὸς ὁ πόλεμος. *Gronov.*

Nec mihi major in tua vigilantia, parsimonia, sapientia, fiducia est] Vocem *parsimoniæ* Lipsius arguit, tanquam non digna, quæ inter principes et illustres virtutes connumeretur, aut quæ ad imperium adipiscendum ullo adjumento esse possit. Quod licet non sine probabili ratione ab eo dictum sit, mihi tamen videtur, Mucianum non temere inter alias virtutes, etiam Vespasiani parsimoniam laudare, atque in ea victoriæ fiduciam reponere: cum belli nervos pecuniam esse constet, ut inferius dixit: ac si ea prodigeretur, ut a Vitellio fiebat, frustra in aliis virtutibus, atque in cetero bellico paratu spes relinquebatur. *Pichena.* Torpor vigilantiæ, inscitia sapientiæ, ad amussim respondent: verum. *parcimonia* non videtur ἀντίθετον *sævitiæ*. Nec (addo) σωφροσύνη τῆς ἀκολασίας. Thucyd. l. III. ἀμαθία τε μετὰ σωφροσύνης ὠφελιμώτερον ἢ δεξιότης μετὰ ἀκολασίας: i. *imperitia cum modestia utilius quam peritia cum licentia.* Nec *avaritia virtuti.* Audi Sall. Catil. 'nam pro pudore, pro abstinentia, pro virtute, audacia, largitio, avaritia vigebant.' Juvanda omnia sunt interpretatione. Ad Græca in Scholiast. Τὴν ἀκολασίαν ἀντέθεικε τῇ σωφροσύνῃ· δεῖ δὲ τὴν μὲν σωφροσύνην ἐνταῦθα ἐπὶ τῆς εὐηθείας δέξασθαι, τὴν δὲ ἀκολασίαν ἐπὶ τῆς εὐμεταβλησίας: i. *Licentiam opposuit modestiæ: oportet autem hic accipere modestiam pro simplicitate* (hoc est, quando placitis acquiescunt), *licentiam vero pro instabilitate* (hoc est, quando a semel placitis discedunt). Ad Latina hæc ego. *Virtus* aliquando ponitur vice munificentiæ, sive beneficentiæ. Thuc. lib. II. Καὶ τὰ ἐς ἀρετὴν ἠναντιώμεθα τοῖς πολλοῖς: i. *Et in iis, quæ ad virtutem spectant, a multis discrepamus.* Ubi Schol. ἀρετὴν λέγει νῦν φιλίαν καὶ εὐεργεσίαν. Sic noster contendit *sævitiam* cum *parcimonia*, id est, aversione crudelitatis: mitis enim erat Vespasianus et parcus puniendi. Ut ex Suet. c. 10. Nec absurde hoc vocabulum ad alia quam ad frugalitatem transfertur. Plin. Ep. x. 25. 'Statuam poni mihi a te eo quo desideras loco (quanquam hujusmodi honorum parcissimus) patiar.' Plaut. Aul. II. 2. 29. 'Neque illo quisquam est alter hodie ex paupertate parcior.' Τὸ *parcior* ibi hominem non signat, qui rei inserviat, sed qui imbiberat illud aureum: γνῶθι σεαυτόν. Quamobrem dives Megadorus Euclionis ingenium optime callens, merito nuptiis cum ejus filia diffidit, dicitque eum esse *parcum*, hoc est se intra suum ordinem continentem, non affectare affinitates potentiorum: quæ omnia clarius Euclio ipse vs. 49. Cæterum non mihi persuaserint qui illos immanes commentarios vulgavere *parcior* nota significatione accipiendum esse; nam ratio horum, 'Credo, ædepol, ubi mentionem ego fecero de filia, Mihi ut despondeat, sese a me derideri rebitur:' hæc est, 'Neque illo quisquam est alter hodie ex paupertate parcior.' Ad hoc Megadorus indotatam Euclionis filiam ducere volebat: 'Scio quid dictura es, hanc esse pauperem, hæc pauper placet.' Et: 'Dummodo morata recte veniat, dotata est satis.' *Salin.* Ambigendi de voce, *parcimonia*, justa Lipsio causa, si vulgari significatione accipitur. At hic nova illa et vix alibi unquam usurpata. Clementiam enim intelligit Tacitus, aut quid clementiæ affine, quod alio vocabulo non possis exprimere. Id clarum ex antithesi, quia ut *torpori Vitellii, vigilantiam Vespasiani et inscitiæ, sapientiam: sic sævitiæ parcimoniam* opponit. Ac forte ideo transponenda hæc vox, collocandaque post sequentem *sapientia*, ut ordo contrariorum rectius mutuo sibi respondeat, quem non ita

sollicite observasse auctor potest, neque admodum necesse fuit. Omnino autem non *major* legendum, sed *minor:* quod mirum non vidisse alios, si sententiam loci viderunt. *Acidalius.* Non necessarium est, ut ista Vespasiani et Vitellii naturæ propria invicem conferantur: alioqui quomodo etiam respondebit sapientia Vespasiani sævitiæ Vitellii? Quare calidiuscule Lipsius emendasse videatur: *in tua vigilantia, acrimonia.* Quin disertus ille Mucianus publicam Vespasiani parsimoniam Reip. maxime utilem censebat. Unde de eo Xiphil. Ὁ δὲ Μουκιανὸς καὶ χρήματα ἀμύθητα πανταχόθεν, ὅθεν ἐνεδέχετο, εἰς τὸ δημόσιον ἤθροιζεν ἑτοιμότατα, τὴν ἐπ' αὐτῷ ἐπηγορίαν εἰς ἑαυτὸν ἀντὶ τοῦ Οὐεσπασιανοῦ ἀναδεχόμενος. Νεῦρα γὰρ ἡγεμονίας τὰ χρήματα ἀεί ποτ' εἶναι λέγεται. *Colerus.*

Nam qui deliberant, desciverunt] Similis sententia est in vita Agric. 'Jam ipsos, quod difficillimum fuerit, deliberare: porro in ejusmodi consiliis periculosius est deprehendi, quam audere.' *Pichena.*

Cap. 78. *Recursabant animo vetera omina*] Ita Flor. at male in vulgatis, *vetera omnia:* nam etiam paulo infra dixit, 'implesse fidem ominis videbantur.' *Pichena.* Non male; sed cum referat Flor. *omina*, cur id spernamus? In re simili pene Curtius l. III. 'Vetera quoque omina, ut fert sollicitudo, revocaverat.' *Gruterus.*

Primi consulatus] 'Quem gessit,' ait Sueton. 'per duos novissimos anni menses' extremo Claudii principatu. *Savillius.*

Implesse fidem ominis videbantur] In regio libro legitur, *videbatur*, impersonaliter. *Rhenanus.*

Carmelus] Vide Sueton. Vesp. 5. Duos montes *Carmelos* auctor est Hieronymus, alterum Galilææ provinciæ ad Australem plagam, in quo fuit Nabal maritus Abigail: et alter juxta Ptolemaidem, mari imminens, in quo Helias flexis genibus pluviam impetravit. Hujus meminere Sueton. Tacitus, Plinius, Strabo, Ptolemæus. Et hujus quoque frequens in sacris Bibliis fit mentio; gratissimumque Deo locum fuisse constat, quum populo Hebræo per eum et in eo, modo gratiam donaque, ut Jerem. II. et XLIX. Mich. VII. modo iram et pœnam demonstraret, ut Isaiæ c. XVI. et XXXIII. et XXXVII. Et Jer. IV. et XLVIII. et Amos. I. et Nahum. I. Et in Cantico, 'Caput illius assimilabitur Carmelo,' c. VII. et Isaiæ c. XXXV. In Carmelo, lib. I. Regum, Saul parta victoria de Amalecitis erexit sibi fornicem triumphalem, et obtulit holocaustum Domino de initiis prædarum. Ex quo mihi conjici posse videtur, Deum, quem Carmeli dicit Tacitus, fuisse Deum, qui sine fine vivit et regnat, cui Hebræi illo in monte sacrificium offerebant, eumque ibidem venerabantur, aram et reverentiam habentes, minime vero templum, hoc enim solum in Hierusalem, innominatum vero, quia non illi particulare nomen ut cæteris Diis gentium. Basilidem autem sacerdotem eum, de quo paulo post Tacitus, Hebræum fuisse conjicio, quia Suetonius de ea re verba faciens meminit Josephi captivi Hebræi Vespasiano ea fœlicia vaticinati, ob id vinculis soluti: quem Beroaldus multis rationibus eundemmet historiæ scriptorem fuisse comprobare contendit. Adhæc Sueton. Vesp. 4. ita scribit, 'percrebuerat Oriente toto vetus et constans opinio, esse in fatis ut eo tempore Judæa profecti rerum potirentur.' Id de Imperatore Rom. postea eventu patuisse prædictum: ut et Tacitus l. v. Hist. 13. Orosius 'Judæi in Carmelum montem seductis sortibus, quæ portendebant, exortos a Judæa duces rerum potituros esse.' Paria Hegesippus lib. v. Hæc commemorare volui, ut videant nostri seculi et futuri homines, eam esse Dei summi opificis omnipotentiam, ut etiam ex

ore Taciti et Suetonii, alioquin acerrimorum Hebraicæ et Christianæ religionis subsannatorum et irrisorum, et gentilium aliorum, suam gloriam et honorem invitis ipsis, et caligine ignorantiæ perstrictis mentis oculis, elicere potuerit; eosque futuri Messiæ, et Christi Jesu Domini nostri, et generis humani Redemptoris, vaticinium literis mandare coëgerit: ita tamen, ut quæ scripserunt non intellexerint, gratiæ illius minime participes, cui honor et gloria sit in secula seculorum. *Marc. Donatus.*

Aram tantum et reverentiam] Malim, *ara tantum et reverentia.* Rhenanus. Τῇ αἰτιατικῇ ἀντὶ τῆς ὀρθῆς κέχρηται: i. *quarto vice primi casus utitur.* Non repetam, quæ dixi in admonitione ad lectorem, et Hist. lib. I. ibi 'tradito principibus more.' *Salin.* Ego contra et hæc et præcedentia verba, *simulachrum* ac *templum*, recte quarto casu, &c. * *Pichena.*

Quicquid est] Lego, *quicquid id est.* Acidal.

Cap. 79. *Mutianus Antiochiam, Vespasianus Cæsaream*] * alii Palæstinæ attribuunt. Certe Ptolemæus Judææ Palæstinæ nomen ei tribuit. Strabo et Tacit. Hist. IV. totum tractum a Judæorum tribubus cultum, Judæam vocant. Alii partem Palæstinæ Judæam faciunt. Plinius Idumæam cum Palæstina confundit, tamen hanc a Samaria, et Galilæa separat. Quod a me dictum est, ut ostenderem vario modo has regiones partiri, ne quis miretur, si Cæsaream Tacitus Judææ, alius Palæstinæ tribuat. Hujus quidem mentio fit in Actis Apost. c. 21. quæ prius *Turris Stratonis* vocabatur. Deinde ab Herode majore instaurata, *Cæsarea* nuncupata est in honorem Augusti. Huic quoque templum erexit, et ludos quinquennales dicavit. Antiochia vero Syriæ caput, et Cæsarea Judææ nominantur a Tacito, ea loquendi forma, qua Aventicum gentis Helveticæ caput Hist. lib. I. dixit. Antiochia porro una est e primariis Syriæ civitatibus: nam Syria dividitur in multas partes, quas lubens omitto, quarum una *Syria Antiochena* dicitur. Verum mirum est Cæsaream *Judææ caput* a Tacito vocari, cum Hierosolyma Judææ caput fuerit: nisi dicas Tacitum post Hierosolymitanum excidium scripsisse, quo tempore et urbis, et ecclesiæ dignitas ad Cæsaream transierat. Quare a nostris, id est Christianis, Metropolis facta est. *Lupanus.*

Eo ardore, ut, ne Titus quidem filius exspectaretur] Nos duas istas voces, *eo ardore*, submovimus et distinximus, ut hic novæ sententiæ sit initium, *ut ne Titus q. fil. expectaretur.* Rhenan.

Impetu militum] Illorum studia in Vespasianum, modus suscepti ab eo imperii, et quæcunque hic circumstantiæ observatu dignæ occurrunt, optime a Josepho descripta ἁλώσ. IV. c. 36. (qui coram inspexit) cum aliis speciatim in literas missis, quæ hic apud Tacitum silentio damnata, et Egesippo l. IV. c. 27. si genuinus ille auctor est, ac non potius supposititia excerpta ex Josepho. *Savil.*

Non parata cognitione] Cui rei hic cognitio? quam vocem Taciti mens planissime spernit. Emendo vero, *non paratu ac concione.* Lips.

Non parata cognitione] Cognitio proprie de judicibus: Ann. l. IV. 42. Sed usurpative a nostro non illepide de militibus imperium in aliquem collaturis. An Mœsici sine cognitione Vespasianum imperare dixerunt? Suet. c. 6. 'Cum alii alium alia de causa improbarent, et quidem e legione tertia, quæ sub exitu Neronis translata ex Syria in Mœsiam fuerat, Vespasianum laudibus ferrent, assensere cuncti,' &c. At Syriacæ legiones paucorum impulsu, dictum factum, eum in imperatorem asciverunt. Cæterum eruditissimus vir *non paratu ac concione:* quo nil potius, si mendæ hic se penetrassent. *Sal.* Legerim

cum Pichena: *Non parata concione:* qui Lipsium sequutus est: nam ille; *Non paratu ac concione.* Freinsh.

CAP. 80. *Pauci milites solito adsistentes*] Præivit mihi ad hanc lectionem Flor. Vulgo, *assistunt.* Pichena.

In ipso nihil tumidum] *Qui crevisse putat.' Attamen non leviter innovavit Vespasianus, si vera quæ Sulpicius Severus scribit l. II. Sac. Hist. ' Vespasianus cum Hierosolymam obsideret, sumit imperium: et, ut mos est, diademate capiti imposito, ab exercitu Imperator consalutatus, Titum filium Cæsarem facit.' Sed palam illa falsa. Nec mos ejus ævi diadema tulit, nec Flavius per somnium usurpavit. *Lips.*

Tantæ multitudinis] Quantæ igitur? et quæ inde offusa caligo? Forsan: *tantæ mutationis.* Lib. III. ' Dum hac totius orbis mutatione fortuna imperii transit.' Josephus δ'. ἁλώσ. λς'. Συνιόντες δὲ οἵτε ἡγεμόνες καὶ οἱ στρατιῶται καθ' ἑταιρίαν φανερῶς ἤδη μεταβολὴν ἐβουλεύοντο. *Gronov.*

Militariter locutus] Rectissime. *Qui *militariter lautus*, castigant, ineptiunt. *Lips.*

Militariter locutus] Castigavimus *militariter lautus.* Significat Vespasianum non fuisse exquisita seu urbana eloquentia excultum. *Rhenanus.* Ex his verbis apparet Vespasianum non fuisse exquisite urbana militia excultum. Unde Livius ait orationem Tempanii fuisse militariter gravem, et Sueton. in Jul. eloquentiam militarem probat, quæ non est nimis exculta flosculis eloquentiæ. Sic Cicero Cæsaris Commentarios *nudos* vocat, quasi sine pigmentis oratoriis, et sine vestitu cultiore orationis. *Lupanus.*

Læta omnia et affluentia excepit] Nec sit prorsus mala lectio, si quis *omina* legat. *Rhenanus.* Lipsius olim, *læta omnia et faventia:* quod jure postea sprevit. Muretus, *læta omina.* Nondum hoc satis. Perge porro, *læta omnia et affluentia.* Acid.

Jam id ipsum] Alii *Jamque:* at Fl. *Namque*, quod refertur ad verba, *læta omnia et affluentia.* Recte ergo sequitur, *alacrem militem i. v. V. ad.* Pich.

Theatrum ingressus, ubi illis consultare mos est] Illud enim omnibus Græciæ civitatibus in usu, ut ex Græcis Oratorib. et Historicis discimus. Res ab Ausonio notata ludo Septem Sapientum, Prologo. *Savilius.*

Germanica hiberno cœlo ac laboribus dura mutarentur] Reposui, *Germanica hiberna.* Hiberna vocat hibernacula. *Rhenan.*

Diligebantur] Id est, amabant vetera et nota castra, juxta ac suas sedes. Clarum, nec monitione dignum: nisi correctores, *dirigebantur*, maluissent. *Lips.*

In medum penatium diligebantur] Fœdum erratum est hoc loco, castigavimus, *in modum penatium dirigebantur:* nam loquitur de construendo. *Diriguntur* autem castra aut domus, quoties ordines debiti servantur. *Rhenanus.*

CAP. 81. *Opibus ingens*] Adtextam censeo vocem, *ingens:* certe obnubilat sententiam et phrasem, quæ alias Tacito crebra. *Lips.*

Antiochus vetustis opibus ingens] Non certe cum Lipsio adtextam vocem *ingens* censeam. Nec, quod ait, sententiam obnubilat. Nam de phrasi non repugno: sed utroque modo promiscue Tacitus. Magis concinnem, quod præcedit, *Sohemus haud spernendus viribus;* non alia caussa, nisi ut aptius opponantur, *haud spernendus* et *ingens.* Acidalius.

Excitus ab urbe] Ex Judæa cum Tito veniebat, cum a patre ad Galbam mitteretur, qui cognita Galbæ morte regressus est Corintho. Agrippa nihilominus, inquit Josephus l. IV. 29. ' ut apud novum principem locaret gratiam,' ait, qui vulgo circumfertur Hegesippus l. IV. 21. *Savil.*

Ignaro adhuc Vitellio] Scripsimus,

adhuc. Rhenanus.

Vespasiano magnificentia munerum grata] De Vespasiani avaritia scriptores omnes tradiderunt: et Tac. sup. eod. lib. ‘ prorsus si avaritia abesset, omnibus ducibus par.’ *Pichena.*

Nondum additis] Vespasianus ipse addidit. Vide Tranquillum c. 8. in Vespas. *Lips.*

Cappadociæ legionib. nondum additis] Vespasianus confirmato jam imperio, ut scribit Sueton. 9. ‘ Cappadociæ propter assiduos barbarorum incursus legiones addidit.’ Ex Tacito tamen non apparet penitus inermis: ‘ Cappadocia Pontusque et quicquid castrorum Armeniis prætenditur.’ *Savil.*

Beryti] * Muciano tribuere omni modo conatur. Sed si historiæ spectetur veritas, et rerum in Judæa et Syria gestarum series ad animum revocetur, malo Josephi fide stare, qui, ut ante diximus, oculos testes habuit. *Idem.*

Cap. 82. *Revocare veteranos*] In quibusdam, *evocare:* et recte. Isti enim sunt vere *Evocati:* de quibus in Milit. nostra, lib. i. *Lips.*

Donativum militi] Codex Budensis, *Donativo.* Forte, *Donativa.* Rhenanus. Scripsi, *Donativum*, quia sic ratio exigit, et Flor. innuit. Vulgo, *Donativa.* Pichena. Muret. *Donativum.* Nec facile aliter scripsit Tacitus. *Acidal.*

Nec Vespasianus quidem] Scripsimus, *ne.* Rhenanus.

Claustra Ægypti] Josephus ἁλώσ. l. iv. 37. fuse hanc materiam exequitur, quam Italiæ necessario sint hæc horrea, quantum undique per totam regionem munitionis robur difficillimos faciat terra marique aggressionibus aditus, et præsertim Alexandrini portus pericula, quæ descriptio satis curiosa est. Post consilia tamen Beryti habita, si Josephum sequimur, Vespasianus Alexandriam prius, quam Ægyptum adiit. *Savil.*

Cap. 83. *Gnarus medicas vires esse*] Infinitum verbum *esse* delevimus. Mox scripsimus, *Sed legio sexta et tredecim vexillariorum millia:* non *sexta et* viii. *&c.* Rhenanus.

Si sibi Brundusium] Sic et in regio libro legitur. Ego vero scripserim, *Si simul Brundusium.* Docti mecum sentient. *Rhenanus.*

Cap. 84. *Ad obtinendas iniquitates haud perinde obstinato*] Sic corruptus est locus, ut Lipsius suspicatur: Florentinus nihil juvat, nisi quod in eo legitur, *obstinante.* Sed fortasse non mala vulgata lectio: ut sit sensus, Vespasianum, initio imperii, adeo obstinatum non fuisse, ut postea fuit, in retinendis seu probandis iniquis exactionibus. Vel talia suadentibus aures tantummodo præbuisse: at progressu temporis egregium artificem ipsummet evasisse. *Pichena.* Hæc phrasis insolens non est, ut visum doctissimo viro: dicimus enim *obtinere animi firmitudinem*, pro in destinatis firmiter perseverare. Plaut. Asin. ‘ Si istam firmitudinem obtines animi, salvi sumus.’ *Obtinere injuriam*, pro A re injuste perpetrata non discedere. Liv. xxix. * quam nostro consona. ‘ Sed necessitate armorum excusata.’ Et ‘ donec indulgentia fortunæ, et pravis magistris, didicit aususque est.’ *Salinerius.* Placet satis Florentinum *obstinante.* Sic enim Plautus Aulul. ii. 2. ‘ Id inhiat, ea affinitatem hanc obstinavit gratia.’ Cæterum *obtinere iniquitatem*, ut Ciceroni pro Quinctio: ‘ non ad obtinendum mendacium, sed ad verum probandum, auctoritatem adjuvare.’ Et Philipp. secunda: ‘ contra injuriam quam iste intercessoris iniquissimi beneficio obtinuit.’ *Gronovius.*

Largitus privatim, quod avidius de rep. sumeret] Flor. *largus privatim.* Forte non spernendum. Sed nec anteferendum vulgatæ. *Pichena.* Mur. *quo.* Non opus mutari, nec utro modo legas, interest. *Acidalius.*

Charissimus quisque] Castigavimus,

Rarissimus. Rhenanus.

CAP. 85. *Transgressi in partes*] Participium, *transgressi*, submovimus. *Illyrici exercitus studio in partes.* Rhenanus. Vir doctus hanc narrationem, et quæ porro Vitellium inter et Vespasianum gesta complectitur, haud uno crimine damnat, non constare scil. suis membris, non pertractatam exacte, sed aspersas confusionis nebulas, me prorsus refragante, et si non hebet mihi judicii acies, patrocinante. Illyricum dividebatur in tres Provincias, &c.* V. c. habet, *transgressi in partes:* cum in vulgatis desit verbum *transgressi.* Ursinus. Librorum Vet. ac præsertim Flor. scripturam restitui, quam Rhenanus depravaverat, tollendo verbum, *transgressi,* tanquam supervacuum. Quod tantum abest ut redundet, ut potius mihi necessarium videatur. Ostendere enim debuit Tacitus, tunc primum Illyricum exercitum Vespasiano accessisse: quod si tantummodo, *studio in partes,* dixisset, credi poterat, eum olim fuisse Flavianarum partium. *Pichena.* Quod supra ad II. 74. indicavi, locum hunc sic constituam: *Illyrici exercitus studio. Transgressa in partes tertia legio.* Freinshem.

Aquileiam jam progressæ] * *hostiliter egerant.* Sed cur dissimulem nostrum alibi a se ipso, et a Suetonio discordare? Apud hunc Mœsici audiunt in itinere mortem Othonis, qui apud nostrum vivus est Mœsicis Aquileiam jam ingressis: *Sed præmissi Mœsia eandem obstinationem adventantis exercitus, legiones Aquileiam ingressas nuntiabant.* Quid si ῥητορικῶς, non vere, ut averterent Othonem ab extremorum cogitatione? Discordia igitur silet, quam inter eos excitavit doctiss. vir: de corruptione vero quid dicam non habeo, quando eam minime hic odoror. *Salinerius.*

Ita tres Mœsicæ legiones] Lego, *jam tres, &c.* Acidalius.

Per epistolas alliciebant Pannonicum exercitum] Hæc verba, *Pannonicum exercitum, aut abnuenti vim parabant,* adulterina sunt, et supposititia: proinde erasimus. Supra nescio ubi sic loquitur Tacitus, 'aut abnuenti vim parat.' Distinximus vero sic sententiam, *ita tres Mœsicæ, legiones per epistolas alliciebant.* Nunc vides nihil deesse. *Rhenanus.*

In eo motu Aponius] Correxi ex Flor. Vulgo, *in eo metu.* Pichena.

Per avia Mœsiæ ultra montem Hemum] Hemus mons est Thraciæ, quem adeo altum scribunt, ut ab eo Ionium et Ægæum mare spectari dicant. Mœsia vel Mysia scribitur. Quatuor Mœsias Ptolemæus facit, in Europa duas, superiorem et inferiorem: in Asia, majorem et minorem. De Europea hic loquitur, quæ *Bosnia,* et *Servia,* et *Bulgaria* vulgo dicitur, ditionis Turcarum. *Lupan.*

CAP. 86. *Primi Antonii*] Egesippi super hoc nobili duce errorem non celo, sive errores potius. Is enim l. IV. 29. facit eum 'Præfectum tertio ordini militari:' id est, legioni tertiæ. Atqui Septimæ præponit eum statim noster. Item in Mysia eum collocat: noster clare in Pannonia. Quis autem præponderare fidem Cornelianam nesciat? *Lips.*

Falsi damnatus] Annal. XIV. *Savil.*

Senatorium ordinem reciperaverat. Præpositus a Galba septimæ legioni, scriptitasse] Hæc aliquanto melius distinxi. Vulgo enim sic: *reciperaverat, præpositus a Galba septimæ legioni. scriptitasse.* Pichena. Potius est hæc verba sequentib. jungi per distinctionem hujusmodi: *Senatorium ord. reciperaverat. Præpositus a G. VII. legioni, scriptitasse, &c.* Acidalius.

Flavianus] Malui quam, *Fabianus.* Farnesianum codicem audio, et Tacitum ipsum, qui non aliter sequenti libro appellat. *Lipsius.*

Titus Fabianus Pannoniam] Initio lib. conseq. idem dicitur *T. Appius Flavianus:* ubi rectius, non liquet.

Vertranius. Addidi nomen, *Ampius,* ex Flor. Ita enim Tacitus eum nominat, initio lib. seq. *Pichena.*

Pompeius Sullanus] Imo *Siluanus.* Ita enim libro proximo: ‘Sex millia Dalmatarum ducebat Pompeius Siluanus, consularis senex.’ *Lips.*

Poppæus Siluanus Dalmatiam] Ita restituendum fuit: nam infra l. III. et IV. sic appellatur. Male in vulgatis, *Pompeius Sullanus.* Pichena.

Sed procurator aderat Corn. Fuscus] Malim legere, *Et procurator, &c.* nam extrema proxime præcedentis vocabuli litera est, S. Hinc errori præbita ansa. *Rhenanus.*

Idemque pro Galba] Scripsimus, *idem pro Galba.* Rhenanus.

Nova, ambigua, ancipitia malebat] Induximus particulam *et;* ut legas, *nova, ambigua, et ancipitia malebat.* Rhenanus.

Aggrediuntur] Procul dubio verius ex Flor. quam, *aggreditur,* ut in vulgatis. Cave enim hæc ad Corn. Fuscum referas, sed ad Vespasianum, cæterosque suarum partium duces. *Pichena.*

Cap. 87. *Procacissimis etiam inter servos lixarum ingeniis*] Velim discere a quoquam, quomodo hæc accipienda sint. Sed ne longius absurditatem hujus lectionis prosequar, veram, ut confido, promam, unde statim patebit receptæ falsitas: rescribo igitur, *Procacissimis etiam inter severos* (hoc est, retinentes disciplinæ) *lixarum ingeniis.* Hoc ait, ut intelligatur quantum damni intulerit ista hominum fæx, inter omnigenam omnium licentiam, quæ etiam inter severos disciplinæ custodes vix continetur. Similia fere statim subjicit: ‘tot legatorum amicorumque comitatus inhabilis ad parendum, etiamsi summa modestia regeretur.’ Adde infra Hist. IV. 20. ‘lixarum procax manus.’ *Freinshem.*

Cap. 88. *Et effusa plebs*] Fere semper scribitur in Flor. *plebes.* Prisco more. *Pichena.*

Vernacula urbanitate] Libri aliquot veteres, *vernacula utebantur urbanitate.* Fuit omnino, *ut rebantur,* &c. * Lips.

Incuriosos milites, vernacula urbanitate] Aliquod vitium hic latere suspicor, cum Flor. ac Ven. verbo sint auctiores, *vernacula utebantur urbanitate.* Tamen vulgatam lectionem mutare nolui, et satis mihi fuit, de scriptura vetere fidem facere. *Pichena.*

Cum filium comitaretur] Hæc non sunt sine mendo. Si filium comitatus est pater, quomodo ignotus, ut deinde agnosci eum oportuerit? Intelligo jocatum fuisse in filium, quem non noverat, a quo nec ipse agnitus, nisi post factam cædem. Malim igitur, *conviciaretur.* Reinesius.

Spectaculum erant ipsi tergis] Pronomen *ipsi* non est in Budensi codice. *Rhenan.*

Cap. 89. *Paludatus accinctusque*] Sueton. diserte narrat sic fecisse, c. 11. ‘Urbem ad classicum introiit paludatus, ferroque succinctus, inter signa atque vexilla, sagulatis comitibus, ac detectis commilitonum armis.’ Videtur hic mos fuisse introëundi urbem armis victam. Josephus ἁλώσ. l. IV. 35. hujus quoque ingressus meminit. *Savillius.* Ex his verbis satis patet, inter *prætextam* et *paludamentum* longam esse differentiam. Nam paludati erant Consules, exercituum duces, et ipsi Imperatores. Valerius de Crasso loquens, cum in Parthos proficisceretur: ‘Pullum ei traditum est paludamentum, quum in prælium exeuntibus album et purpureum dari soleret.’ Id quoque melius Plinii exemplo in Paneg. demonstratur: ‘Gestus Consulatus non hoc urbis otio, et intimo sinu pacis, sed juxta barbaras gentes, ut illi solebant, quibus erat mos paludamento mutare prætextam.’ Asconius quoque notat in Verrem *prætextam* fuisse nobilium virorum et mulierum gestamen. Tacit. Hist. III. ‘Sed ubi Cæcinna prætexta lictoribusque insignis dimotæ turba incessit,

exarsere victores.' *Lupanus.*

Decora facies et non Vitellio principe dignus exercitus] Hæc tota clausula non est in Ms. libro. Suspicor e margine in contextum relatam. *Rhenanus.*

Augustæ nomine decoravit] Reposui, *honoravit*. Idem.

CAP. 90. *Sine falsi verique discrimine solitas adulationes edoctum*] Quid si *solas?* quod requirere illa videntur, *sine falsi verique discrimine*. Nec tamen mutaverim. *Acidalius.*

CAP. 91. *Comitia Consulum cum candidatis civiliter celebrans*] Quid per *Comitia Consulum*, hoc loco intelligatur, cum in nullam reip. partem admitteretur populi suffragium, aut non capio, aut *Comitia Consulum civiliter celebrare* tantundem valet ac munera a candidatis Consulatus edita (sive ipsi sive alii ederent) civiliter celebrare. Libera rep. candidati captandis populi studiis dabant gladiatores, donec prohiberetur, lata in id a Tullio lege, et crimen ambitus haberetur. Cic. in Vatin. ' Ego de ambitu ex S. C. tuli, quæ dilucide vetat biennio, quo quis petat petiturusve sit, et gladiatores dare, nisi ex testamento.' Ubi vero iis, quæ petere instituissent, potirentur, non licitum modo fuit, sed aliquo modo in omnibus muneribus necessarium populo ludos edere, excogitatis quæcunque in oblectationem publicam valerent. Eximio igitur et sumptuoso apparatu omnia instruebantur, quoties res posceret. Sub imperatoribus populo licet excluso a conferendis honoribus, tamen et Candidati et designati et qui jam dignitate fungebantur, consuetas gladiatorum, Circensium, &c. voluptates ei exhibuerunt, solo popularis gratiæ aucupio. Tempore Alexandri Mammeæ, ' Quæstores candidati munera populo dederunt.' Sub Nerone, ' Quæstorib. designatis gladiatores edendi necessitas erat,' inquit Tacit. ' Consul designatus est et munus edidit.' Marcellus JC. l. xxxvi. Interesse autem spectaculis in Principe arguebat animum popularem. Xiphil. de Oth. εἰς τὰ θέατρα συνεχῶς ἐσεφοίτα θωπεύων τὸ πλῆθος. Suet. de Aug. 15. ' Ipse circenses spectabat: spectaculo plurimas horas, aliquando totos dies aderat.' Tac. Ann. I. de eodem: ' Civile rebatur misceri voluptatib. vulgi.' Sic raro ibidem conspici, arrogantis erat, tetricique et popularitatem fugientis animi. Cujus rei se ipsum damnat Julianus in Misopogone: ἀεὶ μισῶ τοὺς ἱπποδρομέας, ὥσπερ οἱ χρήματα ὠφληκότες τὰς ἀγορὰς, ὀλιγάκις οὖν εἰς αὐτοὺς φοιτῶ: i. *fugio circenses, ut, qui in ære alieno sunt, publicos conventus, raro itaque intersum.* Aut si intraveris, mens peregrinatur, aut ' aliud agit,' ut Cæsar, ' qui vulgo reprehensus est,' narrante Sueton. ' quod inter spectandum epistolis libellisque legendis ac rescribendis vacaret.' Sic Vitellius non adfuisse tantum videtur spectaculis frequens, quæ candidati Consulatus aut designati edebant, sed et suas partes egisse, Ex. gr. ' Mirmyllonum contra Thraces in Theatro,' aut ' Venetorum contra Prasinos in Circo,' et sic ' omnem infimæ plebis rumorem affectasse:' ingens hoc tempore argumentum ad popularitatis famam. Suet. Tito 8. *Savil.*

Irrisere plerique impudentiam æmulationis] Fuit Thrasea semper suspectus Neroni, ideoque minus potens: quamobrem merito *imprudentiam æmulationis irriserunt:* ita enim malim quam *impudentiam:* nam si similiter Vitellius olim se opposuit Thraseæ, quemadmodum Helvidius illi: oportuit Helvidium fuisse Vitellii similem, Thraseam vero Helvidii. Sed Thrasea in summo potius odio fuit Neroni, et Vitellius ob similitudinem morum, et propter patrem, in summa gratia. Imprudenter igitur contulit Thraseam et Helvidium, &c. *Ferrettus.* Æmylio magis placet scribi, *imprudentiam:* ego nihil muto, &c. * *Vertranius.*

Quod neminem ex præpotentibus] Auctoritate Flor. scripsi, *neminem*. Vulgo, *quod non ex, &c.* Pichena.

Cap. 92. *P. Sabinum, ac præfectura cohortis*] Bene Mercerus, *P. Sabinum a Præfectura cohortis; et Julium*: id est; qui dumtaxat cohorti præfuerat, et docet alium hunc Sabinum a fratre Vespasiani esse. *Lips.*

Præposuerat Prætorianis P. Sabinum] Non esse hunc Sabinum, qui præfectus urbi et Vespasiani frater, recte monuit Savillius. Nam hic vinctus detecta proditione Cæcinæ, lib. seq. at Flavius Sabinus liber in urbe, et in suo magistratu, usque ad civilem tumultum, quo crematum Capitolium. Itaque manebit per hunc Sabinum vera Onufrii nota, de prænomine Flaviæ gentis. Et hic igitur legendum: *P. Sabinum a præfectura cohortis, Julium Priscum, dum centurio esset*: hoc enim vult, prætorio præpositos duos a Vitellio; Sabinum hunc, qui antea præfectus cohortis fuerat, Priscum, qui tum centurio. Et *cohortis*, scil. auxiliaris: nam iis præfecti, ut legionariis Tribuni. Tacitus sæpe et universa historia prisca. *Mercerus.* Libenter Merceri emendationem sum amplexus, nam cum ea fere congruit Flor. qui habet, *ad præfectura cohortis.* Observavit etiam Mercerus, istum P. Sabinum, alium esse a Flavio Sabino Vespasiani fratre, quod Lipsio causam erroris dedit. *Pichena.* Quot hic tricas invexit hyperbatica locutio, quibus usus non erat, si Tacito Latinorum magnificentissimo ea concederemus, quæ sæpius in Thucydide miramur. Si tenuem characterem noster affectasset, ea profecto sic exarasset: *Præp. præt. P. Sabinum, ac Jul. Priscum, dum centurio esset cohortis præfecturæ:* ambo enim præfecti prætorio. Hist. III. 'P. Sabinum prætorio præfectum ob amicitiam Cæcinæ vinciri jubet, substituto in locum ejus Alpheno Varo.' Et, 'Vitellius ut e somno excitus Jul. Priscum et Alphenum Varum cum XIV. prætoriis cohortibus obsidere Apenninum jubet.' At is Priscus, antequam præfectus prætorio, erat centurio unius prætoriæ cohortis, ut Sempronius Densus; Hist. I. 42. Et *præfectura* facta prætorii mentione, non semel a nostro usurpatur. Ann. IV. 2. Doctiss. vir credit hunc P. Sabinum alibi dici Flavium Sabinum, fratremque esse Vespasiani, post urbis curam prætorianis præfectum: indeque Panvinium carpit, qui negat prænomen *Publii* unquam in Flavia gente receptum fuisse. Verum P. iste Sabinus, alius est a Flavio Sabino fratre Vespasiani, qui nostro semper scribitur Flavius Sabinus, aut Sabinus tantum. Hist. I. 46. et 77. II. 63. et 99. IV. 64. Hæc pace doctiss. viri a me dicta sint. Cæterum adversus pervicaces his uterer. Si Flavius Sabinus præfectus prætorio fuit post urbis præfecturam, quando redditur urbanæ præfecturæ? paulo enim ante mortem, et in ipsa morte agebat præfecturam urbis. Hunc scil. Vitellius vinxisset ob suspicionem amicitiæ cum Cæcina (ut accidit P. Sabino) quem nec Flavianis jam urbi imminentibus custodire sustinuit? *Salinerius.* Nititur emendare Lipsius. Sed nimium licenter addidit de suo, quod libuit: ut phrasin taceam non Taciti, *præponere præfecturæ.* Neque Lipsius eam religionem hic servavit in mutando, quam solet: etiam sententiæ ambiguus, duplicem lectionem dedit. Mihi et verba et sententiam diligentius pensitanti sic videtur: voces duas *præfecturæ cohortis* trajectas esse, alteram earum et leviter mutatam, quas si liceat mihi sic vicissim mutare et trajicere, credam locum sanum fore: *Præposuerat prætor. P. Sabinum, ac Julium Priscum, dum prætoriæ cohortis centurio esset.* Certo enim id colligitur e proximo libro collegas hos prætorianæ præfecturæ fuisse. Et de Prisco verisimile est, quia Centurionem

fuisse dicit, fuisse prætoriæ cohortis. Atque ideo tanquam rem novam et magnæ promotionis exemplum addit, ex Centurione prætoriæ cohortis, præfectum ipsius prætorii factum. *Acidalius.*

Dum centurio esset] In Farnesiano, non erat vocula, *esset:* itaque ex facili et vero emendavi, *tum centurionem.* Significat utrumque ex parvo aut modico ad primam dignitatem promotum. *Lipsius.*

Julium Priscum tum centurionem]. Ita Lipsius correxit, cum inepte in vulgatis legeretur, *dum centurio esset.* Ortus enim est error, quia mss. et in his Flor. habent, *dum centurionē.* Pichena.

Nec unquam satis fida] Non bene divelluntur hæc a præcedentibus. Distinguo: *Variis in hunc aut illum inclinationibus: nec unquam satis fida potentia, ubi nimia est: simul ipsum Vitellium.* Freinsh.

Ubi nimia est] Volumen regis Corvini, *ubi minima est.* Legerim, *ubi vi nimia est.* Rhenan.

Quod reversis ab exilio jura libertorum] Jus libertorum Tacito, Marcello, Ulpiano, id est, quod aliis *jus patronatus,* scil. quod patronus in manumissos habet. 'Sunt enim manumissoribus permulta in libertos concessa,' inquit Ulpianus. His autem fere jus illud libris studii nostri legitur constitisse: impositis libertatis causa dono, munere, operis, vel officio, vel obsequio, vel alimentis exigendis, vel ex pacta societate liberti bonorum dimidia a superstite exigenda, vel defuncti liberti bonis ex successione accipiendis. Proinde ex hoc Taciti loco discere oportet, cum exulibus ablata bona fuissent omnia, mobilia et immobilia; jura quoque ablata fuisse, ut quæ in libertos haberent. Vitellius ab exsilio reversis jura libertorum restituit: hoc est, ut a libertis patroni colerentur, inopes alerentur, illisque si decessissent, succederent: fraudabant tamen Vitellii edictum et patronos liberti, qui pecunias et facultates abderent, et potentioribus adscriberent. Tum illo se modo jus, et adversus id vafrities servilis habebat: secutis autem seculis omnia mutata. Neque enim bona cuiquam, nisi in perpetuam exilii pœnam damnato ablata sunt lib. XXXIX. D. de jure fisci: et restitutus ex exilio patronus ipso facto amissum jus patronatus recepit: cujus sententiæ sunt Ulpianus et Hermogenes l. III. D. de bonis libertorum et 21. D. de jure patronatus. *Vertran.* Genuinum certe sensum Vertranius assequutus est; at verborum difficultatem non ademit. Patrono egenti tenebatur, &c. * tamen jus libertorum illis concessit, quod parum vel nihil profuit calliditate libertorum, qui pecunias, quibus potissimum eorum divitiæ constabant, transferebant in potentes amicos, sicque patronos fraudabant: ita enim interpretor *ambitiosos et occultos sinus.* Namque intimos amicos *sinus* quandoque appellatos observamus. Ita Cic. ad Att. 'in sinum et familiaritatem adolescentis.' Et iterum: 'Bibulum noli dimittere ex sinu tuo.' Et in Verr. III. 'Calumniatores de sinu suo apposuit,' id est, familiares et amicos. Sic Tac. Hist. IV. 'quos ubi spoliis sanguineque expleverint, mutari, exquirique novos sinus,' id est, amicos. Addit autem Tacitus *ambitiosos,* hoc est, per ambitionem conquisitos, ut eorum favore et gratia tutarentur. Sic Jurisperiti *ambitiosa decreta* dixere per gratiam favoremque elicita. Ulpian. l. IV. de decret. ab ord. faciend. et l. III. D. de minor. l. LXV. § 2. D. ad SC. Trebell. Dixit autem Tacitus non solum *ambitiosos sinus,* sed et *occultos,* haud congrue, siquidem apud eosdem JC. legimus, *in sinu habere,* id est, in occulto l. XXVII. D. de prob. Lamprid. in Comm. 'prædam omnem in sinu con-

tulit,' hoc est, occultavit. Iterum: 'Qui etiam condemnationes in sinum vertisse diceretur.' Tertull. in lib. De fuga in persec. 'Paciscens cum delatore, vel milite, vel ministro aliquo præsidis, sub tunica et sinu, quod aiunt.' Et Tac. Hist. lib. III. 'Sed opes Cremonensium in sinu præfectorum legatorumque fore,' id est, occulta potestate. *Marc. Donatus.*

Quanquam id omnimodo] Probavi vocem *omnimodo* ex Flor. Vulgo, *omnino*. Pichena.

Abditis pecuniis per occultos aut ambitiosos sinus] Sinus ambitiosi videntur, cum pecuniæ depositæ essent apud potentiores. *Pichena.*

Cap. 93. *Germanorum Gallorumque obnoxia morbis corpora*] In volumine regis Corvini legitur, *Germanorum Gadavorumque*. Lego, *Batavorumque:* ut per *Germanos* etiam transrhenanos intelligamus, Tencteros, Bructeros, Usipetes, et Chamavos, qui in exercitu Vitellii erant. At hodie Galli inediæ, æstus, frigoris, sitis, et alieni cœli longe tolerantiores. Secus tamen produnt auctores de vetustissimis Gallis, quos Germanis faciunt persimiles. *Rhenan.* Beatus, *Batavorum*. Sed meminisse potuit ejus, quod supra eodem Cornelius dixit, 'cohortes Batavorum, ne quid truculentius auderent, in Germaniam remissas:' quæ si non inde redierunt, non possunt videri Tiberi adjacuisse. Igitur nihil ex recepto scripto mutandum censeo. *Vertran.*

Cap. 94. *Convulsum castrorum decus* XX. *millibus e toto exercitu permixtis*] Muret. *convulsumque*. Mihi duriter etiam dictum videtur, *permixtis e toto exercitu*. Nec tamen facile mutarim: nisi forte nova voce, sed valde significante scripsit Tacitus *emixtis*. Quod dicere vult, vix sane expressius pariter et acutius alio verbo dixerit. *Acidal.*

Super insitam animo ignaviam] Flor. inserit vocem, *insitam morte animo*. Putarem, *insitam forte:* etsi hoc ad caussam sequentem traho. *Lipsius.*

Super insitam animo ignaviam] Corruptam vocem addit Flor. *insitam morte animo*. Unde divinabam, an legendum: *super insitam inerti animo ignaviam*. Quod Vitellio certe non incongruens, cum lib. præced. de eo Tacitus dixerit: 'fortunam principatus inerti luxu, ac prodigis epulis præsumebat.' Et ne cui fortasse idem videatur, *inertia*, atque *ignavia*, Ciceronis locum refero, qui lib. XII. epist. ad Cornificium ait: 'nec tua ignavia etiam inertiam afferret.' *Pich.*

Conscius sibi instare donativum, et deesse pecuniam, * *omnia alia*] Liberare hunc locum stigmate Lipsius vult interpretatione: an liberet, plane nescio. Illud scio, quidquid illis postremis sit, sententiam puncto finiendam post vocem *pecuniam*. Neque enim sermonis textus aliter patitur. Sequentia integra prorsus ego non censeo. Quod si ea illorum, quam Lipsius vult, sententia: tamen minimum una vocula deerit, et talis: *Interim omnia alia militi largiebatur*. Sed certe, sententia hæc, difficile est, ut vera sit: quando neque cum præcedentibus neque sequentibus cohæret. *Acidal.*

Liberti principum conferre] Verbum, *conferre*, non est in libro Bud.

Cap. 95. *Cæcina ac Valens*] Ita nos, vulgo, *et*. Rhenan.

Neroni fecisset] Reposui pro, *jecisset*. Lipsius.

Inferias Neroni jecissent] Non est in lib. Budensi *Neroni;* nec *jecissent*, sed *jecisset*. Rhenan.

Faces Augustales] Forte recte se habet, *faces*, eo quod plures aræ fuerint exstructæ. Florent. tamen habet, *facem*. Sic lib. XV. 'Structam ante Augurale aram subdita face accendit.' *Pichena.* Mur. *facem:* leve nimis hoc. *Acidal.*

Vitellii Asiaticus] Lege Sueton. Vit. 12. *Savil.*

Sumtu Caianæ aqua] De Caiana aqua, id est, ut volunt, aquæductu illo sumtuoso, nugæ magnæ. Nec Ferreti quidem emendatio ad genium meum aut librorum, *Caianæ aulæ*. Nobis suboluit mendum et ejus caussa, e deductione copulæ: quam reddimus, legimusque, *sumptu saginaque*. Saginæ vox apta, quoties de helluone Vitellio: et Tacito velut de industria usurpata. Ut, 'luxu et saginæ mancipatus emptusque.' Iterum: 'medio die temulentus et sagina gravis.' Nec aliter Cicero pro Flacco: 'Qui multitudinem illam non auctoritate, sed sagina tenebat.' Hæc apta et bona. Palmerii tamen conjectura non minus recta, *sumptu ganeaque*.

Sumptu Caianæ aquæ] Quid hic sibi velit *sumptus Caianæ aqua*, haudquaquam intelligo: deinde quid *sumptus* ad *aquam* facit? malim ergo, *Caianæ aulæ*. Ferrettus. Homo variæ lectionis et doctrinæ Æmil. Ferrettus, et a maximo rege Francisco literarum parente in Parisiensem Curiam adscriptus, dubitat, et *Caianæ aulæ* reponendum putat: quod a me dictum ne putes, ut hominis doctiss. laudi detraham, qui omissis causis, et altercationibus illius fori Parisiensis, totum se Juris Civilis professioni addixit. Quam ob rem locum pluribus illustrandum suscepimus, ne quid antiquitatis, quoad in nobis erit, prætermittatur. Itaque Sueton. in Cal. sic refert cap. 12. 'Inchoavit autem aquæductum regione Tiburti, et amphitheatrum juxta septa.' Idem in Claud. 10. 'Opera magna potius quam necessaria, multa perfecit. Sed vel præcipua, aquæ ductum a Caio inchoatum.' Et paulo post: 'Claudiæ aquæ gelidos et uberes fontes, &c. in urbem perduxit.' Frontinus lib. I. de aquæductibus, 'Caligula duos ductus inchoavit, quos Claudius consummavit.' Plinius XXXVII. 15. 'Vicit antecedentes aquarum ductus novissimum impendium operis inchoati a Caio Cæsare, et peracti a Claudio.' Ex quo Plinii loco et reliquorum verbis potest intelligi, *Caianam aquam* dici per adjectivum a Caio deductum, quæ a Caio Caligula incepta est. Sicque Sueton. in Vesp. 2. *Caiana nece* dixit: id est, quo Caius Caligula interfectus est. *Lupanus*. Hic locus non nisi ex Plinii interpretari potest lib. XXXVI. 15. Illis concinit Sueton. Claud. 20. apud quem C. Cæsar Caligula inchoavit aquæductum regione Tiburti, et eum Claudius perfecit. Cornelius autem, ut de maximo dicturus sumptu in Caianam aquam impenso, Vitellianas libidines inexplebiles scripsit. Quare mirari satis non possum, cur *Caianæ aulæ* scriptio magis placeat Ferretto. *Vertran*. Fœda depravatio in vulgatis omnibus irrepserat: *et sumptu Caianæ aquæ*: super ea variæ emendationes. Lipsius aptissime ad sensum restituit, *et sumptu saginaque*. Palmerius autem verius, ut opinor, et ad literam propius: *et sumptu ganeaque*. Quam lectionem recipere non dubitavi, cum a Flor. codice non parum juvetur, qui habet: *et sumptu gajaneaque*. Et est ea vox auctori nostro familiaris. Ann. l. III. 'ventris et ganeæ paratus:' et l. IV. 'inter ganeam ac stupra.' *Pichena*. Etiam hic me sollicitat emendandi cacoëthes, et lego: *Epulis, et sumptu: ut Gaianæ aquæ satiare*. Comparat ecce Vitellium cum Caligula, nec audet ulli dare palmam luxuriæ. Τὸ *satiare* transit in vim nominis: 'Ad nostrum vivere triste.' Plaut. Bacchid. 'Hic vereri perdidit.' Id. Pers. 'age circumfer mulsum bibere.' *Saliner*.

Novies millies sestertium] Vide Pecuniæ Veteris III. 6. et IV. 6. *Gronov*.

CAP. 90. *Nullius interpretabantur unius legionis eam seditionem*] Volumen regium quoque continet, *nullius interpretabantur*: sed nos castigavimus, *mollius interpr. &c.* Rhenan.

CAP. 97. *Singularem illic ac favora-*

bilem] 'In administranda provincia (Africa) singularem innocentiam præstitit,' ait Suet. Vit. 5. Tacito suffragatus; sed in Vespasiano penitus contrarium sentit. Tacitus, 'famosum invisumque proconsulatum in Africa Vespasianus egerat.' Sueton. Vesp. 4. 'Exin sortitus Africam integerrime nec sine magna dignatione administravit.' *Savil.*

Proinde socii de imperio] Scripsi, *perinde*. Rhenan.

Cap. 98. *Prout invaluissent*] Cave mutes cum Lipsio, *prout ii valuissent*. Acidal.

Suomet astu] A Ferreto est: male antea, *statu*. Lipsius.

Suomet statu occultati] Malim, *suomet astu*. Ferretus.

Mare quoque Etesiæ] Intricata valde lectio in scriptis. Vaticanus: *mare quoque et Blæsi flabra aquilonis, harum flatu*: nec aliter Farnes. At Budensis, *mare quoque et esi flabra Aquilonis verum flatur*. Nos legimus, *Mare quoque etesii flabant Aquilones. Horum flatu*. Plinius lib. II. 'Post biduum iidem Aquilones constantius perflant, per dies XL. quos Etesias vocant.' Et clarum certe est, Aquilones propitios optabilesque iis, qui ex Italia Orientem adnavigant: qui ex eo Italiam, contra. Cæsar l. III. belli civil. 'Ipse enim necessario Etesiis tenebatur, qui Alexandria navigantibus sunt adversissimi venti.' *Lips.*

Mare quoque Etesiæ flabant, harum flatus in Orientem] Codex Matthiæ regis habet, *Mare quoque et esi flabra Aquilaris Verum flatur in Orientem navig. secundum inde adversum erat*. Lego: *Mare quoque Etesiarum flatu in Orientem nav. secundum, inde adversum erat*. Duæ porro voces *flabra aquilonis*, e margine codicis archetypi, quem doctus aliquis annotarat, in contextum a describente sunt relatæ. De sinceritate lectionis istius nihil ambigo. Sic Ann. l. v. 'Quia flatibus Etesiarum implentur vada, hibernus revolvit fluctus.' *Rhenanus.* Ego vero ausim reseribere, *Mare quoque Etesiarum flatu in orientem navigantibus secundum.* Nam quæ in vulgatis et scriptis libris adduntur, a margine irrepserunt, ad quam studiosus adnotarat ex Lucretio: *Etesia flabra Aquilonum*. Mercerus. Nulla hic lux a Flor. In eo enim æque corrupte legitur: *Mare quoque et Esi flabra Aquilonis: arum flatu*. Pichena. Magna scripturæ diversitas, sed nata e glossis. Aperte enim illa in Vaticano et Budensi, *flabra Aquilonis*, interpretamentum sunt ad vocem *Etesiæ*. Itaque non audi Lipsium: *Mare quoque Etesii flabant* (vel *inflabant*) *Aquilones. Horum flatu, &c.* Neque enim assuta illa cogenda in emendationem erant: ut de locutione ipsa non dicam, *mare flare*, vel *inflare*: quæ historica nequaquam est. Illis resectis simplicissimam et apertissimam lectionem facio: *Mare quoque Etesiarum flatu in orientem, &c.* quomodo et Muretus conjecerat ante nos. *Acidal.*

Inde adversum erat] Sensus vellet, *inde adversum iter*. Freinshem. Crederem, si reliqua vulgata constarent. Sed nihil certius quam ὑποβολιμαῖα et expungenda in vulgatis esse τὸ *aeflabanth.* in Mss. *flabra aquilonis* (quod Rhenano, Mercero, Acidalio, mihi denique, omnibus, opinor, alies ignorantibus in mentem venit) scribendum, *Mare quoque etesiarum flatu*: ita τὸ *erat* necessarium; τῷ *iter* locus nullus est. *Gronov.*

Cap. 99. *Seu perfidiam meditatio*] Scripsi, *seu perfidiam meditanti*. Rhen.

Ut impar apud Vitellium] Scripsi, *apud Vitellium*, ex Flor. Ven. et aliis veteribus. Vulgo, *ad Vitellium*. Pichena.

Cap. 100. *Mox vexillarii quartædecimæ, &c.*] Lege, *quintædecimæ*, quæ una ex quatuor inferioris Germaniæ legionibus: quartadecima enim, hostili in Vitellianas partes animo, in

Britanniam missa erat. *Savil.* Falsus numerus: nam *quartadecima* e victis legionibus remissa in Britanniam a Vitellio. Vidit Savilius, et vertit *quintæ decimæ*. Lipsius in libris esse testatur, &c.* *Mercer.* Mendosum hunc locum, suspicor ex Flor. qui habet: *Mox vexilla in quatuordecim* XIII. *legionum.* Considero etiam quod postea dicitur: *dein quinta et duoetvicesima secutæ.* Infert enim alias legiones præmissas, et tamen nullæ apparent. Leviter ergo dubitavi, num sit legendum: *et ex vexillariis quatuordecim millia: legionum dein quinta.* Octo enim Vitellianæ legiones erant: ideo non mirum, si ex unaquaque vexillarios illos, ut expeditiores ad iter, cum equitatu præmiserit. Forte scriptum in veteribus, MILL. quod pro, XIII. sumptum fuerit. Nec nimis magnus vexillariorum numerus videatur, cum superius eod. l. dixerit: 'Sed legio sexta, et tredecim vexillariorum millia, ingenti agmine sequebantur.' Hanc tamen conjecturam ego ipse nihili facio. *Pichena.*

Et duodevicesima] Vatic. et ipsa res poscunt, *duoetvicesima.* Lipsius.

Dein quinta et duoetvicesima secutæ] Correxi ex Flor. Vulgo, *duodevicesima.* Pichena.

Cum vexillariis Hystris Britannicarum leg.] Exemplar Budense: *Cum vexillario hystrium Britann. &c.* Legendum *cum vexillariis* III. *Britann. leg.* Rhenan.

Ipse Ravennam devertit] Ita in Budensi exemplari legitur: nam librarius ille perpetuo propemodum *devertere* scripsit pro *divertere*. Rhenan.

Prætextu classem alloquendi] Forte, *prætextu.* Si *prætexto*, retines, et participium accipis, erit ea loquendi forma, quam in solo Tacito Lipsius observavit, nos etiam in Val. Max. notavimus l. IV. c. 3. Ad eum locum notas nostras vide. Sed *prætexto* iterum ut nomen l. III. 'Deliguntur legati ad exercitus, ut prætexto reip. concordiam pacemque suaderent.' Ubi Mur. tamen emendabat, *prætextu.* Sed et Sueton. *prætextum* neutro genere disertim usurpat Jul. 30. 'Et prætextum quidem illi civilium armorum hoc fuit.' *Acidal.*

Mox Patavii secretum] In manuscripto libro legitur, *ad secretum.* Lego, *id secretum componendæ proditioni quæsitum.* Rhenan.

Lucilius Bassus] Frustra solicitant libri. Nam Vaticano est, *Blæsus:* Farnesiano, *Blexus.* At Bassi cognomen, &c. * *Lipsius.*

CAP. 101. *Corrupti in adulationem causas tradidere*] Codex Budensis, *Corruptos* habet. Reposui, *corruptas in adulationem causas tradidere.* Rhen.

Vilem mox fidem] Nos, *mox vilem fidem.* Idem.

Æmulatione etiam invidiaque] Addidi ex Flor. ac Ven. illud, *etiam*, quod a vulgatis aberat. *Pichena.*

Pervertisse ipsum Vitellium] Vox Vitellii inepte repetita, et inculcata, ut solet, ab interprete. Scribo ea ejecta, *pervertisse ipsum videntur.* Lipsius.